

Сянка в жарава

(Плът и огън 1)

Пролог

– Днес няма да ни разочароваш, Сера. Думите дойдоха някъде в сенките на залата.
„Няма да разочароваш Лазания.

"Не." Стиснах ръцете си, за да спра непрестанното им треперене, докато вдишвах дълбоко. Задържах дъха си и се загледах в отражението си в огледалото, подпряно на стената. Нямах причина да се нервирам. Издишах бавно. „Няма да те разочаровам.“ Поех си още веднъж дълбоко, премерено въздух, едва разпознах човека, който се взря в мен. Дори в слабата, трептяща светлина от многобройните свещници, поставени в малката стая, виждах, че кожата ми е толкова розова, че почти не виждах луничките, разпиляващи бузите ми и носа. Някои биха нарекли ружа блясък, но зеленината на очите ми беше твърде ярка, твърде трескава.

Тъй като сърцето ми все още биеше, аз отново задържах дъха си, точно както ме беше научил сър Холанд, когато се чувствах сякаш не мога да дишам – не можех да контролирам какво се случва около мен или с мен. Вдишайте бавно и стабилно.

Задръжте, докато усетите, че сърцето ви се забавя. Издишай. Задръжте.

Не работеше както обикновено.

Косата ми беше разресана, докато скалпът ми започна да гори. Все още изтръпваше. Бледорусата коса беше наполовина изметната и закопчана, така че масата от къдрици падна по гърба ми. Кожата на гърлото и раменете ми също беше зачервена и реших, че това е от ароматната вана, в която бях накаран да се накисвам часове по-рано. Може би затова дишах толкова трудно. Водата беше толкова силно ароматизирана с масла, че се страхувах, че сега ухая, сякаш съм се удавил в жасмин и сладък анасон.

Задържайки напълно неподвижно, вдишвах дълбоко и бавно. Бях подготвен до един инч от живота си след банята. Косми, оскубани и обезмаслени от всякакви места, и само балсамът, разтриван по краката, ръцете и сякаш навсякъде между тях, беше успокоил ужилването. Затаих дъх още веднъж, устоявайки на желанието да спусна поглед отвъд лицето си. Вече знаех какво ще видя и това беше почти всичко.

Роклята – ако можеше да се нарече такава – беше изработена от прозрачен шифон и малко друго. Ръкавите, които не бяха нищо повече от няколко оскъдни инча, лежаха на горната част на ръцете ми, а тънкият плат в цвят слонова кост беше драпиран и увит свободно върху тялото ми, дължината, останала да се слее на пода. Мразех роклята, банята и подстригването, които бяха дошли след това, въпреки че разбирах целта. Трябваше да примамя, съблазнявам.

Шумоленето на поли се приближи и аз бавно издишах. Лицето на майка ми се появи в огледалото. Не си приличахме по нищо. Приличах на баща си. Знаех това, защото се бях взирал в останалата му картина достатъчно пъти, за да разбера, че и той има лунички, а челюстта му беше също толкова упорита като моята. Имах и очите му - не само цвета, но и същия наклон във външните ъгли. Тази картина, скрита в личните стаи на майка ми, беше откъде знаех как изглежда баща ми.

Тъмнокъфавите очи на майка ми срещнаха за кратко моите в огледалото, а след това тя ме заобиколи, короната от златни листа на главата ѝ блестеше на светлината на свещите. Тя ме изучаваше, търсейки косъм, който не е на мястото си или където не му е мястото, за недостатък или знак, че не съм експертно изработената булка.

Цената, която беше обещана двеста години преди да се родя.

Гърлото ми пресъхна още повече, но не посмях да поискам вода. На устните ми беше нанесена розова боя, придавайки им росен завършек. Ако ги объркам, майка ми няма да бъде доволна.

Огледах лицето ѝ, докато оправяше ръкавите на роклята. Фините бръчки в ъглите на очите ѝ се оказаха по-дълбоки от предишния ден. Напрежението избели кожата около устните ѝ. Както винаги, чертите ѝ бяха невъзможни за четене и не бях сигурен какво търсих. Тъга? Облекчение? любов? Звукът на малки златни верижки, които звънят заедно, накара сърцето ми да ритне още по-силно в ребрата ми. Зърнах белия воал, който някой ѝ подаде, и това ме накара да се сетя за белия вълк, който бях виждал край езерото преди толкова години, когато събирах камъни по някаква странна причина, която не можех да си спомня сега. Въз основа на великолепия размер си представих, че той е един от редките вълци кию, които понякога обикалят Тъмните брястове около територията на замъка Уейфеър. Бях приковал очи със съществото, ужасено, че ще ме разкъса. Но всичко, което направи, преди да скочи, беше да погледна купчината камъни в ръцете ми, сякаш бях някакво идиотско дете.

Майка ми постави воала на избраните над главата ми. Крехката материя се носеше около раменете ми и след това се утаяваше така, че се виждаха само устните и челюстта ми, а дължината се стичаше по гърба ми. Едва виждах през тънкия материал, тъй като тънките вериги бяха поставени на главата ми, за да го държат на място. Този воал не беше толкова дебел, колкото този, който носех, когато бях около някого, освен най-близкото ми семейство и сър Холанд, нито покриваше цялото ми лице.

„Може да не си Избран, но си роден в това царство, забулен в булото на Първичните. Дева, както съдбите обещаха. И ще напуснеш това царство, докоснато от живот и смърт“, беше казала някога моята стара бавачка Одета.

Но отново изглеждах като Избрания – онези трети синове и дъщери, родени в саван, предназначени да служат на Първичния живот в неговия двор. Прекарах целия си живот, скрит зад този воал, и въпреки че бях роден в саван и третиран като повечето Избрани в много отношения, аз също бях Девата. Това, което им е било предопределено да станат след Възнесение, е най-високата чест, която може да бъде дадена на смъртен във всяко кралство. Тържествата щяха да се провеждат в земите в подготовка за нощта на техния Ритуал, където щяха да се издигнат и да влязат в царството на Илусей, за да служат на първичните и боговете. Това, за което бях предназначен, беше най-строгата пазената тайна в цяла Лазания. Нямаше празненства и празници. Тази вечер, на моя седемнадесети рожден ден, щях да стана първичният съпруг на смъртта. Гърлото ми се стегна. Защо бях толкова уплашен? Бях готов за това. Бях готов да изпълня сделката. Бях готов да изпълня това, за което бях роден. трябваше да бъда. Част от мен се чудеше дали Избраните не са нервни в нощта на своя Ритуал. Трябваше да бъдат. Кой не би се безпокоил в присъствието на по-нисък бог, да не говорим за първичен – същества толкова могъщи, че са станали фундаментални за самата тъкан на нашето съществуване? Или може би просто са били развълнувани най-накрая да изпълнят съдбата си. Виждал съм ги да се усмихват и смеят по време на Ритуала, като се виждаха само долните половици на лицата им, явно нетърпеливи да започнат нова глава от живота.

Не се усмихвах и не се смеех.

Вдишайте. Задръжте. Издишайте. Задръжте.

Майката се наведе. – Готова си, принцесо Серафена.

Серафена. Беше толкова рядко, че чух пълното си име и никога не бях чувал да се казва с официалното заглавие. Сякаш беше хвърлен ключ. В един миг гърмежите на сърцето ми спряха и натискът върху гърдите ми намаля. Ръцете ми се стабилизираха. "Аз съм."

През воала видях кралица Калиф да се усмихва или поне устните ѝ преминаха през движенията. Никога не бях я виждал да ми се усмихва наистина, не както с моите доведени братя и сестри или нейния съпруг. Но въпреки че тя ме носеше в продължение на девет месеца и ме беше довела на този свят, аз никога не бях нейн. Никога не съм била народна принцеса.

Винаги съм принадлежал към Първичния на смъртта.

Тя ме погледна още веднъж, отменна назад една къдрица, която беше попаднала през рамото ми, и след това изхвърча от стаята, без да каже повече. Вратата се затвори с щракване зад нея и всяко усещане, което бях усъвършенствал през годините, се

засили.

Мълчанието в залата продължи само няколко удара на сърцето. – Сестричке – чу се гласът. "Ти си неподвижна като една от статуите на боговете в градината." сестра? Устните ми се извиха от едва сдържано отвращение. Той не ми беше брат, нито по кръв, нито по връзки, въпреки че беше син на мъжа, за когото майка ми се омъжи скоро след смъртта на баща ми. Той не носеше и капка от кръвната линия на Миерел, но тъй като хората от Лазания не знаеха за моето раждане, той беше станал наследник. Скоро той щеше да стане крал и бях сигурен, че хората от Лазания ще се сблъснат с различна криза дори след като изпълних сделката.

Но поради претенциите си за трона, той беше един от малкото, които знаеха истината за крал Родерик – първият крал на кръвната линия на Миерел и моя прародител – чийто отчаян избор да спаси народа си не само беше подпечатал съдбата ми, но и беше проклети бъдещи поколения на самото кралство, което се опитваше да защити.

– Сигурно си нервен. Тавиус беше по-близо. „Знам, че принцеса Кейли е такава. Тя се тревожи за брачната ни нощ.“

Пръстите ми се освободиха от страни. Гледах го тихо.

– Обещах й, че ще бъда нежен. Тавиус се понесе в полезрението ми. Със светлокестенява коса и сини очи Тавиус беше смятан за красив от мнозина и се обзалагам, че принцесата на Ирелоун е помислила същото при срещата с него, вярвайки, че никое друго момиче не може да има такъв късмет като нея. Съмнявах се, че тя чувства същото сега. Гледах Тавиус да ме обикаля като един от големите сребърни ястреби, които често бях забелязвал над дърветата на Тъмните брястове.

– Съмнявам се, че ще получиш същите уверения от него. Дори през воала видях усмивката. Усетих погледа му. „Знаеш какво казват за него – защо никога не е бил боядисан, нито чертите му са издълбани в камък. Той понижи глас, изпълнен с фалшива емпатия. „Казват, че е чудовищен, че кожата му е покрита със същите люспи като зверовете, които го пазят. Че има зъби за зъби. Трябва да се ужасяваш от това, което трябва да направиш.“

Не бях сигурен дали Primal of Death е покрит с люспи или не, но всички те – богове и Primals – имаха остри, удължени зъбни зъби. Зъбите са достатъчно остри, за да пробият плътта.

„Мислиш ли, че кървава целувка ще ти достави голямо удоволствие, както някои твърдят?“ подигра той. „Или ще донесе ужасна болка, когато той заби тези зъби в недокосната ти кожа?“ Гласът му се сгъсти. – Вероятно последното.

Мразех го повече, отколкото тази роля.

Той отново се размърда, обикаляйки около мен и потупвайки с един пръст брадичката си. Кожата ми пропълзя, но аз останах неподвижна. „Но отново, вие сте обучени да издържите това до края, нали? За да станеш негова слабост, накарай го да се влюби и след това го сложи край.“ Той спря пред мен още веднъж. „Знам за времето, прекарано под опеката на Господарките на нефрита. Така че може би не си нервен“, продължи той. „Може би нямаш търпение да служиш...“ Той вдигна ръка към мен.

Хванах китката му и зарових пръстите си в сухожилията там. Цялото му тяло трепна и той изруга. „Докосни ме и ще счупя всяка кост в ръката ти“, предупредих аз. – И тогава ще се уверя, че принцесата няма причина да се страхува от брачната си нощ или от всяка нощ, която е обречена да прекара до теб.

Напрежението се надигна в ръката на Тавиус и той ме погледна надолу. „Ти си толкова невероятен късметлия“, изръмжа той. "Нямаш идея."

– Не, Тавиус. Избутах го обратно, напомняйки, че обучението ми не се е състояло само от времето, прекарано с Господарките. Той се препъна, но се хвана, преди да се удари в огледалото. "Ти си този, който имаш късмет."

Ноздрите му се разшириха. Потъркайки вътрешната страна на китката си, той не каза нищо, докато аз стоях отново неподвижна. Аз казах истината. Можех да му счупя врата, преди дори да е имал възможност да вдигне ръка срещу мен. Поради съдбата си бях по-добре обучен от повечето кралски гвардейци, които го защитаваха. Все пак той беше достатъчно арогантен и разглезен, за да опита нещо.

Надявах се, че ще го направи.

Тавиус направи крачка напред и аз започнах да се усмихвам...

Почукане на вратата го спря да последва каквато и невероятно глупава мисъл да му

хрумне. Той сведе ръце и излая: „Какво?“

През вратата се чу нервният глас на доверената дама на майка ми. – Свещениците очакват пристигането му скоро.

Усмивката на Тавиъс беше подигравка, докато мина покрай мен. Обърнах се. „Време е веднъж да станеш полезен“, каза той.

Той отвори вратата и бавно излезе, знаейки, че няма да отговоря пред лейди Кала. Всичко и всичко, което направих пред жената, щеше да бъде докладвано на майка ми. И тя, по някаква забравена от богове причина, се грижеше за Тавиус, сякаш той беше достоен за такава емоция. Изчаках, докато той изчезне в една от многото тъмни, криволичещи зали на Храма на сенките, разположен точно извън столичния квартал Градина в подножието на Скалите на скръбта. Залите бяха също толкова много, колкото и тунелите отдолу, свързващи всички храмове в Карсодония – столицата – със замъка Уейфеър.

Мислех си за смъртната Сотория, на която бяха кръстени стръмните блъфове. Легендата твърди, че тя е брала цветя по скалите и е паднала до смъртта си, след като е била уплашена от бог.

Може би сега не беше най-подходящият момент да мисля за нея.

Повдигнах прозрачните поли на роклята си, аз се обърнах и подплатих боса по студения под.

Лейди Кала беше много замъглено в залата, но разбрах, че тя набързо обърна глава от мен. – Ела – каза тя, започвайки да върви, преди да спре. – Виждаш ли в този воал? – Малко – признах аз.

Тя се протегна назад, свивайки ръка през моята. Неочакваният контакт ме накара да трепна и изведнъж бях благодарен за воала. Като всеки от Избраните, моята плът не трябва да се сблъсква с чужда, освен ако не е свързана с моите приготовления. Говореше много, че лейди Кала ме беше докоснала.

Тя ме преведе през криволичещите, безкрайни зали от нищо друго освен врати и множество пламтящи свещи. Тъкмо бях започнал да се чудя дали не се е изгубила, когато мъглявите очертания на две мълчаливи фигури, драпирани в черно, се появиха от набор от врати.

Жреци в сянка.

Бяха положили клетвата си за мълчание до нови висоти, зашивайки устните си затворени. Винаги съм се чудил как ядат или пият. Въз основа на техните призрачни, хлътнали рамки под черните роби, какъвто и метод да използваха, не им се получаваше толкова добре.

Потиснах потръпването, когато всеки от свещениците отвори врата, за да разкрие голяма кръгла камера със стотици свещи. Трети жрец на сянка сякаш се появи от нищото, заемайки мястото на лейди Кала. Костеливите пръсти не докосваха кожата ми, а се притискаха в центъра на гърба ми. Контактът все още ме безпокоеше, караше ме да искам да се отдръпна, но знаех, че е по-добре да се отдръпна от студенината на пръстите му, проникваща през тънкия слой плат. Принуждавайки се да дишам, се загледах в офортите, издълбани в иначе гладкия камък. Кръг с линия през него. Символът изпълваше всяка каменна плочка. След като никога не съм го виждал преди, не бях сигурен какво означава. Погледът ми се издигна към широкия подиум пред мен. Свещеникът ме поведе по пътеката и част от натиска се върна към гърдите ми. Не гледах празните пейки. Ако наистина бях Избран, тези пейки щяха да са пълни с най-високопоставено благородство, улиците навън оживяха от аплодисменти. Тишината на стаята смрази кожата ми.

Преди това е имало само един трон, изграден от същия камък като Храма. Shadowstone беше цветът на най-дълбокия час на нощта, прекрасен материал, който можеше да бъде полиран, докато не отрази всеки източник на светлина и се наточи в острие, достатъчно остро, за да пробие плът и кости. Тронът беше от лъскавия вид, поглъщайки блясъка на светлината на свещите, докато камъкът се появи, сякаш беше пълен с тъмен огън. Облегалката на седалката беше издълбана във формата на полумесец.

Точната форма на родилното петно, което носех точно над лявото си рамо.

Издайническият знак, че дори преди да се родя, животът ми никога не е бил мой.

Тази вечер имаше два трона.

Докато ме водеха до подиума и ми помагаха да се кача по стъпалата, наистина ми се прииска да бях поискал тази чаша вода. Водени до втория трон, те ме настаняха там и след това ме оставиха на мира.

Отпуснах ръце на рамената на трона, огледах пейките отдолу. Нито една душа от Лазания не присъстваше. Никой дори не знаеше, че техният живот и животът на децата им зависи от тази вечер и какво трябва да направя. Ако някога са открили, че Родерик Мирел – онзи, който историята на Лазания нарича Златния крал – не е прекарал ден и нощ в полето със своите хора, копаяйки и остъргвайки земя, разрушена от война, докато не разкрият чиста, плодородна почва... той не беше посял земята заедно с поданиците си; кръвта, потта и сълзите му градят царството... Ако научат, че песните и стихотворенията, написани за него, са базирани на басня, това, което е останало от династията Миерел, със сигурност ще рухне.

Някой затвори вратите и погледът ми се протегна към задната част на стаята, където можех да различа сенчестите форми на майка ми и Тавиус на светлината на свещите. Трета фигура стоеше до тях. крал Ерналд. Доведената ми сестра, принцеса Езмерия – Езра – стоеше до баща си и брат си и нямаше нужда да виждам изражението ѝ, за да разбере, че мрази всеки аспект от тази сделка. Сър Холанд не беше тук. Бих искал да се сбогувам с него, въпреки че не очаквах да е тук. Присъствието му би повдигнало твърде много въпроси сред сенчестите жреци.

Ще разкрие твърде много.

Че аз не бях фарът на царската чистота, а по-скоро вълкът, облечен като жертвено агне.

Нямаше просто да изпълня сделката, която крал Родерик беше сключил. Щях да го сложа, преди да унищожи моето кралство.

Решителността изпълваше гърдите ми с топлина, както винаги, когато използвах подаръка си. Това беше моята съдба. Моята цел. Това, което щях да направя, беше по-голямо от мен. Беше за Лазания.

И така, седях там, скръстени скромно глезени под роклята, с отпуснати ръце на ръцете на трона, докато чаках.

И изчака още малко.

Секундите се превърнаха в минути. Не знаех колко минаха, но в корема ми се образуваха малки топчета безпокойство. Той беше извикан в своя храм. Не трябва ли... не трябва ли да е тук?

Дланите ми се навлажняваха, докато възлите нарастваха, растяйки се в гърдите ми. Налягането се увеличи. Ами ако не се появи?

Защо не би?

Това беше негова сделка.

Когато крал Родерик стана достатъчно отчаян, за да направи всичко, за да спаси земите си, разрушени от войната, и да спаси онези, които гладуваха, след като вече претърпяха толкова много загуби, си представих, че очаква по-нисък бог да отговори на призовката му – което беше много по-често срещано за достатъчно смелите да направят такова нещо. Но това, което беше отговорило на Златния крал, беше Примал. И когато удовлетвори молбата на крал Родерик, това беше цената, поискана от Primordial of Death: първородната дъщеря на кръвната линия Миерел като негова съпруга.

Първичният трябваше да дойде.

Ами ако не го направи? Сърцето ми затуптя, когато пръстите ми се свиха в охладения камък на трона.

Вдишайте. Задръжте. Издишайте. Задръжте.

Ако не пристигне, всичко ще бъде загубено. Всичко, което той бе предоставил на крал Родерик, ще продължи да се отменя. Ако той не дойде за мен и аз не успях да изпълня това, щях да обрека кралството на бавна смърт от ръцете на Гнилото. Започна още при раждането ми, първо с малко парче земя в овощна градина. Неузрели ябълки бяха паднали от дървета, които бяха започнали да губят листата си. Земята отдолу беше посивяла, а тревата, заедно с корените на ябълковите дървета, бяха загинали. Тогава гниенето се беше разпространило, като бавно извади цялата овощна градина. През изминалото време тя опустоши още няколко ферми. Никоя реколта не може да бъде

засадена в почвата и да оцелее, след като е опетнена от гниенето.

И това не засягаше само земята. Беше променило времето, правейки лятото по-горещо и по-сухо, зимите по-студени и по-непредвидими.

Хората от Лазания нямаха представа, че Ротът е часовник, който отброява обратно.

Това беше датата на изтичане на сделката, която беше сключил Златният крал, която започна с моето раждане. Имаше голям шанс Златният крал да не е осъзнал, че сделката ще изтече, независимо от всичко. Това бяха знания, придобити през десетилетията след сключването на сделката. Ако не успея, кралството ще...

Започна като тих тътен, като далечния звук от фургони и карети, търкалящи се по калдъръмените улици на Карсодония. Но звукът нарастваше, докато не го усетих на трона, на който седнах – и в костите си.

Тътненето спря и свещите – всичките – угаснаха, потапяйки стаята в тъмнина. Полъх на земен бриз раздвижи ръбовете на воала около лицето ми и подгъва на роклята ми. На вълна пламъците искряха от свещите, нахлувайки към наклонения таван. Погледът ми се прикова в централната пътека, където самият въздух се беше разцепил, изплювайки пукаща бяла светлина.

Мъгла се просмука от сълзата, облизва каменния под и се просмуква към пейките. В отговор на кожата ми избухнаха малки подутини. Някои наричат мъглата първична магия. Беше време. Мощната същност, която не само е създала царството на смъртните и Илизей, но и това, което протича през кръвта на бог, давайки дори на по-малките, непознати, немислима сила.

премигнах. Това беше всичко, което направих. Примигнах и мястото пред подиума, което беше празно, вече не беше. Мъж стоеше там, облечен в наметало с качулка и заобиколен от пулсиращи, разпръскващи нишки от дълбоки сенки, пронизани със светещи сребърни ивици. Не си позволих да си помисля какво беше казал Тавиус за него. не можех. Вместо това се опитах да видя през тънката маса от опушени сенки. Всичко, което можех да кажа, беше, че той беше невероятно висок. Дори от мястото, където седях, знаех, че той ще се извиси над мен – и в никакъв случай не бях ниска, почти със същата височина като Тавиус. Но той беше първичен и в историите, написани за тях в историите, понякога те бяха наричани гиганти сред смъртните.

Той изглеждаше с широки рамене – или поне така мислех, че по-дълбоката, гъста маса от мрак беше, която взе формата на... крила. Главата му с качулката се наклони назад. За миг забравих тези дихателни упражнения. Не можех да видя лицето му, но усетих интензивността на погледа му. Погледът му прониза право през мен и за кратък, панически момент се уплаших, че той знае, че не съм прекарала седемнадесет години в подготовка да стана негова съпруга. Че моето настояничество надхвърля това. И че кротостта, покорността, на която бях научен, не беше нищо повече от още един воал, който носех.

За миг сърцето ми спря, когато седнах на трона, предназначен за Съпруга на сенките, един от дворовете в Илизеум. Поглеждайки нагоре към Primal of Death, изпитах истински ужас за първи път в живота си.

Първичните не можеха да четат мислите на простосмъртните. В задната част на съзнанието си, където все още съществуваше малко интелигентност, знаех това. Нямах причина той да подозира, че съм нещо друго, освен да изглеждам. Дори и да ме е наблюдавал как растя през годините или шпиони да са били изпращани в Лазания, моята самоличност, моето наследство и кръвна линия бяха държани скрити. Никой дори не знаеше, че има кръв на принцеса на Миерел. Всичко, което правех, беше извършено в строго планирана тайна – от обучение със сър Холанд до времето, прекарано с Господарките на нефрита.

Нямах как да знае, че през тези двеста години, които ми бяха необходими, за да се родя, знанието как да убиеш първичния беше получено. любов.

Имаха една фатална слабост, която ги направи достатъчно уязвими, за да бъдат убити, и това беше любовта.

Накарайте го да се влюби, да стане негова слабост и да го сложи край.

Това беше моята съдба.

Постигнах контрол над биещото си сърце, аз се оттеглих от часовете, прекарани с майка ми, научавайки какво ще се очаква от мен като негова съпруга. Как да се движите, да говорите и да действате в негово присъствие. Как да стане това, което

пожелае. Бях готов за това – независимо дали той беше покрит от главата до петите в люспите на крилати зверове, които охраняваха Първичните. Пръстите ми се отпуснаха, дишането ми се забави и позволих на устните ми да се извият в усмивка – срамежлива, невинна. Стоях в сиянието на светлината на свещите на крака, които не усещах. Стиснах свободно ръце през средната си част, така че нищо да не бъде скрито от него, точно както беше инструктирала майка ми. Започнах да се спускам на колене, както би при поздрава на Primal. Раздвижването на въздуха беше единственото предупреждение, което получих, че Primal се е преместил.

Шок заглуши издишването на изненадата, преди да стигне до устните ми. Той изведнъж се озова пред мен. Между нас оставаха не повече от шепа инча. Въртяща се светлина разтърси въздуха около мен. Чувствах се студено, като зимите на север и изток. Както всяка зима тук в Лазания бавно се превръщаше с всяка изминала година. Не бях сигурен дали дори дишах, докато погледнах нагоре в празнотата, където трябва да е лицето му. Primal of Death се приближи и едно от сенчестите пипчета се разтърси по голата кожа на ръката ми. ахнах от леденото усещане. Той наведе глава и всеки мускул в тялото ми се сграбчи. Не бях сигурен дали присъствието му или вроденият инстинкт, който всички имахме, ни предупреждаваше да не бягаме. Да не прави резки движения в присъствието на хищник.

„Ти“, каза той, гласът му беше дим и сянка и пълен с всичко, което очакваше, след като някой си пое последния дъх. – Нямам нужда от съпруг.

Цялото ми тяло се трепна и аз прошепнах: „Какво?“

Първичният се дръпна назад, сенките се прибраха около него. Той поклати глава. Какво имаше предвид?

Пристъпих напред. "Какво-?" казах пак.

Този път вятърът избухна зад гърба ми, като тласна стаята в мрак, докато свещите избухваха. Тътенето беше по-слабо от преди, но не смеех да помръдна, без представа къде е той. Дори не бях сигурен къде е ръбът на подиума. Земният аромат изчезна и пламъците бавно се върнаха към свещите, оживявайки слабо...

Той вече не стоеше пред мен.

От сега запечатания отвор на пода се издигаха слаби стърготини.

Той си беше отишъл.

Първичният на смъртта беше напуснал. Той не ме беше взел и в една дълбока, скрита част от мен облекчението разцъфна и след това се разпадна. Той не беше изпълнил сделката.

– Какво... какво се случи? Гласът на майка ми достигна до мен и аз вдигнах поглед, за да видя, че тя е пред мен. "Какво стана?"

– Аз... не знам. Паниката заби ноктите си в мен, когато се обърнах към майка си, увивайки ръце около себе си. "Не разбирам."

Очите ѝ бяха широко отворени и отразяваха бурята, назряваща в мен, докато тя прошепваше: „Той говори ли с теб?“

„Той каза...“ Опитвах се да преглътна, но гърлото ми се стегна. Ъглите на зрението ми побеляха. Никакви дихателни упражнения не биха помогнали на алармата, която пусна корени. „Не разбирам. Направих всичко...“

Изгарящото жило от шамара на майка ми беше шок. Не го очаквах – дори не се бях подготвил тя да направи нещо подобно. Ръката трепереща, я притиснах към бузата си, стоейки там зашеметена и неспособна да преценя случилото се – това, което се случва.

Тъмните ѝ очи сега бяха още по-широки, кожата ѝ беше ужасяващо бледа. "Какво направи?" Тя дръпна ръката си обратно към гърдите си. – Какво направи, Сера? Не бях направил нищо. Само това, което ме научиха. Но не можех да ѝ кажа това. Не можех да ѝ кажа нищо. Думите ми се провалиха, тъй като нещо се разби вътре в мен и се сви.

– Ти – каза майка ми. Въпреки че гласът ѝ не беше дим или сянка, той беше също толкова окончателен. Очите ѝ блестяха. „Ти ни подведе. И сега всичко - всичко - е загубено."

Глава 1

Три години по-късно...

Лордът на островите Водина се разхождаше по центъра на Голямата зала на замъка Уейфеър, а тихият, стабилен удар на излъсканите му ботуши отекваше от безшумното почукване на пръстите ми по бедрото ми. Беше красив по грубо издялан начин, изпечена от слънцето кожа и усъвършенствани ръце от тежкия меч на бедрото му. Усмивката на лицето на лорд Клаус, арогантният наклон на светлата му глава и чувалът, който носеше, ми казаха всичко, което трябваше да знам за това как ще мине това – но никой от присъстващите не помръдна и не издаде звук.

Не и кралските гвардейци, които стояха в твърда редица пред подиума, украсени с изящните си дрехи. Изглеждаха нелепо. Златни ресни паднаха от подпухналите рамене на жилетките им, съвпадащи с панталоните им. Техните палта с ревери и дебели панталони бяха твърде тежки за горещото лято на Карсодония и всъщност не позволяваха неограничено движение като обикновената туника и бричове, които носеха охраната и войниците от по-нисък ранг. Униформата им крещеше привилегия, която не беше спечелена с мечовете, вложени в ножницата на костите и инкрустираните с камък ножници.

Нямаше никакво движение от подиума, където кралицата и кралят на Лазания седяха на своите тронове, украсени с диаманти и цитрин, и наблюдаваха приближаващия Господ. Златните корони от листа на главите им блестяха ярко на светлината на свещите и докато в очите на втория ми баща блестяха трескава надежда, майка ми не показваше абсолютно нищо. Застанал сковано до краля, наследникът на кралството се появи някъде между полусън и раздразнен от отговорността, която изискваше присъствието му. Познавайки Тавиъс, той вероятно би предпочел поне три чаши дълбоко в ейл и между краката на някоя жена по това време на вечерта.

Кралица Калиф наруши напрегнатата тишина, гласът ѝ прозвуча в топлия тежък въздух, наситен с аромат на рози. – Не очаквах да отговорите на предложението, което нашият съветник направи към вашата корона. Тонът ѝ беше безпогрешен. Присъствието на владетеля на остров Водина беше обида. Той не беше кралска особа. И действията му бяха ясни. Не му пукаше. – Говорите ли от името на вашия крал и кралица?

Лорд Клаус спря на няколко фута от Кралската гвардия, с непоколебим поглед, наклонен нагоре. Той не отговори, докато погледът му премина през подиума към многото ниши с колони. До мен сър Холанд, рицар от Кралската гвардия, се напрегна, хватката му на меча в кръста му се стегна, когато лордът ме заблести и се отдръпна назад.

Задържах погледа му, действие, за което със сигурност щях да бъда порицан по-късно, но само шепа хора в цялото кралство знаеха, че съм последната от кръвната линия на Миерел, принцеса. И още по-малко знаех, че съм била Девата, обещана на Първичния на Смъртта. Този самодоволен лорд дори не знаеше, че единствената причина, поради която стои тук, е, че бях провалил Лазания.

Въпреки че стоях в сенките, бавното разглеждане на лорд Клаус беше като потна ласка, която се задържаше върху голата кожа на ръцете ми и разфасовката на корсажа ми, преди да стигне до очите ми. Устните му се свиха и ми отпрати целувка.

Извих вежда.

Усмивката му се изплъзна.

Кралица Калиф забеляза посоката на вниманието му и се скова. – Говорите ли от името на вашата корона? - повтори тя.

"Правя го." Лорд Клаус насочи вниманието си обратно към подиума.

– И имате ли отговор? – попита кралицата, когато петно с цвят на ръжда се разстила по дъното на чувала. – Вашата корона приема ли нашата вяроност в замяна на помощ? Реколта на стойност две години. Едва достатъчно, за да допълни загубата на фермата от Rot.

– Имам твоя отговор. Лорд Клаус хвърли чувала напред.

Удари мрамора със странен влажен присвих, преди да се претърколи по плочката. Нещо кръгло се разля от чантата, оставяйки след себе си пръскаща следа от...червена.

Кафява коса. Страшно блед тен. Назъбени ивици кожа. Отрязана кост.

Главата на лорд Сарос, съветник на кралицата и крал на Лазания, отскочи от ботуша на кралската гвардия.

– Скъпи богове – ахна Тавиус, отдръпвайки се крачка назад.

– Това е нашият отговор на гадното ти предложение за вяност. Лорд Клаус се отдръпна крачка назад, като ръката отиде до дръжката на меча му.

– Ха – промърмори сър Холанд, когато няколко кралски гвардейци посегнаха към оръжията си. "Не очаквах това."

Обърнах глава към него, откривайки нещо, което мислех, че е нотка на болезнено забавление в чертите на тъмнокафявата му кожа.

– Престанете – нареди крал Ерналд и вдигна ръка. Кралската гвардия спря.

„Сега, когато очаквах“, добави сър Холанд под носа си.

Стиснах челюстта си, за да се спра да направя нещо невероятно неподходящо.

Съсредоточих се върху майка си. На лицето на кралицата нямаше нито едно проблясване на емоции, докато тя седеше там със схванат врат и вдигната брадичка. „Просто „не“ би било достатъчно“, каза тя.

– Но би ли имало същото въздействие? – възрази лорд Клаус и тази полуусмивка се върна. "Верността на едно пропадащо кралство не струва реколтата за един ден."

Погледна нишата и продължи да върви назад. „Но ако хвърлите горещата част от сделката, може да бъда убеден да отправя петиция към Короната на Водина от ваше име.

Кралят чукна ръцете на трона, когато кралица Калиф каза: „Моята слугиня не е част от сделката.

Точно като майка ми, аз не показах никакви емоции. Нищо. Слугиня. Слуга. Не дъщеря. "Много лошо." Лорд Клаус се изкачи по късите стъпала до входа на Голямата зала.

Ръка върху дръжката на меча му, изтънченият му лък беше също толкова подигравка, колкото и това, което се разля от добре оформените му устни. „Благословен да бъде в името на първичните“.

Мълчанието отговори и той се обърна, излизайки от Голямата зала. Смехът му се просмука в залата, плътен и досаден като розите.

Кралица Калиф се премести напред, докато погледна нишата. Погледът ѝ срещна моя и странна смесица от емоции ме обхвана. любов. Надежда. Отчаяние. Гняв. Не можех да си спомня кога за последен път беше погледнала директно към мен, но сега го направи и това подхрани ядрото на опасението. „Покажи ми какво горещо парче си“, нареди тя и сър Холанд тихо изруга. „Покажи всички господари на островите Водина.“

Почти задушавашо чувство на скръб се настани в гърлото ми, но затворих тази мисъл, преди да успее да се зароди и да поеме изцяло нов живот. Затворих всичко, докато издишвах, продължително и бавно. Както безброй пъти преди, празнотата се просмука през кожата ми. Кимнах, приветствайки нищото, което потъна в мускулите ми и проникна в костите ми. Оставих нищото да нахлуе в мислите ми, докато не остана и представа кой съм. Докато не бях като онези бедни, изгубени духове, които бродят из Тъмните брястове. Празен съд отново изпълнен с цел. Беше като да обличам воала на избраните, докато кимнах и се обърнах, без да кажа дума.

„Трябваше просто да я дадеш на Господ“, коментира Тавиъс. "Поне тогава тя наистина може да ни направи нещо добро."

Пренебрегнах язвите забележки на принца и бързо минах през нишите, а полата на роклята ми се щракна около ниските токчета на ботушите ми на излизане от Голямата зала.

Коридорът беше зловещо неподвижен. Посегнах и вдигнах качулката, прикрепена към яката на роклята ми. Прибрах го на място, действие, водено от навика повече от всичко друго. Много от тези, които работеха в замъка Уейфеър, ме познаваха просто така, както ме беше наричала кралицата: слугиня. За повечето извън замъка чертите ми бяха на непознат, точно както когато бях забулен като Избран.

Минах покрай големите лилави знамена, украсяващи стените. Те се олюляха, уловени от топлия бриз, който навлизаше през отворените прозорци. В центъра на всяко знаме златният кралски герб блестеше в светлината на лампата.

Корона от златни листа с меч през центъра.

Предполага се, че гербът представлява сила и лидерство. За мен изглеждаше така, сякаш някой е намушкан през черепа. Не можех да съм единственият, който мисли така. Минах покрай Кралската гвардия пред вратите, водещи към стената, обърната към

Страуд море, където знаех, че корабът ще чака да се върне към островите Водина. Минавайки покрай конюшните, прекосих двора и се измъкнах през тясната, по-малка порта, която рядко се използва, тъй като тя се захранваше в по-рядко обикаляна пътека през скалите с изглед към Долния град – претъпкана част от складове и бърлоги, обслужваща докерите и моряците.

Под лунната светлина се движех по стръмната пътека, целайки тъмноревените платна, които забелязах над приклепналите квадратни кораби, носещи гребена на Водина. Четириглава морска змия.

Богове, мразех змиите. Едноглав или четири.

Въз основа на казаното от лорд Сарос преди злощастния инцидент с отрязването на главата му, малък екипаж е пътувал с лорд Клаус – още трима лордове.

Соленият аромат на морето изпълни въздуха и навлажни кожата ми, когато стигнах равното място и влязох в една от алеите между тъмните, тихи сгради. Подметките на ботушите ми не издаваха никакъв звук срещу напукания камък. Тръгнах към ръба на ъгъла на сграда към кораба „Водина“, краищата на подгъва на роклята беззвучно пърхаха около мен. Годишите на интензивно обучение със сър Холанд гарантираха, че стъпките ми са леки, движенията ми прецизни. Почти тишината в начина, по който можех да се движа, беше една от причините някои от най-старите слуги да се страхуват, че не съм наистина плът и кръв, а някакъв призрак. Понякога имах чувството, че аз... не бях нищо повече от слаба следа от призрак – не напълно оформен.

Тази вечер беше една от онези нощи.

На десетина фута от доковете спрях и зачаках. Моряци и работници преминаха пред устието на алеята, някои бързаха, а други вече се препъваха. Промъкнах ръка през високата цепка на роклята, свивайки пръсти около дръжката на камата си. Желязото се стопли при докосването ми, ставайки част от мен. Усетих ръба на острието точно над ножницата му. Shadowstone. Камената от сянка се срещаше рядко в царството на смъртните.

Една врата надолу по улицата се отвори. Разнесе се гневен смях, последван от висок кикот. Гледах право пред себе си, неподвижна в сенките, докато си мислех за майка си – моето семейство. Вероятно вече се бяха преместили в банкетната зала, където щяха да споделят храна и разговори, преструвайки се, сякаш Властелинът на островите Водина не им е върнал току-що техния Съветник без тялото му. Преструвайки се, че това не е още един знак, че кралството е на ръба на провала. Никога, нито веднъж, не бях вечерял с тях. Дори и преди да се проваля. Преди това не ме беше притеснявало. Поне не често, защото бях Избран. Имах цел.

Нямам нужда от Консорт.

След това нещата бяха трудни. Но когато навърших осемнадесет? Още веднъж бях забулена и увита в тази прозрачна обвивка на рокля и отведена в Храма на сенките, когато призоваха Първичния на смъртта.

Не беше показал.

Нещата бяха още по-трудни, когато навърших деветнадесет. И тогава, преди шест месеца, когато навърших двадесет и отново се озовах на трона в този проклет воал и рокля за трети път? Бяха го повикали отново и той все още не дойде. Всичко се промени тогава. Дотогава не знаех какво е трудно.

Преди винаги изпращаха храната ми в стаята ми - закуска, малък обяд и след това вечеря. След първото призоваване това се промени. Те пропуснаха доставките. Изпратено е по-малко храна. Но до последното призоваване те не изпратиха абсолютно нищо в моите покои. Трябваше да нахлуя в кухните през краткия период от време, където можеше да се намери всякаква храна, която си струва да се консумира. Но можех да се справя с това, както можех с липсата на други необходими неща и нови дрехи, които да заменят добре износените вещи. Много в Лазания имаха дори по-малко. Най-лошото беше фактът, че майка ми почти не говореше с мен през последните три години. Тя почти не ме поглеждаше, освен в нощи като тази, когато искаше да изпрати съобщение. Минаха седмици, без да я зърна и макар че тя винаги беше отдалечена, аз все още прекарвах време с нея. Тя проверяваше нашето обучение и дори често споделяше обяд с мен. След това имаше Тавий, който сега се държеше със съзнанието, че има малки или никакви последствия за действията му. Часовете, в които не тренирах със сър Холанд – който вярваше, че Първичният все пак ще дойде за мен,

защото никога не бях казал на никого какво беше казал, дори на доведената ми сестра Езра – и бях сам, без с кого да прекарвам време или да бъде близо до, бяха дълги и преминаха бавно.

Но тази вечер тя ме погледна. Беше ми говорила. И това беше, което тя искаше.

Горчив вкус се събра в задната част на устата ми, когато позната форма се появи на ръба на алеята. Разпознах кройката на тъмnochервената туника и блясъка на светлата му коса на лунната светлина.

Сърцето ми беше стабилно и бавно, докато спусках качулката, излизайки от сенките и в светлината на лампата. – Господи Клаус – извиках аз.

Той спря и се обърна към изхода на алеята. Главата му се наклони и не знаех дали почувствах облекчение или болка, или изобщо нищо, когато каза: „Ръкослужиня?“

„Да“

– По дяволите – проточи той, влизайки в алеята. – Кучката кралица промени ли решението си? Всяка крачка към мен беше самоуверена, небързана и спокойна. – Или ти харесах? Той се нагласи. – И да решиш сам?

Изваках, докато той беше на няколко метра от мен, достатъчно далеч от улицата. От друга страна, в този район на Карсодония човек можеше да крещи и никой не би мигнал с око. "Нещо такова."

– Нещо? Въздухът свистеше между зъбите му, когато погледът му отново се спря на юг от лицето ми върху подутините на гърдите ми над прозрачния корсаж. – Обзалагам се, че знаеш много за някои неща, нали?

Дори не бях сигурен какво означава това и наистина не ме интересуваше. – Кралицата беше доста недоволна от вашия отговор.

– Сигурен съм, че беше. Дебелият му кикот изчезна. Най-накрая погледна лицето ми, той спря пред мен. „Надявам се, че не сте стигнали чак до тук и не сте ме чакали само да ми кажа това.“

"Не. Дойдох да предам съобщение."

– Това съобщение тук ли е? – попита лорд Клаус, свивайки пръст в цепката на роклята ми. „Обзалагам се, че е хубаво и топло и...“ Той дръпна тънкия материал, разкривайки обвивката на бедрото ми.

„Посланието не е нито стегнато, нито мокро, нито каквато и да е друга груба дума, която щеше да излезе от устата ти. Изтеглих кинжала.

Погледът му се стрелна към моя, очите му се разшириха за кратко от шок. – Сигурно се шегуваш.

„Единствената шега тук е, че си мислил, че ще доживееш до края на нощта. направих пауза. – И че толкова нетърпеливо стъпихте в капан.

Гняв изтласка шока, изпъстрйки и изкривявайки чертите му. Мъжете и тяхното крехко его. Те бяха толкова лесни за манипулиране.

Лорд Клаус замахна с месен юрук към мен, точно както знаех, че ще го направи, и аз се потопих под мишницата му, бързо се издигнах зад него. Изритах, като забих крака си в центъра на гърба му. Той залитна напред, изсумтя, докато се хвана. Изтегляйки меча си, той изметна с него в широка дъга, принуждавайки ме да танцувам обратно.

Това беше едно от предимствата на по-голямо оръжие като меч. Това принуди противника да се държи назад и на пръсти, рискувайки живота и крайниците си, за да се приближи. Но беше по-тежък и само малцина можеха да владеят един грациозно.

Лорд Клаус не беше един от тях.

Не бях и аз.

– Знаеш ли какво ще направя? Той тръгна напред.

"Нека позная. Сигурен съм, че е нещо отвратително да имаш връзка с члена ти и след това с меча ти.

Той направи грешка.

"Знаех си." Втурнах се под атаката му, целяйки се ниско и изритах, хващайки го в средната част. Ударът го отхвърли крачка назад, но той бързо се връща на мястото си, замахвайки се с лакът, който щеше да падне, ако не се бях наклонил. Той се завъртя, изтласквайки меча, докато аз се завъртя наляво. Острието беше забито дълбоко в стената. Малки струйки каменен прах се взривиха във въздуха и аз се обърнах назад, стискайки ръката му.

Той дръпна меча, докато аз се извъртях, удряйки лакътя си в общата близост до лицето му. Лорд Клаус изруга, когато главата му отметна назад. Той разкъса меча и

се завъртя към мен. От носа му потече кръв. Той ме нахвърли, но финтира надясно, извивайки и вдигайки меча високо.

Наклоних се напред, грабнах богатата му коса и дръпнах силно, рязко го дръпнах назад. Движението го хвана неподготвен и той загуби равновесие и започна да слиза. Имаше причина да държа косата си сплетена и прибрана под качулката на качулката си. Хванах ръката му с меча със свободната си ръка, ударих лакътя си върху китката му. Измятах краката му изпод него и той пусна меча с ахване.

Вдишвам.

Мечът падна с тежък удар в земята и аз свалих камата от сенките. Острието беше леко, но беше с две остриета, всяка страна остра. Задръжте. Нищото в мен започна да се пропуква, позволявайки на кратката, задушаваща тежест от преди да се настани в гърлото ми отново. Аз съм чудовище, прошепна ми в главата.

„Ти глупав ку...“

Издишай. Тогава се принудих да се движа. Ударих бързо, вдигайки главата му нагоре, докато забивах камата надолу. Краят на острието прониза задната част на врата му, прекъсвайки гръбначния стълб и по този начин връзката с мозъка.

Лорд Клаус дръпна веднъж и това беше всичко. Нямаше повече звук. Дори без ахване. Вътрешното обезглавяване беше бързо, не толкова ужасяващо и почти безболезнено. Издишвайки разкъсано, освободих камата и нежно спуснах твърде отпуснатата му глава към пода на алеята.

Станах, избърсах острието от страни на роклята си и след това го прибрах в ножницата. Обърнах се и забелязах падналия меч на Клаус. Топлината се събра в ръцете ми, топлината на подаръка ми притисна кожата ми. Стиснах юмрук, желяеки топлината да мине. Прекрачвайки владетеля на остров Водина, аз взех меча и се заех с изпращането на съобщението, което щеше да накара майка ми да се гордее.

Единственото, за което мислех, докато слизах от кораба на доковете, беше моето езеро, сгушено дълбоко в Тъмните брястове.

Бях решително... лепкава, докато скъсах въжето, закотвяне на кораба Водина към брега. Течението винаги беше силно в Страуд море. След минути корабът вече се отдалечаваше. Щеше да отнеме дни, може би седмици, но лордовете на островите Водина щяха да се върнат у дома.

Просто не цяла.

Отдръпвайки се от блестящите води, вдишах дълбоко. Миришех на кръв и остър дим от Бял кон – пристрастяващ прах, получен от диво цвете с цвят на оникс, намерено в ливадите на островите Водина и често пренасяно от търговци. Господарите се бяха отдали на дима и ароматът вероятно беше източникът на тъпата болка, която създаваше резиденция в и около слепоочията ми. Главоболието беше рядко, започвайки през последната година, но станаха по-чести. Започвах да се чудя дали в крайна сметка ще станат като тези, от които страдеше майка ми, карайки я да се оттегли в личните си квартири за часове, а понякога дори и с дни. Изглеждаше подходящо, че едно от редките неща, които имахме, е болката.

Поне тъмната материя на роклята ми скри най-лошото от вечерните ми дейности, но червените петна по ръцете и ръцете ми, които вече започнаха да изсъхват.

Поглеждайки назад към плаващия кораб, аз съжалявах човека, който се качи на този кораб.

Бях направил крачка от доковете, когато един груб вик завърши с дълбок стон и звън на дрезгав смях привлече погледа ми към един от близките кораби. В сиянието на уличните лампи се виждаха очертанията на две фигури. Единият беше почти огънат през целия парапет на кораба, а другият беше плътно притиснат към гърба им. Въз основа на това как се движеха, те бяха толкова близо, колкото двама души можеха да стигнат.

Погледът ми се насочи към мястото, където силуети се навеждаха в предната част на леговището от другата страна на улицата. Не бях единственият, който гледаше.

Доброта.

В много части на Карсодония хората биха били ужасени от поведението на тези на палубата. Но тук, в Долния град, всеки можеше да бъде толкова открито некоректен, колкото иска. Това не беше единственото място, където развратът беше приветстван.

Едната страна на устните ми се издърпа нагоре, но усмивката бързо изчезна, когато

горчивата, пронизваща болка премина през гърдите ми. Пустотата се отвори и аз погледнах надолу към себе си, малко отвлечен при вида на засъхналата кръв по ръцете си. Не трябваше да ходя до езерото. Всъщност не трябваше да правя нищо сега, след като направих това, което майка ми искаше. Бях предимно... свободен. Това беше една от малките благословии на провала. Вече не бях затворен, забранено да пътувам извън територията на Уейфеър или Тъмните брястове. Друга благословия беше знанието, че моята чистота вече не е стока, част от красиво изработената опаковка. Невинен с докосване на съблазнителка. Устната ми се изви още веднъж. Никой друг не знаеше, че Първичният на смъртта няма да дойде за мен, но аз го направих. Погледът ми се върна към двойката на кораба. Един мъж беше приковал другия към парапета, движейки се яростно, бедрата му се гмурнаха с доста... впечатляваща сила. Въз основа на звуците, доста приятно.

Мислите ми веднага се насочиха към The Luxe.

Веднъж сър Холанд се оплакваше от липсата ми на взаимодействие с родителите ми, твърдейки, че това ме направи склонен към големи прояви на импулсивност и безразсъдство през последните три години. И той каза това, без дори да знае половината от най-необмислените ми житейски избори. Не знаех дали липсата на внимание от страна на майка ми и втория баща ми има някакво значение, но не можех да споря точно с възприятието на рицаря.

Бях импулсивен.

И аз бях много любопитна.

Ето защо ми отне почти две от последните три години, за да натрупам нервите да изследвам неща, забранени за мен като Девата. Да преживея това, за което бях чел в онези неподходящи книги, съхранявани на рафтовете на град Атенеум, твърде високо, за да достигнат малките пръстчета и любопитни умове. Да намеря начин да спреш да се чувстваш винаги толкова празен.

„О, богове“, от палубата на кораба отекна остър вик на освобождаване.

В Jade имаше стаи за баня, където можех да отмия кръвта. Нефритът имаше много неща да предложи дори на мен.

Реших, вдигнах качулката си и бързо прекосих улицата и се насочих към Златния мост. През последните три години открих безброй преки пътища и това беше най-бързият начин да пресека река Най, която отделяше Гардън Дистрикт от други по-малко щастливи квартали като Крофтс Крос. Където само едно до две семейства обитаваха пряко боядисани имения и грандиозни градски къщи, а жителите харчеха монети за луксозни материали, споделяха храна и напитки в пълни с рози дворове и лесно се преструваха, че Лазания не умира. От другата страна на река Най хората не можеха да забравят нито за миг, че кралството е обречено, където единственият вкус на полесен живот беше за онези, които прекосиха Най, за да работят в големите домове там.

Мислейки за къпането и другите дейности, които ме очакват, забързах по тесните улички и пътища и накрая направих стръмния ход нагоре по хълма, като видях моста. Газови улични лампи очертаваха Златния мост, хвърляйки маслен блясък върху дърветата джакаранда, минаващи по брега на реката. Преди да прекося реката, влязох в една от многото сенчести пътеки, които свързваха многото кътчета на Окръга. Лози, натезали с лилави и бели цветове на сладък грах, покриваха страните и върховете на беседките, разпространявайки се от една на друга, образувайки дълги тунели. Само най-тънката лунна светлина водеше пътя.

Не позволих на ума ми да се лута. Отказах да мисля за някой от Господарите. Ако го направих, трябваше да помисля за деветте, които щяха да дойдат пред тях, което ще ме върне към нощта, в която се провалих. И тогава трябваше да си помисля как никой никога нямаше да бъде толкова близо до мен, колкото бяха двамата на кораба, ако знаеха кой съм бил някога и какъв съм станал сега. Позволих си само да мисля за измиване на кръвта и миризмата на дим. Да открадна време, където мога да забравя и да стана някой друг.

Пронизителен вик ме спря. Не бях сигурен колко далеч съм пътувал, но това не приличаше на виковете, долитащи от палубата на кораба.

Въртайки се към източника на звука, намерих най-близкия изход и бързо излязох изпод лозовите тунели на зловещо тиха улица. Преглеждайки затъмнените сгради, видях осветения каменен мост, който свързваше двете страни на Garden District и знаех

къде точно се намирам.

Луксът.

Тясната алея не идваше с това име заради величествените градски къщи. Това бяха нещата, скрити в тучните градини. Заведенията с черни врати и капаци, които обещаваха... е, различни видове великолепие и, по ирония на съдбата, точно там, където бях тръгнал.

Не бих очаквал The Luxe да бъде толкова успокоен по това време на нощта. Градините почти винаги бяха пълни с хора. Малки подутини набодоха кожата ми, докато вървях по каменния тротоар, като останах близо до живия плет, който закриваше градините.

Мъж изведнъж се хвърли по пътеката на няколко метра пред мен. Отдръпнах се крачка назад. Единственото, което разбрах в сиянието на уличната лампа, беше, че носеше светли бричове и бялата му риза беше разкопчана. Той се стрелна покрай мен, сякаш не знае, че съм там. Извих се в кръста и го гледах как изчезва в нощта.

Звукът се чу отново, този път по-кратък и дрезгав. Бавно се обърнах и пропъльзах напред, минавайки покрай градска къща, където завесите се вееха от прозорците, раздвижени от топлия бриз. Ръката ми се плъзна в цепката на роклята ми към камата. – Направи го – наруши тишината дрезгавият глас. „Никога няма...“

Светкавица ярка, сребриста светлина се разля върху тротоара и в празната алея, когато стигнах до ъгъла на градската къща. Какво в...?

Като си казах, че трябва да си гледам работата, направих точно обратното и надникнах отстрани на сградата.

Устните ми се разтвориха, но не издадох никакъв звук. Само защото знаех по-добре.

Но ми се иска да си гледам работата.

В двора на тъмната градска къща в съседство един мъж стоеше на колене, с протегнати ръце и тялото му беше наведено назад под ъгъл, който не беше естествен. Сухожилията на шията му изпъкваха с рязък релеф, а кожата му... изглеждаше осветена отвътре.

Беликава светлина изпълни вените на лицето му, вътрешността на гърлото му и се спусна в гърдите и стомаха.

Пред него стоеше... това беше богиня. Под лунната светлина бледосинята ѝ рокля беше почти толкова полупрозрачна, колкото моята сватбена рокля. Роклята се събираше ниско над подутините на гърдите ѝ и беше стегната плътно в талията и ханша, завършвайки с басейн от блестяща материя около краката ѝ. Блестяща сапфирена брошка приковаваше прозрачния материал върху едното рамо. Кожата ѝ беше с цвят на гладка слонова кост. Косата ѝ е лъскава и тъмночерна.

Забелязването на бог или богиня в столицата не беше точно шок. Те често намираха своя път в царството на смъртните, обикновено от това, което си представях, беше изключителна скука или необходимост да извършват някакъв бизнес от името на Първичния, на когото служеха – който рядко, ако изобщо, преминаваше през него.

От това, което ме научиха за Илисейум, тяхната йерархия беше подобна на тази на смъртните. Вместо кралства, всеки първич управляваше съд и вместо благороднически титли те имаха богове, които отговаряха пред техните дворове. Десет Primals държаха съд в Iliseeum. Десет, които управляваха всичко, което лежеше между небето и моретата, от любов до раждане, война и мир, живот и... да, дори смърт.

Но това, което ме шокира, беше, че тази богиня държеше ръката си на челото на мъжа. Тя беше източникът на бялата светлина във вените му.

Устата на мъжа се разтегна, но от гърлото му не излезе никакъв звук. Само сребристо-бяла светлина. Изливаше се от устата и очите му, пукаше и плюеше, докато се издигаше към небето, простирайки се по-високо от градската къща.

Скъпи богове, това беше времето, самата същност на боговете и първичните. Никога не бях виждал някой да го използва по този начин, нито пък смяхах, че някога ще е необходимо да убиеш смъртен по този начин. Просто не беше необходимо.

Богинята свали ръката си и времето изчезна, хвърляйки двора отново в сенки и разкъсана лунна светлина. Мъжът... той не издаде нито звук, когато падна напред.

Богинята се отдръпна от пътя му, оставяйки го да падне върху тревата с лице първо, докато погледна надолу към ръката си, пълните ѝ устни се извиха от отвращение.

Знаех, че човекът е мъртъв. Знаех, че времето е направило това, дори и да не знаех, че е възможно да използвам времето по такъв начин. Топлина се събра под кожата ми и беше необходимо всичко в мен, за да натисна порива надолу.

Главата на богинята се завъртя към отворената врата на градския дом. Един бог

излезе, кожата му беше със същия перлен нюанс, макар че косата му беше почти колкото нейната, падаше по гърба му като течна нощ. Той носеше нещо в ръката си, докато вървеше по късите стъпала, нещо малко и бледо, безжизнено и...

Ужасът превърна кожата ми в лед дори в разгара на лятото на Карсодония. Богът носеше... повито бебе до краката си. Гаденето се надигна толкова бързо, че запуши гърлото ми.

Трябваше да се обърна и наистина да започна да си гледам работата. Нямах нужда богинята или богът да ме забележат. Нямах нищо общо с кошмара, който се случваше тук. Нямах нужда да виждам повече, отколкото вече имах.

Богът хвърли бебето, така че то кацна до мъжкия смъртен на ръба на блестящата рокля на богинята.

Нищо от това не ме засягаше. Нищо от това, което боговете избраха да направят, не засягаше нито един смъртен. Всички знаехме, че докато боговете могат да бъдат доброжелателни и даващи, мнозина могат да бъдат жестоки и могат да бъдат злобни, когато са обидени. Всеки смъртен е научен на това от раждането си. Смъртният човек можеше да направи нещо, за да спечели гнева им, но това беше бебе – невинно, което богът беше изхвърлил като боклук.

И все пак, последното нещо, което трябваше да направя, беше да свия пръсти около дръжката на моята кама от сенчести камък – острие, което много добре би могло да убие бог. Но ужасът беше отстъпил място на попарваща ярост. Вече не бях празен и кух. Бях пълен, изпълнен с тъмен гняв. Съмнявах се, че ще успея да ги махна и двамата, но бях уверен, че ще мога да го взема, преди най-накрая да се изправя още веднъж лице в лице с Primal of Death. Никоя част от мен не се съмняваше, че животът ми ще свърши тази вечер.

И още една мъничка, скрита част от мен, родена в момента, в който шамарът на майка ми ужили бузата ми, беше спрял да се интересува дали ще оживея или ще умра.

Излязох от сградата...

Единственото предупреждение беше раздвижването на въздуха около мен – бриз, който ухаеше на нещо чисто и цитрусово.

Ръка стисна устата ми и странно сътресение мина през мен точно в момента, когато ръката ме скръсти около мен, притискайки ръцете ми към страните ми. Шокът от контакта – сътресението на някой, който ме докосва, докосва кожата ми с тяхната – ми костваше частта от секундата, в която трябваше да прекъсна хватката. Бях притиснат назад към твърдата стена на един сандък.

– На твоето място не бих издал и звук.

Глава 2

Предупреждението дойде от мъжки глас, изречен едва над шепот директно в ухото ми, когато той ме вдигна от краката ми. Шок ме обхвана. Той ме върна от двора със зашеметяваща лекота, сякаш не бях нищо повече от малко дете. И аз не бях малък, нито на ръст, нито на тегло, но и мъжкият беше изключително бърз. В един удар той ме заведе в един от близките лозови тунели.

– Не съм сигурен какво си планирал да правиш там – проговори отново мъжът. Алармата звънна в мен ясно и силно като камбаните, които биеха всяка сутрин от Храма на Слънцето. „Но мога да те уверя, че щеше да завърши катастрофално за теб.

В момента, в който ме пусна, нещата щяха да свършат катастрофално за него.

Сърцето ми биеше силно и се опитах да се измъкна. Обхватът му около кръста ми само се стегна, когато той пристъпи по-навътре в тунела, където само тънки ивици лунна светлина се плъзнаха между гъстите върхни растения и храстовите, сладко ароматни цветове. Протегнах пръсти, посегнах към дръжката на камата си, докато извивах главата си настрани, опитвайки се да изместя ръката му. И в двете начинания бях неуспешен.

Обзето от паника разочарование ме обзе. Не бях свикнал да се държим така с мен извън тренировки или битки. Дори и по времето, когато бях в The Jade. Усещанията за ръката му върху устата ми, пръстите му, опряни на бузата ми и притиснат толкова здраво – изобщо да ме държат – бяха почти толкова поразителни, колкото

осъзнаването, че съм хванат в капан.

Сгънах краката си и се изригах в нищо освен във въздуха. Правех го отново и отново, размахвайки краката си напред-назад, докато мускулите на стомаха ми протестираха.

„И каквото и да планирате да направите сега...“ продължи той, застанал напълно неподвижно – движенията ми не го бяха разклатили дори сантиметър. Звучеше почти отегчен. "Също няма да свърши добре за теб."

Дишайки тежко срещу ръката му, позволих на тялото си да отпусне, за да мога да мисля. Мъжът беше силен, можеше да издържи мъртвата ми тежест с лекота. Нямах да се освободя, като се боря като диво животно.

Бъди умен, Сера. Мисля. Съсредоточих се върху усещането за него, опитвайки се да измеря височината му. Гърдите, притиснати към гърба ми, бяха широки и твърди... и студени. Както и ръката срещу устата ми. Това ми напомни как се чувствах кожата ми след влизане в езерото. Разместих се, вдигнах крак, за да прокача обутия си крак надолу по крака му, за да намеря къде е коляното му.

„Като се замисля...“ Гласът му беше пълен с дим, декадентско протягане, докато вдигнах крака си отстрани на крака му. Имаше нещо странно в гласа му. Имаше сенчест оттенък, който порази акорда на фамилиарност – „Напълно се интересувам от това, което се опитвате да направите“.

Очите ми се присвиха, когато яростта разяждаше паниката. Намерих извивката на коляното му и след това дръпнах крака си нагоре, за да спечеля достатъчно място, за да произнеса брутално...

Той се засмя мрачно, заобикаляйки ритника ми. "Не благодаря."

Задущеният звук, който издадох срещу дланта му, беше роден от чиста, необузdana ярост.

Този среднощен смях се появи отново, по-тих, но го усетих по всеки сантиметър от гърба и бедрата си. – Ти си нахално малко нещо, нали?

Нахален? Малко? Нещо?

Не бях нито малко, нито нещо, но се чувствах всякакъв вид буен.

„Също така, малко неблагодарно“, добави той, хладният му дъх допираше до бузата ми. бузата ми. Въздухът спря в гърлото ми. Качулката ми се беше измъкнала назад в борбата ми, почти не покривайки толкова голяма част от лицето ми, както обикновено. – Щяха да те убият, преди да имаш шанс да направиш каквато и неразумна идея да ти хрумне. Аз ти спасих живота, а ти се опитваш да ме ритнеш?

Ръцете ми се свиха в юруци, когато отново извих главата си. Той внезапно се вкопчи в мен, а тялото му пропука от напрежение.

– Това ли е всичко, Мадис? до нас достигна глас отвън на тунела, далечен и женствен.

„Да, Креса“, дойде отговорът, изречен с дълбок глас, пълен със сила.

Това беше богът и богинята. Замря напълно срещу моя похитител.

"За сега." Досада капеше от тези две думи, изречени от тази Креса.

– Трябва да сме близо – отвърна Мадис.

Настъпи мълчание и след това Креса каза: „Тарик, знаеш какво да правиш с тях.“

„Разбира се“, отговори втори мъж.

„Тъй като сме тук, може и да се забавляваме“, отбеляза Мадис. Забавляват ли се? След като току-що беше заклал бебе?

– Каквото и да е – измърмори богинята и тогава настъпи тишина.

Три от тях. Тарик. Мадис. Креса. Повтарях тези имена отново и отново, докато тишината настъпваше около нас. Не бях запознат с тях и нямаш представа към кой съд принадлежат, но нямаше да забравя имената им.

Мъжът, който ме държеше, промени стойката си и тогава дъхът му отново докосна бузата ми. „Ако махна ръката си, обещавах, че няма да направиш нещо глупаво като писък?“

Кимнах към гърдите му. Крясъците никога не са били в списъка ми с приоритети.

Той се поколеба. „Имам чувството, че ще съжалявам за това“, каза той с въздишка, която ме накара да стисна зъби. „Но предполагам, че ще добавя това към непрекъснато нарастващия списък с неща, за които в крайна сметка съжалявам.“

Ръката му се вдигна от устата ми, но не се отклони далеч, плъзгайки се надолу, така че пръстите му се свиха около брадичката ми. Вдишах дълбоко, докато се опитвах да игнорирам усещането за охладената му плът срещу моята. Чаках да ме освободи.

Той не го направи.

– Щеше да тръгнеш след тези богове – каза той след миг. "Какво си мислеше?" Това беше добър въпрос, тъй като на смъртните беше забранено да се намесват в действията на боговете. Това се считаше за обида срещу Първичния, на когото служеха. Но имах отговор. "Те заклаха бебе."

Той замълча за момент. – Това не е твоя грижа.

Напрегнах се при думите му. „Избиването на невинно дете трябва да е грижа на всички.“

– Ще си помислиш – отвърна той и аз се намръщих. „Но не е така. Знаехте какви са, когато ги видяхте. Знаеш какво трябваше да направиш.“

Направих го и не ми пукаше. – Вярваш ли също, че трябва да оставим телата там?

„Съмнявам се, че са ги оставили“, отговори той.

Всеки път, когато боговете убиват смъртен, те оставят телата зад себе си, обикновено за да служат като предупреждение. Ако не, къде ги отведоха? И защо? Защо бяха направили това? Може ли някой друг да е бил в този дом?

Изправих глава. Ръката му го последва. – Ще ме пуснеш ли? – попитах аз с тих глас.

„Не знам“, отговори той. – Не съм сигурен, че съм готов за всичко, което ще направиш.

Загледах се в масата тъмни лози над мен. "Пусни ме."

– Значи можеш да избягаш там и да се убиеш? – възрази той.

– Това не е твоя грижа.

"Прав си." Една пауза. „И ти също грешиш. Но тъй като спасяването на живота ви все още пречи на вечерните ми планове, искам да се уверя, че моите щедри и доброжелателни действия струват това, което загубих, като се притечех на помощ. Не можах да повярвам на това, което чух. – Не съм помолил за вашата помощ.

– Но въпреки това го имаш.

„Пуснете ме и можете да се върнете към своите толкова важни вечерни планове, които очевидно не включват общоприетото благоприличие да се грижите за безсмислени убийства“, отвърнах аз.

„Има няколко неща, които трябва да разберете“, промъкна той, като палецът му се плъзгаше по челюстта ми, карайки ме да се сковавам от неочакваната и непозната ласка. „Нямате представа какви бяха плановете ми за вечерта, но да, те бяха много важни. Нито знаеш какво правя и не ме интересува.“

Лицето ми се сви. "Благодаря за споделянето?"

„Но за едно си прав“, продължи той, сякаш не съм говорил. „Няма прилична кост в цялото тяло. Така че, не, нямам това нещо, което наричате общоприличие.

"Е, това е... нещо, с което да се гордеем."

– Аз съм – съгласи се той. „Но сега ще се преструвам на приличен и ще те пусна. Обаче, ако се опиташ да избягаш там, ще те хвана. Няма да бъдеш по-бърз от мен и всичко това просто ще ме дразни.

Неговата преданост да ме спре – напълно непознат – да бъде убит, всъщност изглеждаше като доста прилично нещо. Но нямах намерение да го изтъквам. – Дал ли съм ти индикация, че ми пука да те дразня? отвърнах аз.

„Имам чувството, че не го правиш. Но се надявам, че сте открили каквато и частица здрав разум съществува във вас и сте решили да го използвате.

Цялото ми тяло настръхна от гняв. "Това беше грубо."

– Както и да е, разбираш ли? попита той.

„И ако кажа не? Ще стоиш ли тук и ще ме държиш цяла нощ? Изплюх се.

„Тъй като плановете ми вече са заснети, имам малко свободно време.

– Сигурно се шегуваш – изръмжах аз.

"Всъщност не."

Всяка част от моето същество ме болеше от желанието да го ударя. Трудно.

"Разбирам."

"Добре. Честно казано, ръцете ми се уморяваха."

Изчакайте. Той ли намекваше, че съм...?

Освободи ме, и богове, той беше висок. Трябваше да има добър крак между земята и краката ми в зависимост от това колко силно кацнах. Препънах се напред и ръцете му се стиснаха около ръцете ми, задържайки ме. Друга достойна постъпка, за която дори не бях благодарен.

Освобождавайки се, се завъртя към него, докато посягах към камата си.

– Сега сигурно се шегуваш с мен. Мъжът въздъхна и щракна напред.

Той беше бърз като мълния, улови китката ми, преди дори да успея да освободя острието си. ахнах. Облечен в черно, той не беше нищо повече от гъста сянка. Той ме дръпна към гърдите си, докато ни въртеше, принуждавайки ме назад. В рамките на няколко твърде бързи удара на сърцето той отново ме хвана в капан, този път между покритата с лозя стена и тялото му.

"Подяволите." Облегнах се назад, повдигайки десния си крак...

– Може ли да не направим това? Той се размести, като едновременно заклеши бедрото ми между моето и хвана другата ми китка, като събра ръцете ми.

Борех се, използвайки всяка унция сила, която имах, когато той вдигна ръцете ми, изпънах ръцете ми над главата ми и след това приковах китките ми към стената. Цветя се откъснаха, заваляха ни. Изтеглих другия си крак. Просто трябваше да получа място-

„Ще приема това като не.“ След това се наведе, притискайки тялото си към моето. замръзнах. Въздухът заседна в гърлото ми. Изглежда нямаше част от мен, която да не е в контакт с него. Моите крака. бедрата. стомах. Гърди. Усещах го, бедрата му до корема ми, корема и долната част на гърдите му до гърдите ми – кожата му през дрехите му, хладна като първия допир на есента. Сетивата ми бяха хаотична бъркотия, докато вкарвах въздух в дробовите си – дъх, който беше свеж и цитрусов. Дори не можех да помириша сладкия грах отвъд аромата му. Никой – дори сър Холанд или някой, с когото се биех, който знаеше какво съм – не се е доближил толкова близо до мен. Не бях видял другата му ръка да се движи, но усетих как се плъзга зад главата ми, превръщайки се в неподвижен клин между мен и стената. – Има нещо, което трябва да разбереш. Шепотът му отново се изпълни с тъмнина. „Въпреки че не предлагам да не се опитвате да се биете с мен – правите каквото смятате, че трябва – трябва да знаете, че няма да спечелите. Някога.“

В думите му имаше крайност, която изпрати треперене в пленените ми ръце. Отметнах глава назад и погледнах нагоре... и нагоре. Той беше доста над фут по-висок от мен, може би дори толкова, колкото беше Първичният на смъртта. Тръпка от безпокойство пробужда тила ми. По-голямата част от лицето му беше потънало в сянка и всичко, което можех да видя, беше твърдата линия на челюстта му. Когато главата му се наклони в лунна светлина, аз го видях.

Този човек беше... той беше абсолютно, без съмнение, най-зашеметяващият мъж, който някога съм виждала. И видях няколко прекрасни мъже. Някои от тук в Лазания, а други от кралства, които се простират на изток. Някои имаха по-фини, по-симетрични черти от тази, която ме държеше до стената, но никой не беше сглобен толкова перфектно, толкова... чувствено като този на този мъж. Дори на лунна светлина кожата му беше лъскава, златисто-кафява, напомняше ми за пшеница. Скулите му бяха високи и широки, носът му прав като острие, а устата му беше пълна и широка. Имаше лицето, което художник би искал да оформи с глина или да улови с въглен. Но в чертите му имаше и студ. Сякаш самите първични са изработили линиите и самолетите и са забравили да добавят топлината на човечеството.

Погледнах към очите му.

Сребро.

Очи, които бяха в невероятен, светещ нюанс на сребро, ярки като самата луна.

Красив. Това беше всичко, което можах да си помисля отначало, а след това... видях светлината зад зениците му, тънките кичури на езерото.

– Ти си бог – прошепнах аз.

Той не каза нищо, докато инстинктът ме обхвана, подканяйки ме или да се подчиня, или да бягам – и да направя едно от тези две неща бързо. Това беше предупреждение, изчисление, което крещеше, че не съм дори на сантиметри от един от най-опасните хищници във всички царства.

Но аз... не можех да преодолеем как изглеждаше не повече от шепа години по-възрастен от мен, някъде между възрастта на Езра и Тавиус. Най-вероятно не беше така. Може да е по-възрастен от векове. Но освен нощта, в която трябваше да се омъжа, никога преди не съм бил толкова близо до същество от Илизеум. Изнервя ме колко млад изглеждаше.

Тогава ми направи впечатление, че съм се опитал да ритна бог – няколко пъти. Опитях

се да намушкам бог.

И той... той не ме беше поразил.

Той дори не ме беше наранил. Всичко, което беше направил, беше да ме спре да се нараня. И добре, сега той ме държеше тук. Все пак можеше да направи много, много по-лошо.

Може ли това да означава, че е от Съда на сенките и отговаря на Първичния на смъртта? Стомахът ми се сви. Нямах представа дали някой от боговете, които служеха на Първичния на смъртта, знае за мен, тъй като всяка сделка, сключена между смъртен и бог, беше известна само на тези двамата, но тази сделка беше различна. Напълно възможно е всеки бог в Земята на сенките да знае, че Първичният има съпруг, който не е претендирал, въпреки че е заменил такъв.

Гъста, вълнообразна коса падаше върху бузите на този бог, когато той потопа глава. Погледът му прихвана моя и не можех да отклоня поглед – дори и самият Първич на смъртта да се появи до нас. Не и когато късметът се завъртя през среброто на очите му.

Гърлото ми се стегна, но беше сюрреалистично усещане някой да гледа лицето ми толкова внимателно. След седемнадесет години носене на воала на избраните, не бях свикнал с него. Това, че бях толкова видян, ме накара да се чувствам... уязвим, поради което избрах да държа лицето си скрито под качулка, когато не бях до майка ми, която сега предпочиташе лицето ми да се показва, сякаш напомня за моя провал. Колкото и глупаво и безсмислено да беше, избухна чувство на учудване.

– По дяволите – промърмори той.

През гърдите ми премина препъване. Знаеше ли кой съм? Ако е така, как беше възможно това? Държаха ме толкова скрит. Дори сенчестите жреци никога не бяха виждали лицето ми, докато знаеха кой съм. "Какво?"

Погледът му прехвърли чертите ми толкова интензивно, че всяка луничка по носа и бузата ми започна да изтръпва. Очите му се затвориха за кратко и колкото и да бяхме близо един до друг, можех да видя колко дебели бяха ресните на миглите му, докато се издигаха обратно. "Всеки смъртен знае по-добре от това да се намесва в бог."

Преглътнах трудно, усещайки, че цялото чудо на сградата се срутва. "Аз знам. Но-" „Те убиха невинен“, прекъсна ме той и хвърли поглед към входа на лозовия тунел. – Ти все още знаеш по-добре.

Пръстите ми се свиха безпомощно в хватката му. Знаех, че не трябва да отговарям. Трябва да му благодаря за помощта – помощ, за която не съм искал – и след това да поставя възможно най-голямо разстояние между нас. Но не това направих. Сякаш нямах контрол над устата си. И може би това беше безразсъдството, за което сър Холанд се оплакваше при всяка възможност, която имаше. Може би това беше онази малка част от мен, която беше спряла да ми пука. – Не трябва ли да се тревожиш повече за факта, че са убили невинно дете, отколкото за това, което се канех да направя? настоях аз. „Или не те интересува, защото си бог?“

Тези очи горяха още по-ярко. Страхът разцъфна в корема ми и струйка страх влезе в кръвта ми. Смъртните не отговаряха на бог. Аз също знаех това. „Тези тримата ще платят за това, което са направили. Можете да бъдете сигурни в това.“

Тръпка избухна по кожата ми, въпреки че той не признаваше лошото ми поведение. Той говореше така, сякаш имаше силата и властта да извърши това. Сякаш искаше да се погрижи лично.

Вниманието му отново се насочи към платното и тогава погледът му срещна моя. – Идват – предупреди той.

Преди да успея да кажа и дума, той сведе ръцете ми и ме пусна. Нямах време да се възползвам от свободата. Богът хвана бедрата ми и ме вдигна от краката ми, плъзгайки ръка по голата дължина на лявото ми бедро. Той закачи левия ми крак около кръста си. Вълничка от шок ме обхвана. Какво в...?

„Увийте другия си крак около мен“, заповяда той тихо отстрани на главата ми. – Не искаш да те виждат.

Не знаех дали това беше зловещият му тон или колко неуравновесен ме оставиха държането и докосването му, но се подчиних. Свивайки десния си крак около кръста му, хванах предната част на ризата му, подозирайки, че и той не иска да бъде видян от тях. – Ако опиташ нещо... – предупредих аз.

Главата му се наведе и аз поех смаяно дъх, когато усетих устните му да се извиват в

усмивка на бузата ми. Бяха готини като останалите от него. – Какво ще правиш? – прошепна той. – Отново да вземеш оръжието на бедрото си?

„Да“

"Въпреки че знаеш, че няма да бъдеш достатъчно бърз, за да нанесеш удар."

Стискането ми върху ризата му се стегна. „Да“

Той се засмя тихо и аз го усетих от бедрата до гърдите си. "Шш."

Току-що ме беше млъкнал? Цялото ми тяло се стегна като тетива. Хвърлината на носа му надвисна над извивката на бузата ми и аз се опънах по съвсем различна причина.

Устните му бяха близо до моите, докосвайки само ъгъла на устата ми. Бунт от усещания премина през мен, дива смесица от недоверие, гняв и нещо като очакването, което изпитах, когато влязох в The Jade. Това не можах да разбера. Това не беше същото. Не познавах този мъж. Нямаше значение, че много смъртни с нетърпение ще си разменят местата с мен, тъй като често бяхме привлечени към боговете, както цъфтящите през нощта рози бяха към луната. Но такъв като него беше опасен. Той беше хищник, колкото и красив или доброжелателен да беше.

Но беше толкова рядко някой да се доближи толкова близо до мен и да позволи на кожата си да срещне моята. Да ме докоснеш. Тези, които го направиха, също бяха непознати. Освен когато ме докоснаха, аз всъщност не бях аз. Бях толкова безименен, колкото често бяха те, когато им позволявах да ме изтеглят в сенчести ниши или зад затворени врати и в стаи, където нещата не трябваше да продължат. Където бях с воал, въпреки че лицето ми беше голо.

Но в този момент се почувствах като мен. Повече, отколкото имах през годините.

– Целуни ме – нареди той.

Настратта ми пламна. Мразех да ми казват какво да правя. И ако трябва да бъде честен, това беше започнало отдавна. Може би това беше една от причините да бъде отхвърлен. Но искането му имаше смисъл. Щеше да изглежда доста странно за нас просто да стоим тук, без да правим нищо, освен да се взираме един в друг.

И така, аз го целунах.

Бог.

Контактът на устата ми с неговата накара стомаха ми да се свие, както когато се приближих твърде близо до ръбовете на Скалите на скръбта. Устните му бяха хладни, но бяха някак меки, но твърди, странно примамливо съпоставяне, докато се движеха срещу моите. Това беше единственото нещо в него, което се движеше. Неговата уста. Ръката на лявото ми бедро и тази на бедрото ми останаха неподвижни. Той беше неподвижен и аз не знаех защо направих това, което направих след това. Може да е такава импулсивност. Може да е моето дразнене, че съм в тази ситуация. Можеше да е толкова неподвижен. И ако бях напълно честен със себе си, можеше да е възможността той да е от Земите на сенките и да служи на Първичния, който беше откраднал всеки шанс, който имах да спася моето кралство. Всички тези причини вероятно бяха грешни, но не ме интересуваше.

Хванах долната му устна между зъбите си и захапах. Не беше достатъчно силен, за да вземе кръв, но цялото му тяло се дръпна и тогава той вече не беше все още.

Богът се натисна, когато главата му се наклони, задълбочвайки целувката. Тогава нищо в устата му не беше меко. Той разтвори устните ми с ожесточен удар на езика си и ме обхвана силна тръпка от острата треска по долната ми устна. Неговите зъби.

Зъби. О, богове, някак си бях забравил за това. Страх запали вените ми, защото знаех колко са остри. Знаех какво може да направи един бог с тях. Но нещо друго влезе в кръвта ми, злобна и упадъчна, опияняваща тръпка, докато прелиствах езика си по неговия. Имаше вкус на нещо дървесно и опушено – като уиски. Звук излезе от него, дълбоко в гърлото му, и сърцето ми разтуптя.

Ръката на бедрото ми се изви, пръстите му се притиснаха в кожата ми, превръщайки се в ледена марка, която по някакъв начин обгаря плътта ми. Дива тръпка проблесна през мен, когато ръката му напусна бедрото ми и си проправи път между стената и тила ми. Пръстите му се извиха в косата ми, като със сигурност разхлаби щифтовете, задържайки плитката ми на място. Наистина не ми пукаше, докато той отдръпна главата ми назад, докато... ме целуна, сякаш нямаше да позволи нито една част от устата ми да остане неизследвана. Сякаш е чакал от векове да направи това. Знаех, че това е глупава, причудлива мисъл, но го целунах в отговор, напълно забравяйки защо правим това, и само смътно осъзнавайки звука от стъпки и дълбокия смях на натрапник – на

бога.

Всички ли целувки от бог бяха толкова опасно опияняващи като тази? Тази твърде слаба част от здравия разум ми каза, че трябва да се притеснявам. Ами ако Първичният дойде за мен? Ами ако той промени решението си и аз бях целунал един от неговите богове? Би трябвало да ми пука, но вместо това целунах бога още по-силно, защото отказах да мисля за този проклет първичен. Позволих си да съществувам в момента.

Това се чувстваше хаотично, като когато се плъзнах под повърхността на езерото и останах, докато дробовете ми не изгорят и сърцето ми заби, само за да видя докъде мога да се избутам.

И почувствах това сега – необходимостта да видя докъде мога да стигна това. Плъзнах ръце нагоре по ризата му, над гърдите му. Краищата на косата му докоснаха кокалчетата ми. Забих пръсти в копринените кичури и го придърпах по-близо. Наклоних бедрата си към долната част на корема му. Ръката на бедрото ми се плъзна нагоре и наоколо, над извивката на дупето ми. Тънкото бельо не беше пречка срещу натиска на ръката му.

Той стисна плътта там, изтръгвайки дъх от мен, докато плъзгаше езика си по моя. Той дръпна долната ми устна между зъбите си и прехапа. Извиках от шока от удоволствие и от болката, която пронизва тялото ми. Езикът му прелита по устната ми, успокоявайки ухапващото жило.

Тогава устата му изчезна. Челото му се опря в моето и за шепа секунди между нас нямаше нищо освен мълчание. Нищо освен биещото ми сърце и плитките му вдишвания, докато ръката му се плъзна обратно към бедрото ми. Измина още един момент и тогава той бавно ме свали на крака. Насилих пръстите си да се отворят, да пусна косата му. Ръцете ми отново паднаха на гърдите му.

Под дланта ми сърцето му биеше толкова бързо, колкото моето.

Отвори очи, докато секундите минаваха. Той остана там, челото му беше до моето, едната му ръка все още беше щит между главата ми и стената.

– Ти – промърмори той със зноен и плътен глас. – Бяхте доста убедителни.

– И ти също – казах аз малко задъхано.

"Знам. Много съм умел да се преструвам."

Преструвам се? Да се преструваш, че правиш какво? Наслаждава ли се? Да ме целува? Очите ми се присвиха, когато го отблъснах.

Той отстъпи назад, смеейки се тихо, докато прокарваше ръка по главата си, дърпайки косата си от лицето си.

Отдръпнах се от стената, насочвайки вниманието си към затъмнената пътека, но не видях нищо в филтрираната лунна светлина. Вдигнах пръст към все още пулсиращите си устни, после го отдръпнах и погледнах надолу, за да видя тъмно петно на върха на пръста си. Той би...

Беше си извадил кръв.

Главата ми се изправи. "Вие-"

Богът се намеси, свивайки ръка около китката ми. Той вдигна ръката ми и преди дори да успее да се чудя за какво става дума, устата му се затвори над пръста ми и той засмука. Усетих силното придърпване по най-срамен начин – чак до сърцето си в прилив на гореща, влажна топлина.

добри богове...

Бавно отдръпна устата си от пръста ми, докато погледът му се вдигна нагоре и улови моя. "Моите извинения. Трябваше да уточня. Много съм добър в това да се преструвам, че се наслаждавам на неща, които не харесвам, но не се преструвах, когато имах езика ти в устата си."

Стоях там, докато той пускаше китката ми, без да знам какво да кажа за няколко секунди. „Много е неуместно да ми вземат кръвта“, – чух се да казвам – „когато дори не знам името ти“.

„Това беше единственото неподходящо нещо за случилото се току-що?“

„Е, не. Там имаше много неподходящи неща.“

Той отново се засмя, звукът беше наситен като черен шоколад. Погледнах го. Може би съм сгрешил за това на кого е служил или най-малкото той не е знаел коя съм всъщност. Ако го направи, се съмнявах, че щеше да ме целуне. Започнах да питам дали знае коя съм, но спрях, осъзнавайки, че трябва да внимавам, в случай че той не го

знае.

– Защо ме спря да преследвам тези богове? – попитах аз, извивайки ръката си – и пръста, който беше в устата му.

Веждите му се прищипаха. „Имам ли нужда от друга причина, освен да спра някой да се самоубие?“

„Обикновено бих казал не. Но вие сте бог и казахте, че няма прилична кост в тялото ви.

Той се изправи срещу мен. „Само защото не съм смъртен, не означава, че тичам наоколо, убивайки хора или им позволявам да се самоубият.

Изпратих остър поглед към входа на тунела.

Брадичката му се понижи, чертите му се изостриха на сребристата светлина. „Аз не съм те“, каза той ниско и смъртоносно меко.

Косъмчетата по тила ми се вдигнаха и аз се преборих с желанието да направя крачка назад. – Предполагам, че имам късмет?

Погледът му мина над мен. – Не съм сигурен колко си късметлия.

Гърбът ми се стегна. Какво, по дяволите, трябваше да означава това?

„И може би наистина имам една прилична кост в тялото си“, добави той, като сви рамене.

Взрях се в него и ми отне малко време, за да се съсредоточа върху това, което е важно, което не беше количеството прилични кости. „Богът, който мина покрай... Той не можеше да те усети?“

Той поклати глава. "Не."

Този бог трябваше да бъде много могъщ. Бях чел, че само най-силните могат да скрият присъствието си от другите – много подобно на Primal. Имах чувството, че ранните ми подозрения са правилни. Той не само се опитваше да скрие мен, но и себе си.

Той започна да се отвърща от мен. – Трябва да се прибереш вкъщи.

"Вие ли сте?" Отвърнах аз, раздразнен от това колко бързо и лесно ме отхвърли.

Той ме хвърли недоверчив поглед. Смъртните не задаваха въпроси на боговете – особено неучтиво. Напрежението се прокрадна в мускулите ми, докато се подготвях за гняв или осъждане.

Вместо това бавна усмивка дръпна устните му. Соейки под натрошените лъчи на лунната светлина, видях, че извивката на устните му смекчи чертите му, почти ги стопли. "Не."

Той не даде подробности и това беше добре. Нямах нужда да знам. Далеч беше минало време да се отстраня от присъствието на този бог, преди да стана още по-раздразнен. Или още по-лошо, направи нещо друго импулсивно.

Освен това имаш планове – такива, които се промениха от по-рано.

– Е, това беше... интересно. Заобиколих го и тръгнах към входа. На практика усещах погледа му да се влива в гърба ми. "Лека нощ."

"Прибираш ли се?"

"Не."

"Къде отиваш?"

не отговорих. Господ или не, не беше негова работа и не бих се бавил само за да се опита да ме изпрати отново у дома. Все пак ми се струваше... странно да се отдалечавам от него. Беше странно колко погрешно се чувстваше и тази грешка нямаше смисъл. Той беше бог. Бях неуспешна девойка. Той ме спря да направя нещо необмислено. Целувахме се по необходимост и беше приятно. Добре. Беше повече от това и се страхувах, че неизбежно ще прекарам живота си, сравнявайки всяка бъдеща целувка с тази, но нищо от това не обясняваше странното чувство, което изпитвах, че не трябва да се отдалечавам от него.

Но го направих.

Отдалечих се от бога, оставяйки го в сенчестия тунел и не погледнах назад. Не веднъж.

Глава 3

След като излязох от тунела и се изкъпах в светлината на уличната лампа, дръпнах

качулката си и се принудих да продължа да вървя, въпреки че странното усещане за неправилност продължи. Наистина нямаше умственото пространство дори да започна да разбирам защо се чувствам така. Докато висях надясно, реших, че това е нещо, върху което мога да се спра по-късно, докато се опитвам да заспя.

Поех си дълбоко дъх. Приближавайки се до края на градския дом, осъзнах, че вече не мириша на Белия кон или кръв, а на сладък грах и свежия, цитрусов аромат на бога. Преглъщайки стон, когато се появи дворът на градската къща, аз се подготвих в случай, че не са взели телата. Позволих на този воал на празнотата да се върне, за да отида на място, където нищо не може да ме уплаши, да ме нарани.

Но в бледия блясък на луната видях, че дворът е празен.

С пъпки по кожата минах през отворения портал и се запътих надолу по каменната пътека, като парче земя прихвана погледа ми. Спрях. Мястото, където беше коленичил смъртният, беше обгорено, сякаш там беше запален огън. Без кръв. Без дрехи. Нищо освен изгоряла трева.

– Влизаш ли там?

Завъртях се при звука на гласа на бога и ръката спря над дръжката на моята кама. „Богове“, изплюх аз, а сърцето му биеше силно, докато той стоеше там, с вдигната качулка на черната си туника без ръкави, създавайки сянка върху лицето му. Дори не го бях чувал да ме последва.

– Извинявам се – каза той и леко наведе глава. Тогава видях, че носи сребърна лента около десния си бицепс. – За да те стресна.

Очите ми се присвиха. Той изобщо не съжалява. Честно казано, звучеше развеселен. Това ме дразнеше, но това, което ме дразнеше повече, беше мекият скок, който усетих в гърдите си, последван от бръмченето на топлина и правота.

Може би почти празният ми стомах е причинил усещането. Това имаше повече смисъл. Той тръгна напред и отново ръстът му ме поразил. Това ме караше да се чувствам деликатен, а това не ми хареса. Главата му с качулка се обърна към зоната, в която се вирах. „Когато Креса използва времето и то докосна земята, ето какво се случи“, каза той, навеждайки се, за да прокара дланта си по тревата. Пепел от сажди помрачи ръката му, когато той погледна нагоре към отворената врата на градската къща. – Ти влизаше вътре.

"Бях."

"Защо?"

Скръстих ръце. „Исках да видя дали мога да намеря някаква причина защо са направили това.

"Както и аз." Богът се изправи, изтривайки ръката си в тъмните си брикове.

"Не знаеш?" Изучавах го, разбирайки зората. Този бог не се беше случил току-що.

Най-вероятно той вече е бил в коридора, преди дори да мина покрай него, или поне е бил наблизо. – Вие ги наблюдавахте, нали?

– Следвах ги. Той изтегли думата. „Преди да реша да не те оставя да се самоубиеш – за което все още не си ми благодарил.“

Игнорирах последната част. – Защо ги последвахте?

„Видях ги да се движат в царството на смъртните и исках да видя какво правят.

Не бях сигурен дали е честен. Изглеждаше като ужасно голямо съвпадение той избра да ги последва в нощта, когато убиха смъртен мъж и бебе.

Главата му се обърна към мен. „Предполагам, че ако те посъветвам да се прибереш у дома, ще направиш точно обратното още веднъж.

„Предполагам, че няма да харесате моя отговор, ако още веднъж посъветвате такова нещо“, отвърнах аз.

От вътрешността на сенчестата качулка се разнесе тих кикот. „Не знам за това.

Всъщност бих могъл“, каза той. Веждите ми се свиха, когато той тръгна напред. –

Може и да разследваме заедно.

Заедно.

Толкова често срещана дума, но също се чувстваше странна.

Богът вече беше на стълбите на градската къща. За някой толкова висок и голям, за да бъде толкова мълчалив, трябваше да е резултат от някаква божествена магия.

Избягвайки овъгления участък на тревата, бързо се присъединих към него.

Никой от нас не проговори, когато влязохме в тихия дом. Имаше врата от двете страни на малкия вход и стълби, водещи към втория етаж. Богът отиде наляво, в нещо, което

изглеждаше като всекидневна, а аз тръгнах направо, изкачвайки стълбите. Само скърцането на стъпките ми нарушаваше зловещата тишина на дома. Газова лампа гореше слабо в горната част на стълбите, разположена на тясна маса. Имаше две спални, едната с единично легло, бюро и гардероб. При по-внимателно разглеждане открих сгънати бричове и окачени ризи с размерите, които биха паснали на човек с ръста на смъртния мъж. В малката стая за къпане нямаше нищо забележимо. Отдръпнах се и се отправих към спалнята в края на коридора. Отворих вратата. Друга лампа гореше до подредено легло.

Този воал, който си представях да нося, не беше толкова на мястото си, колкото вярвах, че е.

Бавно влязох в стаята. В креватчето лежеше мъничко одеяло. Бръкнах вътре, усещайки меката материя. Никога не съм мислил да имам деца. Като Дева, това дори не беше желание, което можеше да се оформи, докато растех и остарях. Това никога не беше част от плана, защото дори да бях успешен и да успея да накарам Първичния на смъртта да се влюби в мен, създаването на дете между смъртен и първичен не беше възможно.

Но бебето беше наистина невинно и разчиташе на всички около него, включително на боговете, да го пазят. Убийството на един беше непроситимо. Задната част на очите ми изгаряше. Ако имах дете или ако някой мой потомък беше наранен, щях да изгоря и двете царства, само за да мога да отрязва кожата от тялото на този, който ги е наранил.

Вдишайте. Задържах дъха си, докато къртенето в стомаха ми спря. Докато не усетих нищо. След като го направих, издишах дълго и бавно и се обърнах от креватчето и малкото одеяло вътре.

Погледът ми прескочи дълбоко зелен диван. Някой беше драпирал копринена обвивка в цвят слонова кост на гърба. Отидох до гардероба и отворих вратите. Рокли висяха спретнато до туники с ярки цветове. Бельото бяха сгънати и поставени на рафтовете сред други дрехи, но имаше повече от достатъчно място за дрехите, които бяха в гардероба в съседство.

Може ли някой друг да е в тази къща? Може би майката? Или не е била вкъщи? "Къде е-?"

"На долния етаж."

„Богове“, ахнах аз, почти излизайки от кожата си, докато се завъртях към мястото, където стоеше богът, облегнат на дограмата на вратата, скръстил ръце на широките му гърди, а качулката на туниката му все още беше вдигната. — Как си толкова тих? Още по-добре, колко време е стоял там?

— Умение — каза той.

— Може би трябва да предупредиш някого за пристигането си — отсечех се аз.

"Може би."

Погледнах го гневно, въпреки че не виждаше лицето ми.

„Ако търсите собственика на тези рокли, предполагам, че това намерих долу, близо до входа на кухнята“, предложи той. „Е, така или иначе намерих овъглена част от пода и самотен чехъл.“

Върнах се към гардероба. „Не мисля, че мъжът, когото видях, и жената споделяха една стая тук“, казах аз, като посочих гардероба. Сформира се идея. „Има ли проучване?“

„Изглежда имаше един, вдясно от фойето.“

— Намери ли нещо? Минах покрай него, напълно осъзнавайки как той разгъна ръце и се обърна, следвайки този свой мълчалив път.

„Погледнах го само бегъл“, каза той, когато стигнах до върха на стълбите. "Исках първо да се уверя, че домът е празен." Той направи пауза. „За разлика от някои. И под някои имам предвид теб.“

Завъртях очи, докато стъпалата стенеха под краката ми. Богът го последва, достатъчно близо зад мен, че гърбът ми изтръпваше, но стъпките му не издаваха шум — докато аз звучах като стадо добитък, слизащо по стълбите.

„Какво бихте направили, ако бяхте открили, че домът не е празен?“ — попита той, когато стигнахме до първия етаж.

„Щях да празнувам, знаейки, че поне някой е оцелял“, казах му, отивайки към кабинета. Лунната светлина проникваше през прозореца, хвърляйки светлина върху малката стая.

"Би ли?"

Погледнах през рамо, докато заобикалях бюрото. Богът беше отишъл встрани, проверявайки предимно празните рафтове, вградени в стените. – Не бихте ли имали? Погледнах надолу към бюрото. Повърхността беше почистена с изключение на малка лампа.

„Мисля, че да оцелееш, докато детето ти и някой, с когото си споделял дома, са убити, би било труден живот за празнуване“, каза той, като отвори централното чекмедже. Нищо освен перца и затворени буркани с мастило.

Затворих го и се преместих в дясната, по-дълбока. "Предполагам, че си прав. Тя ще бъде в Долината – казах аз, говорейки за територията в Земята на сенките, където онези, които бяха спечелили мир след смъртта, прекараха цяла вечност в рая. – Ако са отишли там – промърмори той, спирайки да откъсне малка дървена кутия от рафта.

Сърцето ми прескочи. Мислеше ли, че са могли да отидат в Бездната, където всички същества с душа плащат за зли дела, които са извършили, докато са живи – и бог, и смъртен? Нямаше как бебето да е отишло там. Но възрастните? Е, те биха могли да направят много неща през живота си, за да си спечелят няколко живота на ужас. Мислех си за Господарите на островите Водина. Ужас, с който вероятно щях да се запозная, когато ми дойде времето.

Поклатих глава, затворих чекмеджето и продължих към дъното, където открих дебела, подвързана с кожа книга. Извадих го и го поставих на бюрото. Бързо развързах шнура, отворих корицата, за да намеря драсканици на страници и няколко парчета свободен, сгънат пергамент. Това, което търсех, беше вторият лист хартия, който разгънах. Включих лампата и бързо сканирах документа. Това беше част от градската къща между Короната и мис Гален Казин, дъщеря на Хермес и Юния Казин и господин Магус Казин, син на Хермес и Юния Казин.

"Намери нещо?"

Не е изненадващо, че богът се беше донесъл по-близо, без да бъде чул. „Това е притежание на имота. Те бяха брат и сестра. Това е, ако той е живял тук.“ Което също означаваше, че ако Гален Казин е майка на детето, тя също е неомъжена. Сред работническата класа това не беше рядкост, нито се смяташе за срамно. Но за да си позволи дом в района на градината, човек трябваше да произхожда от благородничество или да е намерил богатство чрез бизнес. Тук по-рядко се срещаха неомъжени майки. – Чудя се къде е бащата.

„Кой може да каже, че мъжът отвън не е бил бащата? Може би не беше братът.“ Той направи пауза. "Или можеше да бъде и двете."

Устната ми се изви. Дори това да беше така, това беше малко вероятна причина боговете да са убили тях и бебето. Въз основа на историите, които бях чел за боговете и първичните, се съмнявах, че те дори биха мигнали от това.

В изследването не се намери нищо друго, което да даде някаква индикация защо боговете са ги убили. Въпреки че не бях съвсем сигурен какво бих могъл да намеря, което би отговорило на това. Дневник, който описва техните злодеяния?

"Ти си разочарован."

Вдигнах поглед към мястото, където богът стоеше до прозореца с изглед към двора, с гръб към мен. – Толкова очевидно ли е?

„Не е като че това е било безплодно. Знаем, че вероятно са били братя и сестри и че едната е била неомъжена майка. Имаме имената на родителите."

"Вярно." Но какво изобщо ни каза това? Затворих книгата, като развързах шнура.

"Имам въпрос."

"А ти?"

Аз кимнах. „Може да изглежда като обидно нещо да питаш."

Богът се плъзгаше напред. Точно така се движеше – сякаш краката му с ботуши не докосваха пода. Спря от другата страна на бюрото. – Имам чувството, че няма да те спре.

Почти се ухилих отново. „Защо се интересуваш от боговете, които убиват смъртни? И не искам да намеквам, че не те интересува. Въпреки че казахте, че не сте приличен... – С изключение на едната кост – намеси се той и звучеше сякаш се усмихна.

– Да, с това изключение.

Той замълча за дълъг момент и аз усещах погледа му, въпреки че не го виждах. „Нека

ви задам същия въпрос. Защо те интересува? Познахте ли ги?"

Скръстих ръце още веднъж. „Защо ми пука? Освен факта, че са убили бебе?"

Той кимна.

"Не ги познавах." Въздъхвайки, огледах кабинета, виждайки книги, които вероятно никога повече няма да бъдат прочетени, и дреболии, чиято стойност вече няма да бъде оценена. „Когато бог убива смъртен, това е заради някаква обида“, започнах аз. Това беше най-сложното нещо за боговете. Те решават какви са оправданите последици, какво е нарушение, какво е наказуемо и какво ще бъде наказанието. „И всички вие обичате да правите... пример от такива неща."

Главата му се наведе. "Някои го правят."

„Действието е да изпратите съобщение до другите. Какво е нарушението е ясно известно“, продължих аз. „Боговете не убиват посред нощ, не вземат тялото и не оставят нищо след себе си. Почти сякаш не искаха това да се знае. И това не е нормално."

– Ще бъдеш прав. Той прокара пръст по ръба на бюрото, докато вървеше, безшумното плъзгане на върха на пръста ми привлече вниманието ми. „Ето защо съм толкова заинтересован. Това не е първият път, когато убиват по този начин."

Отдръпнах поглед от ръката му. "Не е?"

Той поклати глава. „През последния месец те убиха поне четирима други по този начин. Те взеха някои от телата със себе си, а някои от тях бяха оставени. Но без нито една улика защо."

Разтърсих мозъка си, за да видя дали си спомням да съм чувал нещо за мистериозни изчезвания или странни смъртни случаи, но не го бях.

"Сега сме на седем смъртни." Той прокара пръст нагоре по стъкления глобус на лампата. „Повечето бяха във второто и третото десетилетие от живота си. Две женски. Четири мъжки. И бебето. Доколкото знам, тази вечер никога не са убивали такъв малък като детето. Единственото общо между тях беше, че всички бяха от Лазания – каза той, като сви пръста си около верижката с мъниста. С едно щракване той угаси лампата, връщайки камерата на лунната светлина. „Един от тях беше някой, който повечето биха смятали за... приятел."

Това не го очаквах. Не че боговете не могат да се сприятеляват със смъртните. Някои дори се бяха влюбили в тях. Не много обаче. Повечето просто бяха изпаднали в похот, но приятелствата можеха да бъдат създадени.

„Изненадан си“, отбеляза той.

Намръщих се, чудейки се какво точно разкри това. „Предполагам, че ме изненадва, че боговете могат да бъдат обезпокоени от смъртта на смъртен, когато ще ни надживеят, независимо от всичко. Знам, че не е наред“, добавих бързо. „Убит приятел, който е смъртен, все още е... приятел."

„Да“

И трябваше да е трудно да загубиш един. Нямах много приятели. Е, като се замисля, ако не броим Езра и сър Холанд, значи нямах приятели. Все пак си представях, че загубата на приятел би била много като загуба на част от себе си. Усетих как празнотата започва да ме напуска с болезнен пиърс в гърдите ми. Не се опитах да го върна. В този момент нямаше причина. – Съжалявам за твоя приятел.

С миг на око той заобиколи бюрото и беше само на шепа крака от мен. Желанието да отстъпва назад ме удари в същия момент, в който и желанието за крачка напред. Останах там, където бях, отказвайки да направя нито едно от двете.

– Както и аз – каза той след малко.

Претърсих сенките, събрани в качулката му, не успях да различа дори нито една черта. „Но ти... ти знаеше точно какво правят. Затова ги последвахте. Защо не ги спряхте?"

– Дойдоха преди мен. Този му пръст се беше върнал на бюрото, влачейки се покрай ъгъла. „Докато ги открих, вече беше твърде късно. Планирах да заснема поне един от тях. Знаеш ли, за чат. Но, уви, плановете ми се промениха."

Сърцето ми се преобърна тежко, когато извих врат, за да го погледна нагоре. „Както казах преди, не те помолих да се намесиш. Погледнах ръката му, дългия пръст, който се плъзгаше по гладката повърхност на бюрото. – Ти избра да промениш плановете си. – Предполагам, че го направих. Той наведе глава и се чудех колко точно от чертите ми може да види сега. По кожата ми танцува тръпка. Чудех се дали той би... „Честно

казано, много се дразня от това решение. Ако ти бях позволил да продължиш по веселия си път, това със сигурност щеше да приключи с твоята смърт, но щях да постигна това, което бях намислил.

Не бях съвсем сигурен как да отговоря на това. „Както казах, предполагам, че съм късметлия.

„И както казах по-рано“, отвърна той, като празното му докосване на бюрото беше заменено от здрава хватка, която избели кокалчетата му. Разгънах ръце, сетивата бяха нащрек, когато пулсът ми се ускори. "Ти сериозно ли?"

Същата реакция ме обхвана. Настръхнах, когато острото съзнание изчезна. Настъпи дълга пауза на мълчание, при която той вдигна ръка и свали качулката си. Когато лицето му беше скрито, усетих интензивността на погледа му. Сега го видях.

„Знам, че си любопитен защо тези богове направиха това, което направиха, но когато излезеш от тази къща, трябва да оставиш това на мира. Това не те засяга.“

Искането му се заби във всяка погрешна връв в мен. Онова малко контрол, което имах над живота си, притежавах. Напрежението прокрадна във врата ми, докато задържах погледа му. „Само аз мога да определя какво ме включва и какво не. Това, което правя и не правя, никого не интересува. Дори не бог.“

– Наистина ли вярваш в това? – попита той със същия твърде мек глас, от онзи, който разтягаше нервите ми.

„Да“ Бавно приближих ръката си към камата. Той не показва никаква злоба към мен, но аз не рискувах.

"Ще сбъркаш."

Пръстите ми докоснаха дръжката на камата ми. „Може би съм, но това не променя факта, че нямате право да казвате какво правя.

„Ти също ще сгрешиш за това“, отвърна той.

Съвсем сбърках. В действителност никой не е изместил бог. Дори не роялти.

Авторитетът на смъртните корони беше повече за показ, отколкото за всичко друго.

Истинската сила лежеше в първичните и техните богове. И всички първични, всички богове, отговориха на Царя на боговете. Първичният живот.

Но това не означаваше, че трябва да ми харесва, нито хищническият начин, по който ме гледаше. „Ако се опитваш да ме сплашиш или да ме изплашиш да ти се подчиня, можеш да спреш. Не работи. Не ме плаша.“

"Трябва да се страхуваш от много неща."

„Не се страхувам от нищо и това включва и теб.“

В един удар той застана на няколко метра от мен. В следващия той се извиси над мен и пръстите му бяха свити около брадичката ми. Шокът от това колко бързо се беше движил преbledна в сравнение със статичния трясък, който последва и избухна по кожата ми при допира на ръката му. Беше по-силно. По-рязко сега.

Плътта му беше толкова студена, когато наклони главата ми назад. Той не зарови пръстите си, нито държането му беше здраво. Беше просто... там, студено и все пак горящо като ледена марка.

"Как е сега?" попита той. "Страхуваш ли се?"

Въпреки че хватката му не беше здрава, ми беше трудно да преглътна, тъй като сърцето ми трептеше като уловена птица. – Не – изтръгнах аз. "Просто най-вече раздразнен."

Мина мълчание и после: „Лъжеш“.

Направих. Един вид. Един бог държеше ръката си върху мен. Как да не се страхувам? Но странно и необяснимо не бях ужасен. Може би беше от гнева. Може би това беше шокът от това, което видях тази вечер, изнервящото усещане от докосването му или фактът, че ако искаше да ми навреди, вече щеше да го направи десетина пъти. Може би част от мен не се интересуваше от последствията.

– Малко – признах аз и след това се преместих. Бърз. Като извадих камата от ножницата, аз я донесох до гърлото му. "Страхуваш ли се?"

Само очите му се движеха, щраквайки до дръжката на камата. „Shadowstone? Уникално оръжие за смъртен. Как попаднахте на такова оръжие?"

Не можех да кажа истината. Че е бил локализиран от прародител, който е научил какво може да направи кама от сенчести камък на бог и дори първичният веднъж отслабен. И така, излъгах. – Принадлежеше на доведения ми брат.

Богът изви тъмна вежда.

- Някак си го взех назаем.
- Взехте го назаем?
- През последните няколко години – добавих аз.
- Изглежда, че си го откраднал.

Нищо не казах.

Той се взря в мен. – Знаеш ли защо такава кама е рядка в царството на смъртните? „Да“, признах аз, въпреки че знаех, че би било по-разумно да се преструвам на невежество. Но нуждата да му покажа, че не съм безпомощен смъртен, който може да бъде тормозен, беше много по-силна от мъдростта.

– И така, знаеш ли, че камъкът е доста токсичен за плътта на смъртен? – каза той и аз разбира се знаех това. Ако влезе в контакт с кръвта на смъртен, той бавно ще ги убие, дори ако раната не ги понесе. – И знаеш ли какво ще се случи, ако се опиташ да използваш това острие срещу мен?

"А ти?" – казах аз с туптене на сърцето. Нажежаемото бяло сияние пулсираше зад зениците му и се просмукваше в среброто на тънки, сияещи пипчета. Това ми напомни как времето се разля и изплю във въздуха около Primal of Death.

"Правя го. Обзалагам се, че и ти го правиш. Но все пак ще опиташ." Погледът му се насочи надолу към мястото, където бях притиснал камата в кожата му. „Странно ли е, че знам, че това ме кара да мисля за това как се чувстваше езикът ти в устата ми?“ Цялото ми тяло беше горещо, дори когато се намръщих. "Да малко-"

Богът се движеше толкова бързо, че дори не можех да проследя движенията му. Той хвана китката ми и се извъртя, завъртайки ме. За един пулс той прикова кинжала в стомаха ми. Другата му ръка дори не беше мръднала от гърлото ми.

„Това беше несправедливо“, ахнах аз.

– А ти, Лиса, си много смела. Палецът му се раздвижи, помитайки извивката на челюстта ми. "Но понякога човек може да бъде твърде смел." Мрачната копринена кожа на думите му ме обгърна. „До степен, че граничи с глупост. И знаеш ли какво открих за глупаво смелите? Има причина те често бързат да поздравят смъртта, вместо да имат мъдростта да избягат от нея. Каква е вашата причина?“ попита той. „Какво заглушава този страх и те тласка да бягаш толкова нетърпеливо към смъртта?“ Въпросът му ме хвърли. Пулсът ми се ускори. Това ли правех? Бързайки с нетърпение към смъртта? Почти исках да се смея, но си помислих за онази не толкова скрита част от мен, която... просто не ми пукаше. Това надделяваше сдържаността и разумната преценка. – Аз... не знам.

"Не?" Думата изтръгва от него.

„Когато се изнервям, се разхождам. И когато се чувствам застрашен или ми казват какво да правя, се ядосвам“, прошепнах аз. „Казаха ми повече от един път, че устата ми ще ме вкара в неприятности един ден и че трябва да внимавам.“

„Виждам, че сте приели този съвет присърце“, отвърна той. „Винаги да посрещаш заплахата с гняв не е най-мъдрият избор.“

"Като сега?"

Богът не каза нищо, докато продължаваше да ме държи на гърдите си, като палецът му бавно минаваше напред-назад, напред-назад. Със силата си, той дори нямаше нужда да използва времето. Всичко, което щеше да е необходимо, е рязко извиване на китката му.

Тогава осъзнах, че може би съм стигнал до края на каквато и добра воля, която този бог имаше по отношение на мен.

Устата ми пресъхна и страхът от това, което сигурно ще дойде, се настани силно в гърдите ми. Колебах се на ръба на смъртта. – Може и да продължиш с това.

– Да продължим с какво точно?

„Убива ме“, казах аз, а думите като вълна на езика ми.

Главата му се наведе малко. Когато заговори следващия път, дъхът му заля по бузата ми. – Да те убия?

„Да“ Кожата ми се чувстваше необяснимо стегната.

Той дръпна глава назад достатъчно, за да видя, че е вдигнал едната му вежда. "Да те убия дори не ми е минавало през ума."

"Наистина ли?"

"Наистина ли."

Изненадата проблесна в мен. "Защо не?"

Той замълча за момент. – Сериозно ли ме питаш защо не съм помислил да те убия?
„Ти си бог“, посочих аз, несигурен дали той е правдив или просто си играе с мен.
– И това е достатъчна причина?
"Не е? заплаших те. Дръпнах кинжал върху теб."
– Повече от веднъж – поправи го той.
– И бях груб.
„Много."
"Никой не говори с бог или не се държи с него по такъв начин."
„Те обикновено не го правят“, съгласи се той. – Така или иначе, предполагам, че тази вечер не съм в убийствено настроение.
Търся в тона му нотка на измама, докато се взрях в прозореца. "Ако няма да ме убиеш, тогава вероятно трябва да ме пуснеш."
– Ще се опиташ ли да ме намушкаш?
"Надявам се не."
"Ти се надяваш?"
„Ако се опиташ да ми кажеш какво да правя или отново да ме хванеш, вероятно ще загубя тази надежда“, казах му.
Тих смях изгърмя от него – през мен. – Поне си честен.
– Поне – промърморих аз, опитвайки се да не забелязвам студения му натиск върху гърба си. Усещането за него. Не ме уплаши. Дори не ме безпокоеше, което ме накара да се чудя какво точно ми е. Защото се борех с мускулите на гърба и врата, които искаха да се отпуснат в него.
Ръката му се измъкна от брадичката ми и аз веднага се завъртя. Той отстъпи назад и с миг на око се оказа от другата страна на масата.
– Внимавай – каза той, като повдигна качулката си и изпрати чертите си в тъмнината.
"Ще гледам."

Глава 4

Вдишах бавно и равномерно в тъмнината. В мускулите ми се създаде напрежение.
„Сега“, дойде заповедта.
Завъртя се наоколо, хвърлих острието и един тих удар на сърцето ми отговори.
Нетърпелив да видя къде точно е попаднало острието, започнах да посягам към превръзката на очите, когато усетих студената стомана под гърлото си. замръзнах.
"Сега какво?" – чу niskият глас.
"Плача и моля за живота си?" Предложих.
Отговори тихият смях. „Това би работило само ако някой не е имал намерение да те убие.“
– Срам – промърморих аз.
После се преместих.
Хванах китката на ръката, която държеше острието, извъртях ръката от себе си, когато пристъпих. Рязкото ахване предизвика свирепа усмивка на устните ми. Натиснах пръстите си в сухожилията, точно на това място. Цялата ръка се сгърчи, когато пръстите се отвориха рефлекторно и дръжката на късия меч падна в ръката ми. Потопих се ниско и изритах, забивайки обувия си крак в крака. Тежко тяло се удари в пода с грухтене.
Насочих меча към полегналото тяло, докато се пресегнах и дръпнах превръзката надолу. – Това достатъчен отговор ли беше?
Сър Брейлон Холанд беше проснат по каменния под на западната кула. "Доста."
Усмихнах се, хвърляйки гъстата коса през рамо.
Стенейки под носа си, сър Холанд се изправи на крака. Роден поне две десетилетия преди мен, той изглеждаше много по-млад, тъй като нямаше нито една гънка в дълбоко кафявата му кожа. Веднъж го бях чувал да казва на един от пазачите си, който ме попита дали е призовавал бог в замяна на вечна младост, че тайната му е да пие една пета от уискито всяка вечер.
Със сигурност щеше да е мъртъв, ако пие толкова много.

– Но ти липсва целта – каза той, избърсвайки праха от черните си бричове. Отсъствайки от отвратителната златна и слива униформа на Кралската гвардия, той изглеждаше като всеки друг страж. Никога не го бях виждал в облеклото. „И има нужда от много подобрения.“

Намръщен, обърнах се към мястото, където манекенът беше подпрян на стената. Тъжното беше видяло и по-добри дни. Памук и слама изтекоха от множество прободни рани.

Ленената му риза беше сменяна много пъти през годините. Бях откраднала тази от стаята на Тавиъс и тя висеше на парчета от дървени рамене. Главата на чувала, натъпкана с още слама и парцали, тъжно се отпусна на една страна.

Слънчевата светлина проникваше през тесния прозорец, отблясвайки от дръжката на желязната кама, стърчаща от гърдите на манекена. „Как не е прицелът ми?“ – попитах аз, като избърсах с ръка хлъзгавото си от пот чело. Лятото...постоянно ставаше непоносимо. Миналата седмица възрастна двойка беше открита в малкия си апартамент в Крофтс Крос, мъртва от топлинен удар. Те не бяха първите и се страхувах, че няма да са последните. „Казахте да се прицелите в гърдите. Ударих се в гърдите.“

„Казах ти да се стремиш към сърцето. Обикновено сърцата са от дясната страна на тялото, Сера?“

Устните ми се свиха. „Наистина ли смятаме, че някой ще оцелее, като вземе острие от двете страни на гърдите? Защото мога да ви кажа, че не, не биха.“

Погледът, който ме стрелна, можеше да се опише само като невпечатлен, когато взе меча от ръката ми и тръгна към манекена. Това беше вид, с който за съжаление бях доста свикнал.

Той стисна камата и я извади. „Те няма да се възстановят от такава рана, но това няма да е бърза смърт, нито почтена смърт и ще ви донесе безчестие.“

„Защо трябва да ми пука да дам честна смърт на някой, който току-що се опита да ме убие?“ – попитах аз, мислейки, че това е невероятно валиден въпрос.

– Няколко причини, Сера. Трябва ли да ти ги изброявам?“

„Не.“

„Много лошо. Харесва ми да се слушам да изброявам неща“, отвърна той и аз изпъшках.

„Ти, скъпа моя, живееш опасен живот.“

– Не по избор – промърморих под носа си.

Едната вежда се повдигна сардонично. „Не сте защитени като принцеса Езмерия“, каза той, докато прекоси стената срещу малкия прозорец, където бяха съхранявани множество оръжия. Той постави меча до по-тежки, по-дълги. „Нито една кралска гвардия не е назначена да бди над покоите ви или да ви държи под око, докато дивите из столицата.“

„Аз не се вилня в цялата столица.“

Погледът, който ми изпрати този път, каза, че той знае по-добре. „Много от хората може да не осъзнават кой сте“, продължи той, сякаш не съм говорил. „Но това не означава, че няма някои, които са чули слухове за съществуването ви и са разбрали, че не сте слугиня, но носите кръвта на Миерел във вените си“, продължи той.

„Всичко, което е необходимо, е един от тях да каже на някого, който смята, че може да ви използва като средство за постигане на това, което иска.“

Челюстта ми се стисна. През последните три години имаше двама, които по някакъв начин бяха научили, че всъщност съм принцеса и се опитаха да ме отвлекат. Това не им се беше отразило добре, но кръвта им не беше по ръцете ми.

Беше на Тавиъс, за когото силно вярвах, че стои зад слуховете.

– Не само това, въпрос на време е Короната на островите Водина да научи за своите господари. Те ще опитат обсада.“ Той се изправи срещу мен. „Ти ще бъдеш просто още едно тяло, което прорязват, за да стигнат до Короната.“

Вече бях просто още едно тяло тук. Един, който най-често беше игнориран. Но каквото и да е...

– И след това е наследникът – заяви категорично сър Холанд. „Който все още е изключително ядосан за случилото се в конюшните миналата седмица.“

„Да, добре, все още съм разстроен от него, че бичу този кон поради глупостта и липсата на умения“, отвърнах аз. „Всеки път, когато го видя, искам да го ударя отново.“

„Докато поведението му към това животно беше отвратително, почерняването на окото на наследника на Лазания и след това заплахата да използва камшика по същия начин,

както той, не беше най-мъдрият избор."

„Но беше най-задоволителното“, казах аз, усмихвайки се.

Той игнорира това. – Принцът вече трябваше да се е възкачил на трона. Ако не беше принцеса Кейли, която се разболя и трябваше да се върне в Ирелън, той вероятно щеше да го направи. Той ме погледна през рамо, а очите му с цвят на хикори се впиха в моите, докато бързо изтрих усмивката от лицето си. – Нещо, с което съм сигурен, че нямаш нищо общо.

„Принцеса Кейли е много болна и трябваше да се върне у дома, за да се погрижат за нея. Тавиус можеше да избере друга за своя булка. Въпреки това, той е твърде мързелив, за да се възкачи на трона и да има, знаете, отговорности отвъд това да бъде пияна, развратна свиня. Така че той ще отложи брака възможно най-дълго.

– И предполагам, че болестта на принцеса Кейли няма нищо общо с отварата, която придобихте, която направи кожата ѝ бледа и корема ѝ нестабилен?

Държах лицето си напълно празно. – Нямам представа за какво говориш.

"Ти си ужасен лъжец."

Лъжи, сенчест глас отекна в мислите ми. Отчаяно го игнорирах. Както през последните две седмици, от нощта, когато стоях в кабинета на градската къща. – Откъде изобщо знаеш за това?

– Знам повече, отколкото си мислиш, Сера.

Стомахът ми леко се сви. Той говореше ли за това, когато аз наистина тичах малко из столицата? А именно в The Luxe? Богове, надявах се, че не. Сър Холанд не беше точно бащинска фигура, но все пак идеята той да знае за времето, което прекарах там, ме накара да повърна малко.

Дори не можех да го обмисля, затова го изхвърлих от мислите си. – Мога да се справя с Тавиус.

– Едва – отвърна той и аз се стегнах. – И само защото ти си по-бърз от него. Един ден той ще има късмет. Няма да бъдеш достатъчно бърз." Чертите на сър Холанд омекнаха. „Не го представям за жестоко, но докато не си отидеш оттук, той е заплаха.

Знаех, че не е жесток. Сър Холанд никога не е бил такъв. Той просто заяви факт. Но имаше само един начин да напусна Лазания и това щеше да е, когато умра. Въздъхнах тежко. „Какво общо има всичко това с почтена или бърза смърт?"

„Е, освен факта, че умиращият смъртен все още може да притежава оръжие, врагът рядко е един по избор“, ми каза той. „Те обикновено стават такива поради избора на други хора или стават врагове поради ситуации, върху които са имали малък контрол. Мисля, че вие, от всички хора, бихте били по-съпричастни към това."

Знаех, че той не говори за лордовете на островите Водина, но онези, които изпаднаха в отчаяние поради ситуации, толкова извън техния контрол, се оказаха, че правят неща, които никога не биха помислили. Смъртни, които се превърнаха в кошмар на някой друг, защото това беше единственият начин да оцелеят.

Срамът попари шията ми, когато се размърдах неудобно на краката си.

Погледът на сър Холанд мина по лицето ми. „Какво става с теб, Сера? Отсъствахте през последните няколко дни. Какво не е наред?"

"Какво не е наред..." Замълчах. Имаше много неща нередно, като се започне от това защо сър Холанд все още се срещаше с мен всеки ден, за да тренира. Не беше само за да ме подготвя в случай, че трябва да се защитавам или ако кралицата реши, че умението ми може да се използва за нанасяне на личен удар.

Сър Холанд се държеше така, сякаш все още съм неразделна част от оцеляването на Лазания. Че Първичният на смъртта ще дойде за мен. Все още нямаше сърце да ми каже какво ми беше казал Първичният. Мислех си... Мислех, че трябва да повярва, че има надежда, защото нищо не беше спряло Гнилото да се разпространи. Единственият начин, по който знаехме да направим това, беше да убием Първичния.

А Гнилото ставаше все по-зле. През последния месец имаше няколко души, но нищо съществено. Преди това бурите бяха донесли парчета лед, смачкващи и отвесна растителност, докато се блъскаха на земята. Хората бяха загрижени, че нивите ще дадат само половината от това, което направиха миналия сезон.

Колко още можеше Лазания да продължи така?

Това бяха братята и сестрите Казин, които бяха убити. Това малко бебе и липсата на отговори около защо са били убити.

На следващия ден се върнах в техния квартал, за да разпитам за семейство Казин. Научих, че родителите им са починали година преди това. Никой нямаше да каже нищо лошо за тях или за братята и сестрите. Гален беше описана като мила и срамежлива, човек, който често беше виждан да се разхожда из близките градини рано сутрин с бебето си. И никой не беше сигурен кой е бащата на детето, но се смяташе, че това е някакъв лош човек, който я е изоставил, след като е разбрал, че е бременна. Говори се, че Магът е флирт, но лоялен и приятелски настроен. Елате, за да разберете, че е бил пазач на Карсодония. Не толкова високопоставен като кралска гвардия или кралски рицар, но защитник на града. Чудех се дали съм го виждал преди. Ако мина покрай него в залите на Wayfair. Той беше един от хилядите, име без лице.

ще гледам.
Ледена тръпка танцува по тила ми. Беше и той. Богът, чието име не знаех. Отне ми добра седмица, за да приема напълно, че всъщност съм заплашил бог. И целуна една. Беше ми приятно да го целува. Но това, което не можах да разбера, беше дълготрайният спомен за правотата, когато бях около него. Усещане, което все още нямаше смисъл, но не можех да не се запитам дали той гледаше, докато се движа по улиците на Карсодония. И някаква невероятно идиотска, безразсъдна и обезпокоена част от мен... очакваше да се пресече отново с него. Искях да знам защо ме целуна. Имаше и други начини да се скрием и маскираме, като за начало да се отдалечим от другите богове.

Фокусът ми се насочи към затворената врата. "Не знам. Просто съм в странно настроение."

Сър Холанд се приближи и ми подаде кинжала. – Сигурен ли си, че това е всичко? Аз кимнах.

"Не ти вярвам."

„Сър Холанд...“

– Не го правя – настоя той. „Знаеш ли защо все още практикуваме всеки ден?“

Хватката ми се стегна на камата, когато всичко, което исках да кажа, започна да бълбука в мен. „Честно? Не знам защо правим това.“

Веждите му се вдигнаха. – Това беше риторичен въпрос, Сера.

– Е, не би трябвало да е – отвърнах аз. "Какъв е смисълът?"

Шок пръсна лицето му. "Точката? Животите-"

„От всички в Лазания зависи от мен да сложа край на Гнилото“, прекъснах го аз.

"Знам това. Живея така от раждането си. И това е всичко, за което мога да си помисля всеки път, когато видя гниенето да се разпространява из ферма след ферма. Всеки ден, когато не вали, а слънцето продължава да пали реколтата, и всеки път, когато си помисля какво може да донесе зимата, се сещам за всички тези животни."

Вдъхнах рязко, но не го задържах, както ме беше научил. Нямаше място за въздух.

„Мисля си за това всеки път, когато някой вземе един от нашите кораби или има слухове за друга обсада. Единственото, за което си мисля, когато се опитвам да спя, да ям или да правя нещо, е как бях Девата и беше намерена за недостойна от Първичния на смъртта.“

„Ти не си недостоеен. Ти не си проклетие или нещо подобно. Носиш жарта на живота в себе си. Носиш надежда в себе си. Вие носите възможността за бъдеще“, каза той. – Не знаеш какво мисли Първичният на смъртта.

– Как може да не мисли това? стрелях в отговор.

Сър Холанд поклати глава. "Това, което се случва с Rot, не е ваша вина."

Почти се разсмях на абсурда. Някои хора вярваха, че Първичните са ядосани, а Гнилото е знак за техния гняв. Това доведе до това, че храмовете се изпълват с поклонници и вината се хвърля върху всичко - от неуспешни бракове до фалшиви икони. Те бяха близо до истината, без да осъзнават, че другите вярват, че вината трябва да бъде поставена върху Короната. Че нищо не е направено за планиране на влошаване на времето и почвата. И те също бяха прави. Короната беше сложила всичките си яйца в една кошница и тази кошница бях аз. Сега Короната беше започнала да трупа стоки, които могат да бъдат изсушени или консервирани, и беше постановила да се засаждат по-издръжливи култури. Бяха се опитали да установят съюзи и макар че нито един не завърши толкова зле, колкото този с островите Водина,

Мога да преброя на една ръка колко хора знаеха, че Лазания е обречена.

Споразумението, което крал Родерик сключи, беше с ограничение във времето. Бях

обещан не само на Primal. Раждането ми беше знак, че сделката е приключила. И дори Първият на смъртта да ме беше отнел, Лазания щеше да продължи по пътя си към унищожението.

Прокарах пръст по острието. Бог може да бъде убит, ако мозъкът или сърцето му бъдат унищожени от камък на сянка. И парализирани от него, ако острието остане в тялото им. Но Primal беше различен. Унищожаването на сърцето и/или мозъка им само би ги наранило, а не би ги убило. Това би ги отслабило, но не достатъчно, за да ги направи наистина уязвими към камъка на сянка.

Но можеха да бъдат убити.

От любов.

Накарайте го да се влюби, да стане негова слабост и да го сложи край.

Това беше, което прекарах целия си живот в подготовка да направя. Бях станал опитен с кинжала, меча и лъка и можех да се защитя, ако се стигнеше до ръкопашен бой. Бях инструктиран как да се държа по начин, за който се смяташе, че е привлекателен за Първичния, след като той ме понесе, а Господарките на нефрита ме бяха научили, че най-опасното оръжие не е насилственото оръжие. Бях готова да го накарам да се влюби в мен. Да стане негова слабост и след това да го убие.

Това беше единственият начин да се спаси Лазания.

Всяка сделка, сключена между бог или първичния и смъртен, завършваше в полза на този, който получи благодатта след смъртта на бога или първичния, който отговори на призива. В нашия случай това означаваше, че всички неща, случили се за възстановяване на Лазания преди двеста години, ще се върнат и ще останат до края на времето. Това беше информацията, която семейството ми откри през годините, които ми бяха необходими, за да се родя.

Но той не ме беше поискал, така че това знание досега се оказа безполезно. Някак си... бях обърнал. Той ме погледна и може би видя какво има в мен. Това, което се опитах да скрия.

Помислих си какво ми беше казала моята стара бавачка Одета, когато я попитах дали според нея майка ми се гордее, че има девойка като дъщеря.

Тя беше стиснала брадичката ми с възли, студени пръсти и каза: „Дете, съдбите знаят, че си бил докоснат от живот и смърт, създавайки нещо, което не трябва да бъде. Как би могла да се страхува от нещо друго?“

Дори не трябваше да задавам този въпрос, но бях дете и аз... просто исках да знам дали майка ми се гордее.

А Одета беше грешният човек, когото трябваше да попита. Боговете я обичат, но тя беше тъпа като гърба на нож – и капризна. Винаги е бил. Но тя никога не се беше отнасяла с мен по различен начин, отколкото с всеки друг.

Тогава това, което беше казала, наистина нямаше особен смисъл, но понякога се чудех дали тя говореше за моя дар. Дали Първичният на смъртта беше усетил това по някакъв начин? Имаше ли значение сега?

Бях се провалил.

– Как да не е моя вина? – настоях аз и след това се извих към манекена, преди да хвърля камата.

Острието удари гърдите му точно там, където щеше да се намира сърцето.

Сър Холанд се взря в манекена. „Виждаш ли? Знаеш къде е сърцето. Защо не направи това преди?“

Извих се към него. – Преди имах превръзка на очите.

„Така?“

„Така?“ повторих аз. „Защо дори тренирам с превръзка на очите? Някой очаква ли скоро да ослепея?“

– Надявам се, че не – отвърна той сухо. „Упражнението ви помага да усъвършенствате другите си сетива. Знаеш ли това и знаеш какво още трябва да знаеш?“

– Каквото и да е, сигурен съм, че ще ми кажеш. Ядосан метнах плитката обратно през рамо.

– Не си виновна – повтори той.

От тона му се образува възел в гърлото ми. Беше същата нежност, която беше използвал, когато бях на седем, плачейки, докато главата ме заболя, защото бях принуден да остана, докато всички останали заминаваха за провинцията. Същото състрадание, което той прояви, когато бях на единадесет и навехнах глезена си, след

като се приземих погрешно, и когато бях на петнадесет и почти изкормен, когато не бях отразил атаката му навреме. Добротата беше налице, когато ме изпратиха за първи път при Господарките на нефрита през месеците преди седемнадесетия ми рожден ден и не исках да отида. Сър Холанд и доведената ми сестра Езра бяха единствените двама души, които се държаха с мен като с истински човек, а не с лек – решение, което не проработи.

Натиснах въздух около горящия възел. – Да, добре, някой трябва да каже това на кралицата.

– Майка ви е... – сър Холанд пхна ръка върху подстриганата си коса. „Тя е твърда жена. Тя и аз не сме съгласни за много неща, когато става въпрос за теб. Мисля, че знаеш това. Но историята се повтаря и тя гледа как хората ѝ страдат.“

„Тогава може би трябва да извика бог и да поиска страданието да спре“, предложих аз.

– Нямах предвид това.

Отворих уста, но после въздъгнах. Разбира се, не го направих. Не се случваше често някой да е достатъчно отчаян или глупав, за да намери пътя до някой от храмовете, но това се случваше. Бях чувал историите.

Орлано, готвач в замък, веднъж беше говорил за негов съсед от детството, който призова бог, желаейки ръката на дъщерята на земевладелец, който отказа да приеме предложението му за брак.

Богът беше дал точно това, което бе поискал.

Ръката на дъщерята на земевладельца.

Стомахът ми се сви, докато вървях към манекена. Какъв бог би направил това?

Какъв вид би убил бебе?

– Мислиш ли, че си недостоен? – попита тихо сър Холанд.

Разтърсен от въпроса, аз се втренчих напред, но не видях нито един чувал от чувала.

– Първичният на смъртта беше поискал съпруг в замяна на това, че удовлетвори молбата на Родерик. Той дойде и си отиде без мен – без това, което поиска. И оттогава не се е връщал.“ Погледнах го. "И така, какво мислите?"

– Може би е помислил, че не си готов.

"Готов за какво? Как точно би могъл да определи дали съпругът е готов?"

Той поклати глава. „Може би е искал да си по-възрастен. Не всеки вярва, че някой е достатъчно зрял или достатъчно готов да се ожени на седемнадесет или осемнадесет..."

„Или деветнадесет? Двадесет? Всеки е почти женен или е на път да се ожени на деветнадесет години“, казах аз.

„Тавиус не е женен. Нито пък принцеса Езерия. Или аз", посочи той.

„Тавиъс не е женен, защото принцеса Кейли се разболя и той е твърде мързелив, за да се възкачи на трона и да има, знаете, отговорности отвъд това да бъде пияно, развратно прасе. Така че той ще отложи брака възможно най-дълго. А Езра има други планове. Ти..." Намръщих се. – Защо не си женен?"

Сър Холанд сви рамене. „Просто не ми се искаше да го правя.“ Той ме наблюдаваше за момент. – Мисля, че ще дойде за теб – каза той. „Затова все още тренирам с вас. Не съм загубил надежда, принцесо.“

Излях от смях. "Не ме наричай така."

„Какво да те обадя?"

– Принцесо – измърморих аз. "Аз не съм принцеса."

"Наистина ли?" Скръствайки ръце, той се върна към нормалната си стойка, когато не се опитваше да ме удари по дупето или да ме нарани с всякакви остри, пронизващи се неща. – Тогава какво си ти?

Какво съм аз?

Погледнах надолу към ръцете си. Това беше добър въпрос. Може да съм крал по кръв, но съм бил признат за такъв само три пъти в живота си. Със сигурност не бях третиран като такъв. Целият ми живот беше фокусиран върху това да стана... „Убиец?"

– Воин – поправи го той.

– Примамка?

Изразението му беше нежно като остатък от хляба, който успях да взема онази сутрин от кухнята. „Ти не си стръв. Вие сте капан.“

И може би се бях превърнал в нищо повече от оръжие от плът и кръв.

Какво друго бих могъл да бъда? Какви слоеве съществуват под това? – чудех се,

докато си играех с превръзката на очите, висеща около гърлото ми. Нямаше време за хобита или забавления. Нито един набор от умения не се развива освен боравенето с кама или лък и как да живеем с грация. Не смятах никого за близък довереник – дори Езра или сър Холанд. Като пораснах, ми беше позволено само детегледачка. Дори дамска прислужница от страх да не окажат някакво ужасно влияние върху мен. Не че имах нужда от спътник по всяко време. Но компанията би била добра. Всичко, което имах, което не включваше това, беше моето езеро и не бях сигурен дали това наистина се брои за нещо, тъй като беше... е... езеро.

Издихах утежнен дъх. Не ми харесваше да мисля за това – нищо от това. Изобщо не обичах да мисля, честно казано. Защото когато го направих, ме накара да се почувствам сякаш съм истински човек. И когато не можех да спра мислите да не идват, се спрях на онзи малък разсад на облекчение, който изпитах, когато Първичният ме отхвърли. Тогава се удавих в този срам и егоизъм. В онези времена използвах спящите наливни, които Лечителите бяха приготвили за майка ми. Веднъж, докато сър Холанд се занимаваше с нещо, свързано с Кралската гвардия, а Езра беше в страната на гости на приятел, аз спях почти два дни. Никой дори не ме беше проверявал. И когато се събудих, се бях втреничил във флакона, мислейки, че ще бъде твърде лесно да го изпия. Дланите ми станаха лепкави, както правеха всеки път, когато си помислих за това, и ги избърсах в чорапогашника си. Не ми хареса и да мисля за този ден – за това как този флакон се превърна в различен вид призраци от онези, които преследваха Тъмните брястове, отказвайки да влезе в Земята на сенките.

– Ела – каза сър Холанд, изтръгвайки ме от мислите ми. „Сложете отново превръзката на очите и продължете, докато не уцелите целта.“

Въздъхвайки, посегнах към кърпата и я издърпах обратно. Сър Холанд отново завърза подвързията, така че да остане на мястото си. Позволих на моя свят да потъмнее, защото какво друго трябваше да направя? Къде трябваше да бъда?

Той ме обърна към манекена и тогава усетих, че отстъпва назад. Докато стягах хватката си, се замислих за това, което ми каза. Воин. Може и да е прав, но аз бях и още нещо.

Мъченик.

Защото дали Първият дойде за мен, независимо дали успях, ако го направи, крайният резултат щеше да бъде същият.

не бих оцеляла.

Усещайки, че идва тъпо главоболие, влязох в тясното стълбище, след като приключих със сър Холанд. Слънчевата светлина се мъчеше да проникне в тъмнината, докато се движех по понякога хлъзгавите стъпала до пода долу. Преминавайки към източното крило на Wayfair, тази зала беше далеч по-тъмна. Отидох до последната, малка стая в края на тихата зала. Вратата беше отворена и аз я натиснах.

Светлината на свещи блещукаше от масата до тясното легло, хвърляйки меко сияние върху малката форма на матрака. Влязох на пръсти в стаята и се отправих към табуретката до леглото. Потрепнах, когато дървото скърца под тежестта ми, но формата на леглото не се размърда.

Напоследък Одета спеше много и всеки път сякаш се плъзгаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Тя вече беше остаряла, когато дойдох на този свят, а сега... сега нейното време наближаваше. Рано или късно тя щеше да напусне това царство и да премине в Земята на сенките, където щеше да прекара вечността в Долината.

Друг вид тежест се настани в мен, когато погледът ми докосна сребристите кичури коса, които все още бяха толкова невероятно дебели, и след това се преместиха към огънатите, петнисти ръце, опряни върху одеяло, което би било твърде дебело за всеки друг предвид топлия бриз, който навлизаше. прозореца и разбъркване на перките на вентилатора на тавана. Оправих ръба на одеялото отстрани.

Когато Одета научи, че Първичният не ме е взел, тя ме погледна с ревни очи и каза: „Смъртта не иска нищо общо с живота. Никой от вас не може да бъде изненадан.“

Тогава не разбрах какво точно имаше предвид. Почти не го правех, но отговорът ѝ не беше шок. Одета никога не ме беше гушкала. Тя също никога не е била особено любяща, но беше повече майка от тази, която имах. И скоро тя щеше да си отиде. Дори сега тя беше толкова неподвижна.

Твърде неподвижно.

Дъхът ми спря, докато се взирах в крехките ѝ гърди. Не можах да открия никакво

движение. Сърцето ми заби. Кожата ѝ беше бледа, но не мислех, че е придобила онзи востъчен блясък на смъртта.

– Одета? Гласът ми прозвуча грубо за ушите ми.

Нямаше отговор. Станах, изговаряйки името ѝ още веднъж, докато паниката разцъфна в гърдите ми. Дали тя... беше ли преминала?

Не съм готов.

Посегнах към ръката ѝ и спрях, преди кожата ми да докосне нейната. Поех треперещ дъх. Не бях готов тя да си отиде. Не довечера. Не утре. Жега нахлу в ръката ми, когато пръстите ми кръжаха на сантиметри над нейните...

– Недей – изхриптя Одета. "Да не си посмял."

Погледът ми полетя към лицето ѝ. Очите ѝ бяха отворени, само тънки цепки, но достатъчно, за да се види, че някогашното ярко синьо е притъпено. "Не правех нищо." „Може вече да съм с единия крак в Долината, но не съм загубил ума си.“ Дъхът ѝ беше слаб и плитък. "Или моето виждане."

Погледнах надолу към ръката си, която висеше толкова близо до кожата ѝ. Дръпнах го към гърдите си, а сърцето ми все още биеше. – Мисля, че виждаш нещата, Одета.

Сух, напукан смях разтвори устните ѝ. – Серафена – каза тя и ме стресна. Само тя използваше цялото ми име. "Погледни ме."

Пъхнах ръце между коленете си, аз я погледнах, без да знаех момент, в който лицето ѝ е било освободено от тежките бръчки на възрастта. "Какво?"

„Не се подигравай с мен, момиче. Знам за какво говорихте – изръмжа тя. Отричането нарасна, но тя нямаше нищо от това. „Какво ти казах? През всичките тези години? Забравил ли си? Какво ти казах?“ - повтори тя.

Чувствайки се сякаш съм малко дете, кацнало на столче, се размърдах неудобно. – Никога повече да не правя това.

„И какво мислиш, че щеше да се случи, ако беше направил това? Ти беше късметлия, когато беше дете, момиче. Повече няма да имаш късмет. Ще навлечеш гнева на Първичния върху себе си.

Кимнах, въпреки че бях имал късмет повече от веднъж, откакто бях дете и бях взел Бътърс. Нито веднъж моят... подарък привличаше вниманието на Първичния на смъртта. И аз...

Не знаех какво се каня да направя.

Разтърсена, плъзнах ръце между коленете си и ги погледнах. Сега изглеждаха нормално. Точно както всичко за мен. Издишах разкъсано. „Мислех, че си тръгнал..."

„И аз ще си тръгна, Серафена. Скоро – предрече Одета, привличайки отново погледа ми към нейния. Дали беше мое въображение, или тя изглеждаше още по-малка под това одеяло? По-тънък. „Живях достатъчно дълго. Готов съм."

Прехапах устната си, когато започна да трепери, и кимнах.

Тези очи може и да са тъпи, но все още притежаваха силата да държат моите.

„Знам“, казах аз, стиснах ръце и ги държах здраво в скута си.

Тя ме погледна през полуотворени капаци. – Има ли причина да си тук, освен да ме безпокоиш?

– Искях да те проверя. И това беше вярно, но имах друга причина. Въпрос. Такава, която от известно време се занимаваше с ума ми. – И исках да те попитам нещо, ако си готов.

„Не правя нищо, освен да лежа тук и да чакам да си тръгнеш“, изръмжа тя.

При това се усмихнах, но тя бързо избледня, когато стомахът ми започна да подскача и да се извива. – Ти каза нещо преди много време и исках да знам какво имаш предвид – какво означава това. Дъхът, който поех, беше плитък. „Ти каза, че съм докоснат от смъртта и живота. Какво означава това? Да бъда докоснат и от двамата."

Одета се изкашля с дрезгав смях. – След всичките тези години, сега ще попиташ? Аз кимнах.

– Има ли причина да питаш сега?

"Не точно." аз свих рамене. "Това е просто нещо, за което винаги съм се чудил."

– И ти мислеше, че ще попиташ, преди да ритна кофата?

Намръщих се. „Не..." Бели, пухкави вежди се вдигнаха на челото ѝ. въздъхнах аз.

"Добре. Може би."

Смехът ѝ беше сух и дрезгав, но очите ѝ просветнаха с острота, която изтри голяма част от тъпотата. „Мразя да те разочаровам, дете, но това не е въпрос, на който

мога да отговоря. Това е, което съдбите твърдят при раждането ти. Само съдбите могат да ти кажат какво означава това."

Глава 5

Потискайки прозявка на следващата сутрин, влязох в тихата, осветена от свещи стая през вратата, често използвана от слугите. Стъпките ми бяха малко бавни, докато пресичах тишината на хола на кралицата. Между досадното главоболие, което не беше изчезнало до тази сутрин, и опитите да разбера неясния отговор на Одета на въпроса ми, не бях спала добре предната вечер.

Дори не знаех защо се опитах да разбера какво имаше предвид Одета. Това не беше първият път, когато тя говореше нещо, което ми напомняше за гатанка. И за да бъде честен, през половината от времето наистина вярвах, че тя просто украсява каквото и да казва. Като Съдбите – Араите – твърдят, че животът и смъртта са ме докоснали при раждането ми. Откъде Одета изобщо би знаела това? Тя не би.

Поклащайки глава, минах покрай плюшените дивани от слонова кост, стъпките ми безшумни на дебелия килим. Стигнах до задната част на дългата тясна стая на втория етаж, където горяха два канделабра. Никога не бях познавал момент, в който тези свещи да не са запалени.

В неподвижната стая с аромат на рози вдигнах поглед към картината на крал Ламонт Мирел и отделих време да се потопя наистина в образа му, знаейки, че майка ми ще е на обяд по това време. Сега беше безопасно да го гледам.

Баща ми.

Имаше стягане в гърдите ми, натиск, който мислех, че може да бъде скръб, но не знаех как мога да скърбя за някой, когото никога не съм срещал.

Той почина малко след раждането ми, след като скочи от източната кула на Уейфеър. Никой никога не беше казал защо. Никой никога не е говорил за това. Но често се чудех дали раждането ми – напомнянето за това, което е направил неговият прародител – го е довело до това.

Преглътнах, докато гледах образа му, уловен с толкова детайли, сякаш стоеше пред мен в бяло и сливови роби, със златната корона от листа, почиваща върху косата с цвета на най-богатото червено вино.

Косата му падаше на хлабави вълни до раменете му, докато косата ми беше, добре, каша от стегнати и хлабави къдрици... и възли, които се заплитаха надолу до бедрата ми. Веждите ни бяха оформени по същия начин, извити по начин, който ми придаваше вид, че питам или съдя нещо. Извивката на устата ни беше идентична, но по някакъв начин неговата беше уловена с ъгли, наклонени нагоре в мека усмивка, докато според кралицата повече от един път аз изглеждах намусена. Имаше малко лунички по носа на носа си, но изглеждаше, че някой е потопил четка в кафява боя и е нанесъл малки кафяви петна по цялото ми лице. Очите му бяха горскозелени като моите, но това беше начинът, по който тези очи бяха нарисувани, което винаги ме засягаше.

В погледа му нямаше светлина, нито проблясък на живот, нито скрита радост, която да съответства на извивката на устата му. Очите му бяха преследвани и не бях сигурен как един художник може да улови такава емоция с масла, но очевидно имаха.

Да погледнеш в тези очи беше трудно.

Да го гледам изобщо беше трудно. Той имаше по-мъжествени, много по-изтънчени черти от мен, но ние споделяхме толкова много, че се чудех много преди да се проваля дали това е една от причините майка ми да се мъчи да ме гледа дълго време. Защото знаех, че го е обичала. Това голяма част от нея все още го прави, дори и да беше намерила място да таи нежни чувства към крал Ерналд. Ето защо тези свещи никога не бяха угасени. Ето защо крал Ерналд никога не е влизал в тази всекидневна и защо, когато болезненото главоболие поразил майка ми, тя се оттегли тук, вместо в стайте, които споделяше със съпруга си. Ето защо тя често прекарваше часове тук, сама с тази картина на Ламонт.

Често се чудех дали те са съпрузи на сърцето – дали изобщо има такова нещо, за което се пише в стихотворения и песни. Две половини от едно цяло. Говореше се, че докосването между единия е изпълнено с енергия и че душите им ще се познаят. Дори

се казваше, че могат да ходят в сънищата на друг и че загубата на един не е нещо поправимо.

Ако сърдечните партньори бяха нещо повече от легенда, тогава вярвах, че майка ми и баща ми са били един за друг.

В гърдите ми се настани тежест, студена и болезнена. Понякога също се чудех дали майка ми ме обвинява за смъртта му. Може би, ако беше родил син. Ако беше, щеше ли да е още жив? Вместо това той си отиде и не ме интересуваше какво вярват или твърдят Жреците на Първичния живот. Трябваше да бъде в Долината и да намери мир, който не беше успял да постигне в живота.

В центъра на болезнения студ имаше искрица топлина – гняв. Това беше още една причина да го гледам толкова трудно. Не исках да се ядосвам, защото ми се струваше грешно да го чувствам, но той ме напусна още преди да имам възможност да го опозная.

Вратите на хола изведнъж изскърцаха, от което стомахът ми падна. Завъртях се, знаейки, че няма начин да стигна до вратата на слугите навреме. Всяка надежда, че това ще бъде някоя от дамите на майка ми, изчезна при звука на гласа ѝ. Буря от емоции ме обхвана. Страхувам се как би реагирала да ме намери тук. Надявам се тя да не се притеснява от присъствието ми. Горчивина, която предупреди, че съм глупав да държа такава надежда. Затворих се, когато кралицата на Лазания влезе вътре, сила от струящи се люлякови поли и искрящи скъпоценни камъни. Зад нея стояха лейди Кала и една шивачка, като последната стискаше рокля.

Не можех да не се взря в майка си. Не я бях виждал от нощта, когато лордовете на островите Водина отхвърлиха предложението за вярност. Изглеждаше ли различно? Бръчките в ъглите на очите ѝ изглеждаха по-дълбоки. Изглеждаше по-стройна и се чудех дали това е роклята или тя се бори с апетита си. Ако беше болна...

„Благодаря ви много, че завършихте роклята...“ Майка ми дръпна късо, гребенът с жълти скъпоценни камъни закачи къдриците ѝ и блестеше на светлината на лампата. Погледът ѝ се спря върху мен, леко се разшири и после се сви. Раменете ми се изправиха, докато се стегнах. – Какво правиш тук? – настоя тя.

Отворих уста, но всяка способност да образувам думи ме напусна, когато тя тръгна напред, оставяйки лейди Кала и шивачката до вратата.

Тя спря на няколко метра от мен, а гърдите ѝ се вдигнаха рязко. Напрежението обхвана устните на кралицата, когато тя се извърна от мен. „Съжалявам, Андрея“, каза тя, говорейки на шивачката. Андрея. Мислех, че съм я познал. Йоанис беше нейното фамилно име. Тя имаше магазин за дрехи в Стоунхил, посещаван от много от благородниците и жените. „Знам, че времето ви е много ценно. Не знаех, че слугинята ми ще бъде тук.“

Слугиня.

Погледът на лейди Кала се спусна към пода, когато шивачката поклати глава. „Добре е, ваша милост. Просто ще продължа и ще се настроя.“

Фокусът ми се измести от майка ми към шивачката. Андрея имаше тъмни сенки под очите си, а от спретнатия кок на шията ѝ се измъкнаха бездомни кестеняви коси. Бях готов да се обзаложа, че е прекарала много дълги нощи, довършвайки пяната от коприна от слонов кост и перли, които носеше. Мускул цъка в ъгъла на устата ми, докато си мислех колко монети трябва да струва тази рокля. Услугите на Андрея не бяха евтини. Междувременно хиляди – ако не и повече – гладуваха.

Но майка ми се нуждаеше от нова рокля, която можеше да изхрани десетки семейства или цялото сиропиталище с месеци – ако не и повече.

„Не съм сигурна защо си тук“, посъветва кралицата тихо, след като се доближи до мен по този неин често зловещ, мълчалив начин, докато гледах как шивачката закача роклята от кука на стената. „Но съвсем честно, в този момент не ме интересува.“

Погледнах я, без дори да си направя труда да търся някаква топлина в чертите ѝ.

Този кратък проблясък на надежда вече беше изчезнал. – Не очаквах да си тук.

„По някаква причина се чувствам така, сякаш това е лъжа, а ти си тук, за да бъдеш безпокойство. Бръчките в ъглите на очите ѝ бяха много по-забележими сега, когато тя също наблюдаваше как Андрея се корени в чантата, която беше донесла със себе си. „В края на краищата, сигурна съм, че шивачката в момента се пита защо една прислужница би била облечена като стабилна ръка, докато е в една от личните ми квартири. В тази възможна катастрофа името ви е изписано навсякъде, след като сте го пожелали да

съществува.

Гледах я, заседнал между недоверие и забавление. „Ако имах способността да пожелавам нещата да съществуват, това нямаше да е това.“

– Не, предполагам, че си прав – отбеляза тя с равен, леден тон, който никога не бях чувала да използва с някой друг. – Бихте използвали този подарък за нещо много по-вредно.

Кожата ми пламна, когато инсинуацията удари акорд. В ума ми нямаше съмнение, че тя беше ужасена от това, в което се превърнах. Наистина не можех да я виня. Знанието, че първородното ѝ дете е убивало хора редовно, трябваше да я преследва. Само дето беше твърде често по нейно желание.

Казах си да не отговарям. Нямаше смисъл. Но рядко се вслушвах в този глас на разума. "Способен съм само на това, което се очаква от мен."

„И все пак ти стоиш тук до мен, след като си провалил това, което се очакваше от теб“, отвърна тя тихо. "Докато нашите хора продължават да гладуват и умират."

Кожата по задната част на врата ми настръхна, докато насилвах гласа си тихо. – Грижиш ли се за хората?

Кралицата гледаше Андрея мълчаливо няколко секунди. "Те са всичко, за което си мисля."

Нисък, груб смях се изби от мен и тя ме погледна тогава, но не мислех, че ме е видяла. "Какво е толкова смешно?" тя попита.

– Ти – прошепнах аз и кожата под дясното ѝ око потрепна. „Ако ви е грижа за гладуващите хора, тогава защо не вземете монетата, похарчена за още една рокля, и я дадете на тези, които се нуждаят от нея?

Раменете ѝ се стегнаха. „Нямаше да ми се налага да се изявявам и да харча пари за още една рокля, ако ти беше изпълнил дълга си сега, нали? Няма повече гниене. Без глад.“

Думите ѝ паднаха върху мен, сякаш бяха направени от многобройните остри щифтове, които стърчаха от топката материал, който Андрея беше поставила на близката маса.

„Вместо това, кралствата, които някога са се молили за съюз с Лазания, ме наричат Просячната кралица. Майка ми хвърли поглед към моя. „Така че, моля, отидете и намерете друга част от този огромен имот, която да преследвате.“

– Тогава предполагам, че ще обиколя гората и ще се присъединя към тези духове там – измърморих аз.

Устата на кралица Калиф се сви, докато устните ѝ бяха безкръвни. – Ако това е, което предпочиташ.

Апатията на тона ѝ – пълното пренебрежение – беше по-лоша, отколкото ако ме беше ударила по лицето. Гняв ужили очите ми, пусна корени дълбоко в мен, развързвайки езика ми, както беше толкова пъти преди. Не винаги съм бил такъв. Прекарах по-голямата част от живота си, правейки точно това, което ми беше казано, като рядко отказвах каквато и да е молба или заповед. Бях тих, шепнех из залите на Wayfair, толкова фокусиран върху привличането на вниманието – и може би дори привързаността – на кралицата. Но това беше спряло преди три години. Спрях да си държа езика.

Престанах да опитвам. Спря да ми пука.

Може би това беше отговорът на това, което беше попитал този проклет бог. Защо тичах толкова нетърпеливо към смъртта.

„Знаеш ли, ако моленето за съюзи е такава стъпка надолу за теб, винаги можеш да направиш това, което направи Златният крал“, посочих аз, като запазих гласа си едва над шепот. „Тогава можете да продължите да сте готови, докато всички останали почистват каквато и бъркотия да има.“

Погледът ѝ се върна към моя. „Един ден тази твоя уста ще те вкара в неприятности, от които няма да можеш да се измъкнеш.“

– Това няма ли да те направи щастлив? предизвиках го, осъзнавайки как лейди Кала и шивачката послушно се опитваха да ни игнорират.

Погледът ѝ заледя. – Тръгвай – нареди тя. "Сега."

Препълнен с гняв и по-тежка, задушаваша емоция, която отказвах да призная, се потопих в прекалено сложен реверанс. Ноздрите на майка ми се разшириха, докато ме гледаше. – Вашето желание е моя заповед, ваша милост – казах аз, ставайки и прекосих стаята.

„Затворете вратата след себе си, за да няма повече незначителни прекъсвания“, каза

кralица Калиф.

Затваряйки очи, затворих вратата, без да я тръшна – подвиг, който отне всяка частица на волята ми, докато си напомних, че думите ѝ вече няма да могат да стигнат до мен скоро. В залата поех дълъг, дълбок дъх и го задържах. Държах го, докато дробовете ми изгоряха и очите ми започнаха да се сълзят. Докато зад клепачите ми се появиха малки бели изблици на светлина. Едва тогава издишах. Това беше единственото нещо, което ме спря да хвана дръжката на вратата и да я затръшна отново и отново. Едва когато бях уверен, че мога да се доверя на действията си, отворих очи. Двама кралски гвардейци стояха срещу покоите на майка ми.

Богове, те изглеждаха... абсурдно в униформите си, като надути пауни.

Двамата мъже се взираха право пред себе си, израженията им бяха мрачни, въпреки факта, че просто стоях пред тях няколко мига със затворени очи, докато задържах дъха си. Предполагах, че това дори няма да се отрази в мащаба на странните неща, на които бяха свидетели, че правя.

Боденето в очите и изгарянето в гърлото ми все още бяха там, когато започнах да вървя, разтривайки задната част на лявото си рамо, където изтръпваше рожденото петно във формата на полумесец. Трябваше да са многобройните аплици, осветяващи залата. Нямах нищо общо с майка ми. Нямах начин тя да има някакъв ефект върху мен. Не и когато носеше разочарованието си от мен като втора кожа.

Мекият нощен въздух дърпаше подгъва на палтото ми, хвърляйки го около коленете ми, докато прорязвах през препълнените Първични градини, които заемаха няколко акра около външната стена. След това прекосих моста на замъка, минавайки покрай няколко украсени с скъпоценни камъни вагони, които се насочваха към и извън Wayfair, докато водата се втурваше отдолу. Вдигнах качулката на палтото, заобиколях тесния квартал, известен като Eastfall, където се издигаше една от двете Кралски цитадели, както и общественият, където се обучаваха и живееха пазачите. Другата кралска цитадела, най-голямата, се намирал в покрайнините на Карсодония, с лице към равнините на Уилоу, и беше мястото, където тренираха повечето от армиите на Лазания.

Нямах предвид истинска дестинация, докато продължавах покрай многото лозови тунели на The Luxe, вдигайки поглед надясно, не исках да видя какво бих искал, но не можех да се спра.

Храмът на сенките се намирал в подножието на Скалите на скръбта, зад дебела каменна стена, която обграждаше цялата структура. Нямах значение колко пъти стъпките ми ме отвеждаха близо до храма, аз не можех да свикна с внушителната красота на извиващите се кули, които се простираха почти колкото скалите, тънките кули и лъскавите, катраненочерни стени, направени от полиран камък сянка. Сякаш примамваше звездите от небето през нощта, улавяйки ги в камъка обсидиан. Целият храм блестеше, сякаш стотици свещи бяха запалени и поставени навсякъде.

Нямах как да потисна тръпката, когато погледнах настрани и се принудих да продължа да вървя. Опитах се да не се приближавам до Храма на сенките. Четири пъти през последните три години беше повече от достатъчно. Последното нещо, което трябваше да направя тази вечер, беше да се замисля какво би могло да накара Първичния на смъртта да промени решението си.

Една раздразнена, нервна енергия се прокрадна в мен, след като се регистрирах в спящата, твърде неподвижна Одета. Мисълта да се изправя пред дълга нощ в гледане на сенки, пълзящи по тавана, ме прогони от Уейфеър.

Не исках да бъда сама, но също така не исках да съм около никого.

И така, ходех, както правех в нощи, когато бръмченето на енергия правеше съня невъзможен – нощи, които ставаха все по-чести през последните няколко месеца.

Уханието на дъжд тежко увисна във въздуха. Все още беше достатъчно рано, че бръмченето на разговорите и звънтенето на луксозни чаши изпълниха осветените от свещи дворове. Тротоарите бяха море от рокли и ризи, твърде тежки за жегата. Не се сливах с тях, докато продължавах да вървя. Движех се невиджан, призрак сред живите. Или поне така се чувствах, докато пътувах по втори, далеч по-малко голям мост, който свързваше бреговете на река Най. Започна да пада фина мъгла, навлажнявайки кожата ми. Влязох в хълмистия квартал, известен като Стоунхил. Мъглата облекчи част от топлината,

Храмът на Фанос, първичният на небето, морето, земята и вятъра, се намирал на гребена на Стоунхил, а дебелиите му колони бяха замъглени от дъждовния дъжд. Натам

се насочих, осъзнах.

Хареса ми там горе. Не беше толкова високо, колкото Скалите на скръбта, но можех да гледам цялата столица от стъпалата на храма.

Хората все още се въртяха наоколо, тъпняйки се по стройните улички и стръмните хълмове, въпреки че повечето магазини бяха затворени през нощта. Взирах се в осветените с факли номера на къщи, тесни едноетажни къщи с павилиони на покрива с навеси...

Топлината се изля в гърдите ми без предупреждение, притискайки кожата ми. Стъпките ми залитнаха по отвратително стръмния хълм. Изтръпващата топлина се стичаше по ръцете ми. Поех рязко дъх, когато сърцето ми се удари в ребрата ми.

Това чувство...

Знаех какво означава - на какво реагирах.

Смърт.

Съвсем скорошна смърт.

Принуждавайки въздуха да навлиза и излиза от дробовете си при бавни, равномерни вдишвания, се завъртя в кръг и след това отново тръгнах нагоре по хълма. Докато изтласквах топлината, заглушавах я, все още хвърлих напред. Сякаш нямах контрол. Подаръкът в мен ме караше напред, въпреки че знаех, че няма да направя нищо, след като намеря източника. Все пак продължих.

На по-малко от една пресечка напред го видях.

Богът с дълга коса с цвета на нощното небе. Той закрачи по отсрещната страна на улицата, голите му ръце бяха безцветни на лунната светлина.

Мадис.

Това беше неговото име.

Връщайки се обратно в тясна уличка, се притиснах към все още топлата от слънцето мазилка на дом. Бръкнах в гънките на палтото си, свивайки пръсти около дръжката на камата си. И прехапах вътрешността на бузата си, докато гледах бога, виждайки в ума си малкото бебе, което той беше хвърлил като боклук.

Мадис прекоси под улична лампа, спря, когато куче лаеше наблизко, а след това се обърна наполовина, с лице към другата страна на улицата. Главата му се наведе настрана. Кучето беше спряло да лае, но сякаш... беше чул нещо друго. Започнах да измъквам камата.

Какво правиш?

Гласът, който шепнеше в мислите ми, беше смесица от моя и на сребърния бог. Мога да ударя Мадис. Бях сигурен в това. Но тогава какво? Със сигурност смъртен, който убие бог, не би останал незабелязан. Яростта, която изпитах от това, което беше причинил на детето, ме насочи към това, че не се интересувам от тогава-какво? част.

Какво заглушава този страх и ви тласка да бягате толкова нетърпеливо към смъртта?

Думите на сребърния бог ме преследваха, докато стоях там, и това ми струваше. Мадис започна да върви към сенчестите пътеки между домовете, движейки се бързо. Изпсувах под носа си и се отблъснах от стената. Дръжката на камата се заби в дланта ми и аз го последвах. Спрях, щом стигнах до тротоара, погледът ми се стрелна в посоката, откъдето идваше той, докато си мислех за изтръпващата топлина, която сега беше избледняла.

Имах дълбоко подозрение, че чувството е свързано с него.

„По дяволите“, измърморих аз, хвърляйки поглед към тъмната пътека и после обратно.

Отново тръгнах, спирайки в края на улицата. Лека топлина се върна, когато се обърнах към сграда. Без вътрешен двор. Входната врата беше точно встрани от тротоара. Меката светлина на свещите блещукаше зад решетъчните прозорци отстриани на приклепналата къща с мазилка. Белите балдахини на покрива бяха нарисувани, предлагайки на павилиона ниво на уединение.

Газова лампа се намираше под номера на къщата и табела, която гласеше: Joani's Designs.

Леден въздух се втурна по гръбнака ми. Не можеше да е шивачката, която беше донесла роклята от пенлива коприна и перла на майка ми. Това изглеждаше твърде голямо съвпадение – че щях да бъда тук без причина и че богът Мадис щеше да я нарани.

Преместих се, преди да успея да се спра и завъртях дръжката на входната врата.

Отключена. Устоях на желанието да го отворя, въпреки че това ще ме накара да се почувствам по-добре. Вместо това, аз спокойно го вмъкнах вътре.

Миризмата на изгоряло месо ме удари веднага щом влязох в малкото фойе, храната, която бях ял по-рано, кисна в стомаха ми. Минах покрай листни саксийни растения в бърлога. Големи макари с плат и манекени с дрехи седяха в сенките. Стиснах камата и пропълзях напред, влизайки в тесен, тъмен коридор, където друга врата беше открената. Познавах разположението на тези типове вили. Камерите бяха подредени една след друга, като кухнята обикновено се намираше в задната част на дома, най-отдалечена от жилищните зони. Спалните щяха да бъдат в средата, а дневните отпред, където бях виждал светлината на свещите от прозорците от страни на дома.

Тихо отворих вратата, която отделяше бърлогата, използвана за бизнес, от останалата част от дома й. Погледът ми прескочи празните светли столове и канапе и запалената газова лампа, която не бях виждал от улицата, която седеше на масата за чай. Една чаша беше съборена, разляла червена течност по дъбовата маса и полузатворена книга. На пода от предната част на дивана надничаше тънък блед крак. Отидох по-навътре, вдишвайки рязко. Тук имаше още един аромат. Такава, която беше по-свежа от забравената от боговете овъглена миризма. Беше познато, но не можах да го поставя, докато обикалях дивана.

Скъпи богове.

Легнало по гръб беше това, което остана от госпожица Андрея Йоанис. Ръцете й бяха поставени върху корсаж от бледолюляк хитон, сякаш някой ги беше сгънал. Единият крак беше свит, коляното се притискаше към крака на масата за чай. Тъмни вени оцветиха кожата на ръцете, шията и бузите й. Устата й беше отворена, сякаш крещеше, а плътта беше опожарена и овъглена. Както и районът около нея...

Тя нямаше очи.

Бяха изгорени, кожата около тях беше овъглена по странен модел, напомняйки ми за... крила.

Мекото раздвижване на въздуха зад мен беше единственото предупреждение, което имах. Инстинктът взе надмощие, крещейки, че ако някой все още е в този дом и се е нахвърлил толкова тихо върху мен, това не вещае добро. Обърнах се, изтривайки с ръка...

Хладна ръка се затвори над китката ми, докато се извивах, рязко надигнах дясната си ръка – камата. Острието срещна съпротива и сенчестият камък, толкова остър и смъртоносен, прониза кожата, потъна далече – потъна дълбоко в гърдите му в същата секунда, когато енергийният тласък затанцува по плътта ми и разбрах кой ме е грабнал.

Когато току-що бях намушнал в гърдите.

В сърцето.

О, богове.

Вдигнах поглед от мястото, където ръката ми и дръжката на кинжала бяха изравнени с сандък, украсен в черно, към очите...

Широки очи, изпъстрени с въртящи се ивици.

Очите на сребърния бог.

Глава 6

Сърцето ми заекна и после се ускори. Въздухът се заби в гърлото ми, докато го гледах как бавно спуска поглед към гърдите си – към камата, която бях забил дълбоко в него. Шокът изтръпна цялото ми тяло. Дори не усетих ръката му все още обвита около лявата ми китка. Не чувствах нищо освен неверие и удар, чист ужас.

Shadowstone можеше да убие бог, ако беше намушкан в сърцето, а целта ми беше отклонена само с част от инча – ако беше така. В съзнанието ми знаех, че ще преживее това, но трябваше да го боли.

Ръсетите очи се вдигнаха отново към моите. Мъничките кичури от перука размахаха ирисите му и знаех, че ще ме убие. Нямаше начин да не го направи. Натискът притисна гърдите ми, когато той пусна китката ми и бавно направи крачка назад, освобождавайки се. Глъзна кръв покри острието, тъмно и блестящо на светлината на лампата – нищо като смъртна кръв. Загледах се в кинжала си, стегнах се, докато направих няколко крачки назад.

„Отново влязохте в дом, без да отделите момент, за да видите дали наистина сте сами“, каза богът и погледът ми отлетя към неговия. Времето се завъртя още по-диво в очите му. „Това беше невероятно безразсъдно. Никога повече не правете това.“ Устните ми се разтвориха при рязко издишване. „Аз... току-що те намушках в гърдите и това ли имаш да кажеш?“

„Не. Стигах до това.“ Наклони глава настрани, тъмната коса се плъзна по бузата му. — Ти ме намушка.

„Направих.“ Направих още една крачка назад, гърлото вече беше твърде сухо за преглъщане.

— В гърдите — продължи той. Предната част на туниката му беше скъсана, но нямаше петно от кръв. Нищо. Ако не беше намазката по острието, нямаше да повярвам, че всъщност съм го направил. „Почти в сърцето ми.“

Трепет премина през ръцете ми. — Е, изглежда, че е оказало много малко влияние върху теб. Кое то беше ужасяващо на съвсем друго ниво.

— Ужилваше — изръмжа той и изправи глава. „Дълбоко.“

„Съжалявам?“

Брадичката му се сведе. „Не съжаляваш.“

всъщност бях. Нещо като. — Ти ме хвана.

„Наръгаш ли всеки, който те хване?“

„Да!“ — възкликнах аз. „Особено когато съм в дом с мъртво тяло и някой ме хваща отзад без никакво предупреждение!“

„Не съм готов да говоря защо дори си в този дом с мъртво тяло“, каза той и аз се намръщих. — Но първо, не съжаляваш.

„Бях... съм... но не бих те намушкарал, ако не ме беше хванал“.

— Сериозно ли ме обвиняваш? В тона му прозвуча недоверие.

— Ти ме хвана — повторих аз. „Без предупреждение-“

— Може би трябва да погледнеш, преди да наръгаш? — спори богът. — Или това никога не ти е хрумвало?

„Случвало ли ти се е през ума да обявиш присъствието си, за да не те намушкат?“ стрелях в отговор.

Богът се движеше бързо. Нямах шанс да направя нищо. Той внезапно се озова пред мен, стисна първо острието на камата. Той го измъкна от ръката ми. Секунда по-късно сребристо-бяла енергия пропука над кокалчетата му. Светлината пламна и пулсираше, поглъщайки острието и дръжката. Камъкът на сенките и желязната дръжка се разпаднаха под хватката му.

Устата ми се отвори.

Той отвори ръката си и светлината на лампата улови пепелта от онова, което остана от камата ми, когато падна на пода.

— Ти унищожи камата ми! — възкликнах аз.

„Направих“, повтори той думите ми.

Зашеметен, всичко, което можех да направя, беше да стоя там няколко мига. Дори не можех да си помисля за годините, през които семейството ми пазеше тази кама, чакайки ме. „Как смееш!?“

„Как смея? Мислите ли, че може би не искам да бъда намушкан отново с него?“

„Няма да се притеснявате за това, ако просто кажете здравей!“ Извиках.

— Но какво ще стане, ако случайно те стресна? предизвика той. — Вероятно ще ме намушкаш дори тогава.

Стиснах ръцете си в юмруци. „Сега наистина искам да те намушкам отново.“

„С какво?“ Брадичката му се сведе още веднъж, очите му се вихрят в буря. „Голите ти пръсти? Половина съм изкушен да ти позволя да опиташ.“

Вдъхнах рязко при почти дразнещия тон. Той беше забавен от това. Но той беше унищожил любимата ми кама. Каквото и крехко държане на задържането ми беше прекъснато. — Може би ще се хвана за друго острие от сенчести камък. И вместо в сърцето ти, ще се прицеля в гърлото ти? Може ли един бог да оцелее без главата си? Нетърпелив съм да разбера.“

Той изви вежди. — Мисля, че наистина имаш предвид това.

Тогава се усмихнах широко — същото изражение, което бях дал на майка ми по-рано.

„Може би.“

Шок за кратко проблесна по лицето му, разширявайки тези разтреперани очи. „Всъщност

се осмеляваш да ме заплашваш? Дори и сега?"

– Това не е заплаха – казах аз. "Това е обещание."

Той се дръпна назад. Веднага разбрах, че може би съм позволила на нрава ми да надделее, забравяйки какъв точно беше той.

Вълничка от енергия се търкаля из камерата, облизвайки кожата ми. Усещането за това беше ледено-горещо, оставяйки следа от настръхване след себе си, докато тракаше картините по стените.

Едва успях да вкарам въздух в дробовете си, но се държах на земята, вместо да се поддавам на инстинкта да бягам – да избягам от къщата и това същество с непонятна сила, без да се обръщам назад. Разтърсвайки, вдигнах брадичката си. – Предполага се, че съм впечатлен от това?

Богът стана много неподвижен, когато светлината пулсираше интензивно. Всеки мускул в тялото ми се заключи. Може би майка ми е била зловещо пророческа за устата ми?

Той се засмя тихо и гърлено. Не го видях да вдигне ръката си, но усетих студеното притискане на пръст към бузата си. Сърцето ми заби, докато се опитвах да се подготвя за болката от времето, което ме изгаряше отвътре, точно както беше с братята и сестрите Казин и горката жена на пода тук.

Но болка не дойде.

Усещах само грубите възглавнички на пръстите му, които се влачеха по бузата ми, спирайки точно в ъгъла на устните ми. – Какво наистина те плаши, Лиса? – попита той и аз си помислих... Стори ми се, че чух нотка на одобрение в гласа му. "Ако не го направя?"

Лиса. Това беше вторият път, когато ме наричаше така и исках да знам какво означава думата. Сега не изглеждаше най-подходящият момент да задам такъв въпрос.

„Аз... страх ме е“, признах аз, защото... кой не би бил?

Интензивната, сребриста светлина избледня от очите му. „Само на повърхностно ниво. Не от вида страх, който оформя смъртен, променя кои са те и ръководи какви избори правят“, каза той, като палецът му се плъзгаше по брадичката ми, докосвайки долната страна на устната ми. Докосването му беше солидно, ледена марка, която изпрати вълна от опасения и... нещо по-силно през мен. Нещо, което се чувствах като най-накрая, като същото чувство за правота, което изпитвах преди. Очевидно нещо не беше наред с мен. Защото това нямаше смисъл. „Може да изпитвате ужас, но не сте ужасени. И има разлика в кралството между двете.“

– Как... откъде знаеш? – попитах аз, а сърцето ми биеше, докато пръстите му се пръснаха по челюстта и бузата ми. Не знаех дали сърцето ми бие толкова бързо, защото ме докосваше, или защото го правеше толкова нежно. Ръката му захапа извивката на шията ми и се чудех дали може да усети колко бързо бие пулсът ми. „Бог на мислите и емоциите ли сте?“

Той издаде нов дрезгав, груб смях, докато пръстите му се плъзнаха под качулката ми, движейки се под плитката, висеща на тила ми. – Ти – каза той, като палецът му бавно прекара гърлото ми. Имаше нещо в начина, по който каза това. "Ти си проблем."

Прехапах вътрешността на бузата си, докато поредната вълна от тръпки пулсираше през мен, настанявайки се на много неприлични места, и ме остави да се питам колко неразумна всъщност съм била.

Кое то, имах чувството, беше много.

Защото остър вихър от изтръпване, стягащ кожата ми, беше напълно луд. В момента дори не изглеждаше смъртен.

– Не съвсем – прошепнах аз.

„Лъжи“.

Претърсих твърдите, брутално поразителни черти на чертите му. – Ти... не ми се сърдиш?

„Определено съм обезпокоен“, отвърна той и можех да се сетя за десетки по-добри прилагателни, за да опиша състоянието на яростта си, ако някой почти ме беше намушкал в сърцето. „Както казах, ужили ме. За момент.“

Само за момент?

„Имам чувството, че следващият ти въпрос ще бъде дали съм сигурен, че няма да те убия“, продължи той и бих излъгал, ако кажа, че не съм мислил така. „Няма да кажа, че не ми е хрумвало, когато усетих как острието пронизва кожата ми. Палецът му направи още един бавно преминаване по пулса ми.“

„Какво те спря?“

"Много неща." Главата му леко се наклони и усетих, че хладен дъх се носи над извивката на брадичката си. „Въпреки че откривам, че се съмнявам в здравия си разум, като се има предвид, че след това веднага продължихте да ме заплашвате отново.“

Замълчах, като се вслушах в инстинкта за веднъж.

„Оцвети ме изненадан“, каза той, извивайки устни нагоре. — Очаквах да имаш някаква реплика.

"Опитвам се да използвам здравия разум и да замълча."

— Как ти се получава това?

— Не много добре, честно казано.

Богът се засмя тихо и тогава пръстите му ме напуснаха. "Защо си тук?"

Бързата промяна в него и темата ме накара да се поколебая за минута и почти потънах в стената, когато той се обърна към тялото. Защо бях тук? Погледът ми се насочи към мястото, където лежеше жената. О, да, убийство. богове. „Вървях...“ Скръстих ръце през кръста си, знаейки, че не мога да му кажа пълната истина. „Видях онзи бог от по-рано да напуска тази къща и си помислих, че трябва да го проверя.“

„Видяхте го да излиза, но не ме видя да влиза?“ — попита той.

Подяволите. "Не."

Той ме погледна през рамо. — Защо мислиш, че трябва да го провериш?

аз се стегнах. "Защо не? Не трябва ли хората да се притесняват, когато видят богове-убийци да напускат жилищата на смъртните?"

Вежди се издигнаха. „Не трябва ли смъртните да са по-загрижени за своята безопасност?“

Затворих уста.

Богът се обърна и без пронизващия му поглед към мен, отделих момент, за да го погледна наистина. Беше облечен като последния път, когато го бях видял: тъмни бричове, туника с качулка, без ръкави и черен. Богове, той беше дори по-висок, отколкото си спомням. Имаше и кожени каишки на гърдите и горната част на гърба, закрепващи някакъв меч към гърба му. Дръжката беше наклонена надолу и настрани за лесен достъп. Не помнех да съм го виждал с такъв, когато го срещнах преди. Защо един бог ще има нужда от меч, когато има силата на кожата на върха на пръстите си?

Преместих теглото си. „Тя беше убита като братята и сестрите Казин, нали? Затова си тук.“

„Бях предупреден, че един от тях влиза в царството на смъртните“, каза той, заобикаляйки тялото на мис Джоанис. И така, някой знаеше, че той проследява отговорните богове. „Пристигнах тук възможно най-бързо. Този път Мадис беше мързелив. Оставяйки я тук. Търсех някои доказателства за това коя беше тя, когато пристигнахте, влязохте и не успяхте да проверите останалата част от дома. Очите ми се присвиха. — Искаш да кажеш, когато не успя да обявиш присъствието си? Той ме погледна през рамо. „Хайде сега, вървяш ли, че някой, който е таил лоша воля към теб, би обявил присъствието си?“

"Не. Вярвам, че някой, който не го прави, би", отговорих аз. „Всички останали биха свършили с кама в гърдите си.“ Ъгълчетата на устните ми се обърнаха надолу. — Това е, ако имах кинжал.

„Може би все още щяхте да имате кама, ако не обикаляте да пробождате хора.

Всъщност все още имах такъв. Пъхнат в ботуша ми. Не острие от сенчести камък, а тънко желязно. Това обаче беше извън смисъла. „Не ходя наоколо да намушкам хора.“ обикновено. — И ми дължиш кама от сенчести камъни.

"Дали?"

Аз кимнах. "Ти правиш."

— Между другото, как доведеният ти брат се е натъкнал на такова оръжие?

Отне ми момент, за да си спомня лъжата, която му бях изрекла. „Някой му го подари за рожден ден. Не знам кой и защо. Доведеният ми брат никога не е проявявал интерес към оръжия.“

„Осъзнаваш, че е забранено на смъртните да държат кама от сенките.“

Направих го, но вдигнах рамо в свиване на рамене.

Едната страна на устните му се надигна и след това той погледна настрани. „Изпусна

ли това, което видя в дома на Казините, както попитах?"

Гръбнакът ми се втвърди. – Не си спомням да сте питали. По-скоро поискано. Но, не, не го направих."

"Знам."

– Гледахте ли?

Разтопени сребърни очи, свързани с моите. "Може би."

"Това е зловещо."

Повдигна едно широко рамо. „Казах ти, че ще го направя. Реших, че трябва да те държа под око. Уверете се, че нямате повече проблеми."

– Нямам нужда да правиш това.

– Не съм казал, че го правиш. Той наведе глава, докато ме гледаше.

– Тогава какво казваш?

„Исках“, каза той и прозвуча изненадан от признанието.

Отворих устата си и после я затворих. Как... как трябваше да отговоря на това?

– Какво разбра? – попита той след миг.

Отне малко усилия, за да събера мислите си. "Ако гледахте, трябва да знаете."

Тази слаба усмивка се появи отново. – Предполагам, че сте открили, че никой няма да каже нищо лошо за тези смъртни.

„С други думи, вече знаете, че не разбрах много“, признах аз. „Имало ли е... имало ли е още смъртни случаи? Освен този?"

Той поклати глава. "Познаваш ли я?"

„Аз... знам за нея. Тя е шивачка. Андрея Йоанис.“ Пристъпих напред. „Тя е много талантилива. В голямо търсене. Или беше.“ Малко се свих. – Всъщност я видях по-рано. Погледът му се изостря върху мен. "Ти направи?"

Кимнах, гледайки тялото. „Да. Беше само за няколко минути. Тя носеше рокля на майка ми“, казах му аз, мислейки, че тази информация няма значение. – Какво странно съвпадение, нали?

– Точно така – промърмори той.

Когато вдигнах поглед към него, видях, че ме наблюдава по този интензивен начин, сякаш можеше да види всичко, което не казвам. – Открихте ли нещо, което би могло да покаже защо Мадис направи това?

Богът поклати глава. "Нищо."

– Но ти вярваш, че тя е умряла по същата причина като другите?

"Правя го." Той прокара ръка над главата си, като отметна косата от лицето си.

Започнах да говоря, но спрях.

– Защо усещам, че искаш да попиташ нещо?

Намръщенето се върна. „Ти си бог. Как не знаеш какво правят другите богове?"

„Само защото някой е бог, не означава, че има някакво присъщо знание за идването и заминаването на други богове или причините зад техните действия“, отговори той.

"Нито Primal."

„Не точно това предлагаш“, посочих аз. – Имах предвид това, тъй като изглеждаш красива..."

"Благодаря ти."

хвърлих му нежен поглед. „Тъй като изглеждаш доста могъщ, не би ли могъл да поискаш да знаеш какво правят?"

"Това не работи така." Той се наведе напред. „Има неща, които боговете и първичните могат и не могат да правят."

Любопитството ме пламна. – Искаш да ми кажеш, че дори първичният не може да прави каквото си поиска?

"Не съм казал това." Главата му се наведе надолу. "Примал може да прави каквото си поиска."

Вдигнах ръце. „Ако това не е най-противоречивото твърдение, което съм чувал през целия си живот, не знам какво е."

„Това, което казвам, е, че първичният или богът може да прави каквото си поиска“, каза той. „Но всяка причина има следствие. Винаги има последствия за всяко действие, дори и да не ме засягат пряко."

Е, това беше невероятно смъртно обяснение, което имаше смисъл. Погледнах шивачката.

Нещо ми хрумна. Когато смъртен минава, се вярваше, че тялото трябва да бъде изгорено, за да може душата да бъде освободена, за да влезе в Земята на сенките. Не

бях сигурен, че случилото се с братята и сестрите Казин се брои за изгаряне на погребение. „Онези, които умират като Казините... душите им стигат ли до Земята на сенките?“

Богът замълча за дълъг момент. "Не. Те... те просто престават да съществуват."

– О, богове. Притиснах ръка към устата си.

Очите му се вдигнаха към моите. „Това е жестока съдба, дори по-голяма от това да бъдеш осъден на Бездната. Ето, ти поне си нещо.“

„Аз... дори не мога да преценя какво би било просто да спра да бъда.“ Потръпнах, надявайки се, че не е забелязал. "Това е..."

„Нещо, с което трябва да се сблъска само най-подлият“, завърши той вместо мен.

Кимнах, докато разглеждах дневната, яркосините и бледорозовите възглавници, малките каменни статуи на морски създания, за които се говори, че живеят край бреговете на Илизеум, и всички дребни дреболии, които бяха малки части от живота на Андрея Йоанис. Части от това коя беше и коя никога повече нямаше да бъде.

Прокашлях се, отчаяно търсейки нещо друго, за което да мисля. – Към кой съд принадлежиш?

Той отново повдигна вежда.

– Искам да кажа, ти от Земята на сенките ли си?

Богът ме изучаваше за момент и след това кимна. Напрегнах се, въпреки че не бях изненадан. Той продължи да ме наблюдава. – Има още нещо, което искаш да попиташ.

Имаше. Исках да знам дали той знае коя съм. Ако затова пътищата ни се бяха пресичили два пъти по толкова странен начин. Той може да не знае за сделката, но би могъл да знае, че аз съм бъдещата съпруга на Първичния, на когото той служи. Но ако не знаеше, би било риск. Този бог можеше да каже на Първичния, че съм притежавал кама от сенчести камъни и не съм се страхувал да го използвам.

И така, попаднах на нещо друго, за което винаги съм бил любопитен – нещо, което бих попитал самия Първичния дали съм имал възможност. Тъй като е от Земята на сенките, имаше голям шанс да знае. „Всички души ли са съдени на смърт?“

„Няма достатъчно време в един ден за това“, каза той. „Когато някой умре и влезе в Земята на сенките, той отново получава физическа форма. Повечето ще преминат през Стълбовете на Асфодел, които ще ги насочат към мястото, където трябва да отиде душата. Охраната там гарантира, че това ще се случи.“

„Ти каза най-много. Ами другите?“

"Някои специални случаи трябва да се съдят лично." Погледът му се впи в моя. „Тези, които трябва да се видят, за да се определи каква може да бъде съдбата им.“

"Как?" Промъкнах се по-близо до него.

„След смъртта душата е разкрита. Сурови. Няма плът, която да прикрие делата им“, обясни той. "Достойността може да се прочете след смъртта."

„И... какво ще кажете за душа сега? Искам да кажа, когато някой е жив.“

Той поклати глава. „Някои може да знаят неща само като гледат смъртен или друг бог, но сърцевината на нечия душа не е една от тях.“

Спрях, когато долових слабия му цитрусов аромат. – Какви неща?

Появи се малка усмивка. „Толкова любопитен“, промърмори той, а погледът му се насочи към лицето ми, сякаш се задържа върху устата ми. Топлота влезе във вените ми, която изглеждаше напълно неподходяща, тъй като вече знаех със сигурност на кой съд служи той. Но той ме погледна така, сякаш беше очарован от формата на устата ми.

Сякаш би искал отново да вкуси устните ми.

Заяла ме трепереща вълна от очакване и знаех, че ако го направи, няма да го спра. Би било лош избор от моя страна. Може би дори на неговата. Но често вземах лоши решения.

Погледът на бога се отряза и аз не знаех дали изпитвам разочарование или облекчение. Той прокара зъби по долната си устна. Намекът на зъби стана очевиден. Определено беше разочарование, което почувствах.

Странно чувство притисна центъра на гърдите ми без предупреждение, където топлината често се събираше в отговор на смъртта. Тежестта се разви през мен, чувствах се като грубо, задушаващо одеяло. Поех си дъх, намръщен от внезапния, странен аромат на люляк. Застояли люляци. Това ми напомни за нещо, което не можех да поставя в този момент, когато усетих, че се обръщам обратно към тялото, без съзнателно да

искам да го направя.

Изчакайте.

Направих крачка по-близо. – Преместихте ли краката й?

"Защо да правя това?"

Безпокойство се плъзна във вените ми. „Когато влязох, единият й крак беше сгънат в коляното, притиснат към масата. Сега и двамата са прави.“

„Не я преместих“, отвърна той, когато погледът ми се вдигна към лицето й.

Обгорената кожа с форма на крила по бузите и челото й сякаш леко избледня. "Може би ти-"

Дрънкането на поемания дъх и пукането на белите дробове, които се разширяват, накараха бога да замълчат. Погледът ми отлетя към гърдите й точно когато корсажът на роклята й се издигна. Замръзнах в недоверие.

"Какво...?" – измърмори богът.

Андрея Йоанис се изправи, тази зейнала уста се отвори още по-далеч, изгорелите устни се отлепиха назад, за да разкрият четири дълги кучешки зъби – две в горната част на устата й и две по дъното. Зъби.

– По дяволите? завърши богът.

– Това не е... нормално, нали? – прошепнах аз.

"Коя част? Зъбите или фактът, че е мъртва и все още седи?"

Главата на Андрея се наклони към бога, сякаш го гледаше с очи, които вече ги нямаше.

– Не мисля, че е мъртва – казах аз. "Още повече."

„Не“, изръмжа богът, което накара кожата ми да се появи пъпки. "Тя все още е мъртва."

– Сигурен ли си...? Преглътнах дъх, когато главата на шивачката щракна в моята посока. „Тя се взира в мен, мисля. не мога да съм сигурен. Тя няма очи.“ Инстинктно посегнах към бедрото си, само за да се кача празен. Започнах да се обръщам към бога. – Наистина бих искал да имам моята кама...

От Андрея долетя съскащ звук, такъв шум, който никой смъртен не би могъл да вдигне. Издигаше се и се задълбочава, превръщайки се в пронизително ръмжене, което повдигаше всеки косъм по тялото ми.

Андрея се изправи на крака, движението беше толкова необяснимо бързо, че аз се отдръпнах от рефлекс. Пръстите се свиха, тя се хвърли напред...

Богът беше също толкова невероятно бърз, стъпвайки пред мен, докато извади къс меч. Острието блестеше като полиран оникс на светлината на свещите. Shadowstone. Той пристъпи напред, като постави ботуш в средната й част. Шивачката полетя назад над масата за чай.

Тя падна на пода и бързо се претърколи. Като изскочи отново, тя отново дойде при нас. Започнах да посягам към острието в ботуша си, когато богът срещна атаката й, забивайки меча от сенчести камък дълбоко в гърдите й.

Тялото на шивачката се сгърчи, когато тя протегна ръка, опитвайки се да сграбчи бога. Малки, подобни на паяжина пукнатини се появиха покрай ръцете й и след това се втурнаха нагоре по ръцете й, разпространявайки се по гърлото и след това по бузите. Освобождавайки меча от сенчестите камъни, богът пристъпи встрани, фокусирайки се върху шивачката. Тези пукнатини се задълбочиха в пукнатини, когато краката й се сринаха под нея. Тя се спусна тежко, сгъната в себе си.

Стоях там с отворена уста. Петна от тялото й сякаш потъваха, сякаш не беше нищо повече от изсъхнала люспа. – Какво... какво видях току-що?

"Нямам идея." Богът нерешително пристъпи напред, побутвайки крака на Андрея. Кожата и костите се превърнаха в пепел, бързо последвани от останалата част от тялото й. В рамките на няколко удара на сърцето от шивачката не остана нищо освен роклята й и прах от пепел.

премигнах. "Това беше... различно."

Богът ме погледна. "Да, беше."

„И ти... нямаш представа какво се случи току-що? Сякаш това никога не се е случвало?" Очите със стоманен оттенък срещнаха моите. „Никога досега не съм чувал да се е случвало нещо подобно.“

Тъй като съм бог от Земята на сенките, си представях, че ще знае за смъртните, които се завръщат от мъртвите. „Какво мислиш, че не беше наред с нея? Искам да

кажа, защo тя се държеше по този начин?"

"Не знам." Той прибра меча си в ножницата. „Но не мисля, че Мадис просто я уби. Той направи... нещо. Какво, нямам идея." Мускул цъка по челюстта му. "Не бих повторил това, което видяхте тук."

Аз кимнах. Сякаш някой ще ми повярва, ако го направя.

„Трябва да тръгвам“, каза той, хвърляйки поглед към покритата с пепел рокля и след това към мен. — И ти трябва, Лиса.

Не исках да прекарвам повече секунда в тази къща, но стотици различни въпроса избухнаха в главата ми. Абсолютно най-малко важното от всички беше това, което излезе от устата ми. — Какво означава лиса?

Богът не отговори за това, което изглеждаше като малка вечност. "Той има различно значение за различните хора." Върхът пулсираше в очите му и отново се завъртя през среброто. "Но всички те означават нещо красиво и мощно."

Глава 7

Ден по-късно отново бях изпъстрен в източната кула и със завързани очи.

Плъзнах желязното острие между пръстите си, поех дълъг, премерен дъх, докато се опитвах да не мисля за това как богът беше унищожил камата ми предната вечер. За щастие никога не съм тренирал с него. Дори не исках да знам как сър Холанд ще реагира, когато научи, че съм загубил такова оръжие.

Или към новината, че съм намушкарал бог в гърдите с него.

Не мислех, че сър Холанд ще реагира толкова спокойно.

Поглеждайки назад, можех да разбера защо богът беше унищожил кинжала. Бях го намушкарал. Но все още бях бесен. Беше на повече от век и ако имах някаква надежда да изпълня дълга си — ако някога ми се даде шанс — имах нужда от острие от сенчести камък.

Опитах се също да не мисля за това, което видях — какво се беше случило с Андрея. Образът как седи и се изправя на крака като някакво диво животно беше живял в главата ми, без наем цяла нощ. Нямах представа какво може да й бъде направено, но се надявах, че богът го разбере.

Нещо красиво и мощно.

Думите му все още ме хванаха неподготвен. Но в моя защита той ме нарече име, което означаваше нещо красиво и мощно, дори след като го бях намушкарал. Това изглеждаше още по-необяснимо от всичко, което се беше случило с шивачката.

Лиса. Не можех да повярвам, че зададох това вместо стотина други по-важни въпроса. Започвайки с въпроса как се казва.

— Сега — нареди сър Холанд.

Завъртях се, хвърлих острието, издишвайки от звука от удара, който то удари в гърдите на манекена. Това продължи забравено от Бога време, докато вече не можех да не говоря за това, което бях видял предишния ден.

След като хвърлих острието, дръпнах превръзката на очите. "Мога ли да те попитам нещо?"

— Разбира се — отвърна той, като тръгна към манекена.

— Чували ли сте някога за...? Отне ми малко време, за да разбера как да попитам какво искам, без да давам твърде много. „Мъртъв човек се връща към живот?“

Сър Холанд спря и се обърна. "Това... не беше въпросът, който очаквах."

"Знам." Поиграх се с подгъва на ефирната си памучна риза.

Той се намръщи. — Какво би те накарало да попиташ нещо подобно?

Принудих се да вдигна рамене. „Току-що чух някой да говори за това, когато бях навън. Те твърдят, че са видели някой да се връща към живот с зъби като бог, но... различен. Имаха зъби на горните и долните зъби.“

Веждите му се повдигнаха. „Никога не съм чувал за нещо подобно. Ако този, който е казал това, е казал истината, тогава това звучи като... мерзост.“

— Да — промърморих аз.

Той ме изучаваше. — Къде чу това?

Преди да успея да измисля правдоподобна лъжа, на вратата на кулата се почука. Сър Холанд извади острието от манекена. Той ме погледна през рамо, докато вървеше към вратата. аз свих рамене. "Кой е?" – извика той и пхна острието зад гърба си. – Аз съм – чу се тих глас. „Езра. Търся Сера. Настъпи пауза, докато сър Холанд опря чело на вратата. „Знам, че тя е вътре. И знам, че ти знаеш, че аз знам, че тя е там.

Усмивката ми издърпа устните, но бързо изчезна. Имаше само една причина, която можех да се сетя, че щеше да привлече Езра към кулата, за да ме намери. Погледът ми за кратко се плъзна към множеството прободни рани, които прободиха гърдите на манекена, и си помислих за всички вредни неща, които бях направил през последните три години.

Сър Холанд ме намръщи. „Никога не трябваше да й казваш къде тренираш.“ Той разряза острието във въздуха. – Можеше да бъде проследена тук.

„Не беше умишлено“, казах аз, чудейки се кой в замъка вече не подозираше кой съм и можеше да я последва.

"Наистина?" – настоя сър Холанд.

„Само да знаеш, мога да те чуя“, приглушеният глас на Езра прозвуча през вратата.

„И Сера говори истината. Просто я преследвах през замъка една сутрин. И тъй като не съм ненаблюдателен, разбрах, че тук тя прекарва прилична част от дните си.“

– Все едно не знаеше, че те следят – промърмори той.

Вдигнах рамо. Разбира се, знаех, че ме е следвала, но тъй като Езра остана любезен към мен, след като не успях, наистина не се бях опитал да я изхвърля от следите си. И не беше като че не знаеше, че тренирам. Сър Холанд просто беше драматичен.

– Не са ме следили – обяви Езра от другата страна на вратата. „Но мога само да си представя, че колкото по-дълго стоя тук и говоря с врата, толкова повече внимание ще привлечам.“

– Пуснете я вътре, моля – казах аз. – Тя би дошла тук само ако трябваше.

– Сякаш имам избор. Той хвърли ключалката и отвори вратата.

Принцеса Езмерия стоеше на върха на тясното стълбище със светлокестенява коса, събрана назад на кок на тила. Въпреки че в кулата беше знойно и най-вероятно не беше по-добре навън, тя носеше черна къса жилетка на райета върху рокля в цвят слонова кост и крем, изработена от същия лек памук. Езра винаги изглеждаше имунизиран срещу топлината и влагата.

"Благодаря ти." Тя се усмихна, като кимна към раздразнения сър Холанд. Чертите ѝ бяха подобни на тези на Тавиус, но кафявите ѝ очи притежаваха остра острота, а челюстта ѝ имаше упорита твърдост, която липсваше на Тавиус. – Радвам се да ви видя, сър Холанд.

Сър Холанд я прикова с изражение на пълна безстрастност. – Радвам се да ви видя, ваша милост.

"Какво ти е необходимо?" – попитах аз, докато вземах желязното острие от сър Холанд, поставяйки го в ножницата.

„Много неща“, отвърна тя. „Една от онези шоколадови кифлички, които Орлано прави, когато е в добро настроение, би била чудесна. Заедно с охладен чай. Добра книга, която не е мизерна измислица, което повдига въпроса – защо кураторите на град Атенеум смятат, че някой от нас иска да чете неща, които само ни депресират?“ – попита тя, залюлявайки се на чехлите си с токчета, докато сър Холанд потърка челото му. „Също така се нуждаем от прекратяване на тази суша – о, и мир между кралствата.“ Езра се усмихна широко, докато хвърли развеселен поглед към сър Холанд. – Но точно сега, Дамите на Милосърдието и аз се нуждаем от вашата помощ, Сера.

Сър Холанд сведе ръка, намръщен, докато ме погледна. – Какво биха имали нужда дамите в сиропиталището от вас?

„Способността ѝ да заема излишна храна от кухните, без никой да забележи“, отвърна гладко Езра. „С притока на деца без родители, шкафове им са доста празни.“

Скочих се само малка част. Подозрението замъгли чертите на сър Холанд. Способността ми да правя точно това, което Езра твърдеше, ми идваше доста често. Често вземах каквато и да е остатъчна храна, която можех да намеря от кухните до Скалите на скръбта, където старата крепост беше превърната в най-голямото сиропиталище в Карсодония. И все пак, колкото и голямо да беше, сиропиталището имаше кръвоизлив с онези, които бяха сираци от смъртта или изоставени от родители, които не можеха или

вече не искаха да се грижат за тях. Но Езра нито веднъж не беше идвал при мен за това. Обърнах се към него. – Ще се видим утре сутринта? Очите му се бяха присвилили, но той кимна. Не се бавих, за да му дам време да започне да задава въпроси.

– Приятен ден, сър Холанд – каза Езра, когато се отдръпна, позволявайки ми да изляза от кулата.

Прах танкуваше в ивици слънчева светлина, проникваща през процепите за стрели в стените на кулата, докато слизахме до третия етаж, където спалните ми се намираха сред редицата празни стаи. Не проговорихме, докато не стъпихме в тясната зала. Езра се обърна към мен, държейки тихо, въпреки че беше малко вероятно някой да е наоколо да ни чуе. – Вероятно трябва да смените дрехите си. Погледът й мина върху широката туника, която носех. „Нещо малко повече... подходящо за мястото, където трябва да пътуваме.“

Наклоних глава настрани. – С какво точно ти помагам?

„Ами...“ Езра наведе брадичката си към моята, застана близо, но не достатъчно близо, за да ме докосне. Преструвах се, че не забелязвам как тя се погрижи кожата й да не влезе в контакт с моята. „Получих писмо от лейди Съндърс относно дете – младо момиче на име Ели – което току-що беше под нейното попечителство, с любезното съдействие на една от Господарките на нефрита.“

Намръщих се от изненада. „Какво правеше едно младо момиче с любовниците?“

Единствената причина, поради която Джейд дори искаше да обсъди с мен нещата, свързани с акта на съблазняване, беше защото вярваше, че съм много по-възрастен от шестнадесет. Още тогава, с воала, закриващ чертите ми, видях, че е била подозрителна, въпреки че други бяха женени на тази възраст. „Това не е като тях...“ „Не е. Една от жените, които работят за тях, намерила горкото момиче в една уличка. Тя имаше почерняло око сред много други наранявания, както и недохранване. Ели оздравява – бързо добави Езра. „Лейди Съндърс казва, че майката на детето е починала преди много години, а баща й е загубил източника си на доходи. Тя вярва, че бащата на детето някога е бил работник в една от фермите, които паднаха на Гнилото.“

„Съжалявам да чуя това“, промърморих, защото имах чувството, че трябва да кажа нещо, въпреки че нямаше какво да се каже.

„Не бих съжалявал твърде много за бащата. Изглежда, че той обичаше да харчи парите си за алкохол повече, отколкото за храна, много преди да загуби работата си като комбайн. Устните на Езра се стиснаха. „Лейди Съндърс остана с впечатлението, че смъртта на майката може да не е била естествена, а е била подпомогната от тежките юмруци на бащата.“

– Прекрасно – измърморих аз.

„Става по-зле“, каза тя, а аз не знаех как. „В един момент бащата влезе в бизнеса с продажбата на интимни моменти...“

– Секс търговията? Аз й поясних.

„Да, това е един от начините да го кажем, когато човекът всъщност е готов да заменя времето с интимните си части за монета, защита, подслон... или каквото и да било. Но той беше от типа, който караше другите да желаят“, поправи тя. И, да, тя беше права. Стана по-лошо. „Затова също така Господарките на нефрита са много недоволни от този мъж. Както знаете, те не са фенове на този тип търговци.“

Не, куртизанките не бяха фенове на това, че някой е принуден да се занимава с търговията, в която са се заели доброволно.

„Момичето, което беше предадено на лейди Съндърс, има по-малък брат, който все още е с бащата. Момчето е в много несигурно положение, принудено е да извършва всякакви кражби, за да запази чашите на баща си пълни. Тя се страхува, че ще го накарат да се съгласи на други неопишуеми неща в замяна на храна и подслон – както и дъщерята. Вдъхнах рязко, обезпокоен, но за съжаление не изненадан. И Езра, и аз бяхме виждали това преди. Трудностите могат да експлоатират най-лошото в хората, докато се борят да оцелеят, принуждавайки ги да правят неща, които никога не биха помислили. Но имаше и такива, които винаги са имали тази тъмнина в себе си, онези, които са били хищници много преди да се изправят пред беда.“

„Лейди Съндърс попита дали моят приятел, който има определен набор от таланти“, каза тя, като хвърли насочен поглед към мястото, където е вложено острието, „ще

може да помогне при извличането на детето“.

С други думи, уменията, които сър Холанд е прекарал години в усъвършенстване по съвсем различна причина. „И защо това изисква от мен да нося нещо по-примамливо?“
"Бащата? Името му е Нор. Лейди Съндърс смята, че това е съкратено от Норбърт.

– Норберт? – повторих аз, мигайки. "Добре."

– Както и да е, бизнесът му също не е извън Крофтс Крос – обясни тя. Крофтс Крос е един от районите, които река Най отделя от градинския район. Близо до водата този квартал на Карсодония беше пълен с къщи, подредени един върху друг с малко разстояние между тях. Складовете, кръчмите, хазартните бърлози и други заведения не са толкова блестящи, колкото тези в Градината. Повечето, които наричаха Крофтс Крос дом, бяха добри хора, които просто се опитваха да живеят. Имаше обаче и хора като Нор, които можеха да заразят Крофтс Крос толкова лесно, колкото Гнилото направи със земята.

„Той държи сина си близо, тъй като не може да се докопа до дъщеря си“, продължи тя. „Единственият начин да влезете в тази сграда е, ако той смята, че търсите определен тип работа.

– Страхотно – измърморих аз.

– Бих го направил сам, но...

"Не. Не, няма да – казах аз. Езра имаше бриляnten ум, но не знаеше как да се защитава. Не само това, тя беше истинска принцеса, дори и често да се занимаваше с неща, с които обикновено не се намира принцеса. „Дай ми няколко минути.“

Езра кимна и аз се обърнах, като тръгнах към спалнята си. „О, и носете нещо, което не се притеснявате, че ще станете... кърваво.“

Спрях, поглеждайки през рамо. „Няма причина да получавам кръв по някое от дрехите си. Влизам да взема дете. Това е всичко.“

Тя се усмихна леко, когато веждите ѝ се повдигнаха. "Сигурен. Това е всичко, което ще се случи."

Глава 8

Обикновената черна карета подскачаше по неравните павета. Така разбрах, че сме влезли в Крофтс Крос.

Седнала срещу мен, Езра се намръщи през рамо към шофьорската седалка, където седеше лейди Марисол Фабер, покрита и неузнаваема. Представих си, че тя сигурно се задушава в забравената от боговете жегата.

Размахвайки ръка пред лицето си, знаех, че съм. Искях да откача олекотената наметка с качулка и да я хвърля настрана. Кипички коса се бяха залепили по задната част на врата ми.

Нямах представа от колко време Марисол е помагала на Езра в многобройните ѝ усилия да помогне на най-заstraшените в Карсодония. Бяха приятели, откакто бащата на Езра се ожени за майка ми и тя дойде да живее тук. Но аз не се бях забъркал в това, което правеха до преди три години. Разбрах какво прави Езра едва когато я видях в старата крепост, докато оставяше след себе си бушел картофи, които Орлано ми беше оставил да правя, както си поискам. Когато се забелязахме един друг, се преструвахме, че нямаме представа кой е другият. По-късно същата вечер изчаках Езра да се върне от разходката си в градините. Тогава разбрах защо е прекарала толкова много време извън територията на Уейфеър.

Погледнах доведената си сестра, изучавайки я. По чертите ѝ нямаше дори блясък на пот. Нереално.

– Как не си горещ? Попитах.

Тя привлече вниманието си от прозореца. „Мисля, че е удобно“, каза тя, а веждите ѝ се присвиха, докато погледът ѝ се спусна. – Роклята ти е... е, трябва да свърши работа.

Нямаше нужда да поглеждам надолу, за да разбера, че тя се взира в деликатната бяла дантела на ниския и много, много стегнат корсаж на роклята с цвят на градински чай. Ако гърдите ми успеят да останат в роклята ми през цялото това приключение, това ще

бъде не малко чудо. – Мисля, че това е принадлежало на лейди Кала. Което също обяснява защо ботушите ми се виждаха ясно, тъй като подгъвът стигаше само до прасците ми. „Нямаше много опции.“

"А, да. Предполагам, че няма." Кожата се набръчка между веждите ѝ, когато погледна през прозореца. Мина миг. – Имате ли нужда от рокли? – попита тя, като погледна обратно към мен. „Имам някои, които със сигурност биха били по-удобни за носене.“ Сkochих се, усещайки как бузите ми започват да горят. – Не, това няма да е необходимо.

"Сигурен ли си?" Тя се наведе напред. "Моите рокли няма да ви изложат на риск да спукате шевове на гърдите."

„Имам и други рокли – по-хубави от тази“, казах ѝ, което не беше точно лъжа. „Това беше единственият, който смятах, че ще бъде примамлив.“

Езра се облегна назад. „Мисля, че примамливата част е ограниченото време, с което разполагате, преди гърдите ви да се освободят. изсумтя аз.

Усмивката ѝ беше кратка. Изражението, което се настани на лицето ѝ, ме караше да се чувствам по-неудобно от нейното предложение за рокли. Не беше на съжаление, а на тъга и тя изглеждаше така, сякаш се канеше да говори, но не можеше да намери думите. Езра винаги имаше думи, множество от тях, но тя никога не говореше за проклятието. Въпросът достигна до върха на езика ми. Исках да попитам дали все още вярва, че Първият на смъртта ще дойде за мен, но се спрях. Отговорът ѝ нямаше да ме успокои, когато знаех истината.

Вместо това попитах: „Как се измъкнахте без кралска гвардия да последва?“

Едната страна на устните ѝ се сви. "Имам си моите начини."

Започнах да питам за споменатите начини, когато каретата се забави. Погледнах през прозореца. Маса от хора бързаха по претъпканата улица, насочвайки се към малките магазинчета и в тъмни, криволичещи улички под разклатени метални стълби, прикрепени към тесни сгради, които се издигаха на няколко етажа. Много от тях, избледнели до мрачно жълто и тъмнокафяво, бяха опаковани един до друг. Някак си собствениците успяха да натъпчат двадесет или повече стаи в тези сгради без електричество, а в някои случаи и водопровод. Беше безотговорно да позволим на някой да живее в тези така наречени апартаменти, но хората и техните семейства щяха да бъдат на улицата без тях. Не беше обаче, че нямаше други възможности.

„Земята, която е била съсипана от Гнилото... Все още може да се строи, нали?“

Попитах. Езра кимна. „Не разбирам защо в тези ферми не се строят нови домове.

Малки, но поне места, където не е нужно да рискувате живота си, изкачвайки се по стълби, които всеки момент могат да излязат изпод вас.“

– Но какво да кажем за фермерите, след като се справим с гнилото? – възрази тя.

Е, аз си попитах отговора, нали? Ако е вярвала, че Гнилото ще изчезне, тогава тя трябва да държи някакво ядро надежда, че ще мога да изпълня дълга си. "Ами ако не стане?" Попитах.

Езра знаеше какво имам предвид. „Бащата на Мари е решен да открие причината. И двамата знаем, че няма да го направи, но умът му е брилянтен. Ако някой може да измисли естествен начин да сложи край на това, това ще бъде лорд Фабър.

Надявах се, че е права, а не само за да облекчи част от вината, която изпитвах.

„Тогава фермерите не можеха ли да станат собственици? Печелят доходите си от отдаване на жилища под наем?“

"Те биха могли." Носът ѝ се сбръчка. „Но има въпросът откъде ще дойдат материалите за изграждане на домовете.

И в идеята ми имаше недостатък. Скалните находища в Elysium Peaks, използвани за изграждането на голяма част от сградите, са били добивани и платени от собственици на бизнес или собственици на земя. Камъкът имаше цена, както и трудът, необходим за построяването на домовете. Короната трябва да плати за това, но хазната на короната не беше толкова изобилна, колкото някога, тъй като плащаха за все повече и повече храна и стоки от други кралства.

И все пак някак си имаше достатъчно за нова рокля за кралицата.

„Домът, в който се намира Нор, има червени капаци на прозорците. Вярвам, че е от дясната ни страна – каза Езра, когато каретата спря. „Той е на първия етаж – целият първи етаж. Офисите му са точно вътре.“

Кимнах и посегнах към вратата на каретата. – Знаете ли името на сина?
Езра погледна надолу, докато тя изважда навито писмо от ръкава на палтото си и го разгъва. – Името му е... Нейт. Погледът ѝ срещна моя. „Много по-малко объркващо от Нор.“

"Съгласен." Вдигнах качулката на наметката. Макар че беше малко вероятно да има много замесени в това събитие, бледността на косата ми беше забележима и предпочитах да не рискувам някой да ме разпознае, в случай че нещата, добре, свършат зле. "Стой тук."

"Разбира се." Тя направи пауза. "Бъди внимателен."

„Винаги“, промърморих аз, отваряйки вратата достатъчно широко, за да проникне шумът от улицата и да се промъкна. Отказвайки да мисля за каквато и течност да стъпих, тъй като не можеше да е това, което падна от небето, тръгнах към предната част на каретата. – Марисол? – прошепнах аз. Главата с качулката се обърна към мен. Дамата знаеше точно кой съм, но като Езра, отношението ѝ към мен винаги, когато я видях, беше същото, както преди проклятието. По никакъв начин не бяхме близки, но тя не беше жестока и не се държеше така, сякаш се страхува от мен. – Погрижи се тя да остане в тази карета.

Тя вдигна поглед към вече пълните улици. „Ще кара наоколо, за да ѝ предотвратя да направи нещо идиотско.“

"Перфектно." Обърнах се, стъпих на напукания каменен тротоар и в тълпата от хора. Знаейки, че е по-добре да дишам твърде дълбоко или да се задържа на някое място, изчаках само докато каретата се отдръпна от бордюра, преди да се насоча вдясно, давайки на гълъбите, които се забавляват в мръсотията, широко място. Движех се сред мъже и жени, които се връщаха от работа или отивах към нея. Някои носеха пелерини като моя, за да защитят лицата си от слънцето или за да не бъдат разпознати. Те бяха тези, които държах под око. Други пък излязоха от кръчмите, блузите и туниките им изцапани с бира и кой знае какво още. Доставчици викаха от почти всяка сграда, продавайки съмнителни стриди, плоски кифли и череши на клечки. Държах ръцете си отстранени, без да обръщам внимание на продължителните погледи и развратните, пияни коментари на мъже, облежнати на предната част на сградите.

Кросът на Крофт беше едно от единствените места в цяла Карсодония, където не се виждаха нито Храмът на Слънцето – понякога наричан Храмът на живота – нито Храмът на сенките. Сякаш областта беше извън техния обсег на власт, където животът и смъртта не можеха да бъдат управлявани от никой първичен.

„Короната не се интересува, че губим работата си, домовете, семействата и бъдещето си!“ Женски глас се извиси над шума на тълпата. „Те лягат да спят с пълни коремни, докато ние гладуваме! Ние умираме, а те не правят нищо за Гнилото!“

Потърсих източника на думите. Отпред, където каретата на Езра беше изчезнала в морето от подобни превозни средства и вагони, пътят се раздели на извивка. В центъра се намираше едно от по-малките места за поклонение в Карсодония. Храмът на Кийла, богинята на прераждането, беше прилекнала кръгла структура от бял варовик и гранит. Децата се надбягваха боси около колонадата, хвърляха се и излизаха от колоните. Приблжих се, успях да видя, че жената е облечена в бяло, застанала в средата на широките стъпала на храма, докато крещеше на малката група хора, събрани пред нея.

„Епохата на Златния крал отмина и краят на прераждането е близо“, изкрещя тя. Отговориха ѝ кимания и викове на съгласие. „Ние знаем това. Короната знае това!“ Тя огледа тълпата и вдигна глава, гледайки покрай тях – погледна отвъд улицата към мен. Спрях, дъхът ми спря в гърлото. „Нито една Мирел не седи на този трон“, каза тя. Тръпки избухнаха по кожата ми, докато гледах тъмнокосата жена. "Не сега. Никога повече."

Някой се блъсна в рамото ми и ме стресна. Откъснах погледа си от жената, докато човекът мърмореше под носа си. Примигвайки, се принудих да тръгна. Погледнах към храма. Жената беше съсредоточена върху групата пред себе си, говорейки сега за боговете и как те няма да продължат да игнорират борбата на хората. Нямах начин дори да ме е видяла на тротоара или да знае кой съм – дори без качулката.

Все пак безпокойството ме обхвана на пръсти и ми беше трудно да прогоня мислите за жената настрана, докато минавах покрай алея, където няколко жени окачваха дрехи на влакна, нанизани между две сгради. На блок по-надолу от храма на Кийла забелязах

висока сграда, която някога беше с нюанс на слонова кост, но сега беше оцветена в прашно сив цвят. Червените капаци покриваха прозорците. Тогава успях да оставя настрана жената на стъпалата на храма.

Ускорих темпото си, заобикаляйки възрастен мъж, чиято изкривена походка не беше подобрена от дървения бастун, на който той силно се облегна. И стъпките ми се забавиха. Под сводестата навеса на апартаментите стоеше мъж. Инстинктивно знаех, че е Нор. Можеше да е начинът, по който се облегна на изцапания камък, едната страна на устата му се изви в усмивка, докато гледаше онези на тротоара. Може да е чантата, която държеше в голяма ръка, с разцепени кокалчета и гневно пурпурен нюанс. Може би това беше разкопчаната, ярко синя риза, която той беше оставил отворена на врата, за да образува дълбока вдлъбнатина, която разкриваше космите на гърдите му.

Или можеше да е светлокосата жена, която стоеше до него. Не роклята с нисък деколте или черният корсет, стегнат невероятно стегнат под гърдите ѝ, нито цепките на полата на роклята разкриваха жартiera, който обгръщаше горната част на бедрото ѝ като пръстен от кръв. Това беше подутата долна устна и почернялото око, лошо прикрито с боя.

Погледът на жената се насочи към мен. Очите ѝ бяха празни, но тя се скова, когато се приближих.

"Извинете ме?" извиках аз.

Главата на Нор бавно се завъртя в моята посока, когато той вдигна чашата към устата си, тъмната му коса беше зализана назад от лице, което можеше да бъде красиво в даден момент. Тенът му сега изглеждаше румен, чертите му бяха твърде остри. Кървавият му поглед пропълзя по мен, въпреки че не виждаше много под наметката и качулката. — Да?

— Тук съм, за да видя човек на име Нор. Поддържах гласа си тих и мек, несигурен, докато влизах в ролята на някой друг.

Отпи още една глътка от чашата си. Течност блесна по устните му и няколкодневните стърнища под брадичката му. — Защо търсиш да видиш мъжа? Той се засмя самодоволно, сякаш беше казал нещо умно.

Спестих поглед на жената. Тя потрепна нервно до него, докато се взираше в улицата.

„Аз... казах ми, че той може да ми помогне да си намеря работа.“

"Беше ли сега?" Нито свали чашата си, очите му се присвиха. — Кой ти каза това, момиче?

— Човекът в кръчмата, точно надолу по улицата. Погледнах през рамо и след това пристъпих на стола. Посегнах и повдигнах качулката. „Когато попитах дали той наема или познава някого, той каза, че може да сте.“

Нито изсвири тихо, докато гледаше чертите ми. „Винаги наемам, момиче, но не търся красиви неща като теб, за да метеш подове и да сервираш напитки. Аз ли, Моли-момиче?“

Жената до него поклати глава. "Не."

Главата му се стрелна в нейната посока. "Не, какво?"

Вече бледата кожа на Моли изсветли още повече. "Не, Господине."

"Да, това е добро момиче." Нито се пресегна, щипайки я. Той се засмя, когато тя изскърца, а гневът в кръвта ми прерасна в песен.

„Знам“, казах аз, посягайки към играчката с копчето на наметката си. Движението раздели гънките, разкривайки горната част на роклята ми. — Знам каква работа.

Преместих пръстите си към връзките. „Надявах се да поговорим насаме и да постигнем споразумение.“

"Споразумение?" Интересът на Нито се върна към мен, тъмните му очи светнаха. "Бог да бъде мил с теб, момиче." Погледът му проследи пръстите ми по издутините над дантелата, сякаш го водеха към следващата му пълна чаша. „Както казах, винаги наемам, но не назначавам само момиче.“

Сериозно се съмнявах в това.

Той се отблъсна от стената с бедрата, като прокара ръка през мазната си коса.

„Трябва да се уверя, че си струва да се наемете.“

"Разбира се." Усмивнах му се.

„Бъдете добри с мен тогава“, промърмори той, облизайки долната си устна. От торбичката, закрепена за бедрото му, издрънчаха монети, когато се обърна. — Тогава

влезте в личния ми кабинет, за да можем да постигнем споразумение.

Моли се обърна, изкривените ѝ устни се отвориха, сякаш искаше да говори. Тези плоски очи срещнаха моите и тя леко поклати глава. Всичко, което можех да направя, беше да ѝ се усмихна, когато влязох в нишата. Тя стисна устата си, трепна и след това се фокусира отново върху улицата, докато Нор бутна вратата с една месеста ръка.

Ръка, за която не се съмнявах, че е оставила тези синини по лицето на Моли.

Нито държеше вратата отворена за мен, като се поклони и протегна ръка. Течност се плиска по ръба на чантата му, пръскайки се върху вече лепкавите дървени подове. Влязох вътре. Миризмата на пот и тежката, сладка миризма на дим от Белия кон се задържаха във въздуха на осветената стая. Огледах се бързо, погледът се плъзна по канапе, драпирани с тъмен плат. Няколко тръби лежаха върху масичка за кафе, отрупана с празни чаши. Бял прах поръси почти цялата повърхност. Изненадващо имаше бюро. Пламъците примигваха слабо от газовата лампа, поставена на ъгъла, искра или две от листчетата пергамент... и още чаши.

Вратата се затвори зад мен. Завъртането на ключалката беше тихо щракване. Очите ми се вдигнаха от бюрото.

— Момче — излая Нор. — Познавам те тук.

Детето се надигна иззад бюрото като един от духовете в Тъмните брястове, мълчаливо и бледо. Той беше млад. Не може да са повече от пет или шест. Тъмната му коса падаше върху хлътнали бузи. Единственият цвят там беше пурпурносинята синина по извивката на меката му челюст. Широките му кръгли очи бяха почти толкова празни, колкото тези на Моли.

Пръстите ми се впиха в дантелата и я разкъсаха.

"Ето си." Нито залитна покрай мен, поставяйки чашата си върху пергаментата. „Заемете се някъде другаде“, нареди той. — Имам работа, с която да се занимавам.

Малкото момченце се завъртя около бюрото и се насочи към вратата, без да погледне нито веднъж в моята посока. Ако излезе навън...

„Не там, момче. Ти знаеш по-добре.“ Нито щракна с пръсти и посочи тясна, тъмна зала. „Легнете си, докато има едно празно, и не бягайте, както направихте последния път.“

Детето се завъртя с изненадваща скорост и изчезна в коридора. Една врата се затръшна. Искрено се надявах детето да остане там, но нямаше да го обвинявам, ако не го направи. Което означаваше, че няхах много време да стигна до него.

— Проклети деца — измърмори Нор. "Имате ли?"

"Не."

„Не мислех така. Имам две от тях. Или го направи.“ Той се засмя, докато влачеше нещо, което звучеше като стол по пода.

"Направих?" попитах аз.

„Да, моето момиче отиде и се забърка в някаква неприятност, предполагам. Вероятно тази нейна проклета уста. Тя така и не се научи как да го използва правилно. Точно както майка ѝ не знаеше.“ Още един смях, плътен и мокър. "На колко години си?"

Обърнах се към Нор, четкайки наметката, така че половинките да лежат върху раменете ми. "Има ли значение?"

Очите му се приковаха в единствената примамлива част от роклята. „Не, момиченце. Не става.“ Нито седна на стола, разперил крака. „Изглеждаш свеж. Обзалагам се, че си била някаква фантастична малка играчка на Господа. Той се уморява от теб?"

"Бях." Сгънах брадичка и се усмихнах страхливо. — Но жена му...

Той се усмихна. „Не трябва да се тревожиш, че няма жени наоколо.“ Гледайки ме, ръката му се плъзна под кръста му. — Сигурно си красиво момиче.

Стоях неподвижно, вече не се държах като някой друг, а се превърнах в нищо. Никой. Не нещо красиво и мощно. Сякаш обличаше воала, докато бълваше вулгарност и разпад. аз не бях аз. Превърнах се в това нещо, което беше подготвено в покорно, формовъчно създание. Такава, която може да бъде оформена в каквото желае Първичният на смъртта, в което може да се влюби. Слуга. Съпруга. Топло, меко тяло. Убиец. И това отвратително извинение за мъж ме погледна, сякаш може да ме извая в едно от своите момичета.

"Не бъди нервен." Нито го потупа по коляното. "Постигам най-добрите споразумения, когато имам красиво момиче в скута си."

"Не съм нервен." не бях. Не чувствах абсолютно нищо освен отвращение и гняв, а тези чувства дори не бяха достатъчно дълбоки, за да ускорят сърдечната честота или пулса ми. Мисля, че ги почувствах само защото вярвах, че трябва да почувствам нещо, когато знаех как ще свърши това.

Отдох при него, като си отбелязах наум да изтърка подметките на ботушите си, докато се качих в скута му, бавно се спусках върху него.

"По дяволите." Ръката му стисна бедрото ми и стисна силно. Потрепнах, не от дискомфорта, а от допира. Не приличаше на онези дълги нощи, когато се опитвах да прогоня самотата. Нямаше нищо подобно, когато този бог ме беше докоснал. "Не си нервен."

"Не."

– Мисля, че ще те харесам, момиче. Нито вдигна другата си ръка, облягайки глава назад на стола. Тези счупени кокалчета ухапах бузата ми, преди да се пресегна, за да хвана плитката, която бях извила на кок. Огнено жило премина през скалпа ми, когато той рязко отметна главата ми назад. Затворих очи, без да се боря с хватката му. „А сега, момиченце...“

Ако ме нарече момиченце още веднъж...

„Трябва да ми покажеш защо трябва да те оставя да ми го дадеш“, каза той, дъхът му горещ до дължината на врата ми. „Вместо просто да ти го взема и да те държа всичко за себе си, докато не ти омръзна. Тогава ще ти позволя да направиш монета от това хубаво лице. Може би така или иначе просто ще го направя, така че по-добре да ме впечатлиш.“

Очите ми се отвориха, когато поставих ръката си на рамото му. Борейки се с изгарянето на прекалено стегната коса, наведех брадичка, докато тъмните му, ревниви очи срещнаха моите. Лицето му беше още по-червено, от похот или може би гняв. Не мислех, че този човек може да направи разликата между двете. "Ще те впечатля."

– Уверен, нали? Той отново облиза устните си. – Харесва ми това, момиче.

Усмихнах се.

Разтягайки се така, че примамливата област беше всичко, върху което можеше да се съсредоточи, аз изместих бедрата си напред, издърпвайки десния си крак нагоре. Не мислех за звука, който издаваше, какво усещах под себе си или как миришеше, когато бръкнах в дръжката на ботуша си със свободната си ръка. Всичко, което трябваше да направя, беше да го нокаутирам, което нямаше да е трудно. Напълно осъзнах, че съм му позволил да стигне до този момент. Можех да го обезсиля в момента, в който разбрах къде е детето, но не го направих и предполагах, че това е много показателно. Предполагах също, че трябва да се тревожа за това, тъй като пръстите ми се свиваха около дръжката на тънното желязно острие и то притискаше небелязаната ми длан. Но този мъж беше потребител и насилник. Бях готов да се обзаложа, че е по-зле и че впечатленията на лейди Съндърс бяха точни за съпругата му. Знаех, че този човек, който посяга към клапата на бричовите си, беше като боговете, които бяха убили тези смъртни. Измъкнах острието от ботуша си.

– Ще се заемете ли с работата? Нито попита и усетих как мокър език се плъзга по кожата на гърлото ми – нещо, за което абсолютно никога повече не бих се сетил. – Или ще трябва да ти покажа как да го направиш?

Като се замислих, се съмнявах, че ще се тревожа за действията си.

Облегнах се назад и той пусна косата ми. – Готов съм да се заема с работата.

Погледът му с мъниста все още беше прикован към отоците на гърдите ми. – Тогава се захващай с него.

Стигнах до него.

Размахвайки ръката си в широка дъга, гледах как очите му се разшириха от шок.

Заостреният ръб на острието преряза дълбоко гърлото му, когато отскочих от струята гореща кръв. Бях бърз, но все още усещах, че мъгли гърдите ми.

Подяволите.

Нито се изправи, препъвайки се и стискайки съсипаното си гърло. Червено се разля по ръцете и между пръстите му. Устата му се отвори, но не излезе нищо освен бълбукане. Тези студени, паникьосани очи се приковаха в моите, когато той залитна напред, протегнал ръка с изцапана с кръв ръка. Внимателно пристъпих встрани. След удар на сърцето тялото му се удари в мръсния под с месест удар и дрънкане.

Имайки предвид ширещата се локва кръв, събрах полите си и приклекнах. Спазми

преминаха през него. Избърсах острието си в ризата му и след това го прибрах в ботуша си. „Нека Първичният на смъртта не се смили над душата ти.“ Започнах да се издигам и после спрях. Посегнах към лявото му бедро, стискайки торбата с монети. Освободих торбичката. "Благодаря ви за това."

Стойки, аз го гледах надолу за няколко секунди, докато исках да махна топлината, събрана в ръцете ми, инстинктивната реакция към смъртта. Взирах се в неподвижната му форма, пренебрегвайки нежеланото знание, че мога да отменя това. не бих.

Не бих го направила дори ако можех да си го позволя.

Обърнах се, заобиколях бюрото и влязох в антрето. Имаше само две зали. Едната врата беше оставена откритата. Беше пълен от стена до стена с детски легла, покрити с мръсно бельо. Обърнах се към другата врата. – Нейт? извиках тихо. – Вътре ли си? Нямаше отговор, но чух тихото смъркане на краката в пода.

– Тук съм, за да те заведа при сестра ти. Закопчах наметката си. „Ели е в Cliffs с прекрасна дама, която се е грижила за нея.“

Мина мълчание и след това тих глас каза: „Ели не е пълното ѝ име. Това е съкратено от нейното име. Как е името ѝ?"

по дяволите.

Поклатих глава, отчасти облекчена, че детето не беше толкова доверчиво. Ели. Какво може да бъде съкратено Ели? Елизабет? Етел? Елена? – Елинон? Предполагам, като стиснах очи.

Последва дълга пауза от мълчание и след това „Ели наистина ли е добре?"

Отворих едното си око. Може би боговете бяха добри с мен. „Да. Тя е. И искам да те заведа при нея, но трябва да си тръгваме.

– Какво... какво ще кажеш за татко?

Прехапайки устна, погледнах през рамо към стаята, в която татко му в момента е кървял. Обърнах се към вратата. „Татко ти трябваше... да подремне.“ Дрямка? настръхнах.

„Ще се ядоса, когато се събуди и не може да ме намери“, прошепна Нейт през вратата.

„Той ще ми даде още един блясък или по-лошо.“

Да, добре, той нямаше да даде на никого повече блясък. „Той няма да дойде след теб. Обещавам. Дамите на милостта ще ви пазят от него. Точно както те пазят сестра ти.

Не чух нищо от другата страна на вратата и имаше голям шанс да се наложи да я ритна. Не исках да травмирам детето повече, но... отстъпих назад.

Вратата се отвори с трясък и се появи мързеливо лице. – Искам да видя сестра си.

Облекчението ме обхвана. Усмивнах се на детето – истинска усмивка, а не такава, на която са ме учили. Подадох му ръка. – Тогава да отидем да видим сестра ти.

Похапвайки устната му, погледът му се стрелна напред-назад между ръката и лицето ми. Той взе някакво решение и сложи ръката си в моята. Контактът с топлата му кожа ме разтърси, но се усилих да го преодолеем и свих ръката си около неговата.

Изведох го от коридора и минах право покрай предната камера, като не му позволявах да погледне към бюрото. Отключих вратата и го изведох на верандата.

Моли все още беше там и се въртеше с връзките на корсета си. Тя се обърна, повдигайки вежди, докато хвърли поглед между младото момче и мен. Потъналите ѝ очи се вдигнаха към моите.

Натиснах торбата с монети в ръката ѝ. „Не бих се задържал много дълго пред тази врата“, прошепнах аз, докато Нейт ме дръпна за ръката. "Разбираш?"

Очите на Моли се стрелнаха към затворената врата зад мен. – Аз... разбирам. Тънките ѝ пръсти се свиха около торбичката.

"Добре." Излязох изпод нишата на твърде ярка слънчева светлина и не поглеждах назад.

Нито веднъж, докато отвеждах момчето.

– Виждам, че бях прав. Езра отбеляза момента, в който седнах срещу нея в каретата, след като оставих момчето до Марисол.

"За какво?"

Езра махна с пръст към гърдите ми. Погледнах надолу и видях тъмни петна, поръсени по луничките там. въздъхнах аз.

– Убихте ли този човек?

Изглаждайки полите на роклята, кръстосах глезените си. „Вярвам, че се подхлъзна и

падна върху острието ми."

– Гърлото му падна ли върху острието ти?

– Странно, нали?

– Странно, наистина. Езра наклони глава настрани, докато ме гледаше безизразно. – Това се случва доста често около теб.

"За жалост." Извих вежди към доведената си сестра. "Мъжете с небрежни юмруци трябва да внимават повече къде стъпват."

На лицето на Езра се появи лека усмивка. – Знаеш ли, малко ме плашиш.

Обърнах се към прозореца на каретата, докато се търкаляхме по слънчевата улица.

"Знам."

Глава 9

Напукана слънчева светлина струеше през гъсто разклонените брястове, докато вървях през гората към езерото. Това, което бях направил на Нор, заплашваше да преследва всяка стъпка. Не усетих нищо само с малко...нещо.

Нещо, което не ми хареса.

Нещо, за което не исках да мисля.

Представих си усмивката на облекчение на лицето на Нейт, колко зъба и заразна беше тя, когато видя сестра си да го чака в сиропиталището край Скалите на скръбта.

Опитах се да използвам това, за да заменя образа на шокираните, широко отворени очи на баща му. Мислех си за радостния порив, който момчето направи към сестра си.

Гледах през прозореца на вагона, вместо да се замисля върху пълната липса на угризения на съвестта, че съм сложила край на живота на един мъж.

Или поне се опитах. Стомахът ми отново се изви, докато минавах покрай ухаещите на мускус диви цветя, прерастващи в гъсти храсти в основата на брястовете. Какво не е наред с теб? Гласът ми отекуваше в мислите ми, отново и отново. Трябваше да има нещо, нали? Дланите ми се навлажниха и внимателно си проправих път през падналите клони и остри скали, скрити под зеленината – скрити точно като следата от смъртта, която оставях след себе си.

Нещо красиво и мощно...

Не се чувствах като нито едно от тези неща.

Двама смъртни бяха дошли за мен от нощта, когато се провалих, след като научиха самотичността ми и мислеха да я използват, за да спечелят каквото искат. Имаше още трима, включително Нор, които бяха срещнали смъртта на края на острието ми. Никой от тях не беше добри хора. Всички те бяха недостойни като мен. Насилници. Убийци. Изнасилвачи. В крайна сметка смъртта щеше да ги намери. Петима бяха загинали от ръката ми по заповед на майка ми и те не включвах лордовете на островите Водина. четиринадесет. Бях сложил край на четиринадесет живота.

Какво не е наред с теб?

Стомахът ми отново се сви и аз издихах накъсано. Едва слънчева светлина проникваше толкова дълбоко в гората и тук беше малко по-хладно, но кожата ми беше лепкава като дървените подове в онази стая. Лекав от пот и кръв. Вече бях наполовина изкушен да съблека наметката и роклята. Аз можех. Знаех, че никой друг няма да влезе в тези гори. Всички се страхуваха от Тъмните брястове – дори сър Холанд. Но аз останах с дрехите си, защото ходенето в гората или гола из гората просто изглеждаше странно, дори за мен...

Внезапно шумолене на храсти ме спря по средата. Звукът... идваше зад мен. Въртейки се, оглеждах дърветата. В Тъмните брястове имаше не само духове. Мечките и големите пещерни котки също наричат горския дом. Както и баратите, които нараснаха до безбожни размери, диви свине и...

От листата напред избухна кафяво и червено, което ме стресна. Препънах се и после рязко се отдръпнах към ствола на най-близкия бряст, сърцето му се заби при проблясък на червендалка козина, пробиваща през дърветата. За момент не можех да повярвам на това, което виждах.

Това беше вълк кийоу.

Те бяха най-голямата порода вълци във всички кралства. Често бях чувал призивите им в гората, а понякога дори и отвътре в замъка. Но бях виждал само един отблизо; когато бях наполовина по-малък от сега. Белият вълк. Всеки един мускул в тялото ми беше заключен. Не посмях да издам нито звук, нито да дишам твърде дълбоко. Вълците Кию бяха известни като свирепи, колкото диви, толкова и красиви, и не съвсем приятелски настроени. Ако някой се приближи твърде много до тях, обикновено плащаше скъпо за това и аз се молах да не ме види. Че не е гладно. Защото дори не бях посегнал към острието си. Нямахме как да убия вълк. Плъх с размерите на дива свиня? да. Че можех да бодя цял ден и нощ. Вълкът се втурна през покрита с мъх скала, а яките му лапи ритяха рохкава почва и малки камъни. Отне няколко шокиращи скока покрай мястото, където стоях, сякаш не осъзнавайки ме. Все още не помръднах, докато скочих отново. Дъхът ми спря, когато се препъна. Краката на вълка просто се смачкаха под него и той се спусна настрани с тежък удар.

Тогава видях какво е накарало съществото да рухне. Сърцето ми се сви при гледката. Стрела стърчеше от мястото, където гърдите ѝ се издигаха и падаха при накъсани, твърде плитки вдишвания. Козината му не беше червеникаво-кафява. Това беше кръв. Много кръв. Вълкът се опитал да се изправи, но не успял да си вкара краката под себе си. Погледнах в посоката, в която дойде. Wayfair. Вълкът трябва да се е приближил твърде близо до ръбовете на гората и е бил забелязан от един от стрелците, разположени на вътрешната завеса. Гневът изви възела от скръб, тежък в гърдите ми. Защо биха застреляли такова същество, когато са кацнали безопасно високо? И дори вълкът да е дебнал някого, пак не виждах нужда. Можеха да вдигнат шум или да ударят земята близо до вълка. Нямахме нужда да правят това. Погледът ми се върна към вълка. Моля, всичко е наред. Моля, всичко е наред. Повтарях думите отново и отново, въпреки че знаех, че горкото животно не е добре. И все пак детската надежда беше силна. Вълкът спря да се опитва да се изправи, дишането му стана затруднено и по-неравномерно, когато се отлепих от дървото. Потрепнах, когато една клонка щракна под тежестта ми, но вълкът почти не се размърда и не забеляза. Едва дишаше. Наистина изпитвах временна загуба на разум, докато пълзях напред. Животното беше ранено, но дори умиращо същество можеше да нахлуе и да причини щети. И определено умираше. Бялото на очите на вълка беше твърде ярко. Кафявите му очи не следяха движенията ми. Гърдите не помръднаха. Кию вълкът беше неподвижен. Твърде неподвижно. Точно както бяха гърдите на онзи ужасен човек, когато разкъсах торбичката с монети. Точно както гърдите на Одета бяха всеки път, когато я проверявах. Наклоних се напред, загледан в животното. Кръв се стичаше от отворената му уста, докато сълзите набиха очите ми. не плаках. Не беше от нощта, когато се провалих. Но имах слабост към животните – добре, с изключение на баратите. Животните не съдят. Не им пукаше за достойнството. Те не са избрали да използват или да наранят друг. Те просто живееха и очакваха или да бъдат оставени сами, или обичани. Това беше всичко. Коленичих отстрани на вълка, преди дори да осъзная, че съм се преместил, посягайки към животното. Спрях, преди кожата ми да докосне козината, поемайки треперещ дъх. Думите на майка ми от много отдавна отекнаха в мислите ми. Никога не правете това отново. Разбираш ли ме? Никога не правете това отново. Огледах се, не видях нищо в тъмната гора. Знаех, че съм сам. Винаги съм бил сам в тези гори. Сърцето ми биеше, когато изхвърлих гласа на майка си от ума си и стиснах држката на стрелата. Никой нямаше да знае. Ръцете ми отново се стоплиха, както беше, когато сърцето на Нор биеше последно, но този път не го пренебрегнах или ще изчезна чувството. приветствах го. Извиках го напред. „Съжалявам“, прошепнах аз, издърпвайки стрелата. Звукът, който издаваше, обърна стомаха ми, както и богатият на желязо аромат във въздуха. Вълкът не показва никаква реакция, тъй като кръвта бавно изтичаше, сигурен знак, че сърцето е спряло да бие. Не се поколебах нито миг повече. Направих това, което направих в плевнята, когато бях на шест години и разбрах, че

Бътърс, нашата стара кошарка, е умряла. Беше същото, което бях правил само няколко пъти, откакто научих какво мога да правя.

Потопих ръката си в напоената с кръв козина. Центърът на гърдите ми тупна и шеметният прилив наводни вените ми, за да се разпространи по кожата ми. Топлина се стичаше по ръцете ми, напомняйки ми за усещането да стоя твърде близо до открит пламък и се плъзна над и между пръстите ми.

Просто пожелах вълкът да живее.

Това беше, което направих с Бътърс, докато държах котката в ръцете си. Това е, което бях правил тези няколко пъти преди. Каквато и рана или нараняване, които ги бяха причинили, просто изчезнаха. Всичко изглеждаше невероятно, но това беше моят подарък. Това ми позволи да усетя, че току-що е настъпила смърт – както стана с Андрея.

Това също върна мъртвите към живот, но не като това, което беше направено на шивачката.

Благодаря на първичните и боговете за това.

Сърцето ми бие веднъж, два пъти и след това три пъти. Гърдите на кию вълк се надигнаха внезапно под ръката ми. Рязко се отдръпнах и паднах по гръб.

Жегата пулсираше и след това изчезна от ръцете ми, когато вълкът кию се изправи на крака, а очите му се въртяха диво, докато не кацнаха върху мен. Отидох още веднъж, вдигнах и двете си ръце, докато вълкът се взираше, с притиснати назад уши. Направи колеблива крачка към мен.

Моля те, не ми отхапвай ръката. Моля те, не ми отхапвай ръката. Наистина имах нужда от ръката си за много неща - като ядене, обличане, боравене с оръжия...

Ушите на вълка настръхнаха, когато подуши ръката си, освободена от кръвта си.

Страхът ме прониза. О, богове, щеше да ми ухапе ръката и нямаше кого да обвинявам, освен...

Вълкът облиза центъра на дланта ми и след това се обърна, бягайки на стабилни крака, преди бързо да изчезне в събиращите се сенки между брястовете. Не помръднах цяла минута.

„Нищо не сте добре“, прошепнах аз, почти потъвайки в локва от облекчение на земята.

Сърцето се биеше, погледнах надолу към ръцете си. Кръвта, която размазваше дланта ми, беше тъмна по кожата ми. Избърсах каквото можах в хладната трева до мен.

Никога не бях използвал подаръка си върху животно, което не бях виждал да мине, и никога не го бях използвал за смъртен, въпреки че се бях сблизил с Одета. Ако не беше жива...

Бих нарушил правилото си.

Вярвах, че всички живи същества имат души. Животните бяха едно нещо, а смъртните бяха съвсем друго. Да върнеш смъртен се чувстваше немислимо. Беше... изглеждаше като линия, която не може да бъде прекратена, и в това имаше твърде много сила – в избора да се намеси или не. Това беше силата и изборът, които не исках.

Никой не знаеше как съм получил такава дарба или защо съм бил белязан за смърт, преди дори да се родя. Нямаше смисъл да нося способност, която ме свързва с Първичния живот – с Колис. Дали той някак си беше научил за сделката и ми беше дал подаръка? Това ли имаше предвид Одета, когато твърди, че Араите са казали, че съм докоснат и от живота, и от смъртта? В крайна сметка той беше Царят на боговете.

Представих си, че има много малко, което той не знае.

Вдигнах още веднъж длани. Когато влязох в плевнята с Езра, не знаех, че Тавиус ни е последвал. Когато видях какво съм направил, той изтича право към кралицата, която се страхуваше, че използването на такъв подарък ще разгневи Първичния на смъртта.

Може би беше права.

Може би затова Първичният на смъртта беше решил, че вече не се нуждае от съпруг. В края на краищата аз носех способността да открадвам души от него.

Изглежда имаше много причини...

Помислих си как сър Холанд ме настави след инцидента с Бътърс и ми обясни, че не съм направил нищо лошо, като съм върнал Бътърс. Че не е нещо, от което да се страхувам. Той ми помогна на шест години да разбера защо трябва да внимавам.

„Това, което можете да направите, е подарък, прекрасен, който е част от това, което сте“, каза той, коленичи, така че да сме на нивото на очите. „Но може да стане опасно за вас, ако другите научат, че е възможно да върнете техните близки. Може да

разгневи боговете и първичните, вие да решите кой да се върне към живота и кой не. Това е подарък, даден от Царя на боговете, който трябва да се държи близо до сърцето ви и да се използва само когато сте готови да станете това, което сте били предназначени да бъдете. Дотогава вие не сте първичен. Играйте като един и Primals може да помислят, че сте.

Сър Холанд беше единственият, който някога го наричаше подарък.

И казаното от него имаше смисъл. Е, частта, че това е потенциална опасност. Хората биха направили всякакви неща, за да върнат любимите си хора. Кой знае колко от тях отидоха в Храмовете на Слънцето, като поискаха точно това? Но никога не беше предоставено.

Сега, частта за това, че използвам подаръка само когато бях готова да бъда това, което ми е предопределено да стана, нямаше много смисъл. Представих си, че той говори, след като изпълних дълга си. Нямам идея.

Затваряйки очи, оставих ръцете си да паднат в скута ми, докато опияняваща топлина изпълни гърдите ми. Почувствах това преди, когато използвах подаръка. Не го бях правила често. Само няколко пъти на бездомно куче, ударено от файтон и ранен заек. Нищо по-голямо от кио вълк.

Топлината, която нахлу в кръвта ми, беше по-силна този път и реших, че е свързано с размера на вълка. Усещането ми напомни как една глътка уиски сякаш цъфна в гърдите и след това се разпространи в корема. Напрежението в раменете и врата ми отслабна. Беше странно чувство, знаейки, че съм отнел живот и след това съм го върнал в рамките на няколко часа.

Мислите ми се насочиха към това мъничко бебе. Ако имах възможност, щях ли да се опитам да използвам подаръка си тогава? Бих ли нарушил правилото си? да.

Бих имал.

Не знаех колко време седях там, докато нощта настъпваше около мен, но далечният, скръбен вой на дух ме извади от мислите ми. Малки настръхнали пъпки по кожата ми, докато примижавах в дълбоките сенки между дърветата. Благодарен, че остър звук не дойде от посоката на моето езеро, аз станах. Докато духовете ме оставяха на мира, не ме притеснявах. Започнах да вървя, надявайки се вълкът да не се доближи отново до стената. Вероятността следващия път да бъда тук не беше голяма.

Пътувайки по-дълбоко в гората, измъкнах щипките от косата си и разплетех плитката си, оставяйки тежката дължина да падне върху раменете ми и надолу по гърба ми. Накрая, през купа тесни брястове отпред, видях блестящата повърхност на моето езеро. През нощта чистата вода сякаш улавяше звездите, отразявайки светлината им. Придвижвайки се внимателно по покрити с мъх камъни, аз се промъкнах през купа дървета и изпуснах тиха въздишка, когато тревата отстъпи място под краката ми и видях езерото.

Водното тяло беше голямо, захранвано от свежите извори, родени някъде дълбоко в Елизиум върховете. От лявата ми страна, само на десетина фута разстояние, от скалите падаше вода в тежък чаршаф. Но по-далеч, където беше твърде дълбоко, за да пътувам, водата изглеждаше неземно неподвижна. Тъмната красота на тези гори и това езеро винаги ми е била очарована. Мирно. Тук, само със свирката на вятъра между дърветата и буйната вода на водопада, се почувствах като у дома.

Не можах да го обясня. Знаех, че звучи нелепо да се чувствам като у дома си на брега на езеро, но тук ми беше по-удобно, отколкото някога в стените на Wayfair или по улиците на Карсодония.

Ярка лунна светлина се разливаше по езерото и обемистите парчета варовик осеяха брега. Поставих щифтовете върху един от камъните, измъкнах острието от ботуша си и го поставих до фибите. Бързо отлепих изцапаната с кръв рокля и я оставих да падне. Излязох от чехъла и бельото си, свалих ботушите си и се чудех дали по някакъв начин ще мога да стигна до стаите си само с бельото си, без да ме видят. Мисълта да облека лепкавото облекло, което миришеше на дим от Бял кон, накара носа ми да се сбръчка. Малко вероятно е да успея да остана незабелязан от кралската гвардия, стояща на стража на входовете, особено след случилото се тази вечер. Кралят и кралицата със сигурност щяха да научат за моето скандално пристигане. Усмивката ми се повиши при мисълта за ужаса, който ще изпълни лицето на майка ми. Това само по себе си го правеше почти си струва да рискуваш откриването.

Твърде дългата ми коса изчетка извивката на талията ми и падаше напред над гърдите ми, докато поставих фишката до щифтовете и камата. Наистина имах нужда да си подстрижа косата. Превръщаше се в болка, когато ставаше дума за разплитане на многобройните възли, които се образуваха при първото вдишване на въздух. Избутах къдриците от лицето си и се приближих напред. Знаех точното местоположение на скалистия бряг, превърнал се в земни стъпала, очаквайки опияняващ трепет в кръвта ми.

Намерих стъпалото на лунната светлина. Първото докосване на охладена вода винаги беше шок, изпращайки удар в системата ми. Като пълен идиот, който често се оказвах, веднъж скочих в езерото по време на определен горещ ден и почти се удавих, когато дробовете и тялото ми ме хванаха.

Никога повече не бих го направил.

Бавно си проправих път към равния под на блестящия басейн, прехапах устната си. Водата непрекъснато обливаше прасците ми и се разстилаше от мен на малки вълни, които бяха отнесени от мекото течение. Дъхът ми спря, когато водата достигна бедрата ми и отново, когато целуна далеч по-деликатната кожа. Продължих да вървя, издишвайки меко, докато тялото ми се настройваше към температурата с всяка стъпка. Докато дразнеше върховете на гърдите ми, напрежението вече беше започнало да се процежда от мускулите ми.

Поех дълбоко дъх и се оставих да падна. Студената вода се втурна към все още нагорещената кожа на лицето ми и повдигна кичурите на косата ми, докато се плъзгах под повърхността. Останах там, като държах очите си затворени, търках ръцете си и след това лицето си, преди да разчупя повърхността. И останах още по-дълго, оставяйки водата да измие повече от застоялата воня и да се изпотя. Едва когато дробовете ми започнаха да горят, се надигнах, разчупвайки повърхността. Изглаждайки косата, залепена по бузите ми, аз предпазливо пропълзях напред.

Водата беше малко над кръста, където бях, но имаше спадове, които се появиха от нищото и изглеждаха бездънни, така че внимавах. Нямах страх от водата, но не можех да плувам и нямах представа каква е дълбочината на средата на езерото, нито района близо до водопада. Толкова много исках да изследвам там, но можех да стигна само на десет фута от него, преди водата да започне да се издига над главата ми.

Въздъхвайки, отметнах глава назад и оставих очите си да се затворят. Може би това беше шумът на буйната вода или изолацията на езерото, но умът ми тук винаги беше блажено празен. Не мислех за всичко, което бях направил, нито за майка ми. Не мислех за Rot и колко още корема ще ограби храната. Не мислех как съм имал шанс да го спра и не успях. Не мислех за човека, чийто живот сложих край днес, за нито един, който беше дошъл преди него, нито за случилото се с Казините или с Андрея Йоанис. Не се чудех какво ще стане, след като Тавий заеме трона. Не се сетих за проклетия бог със сребърни очи, чиято кожа беше студена, но затопля гърдите ми. Просто съществувах в хладната вода, нито тук, нито там, или където и да е, и се чувствах като... освобождаване. Свобода. Приспивано и може би дори малко омагьосано, странното, бодливо чувство на осъзнаване беше внезапен шок.

Водата полепна по миглите ми, когато очите ми се отвориха. Настръхнаха пъпки по кожата ми, докато потъвах по-надолу, докато водата стигна до раменете ми. Посегнах към камата си, но пръстите ми докоснаха голата кожа.

Подяволите.

Бях оставил желязното острие на скалата и това беше най-жалко, защото знаех какво е това чувство. Беше напълно разпознаваемо, макар и трудно за обяснение, и пулсът ми се усили.

не бях сам.

Бях наблюдаван.

Глава 10

Не разбихах присъщия усет, който ме предупреждаваше за факта, че не съм сам, но знаех да му вярвам.

Оставайки приклепнал във водата, огледах тъмните брегове около себе си и бързо погледнах през рамо. Не видях нищо, но това не означаваше, че някой не е там. Лунната светлина не проникна в по-дълбоките сенки, прилепнали към големи участъци от брега и по-назад между дърветата до скалите.

Никой никога не е идвал тук, но чувството продължаваше, притискайки голите ми рамене. Знаех, че не е моето въображение. Някой беше тук и ме наблюдаваше, но колко време? Последните няколко минути? Или от момента, в който се съблякох и бавно влязох в езерото, гол като деня, в който се родих? Гневът заля системата ми толкова яростно, че бях изненадан, че водата не започна да кипи около мен.

Някой, преодолявайки страха си от гората, сигурно ме е последвал. Същият този инстинкт ме предупреди, че това не е добър знак.

Мускулите се напрегнаха, когато извиках: „Знам, че си там. Покажи се.“

Единственият отговор, който получих, беше приливът на вода. Не чух нито нощни птици да пеят една на друга, нито постоянното тихо бръмчене на насекоми. Не бях, откакто влязох в гората. Тръпка ме обхвана, когато гърлото ми се стегна. "Покажи се сега!"

Мълчание.

Погледът ми прескочи водопада и се върна към листа падаща вода, побеляла на мократа лунна светлина. Зад водопада имаше по-дълбока сянка, дебелина, която не изглеждаше подходяща.

И тази висока фигура се движеше напред, идвайки през падането на водата. Стомахът ми се потопи, както когато подтигнах кон да бяга твърде бързо.

Миг по-късно от водопада се чу дълбок и плавен глас. – След като попитайте толкова мило.

Този глас...

Формата стана твърде ясна на лунната светлина. Широките рамене разбиха водата и тогава го видях, когато излезе в езерото на лунната светлина.

Спрях да дишам. Сърцето ми може да е спряло да бие.

Богът.

Нищо в него не изглеждаше истинско. Той стоеше там с водата, която биеше от скалите зад него. Още малки подутини се разпространиха по плътта ми, докато го гледах шокирана.

– Ето ме – каза той. "Сега какво?"

Въпросът му ме изтръгна от смаяното ми мълчание. "Какво правиш тук?"

Водата се раздвижи около него, когато той разби повърхността и прибра косата си назад, като спрейът пръсна очертаните линии на гърдите му. Хвърлих поглед към лицето му. Изглежда, че ме изучава. "Как изглежда?"

Безразсъдният му отговор порази тази безразсъдна част от мен. Нямах значение, че преструваната целувка в тунелите с лозови лози беше станала много реална или че той не ме беше ударил, когато го намушках в гърдите – нещо, за което повечето биха били ядосани – или накрая мъртъв. Нямах значение, че той беше могъщ бог, който непрекъснато се прокрадва в мислите ми, откакто го видях за последно. Той ме наблюдаваше, когато бях най-уязвима. – Изглежда, че не трябва да си тук.

Главата му леко се наклони и кичур тъмна коса се плъзна по твърдата линия на челюстта му. – И защо да не ми бъде позволено?

– Защото е частна собственост. Защо имах чувството, че вече сме установили това?

"Така ли?" В тона му се прокрадна забавление. „Не знаех за земя, забранена на бог.

„Предполагам, че има много области, които биха били забранени за всеки, включително за бог.“

– Ами ако ти кажа, че няма?

Стомахът ми потъна. „Бих бил много раздразнен да науча това.“

От него се разнесе тих кикот. "Толкова безстрашен."

Здравият разум подсказваше, че би трябвало да изпитвам известно ниво на страх, но всичко, което чувствах, беше гняв. "Нищо от това не отговаря на това, което правите тук."

– Предполагам, че не е така. Той отново вдигна ръка, тази със сребърната лента, за да отметне още един кичур коса, който се беше плъзнал по челюстта му. „Бях наоколо и тъй като беше изключително топло, реших да поплувам и да се разхладя.“

Гнявът изтласка всякакви нишки от страх и потенциална мъдрост. – И плячка на млади жени?

– Пленува на млади жени? В тона му имаше нотка на недоверие. „Кои млади жени съм плячкосвал тази вечер?“

"Този, който стои пред теб."

"Този, който е гол, стоящ пред мен?"

„Благодаря ви за ненужното напомняне. Но, да, този, който сте последвали до езерото."

„Следени?“

– Има ли ехо тук? настоях аз.

"Съжалявам."

– Не съжаляваш – отсечех се аз.

Чу се тих, едва доловим кикот. „Нека да префразирам. Не знам как те последвах до това езеро, за да те нападам, когато бях тук за първи път. Вярвай ми."

"Няма да стане."

Облак се плъзна над луната, когато брадичката му отново се спусна, хвърляйки лицето му в сенки. – Повярвай ми, когато казвам, че не съм очаквал да си тук.

В съзнанието ми, където все още съществуваше разум, знаех, че той говори истината.

Не бях бил достатъчно дълго под водата, за да може дори бог да се съблече, след което да влезе в езерото и водопада, без да забележа. Той трябва да е бил тук първи. Но, честно казано, не ми пукаше.

Това беше моето езеро.

„Гледах си моя работа“, каза той. „Отделете няколко минути, за да се насладите на тази красива нощ.“

„В езеро, на което не ти е мястото“, измърморих аз, без да се интересувам дали няма място наистина забранено за бог.

„Плувах под водата и се озовах отвъд водопада. Между другото, там е доста красиво“, продължи той без разкаяние. „Можете ли за момент да си представите изненадата ми, когато няколко секунди по-късно млада, много възискателна смъртна се появи от мрака и започна да съблича дрехите си? Какво трябваше да направя?“

Огън обхвана лицето ми. – Да не ме гледаш?

"Не бях." Една пауза. – Поне не умишлено.

– Не умишлено? – повторих аз невярващо. – Сякаш това го прави по-малко неподходящо. Тази полуусмивка се появи отново. „Вие наистина имате право в това, но тъй като беше неумишлено, бих се обзаложил да кажа, че е много по-малко неподходящо, отколкото би било, ако беше умишлено.“

"Не." Поклатих глава. "Не, не е."

„Както и да е“, подчерта той думата с толкова високо изражение, че майка ми щеше да бъде впечатлена. "Бях доста шокиран, тъй като това не беше това, което очаквах."

"Шокиран или не, можеше да се обявиш." Не можех да повярвам, че трябва да обяснявам това. „Не знам какво би се очаквало в Iliseeum, но тук това би било учтивото, по-малко неподходящо нещо, което трябва да се направи.“

„Вярно е, но всичко се случи много бързо. От момента на пристигането ви и, за съжаление, кратко разкриване на много, много незабележими места, до момента, когато решихте да се насладите на езерото. Беше само въпрос на секунди“, каза той. „Но аз се радвам, че сега сме съгласни относно това, че действията ми са по-малко неподходящи. Тази нощ ще спя по-добре.“

"Какво? Не сме съгласни. Чакам. За съжаление кратко разкриване на места, които не се споменават? Очите ми се присвиха. „Все пак можеше да кажеш нещо, така че не стоях там..."

„Като богиня от сребро и лунни лъчи, издигаща се от дълбините на най-тъмното езеро?“ той завърши.

Затворих уста. Като... богиня? Изработен от сребро и лунни лъчи? Това звучеше невероятно... Дори не знаех как звучи или защо стомахът ми отново свистеше. Казаното от него беше нелепо, защото познаваше истински богини.

„Обмислих да обявя присъствието си, само за да знаете, особено след снощи. Съдбите знаят, че не искам да бъда намушкан отново.“

Толкова исках да го намушкам отново.

„Но тогава си помислих, че това ще доведе само до ненужен неудобство за всички замесени“, продължи той, измъквайки ме от моментния ми ступор. „Реших, че ще си на път, нито по-мъдър, и тази неудобна – макар и много интересна – среща никога не

трябваше да се случи. Не мислех, че ще разбереш, че съм тук.

– Без значение какви са били намеренията ти, трябваше да кажеш нещо. Започнах да се изправя и после си спомних, че това не беше най-мъдрата идея. – Искам да не се обиждам в това, което ще кажа...

– Сигурен съм, че нямаш предвид абсолютно никаква обида – измърка той. – Точно както не искаше да се обидиш, когато ме намушкаш.

Игнорирах тътенът на гласа му и напомнянето за това, което бях направила. – Но трябва да си тръгнеш.

„Ето, тъй като си много взискателен. Междувременно пренебрегваш това, което поисках от теб. Главата му се наклони назад и парче лунна светлина целуна едната буза.

"Това е много различно."

Пулсът ми се разби. "Какво? Смъртен, който не се свива пред теб и не моли за услуга?

„Някои молят за нещо повече от услуга.“ Гласът му беше като дим, сенчеста ласка. И този глас... той подклажда същото странно усещане за топлина и познатост. „Но вие не сте от типа, който се свива. Съмнявам се, че сте от типа, който да умолява.

– Не съм – казах му аз.

"Това е срамота."

"Може би за теб."

– Може би – съгласи се той и след това се понесе напред.

"Какво правиш?" – попитах аз, напрегнато.

Той спря, достатъчно близо, за да видя извита вежда. „Ако трябва да си тръгвам, както така любезно поискахте, ще трябва да вървя напред.“

Започна да ме боли челюстта от това колко здраво я държах. „Не можете да тръгнете от някоя от другите банки?“

„Страхувам се, че езерото е твърде дълбоко в тези райони за това. И има проблем със скала от едната страна.“

Загледах се в него. „Ти си бог. Не можеш ли да направиш нещо... божествено?“

изпърхнах аз. „Като себе си от езерото?“

„Ще отида ли от езеро?“ – повтори той бавно, като полуусмивката се появи отново.

"Това не работи така." Луната се освободи от облаците, окъпвайки го отново в перлена светлина. "Да остана, или да напусна?"

Погледнах го гневно. "Отивам."

– Както желаете, милейди. Той наведе леко глава и продължи напред.

Наблюдавах го внимателно. Водата се потопи под гърдите му, разкривайки хребетите на слабите мускули на стомаха му. Знаех, че трябва да погледна настрани. Това, че продължа да гледам там, означаваше, че съм също толкова неподходящ. Но тялото му беше... беше много интересно и аз бях любопитен, защото...

Нямах добра, подходяща причина да търся.

Знаех колко е силен, така че фактът, че тялото му представляваше силата му, не беше изненада. Въпреки прохладата на водата, топлината в кожата ми непрекъснато се разпространяваше, докато онези... дебели линии от вътрешната страна на бедрата му станаха видими, дълбоко черно, което следваше вдлъбнатините там, пътувайки надолу и нагоре към неговите...

„О, богове! – изкрещях аз. "Спри се!"

Той спря само дъх от водата, разкривайки твърде много. – Да? – попита той.

– Ти си гол – информирах го аз.

Сърцето мълчание премина. – Едва ли осъзнаваш това?

"Не!"

„Тогава трябва да осъзнаеш, че ще продължа да бъда гол, докато не си върна дрехите, които очевидно не си забелязал в бързането си да се съблечеш.

Дъхът, който вдишах, обгаря дробовете ми.

„Ако ви кара да се чувствате неудобно, предлагам да затворите очите си или да ги държите далеч от моите неспоменати неща. Той направи пауза. – Освен ако не искаш да остана?

– Не искам да останеш.

– Защо смятам, че това е лъжа?

"Не е."

– Това е поредната лъжа.

Потръпнах от почти упадъка на тона му и успях да задържа погледа си върху лицето му, докато той продължи напред. Един вид. Погледът ми отново се спря, но към тези странни черни линии. Беше достатъчно близо, за да мога да видя, че те наистина пълзяха покрай тялото му. Но те не бяха твърди. Вместо това някои по-малки знаци или фигури следваха модела на линия. Продължиха ли по гърба му? Любопитството ме пламна сега. Какви бяха формите?

Не питай. Дръжте устата си затворена. Не питай. недей-

– Това мастило ли е? Избягнах, мразейки се, че попитах и че продължих да говоря. – Видът, забоден с игла в кожата?

Той спря. – Това е... нещо подобно.

Не знаех дали боговете и първичните имат различен процес, когато става дума за татуировки. "Болеше ли?"

„Само докато не стане“, отвърна той и погледът ми се повдигна. Имаше лека извивка на устните му – само най-леката усмивка. Но както преди, това имаше стряскащ ефект, затопляйки студенината на чертите му. – Запознат ли си с татуировките?

Аз кимнах. „Виждал съм ги на някои от моряците. Най-вече по гръб и ръце.“

Този път още един кичур коса се плъзна напред по бузата му. – Виждал ли си голите гърбове на много моряци?

Не толкова много, но това не беше негова работа. – Ами ако имам?

– И какво, наистина? Леката усмивка остана. „Това просто прави всичко това далеч по-...интересно.“

Напрегнах се до степен, че почти стана болезнено. "Не виждам как."

– Мога да обясня – предложи той.

"Не е задължително."

– Сигурен ли си?

„Да“

"Имам време."

"Аз не. Просто си върви", повторих аз, разочарованието ми от него, деня и факта, че той беше тук, в моето езеро, и че това място никога повече няма да бъде същото, издигайки се на повърхността. „Но не се приближавай повече до мен. Ако го направите, това, което се случва, няма да ви хареса.“

Тогава богът стана много тих, толкова много, че не бях сигурен дали дори диша. И водата... Кълнах се, че водата около него спря мързеливото си вълнение. Сърцето ми заекна.

"Няма да?" – попита меко той.

Малки косъмчета започнаха да се издигат по цялото ми тяло. "Не."

– Какво ще правиш, милейди? Лунната светлина целуна ябълката на скулата му, когато той наклони глава още веднъж. – Нямах кама от сянка, с която да ме заплашваш.

– Нямам нужда от кама – казах аз с тънък глас. – И аз не съм дама.

Главата му се изправи. „Не, предполагам, че не, като се има предвид, че сте голи в езеро с непознат мъж, чиито устни сте прехапали при среща и сте виждали голите гърбове на много моряци. Бях само учтив.“

Устните ми се извиха от предполагаемата обида. Знаех, че трябва да го пусна. Дръж си устата затворена, но не го направих. Не бях от три години и неспособността ми да го направя нарасна и се превърна в нелечима болест. От онзи вид, който провокира по-нататъшно опасно безразсъдство. „Това, което съм, е принцеса, която е гола в езеро с непознат мъж и е виждала голите гърбове на мъжете“, казах му, говорейки забраненото. „А вие с всеки изминал момент се доближавате до това, че вече нямате възможност да виждате нечий неупоменими места никога повече.“

Дълго миг той ме гледаше с нечетливи черти. Сърцето ми започна да бие от трепет - Богът се засмя. Отметна глава назад и всъщност се засмя дълго и дълбоко. И смехът му беше... е, беше приятен звук. Дълбоко и хъски.

Това също беше силно вбесяващо.

„Не съм сигурен какво намираш за толкова смешно“, прекъснах аз.

– Ти – отговори той между смях.

„Аз?“

„Да“ Той наведе глава, погледът му беше пронизителен, въпреки че не виждах очите му. "Забавляваш ме."

Ако дълбоко в мен имаше някакъв превключвател, който контролираше гнева и импулсите

ми, той го беше намирал с безпогрешна точност отново и отново. И след това многократно го обръщах всеки път, когато се пресичах, когато него. Бях много неща, но не бях източник на ничие забавление. Дори не на бог. Ярост, пулсираща в кръвта ми, се издигнах до целия си ръст. – Съмнявам се, че ще ме намериш за толкова забавен, когато задъхваш последния си дъх. Той отново замръзна и... боже, водата, стичаща се в гърдите му, замръзна. Капките спряха.

– Вече се задъхвам – прошепна той с по-груб, по-дълбок глас.

Потокът от ярост се разтърси объркването. Имаше ли някакво дихателно заболяване? Може ли боговете да имат здравословни проблеми? Ако е така, се съмнявах, че тези студени води ще са полезни за белите му дробове. Не че се интересувах от разстояние за състоянието на белите му дробове. Нито пък знаех защо се чудя за състоянието им. Топъл бриз повдигна кичурите на мократа ми коса и се плъзна по охладената кожа на голите ми рамене и...

ох.

Тук водата стигаше само до кръста ми.

„В случай, че се чудите – гласът му беше целувка по кожата ми – това съм аз, който умишлено се взирам.

Започнах да се спускам, търсейки щита на водата, но се спрях. Не бих се свил или стискал пред никого или нищо. "Перверзник."

"Виновен."

– Продължавай да се взираш – изръмжа. – И ще извадя тези очи с пръсти, ако е необходимо.

Той излая още един кратък смях, този с оттенък на изненада. – Все още ли няма страх, ваша светлост?

Настръхнах от начина, по който използва кралската титла, сякаш беше нещо глупаво и неуместно. Още по-разочароващ беше фактът, че той беше може би първият човек, който някога се отнасяше към мен като такъв.

„Все още не се страхувам от теб“, отвърнах аз, като хвърлих кратък поглед надолу. Имаше само малко облекчение, когато видях няколко бледи кичура коса, залепени на гърдите ми. Не се криеха достатъчно, но беше по-добре от нищо.

„Е, малко ме е страх от теб“, каза той и се приближи някак си по-близо, без да изглежда да е помръднал. Вече не беше дори на крачка от мен и от него се излъчваше ледена топлина, притискайки плътта ми. Близостта му засили чувствителността на всеки сантиметър кожа. – Искаш да ми извадиш очите.

Да го чуя да казва това, което бях заплашил, звучеше нелепо. – И двамата знаем, че би било невъзможно да ти извадя очите.

„И все пак, въз основа на ограничените ми взаимодействия с теб, знам, че ще опиташ, дори когато знаеш, че ще се провалиш.“

Не бих могъл да оспоря точно това. „Е, ако сте толкова загрижени за възможността да се опитам да направя това, трябва да внимавате къде се движат очите ви.“

„Аз съм изключително внимателен, колкото и да е невероятно трудно, като се има предвид... изобилната привлекателност да бъда по-малко внимателен.“

– Сигурен съм, че казваш това на всички дами, с които се обръщаш.

„Само онези, на които бих се изкушил да позволя да се опитат да ми извадят очите.

– Това... няма смисъл. Поемайки твърде кратък дъх, отстъпих назад през водата, скръствайки ръка на гърдите си.

Той ме наблюдаваше, но погледът му не приличаше на този на Нор. Там имаше любопитство. "Удивително е да бъдеш свидетел."

"Какво е?"

„Тези моменти, когато изведнъж си спомняш какъв съм. Това поредният опит за използване на здравия разум ли е?“

Повдигнах брадичката си. "За жалост."

– Пак ли не върви добре?

"Не точно."

Той се засмя и звукът... е, беше толкова приятен, колкото смеха му. Искаше ми се да не е така, защото ме накара да искам да го чуя отново, а това изглеждаше като глупава нужда. – Защо мислиш, че трябва да мълчиш сега?

Спестих поглед към брега. „Вероятно ще кажа нещо, което ще те накара да забравиш

тази една прилична кост в тялото си.

Той дръпна долната си устна между зъбите си и по някаква глупава причина цялото ми внимание беше привлечено от това. „Не мисля, че това е настроението, в което трябва да се тревожиш, че ще ме вкараш.“

"Какъв тип-?" Прекъснах се, когато казаното му потъна. Имаше рязко извиване ниско в корема ми, което изобщо не ми хареса – поради множество причини.

"Знам. Това беше... неподходящо от моя страна."

„Много“, измърморих аз, мислейки, че отговорът ми е също толкова неуместен, като се има предвид всичко.

– Неочаквано си откровен.

„Не съм сигурен как можеш да очакваш нещо, тъй като всъщност не се познаваме.“

„Мисля, че знам достатъчно“, отвърна той.

– Дори не знам името ти – посочих аз.

– Някои ме наричат Аш.

– Аш? - повторих аз и той кимна. Нещо в това беше познато. „Кратко ли е за нещо?“

"Кратко е за много неща." Главата му изведнъж щракна към брега. Мина миг. „Между другото, мисля, че щеше да се поучиш от последното ни взаимодействие. Нямам навика да наказвам простосмъртните за това, че изказват мнението си. Той хвърли поглед в моята посока. „Най-вече.“

Заплахата да му извадя очите и всъщност да го намушкам в гърдите не бяха примери за изказване на мнението си, но разумно не споделих тази мисъл.

– И не се обърнах към вас. Може да съм много неща..." Той пристъпи напред с предупреждението. "Но аз не съм това."

Отворих уста, но всички думи ме напуснаха, когато той се приближи до по-плиткия край на езерото. аз се загледах. Богове на помощ, не можех да откъсна очи от него, докато се изкачваше по земните стъпала към брега. Не задницата ми привлече вниманието ми. Макар че видях това. Не трябваше и трябваше да се обърна веднага, защото това ме направи лицемер от най-висок порядък – това, че съм неподходящ, вървеше и в двете посоки. Но не го направих. Това, което видях на дупето му беше... е, то беше толкова добре оформено, колкото всичко друго, което не трябваше да виждам.

Но не можех да откъсна поглед от мастилото, разпръснато по цялата дължина на гърба му от горната част на гърба му чак до краищата на косата му. В центъра на гърба му имаше кръгъл, усукан вихър, който ставаше все по-голям и се надигаше, за да образува дебелите пипчета, които бях видял да протягат около кръста му, за да се движат по вътрешността на бедрата му. Нямах почти достатъчно светлина, за да разбера какво съставя въртящия се дизайн, но никога не бях виждал моряк с татуировка като неговата. Отново любопитството ми се раздвижи. „Каква татуировка е това?“

„Този, който е вписан с мастило в кожата. Той започна да се обръща към мен и аз бързо извърнах очи. „Трябва да се облечете. няма да гледам. Обещавам.“

Надникнах към него и открих, че той се е обърнал от езерото и държеше нещо, което изглеждаше като чифт черни бричове, които наистина не бях виждал при пристигането си. Погледът ми се стрелна към купчината ми дрехи. Не можех да стоя тук вечно и да го разпитвам.

Нахвърлих се през водата, очите ми се приковаха в раменете му, докато се навеждаше. Стигнах до влажния бряг, хванах фиша си и го издърпах над главата си. Стигаше само на сантиметър или два покрай бедрата ми, но беше най-бързият вариант и последното нещо, което исках да направя, беше да натисна гърдите си в корсажа на проклетата рокля пред него.

Вдигнах облеченото в ножница острие...

– Надявам се, че не планираш нещо глупаво с това острие.

Обърнах се към него, като раздразнението ми нарасна, когато видях, че той все още е с гръб към мен. Очевидно той изобщо не се притесняваше какво ще правя с него.

"Не съм бил този, който отправя заплахи, така че се надявам, че не." Тогава той се изправи срещу мен с усмивка, прикована към тези добре оформени устни. Той стоеше там, с разкопчани бричове, все още без риза. Бях сигурен, че можеше да свърши да се облича. Пръстите му бързо проработиха клапата на бричовете му. – Трябва да извадиш това острие от ножницата.

Веждите ми се повдигнаха от неочакваната молба. – Искаш ли да използвам този и върху теб?

Той отново се засмя. – Винаги ли си толкова насилствен?

"Не."

„Не съм сигурен, че вярвам в това. Но не, не искам да го използваш върху мен“, отвърна той. "Не сме сами."

Разлистените клони затракаха, разтърсени от внезапния прилив на силен вятър.

Стиснах камата по-силно, докато погледнах нагоре. Крайниците бяха утихнали, но се чу звук, тих стон, долетял от дълбоко в гората.

Аш се наведе още веднъж, измъквайки ножница. Хващайки сребърната дръжка, той извади късия меч, който го бях виждал да използва преди.

Виждайки го, ми напомни какво си помислих, когато го използваше за първи път. – Защо носиш меч?

Той ме погледна. – Защо не бих?

„Ти си бог. Наистина ли имаш нужда от меч?“

Аш ме погледна. „Има всякакви неща, които мога да направя и да опитам“, каза той. Нещо в тона му и интензивността в погледа му направиха кожата ми още по-топла.

„Неща, за които съм сигурен, че ще намерите също толкова интересни, колкото аз намирам вашата храброст.“

Поех остър дъх, докато думите му ме накараха да се сетя за онези проклети книги в Атенеума. Илюстрираните.

„Но само защото мога да направя нещо, не означава, че трябва“, завърши той, изтръгвайки ме от своенравните ми мисли.

Погледът ми се насочи към сенчестата дървесна линия и после отново към него. Бог с ограничения? Интересно.

– Предстои ни компания – каза той и аз премигнах. – Не вярвам, че ще бъдат толкова забавни, колкото ме намираш.

„Не те намирам за забавен“, измърморих аз и това беше глупава лъжа, която богът дори не си направи труда да предизвика. Кой не би се забавлявал от бог или първичния, дори толкова досаден като него? „Тези гори са обитавани от духове. Това, което чухме, може да са просто духове.“

– Сигурен ли си в това?

„Да. Обичат да стенат и да издават всякакви неприятни звуци.“ Изпратих му да се намръщи. – Не трябва ли да знаеш това, при положение, че си от Земята на сенките?

Аш се взираше в гората. "Това не са духове."

„Никой не влиза в тези гори“, разсъждавах аз. "Трябва да е дух."

„Влязох в тези гори“, посочи той.

– Но ти си бог.

„И какво те кара да мислиш, че това, което идва, е от твоето земно царство?“

Спрях, стомахът ми се издуха.

"Имам въпрос за теб. Духовете ви от плът и кости ли са? Тези, които обитават тези гори?"

Погледът ми се вдигна. Всичко, което видях, беше тъмнината сред брястовете. "Не."

Обърнах се към него. "Разбира се, че не."

Аш вдигна меча и насочи острието към дърветата. – Тогава как бихте нарекли тези неща?

– Какви неща? Наведох се напред, присвивайки се. Имаше само сенки, но тогава видях нещо, което се носеше от мрака между брястовете, фигура, покрита с черно. Кошмар.

Глава 11

Изглеждаха почти смъртни, но ако някога бяха такива, вече не бяха.

Кожата им имаше восъчна бледност на смъртта, скалповете бяха без коси, очите безкрайни черни дупки и устата... всички те грешаха. Устните им бяха разтегнати твърде далеч по бузите, сякаш някой им беше издълбал по-широка усмивка. И тази уста изглеждаше зашита като на жреците на сенките.

Извадих острието. "Какво са те?" – прошепнах аз, като бързо преброих шест от тях. „Определено не са своенравни духове.“

Бавно го погледнах. "Не наистина?"

Едната страна на устните му се изви нагоре. „Те са известни като Gyrms“, отговори той. "Този вид? Наричат се Ловци."

Този вид? Имаше ли още такива неща? Никога не бях чувал за такова същество. – Защо биха били тук?

– Сигурно търсят нещо.

"Като например?" Попитах.

Аш ми спести един поглед. "Това е много добър въпрос."

Сърцето ми туптеше неравномерно в ребрата ми, докато Ловците стояха там и се взираха в нас – или поне така си мислех. Не можех да съм сигурен с тези дупки за очи. Стомахът ми се сви, когато желанието да бягам ме обзе.

Но от дете не бях бягал от нищо и не бих започнал сега.

Неземен стон изпълни въздуха отново и дърветата потръпнаха в отговор. Ловците се движеха в унисон, метейки се напред в извивка.

Аш удари, преди да имам възможност да отговоря, заби меча си през гърба на единия и в гърдите на друг, като порази двама с един удар. Създанията не издаваха никакъв звук, телата им само се свиваха.

– Богове – изръмжа аз.

Той погледна през рамо, докато измъкваше меча. "Впечатлен?"

„Не“, излъгах аз, отдръпвайки се една крачка назад, когато двете наскоро набити същества се сринаха в себе си. Сякаш бяха източени от цялата влага с щракане на пръст. Те се сбръчкаха за броени секунди и след това се разпаднаха в нищо друго освен фин прах от пепел, който изчезна, преди да удари земята.

– Трябва да се прибереш вкъщи. Аш тръгна напред с меч до себе си. "Това не те засяга."

Останалите същества продължиха напред, протегнаха ръце към гърбовете си. Те извадиха мечове с остриета от сенчести камък.

Аш се движеше с плавно грация на воин, с умение, за което се съмнявах, че повечето смъртни биха могли да придобият с години обучение. Той се завъртя, размахвайки меча си в широка дъга, прорязвайки врата на едно от създанията. Нямаше пръски червено, нямаше богата на желязо миризма, която да запушва въздуха. Имаше само миризмата на... остарели люляци. Ароматът ми напомни за нещо. Не толкова бедна шивачка, но...

Едно от съществата замахна с меча си и Аш се изви, посрещна удара. Остриетата издрънчаха със сила, която сигурно ги е разтърсила.

Аш се засмя, докато гледаше Ловеца надолу. „Хубаво. Но трябваше да знаеш, че ще трябва да положиш повече усилия.“ Той избута създанието назад, но нещото бързо се върна на краката си и се хвърли в същия момент, когато друго се хвърли напред. Всъщност трябваше да го изслушам този път, но не можех просто да стоя там или да го оставя да бъде намушкан в гърба. Тези Ловци имаха остриета от сенчести камъни. Ако целта им беше малко по-добра от моята, можеха да го убият.

Босите ми крака се плъзгаха по влажната трева, докато стрелях напред, премествайки камата в ръката си без много съзнателни мисли. Ловецът се прицели, готвейки се да забие меча си дълбоко в гърба на Аш. Нямах представа дали желязото ще работи върху такова създание, аз ударих дръжката на острието в задната част на черепа му. Пукнатината на желязната кост изкриви стомаха ми, когато съществото се препъна назад, спускайки меча.

Но не падна както се очакваше. И го ударих достатъчно силно, за да приспя нещото за през нощта – или за седмицата. Онемял, гледах как се обръща към мен. Главата му се наведе настрани и до мен достигна тих стон, идващ от гърлото и запечатаната уста на нещото.

То дебнеше към мен.

„По дяволите“, прошепнах аз, отскачайки назад, когато мечът замахна навън.

– Не ти ли казах да се прибираш у дома? Аш изхапа. – Че това не те засяга?

– Ти го направи. Наведех се под мишницата на съществото.

"Оправи се." Пепел процепа средната част на друг ловец. "Очевидно."

– Тогава предполагам, че трябваше да му позволя да те забие в гърба? Хванах ръката

на меча на съществото и се извъртях, завъртайки го от себе си. „Благодарността би била достатъчна.“

"Бих казал благодаря." Аш се завъртя и заби меча си дълбоко в гърдите на друго същество. Уханието на застоял люляк ме удари в лицето. – Ако имаше причина да го направя.

– Звучиш неблагоприятно.

„Е, ще знаеш как звучи неблагоприятно“, отвърна Аш. – Не би ли?

Друг ловец дойде към мен със спуснато оръжие. Изритах го, хващайки го в стомаха, докато гледах меча, който държеше.

„Като се замисля, благодаря, че го направихте“, каза той и аз го погледнах. Дъхът ми спря от необяснимото и малко идиотско дърпане в стомаха ми и след това се понижи, когато видях разгорещената интензивност в погледа му.

Определено нещо много, много не е наред с мен.

„Моля, продължете да се биете само с... добре, както и да наречете това много крехко облекло“, предложи той. „Разсейващо ли е? да. Но по възможно най-добрия начин.“

„Перверзник“, изръмжа аз, като щракнах напред, когато съществото вдигна меча си. Аш се завъртя към мен. – Какво, по дяволите, си ти...?

Забих острието на камата в китката на Ловеца. Незабавно ръката на съществото се отвори, пускайки меча. То падна на земята и аз бързо се потопих, за да го взема. Като се изправих, погледнах, държайки меча в едната ръка и камата в другата.

Усмихнах му се широко.

Той прекъсна кратък смях. – Е, тогава, продължавай. Той се обърна към другото същество. „Отсечете главите им или унищожете сърцата им. Това е единственият начин да ги унищожиш.“

"Добре е да се знае." Тръгнах към съществото. Зейналата рана на китката на Ловеца вече беше започнала да се затваря, когато съществото... се усмихна. Или поне се опита. Зашитата рана на устата се повдигна, сякаш щеше да се ухили...

Шевовете се разцепиха и устата му се отвори. От зейналата дупка се изсипаха дебели възжени пипчета...

Змии.

О, богове. Ужасът затвори всеки мускул в тялото ми и разби сърцето ми. Змиите бяха единственото нещо, което наистина ме ужаси, почти до точката на загуба на рационална мисъл. Не можех да се сдържа. А змии в устата? Това беше съвсем нов кошмар.

Змиите се размърдаха и изсъскаха, изпълвайки се от устата на Ловеца, докато той се клатушкаше напред. Нямах време да се отдръпне, за да избегне каквато и ужасна травма да нанесе това нещо, или още по-лошо, да бъде докоснато от една от змиите. Ако това се случи, със сигурност щях да умра. Сърцето ми щеше да откаже, точно тук. Вдигайки меча, забих острието дълбоко в гърдите на Ловеца. Създанието се дръпна назад, змиите отпуснаха, преди той да започне да се свива, да се свие и да рухне в себе си, докато нищо не остана в това пространство.

"Добре ли си?" – попита Аш, като се насочи към мен. – Някоя от тези змии ухапа ли те?

Мечът, който държах, се срина в пепел и ме стресна. "Не. Никой от тях не ме ухапа." "Добре ли си?" – повтори той и спря.

Аз кимнах.

"Сигурен ли си в това?" – попита Аш и аз отместих поглед от земята, за да го погледна. Нещо в чертите му беше омекнало. – Не изглеждаш добре.

„Аз...“ Нещо гладко и сухо докосна крака ми. Погледнах надолу, забелязвайки дългото тясно тяло, плъзгащо се през тревата. "Змия!" Изпищях, кръвта ми се превърна в лед, когато посочих земята. "Змия!"

"Виждам го." Аш вдигна меча си. „Махай се от това. Ухапването ще бъде токсично.“ Не можех да се измъкна достатъчно бързо.

Като се хвърлих назад, кракът ми се спусна върху хлъзгав участък от открита скала и кракът ми се плъзна право изпод мен. Слязох бързо, твърде зашеметен, за да спра падането си...

Пукане на внезапна, ослепителна болка отекна в задната част на черепа ми и тогава просто нямаше нищо.

Поех си малко дъх и после по-дълбоко. Примамлив, свеж, цитрусов аромат ме дразнеше.

пепел.

Примигнах и отворих очи.

Чертите му в началото бяха размити, но бавно забележителните линии и ъгли станаха по-ясни. Лицето му беше над моето, гъсти кичури коса висяха напред, подпряни на бузите му. Съсредоточих се върху вдлъбнатината на брадичката му, виждайки сега, че определено не е естествено явление. Какво може да остави белег върху бог? Погледът ми се насочи към устата му, към много добре оформените устни. Той беше...

– Ти си красива – прошепнах аз.

Очите му леко се разшириха, а след това гъстите мигли се спуснаха наполовина.

"Благодаря ти."

Множество думи, описващи точно колко красив си мислех, че се е оформил на върха на езика ми, когато мъглата се изчисти от мислите ми...

Сериозно ли му бях казал, че е красив? Имах.

богове.

Господарките на нефрита бяха казали, че мъжете се радват на ласкателството, но аз не мислех, че моето безумно бликане е това, което са имали предвид. Не че трябваше да съблазнявам този бог. Трябваше да се преструвам, че никога не се е случвало.

Погледнах през рамото му към покритото със звезди небе. Все още бяхме до езерото, а аз лежах на тревата. Един вид. Главата ми беше повдигната, опряна на бедрото му.

Всичко, освен сърцето ми утихна. Това започна да галопира като див кон.

„Трябва да призная обаче“, каза той, привличайки очите ми към него, „притеснявам се, че си ударил главата по-силно, отколкото вярвах. Това беше първото хубаво нещо, което ми каза.“

– Може би съм повредил нещо. Почти така се чувствах, защото част от мен все още не можеше да повярва, че той всъщност е тук. – Къде ми е острието?

"Точно до теб, отдалечно и на една ръка разстояние."

Обърнах глава. Можех да различа формата на тъмносивото острие в тревата. Започнах да сядам.

Той постави ръката си на рамото ми, до тънката каишка на фиша и мека вихрушка от енергия се разтърси по ръката ми. „Трябва да полежиш неподвижно още няколко мига“, каза той. „Не бяхте навън дълго, но ако сте нанесли някаква повреда, ще се съборите веднага, ако се движите твърде бързо.“

Това, което той посъветва, имаше смисъл. Веднъж получих гаден удар в главата по време на тренировка и бях нокаутиран. Лечителят Дъркс беше препоръчал същото.

Затова не мръднах.

Нямаше абсолютно нищо общо с това как всички части от мен се съсредоточиха върху тежестта на ръката му и прохладата на кожата му. Пръстите му бяха единствената част, която докосна голата кожа на рамото ми, но се чувствах като... повече. И това беше глупаво. Но понякога се чудех дали наистина съм достоен за докосване.

Веждите ми се сплетоха. – Защо все още си тук?

– Бяхте ранени.

"Така?"

Тогава изражението му се промени, погледът му се изостря и устните му изтъниха. – Наистина не трябва да мислиш много високо за мен, ако мислиш, че просто бих те оставил тук.

Не беше само защото той беше бог – е, това ме изненада малко – но можех да преброя с една ръка колко хора биха останали. Разместих се малко, неудобно от тази истина.

Мина миг. "Как се чувстваш? Боли ли те главата, или изобщо ти е лошо?"

"Не. Има само лека болка, това е всичко. Отместих поглед от неговия. "Не мога да повярвам, че... нокаутирах се."

– Е, не мисля, че си го направил сам. Змията изигра роля в това."

Потръпнах, затваряйки очи. "Мразя змии."

– Никога не бих предположил това – отбеляза сухо той. „Направиха ли ви нещо ужасно в миналото? Освен да държим популацията на вредителите на разстояние?"

Очите ми се отвориха от дразнещия край на тона му. "Те се плъзгат."

"Това е всичко?"

"Не. Плъзгат се и са бързи, въпреки че нямат крайници. Никога не знаеш, че са там, докато почти не ги стъпиш." Сега бях на ролка. „И очите им... Те са мъниста и студени. На змии не трябва да се вярва."

Едната страна на устните му се повдигна. – Сигурен съм, че се чувстват по същия начин към теб.

"Добре. Тогава те трябва да стоят настрана."

Тази полуусмивка остана. "Въпреки че тези видове змии бяха далеч от нормалните." Образът на Ловеца се появи отново и киселината блбука в стомаха ми. – Аз... никога не съм виждал нещо подобно.

"Повечето не са."

Мислех си за уханието на застоял люляк. „Това ли се случи с Андрея? Тя стана ли... Gyrms?“

„Не“, отговори той. – Все още не знам какво се е случило с нея.

– Но те някога са били смъртни, нали? Имах толкова много въпроси. „Как се оказаха така? Защо змиите? Защо устата им бяха защити като на свещениците?“

„Има два вида Gyrms. Това бяха смъртни, които бяха призовали бог. В замяна на каквато и да е нужда или желание, които имаха, те се предлагаха за вечно робство. След като умряха, това станаха.“

Преглътнах, стомахът ми трепереше. Дали един смъртен все пак би се предложил, ако знае, че крайният резултат ще бъде такъв? Предполагах, че всичко зависи от това колко отчаяно търсят всичко, от което имат нужда. „Защо защитите усти? Очите?“

„Предполага се, че е направено, за да са лоялни само към бога или Първичния, на когото служат.“

– Значи свещениците Гирми ли са? Попитах. Ако вече не бяха истински живи, това обясняваше как са оцелели със затворени уста. Това обясняваше и вродената им страховитост.

Той кимна.

„Прималите затварят устните на жреците?“

Кожата около устата му се стегна. „Това, което се случва с тях, когато умрат, е установено преди много, много отдавна. Това се превърна в очакван акт.“

Очаквано или не, изглеждаше неестествено жестоко да се направи подобно нещо.

„И змиите...“ той заговори отново, отвлечайки ме от мислите ми. „Това е заменило вътрешността им.“

Честно казано не можех да говоря няколко мига. „Нямам идея дори какво да кажа на това.“

"Няма какво да се каже." Аш се отпусна срещу скалата, докато гледеше отвъд мен към езерото.

Очите ми се разшириха. „Дори не знам дали искам да знам това, но свещениците в храмовете имат ли змии в себе си?“

Устните му потрепнаха, сякаш се бореше с усмивка. "Трябва да се съглася с това, че вероятно не искате да знаете отговора на това."

"О, богове." Изпъшках, потръпвайки. – Казахте, че има два вида Gyrms?

„Онези, които предложиха вечно робство в замяна, обикновено са известни като ловци и търсачи. Тяхната цел обикновено е да намират и извличат неща. Има и други класове Gyrms, наистина десетки, но това са основните.“ Пръстите на Аш се движеха по ключицата ми в бавен, празен кръг, като ме стреснаха. „Тогава има такива, които влизат в робство като начин да изкупят греховете си, вместо да бъдат осъдени на Бездната.“

„Значи за тях това не е вечно?“ – попитах, когато фокусът ми се измести върху докосването му. Подложката на палеца му беше грапава и си представих, че е мазоли от годините на боравене с меч, какъвто вече ставаше моят. Макар че като бог се чудех колко често му се налага да владее меч. Можеше да използва едър по-рано, за да сложи край на всичко, което се беше случило с Андрея, но беше избрал острие.

"Не. За тях това е за определен период от време. Те обикновено са известни като Sentinels, които в известен смисъл са войници. Свещениците попадат в тази група. Те са по-смъртни от първата група в смисъл, че имат свои собствени мисли."

– Какво ще стане, ако се превърнат в пепел, както направиха Ловците?

„За тези, които изкупват греховете си, зависи от това колко дълго са били в служба. Те могат да се върнат при Първичния или бог, на когото служат, или да изберат да отидат в Бездната. Ловците? Връщат се в Бездната.“

Погледът ми се вдигна към лицето му. Той все още се взираше в езерото. Беше ли наясно какво прави? Докосваш ме толкова небрежно?

Дори не можех да си помисля кога за последен път бях докоснат по такъв начин. Тези, с които прекарах време в The Luxe, не се докосваха така и ме искаха. Може би той не знаеше за това, но аз не, и ако в мен имаше дори една проблисък на надежда относно изпълнението на моя дълг, трябваше да направя известно разстояние между нас.

Но не помръднах.

Останах там с глава на бедрото му, оставяйки палеца му да проследи мързеливия кръг. Докосването ме порази напълно. Наслаждавах се.

И защо не можах? Вече не бях Девата. Още през последните три години бях решил, че ми е позволено да се наслаждавам на всичко, което ми беше забранено.

Прочистих гърлото си. – Вие... казахте, че Ловците най-вероятно търсят нещо?

„Това е единствената причина Ловците да са в царството на смъртните.“ Той замълча за момент. – Може да ме търсят.

Премислих това. – Защо ще те търсят?

Погледът му докосна моя. – Имам много врагове.

Пулсът ми ритна. "Какво си направил?"

– Защо трябва да съм направил нещо? – възрази той. „Може би съм си навлякъл гнева на другите, че съм отказал исканията им или защото съм се включил в техния бизнес. Малко осъдително е да се предположи, че съм направил нещо нередно.“

Веждите ми се свиха и си помислих какво направиха онези богове, които той следваше. "Мразя да призная това, но имаш право."

– Боли ли те много да признаеш това?

– Да – признах аз. Погледът му напусна моя, но палецът му все още се движеше. Как можеше да не осъзнае какво прави? Трябваше да знае, нали? Цифрата беше прикрепена към тялото му. Отворих си устата –

– Ще попиташ дали има нещо общо с онези богове, които следвах. Ироничен хумор изпълни тона му.

Намръщих се. "Не."

Той отново ме погледна, повдигайки вежди.

Завъртях очи с въздишка. "Добре. Бях. Дали защото се опитваш да разбереш защо убиват смъртни?"

Смехът му беше мек. „Може да бъде, но не се случва често да съм в царството на смъртните за някакъв период от време, лиса“, каза той и сърцето ми прескочи в гърдите ми в отговор на прякора. „Само това би предизвикало интереса на другите, а техният интерес е нещо, което намирам за много досадно. Но аз съм отказвал и не съм допускал много неща. Не съм сигурен, че мога да избира само един. Когато Ловците не се върнат веднага при тях, те ще разберат, че наистина са ме намерили.“

„Ще изглежда доста безразсъдно боговете да прекарват времето си в стремежа си да се провокират един друг.“

– Ще се изненадате – измърмори той.

Бях.

Погледът му се върна към моя. „Осъзнаваш, че не си бог и рискуваш да направиш нещо повече от това да ме дразниш.“

Устните ми се свиха, докато гледах през езерото. „Е“ – изтеглих думата – „имам лошия навик да вземам лоши решения.“

Аш се засмя и то дълбоко – този, който подиграва ъгълчетата на устните ми.

Игнорирах го.

"Притеснява ли те?" – попита Аш.

"Какво?" Попитах аз, несигурен какво има предвид.

Очите му срещнаха моите. "Докосвам те."

Е, това отговори на незададения ми въпрос. Знаеше точно какво правят пръстите му.

„Аз...“ Изобщо няха нищо против. Докосването се чувстваше чудесно заземяващо, сякаш бях част от нещо или някой. Не осъзнах, че се усмихвам, докато не забелязах, че устните на Аш се бяха разтворили и той отново ме гледаше по онзи тежък начин, който беше центриран в стомаха ми. „Не ме притеснява. Това е... ново усещане.“

„Ново чувство?“ Полухилката се върна. – Докосване като това? Тогава пръстите му се раздвижиха, не само палецът. Той ги придърпа върху ръката ми, извивайки ги към дланта си, и последва мека вълна от тръпки. – Различно ли е от теб?

"То е."

Погледът му се промени, леко объркано щипка на челото му се образува. Хрумна ми, че

някой случайно докосване на ръката вероятно не е уникално чувство за повечето. Изгарянето на срам се увеличи, когато погледът ми се стрелна към небето. „Искам да кажа, всичко е наред. Нямам нищо против това.“

Аш не отговори, но палецът му продължи, този път бавно метейки нагоре-надолу.

Усещането на кожата му спрямо моята беше различно и нямаше нищо общо с това, че е бог.

Докато лежах, опитвайки се да забравя неудобството, не можех да не се чудя на колко години е той. Доколкото разбрах, първичните и боговете остаряват като смъртни, докато достигнат осемнадесет до двадесет години, а след това остаряването им се забави до пълзене. Аш не изглеждаше по-възрастен от Езра или Тавиус, последният току-що навърши двадесет и две години. Боговете са склонни да са по-млади в сравнение с първичните. "На колко години си?"

Той се беше върнал да се взира в езерото. – По-възрастен, отколкото изглеждам, и вероятно по-млад, отколкото си мислиш.

Веждите ми се намръщиха. "Това не е много отговор."

"Знам."

"И?"

"Има ли значение?" – възрази Аш. „Дали съм на век или на хиляда години? Все още съм надживял всеки, когото познавате. Продължителността на живота ми все още би била неразбираема за вас или за всеки смъртен.“

Е, предположих, че в известен смисъл отново беше прав. Колко години е живял всъщност нямаше значение, когато все още ще изглежда само няколко години по-възрастен от мен след сто или повече години.

Не знаех какво щеше да се случи, ако бях станала съпруг на Първичния. Дали остаряването ми би спряло благодарение на някаква първична магия? Никога не съм го обмислял наистина, защото нямаше значение кога щях да умра. Имаше значение само дали успях да изпълня дълга си или не.

Изместих мислите си, не исках да мисля за нищо от това. Не сега.

Той ме погледна надолу с очи с въртяща се сянка на живо сребро, докато брадичката му се сведе. – Ами ако ти кажа тайна?

"Тайна?"

Той кимна. „Този вид, който никога не би могъл да повториш.“

– От онзи вид, който ще трябва да ме убиеш, ако го направя?

Едната страна на устните му се изви нагоре. „От вида, от който ще бъда много, много разочарован, ако повторите.“

Бавно разбиващите се кичури в очите му задържаха погледа ми. „Въпреки че здравият разум ми казва, че е най-добре да не знам каква е тази тайна, сега съм твърде любопитен.“

От него избухна тих кикот, когато палецът му премина по извивката на рамото ми.

„Това, което е написано във вашите истории за боговете, първичните и Илисеум, не винаги е точно. Възрастта на някои първични би ви шокирала.“

– Защото са толкова стари?

– Защото са толкова млади в сравнение – поправи го той. „Прималите, за които познавате сега, не винаги са заемали тези властови позиции.“

– Не са? – прошепнах аз.

Аш поклати глава. „Някои богове дори са ходили и в двете царства много по-дълго от първичните.“

Ако вече не лежах, щях да падна. Това, което каза, звучеше невероятно. И той беше прав. Нямах представа на колко години е Primal of Death. Той, като Колис, Първичният на живота, никога не е бил изобразяван в картини.

– Имам толкова много въпроси – признах аз.

"Мога само да си представя." Погледът му мина по лицето ми. – Но съм сигурен, че на въпросите, които имате, сега не можете да получите отговор.

Не сега? Тъй като ще има по-късно? Прилив на очакване ме обхвана, преди да успея да го спра.

Никога не е имало по-късно, което да очакваме с нетърпение.

Приятната топлина, която докосването му създаде, охлади и изведнъж се нуждаех от пространство. Седнах и този път той не ме спря. Ръката му се изплъзна от ръката ми, оставяйки след себе си следа от съзнание. Посегнах наоколо, внимателно побутвах

задната част на главата си. Не усетих никакви порязвания, така че това беше добре и не беше точно болезнено.

Погледнах надолу към себе си и едва не се задавих. Там, където бледата слонова кост се среща с влажната ми кожа, вече почти полупрозрачният материал беше станал още по-прозрачен. Виждах ореола на по-розовата кожа на гърдите си и втвърдената от студена вода...

– Сигурен ли си, че си добре?

„Да“ Надявайки се, че не вижда руменината, която усещах да се разлива по бузите си, го погледнах. Беше облегнат на скалата, която ме беше извадила, с протегнати пред себе си крака, свободно кръстосани в глезените. Все още без риза. Нямаше ли риза със себе си?

Очите на Аш бяха засенчени, докато ме гледаше. – Убийството на съществото притесняваше ли те?

"Не стана." Няхах представа как изобщо водим тази дискусия. Какво го накара да си помисли, че това ме е притеснило?

– Само в случай, че те притесняваше – каза той, – те не бяха смъртни.

"Знам това." Дръпнах ръба на фишката си – той се беше качил на бедрото ми, докато се движех. „Но това, че нещо не е смъртно, не означава, че е добре да се убива“, добавих аз, осъзнавайки колко богато идваше от устата ми.

– Колкото и възхитително да е това прокламация, вие не сте разбрали. Той вдигна ръка назад върху камъка и търкалянето и разтягането на чистия мускул бяха... добре, разсейващи. – Или си забравил какво казах. Ловците вече не бяха между живите.

„Спомням си какво каза, но те бяха нещо. Вървяха и дишаха..."

„Те не дишат“, прекъсна го той и погледът ми блесна. Очите му приличаха на локва лунна светлина. „Те не ядат и не пият. Те не спят и не сънуват. Те са мъртви, дадени във форма, за да служат на всяка нужда на бога.“

Леко потръпнах при това описание. „Може би просто нямаш никакво отношение към убийството“, казах аз, признавайки си лицемерието на това, което казвах, като се има предвид колко живота съм сложил през последните три години.

„Убийството не е нещо, към което човек трябва да обръща малко внимание“, отговори той. „Това винаги трябва да ви засяга, независимо колко пъти го правите. Винаги трябва да оставя следа. И ако не стане, тогава бих имал сериозни притеснения за този човек.“

Исках да изпитам облекчение да чуя това. Някой – смъртен, бог или първичен – който можеше да убива с почти никаква мисъл, беше ужасяващ.

Ето защо Езра малко се страхуваше от мен.

Но се замислих... след факта. Понякога.

– Значи, ти си убил много? Попитах.

Той изви вежди. "Това изглежда като невероятно лично и донякъде неуместно предположение и въпрос."

„Да, добре, шпионирането на моите неспоменати е невероятно лично и неподходящо действие, така че моят въпрос или предположение не може да бъде по-голямо обидно.“ Тази по-мека извивка се върна към устните му. „Не те шпионирах и съм готов да се обзаложа, че вече знаеш това. Ти обаче се взираше в мен. Мога да добавя съвсем открито, докато излизах от езерото.“

Кожата на гърлото ми пламна. "Аз не бях."

„Лъжеш толкова красиво“, промърмори той и богове на помощ, това беше лъжа.

Отпуснах се и скръстих ръце. „Защо изобщо си тук? Можеше да си тръгнеш, след като разбра, че съм добре.“

„Можех да си тръгна, но както казах преди, би било невероятно грубо да оставиш някой в безсъзнание на земята“, отвърна той.

– Е, нямам ли късмет, че си учтив перверзник?

Аш се засмя тихо и задимено. – Защо не си тръгна, Лиса?

Подяволите.

Издишах шумно. "Добър въпрос."

– Или безсмислен въпрос.

"Как така?"

Той се наклони по-близо и този негов аромат – свежият, цитрусов, ме обгърна.

„Защото и двамата знаем защо останахме точно там, където сме. интересувам те. Вие ме интересувате. И така, оставаме тук.“

Отричанията нараснаха, но дори аз имах предвидливостта да знам колко слабо ще звучат, ако се опитам да им дам глас.

Какво правех тук? С него?

Стомахът ми се сви, когато погледът ми се спусна към устата му и бързо отместих поглед. Оставането тук нямаше нищо общо с устата му, за Бога. Все пак сърцето ми прескочи. Бях тук, защото кога ще мога да говоря толкова открито с бог, който е доста мек? Кога успях да говоря толкова открито с някого? Всеки друг разговор винаги беше засенчен от това как съм провалил кралството.

Но той беше бог. И дори да не беше, не мога да кажа, че го познавам толкова добре. Едва бях облечен и Аш ме накара да се предпазя. Защото точно сега можех лесно да се видя как правя нещо невероятно импулсивно и достатъчно безразсъдно, за да ми гръмне в лицето.

Надникнах към Аш. Беше нарисувал долната си устна между зъбите си, докато ме гледаше. Сърцето ми започна да бие и всичко, което можех да си помисля, беше, че днес беше толкова много... странно.

– Защо се интересуваш достатъчно, за да останеш? Попитах.

Тъмните вежди се вдигнаха. "Защо да не съм?"

„Защо един простосмъртен би представлявал интерес за някой от Илизеум?"

Той наклони глава. – Започвам да си мисля, че не знаеш много за нас.

аз свих рамене.

Полъх вдигна кичур от косата му и го прехвърли по лицето му. „Ние намираме смъртните за много интересни същества – начина, по който всички избирате да живеете, правилата, които създавате, за да управлявате и понякога да се ограничавате. Колко яростно живеете всички - обичате и мразите. Смъртните са уникално интересни за нас.“ Той вдигна рамо. "А ти? Интересуваш ме, защото изглежда има малко време между това, което се случва в главата ти, и това, което излиза от устата ти. И изглежда, че не се обръща внимание на последствията."

Веждите ми се сплетоха. – Не съм сигурен дали това е комплимент.

Той се засмя. "То е."

– Ще трябва да повярвам на думата ти за това.

Тази мека полуусмивка се появи отново и това беше всичко, което каза за малко.

„Питахте по-рано дали съм убил много“, каза той, изненадайки ме. „Само когато трябваше. Много ли е било? Сигурен съм, че за някои е било така. На другите?"

Вероятно не е нещо, за което биха мигнали с око, но не съм се насладил на нищо."

Гласът му беше тежък. "Нито един."

Въпреки че отговорът му ме хвана неподготвен, беше ясно, че това е нещо, за което той не обича да говори. Разместих се, притискайки коленете си един към друг.

"Съжалявам."

"Извинение?"

„Аз... не трябваше да задавам този въпрос на първо място. Това не е моя работа.“

Аш ме гледаше.

"Какво?"

„Вие сте напълно противоречиви“, каза той. Погледът му срещна моя и след това се отдалечи. Минаха няколко дълги мига. Тишината не беше неудобна и може би това беше, защото бях свикнал с тишината. „Спомням си първия път, когато трябваше да убия някого. Спомням си как се чувстваше мечът в ръката ми – как се чувстваше, сякаш тежеше двойно. Все още виждам изражението на лицето му. Никога няма да забравя какво каза. 'Направи го.' Това бяха неговите думи. Направи го.“

Стиснах коленете си още по-силно.

„Нито една смърт не е била лесна, но тази? Ръката му се отваряше и затваряше, сякаш се опитваше да работи, усещайки пръстите си. „Този винаги ще остави най-дълбоката следа. Той беше приятел.“

Притиснах длан към гърдите си. – Ти... ти си убил приятеля си?

"Нямах избор." Той се загледа в езерото. „Това не е извинение или оправдание. Това беше просто нещо, което трябваше да се направи."

Не можех да разбера как може да направи това, а имах нужда. „Защо трябва да се прави? Какво щеше да се случи, ако не беше?"

Мускул пулсира по челюстта му. "Десетки, ако не и повече, щяха да загинат, ако не бях отнел живота му."

„О“, прошепнах аз, усещайки леко гадене в стомаха. Дали приятелят му е наранявал хора, принуждавайки се да се намеси? Ако е така, тогава бих могъл да разбера това. Направи го. Знаеше ли приятелят му, че трябва да бъде спрял? Не попитах дали е така. Искях да. Въпросът на практика ми изгори езика, но не ми се стори правилно. И не се чувстваше правилно да знае, че е бил принуден да направи това и е загубил още един приятел от тези трима богове. – Тогава съжалявам, че трябваше да го направиш. Главата на Аш се наведе към моята, погледът му търсеше. „Аз..." Той млъкна за няколко вдишвания. "Благодаря ти."

"Моля." Събрах влажната си коса и започнах да я усуквам, исках да споделя нещо толкова интимно, но не знаех как да го направя. Как да се настроя достатъчно удобно, за да го направя. Единственото друго нещо, което ми хрумна и за съжаление се разля от устните ми, беше напълно нелепо. "Мразя рокли."

Настъпи мълчание. "Какво?"

Може би трябваше да зашия устните си. „Просто намирам, че роклите са... тромави.“ И също мразех бедрата ми да се търкат един в друг, но това не беше нещо, което бих обсъждал с него.

Той ме наблюдаваше. Да бъдеш във фокуса на тези стоманени очи беше изнервящо.

"Предполагам, че ще бъдат."

Кимнах с твърде топло лице, докато гледах нежно подвижните води на езерото. Знаех, че не бива да казвам нищо, особено на бог, който служи на Първичния, но това, което направих, беше нещо, за което никога не съм говорил. Дори не със сър Холанд. И до този момент не бях осъзнал колко голяма тежест имат тези недоизказани думи.

Но не можах да ги изкажа. Те разкриха твърде много. Те бяха твърде голямо бреме.

Взирах се в езерото и се опитах да сменя темата. – Открихте ли нещо повече за това защо тези богове убиват смъртни?

"За съжаление не. Тримата богове бяха трудни за проследяване. Той въздъхна. „И мога само толкова много, без да привличам нежелано внимание. Ако го направя, тогава няма да разбера защо правят това."

– Твоят приятел, този, който Креса и другите убиха? Попитах. – Как се казваше?

– Латан – отговори той. „Мисля, че щеше да го харесаш. И той никога не ме слушаше."

Лека усмивка дръпна устните ми, но бързо изчезна. "Тялото му беше оставено или беше..."

„Тялото му беше оставено, душата непокътната. Той не се превърна в това, в което се превърна тази жена снощи."

„О“, прошепнах аз, гледайки светлината на луната да се вълнува над черните води. – Сигурен съм, че това не улеснява смъртта му, но поне не беше унищожен.

Аш замълча за дълъг момент. – Знаеш ли какво ми напомняш?

Погледнах го отново и погледът му прихвана моя. Топлината удари кожата ми още веднъж, прониквайки във вените ми. Нямахше ужилване от срам. Това беше по-различно, по-вяла и знойна жегата. – Наполовина ме е страх да попитам.

Той замълча за момент. „Имахте едно цвете, което някога растеше в Земите на сенките. Всяка част от моето същество е насочена към него. Където живееше... Говореше за Илисеум. Едно от нещата, които очаквах с нетърпение като Consort, беше възможността да видя царството. Не можех да слушам по-внимателно, ако се опитах."

„Венчелистчетата бяха с цвета на кръв на лунната светлина и останаха сгънати в себе си, докато някой се приближи. Когато се отвори, изглеждаха невероятно деликатни, сякаш щяха да се разбият от най-мекия вятър, но растяха диви и свирепи, на всяко място имаше дори намек за пръст. Те дори израснаха между пукнатините на камък и бяха невероятно непредсказуеми."

Наистина ли му напомних за нежно, красиво цвете? Не бях сигурен коя част от мен може да се счита за деликатна. Нокът? „Как са цветята непредсказуеми?"

"Защото те бяха доста темпераментни."

От мен избухна смях. Белите късчета пулсираха отново зад зеницата му, като се разклащаха бавно. Погледът му се насочи към езерото. – Това ли те кара да мислиш за тях?

"Възможно."

„Любопитно ми е да науча как едно цвете е темпераментно, особено толкова нежно.“

„Въпросът е там, че изглеждаха само деликатни.“ Вече беше по-близо, спуснал ръка от скалата. "В интерес на истината, те бяха доста издръжливи и смъртоносни."

– Смъртоносно?

Той кимна. „Когато отвориха, разкри центъра. И в този център имаше няколко бодливи игли, които носеха доста отровен токсин. В зависимост от настроението им ги пускаха. Една игла може да унищожи бог за една седмица.

"Звучи като невероятно цвете." И леко ужасяващо. „Не съм сигурен дали е комплимент да знам, че ти напомням за убийствено растение.“

"Ако някога ги бяхте виждали, щяхте да знаете, че е така."

Усмивнах се, поласкан въпреки всичко и си представих, че не трябва много да ме ласкаят.

– Сега имам въпрос към вас – каза той.

"Попитайте."

„Защо си тук до езеро? Представям си, че една принцеса има достъп до голяма вана, пълна с гореща вода.

Скочих се, забравих, че в гнева си разкрих, че съм принцеса. "Харесва ми тук. Това е..."

"Успокояващо?" той свърши вместо мен и аз кимнах. „С изключение на Ловците“, добави той. – Колко често идваш тук?

„Доколкото мога“, признах аз, разглеждайки профила му. Всичко беше толкова странно. Него. аз Нас. Този разговор. Колко спокойно се чувствах около него. Всичко.

– Никога ли не се притесняваш, че някой може да ти се случи?

Поклатих глава. „Ти си първият човек, когото някога съм виждал в тези гори – е, първият бог. И без да броим духовете, но те никога не се доближават до езерото.

– И никой не знае какво правиш тук?

„Предполагам, че някои от охранителите знаят, че съм бил в езерото, откакто ме видят да се връщам с мокра коса.

Веждите му се свиха. – Трудно ми е да повярвам, че никой от тях никога не те е последвал.

– Казах ти, хората се страхуват от тези гори.

„И това, което знам за смъртните мъже, е, че много от тях ще преодолеят всякакви страхове в момента, в който разберат, че красивата жена може лесно да бъде хваната в компрометираща позиция. Особено една принцеса.“

"Красив?" Отново се засмях, поклащайки глава.

Той ме изглежда. „Моля, не очаквайте да повярвам, че не сте наясно с красотата си. Не ми се струваш скромни и досега съм бил доста впечатлен от теб.

„Не това казвам. Но благодаря, ще мога да спя спокойно, знаейки, че си впечатлен от мен“, отвърнах аз.

„Е, не бях точно впечатлен, когато ти казах да се прибереш и ти остана. Загледах се в него.

„Но тогава ти ритна Хънтъра и аз бях... е, почувствах нещо, добре.“

Очите ми се присвиха.

„Не мога да кажа, че бях впечатлен, когато се появихте така, сякаш ще прегърнете Ловеца“, продължи той. – Но тогава ти го обезоръжи. Това беше впечатляващо..."

– Можеш да спреш сега.

– Сигурен ли си? Закачливата усмивка се върна.

– Да – казах аз. – Не съм сигурен защо все още седя тук и говоря с теб.

– Може би се чувстваш длъжник към мен, след като те бдях, докато беше в безсъзнание.

„Бях в безсъзнание за няколко мига. Не е като да сте пазили безкрайни часове.

„Аз съм доста важен. Тези моменти се чувстваха като часове.“

– Не те харесвам – казах аз.

Очите му се насочиха към моите и тази извивка на устните му остана. „Но виждаш ли, ти го правиш. Ето защо все още си тук и вече не заплашваш да ми извадиш очите.

Затворих уста.

Аш намигна.

„Изтръпването на очите все още може да се случи“, предупредих го аз.

"Не мисля така." Той отново захапа долната си устна, актът отново прикова погледа ми. „Освен факта, че знаеш, че няма да успееш, ти каза, че съм красива и ако ми извадят очите, това ще развали, нали?

Бузите ми се нагорещиха, но не бях сигурен дали това беше напомнянето за това, което бях казал, или блясъкът на долната му устна. "Пострадах нараняване на главата точно преди да кажа това."

Смехът му беше едва над дъх.

Усуквайки косата си още веднъж, се съсредоточих върху вълничките, които се разпространяваха из езерото. Трябваше да е късно и знаех, че трябва да се върна, но не исках да се върна към живота далеч от езерото. „Какви са Земите на сенките?“

„Много като тези гори“, каза той. Когато го погледнах, той гледаше покритите с лунна светлина дървета.

"Наистина ли?"

„Изненадан си“, каза той и аз бях.

"Просто не мислех, че Земите на сенките ще бъдат красиви."

„The Shadowlands се състои от три отделни места“, отвърна той и аз подскочих малко, когато усетих как пръстите му докосват моите. Тази тръпка от статика танцува по кокалчетата на пръстите ми, когато главата ми се наведе в неговата посока. Той нежно отлепи пръстите ми от косата ми. "Може ли?"

Като че ли загубих способността си да говоря, аз просто кимнах, въпреки че не бях напълно сигурен за какво иска разрешение. Мълчах, докато той дърпаше кичур от косата ми, разтягайки го, докато къдрицата се изправи.

„Има Бездната, за която всички си мислят, когато си представят Земите на сенките – огнени ями и безкрайни мъки“, каза той, втренчил се в кичурите на косата ми. „Но има и Долината и това е рай за достойните.“

„Каква е Долината?“

Погледът му се вдигна към моя, търсейки. Мина миг. – Това, не мога да ти кажа.

"О." Разочарована, спуснах поглед към дългите пръсти, които държаха ръката ми.

„Това, което очаква в Долината, не може да бъде споделено с никого, смъртен или бог. Дори първичните не могат да влязат в Долината“, добави той. „Но останалата част от Shadowlands е като вход – село преди града. Красиво е по свой начин, но някога е бил един от най-величествените региони в цял Илизеум.

Някога беше? – Какво се случи с него?

– Смърт – каза той категорично.

Обхвана ме тръпка. „Каква е останалата част от Илизеум?“

„Небето е със син цвят, който никога няма да видите в това царство, водите са чисти, а тревата е буйна и жизнена“, ми каза той. „Освен когато е нощ, часовете на тъмнина са кратки в Далос.“

Дъхът ми спря. Далос.

Градът на боговете, където живееха Първичният живот – Колис – и неговият двор. –

Вярно ли е, че сградите стигат до облаците там?

„Много ги превъзхождат“, отговори той и за момент се опитах да си представя как трябва да изглежда това.

И се провали.

Замълчах, докато го гледах как си играе с кичура на косата ми, някак поразен, че бог седи до мен, играе си с косата ми и ме дразни.

„Не трябва ли вече да си вкъщи, безопасно и с уважение прибран в леглото си?“

попита той.

"Вероятно."

Погледът му мина по лицето ми. – Тогава сигурно другите те търсят.

Засмях се, докато дърпах погледа си от неговия. "Те не са."

"Наистина?" Съмнението помрачи гласа му. – Защото вярват, че вече си там, където трябва да бъдеш?

Аз кимнах. „Много съм квалифициран да идвам и да си тръгвам без предупреждение.“

– Защо това не ме учудва?

Усмихнах се.

– Това усмивка ли е? Той се наведе, гледайки ме твърде внимателно, за да бъде сериозен. "То е. Сега ме украсихте с три от тях. Бъди неподвижно сърцето ми." Поклащайки глава, завъртях очи. "Не трябва да е нужно много, за да успокоиш сърцето си."

„Очевидно е необходима смъртна принцеса“, каза той. „Този, който обикаля обитавани от духове гори в глухата нощ и плува великолепно гол в езеро.“

Избрах да игнорирам великолепно голата част. „Обикновено ли е боговете да седят и да чатят със смъртни, след като са ги шпионирали?“

Той отново издаде този звук, онзи дълбок и сенчест кикот, докато прокара палец върху косата ми. Заклех се, че усетих това докосване по гръбнака си. „Прималите и боговете правят всякакви неща със смъртните, след като неволно се пресичат с тях.“ Умът ми взе опитът, който имах с „различни неща“ и щастливо си поигра с него.

Погледът му се отби от косата ми, очите му бяха разтопено сребро. „Особено с онези, на които сме имали удоволствието да зърнем всички тези неспоменати места.“

„Можем ли да се преструваме, сякаш това не се е случило?“

Усмивката му се разпространи. – Наистина ли се преструваш, че не е?

Не Да."

Раменете на Аш се повдигнаха в тих смях.

"Другите като...?" Замълчах.

"Какво?"

Беше трудно да измисля правилната дума. – Другите добри ли са като теб?

"Мил?" Главата му се наклони. – Не съм любезна, Лиса.

Начинът, по който каза Лиса. Беше неприлично. „Вие реагирахте много по-мило на неща, на които повечето биха реагирали жестоко и без колебание.

– Имаш предвид, когато ме намушкахте? – уточни Аш. – В сандъка?

въздъгнах аз. „Да. Наред с други неща. Ще кажеш ли, че имаш само една добра кост, която да върви заедно с тази една прилична кост?

„Бих казал, че имам една прилична, мила кост в тялото си, когато става въпрос за теб, Лиса.“

В дъха ми имаше пречка. "Защо?"

Сребристи очи отново срещнаха моите, кичурите неподвижни. "Не знам." Той изпусна кратък, изненадан смях, свръхнал вежди. „Не ми трябва. Нищо нямаше да се промени от този момент, без значение дали те напуснах след събуждане или ако се забавих по-дълго. Не знам. И това е... интересно преживяване.“

Това, което каза, не ме обиди, защото нямаше да му повярвам, ако имаше цял списък от причини да е толкова странен с мен. Той беше бог. Независимо дали е живял стотици години или дори повече, всичко, което знаех, можеше да се съдържа в дланта му. Той беше чиста сила с физическа форма и трябваше да има безброй същества в Илизеум, които бяха много повече, добре... всичко от мен. Имаше смъртни, далеч по-интригуващи и достойни за този единствен вид, прилична кост в тялото му. И нямаш предвид това като удар срещу себе си. Това беше просто истината. Бях уникален заради това, което беше направил моят праотец и че бях роден в саван и подарен по някакъв начин и по някаква причина. Не заради нещо, което бях направил с живота си. Единственото разбираемо беше, че той не разбираше защо седяхме тук.

– Но има нещо, което знам.

Любопитството се повиши. "Какво?"

"Искам да те целуна, въпреки че няма причина да го правя, освен че го искам."

Горещият интензитет на погледа му задържа моя. „Дори бих стигнал дотам, че да кажа, че трябва.“

В гърдите ми започна диво трептене и бързо се разпространи, подобно на онова смъртоносно негово цвете, за което му напомних.

Исках ли да го целуна?

Помислих си за това, когато се целунахме в нощта, когато за първи път се сблъсках с тримата богове, и острата, бърза къдрица ниско в корема ми ми каза, че да, направих го. Бях привлечен от него на висцерално ниво, което не беше засенчено от това колко вбесяващ може да бъде от един момент до следващия или от факта, че той беше бог – този, който служи на Първичния на смъртта. И двете неща трябва да угасят всяко привличане, което изпитвах, особено последното, но не можех да отрека, че той беше източникът на пролясъци на топлина, които нямаша нищо общо със смущението.

В момента нищо не изглеждаше реално. Не и от момента, в който бях излекувал вълка кию до тази секунда. Сякаш влязох в различен свят, в който не трябваше да се превръщам в някой друг. Един, в който бях желан, вместо презиран, желан вместо нехаресван. Свят, в който бях само аз, а не провалилата се девойка или бъдеща съпруг.

Знаех, че не трябва. Точно както вероятно не трябваше да напрегам нервите да вляза в The Jade и да изпитам физическо удоволствие при мои условия и само за мен. Нямах представа какво ще си помисли Първичният, ако някога дойде за мен и осъзнае, че наистина вече не съм Девата – ако той изобщо знае. Знаех също, че има по-голям риск с Аш, защото той не беше бог от друг двор.

Но исках да усетя. Исках да бъда някой. Исках да ме целунат отново. От него. И не бих позволил това, което трябваше да бъда, кой в крайна сметка се превърнах, или каквато и да е мисъл за Primal of Death да ме спре да си позволя да искам. Пулсът ми биеше шеметно бързо. – Тогава ме целуни.

Глава 13

Усмивката, която се разля по лицето на Аш, не беше лека или слаба. Беше широк и пълен с разгорещена чувственост. Зърнах за кратко зъбите му, два леко удължени, остри... зъби.

Сега, когато наистина ги видях, знаех, че не са с размерите на пръст, както Тавиъс веднъж бе твърдял, но знаех, че могат да разкъсат кожата ми с шокираща лекота. Гледката им беше още едно напомняне какво представлява Аш. Те предизвикаха трепереща смесица от страх и срамно вълнение.

Тогава той се премести, изтривайки разстоянието между нас. Всяка клетка от тялото ми се напегна в задъхано очакване, докато този дървесен, цитрусов аромат ме заобикаляше.

„Не мисля, че някога съм искал да чуя думата „да“ повече, отколкото сега“, каза той, като хълбокът на носа му докосна моя. Тръпката, която премина през мен, нямаше нищо общо с хладното докосване на кожата му. "Никога."

Тогава устните му срещнаха моите и първото докосване беше точно това. Докосване. Но това все пак беше шок за цялата ми система, точно както в момента, в който за първи път влязох във водата. Устните му бяха хладни до моите и притискането им беше меко като сатен върху стомана. Той леко наклони глава и тогава не мислех за устните му. Изобщо не мислех.

Натискът на целувката се засили и той дръпна долната ми устна с тези остри зъби. Въздъхнах, цялото ми тяло потръпна.

Дъханият му смях докосна устните ми. „Харесвам този звук. Много."

– Това ми хареса – прошепнах аз. "Много."

– Но това, Лиса, едва ли беше целувка.

Кръвта ми зашумя, когато ръката му се настани около тила ми. Лиса. Нещо красиво и мощно... Сега се чувствах така.

Устата му докосна моята още веднъж и тази целувка... не беше нищо като нежното докосване от преди. Беше по-трудно и усещането на върха на езика му срещу шева на устните ми накара сърцето ми да забърза. Отворих му и целувката не беше само дълбока. Придвижването на езика му към моя беше изследване с вкус на мед и лед и той целуна, сякаш същото, почти неистово любопитство, което ме подтикна, го яхна и него. Да знаеш какво е да се чувстваш желан, желан, ценен. Просто да чувствам. Знаех, че е нелепо. Не мислех, че боговете имат същото любопитство, но суровостта на целувката му надхвърли тази необходимост, когато ръката му се прониза през косата ми, а другата му се сплесна в бузата ми. Целувката се превърна във всички тези неща. Нямах представа, че една целувка може да бъде такава.

Имайки нужда да усетя повече, преместих ръцете си към раменете му. Той потръпна от докосването ми. Кожата му беше хладна и не знаех как може да се чувства по този начин, когато аз бях искрящ огън. Дръпнах го, исках го по-близо, само леко загрижен, че не се страхувам от това желание. Една далечна, все още работеща част

от съзнанието ми знаеше, че трябва да се тревожа повече, защото се чувствах невероятно импулсивен и великолепно безразсъден.

Но той беше по-близо и това беше всичко, за което исках да бъда загрижен. Едрото му тяло подтикна моето надолу и нямаше дори трепване на колебание, преди гърбът ми да срещне тревата. Тежестта на горната част на тялото му и прохладата на голата му кожа, кървяща през тънката лента, когато гърдите му се притискаха към моите, бяха опияняващ, упадък шок за сетивата ми.

Бътнещият звук, който идваше от него, танцува по кожата ми, гърдите ми и след това още по-ниско. Той изглеждаше също толкова засегнат и това ме накара да се люлея по главозамайващ начин, знаейки, че той – бог – може да реагира толкова силно.

Ръцете, леко треперещи, прокарах пръсти през косата му и след това по кожата му, където татуировката се простираше до тила му. Той измъкна ръката си от косата ми, докато моята обикаляше мускулите на гръбнака му. Пръстите му захапаха дължината на ръката ми, от горната част на ръката ми чак до рамото и след това отново надолу. Дланта му се плъзна отстрани на гърдите ми и след това до кръста ми. Мек звук ме остави, когато гърбът ми се изви, такъв, който някога бях чувал само в сенчестите части на градината или в стаите със силно завеси на The Jade.

Ръката му спря на хълбока ми, докосването му стана по-тежко, когато устата му напусна моята. – Задоволителна ли беше тази целувка?

Очите ми трепнаха отворени и се сблъскаха с неговите. "Ще свърши работа."

Той се засмя тихо и гърлено. – Трудно е да се впечатлиш, нали?

„Не наистина“, казах аз, въпреки че бях напълно впечатлен.

„Оу“ Ръката му стисна хълбока ми. – Тогава предполагам, че ще трябва да променя това.

Това... дразненето беше непознато и вълнуващо. Както когато открих нов проход в Garden District, но много по-добре. Това ми хареса. Много. Призова към нещо вътре в мен, нещо лесно и безплатно. – Предполагам, че го правиш.

Но аз го направих.

Устата ми възвърна неговата, а начинът, по който устните ни се срещнаха, беше яростен и възискателен, запалвайки бунт от диви, задъхани усещания вътре в мен, в които нетърпеливо паднах и се впуснах в спирала. Бях чудесно изгубен в тях – в него. Усещането за хладните му устни. Докосването на езика му до моя и това неочаквано щипване на зъбите му. Неговият меден вкус и буйният му аромат. И знаех, че това са видовете целувки, за които съм чел в тези книги. Тези, които никога не бях изпитвал в The Jade, когато се опитвах да облекча неспокойната енергия в мен. Защото можех да правя това с часове и никога да не се уморя. Знаех това, защото исках повече. Ръката му върху бедрото ми стисна и след това се плъзга надолу. Лош обрат на очакване се изви ниско и дълбоко в мен.

Ръката на Аш се плъзна до ръба на фиша, а след това грубата кожа на дланта му обхвана голия ми крак. В този момент не мислех, че някога съм се радвал, че не нося панталони.

Устните му се раздвижиха срещу моите, когато издърпа ръката си по дължината на крака ми, под листчето. Реагирах без много да се замислям, свивайки крака си в мълчалива молба той да продължи да изследва. Всяка част от тялото ми се опъна, докато дланта му обхождаше голото ми бедро. Болка се настани на много незабележимо място, онова, от което ръката му беше само на сантиметри.

Но той млъкна.

Аш прекрати целувката, дишайки неравномерно като мен, и това ме разтърси. Един бог беше също толкова засегнат, колкото и аз. „Това ще...“ Той преглътна, гледайки надолу между нас. „Богове...“

Всяка част от мен се фокусираше върху мястото, където върховете на пръстите му докосваха долната извивка на гърба ми. Погледнах надолу, следейки погледа му. Свободният корсаж на фишката ми се беше намалил, оголвайки само втвърдените върхове на гърдите ми. Погледът му падна към мястото, където подгъвът на моето фишче се беше събрал около предмишницата му, влачен над бедрата ми. Контрастът на кожата ни, дори на лунна светлина, беше изненадващо интимна гледка. Както и сенчестите зони, които сега бяха изложени на мекия нощен въздух – и на него.

Разтреперан, вдигнах поглед към него. Чертите му се изостриха, станаха категорични. И имаше тази нужда и глад в разтворените му устни. Видях намек за тези зъби и още

една тръпка ме пробяга. Чудех се дали да се опитам да се предпазя от погледа му – дали той очакваше това от мен. Но ако го направи, щеше да бъде разочарован. Искях да ме гледа така, сякаш иска да ме погълне.

И си помислих, че може би наистина искам да бъда погълнат.

Усещах разгорещената интензивност на погледа му, когато вдигна поглед. Той наведе глава, устата му прихвана моята. Целувката му беше взискателна, дърпайки долната ми устна с остриите си зъби. Отстъпих му, отваряйки. Целувката се задълбочи и езикът му се плъзна по моя, а устата му улови задъхания ми стон. Вкусът му, миризмата му...

целият той нахлу в мен, сетивата ми, изгаряйки ме. Болка, пулсираща нужда, центрирана в сърцето ми, толкова близо до мястото, където ръката му остана на крака ми. Палецът му се движеше по гънката на бедрото ми, изпращайки пулсиращ пулс през мен, докато устата му напускаше моята, влачейки се отстрани на врата ми. Той се задържа над пулса ми, езикът му се плъзгаше горещо, мокро по плътта. Главата му се наклони и усетих острото, неочаквано влачено на зъбите му.

Цялото ми тяло се изви, когато името му избяга при тихо издишване: „Пепел“.

Умът е пълен с желание, отне ми момент, за да осъзная, че той е замлъкнал. Очите ми се отвориха. „Дали... нещо не е наред?“

Той леко поклати глава. „Не. Просто аз...“ Той целуна мястото, което беше отрязал.

„Никога не съм чувал името ми да се говори така. Това е странно усещане.“

Прокарах пръсти по ръцете му, чудейки се как това изобщо е възможно. – Лошо чувство ли е?

„Не. Не е“, каза той, като звучеше изненадан от признанието си. Не бях сигурен какво да мисля за това.

Но после отново се загубих напълно, когато устните му започнаха да се движат още веднъж, влачейки малки, горещи целувки по линията на гърлото ми и над ключицата. Той се движеше все по-ниско и по-ниско, докато брадичката му не порази отока на гърдите ми. Пръстите ми се впиха в опънатата кожа на ръцете му, докато хладният му дъх танцуваше върху мръсната плът.

„Знаеш ли какво?“ попита той.

„Какво?“ Загледах се в горната част на тъмната му глава, а сърцето ми биеше.

– Можеш да ме наричаш както искаш.

Лек смях се разля от мен. – Не съм сигурен, че наистина имаш предвид това.

„Правя го.“ Главата му се размърда и миглите му се вдигнаха. Въртящите се сребърни очи се впиха в моите. „Всичко.“

Не можех да отместя поглед. Погледът му задържа моя, докато устата му се затваряше над гърдите ми, привличайки чувствителната кожа в вдлъбнатините на устата му. Ахнах от шока от студа срещу топлината на плътта ми. Още един пулсиращ пулс премина през мен, когато косата му падна напред, плъзгайки се по кожата ми.

Той се успокои, оставяйки ме без дъх. Той целуна пространството между гърдите ми.

„Не бих искал този другият да бъде самотен.“

Ухилих се, когато главата ми падна назад във влажната трева. „Това ли е единствената, прилична кост в тялото ти, която издига глава?“

„Може би.“ Езикът му се завъртя по зърното на другата ми гърда. Той привлече изтръпващия връх в устата си, като прокара ръба на зъб през него. Още един остър вик ме напусна. „Но“, каза той, плъзгайки език по жилещата плът, „мисля, че всички лоши, неприлични кости в тялото ми направляват замислеността ми“.

Прехапах устна, когато устата му отново се затвори върху кожата. Усещането за него... беше доста зло, а след това палецът му се движеше по вътрешната част на бедрото ми в бавни, влудяващи кръгове отново, приближавайки се толкова, толкова близо до мястото, където блъскаше постоянна болка от нужда. Чаках и чаках, чудех се дали ще ме докосне. Надявайки се, че ще го направи. Имах нужда от него, но този палец, тези негови пръсти, се приближаваха все повече и след това, все по-близо и след това, докато устата, устните и зъбите му дразнеха гърдите ми.

Нуждата, чудото и силният огън, който запали в мен, наводни всяка част от мен с течна топлина. Търпението ми, никога силната ми страна, се провали.

Плъзнах ръката си по мускулите на ръката му до мястото, където ръката му остана на бедрото ми. Блуждаещият му палец замлъкна, а пръстите му се разтвориха широко, засаждайки влагата, събираща се между бедрата ми. Пръстите ми пробягаха по неговите.

Главата му се повдигна и очите ми се отвориха, за да открия, че той се вижда надолу в мен по рязък, гладен начин, който ме потрепери. – Какво искаш от мен, Лиса?
Нещо красиво и мощно...

Това исках.

Устните му се разтвориха, разкривайки върховете на зъбите му. "Покажи ми."
Очи, затворени с неговите и туптящо сърце, плъзнах ръката му от бедрото си до мястото, където пулсирах. Бедрата ми трепнаха от хладното докосване срещу горещата ми, влажна кожа.

Сияещи кичури кожа пробиваха през среброто на очите му. – Покажи ми – повтори той с груб глас, докато прокараваше един пръст по средата ми. "Покажи ми какво харесваш и аз ще ти го дам."

Едва дишах, докато прилепвах ръката си към неговата. Никога през живота си не бях правил нещо подобно. Но се чувстваше... толкова естествено. Толкова правилно. И все пак толкова примамливо скандален. Преместих палеца му с моя, очертавайки тези кръгове около снопа от нерви. Какъв въздух успях да дишам, зацепи.

"Това ли е всичко?" – попита той с мрачен, греховен протяжен глас. Той премести палеца си под моя. „Или има нужда от още, Лиса? Повече харесвате. Покажи ми."
Сякаш гласът му носеше принуда, на която трябваше да се подчиня. Но имах пълен контрол, докато притисках един от дългите му пръсти към мекотата си, в топлината и влагата. Задъхнах при усещането, че хладният му пръст разделя плътта ми, преди бавно да потъне в мен.

Тогава погледът на Аш напусна моя и падна там, където ръцете ни бяха съединени. Гърдите му се повдигнаха рязко, докато ме гледаше – докато ни наблюдаваше, докато движехме пръста му, работейки с него все по-дълбоко и по-дълбоко. И все пак той гледаше как вдигна бедрата си, движейки се срещу пръстите и ръката му. Той не отместил поглед. Той дори не мигна, когато натиснах друг негов пръст, пронизвайки плътта си с него. Не мислех, че диша. Помислих си, че може би и двамата спряхме, докато пръстите му ме изпълваха, разтягайки плътта ми, докато почувствах ухапване на дискомфорт, последвано от вълна на остро удоволствие.

„Чувстваш..." Той въздъхна рязко, издърпвайки пръстите си, преди да проследи издигането на бедрата ми с тези разтреперани очи. „Толкова топло. Толкова мека и гореща. Мокър." Той потръпна, гласът му се сгъсти, докато протяга пръсти, докато моите просто се придържаха към китката му. „Чувстваш се като коприна и слънце. Красив." Той прокара зъбите си по долната си устна и аз си помислих... Мислех, че зъбите му изглеждат по-дълги, по-остри, когато гърбът ми се изви над тревата, и аз се стиснах в ръката му. Нещо в това да го гледаме, да ни гледаме, беше шокиращо. От това стомахът ми се потапя и преобръща. Разпънах нервите ми, докато почувствах, че ще се счупят. „Това е, лиса, чукай ми ръката."

Думите му обгаряха кожата ми, изгаряйки всяка част от мен. Главата ми се отметна назад и очите ми се затвориха. Кръвта биеше, когато бедрата ми се люлееха и се извиваха срещу него. Напрежението се изгражда и навива все по-стегнато. Той се премести над мен, гърди до гърди, докато устата му се затвори над моята още веднъж. Начинът, по който целуна, беше също толкова див, колкото и усещанията, натрупани в мен. Другата ми ръка потъна в косата му, както направих, точно както беше поискал с дива изоставеност. Чувах само звука от целувките ни и мокрия тласък на пръстите му. Всичко, което усещах, беше той и стегнатото напрежение, което се настани дълбоко в сърцето ми, извивайки се и извивайки се. Тялото ми се опъна като тетива и след това всичко се разплита.

Устата му улови вика на освобождаване, докато удоволствието се разгръща в разрушаващи спазми, нахлувайки и заливайки удоволствието във всеки нерв, вена и крайник. Беше шокиращо, вълните и вълните от чисто чувство.

Едва когато ръката ми се откъсна от китката му, той бавно отдръпна пръстите си от мен, устата си от моите. „Красиво", прошепна той срещу подутите ми устни и очите ми се отвориха.

„Аз..." Думите ми се провалиха, когато той вдигна тези два много лоши, блестящи пръста. Светещите му очи държаха моите, докато ги привличаше в устата си. Тялото ми се изви, сякаш устата му смуче плътта ми, а не неговата.

Никога не бях виждал нещо толкова безсрамно в живота си.

Той се ухили около пръстите си, като бавно ги извади от устата си. – Имаш вкус на

слънце.

Сърцето ми прескочи. „Какво... какъв е вкусът на слънцето?“

Тази извивка на устните му беше зла. "Като теб."

Устата му се върна в моята. Можеше да са думите му, моят вкус на устните му или как все още усещах пръстите му в себе си. Можеше да са всички тези неща. Каквото и да беше, това подхранваше нуждата да му дам това, което той ми беше дал. Да споделя това удоволствие. Плъзнах ръката си между нас и открих, че дебелината му твърда дължина се опъва в меката кърпа на бричовете му. Още една вълна от плътно удоволствие се излъчваше през мен при усещането за него. Цялото му тяло се дръпна, подобно на моето при първото му докосване.

Аш отново издаде онзи тъмен, сладък звук, докато бръкна между нас, сгъвайки ръка върху моята. Той се притисна към дланта ми, потръпвайки. „Това... това ще стане нещо повече от целувка и докосване.“

– Ще стане ли? Никога преди не бях чувал гласа ми да звучи толкова кадифено. Никога не бях усещал как сърцето ми бие в тялото ми, както сега, докато се завъртя нов вихър от очакване. "Искам да направя това, което ти направи за мен."

Челюстта му се сви, когато го прегърнах през бричовете. – Нямах представа колко силно искам това.

„И аз искам това“, прошепнах в пространството между устата ни.

„В момента не искам твоята длан да я увия около члена си. Искам теб. Стегнато, мокро и топло – въздъхна той и дълбока тръпка ме обхвана, когато хватката ми се укрепи. Той изпъшка. „И ако продължиш да ме докосваш така, това ще се случи. Ще вляза вътре в теб и няма да са моите пръсти, които ще чукаш.“ Той отново наведе глава, докосвайки устните си върху моите. – Мисля, че знаеш това.

Направих.

О, богове, напълно го направих.

Преглътнах, ръката ми беше нестабилна, докато я плъзгах надолу по твърдата равнина на гърдите му. Въртяха се сто мисли, битка между импулсивност и предпазливост, безразсъдство и мъдрост. Вече бяхме отишли твърде далеч. Част от него беше вътре в мен. Той знаеше какъв вкус имам. Имаше безброй причини, поради които трябваше да обърна внимание на последното, и само няколко за първото. Но те бяха по-силни, по-непрестанни.

Не исках това, каквото и да беше, да свърши още. Не исках да се връщам в реалността, където знаех, че никога повече няма да почувствам това. Тази изобилна дивост. Тази връзка с тялото ми. До неговата. Реалността. Без умираща надежда да изпълня дълга си; да вземеш нещо подобно – нещо красиво и мощно – и да го използваш, за да убиеш. Няма нужда да бъда друг, освен себе си.

Така че изключих предпазливостта и мъдростта. "Знам какво ще се случи."

Устните му се извиха в усмивка срещу моите. "Ти си принцеса."

"Така? Ти си бог."

Тогава Аш се засмя, звукът беше гъст и тежък дим във вените ми. „И не бива да бъдеш развратен на пода на гора.“

– А ако не бях принцеса? – възразих аз, плъзгайки ръката си от него. – Би ли било приемливо тогава да започнем със споменатото разврат?

Още един нисък смях дразнеше устните ми, докато ръката му захвапа извивката на бедрото ми. „Никой не трябва да бъде развратен на пода в гората. Особено когато със сигурност ще усетят горещата хапка на съжаление по-късно.“

– Откъде знаеш, че ще съжалявам?

"Ти ще." Устните му докоснаха ъгъла на моите.

Тогава ми хрумна, че трябва да има предвид последствията, които често се случват от добър разврат. Дете. Отпуснах се, облекчена, че той имаше предвидливостта дори да мисли за такива неща, когато тази мисъл наистина дори не ми беше хрумнала. Дете, родено от смъртен и бог, беше изключително рядко, толкова много, че никога не бях срещал такова. „Това може да бъде предотвратено“, прошепнах аз, позовавайки се на билка, която знаех, че жените могат да приемат, преди или след това, която възпрепятства подобни неща. "Това е-"

– Знам какво е – прекъсна го той. – Изненадващо, не говорех за това.

Намръщих се. „Тогава какво точно мислиш, че ще съжалявам? Или мислите, че аз не знам собствените си желания и нужди?“

„Впечатляваш ми като човек, който знае точно какво иска и има нужда“, отвърна той.

– Но това не е мъдро.

– Тогава какво правиш? – попитах аз, натискайки леко гърдите му.

„Опит да не се започне със споменатото разврат.“ Ръката му се плъзна към гърба ми, където пръстите му се притиснаха в плътта ми.

Пулсиращ пулс на осъзнаване премина през мен. „В... в случай, че не сте наясно, имате странен начин да не се занимавате с разврат.“

„Знам“, отвърна той. „Вероятно защото нямам много опит с всичко, което води до разврат.“

Изненадата проблесна в мен. Отворих уста, за да попитам дали е имал предвид това, което си мислех, че прави – защото със сигурност, като бог, той не можеше – но устните му отново намериха моите. И целувки... целувките му бяха много разсейващи. Устните му се движеха към моите по бавен, упояващ начин, сякаш отпиваше от устните ми. Чувствах се като часове, въпреки че знаех, че са само минути. Не е достатъчно дълго, а после тези целувки се забавиха още повече, нежни. Нямах повече неочаквани убождания на зъбите му и с всяко помахване на устните му и движение с език знаех, че няма да отидем по-далеч от това.

И въпреки начина, по който го предизвиках и неговата донякъде досадна и изненадваща съдържаност, това... крайт беше наред. Това беше мъдрото нещо, защото да забравя начина, по който целуна, удоволствието, което ми беше доставил и как се чувствах сега, щеше да бъде достатъчно трудно. Всичко повече би било невъзможно.

Устните му бавно дръпнаха моите, оставяйки ме в приятна мъгла, когато главата му се повдигна. Отворих очи и го видях да оглежда брястовете.

Отне ми момент, за да ме обхване тревогата. – Чуваш ли нещо?

"Нищо като преди." Той ме погледна, докато плъзгаше ръката си по крака ми и след това се отдалечаваше. „Ако останах, мисля, че щях да бъда обсебен да се опитвам да преброя колко лунички имате.

Това, което каза... разтърси сърцето ми и аз рязко вдишах. Нямах нужда да чувствам това.

– Но трябва да тръгвам.

Принуждавайки хватката си върху раменете му да се разхлаби и не съм сигурна как ръцете ми изобщо са стигнали до там, кимнах.

„Трябваше вече да си тръгвам“, добави той. "Не очаквах да се забавя тази вечер."

Пренебрегнах изгарянето от разочарование, което почувствах в корема си. „Мисля, че тази вечер беше... напълно неочаквана.

„Мога да се съглася с това“, отвърна той и докосна бузата ми. Акцията ме изненада.

Хващайки къдрица, той я издърпа направо и след това бавно я уви около пръста си.

Той се загледа в кичура коса, пригласяйки палец върху него. „Ще се прибереш ли сега към легло, много по-удобно от горския под?“

Аз кимнах.

Но той не помръдна отгоре ми, теглото му все още беше приятно по някакъв опияняващ начин. Докато той се появи за момент погълнат от косата ми, аз се възползвах от възможността. Взех го, всъщност. Прекарах поглед по челото му и гордата линия на носа му, ъгловата височина на скулите му и тези шокиращо меки устни. Взех порязването на челюстта му и слабия белег на брадичката му. Запазих тези подробности за спомен, докато усещах плътта му срещу моята и как устните ми все още изтръпваха от докосването на неговите.

Поех меко дъх. – Ако искаш да си тръгнеш, ще трябва да пуснеш косата ми.

– Вярно – промърмори той, като отпусна пръста си от усукването. Той не остави косата да падне. Вместо това той го върна зад ухото ми с нежност, която реших, че също не мога да си спомня.

Тогава той наведе глава, целувайки центъра на челото ми, и това беше друго нещо, което бих се погрижил да забравя. Тогава Аш се изправи със същата грация, която имаше, когато се изправи срещу тези същества.

Бързо седнах, като се уверих, че листът покрива всички неспоменати неща, доколкото може. Продължавах да крадя погледи, погледът ми се скиташе ниско към мястото, където се заклех, че все още виждам твърдия ръб на възбудата му. Той замълча, после облече ризата си. Лунната светлина проблясваше по сребърната лента около бицепса му, когато той започна да обува ботушите си. Последното нещо, което вдигна, бяха

ножницата и мечът.

Тогава Аш се изправи пред мен и погледът му... Усещах го като физическо докосване по бузата ми, по гърдите ми и след това по дължината на бос крак. Жега последва този поглед, за който имах потъващо подозрение, че ще ме подиграва през безсънни нощи. Отново погледна към гората. „Не чакайте твърде дълго, за да се върнете“, посъветва го той.

Веждите ми се повдигнаха, когато утърках каквото и да е антагонистично нещо, което със сигурност изостря езика ми. Не знаех дали заповедта му идваше от място с предполагаем авторитет или от такова, което предизвиква загриженост, и не беше нещо, с което бях свикнал. Не се случваше често някой да ми казва какво да правя, освен да ме прогонят, особено през последните три години.

Той пристъпи към мен и след това спря, косата му падна на бузата и челюстта му, докосвайки рамото му. „Аз...“ Той сякаш се бореше как да продължи.

„Беше ми приятно да си поговорим с теб“, казах аз, говорейки честната пред боговете истина. Аш замлъкна напълно и неподвижно, а бузите ми се разгорещиха. „Въпреки че ме шпионирахте“, добавих бързо. – Най-неподходящо.

Появи се лека усмивка. Без намек за зъби, но чертите му се стопляха. "Беше ми приятно да си поговорим. Наистина – каза той и глупавото ми сърце подскочи в гърдите ми. "Бъди внимателен."

– Ти също – успях аз.

Аш остана там за момент, преди да се обърне, а стъпките му едва издаваха звук, докато се отдалечаваха. Усмивката ми леко избледня, докато го гледах как си отива, докато вече не можех да го видя в гъстите сенки. Имаше странна болка в гърдите. Усещане за загуба, което нямаше нищо общо с целувките до това къде са довели или не са довели целувките, нито дори с липсата на контакт. Усещаше се като да срещнеш приятел и след това веднага да ги загубиш. Това беше, което наистина се чувстваше. Това, за което говорихме, изглеждаше като нещо, които човек споделя само с приятели. Другите неща... е, не мислех, че приятелите споделят това.

Но това беше някаква загуба, защото не мислех, че ще го видя отново. Че ако той все още го гледаше, щях да съм толкова ненаясно, колкото преди. Че може би е осъзнал, че това вече е отишло твърде далеч. Помислих си така, защото той никога не е питал за име.

Все още бях непознат за него.

Поклатих глава и се изправих, като намерих роклята си на лунната светлина. Като го дръпнах, чух звук, който странно липсваше.

Птиците.

Те се викаха един на друг, пеейки песните си, докато животът отново се разбуди в гората.

Глава 14

„Снощи имаше бунт в Крофтс Крос. Започна като протест срещу Короната и малкото, което беше направено, за да се спре гниенето, но охраната го превърна в бунт с начина, по който реагираха. Седнала в подножието на леглото ми, Езра прокара ръка по лицето си. Беше показала малко след сервиране на закуската, изглеждаше така, сякаш е спала дори по-малко от мен. Сенки размазаха кожата под очите ѝ. „Шима бяха убити. Далеч по-малко от очакваното – колкото и ужасно да звучи. Но много бяха ранени. Пожарът е унищожил няколко къщи и фирми. Някои твърдят, че охраната ги е поставила.

"Не бях чувал." Разсеяно усуквайки косата си на дебело въже, потърках по-навътре в избледнелите смарагдови възглавници на стола, поставен пред прозореца. Гледката гледаше към Тъмните брястове, място, което сега изглеждаше като различен свят. – Нека позная, охраната е действала по заповед на Короната?

„Те бяха“, отбеляза тя, като млъкна, докато оглеждаше спалнята ми. Погледът ѝ се плъзна по тесния гардероб, единствената друга мебел, освен стола, на който седях, леглото и ракла на таблата. Книгите образуваха наклонени кули до стената, тъй като

нямаше рафтове, които да ги излагат. Нямах дрънкулки или колички за сервиране, картини на Мая, Първичният на любовта, красотата и плодородието. Или Кийла. Или буйни дивани, осигуряващи достатъчно места. Не приличаше на нея или на покоите на Тавиус. Досегаше ме – разликите – дори когато бях Девата. Сега просто бях свикнал. „Но не е като че нямат чувство за автономия или контрол върху действията си“, продължи Езра. „Имаше и други начини, по които биха могли да се справят с проблема.“

Това не беше първият протест, който прерасна в насилие. Най-вече отговорът винаги ескалирал проблема. Понякога това бяха хората, но не можех да ги виня, когато беше ясно, че чувстват, че мирните демонстрации не привличат вниманието на Короната и когато твърде много от членовете на техните семейства и приятели бяха безработни и гладуващи.

„Пазачите биха могли да се справят по различен начин.“ Гледах как се люлеят върховете на брястовете. Някъде отвъд тези дървета езерото чакаше. Стомахът ми се изкриви. Дори като си помисля за това, сега се чувствах различно и не бях сигурен дали това предвещава нещо добро или лошо или изобщо нищо. „Но не мисля, че им пука достатъчно, за да се опитат да деескалират ситуацията и вероятно са запалили огъня като форма на наказание или по някакъв начин да накарат протестиращите да изглеждат така, сякаш са сгрешили.“

– За съжаление трябва да се съглася. Тя направи пауза. „Изненадан съм, че вече не си наясно какво се е случило или не в разгара на нещата.“

При следващото си вдишване се появи странно улавяне и усуках косата си още по-здраво. В съзнанието ми се образуваха две светещи сребърни очи. Усетих още едно усукващо движение, този път по-ниско в корема. Как бих могъл да обясня какво правих снощи? Или дори да говоря за това, когато умът ми веднага си проправи път към това как кожата на Аш се чувстваше спрямо моята. Как се чувстваха устните му, пръстите му...

Покажи ми.

Прочистих гърлото си. „Бях на езерото и загубих представа за времето“, предложих куцата полулжа. Ако й кажа нещо за снощи, дори и по-малко интимните подробности, тя разбираемо ще има въпроси. Бих, но аз... просто не исках да говоря за Аш или нещо, което той беше споделил с мен. Всичко се чувстваше твърде нереално. Сякаш започнах да говоря за това, щяха да се появят малки дупки, които разрушават цялата памет. Пуснах косата си. „Короната или нейният наследник излизали ли са някога да проверяват хората си снощи? Опитайте се да ги успокоите? Да слушате техните опасения?“

Смехът на Езра беше сух. – Това сериозен въпрос ли е? Тя поклати глава, докато си играеше с дантелата по яката на бледосинята си рокля. „Тавиус беше скрит в стаята си. Все пак е, след като закусваш там. И кралят планира да се обърне към хората в даден момент, за да ги увери, че всичко, което може да бъде, се прави.“

– Колко навременно от негова страна.

Езра изсумтя.

Оставих бузата си да се отпусне в облегалката на стола и изучавах доведената си сестра, фокусирайки се върху сенките под очите ѝ. Без тя да казва толкова много, знаех, че е била там снощи с хората, помагайки с каквото може. Точно както тя излизаше там, ден след ден. – Ти трябва да си наследник – казах ѝ аз. – Ти би бил много по-добър владетел от Тавиус.

Тя повдигна вежди. „Това е, защото всеки би бил по-добър владетел от Тавиус.“

– Вярно – казах тихо. „Но ти ще бъдеш по-добър владетел, защото всъщност ти пука за хората.“

Езра се усмихна леко. "Пука ти."

Как да не бих, когато нещата, които се случват на хората, беше моята съдба да спрат? Задържах въздишка. „Знаеш какво ще се случи, докато Гнилото продължава да се разпространява. Как мислиш, че Тавиус ще се справи с това?“

Извивката на устните ѝ избледня. „Можем само да се надяваме, че този ден няма да дойде скоро или той да се ожени за някой много по-голям...“ Тя се намръщи, докато търсеше точната дума.

По-мила дума от това, което излезе от устата ми. „Далеч по-интелигентен?“

Състрадателен? Емпатичен? Смел? Грижовна-?"

"Да, всички тези неща." Тя се засмя, докато погледът ѝ ме обхвана. "Добре ли си?" – Да? Веждите ми се намръщиха. "Защо питаш?" "Не знам." Тя продължи да се взира. „Просто изглеждаш... изключен. Наречете го семейна интуиция."

Семейни? Понякога забравях, че сме семейство. Устоях на желанието да се извия в стола си. – Мисля, че семейната ви интуиция е малко ръждясала.

"Може би." Тя се отпусна, извивката се върна към устните ѝ, но усмивката не достигна до очите ѝ. „Ще да се насоча към Крофтс Крос, за да видя как вървят ремонтите на някои от повредените фирми и домове, и след това да проверя при лечителите, за да видя дали имат нужда от помощ за справяне с ранените. Искате ли да се присъедините към мен?"

Фактът, че тя попита, ме стопли. „Благодаря“, казах аз, разгръщайки краката си от стола. „Но щях да видя дали има остатъци в кухнята и да проверя за Coupers. Знам, че и Пен, и Амарис се опитват да си намерят работа, тъй като сега земите им са напълно пропилены.

Езра кимна бавно. – Знаеш ли какво мисля? тя попита. „Ти си кралицата, от която хората на Лазания се нуждаят.

Засмях се дълбоко и силно, въпреки че гласът ѝ беше толкова тържествен, както винаги. Това беше нещо, което никога не можеше и нямаше да се случи. Все още се кихох над това, след като Езра си тръгна и аз облякох обикновена кафява пола и бяла блуза от тънка памучна морава. Можех да кажа, че днес жегата ще бъде жестока и дори аз не исках да нося панталони. Бързо сплитайки косата си, прибрах малко ножче със злобно назъбено острие в ботуша си и желязното острие към бедрото си, след което се отправих към западната кула. Сутрешното слънце се мъчеше да проникне в кулата, докато се придвижвах по понякога хлъзгавите стъпала към етажите отдолу. Излязох в една от по-малко посещаваните зали. Беше станало навик да се движиш в празните коридори. Имаше по-малък шанс да стана фокусна точка на любопитни погледи от новите слуги, които все още не бяха сигурни кой съм, и по-лесно да избегна начина, по който по-възрастните слуги се държаха така, както са ги учили – да се държат така, сякаш не го правят дори ме види. Сякаш наистина не бях нищо повече от изгубен дух. Продължителният аромат на пържено месо проникна във въздуха, когато влязох в кухнята. Слугите пръхаха между работните станции или чистеха, или се подготвяха за по-късно днес. Отклоних се вдясно, към планината на мъж, който сечеше парче говеждо месо, сякаш беше нанесло жестока обида на него и цялата му кръвна линия.

Което означаваше, че той едва ме понасяше.

– Имаш ли нещо за мен? Попитах.

„Нищо, което би било подходящо дори за най-гладните усти“, отвърна грубо Орлано, без дори да спре в замаха си.

Огледах се с присвити очи върху кошниците с картофи и зелените, подредени близо до бушелите с ябълки. – Сигурен ли си в това?

„Всичко, което знам, че гледаш, е за тази вечер. Очакват се някои изискани гости.“ Неговият нож падна с мокър удар. „Така че няма да бягате с нищо от това. Тези нуждаещи се усти ще трябва да се грижат сами."

„Те се оправят сами“, измърморих аз, чудейки се какви гости идват. Отне ми момент, за да си спомня, че предстои обред. "И те все още се нуждаят."

"Не е мой проблем." Той избърса с ръка предната част на престилката си. – Не е твой проблем.

– Сигурен ли си в това? Потрепнах, когато лентите говеждо месо, които той хвърли в купа, паднаха с мокър мляс. "Може би това е проблемът на краля и кралицата."

Неговият нож замръзна във въздуха, когато обърна глава към мен. Тъмните му очи се присвиха под побелели вежди. „Недей да говориш такива неща около мен, когато дори тези проклетите тенджери и тигани имат очи и уши. Не че не съм за еднократна употреба."

Никога не можех да разбера дали Орлано подозираше кой съм, но понякога, като сега, си мислех, че той просто може да знае, че аз съм провалилият се Избраник и Принцесата. „Крал Ерналд обича сладкишите ти и начина, по който готвиш печеното“, казах му. „Вие вероятно сте най-малкото за еднократна употреба в целия този замък, включително кралицата.

Гордостта изпълни очите му, въпреки че изсумтя. „Върви и се махай оттук. Имам нужда

от онези момичета там да белят ябълки, вместо да те зяпат и да се молят. Ъгълчетата на устните ми се обърнаха надолу, докато погледнах към бушелите. Двама по-млади слуги в бели блузи, колосани до степен, че можеха да стоят сами, наблюдаваха нервно готвача и мен. Белачите в ръцете им бяха неподвижни, за разлика от устните им. хм. Наистина изглеждаха така, сякаш се молят. Боговете знаеха само какъв слух са чули, който е довел до това.

"Добре." Избутах от плота.

„Има няколко натъртени ябълки и картофи, които почти не се развалят от фурните.“

Орлано се върна към парчето месо. "Можеш да ги имаш."

– Ти си най-добрият, знаеш ли това? Казах. "Благодаря ти."

Лицето му пламна в червено. "Махай се оттук."

Смеейки се под носа си, аз се заобиколих около него. Бързо прехвърлих храната в един чувал и след това се отправих към големите, заоблени врати. Погрижих се да бързам покрай бушелите и двамата слуги.

Стъпките ми се забавиха, когато ги погледнах. „Внимавайте колко силно се молите. Бог или първичният просто може да отговори."

Един от тях изпусна белачката си.

"Момиче!" – извика Орлано.

Като намигнах на двете жени, извадих задника си от кухнята, преди Орлано да ме изхвърли от нея. Доброто настроение не продължи дълго, когато излязох на сутрешното слънце и видях заниманията в конюшните.

по дяволите.

Благородници от области извън Карсодония вече бяха започнали да пристигат за Ритуала, а каретата им беше море от семейни щитове. Последното нещо, което Короната трябваше да направи, беше да изхранва семейства от цялото кралство, които нямаха проблем да се хранят.

Това няма да мине добре с хората.

Цялата храна, която щеше да бъде приготвена през следващите няколко дни, можеше да отиде при тези, които се нуждаеха от нея. Но тогава Короната нямаше да може да поддържа претенцията за стабилност – такава, която се пукаше и показваше признаци на счупване. Никакви изискани рокли или сложни празници не биха могли да скрият това.

Изкачих прашния хълм, чувалът с ябълки и картофи беше неестествено тежък товар в ръцете ми, въпреки че остана по-малко от половината. Липсата на сън караше всяка стъпка да се чувства като двадесет, но въпреки всичко, аз се ухилих леко, тъй като големите дъбове, облицовани по черния път, блокираха отблясъците на сутрешното слънце.

Снощи ми се струваше сюрреалистично, като трескав сън, който изглеждаше по-правдоподобен, отколкото да прекараш няколко часа край езерото, разговаряйки с бог от Земята на сенките – да бъдеш докоснат от такъв. Доволен от един.

Потта обсипа челото ми, когато се пресегнах и дръпнах качулката на блузата си по-далеч, за да предпазя лицето си от слънцето. пепел. Топлината се събра ниско в стомаха ми. Мисленето за целувките му, докосването му направи много малко, за да охлади и без това прегрялата ми кожа, но беше много по-добре, отколкото да се замислям върху състоянието на кралството или което и да е от другите многобройни неща, които не можех да направя нищо, за да променя. Правейки това само ме караше да се чувствам безполезен и виновен. Но тези целувки, начинът, по който ме докосна, и какво каза? Те ме накараха да се чувствам развълнуван и разпуснат и още дузина различни, влудяващи неща. И нямаше дори и намек за съжаление. Наслаждавах се... напълно и неочаквано създадох изобилие от спомени, които щяха да останат с мен толкова дълго.

Имаше нотка на тъга обаче, защото всичко свърши. И с всеки изминал ден, който дойде, знаех, че тези спомени няма да бъдат толкова ярки и ясни. Щяха да станат като избледнял сън. Но не го оставих да се задържи. Ако го направих, това щеше да опетни спомените, а аз отказах да позволя това да се случи. Имаше твърде малко добри, както беше.

Това, което Аш беше казал за липсата на много опит, когато ставаше дума за разврат, се върна, за да се обсебя, което вече бях направил прилично количество. Възможно ли е наистина да е намеквал, че няма много или никакъв опит, когато става дума за

интимност? Това изглеждаше невъзможно. Той беше бог, който вероятно беше най-малкото на няколкостотин години. И той изглеждаше ужасно добър в целуването и докосването за някой, който не го правеше. Но...

Той ме помоли да му покажа какво искам – какво ми харесва. И имах.

Имаше ли значение дали съм лежал с повече от него? Или ако изобщо не е бил с такъв? Не. Това просто ме накара да се интересувам от него – миналото му и какво правеше, когато не ловеше богове или явно не ме държеше под око. Никога ли не беше намирал някой, който го привличаше? Или поне достатъчно привлечени, за да бъдат с? Някой, в когото е изпаднал в похот или дори влюбен? И ако е така, как мога да бъда първият? Трябваше да има други, които бяха повече...е, повече всичко. Като се започне с всяка една богиня.

Освен Креса.

Мислите за пепел бързо избледняха на заден план, когато слънцето ме къпеше в светлината си и аз видях какво ме очакваше.

Гнилото се беше разпространило.

Стъпките ми се забавиха, когато погледнах над дърветата отдясно и коремът ми потъна. Крайниците на дърветата джакаранда някога бяха натежали с тромбовидни лилави цветове. Сега те покриха земята, цветовете бяха кафяви, краищата им бяха извити. Голи крайници, не можеше да се заблуждава странната сивота на Гнилото, която сега се придържаше към клоните и ствола на дървото като мъх.

Фермерите бяха опитали това, което вярваха, че е направил крал Родерик. Бяха прекарвали ден и нощ, седмици и месеци, ровейки и стържейки, но Гнилото беше дълбоко. А под него твърд, каменист тип почва, в която липсват хранителните вещества, необходими за отглеждането на култури.

Студ обля гърдите ми, докато гледах Гнилото. Разпространението определено ставаше по-бързо. Дори първичният на смъртта да дойде за мен сега, не бях сигурен, че мога да го накарам да се влюби в мен навреме.

Лазания нямаше години.

Приближих се, отмествайки мъртъв цвят с ботуша си, докато не видях това, което вече знаех, че ще видя. Самата мръсотия се беше развалила и стана сива.

„Богове“, прошепнах аз, загледан в разрушената земя. Вдишайте. Дъхът, който поех, закъса, когато ароматът на Гнилото достигна до мен. Не беше неприятна миризма, точно. Напомни ми за...

От остарели люляци.

Точно как са мирисили Ловците. Същият аромат, който беше изпълнил въздуха, преди Андрея Йоанис да се изправи, мъртва, но все още движеща се.

Не беше моето въображение. Rot миришеше по същия начин.

Погледнах към града. Сред останалите дървета Храмът на сенките блестеше мрачно на слънчевата светлина. Към центъра слънчевият храм блестеше ярко. И двете бяха почти болезнени за гледане. По-назад, замъкът Уейфеър се издигаше високо на хълма, а отвъд кулите от слонова кост, Страуд морето блещукаше в наситено синьо. Колко време, докато Ротът достигне фермите, покрай които бях подминал, и града отвъд него? Какво би станало, ако достигне Тъмните брястове и след това морето?

Когато попаднах на фермата на Маси, видях, че зад каменния дом и вече празните конюшни е останал само един декар неопетнена земя. Още по-лошо, сивото на Гнилото беше опасно близо до листните глави зеле, които все още не бяха готови за бране.

Притиснах чувала към гърдите си, устоях на желанието да избягам покрай дома на Маси, за да сложа разстояние между себе си и чакащата да се случи катастрофата. Нямаше смисъл обаче. Дестинацията ми беше много по-лоша от тази.

Скъръцането на пантите привлече погледа ми към дома. Госпожа Маси излезе навън с плетена кошница в ръка. В момента, в който ме забеляза, тя махна с ръка.

Прехвърлих товара си на едната ръка, отвърнах на жеста, пронизан от вина. Г-жа Маси нямаше представа, че бих могъл да спра опустошението на нейната ферма. Ако го направи, се съмнявах, че ще излезе навън да ме поздрави. Вероятно ще се опита да ме бие по главата с този кош.

– Добро утро – извиках аз.

"Сутрин." Тя се понесе по напукания камък на пътеката. Мръсотията, полепнала по коленете на панталоните ѝ, ми каза, че тя вече е работила онова, което е останало от фермата, тъй като г-н Маси вероятно отиде в града. Хората като тези често

ставах преди всеки друг и лягах след всички останали.

Тавиус често ги наричаше по-ниската класа. Само някой, който не е годен да управлява, би си помислил за гръбнака на кралството като такъв, но наследникът беше, е... задник. Тавиус не уважаваше онези, които слагаха храната в чинията му, и не бих се учудил, ако чувствата бяха взаимни. И ако вече не са били, беше само въпрос на време да споделят същото мнение.

— Какво те извежда тук? — попита госпожа Маси. — Короната ли те изпрати?

Тя предположи, че работя в замъка, вярвайки, че Короната предлага храната, която донесох. Никога не съм ѝ давал индикация да мисли другояче. „Исках да проверя за Coupers. Не бях сигурен дали знаеха за случилото се снощи в Крофтс Крос. С нанесените щети на някои от сградите, сигурен съм, че ще са необходими допълнителни ръце за ремонт.“

Г-жа Маси кимна. — Толкова ужасно нещо. Тя подпря кошницата на заоблено бедро, докато погледът ѝ се измести в посока към града. „Но предполагам, че предстоящият Ритуал ще донесе... малко радост.“

Аз кимнах. — Сигурен съм, че ще стане.

„Знаеш ли, никога не съм бил на Ритуал. Имаш ли?“

„Не съм имал възможност“, казах ѝ аз. Би било рисковано да се появя там, особено когато короната щеше да присъства. Но ми беше любопитно всичко, което се случи. — Сигурен съм, че е скучно.

Кожата на потъмнялото ѝ от слънцето лице се набръчка, докато г-жа Маси се смееше. — Не бива да казваш това.

Ухилих се, но хуморът ми избледня, докато погледът ми прескачаше сивите полета.

„Разпространи се от последния път, когато бях тук.“

„То има.“ Тя отбеляза една своенравна къдрица, която се беше измъкнала от дантелата на бялата шапка, която носеше. „Изглежда, че се движи по-бързо. Вероятно ще трябва да приберем реколтата, преди да е готова. Това е единствената ни възможност в този момент, след като блокадата, която Уилямсън изгради от дърво, не я спря, както се надявахме. Тя леко поклати глава и тогава се появи бледа усмивка. „Просто се радвам, че синът ни е намерил работа на корабите. Стига до Уилямсън, знаеш ли? Че синът му няма да тръгне по неговите стъпки, както Уилямсън направи с баща си преди него. Но тук няма бъдеще.“

Стисках чувала си по-здраво, докато гърдите ми се стискаха, исках да знам какво да кажа — иска ми се да има какво да кажа.

Иска ми се да бях намерен за достоен.

„Съжалявам.“ Госпожа Маси се засмя нервно, прокашлявайки се. — Нищо от това не е твоя грижа.

„Не, всичко е наред“, казах ѝ аз. „Няма нужда да се извинявам.“

Тя издиша грубо, докато се взираше в разрушената си ферма. — Казахте, че сте на посещение при Купърс?

Кимнах, хвърляйки поглед към нещо, което сега ми се струваше като тъжен чувал с храна. Вече бях спрял в три други къщи, преди да дойда тук. „Нуждаеш ли се от нещо? Имам ябълки и картофи. Няма много, но...“

„Благодаря ти. Това е любезно предложение и много оценено“, каза тя, но гръбнакът ѝ се изправи и устата ѝ се стегна.

Премествайки тежестта си от крак на крак, осъзнах, че може би съм я обидил с подобно предложение. Много от работническата класа бяха горди хора, които не бяха свикнали, нито желаеха това, което понякога виждаха като подаяния. — Не исках да намеквам, че имаш нужда.

„Знам.“ Притискането на устата ѝ леко омекна. „И няма да се гордея да приема такава щедрост, щом дойде този ден. За щастие все още не сме там. Купърите могат да се възползват много повече от нас. Те не са могли да отглеждат нито една реколта от твърде дълго време, нито картофи, нито боб.“

Погледнах напред към мястото, където късият хълм предпазваше дома на Couper от поглед. „Мислите ли, че Пен вече е намерил друг източник на доходи?“

„Амарис ми каза онзи ден, че и двамата са опитали“, каза тя, погледът ѝ беше насочен в същата посока. „Но тъй като комбайните бягат в други ферми и магазините в града, нищо не е налично. Мисля, че решиха да изчакат. Надяваме се, че не е твърде късно Пен да види дали някои от фирмите се нуждаят от помощ.“

Имаше шанс Пен да си намери временна работа – за да излезе нещо добро от случилото се в Крофтс Крос снощи. Искях да попитам какво ще правят Маси, след като имотът им стане като на Купърс. Щяха ли да се придържат към земите си, вярвайки, че те отново ще станат плодородни? Или биха напуснали дома и декарите, обработвани от семействата им в продължение на векове? Masseys бяха по-стари от Coupers, но възрастта не беше проблем. Други източници на доходи не бяха в изобилие. Трябваше да се направи нещо сега, проклятие или не. Това не беше първият път, когато си го мислех. Дори не беше стотната.

Обръщайки се към г-жа Маси, казах сбогом и тръгнах към Coupers. Картофите и ябълките нямаше да ги издържат дълго, но беше нещо и бях сигурен, че ще имам повече, отколкото мога да нося утре. Толкова голяма част от храната, която се приготвя сега, щеше да остане недокосната от гостите.

Мъртвите дървета отдавна бяха паднали и бяха изчистени, но все още беше шок да стигна до хълма и да видя нищо освен нещо, което приличаше на фин слой пепел. Когато се появи домът на Couper, очаквах да чуя момичешкия смях на дъщеря им и щастливите писъци на сина им, и двамата твърде малки, за да разберат напълно какво се случва около тях. Единственият звук беше мъртвата трева, която хрущеше под ботушите ми. Когато се приближих до дома, видях, че входната врата е отворена. Тръгнах към навеса. – Пен? Извиках и бутнах вратата с бедро. – Амарис?

Нямаше отговор.

Може би са били навън в плевнята. Имаха шепа пилета, поне когато бях тук преди няколко седмици. Може и да са в града. Може би Пен вече беше помислил да отиде при корабните компании. Реших, че мога да оставя ябълките и картофите в кухнята им, бутнах вратата до края на пътя.

Миризмата веднага ме удари.

Не уханието на гниене накара сърцето ми да се разтуптява. Това беше по-дебело и обърна стомаха ми, напомняйки ми за месо, оставено да се развали.

Погледът ми обхвана кухнята. На иначе голата маса седяха свещи, изгорени до крак. Газовите фенери на камината на огнището отдавна бяха угаснали. Всекидневната, колекция от столове и износени дивани, също беше празна. Малки топчета и платнени кукли бяха спретнати в кошница до късия коридор, който водеше към спалните. Взрях се в прага, пръстите ми се зарових в драскания чувал.

Недей. Недей. Недей.

Стъпките ми бяха бавни, сякаш вървах през вода, но все пак ме носеха напред, дори когато гласът в главата ми прошепна и след това ми извика да спра. Малки подутини пъпчиха по кожата ми, когато влязох в залата, а миризмата... ме задави.

Недей. Недей. Недей.

Вратата отдясно беше затворена, но тази отляво не беше. Чу се бръмчене, тихо бръмчене, което трябваше да разпозная, но не можах в момента. Погледнах в стаята. Това, което беше останало от торбата с ябълки и картофи, се изплъзна от внезапно изтръпнали пръсти. Дори не го чух да удари пода.

Бръмченето беше от стотици мухи. Миризмата беше от...

Купърите лежах заедно на леглото. Пен и съпругата му Амарис. Между тях бяха децата им. Донован и... и малката Мати. До Пен имаше празен флакон, какъвто лечителите често използваша за смесване на лекарства. Представях си, че са споделяли леглото по този начин много пъти в миналото, четейки приказки на децата си или просто се наслаждавайки на времето си заедно.

Но те не спяха. знаех това. Знаех, че единственият живот в тази стая са забравените от боговете мухи. Знаех, че освен насекомите, животът не беше в тази къща от доста време. И затова дарбата ми не ме беше предупредила за това, което щях да намеря. В този момент аз, нито някой друг, смъртен или бог, не можехме да направим нищо. Беше твърде късно.

Те бяха мъртви.

знамена и позлатените аплици, които горяха дори при цялата дневна светлина, проникваща през многото прозорци. Слугите идваха и си отиваха в непрекъснат поток, докато тичаха от кухните към Голямата зала. Те носеха вази с цъфтящи през нощта рози, които в момента бяха затворени, изгладено бельо за маса и изтъркани чаши без петна. Докато вървах, не можех да повярвам как целият етаж на замъка Уейфеър мирише на печено месо и печени десерти, докато Купърите лежаха мъртви в леглото си, доказателството за това, което Пен и Амарис вярваха, е единствената им възможност да почиват в този празен флакон. Бяха избрали по-бърза смърт пред по-дълга, продължителна. Междувременно в момента се приготвяше достатъчно храна, за да ги нахраним за един месец.

Исках да съборя транспарантите и аплиците, да скъсам плата и да разбия стъклата. Стискайки прашните си поли, се изкачих по широките, полирани варовикови стълби до втория етаж, където знаех, че ще намеря втория си баща. Поздравителните стаи на долното ниво, облицовани банкетната зала, се използваша само при среща с гости. Вече проверих там и двете стаи бяха празни.

Стигайки до площадката, се насочих към западното крило на замъка. Щом залата се появи, видях няколко мъже пред личните стаи на втория ми баща. Кралските гвардейци стояха в нелепите си униформи, гледайки право пред себе си, с ръце, опрени на дръжките на мечовете, за които се съмнявах, че някога са вдигали в битка.

Никой от тях не погледна в моята посока, когато се приближих. – Трябва да видя краля.

Кралската гвардия, която блокира вратата, дори не мигна, докато продължаваше да гледа право пред себе си. Той не направи никакво движение, за да се отдръпне. Търпението ми ме напусна в момента, в който видях какво стана със семейство Купър. Пристъпих по-близо до пазача, достатъчно близо, за да видя как сухожилията на челюстта му се свиват. „Или се отдръпни, или аз ще те отблъсна.“

Това привлече вниманието на възрастния мъж. Погледът му се насочи към мен, бръчките в ъглите на очите му се задълбочиха.

„И моля, не се колебайте да се съмнявате, че ще изпълня тази заплаха. Защото не бих искал нищо повече от това да докажа колко грешиш – обещах аз.“

Розовото се процеди в лицето на мъжа, когато кокалчетата му побеляха от това колко здраво държеше меч.

Наклоних глава настрани, извивайки вежди. Ако дори се осмели да вдигне този юмрук на сантиметър, щях да счупя всяка проклетата кост в ръката му или да умра, опитвайки се.

– Отдръпни се, Пайк – нареди друг кралски гвардеец.

Пайк изглеждаше така, сякаш би предпочел да пхне цялото си лице в тенджерата с вряща вода, но той се отдръпна. Той не посегна към вратата, както би направил за всеки друг. Откровеното неуважение не беше изненадващо, но не ме интересуваше, докато стиснах тежката златна дръжка и бутнах вратата.

Богатият тютюн за лула ме заобиколи в момента, в който влязох в обляната от слънчева светлина стая. Лъчите светлина се отразяваха от ръчно издуханите стъклени фигурки, облицовани по рафтовете. Някои бяха от боговете и първичните. Други бяха животни, сгради, карети и дървета. Кралят ги бе събирал, откакто се помня. Намерих го да седи зад тежкото желязно бюро в единия край на кръглата камера.

Крал Ерналд беше с гръб към прозорците и балкона, на които беше застанал предната вечер. Той винаги е бил по-голям от живота за мен, широки гърди и висок, бърз да се смее и усмихва. Той обаче не беше толкова неостаряващ като майка ми. Кестенявата коса на слепоочията му започваше да побелява, а бръчките в ъглите на очите и по челото му се задълбочаваха.

В момента нямаше нищо голямо в него.

По лицето на краля на Лазания се появи изненада, когато той погледна към вратата. Беше кратко. Чертите му скоро се изгладиха в маската на безстрастието, която винаги носеше, когато присъствах. Тези смехове и усмивки винаги изbledняваха, щом разбра, че съм близо.

Дълбоко в себе си мисля, че се страхуваше от мен, дори преди да бъда намерен за недостоен.

Пастрохът ми не беше сам. Разбрах това в момента, в който влязох в офиса и видях тила на доведения си брат. Той седеше на дивана в центъра на стаята и лениво бра

през купа с фурми.

Иначе стаята беше празна.

"Сера." Тонът на краля беше равен. "Какво правиш тук?"

Никаква топлина или обич. Въпросът му беше искане, а не молба. В миналото това дразнеше. След като бях признат за недостоеен, не почувствах нищо. Днес, обаче, ме изпрати гореща вълна от ярост. Ако не знаеше защо съм тук, това означаваше, че нямаше представа, че съм прекарал последните няколко часа, гледайки как първите пазачи, на които срещнах, погребват Купърите.

– Купърите са мъртви – обявих аз.

"Кой?" – попита доведеният ми брат.

Гърбът ми се стегна. „Земеделски производители, чиито земи са били заразени от гниене.“

– Имаш предвид Гнилото, което не успя да спреш – поправи го Тавиъс, вдигайки дата. Игнорирах го. – Знаеш ли поне кои са?

„Знам кои бяха“, каза вторият ми баща, поставяйки лулата си върху кристален поднос.

„Бях уведомен за тяхното преминаване преди не повече от час. Това е най-жалко.“

"Това е повече от жалко."

– Прав си – съгласи се той и очите ми се присвиха, защото имах достатъчно разум, за да знам по-добре. „Това, което решиха да направят, е трагично. Тези деца...“

– Искаш да кажеш това, което смятат, че трябва да направят. Скръстих ръце, за да се спра да не взема една от скъпоценните му фигурки и да я хвърля. "Трагичното е, че те чувстваха, че нямат друг избор."

Пастроктът ми се намръщи и се премести напред на мястото си. "Винаги има и други избори."

„Трябва да има, но когато гледаш децата си...“ Дъхът ми спря и изгори в дробовете ми, когато кикотът на малката Мати отекна в ушите ми. „Не съм съгласен с това, което направиха, но те бяха тласнати до точката на счупване.“

„Ако нещата са били толкова зле за тях, защо просто не са потърсили друга работа?“

Тавиъс се изхвърли, сякаш беше първият, който се сети за подобно нещо. "Това би било много по-добър избор."

„Каква работа биха могли да намерят?“ настоях аз. „Мислите ли, че човек може просто да влезе във всеки магазин или компания или да се качи на кораб и да си намери работа? Особено когато са прекарвали целия си живот в усъвършенстване на една търговия?“

„Тогава може би е трябвало да научат друг занаят в момента, в който твоят провал разруши земята им“, предположи той.

„Колко професии сте решили да научите и сте усвоили до степен, че след това бихте могли да поискате работа?“ предизвиках.

Тавиъс не отговори.

Точно. Единственото умение, което беше усвоил, беше как да бъдеш експерт.

„Вярвам, че това, което се опитва да каже твоят доведен брат, е същото като мен“, разсъждава кралят, като постави ръце на бюрото. „Винаги има избор. Те са избрали грешно.“

„Звучиш така, сякаш нямат причина. Те вече умираха. Умирай от глад!“

„И те избраха да отнемат живота си и живота на децата си, вместо да направят всичко възможно, за да ги нахранят!“ Кралят се надигна от стола си в кичур от черна коприна, украсена със сливи. „Какво бихте ме накарали да направя, че би могло да промени този резултат? Нямам контрол над Rot. Не мога да излекувам земята. Ти знаеш това.“

Не можех да повярвам, че дори ще зададе този въпрос. „Можеше да ги нахраниш.“

Увериха се, че имат храна, докато успеят да отглеждат реколтата си отново или да намерят работа."

„И трябва ли да прави това за всяко семейство, което вече не може да обработва земята си?“ – попита Тавиъс.

Ръцете, свити в юруци, се обърнах към мястото, където седеше той. Върху кожения ботуш, подпрян на твърдата повърхност на османската тапа, нямаше нито петна мръсотия. Той наклони глава в моя посока, без нито една къдрица да се разлее по челото му. Почернялото око, което му бях дал, беше избледняло твърде бързо. Чертите му бяха перфектно съчетани. И все пак всички тези красиви черти някак си бяха

погрешни на лицето на Тавиус. „Да“, отговорих аз. „И не само фермерите. Трябва да знаете това като наследник на трона.

Устните му, вече тънки, бяха плътно притиснати една към друга.

„Жътварите са тези, които разчитат на нивите, за да нахранят децата си.

Собствениците на магазини са тези, които се борят всяка седмица, за да си купят храна, защото цените са се увеличили.“ Загледах се в него. — Знаеш ли защо цените се повишиха?

Напрегнатостта изчезна от лицето му. "Знам защо. Вие." Той се усмихна, пъхна фурма в устата си. Съмнявах се, че го прави. „Кажи ми, сестро. Как мислиш, че бихме могли да осигурим всяко семейство?“

Отвращението сви корема ми. „Можем да даваме. Можем да им дадем част от храната тук, като започнем с фурмите в тази купа.

Тавиус се усмихна и след това отхапа друг плод.

Обърнах се към краля. „Тук, в рамките на тези стени, има повече от достатъчно храна, за да нахрани сто семейства за един месец.

"И тогава какво?" — попита вторият ми баща, като вдигна ръце с длани нагоре. „Какво ще правим след месец, Сера?“

„Не е като да останем без храна. Има и други ферми...“

„Те вече са изтласкани до своите граници, за да компенсират земите, които вече не могат да произвеждат“, прекъсна той. „Къде ще теглим чертата? Да решаваме кого да храним и кого не. Както казахте, не са само фермерите. Това са комбайните и др. Но има и други, които или не могат, или не искат да се грижат сами. Тези, които ще дойдат с вдигнати ръце и отворени уста. Ако се опитаме да ги нахраним, всички щяхме да гладуваме.

Поех дълбоко дъх, който не успокои настроението ми. „Искрено се съмнявам, че някой би избрал да не се оправя сам и да гладува.

Кралят се засмя, докато седеше. — Ще се изненадате — каза той, като взе инкрустирана с рубини чаша.

„Трябва да има нещо, което можем да направим“, опитах отново.

— Е, имам идея — обяви Тавиъс, а аз дори не си направих труда да го погледна. „Това нещо с нормирането, за което говориш? Можем да започнем, като вземем храната, изразходвана за най-безполезното в тези стени.

„О, нека позная... Ти говориш за мен.“ Погледнах го през рамо. Той изви вежди. "Поне осъзнавам колко съм безполезен." Усмихнах се, когато той изчезна. — За разлика от някои в тази стая.

Самодоволният поглед изчезна напълно от лицето му, изтрит от горещината на гнева. — Как смеееш да ми говориш така?

„Няма нищо смело да се говори истината“, отвърнах аз.

Тавиус се изправи бързо и аз се изправих пред него. — Знаеш ли какъв е проблемът с теб?

"Вие?" Предложих, без дори да ме интересува колко детинско звучи.

Очите му се изтъниха на цепки. „Аз? Иронията щеше да е смешна, ако не беше толкова жалка. Проблемът си ти. Винаги си бил ти.“

— Тавиус — предупреди баща му.

Доведеният ми брат направи крачка към мен. „Провалихте това семейство. Те са мъртви заради теб. Не съм аз.“

Сковах се, когато думите му ме прорязаха, но не позволих да се покаже, когато срещнах погледа му. „Тогава повече ще умрат заради моя провал, освен ако Короната не направи нещо. Какво ще правите, след като заемете трона? Да продължаваш да оставяш хората си да умират, докато седиш в замъка и ядеш фурми?

"О." Смехът му беше груб и пронизителен. "Нямам търпение, докато заемам трона."

изсумтя аз. "Сериозно? Заемането на трона всъщност би изисквало от вас да правите нещо различно от това да седите цял ден и да пиете цяла нощ.

Ноздрите му се разшириха. — Един от тези дни, Сера. Кълна се."

Нещо тъмно и мазно се отвори в центъра на гърдите ми, подобно на мястото, където топлината от подаръка ми обикновено оживя. Това чувство беше хлъзгаво и студено, пронизващо ме, докато се взрях в доведения си брат. "Какво? Предполагаш ли, че ще направиш нещо? Вие? Забравихте ли това черно око? Усмихнах се, когато очите му се присвиха. — Мога лесно да ти напомня, ако е така.

Той направи крачка напред. „Ти малко биче...“

– Стига, Тавиъс. Гласът на втория ми баща прогърмя, стресна ме достатъчно, че подскочих. „Стига“, изръмжа той, когато доведеният ми брат започна да говори още веднъж. – Остави ни, Тавиъс. Сега."

Зашеметен, че вторият ми баща не ме изпрати от стаята, не обърнах внимание, когато Тавиус се обърна обратно към масата. – Ето, скъпа моя сестро. Той вдигна купата с фурми. "Можете да разпределите това сред нуждаещите се." Той хвърли купата към мен. Фурми летяха във въздуха. Твърдата керамика се напука в ръката, която повдигнах вместо лицето ми. Изплак на болка пробяга нагоре по костта. Поех рязко дъх, когато купата падна на пода и се напука върху мраморните плочки.

Горяща ръка, тръгнах към него. „Ти син на...“

"Това е достатъчно! И на двама ви!" Кралят удари ръце по бюрото. И миг по-късно вратите се отвориха. Двамата кралски гвардейци влязоха с ръце на мечовете си.

„Сера, оставай там, където си. Не правете нито една крачка към доведения си брат. Това е заповед. Не се подчинявайте и ще прекарате остатъка от седмицата в покоите си. Обещавам това."

Ярост проблесна в мен като горски пожар, ужилвайки очите ми. Принудих се да отстъпя, въпреки че исках да вдигна тази разбита купа и да бия Тавиус по главата с нея. Но кралят щеше да изпълни заплахата си. Щеше да ме заключи в стаите ми, а аз... щях да се изгубя, ако направи това.

„И ти, сине мой“, продължи вторият ми баща. Тавиус спря, очите му се разшириха от гръмотевицата в гласа на краля. „Не искам да те виждам до края на деня. Ако го направя, това няма да е купа, която изведнъж ще откриете в лицето си. Разбираш ли ме?"

Тавиъс кимна рязко и след това се обърна, без повече да каже дума, мина покрай Кралската гвардия. Кралят им направи знак и те се измъкнаха от стаята, като тихо затвориха вратата след себе си.

Тишината ни обгърна.

И тогава: „Добре ли си?"

Неговият тих въпрос ме остави малко озадачен, докато погледнах надолу. Пулсиращата ми ръка вече беше ярък нюанс на червено. Щеше да има синини. "Добре съм." Погледнах счупената купа. – Щеше да е по-добре, ако не ме беше спрял.

"Сигурен съм, че ще бъдеш, но ако не бях, вероятно щеше да го нараниш сериозно." Обърнах се бавно.

Кралят вдигна чашата си и изпи съдържанието на една глътка. – Бихте направили кратка работа с доведения си брат.

Това, което каза, не трябва да се чувства като комплимент, но въпреки това думите му ме обвиха като топло одеяло.

„Той никога повече няма да направи това“, добави той, плъзгайки ръка над главата си и хващайки тила си. „Този тип поведение не е като него. Той има нрав, да. Но той обикновено не би направил това. Той е притеснен."

Не бях толкова сигурен в това. Тавиус винаги имаше жестока ивица и майка ми и вторият ми баща или бяха слепи за това, или избраха да не го виждат. – За какво трябва да се тревожи?

„Същото нещо, което ви мъчи“, отговори той. „Той просто не го изразява толкова гласно, колкото ти."

Никоя част от мен не вярваше, че Тавиус се тревожи за хората, които не могат да се хранят. Ако не друго, той се тревожеше как ще му се отрази един ден.

„Съжалявам, че трябваше да видиш какво направи тази сутрин“, продължи той. Още веднъж замълчах от изненада. – Знам, че си ги намерил. Той се облегна назад, опря ръка на подлакътника на стола. "Никой не трябва да свидетелства за това."

Примигнах и ми отне миг, за да преодолеем още неочаквани думи. – Може би не – прокашлях се. "Но аз... мисля, че някои трябва да видят, за да разберат наистина колко зле става."

„Знам колко е зле, Сера. И това е без да го виждате." Погледът му срещна моя. Направих крачка към бюрото му със стиснати ръце. "Трябва да се направи нещо."

„Ще“

"Какво?" – попитах аз, подозирайки, че той вярва, че все още играя роля в спирането му.

Погледът му се хвърли към един от многото му рафтове и стъклените дрънкулки върху него. – Просто ни трябва време. Умората се вкопчи в тона на краля, когато се облегна на стола си. Както и тежестта. „Трябва само да изчакаме и гниенето ще бъде оправено. Всичко ще бъде оправено навреме.“

Излизайки от кабинета на втория ми баща, имах същото чувство, което изпитах, когато лош кошмар продължи часове след събуждането и трябваше да си напомня, че какъвто и ужас да ме е намерил, докато спя, не е истински.

Беше тревожно чувство. Когато напуснах стълбите и се отправих към банкетната зала, не обърнах внимание на многото слуги и как ме пренебрегнаха. Не знаех какво смяташе кралят да промени. Трябваше да има действие. Не търпение. Не безразсъдна надежда. Влизайки в банкетната зала, потърках болната си ръка. Трябваше да се преоблека и след това да намеря сър Холанд. Със сигурност ще закъснея за нашето обучение. Не знаех дали...

"Моля те."

Спрях по средата и се обърнах, сканирайки пространството. Дългата широка стая беше празна, а нишите, водещи към заседателните зали, също изглеждаха празни. Погледнах към мецанина на втория етаж. Никой не стоеше до каменния парапет.

„Моля“, чу шепотът отново от лявата ми страна. Обърнах се към нишата със свещи и затворената вътрешна врата. "Моля те. Някой..."

Влизайки в сенчестата зона, притиснах ръка към дръжката на вратата и задържах дъха си, сякаш това ще ми помогне да чуя по-добре. За твърде дълга секунда не чух нищо.

„Моля“, тихият вик се разнесе отново. "Помогни ми."

Някой беше в беда. Най-лошите мисли ми нахлуха в ума. Когато тези стаи не са били използвани, никой не ги е проверявал. В тях могат да се случат всякакви ужасни неща. Сетих се за някои от кралските гвардейци и по-младите, красиви слуги. Кръвта ми се нажежи от гняв, докато завъртях копчето. В съзнанието си мислех, че е странно, че вратата се отваря толкова лесно. Отвратителни дела обикновено се извършвали зад заключени врати. Все пак някой можеше да е паднал, докато почистваше един от отвратителните полилеи, които висяха от тавана на всяка стая. Един от слугите беше претърпял мъчително бавна смърт по този начин преди няколко години. Влизайки в стаята, осветена само от няколко разпръснати аплици, погледът ми се спря върху тъмнокосото момиче, коленичило до ниската маса, центрирано между две дълги дивани. "Добре ли си?" – попитах аз, бързайки напред.

Момичето вдигна поглед и разпознаването пламна. Беше една от младите жени от кухните, които се молеха. Тя не отговори.

"Добре ли си?" Попитах отново, като започнах да коленича, когато забелязах, че в колосаната ѝ бяла блуза няма нито една бръчка. Беше бледа, светлосините ѝ очи бяха широко отворени, но нито един кичур коса не беше паднал от кокчето, закрепено на тила ѝ, нито дантелената ѝ шапка беше изкривена.

Очите на слугата се стрелнаха през рамото ми към нещо зад мен.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна, когато чух тропота на ботуши, смекчени от плюшения килим. Вратата се затвори...

Тогава чух как се заключва.

Погледът на момичето се върна към моя и устните ѝ потрепераха. – Съжалявам – прошепна тя.

По дяволите, това беше капан.

Глава 16

Задната част на врата ми настръхна. Обърнах глава леко наляво и видях до вратата два чифта крака с тъмни бричове. Трябваше да знам по-добре от това да се втурвам сляпо в която и да е стая, дори в Wayfair.

Не бях ли научил този урок няколко пъти или десетина през последните три години? – Нямах избор – прошепна слугата. „Наистина, аз..."

– Стига – избухна мъжки глас и слугата веднага млъкна.

Гласът му идваше от дясната ми страна. Или този, който видях до вратата, се беше преместил, или в стаята имаше двама. Раздразнението бръмча във вените ми, когато

пъхнах дясната си ръка в ботуша си. Денят не ми беше много добър и това наистина беше гадно след толкова прекрасни няколко часа край езерото. Горките Coupers бяха мъртви. Ръката ми все още пулсираше. Сър Холанд щеше да се дразни, защото сега със сигурност ще пропусна тренировка, а една хубава пола, която имах, която не ме караше да искам да я откъсна, беше на път да бъде съсипана.

В крайна сметка знаех как ще свърши това.

С мен кървави.

И някой мъртъв.

— Знам какво си мислиш — казах, като се надигнах бавно и извадих ножа от ботуша си. Беше достатъчно малък, че когато го държах притиснат към дланта си с палец и държах ръката си отворена, изглеждаше, че не държа нищо. Отново погледнах леко наляво и чифтът крака все още беше там. — Чувал си някакъв слух. Че съм прокълнат. Че ако ме убиеш, ще сложиш край на Rot. Не става така. Или сте чували нещо за това кой съм и мислите, че можете да ме използвате, за да спечелите всичко, от което се нуждаете. Това също няма да се случи."

„Не мислим за нищо“, отвърна мъжът отляво. „Освен за монетата, която ще напълни джобовете ни. Достатъчно, за да не задавам въпроси."

Това беше... различно.

Разместих леко ножа, завъртях тънкото острие между пръстите си. Убийството не е нещо, към което човек трябва да обръща малко внимание. Аш беше прав. Принудих се да вдишам бавно и след това да го задържа, докато погледнах през рамото си вдясно още веднъж в отговор на шепота на издърпана стомана. Видях черно и стомахът ми се сви. Черни бричове. Добре замускулени ръце. Поглед на лилав брокат върху широк сандък. Те бяха пазачи.

От гърдите ми излезе неспокоен скок, но не можех да го оставя да се задържи.

Затворих мислите и чувствата си и се превърнах в нещото, което стоеше в кабинета на Нор. Това празно, формовано създание. Празно платно, подготвено да стане това, което Прималя на смъртта желае или да бъде използвано по какъвто начин майка ми намери за добре. Понякога се чудех как щеше да ме нарисова Първичният, но тъй като дръжката на малкото ножче се плъзна между пръстите ми, аз все още бях празен. Издишвайки дълъг и бавен дъх, се обърнах надясно. Но не това беше мястото, където се насочих. Вдигнах ръката си назад и пуснах ножа да лети.

Знаех, че се оказа истина, когато чух накъсаното ахване и слугата издаде стреснат вик. Нямах време да видя дали обучението на сър Холанд със завързани очи се е отплатило, когато другият пазач ме нападна с изваден меч.

Той беше млад. Не можеше да съм много по-възрастен от мен и си помислих за следите, които Аш каза, че всяка смърт оставя след себе си.

Изритах, забивайки обувия си крак в центъра на гърдите на пазача. Полата ми се плъзна по крака ми, когато той се препъна назад. Посегнах надолу и прегледах стоята набързо, докато извадих желязното острие. Сгрехих колко са в стоята. Бяха трима и всички бяха млади.

Е, вероятно само две за няколко секунди.

Сър Холанд би бил разочарован.

Целта ми не беше точна. Ножът беше хванал пазача в гърлото. Пурпурно се стичаше по ръцете му и потъмня туниката му. Той залитна напред и падна върху дивана. Слугата се промъкна назад, докато другият пазач ме втурна.

Той изметна с меч си, а аз се потопих под мишницата му и изскочих направо на пътя на третия страж. Той удари с по-късо острие. Псувайки под носа си, хванах ръката с меч на пазача. Завъртях се, влачейки го със себе си. Отпуснах, ударих лакътя в гърба му. Постъпката разтърси вече възпалената кост и плът, което ме накара да поемам рязко дъх, докато натисках силно. Викът на пазача завърши внезапно със задъхан.

Обърнах се и видях, че острието на партньора му е набило охраната.

— По дяволите — изръмжа пазачът и бутна другия настрани. Мъжът падна на едно коляно и след това падна с лице напред и се блъсна в ниската маса. Вазата с лилии се разби. Вода се разля, когато нежните бели венчелистчета удариха килима.

— Това не бях аз — казах аз, като се отдръпнах. Момичето се беше оттеглило до стената и... изглеждаше, че се моли отново. "Това беше всичко ти."

Той прехвърли острието в другата си ръка. — Още монети за джобовете ми,

предполагам.

Останалият страж стреля напред. Той беше бърз, блокираше удара ми. Той се завъртя, преди да успее да удари отново. Погледът ми се насочи към заключената врата. Нямаше как да стигна до там и да го отключа навреме.

"Кой ти плати?" Попитах.

Заобиколи ме бавно със присвити очи. "Няма значение."

Може би не беше. Вече имах своите подозрения. Завъртях се, разрязвайки с острието. Пазачът свали юмрука си върху ръката ми, точно върху синината. – извиках аз. Шокът от болка ме обхвана. Ръката ми се отвори по рефлекс. Камата падна и без звук се удари в килима.

Пазачът се засмя тихо. „За момент там всъщност започнах да се тревожа.“

"Да, добре, не спирай все още." Извивайки се в кръста, грабнах първото нещо, което ми попадна.

Оказа се бродирана възглавница.

– Какво ще правиш с това? попита той. "Да ме удушиш?"

"Може би." Насочих изненадващо тежката възглавница директно към лицето му.

Той се дръпна назад. "Какво-?"

Завъртях се, ритнах и нагоре, хванах с ботуша си възглавницата и лицето му. Той изсумтя, залитайки няколко крачки назад. Хванах острието си от мястото, където беше паднало и щракнах. Хванах ръката, която държеше камата му, и натиснах надолу, докато прокарах желязото през възглавницата. Мъжът извика, когато червените пера се издуха във въздуха и пусна меча си, докато се пресегна към мен. Освободих острието, отчаяно игнорирайки мекия, мокър звук на засмукване и пронизващите му писъци.

Отново ударих острието в гърдите му, над сърцето му. Камата прониза тежкия брокат и костите там, потъвайки през тялото му, сякаш не беше нищо друго освен предена захар.

Крясъците му прекъснаха.

Издърпах острието, отстъпих встрани, когато краката на пазача излязоха изпод него. Той падна настрани, потрепвайки. По килима от слонова кост се плъзгаше пурпурна локва, присъединявайки се към другото наситено червено петно.

„Богове“, изрекох аз, хвърляйки поглед към мястото, където слугинята стоеше до стената. „Килимът определено ще изисква повече от почистване на място, нали?“

С широко отворени очи тя бавно поклати глава. Устните ѝ се движеха няколко мига без звук. „Не исках да правя това. Хванаха ме отвън. Казаха ми, че имат нужда от помощта ми.“ Думите излязоха от нея между накъсани ридания. „Не знаех за какво, докато не ме доведоха тук. Мислех, че ще...“

– Знаеш ли кой трябваше да им плати? прекъснах я.

– Н-не – каза тя и поклати глава. "Кълна ти се. Нямам идея." Сълзи напълниха очите ѝ. „Всъщност дори не знам кой си. Мислех, че си слугиня.“

Преглътнах въздишка, докато погледнах надолу към тримата пазачи, без да си позволявам да гледам лицата им – за да видя дали разпознавам някой от тях и да им позволя да оставят следа след себе си. Кой би могъл да стигне до тях, че има монетата, необходима, за да убеди някого да убие някой друг, който е бил нает или защитен от Короната?

Имаше само един, който щеше да го направи, знаейки, че няма да има последствия. Тавиус.

Стомахът ми се сви. Може ли той наистина да стои зад това? Стиснах устните си. Сериозно ли се питах това? Разбира се, би, но можеше ли да събере нещо подобно за краткото време между напускането на кабинета на баща си и сега? Или беше планирано? Подигравките му се върнаха към мен и хватката ми се стегна на камата. Имаше ли изобщо монетата, от която се нуждаеше, или искаше да я разклони?

Близко до вратата се чу силен удар. Обърнах се точно когато мъжки глас обяви от другата страна: „Нека опитам“.

Преди дори да успее да тръгне напред и да отключи вратата, видях как копчето се завърта и продължава да се върти. Металът изскърца и след това се спуска, когато зъбните колела отстъпиха.

Скъпи богове...

Направих крачка назад, когато вратата се отвори и няколко кралски гвардейци нахлуха

в стаята. Бяха къси, но мъжът, който стоеше на прага, привлече вниманието ми.

Никога преди не го бях виждал.

Никога преди не бях виждал нещо като него.

Той беше висок и... златист целият. Гривата му. Кожата му. Сложната... боя за лице.

Блестящо злато се издигаше над веждите и надолу по бузите му, дизайн, който приличаше на крила. Но очите му... те бяха толкова бледо синьо, че почти се смесваха с бледата аура на кожата зад зениците.

Тогава знаех, че той е бог, но не това ме остави неспокоен. Боята на лицето ми напомни за овъглената кожа по лицето на шивачката.

Този блед поглед се плъзна към мястото, където стоях, все още дишайки тежко, и кацна върху телата зад мен, завършвайки там, където слугинята все още беше притисната към стената, сякаш се опитваше да стане едно с нея. Плъзнах ръката, която държеше кинжала зад мен.

Богът се ухили.

Майка ми се появи зад него, лицето ѝ пребледня, за да подхожда на слонова кост и кремавата рокля. Изведнъж ми се прииска да мога да стана едно със стената.

„Намерих ги така“, излъгах аз, хвърляйки поглед към слугата. — Нали така?

Тя кимна категорично и аз се обърнах отново към тях. Бледият поглед на бога гореше в моя, кичурите в очите му бяха много по-слаби от тези на Аш. Какво изобщо правеше един бог тук, в замъка? Преглътнах, исках да направя крачка назад, докато той продължаваше да ме гледа.

Усмивката на бога расте. — Какво ужасно нещо да откриеш.

Хвърлих поглед към майка си. Нито за секунда не помислих, че повярва на това, което твърдях, но тя не каза нищо. Не пред бог.

Изражението на кралицата се изглади. — Да — каза тя, а гърдите ѝ рязко се вдигнаха. — Какво ужасно нещо, наистина.

— Наистина ли мислиш, че Тавиус е имал нещо общо с атаката? — попита Езра с тих глас, докато на следващия следобед закачахме прясно изпрано спално бельо върху найлонови въжета в двора на дома на лечителя Дъркс.

Приех Езра по-ранното ѝ предложение да помогне на ранените в протестите. Е, някак си я чух да дава указания на шофьора на файтона и я последвах до самия край на градинския квартал днес, където се лекуваха най-тежко ранените от протестите. Но беше ясно, че Дъркс се нуждае от колкото се може повече помощ. Близко дузина креватчета и палети се издигаха в предната камера на резиденцията му, съдържаща ранените. Раните трябваше да бъдат почистени. Спалното бельо е изпрано, преди да помогне при инфекция. Ранените принуждаваха да ядат или пият. Лечителката Дъркс не ми беше казала нито дума, освен да посочи кошниците с бельо, които трябваше да бъдат окачени да изсъхнат. Никога не можах да кажа дали по-възрастният човек знае кой съм. Той не беше задавал въпроси през годините, когато сър Холанд ме доведе при него, за да лекувам нараняванията, които получих по време на тренировка. Ако подозираше нещо, никога не каза и дума. Езра в крайна сметка се беше присъединил към мен. Това беше първата възможност да говорим за случилото се вчера.

— Мисля, че той е отговорен. Погледнах към мястото, където няколко кралски гвардейци стояха на железната врата към двора, докато грабнах един от влажните чаршафи от коша. — Кой друг би имал монетата? Прехвърляйки листа над линията, го издърпах направо. — Или смелостта да рискуваш да наемеш охраната?

„Не че се опитвам да защитя брат си, но дори не мисля, че е достатъчно идиот, за да убие единственото нещо, което може да спре Гнилото“, посочи Езра.

— Значи му даваш много повече заслуга, отколкото аз мога. Дръпнах качулката на блузата си по-надолу, повече за да прикрия отблясъците на слънцето, отколкото да скрия самоличността си.

— А момичето? — попита Езра, навеждайки се, за да вземе последното бельо. Тя го изтръска и стипчивият аромат погъделичка носа ми. — Наистина ли мислиш, че тя няма нищо общо с това?

„Не знам.“ Хванах другия край на чаршафа и ѝ помогнах да го разпръсне над линията.

„Тя беше уплашена, но не знам дали това беше, защото бях в стаята, или защото беше принудена да влезе.“

Езра изметна едно от спалното бельо встрани, когато тя пристъпи и се присъедини към мен. — Така или иначе, някой трябва да я премести от Wayfair за всеки случай.

– Къде щеше да отиде? Попитах. "Ако кажете нещо за нея, тя най-вероятно ще загуби работата си."

„И ако тя е изиграла роля в тази атака, трябва ли да продължи да работи в същото домакинство, в което живееете?“ предизвика тя, докато оправяше малкия бял лък на корсажа на яйцесинята си рокля на Робин.

"Но ако не го е направила, значи остава без работа." Вдигнах кошницата. „Не само ще накажем жертва, тя вероятно ще обвини мен и проклятието, а това е последното нещо, от което се нуждае."

Езра въздъхна. – Прав си, но трябва поне да кажеш нещо на сър Холанд. Вероятно би могъл да погледне в нейния произход и да види дали тя може да бъде постоянна заплаха. Челото ѝ се набръчка; погледът ѝ се движеше между мен и Кралската гвардия. „Просто не съм сигурен, че Тавиус е изиграл роля в това. И знаете, че не го казвам, защото вярвам, че той не е способен на такова нещо. Тавиус почти няма свободна монета“, обясни Езра. „Знам това, защото той винаги се опитва да вземе назаем от мен. Той харчи каквото има за госпожица Анека."

– Госпожице Анека? Намръщих се, държейки плетената кошница до гърдите си, докато се обърнах към Храма на сенките, където тя се издигаше в основата на Скалите на скръбта. Каменните кули от сенките отразяваха слънчевата светлина, сякаш отблъскваше самия живот.

„Тя е наскоро овдовяла съпруга на търговец“, обясни тя, повдигайки вежди. „Те са имали доста гадна афера. Изненадан съм, че не знаеш за това."

„Наистина се опитвам да не мисля за Тавиус и да блокирам всичко за него“, казах ѝ аз, чудейки се дали е възможно тази вдовица да е дала парите на Тавиус. въздъхнах аз. „Не мога да повярвам, че всичко това трябваше да се случи точно когато кралицата идваше от градините. Тя не беше напълно доволна."

„Тя прекара голяма част от вечерята снощи, оплаквайки се от разрушения килим“, каза Езра и аз завъртах очи. „Очевидно е бил внесен някъде от изток и според нея е бил „напълно незаменим“."

Явно животът ми не беше такъв.

Майка ми не ми беше казала нито дума, след като излязох от стаята. Тя не ме беше проверила, за да се увери, че не съм ранен като сър Холанд. Нито един кралят.

– Какво стана с ръката ти? – попита Езра и очите ѝ се присвиха. – Това случи ли се, когато се преборихте с охраната?

„Не съвсем, макар че съм сигурен, че това не помогна. Това е с любезното съдействие на принц Тавий“, отвърнах аз и след това ѝ разказах какво се е случило.

Челюстта ѝ се втвърди, докато се взираше в ръката ми. „Знаеш ли, винаги ми е било трудно да повярвам, че хората по своята същност са зли“, каза тя, като вдигна поглед към моя. „Дори след всичко, което видях, докато помагах на тези в града. Престъпленията се извършват или по избор, или по обстоятелство. Никога по природа. Но понякога гледам брат си и си мисля, че може би е зъл. Може би просто е роден такъв."

– Е – промърморих аз, – не мога да кажа, че не бих се съгласил с теб. Просто искам повече да го реализирам."

"Както и аз." Езра пристъпи достатъчно близо, че ако някой от нас се помръдне, нейната гола ръка ще докосне моята. – Между другото, богът, който видяхте с кралицата вчера? – каза тя и веднага се сетих за боядисаната в злато маска за лице. „Чух я да говори с баща ми след вечеря за него. Името му е Калъм. Брадичката ѝ се наведе. – Той е от съда на Далос."

Стомахът ми се обърна. – Той е от The Primal of Life's Court?

Тя кимна. „Предполагам, че има нещо общо с предстоящия Ритуал."

Това имаше смисъл, но не можех да си спомня някой бог от двора на Далос някога да е идвал в замъка преди.

Започнахме да си проправяме път по криволичещата пътека, която прорязваше многобройните издигнати сеялки, пълни с лечебни билки. „Нека видим с какво още можем да помогнем на лечителя Дъркс“, каза Езра и аз кимнах. „Тогава трябва да се прибирам. Татко поиска да говори с лорд Фабър. Не знам защо, но Мари беше накарана да се присъедини към баща си и аз по някакъв начин бях включен в разговора. Чудейки се за какво кралят иска да говори с лорд Фабер, аз последвах Езра към завесените врати."

"Хей."

Погледнах през рамо към гласа, когато Езра спря пред мен. Погледнах покрай Кралската гвардия и отвъд двора, където...

Светлокос мъж стоеше до каретата на Езра и триеше муцуната на един от конете. Беше висок и строен, чертите му бяха остри – очите, бузите и челюстта. Носеше черна туника без ръкави, гарнирана със сребърен бродир, и излъскани тъмни ботуши, стигащи до коленете му. Имаше нещо... странно в начина, по който небрежно стоеше там.

Повдигна косата по задната част на врата ми. Отне ми момент, за да осъзная, че слънчевият блясък не изглежда да го докосва – че той и само той стоят в сенките. Сърцето ми започна да бие силно, когато се обърнах към Езра, за да я видя как се опитва да надникне около мен. "Сега се връщам."

"Кой е това?" – попита тя, докато Кралската гвардия гледеше мъжа със същото безпокойство, което подозирах, че изпитвах.

"Не съм сигурен. Ако разбере, ще ти кажа по-късно." Задържах усмивката, когато тя ми изпрати нетърпелив поглед. "Обещавам."

– По-добре – измърмори тя и след това щракна полата на роклята си с колко бързо се обърна.

Сетивата нашрек, държах дясната си ръка близо до мястото, където имах острието, приковано към бедрото ми. Когато минавах покрай Кралската гвардия, стъпките ми се забавиха близо до непознатия, който се беше върнал да гали коня.

"Кой си ти?" Попитах.

Главата му се обърна към мен и аз видях очите му. Те бяха наситен кехлибарен цвят и бях достатъчно близо, за да видя сиянието на кожата зад зениците му. Непознатият беше бог.

От рефлекс поставих ръка върху сърцето си и започнах да се спускам до коляно в жест на уважение, запазен само за бог или първичния. Нещо, което точно тогава осъзнах, че никога не съм правил за Аш. "Ваше Височество."

„Моля, не правете това“, помоли той и аз замръзнах за един пулс и след това се изправих. – Казвам се Ектор.

Отворих си устата -

– Не ме интересува как се казваш – прекъсна ме той и аз затворих уста. щях да кажа здравей. – Сигурно се чудите защо съм тук.

Бях.

„Ако е така, това ни е общо“, продължи той, накланяйки глава. Няколко кичура руси къдрици се плъзнаха по челото му. „И аз се чудя това, но знам по-добре от това да задавам въпроси и просто да правя каквото ми се казва.“

Веждите ми се повдигнаха объркано.

Ектор почеса коня за последно и след това се обърна изцяло към мен. Тогава видях, че той държи нещо в другата си ръка. Тясна дървена кутия от бледа бреза. – Беше ми наредено да ти дам това.

Загледах се в кутията. "От кого?"

„Мисля, че пропуснахте частта да знаете по-добре, отколкото да задавате въпроси. Би трябвало да знаеш по-добре.“ Той предложи кутията. "Вземи го."

Взех кутията, само защото... какво друго трябваше да направя? Погледнах го, бавно го завъртях в ръцете си и след това погледнах нагоре. Богът, наречен Ектор, вече беше тръгнал към улицата.

Добре тогава.

Любопитна и малко предпазлива, влязох в сенките на съседната сграда. Ще излъжа, ако кажа, че не се страхувам малко от това, което може да има в кутия, дадена ми от някой случаен бог. Намерих шева на капака и го вдигнах.

Въздъхнах, когато трепет от шок ме обхвана. Кутията се люлееше в ръката ми.

Успокоих се, не можех да повярвам какво гледам.

Сгушен на кремаво кадифе беше кама. Но не просто кама.

Ъглчетата на устните ми се надигнаха и усмивка се разтегна по лицето ми, докато освобождавах острието от мекото му гнездо. Камата беше... това беше великолепно творение. Произведение на изкуството. Дръжката беше направена от някакъв гладък, бял, изненадващо лек материал. Може би някакъв камък? Връхчето на дръжката е издълбано във формата на полумесец. Стиснах дръжката и извадих камата. Камата... богове, беше деликатна, но здрава.

Красива и мощна.

Самото острие беше дълго поне седем инча и оформено като тънък пясъчен часовник – смъртоносно остро от двете страни. Някой беше гравирал сложен дизайн в камата – опашка с шипове на острието и мускулестото, люспесто тяло и глава на дракон, издълбани в дръжката, мощните му челюсти са отворени и дишащи огън.

Камата беше направена от сенчести камък.

Полираното черно острие се замъгли. Премигнах от внезапната влага и преглътнах, но разхвърляният възел все още запущваше гърлото ми. Емоцията нямаше нищо общо с камъка на сенките. Дори нямаше нищо общо с това кой знаех, че трябва да ми го е дал. Беше просто...

Никога през живота си не съм получавал нищо.

Не и на ритуалите, когато подаръците често се разменяха между семейството и приятелите. Не на рождения ми ден.

Но сега ми беше даден подарък – красив, полезен и напълно неочакван. И Бог ми го беше дал.

пепел.

Глава 17

Одета премина в Долината в ранните сутрешни часове на следващия ден.

Научих това само защото, когато отидох да я проверя преди тренировка със сър Холанд, бях открил слуга в стаята ѝ, който събличаше спалното бельо от леглото.

И знаех какво се е случило още преди да проговоря – преди да попитам къде е тя. Внезапното стягане в гърдите ми и възелът в гърлото ми казаха, че моментът, за който Одета предупреди, че приближава, е дошъл и си е отишъл.

Не бях ходил до кулата. Вместо това пътувах до Стоунхил, където знаех, че тя има семейство, което все още живее, пристигайки точно когато започнаха службите. Чудех се дали затова често се озовавам в този квартал и прекарвам време в храма на Фанос – дали смятам за Одета като за семейство и това ме привличаше.

Останах в задната част на малката група опечалени, изненадан, когато усетих присъствието на други, които идват да застанат до мен. Бяха сър Холанд и Езра.

Никой не каза нищо, когато кладата на Одета беше вдигната и стройното, увито в лен, тяло се появи. Те стояха тихо до мен, присъствието им намали малко от натиска в гърдите ми.

Не плаках, докато факли бяха пренесени и поставени върху напоеното с масло дърво. Не защото не можех, а защото знаех, че Одета не би искала от мен. Тя ми каза, че трябва да съм готов. И така, бях толкова готов, колкото можех да бъда, докато пламъците бавно пълзеха по дървата, раздвижени от соления бриз, идващ от морето, докато вече не виждах бледото бельо зад огъня.

Тогава се обърнах и си тръгнах, знаейки, че нищо от капризната жена не е останало в това царство. Беше влязла в Земите на сенките, минавайки през Стълбовете на Асфодел, за които беше говорил Аш. Тръгнах по крайбрежието, убеден, че Одета е била добре дошла в Долината и вероятно вече се оплаква от нещо.

Събудих се сутринта преди ритуала с пулсиращо главоболие, което не отшумя, без значение колко вода се насилвах да пия през цялата сутрин.

Тренировката беше чисто мъчение, тъй като главоболието успя да се разпространи в болка, която се настани в челюстта ми и донесе гадене в стомаха ми. Задушавашата жег в стаята в кулата не помогна.

Сър Холанд ме заобиколи, потта блестеше от тъмната кожа на челото му. Проследих го уморено. Той се хвърли към мен и трябваше лесно да блокирам удара му, но движенията ми бяха бавни. Босият му крак се свърза с моя пищял. Болезнен дъх изскочи от дробовете ми, докато куцуках назад на единия крак.

"Добре ли си?" – настоя сър Холанд.

„Да“ Наведох се, разтривайки пищяла си.

– Сигурен ли си? Той дойде до мен, дърпайки опакото на ръката си по челото. – Цял следобед си бил небрежен.

– Чувствам се небрежно – измърморих аз, изправяйки се.

Загриженост ошипа лицето на сър Холанд, когато погледът му ме обхвана. – Изглеждаш малко блед. Той сложи ръце на кръста си. "Какво става? Одета ли е?"

Поклатих глава, когато тъга проблесна в мен. Бяха минали два дни, откакто Одета беше минала, и се бях уловил, че се насочвам към нейния етаж, за да я проверя поне десетина пъти, преди да разбера, че няма причина да го правя. „Просто имам лошо главоболие и стомахът ми се чувства малко отпуснат.“

– Боли ли те челюстта?

Намръщих се. "Откъде знаеш?"

– Защото търкаш лицето си – посочи той.

О, бях напълно. Спрях да го правя. „Челюстта ме боли малко“, признах аз. „Може би съм хванал нещо или някой зъб се е развалил.“

– Може би – промърмори той и мръщенето ми се увеличи. „Продължете и си вземете остатъка от деня. Да си починете.“

Обикновено щях да протестирам и да се обучавам през какъвто и дискомфорт да почувствах, но всичко, което исках да направя, беше да седна. Или легнете. "Мисля, че ще го направя."

Сър Холанд кимна и след като му махнах неловко за сбогом, аз се обърнах към вратата. Той се изказа. „Ще ти предложи нещо, което мисля, че ще помогне.“

„Не искам отвара за сън“, казах му, стигайки до вратата.

"Няма да е това."

Пулсиращата и гризеща болка в корема ми се беше засилила, докато се върнах в покоите си. Едва успях да отлепя дрехите си и да се преоблека в стара мъжка риза, която беше оставена в пералнята. Колкото и да беше голям, подгъвът стигаше до коленете ми. Не беше толкова лек като нощната ми железница, но това беше всичко, за което имах усилия.

Малко по-късно на вратата на спалнята ми се почука. Беше сър Холанд и както беше обещано, той носеше чанта и торбичка.

"Какво е това?" – попитах аз, когато той ми подаде предметите, и погледнах надолу към димящата тъмна течност.

„Малко грозде, лайка, копър, върба и мента“, каза той, задържайки се на прага. "Ще помогне."

Помирисах течността, вдигнах вежди, докато седях в подножието на леглото си.

Ароматът беше сладък, ментов и земен. „Мириса... уникално.“

„Това прави. Но трябва да изпием всичко и трябва да го изпием бързо. Добре? Не искате отварата да се охлади повече, отколкото вече е.“

Кимнах, отпивайки дълго. Нямаше лош вкус, но и не беше особено лесно за преглъщане.

Сър Холанд седеше на ръба на леглото и погледът му беше насочен към слънчевата светлина, която се носеше през малкия прозорец. „Знаеш ли за какво си мислех?

Разговорът, който проведохме преди време, когато те попитах какъв си.“

„Да“ Челото ми се сви. – Ти каза, че съм воин.

Усмивайки се леко, той кимна. "Направих. Мислил съм за това. За това на кого ми напомняш."

Наполовина ме беше страх да чуя това. "Кой?"

"Сотория."

Отне ми момент да си спомня кой беше това. „Момичето толкова уплашено от бог, че падна до смъртта си от скалите на скръбта?“ Не бях сигурен дали Сотория е повече мит, отколкото реалност, но се обидих. – Какво ще кажеш за мен, те кара да мислиш, че ще избягам от скалата?

– Сотория не беше слаба, Сера. Уплахата ѝ от бога беше само част от нейната история.

– Другата част не беше ли мъртва?

Кривото забавление се намести в чертите му. „Историята на младата девойка не приключи със смъртта ѝ. Виждате ли, този, който в крайна сметка причини смъртта ѝ, вярваше, че е влюбен в нея.“

„Поправете ме, ако греша“, казах аз, с облекчение усетих, че болката в главата ми вече намалява, „но той я видя само да бере цветя. Той не говореше с нея или нещо подобно. И така, как е повярвал, че е влюбен в нея?“

Сър Холанд сви рамене. "Той я видя и се влюби."

Завъртях очи.

„Това е, в което той вярваше, но по-скоро беше изпаднал в мания.“

– Искаш да кажеш, след като той... говори с нея?

Той поклати глава.

Изпуснах задавен смях. "Съжалявам. Дори не знам как можеш да станеш обсебен от някого, като го видиш само да бере цветя. Искам да кажа, любов от пръв поглед? Може би бих могъл да повярвам в това, но само ако те наистина бяха говорили. Намръщих се, преосмисляйки това. „И дори тогава бих казал, че вероятно са изпаднали в похот. Не любов.“

Той се ухили и протегна крак. "Е, той беше обсебен от това да я върне и да бъде с нея."

Дъхът ми спря. Никога не бях чувал тази част от легендата. "Дали той?"

„Той беше предупреден, че няма да е правилно. Че душата ѝ е преминала в Долината и че е спокойна. Но той... той намери начин.“

„Богове“. Затворих очи, едновременно натъжен и ужасен. Ако беше истинска, животът ѝ вече беше отнет. Отврати ми се да науча, че нейният мир също е бил лишен. Това беше несъзнателно нарушение.

„Сотория се надигна и не беше благодарна за подобна постъпка. Тя беше уплашена и нещастна. Отговорникът не можеше да разбере защо е толкова мрачна. Нищо, което той направи, не я направи по-добра или не я накара да го обича.“ Минаха няколко мига.

„Никой не знае точно колко дълго Сотория е живяла втория си живот, но в крайна сметка тя умира. Някои казват, че тя целенасочено е умряла от глад, но други казват, че е започнала да живее отново, да се бори срещу похитителя си, въпреки колко могъщ бил той. Тя беше силна, Сера. Тя беше от онзи воин, който отвърна на мъката от загубата на живота си на толкова млада възраст. Чрез загубата на спокойствие и контрол, без значение колко тежки бяха шансовете срещу нея. Затова ми напомняш за нея.“

– О – прошепнах аз, допивайки последния чай. „Е, това е хубаво“, казах аз, надявайки се, че историята на Сотория е само някаква стара легенда.

"Готово?"

"Аз съм."

"Добре. Може да ви приспива малко, но нищо подобно на отвара за сън – обясни той, ставайки. „Има допълнително в торбичката, в случай че имате нужда от още. Просто се уверете, че накиснете билките във вряща вода за около двадесет минути.

„Благодаря“, казах аз, намирайки думите за странни за произнасяне.

"Няма проблем." Тръгна към вратата и след това спря. „Всичко ще бъде наред, Сера.

Да си починете."

Веднага след като той си тръгна, направих това, което каза да направя. затворих очи. Барабанането в цялата ми глава и бученето бяха почти напълно изчезнали и както беше предупредил сър Холанд, отварата наистина ме умори – или поне достатъчно отпусна, за да се унеса.

Не бях сигурен точно кога съм заспал, но доста време по-късно нямаше никаква болка – нито в слепоочията, нито в челюстта ми – и стомахът ми се чувстваше достатъчно стабилен, за да си обуя панталони и да изтърся нещо за ядене .

Как сър Холанд беше попаднал на такава отвара, не знаех. Но това беше чудо и просто можех да прегърна мъжа, когато го видя следващия път.

С храна в корема ми се чувствах предимно нормално. Влязох в банята, за да си измия зъбите и се наведох над малкия леген, за да си изплакна устата. Докато поставях стомната на тесния рафт над легена, погледнах надолу.

"Какво...?" – прошепнах аз, загледан в червените ивици сред разпенената паста.

кръв.

Знаех много малко за Избрания, независимо дали този беше мъж или жена, но или любопитството, или безпокойството ме привлече към Храма на Слънцето в следобеда на Ритуала.

Благородници, богати търговци и земевладелци вече изпълниха Храма на Слънцето, но облечена в бледочервената рокля, която носех в редките случаи, когато майка ми искаше да ме видят, бях разпозната като една от прислужниците на кралицата. Движех се лесно сред тълпата, докато хората се изкачваха по широките стъпала. Както целият двор, храмът е изграден от натрошен диамант и варовик. Слънчевата светлина се

изливяше от стените и куловете, отразявайки се в петънцата диамант. Две големи факли стърчаха от стълбовете в горната част на стъпалата. Сребристо-бели пламъци нежно трептяха на горещия бриз. Космите на тила ми се вдигнаха, докато натисках, впитайки и излизайки от масите, за да вляза в главната зала на Храма на Слънцето. Коридорът беше дълъг и тесен, пълен със затворени врати, и можех да си представя шепота на роби зад тях. Потръпна ме прониза, докато си мислех какво беше казал Аш за това, което изпълни вътрешностите на жреците.

Господи, това беше последното нещо, за което трябваше да мисля. Когато стигнах до входа на целата, главната зала на храма, слънчевата светлина проникна през стъкления таван, очертавайки слонова кост и златните подове. Косата продължи да се вдига на тила ми и под прозрачната качулка на роклята ми, когато влязох в вилата. Бяха запалили само няколко десетки от стотиците свещници, залитащи по стените. Не се случваше често да влизах в Храма на Слънцето или в който и да е храм, но челата имаше уникална енергия, която покриваше въздуха, който дишах, и често пукаше по кожата ми, напомняйки ми за прилива на енергия, който имах усетих, когато кожата ми влезе в контакт с тази на Аш.

Пейките и пейките вече бяха натъпкани и докато си проправих път към една от нишите с колони, спуснах качулката си. Задържането му в Храма на Слънцето не само би се разглеждало като акт на голямо неуважение, но също така би привлякло твърде много внимание.

Спрях близо до златистия блясък на колона и погледът ми проследи към подиума. Бели божури бяха разпръснати по пода и в подножието на трон, изграден от същите натрошени диаманти и варовик, използвани за построяването на Храма. Гърбът на трона беше издълбан във формата на слънце, поглътящо мощните лъчи, струящи се от тавана. Двама слънчеви жреци стояха от двете страни на трона с непокътнати белите им одежди. Те изглеждаха също толкова мършасти като Жреците на сенките, докато се взираха в тълпата.

Отвличайки поглед от тях, потърсих предните пейки за проблясъци на корони, бързо откривайки кралицата и краля. Те бяха седнали отпред и вдясно от подиума. Устните ми се извиха, докато множеството малки перли по роклята на майка ми блестяха на слънчевата светлина.

Предполагах, че имаше късмет, че роклята беше готова, когато беше.

Скръстих ръце, насочих вниманието си към мястото, където Езра седеше сковано до брат си. Дори не изглеждаше така, сякаш диша. Представях си, че е необходимо почти всичко в нея, за да остане там. Тавиъс седеше в разтегнато положение, което само един мъж можеше да постигне, с широко разтворени крака, заемайки поне две места. Какъв задник.

Потърсих сър Холанд сред кралската гвардия, която чакаше в нишата по-близо до семейството, но не го видях.

Кожата ми се чувстваше неприятно топла, когато хвърлих поглед върху тълпата, чудейки се дали някой от хората тук знае какво се е случило с Coupers – какво със сигурност се е случило с други семейства и се случва в момента, докато те седяха в пейките, най-вероятно мислейки за празниците и хубавото вино, с което ще празнуват по-късно. Дали изобщо им пукаше?

Челюстта ми цъка. Може би не бях справедлив. Много от тях се интересуваха.

Богатството и благородството не правят автоматично човек апатичен към нуждите на другите. Знаех със сигурност, че лейди Розалин, която сега се взираше в подиума, често изпращаше храна за децата под грижите на Дамите на Милосърдието. Лорд Малвон Фабер, бащата на Марисол, е отварял дома си повече от веднъж, за да приюти други, когато огън или дъжд повреди домовете им. Лорд Карил Гавлен, който седеше зад короната с дъщеря си, все още плащаше на комбайните, въпреки че те не бяха в състояние да обработват същото количество земя.

Много от присъстващите се интересуваха, вероятно дори повече, отколкото знаех, но беше необходимо само шепа други да не го правят. Всичко, което трябваше, беше един скорошен крал, по-загрижен за лов за удоволствие и преследване на поли, отколкото за изхранване на хората си, за да бъде отменена цялата добра работа на другите.

Блясъкът на перлите в косата на Езра привлече вниманието ми. Загледах се в малките, кръгли скъпоценни камъни. Бяха хубави, но не носех бижута, освен златните верижки, които някога бяха държали воала ми на място. Никой никога не ми беше давал парче –

нито пръстен, огърлица, фиби или дрънкулка. Никога не бях купувал нито една за себе си с каквито и монети да бях намерил при пътуванията си из града. Никога не съм се стремяла да притежавам бижута, защото не мислех, че са предназначени за мен. Това звучеше глупаво, но когато Езра или майка носеха такива блестящи, красиви неща, те се чувстваха предназначени за тях. Точно както направиха за почти всяка жена и много от мъжете, присъстващи тази вечер.

Главата на майка ми се обърна към Езра в отговор на нещо, което тя каза. Кралицата се усмихна и дъхът, който поех, беше твърде тънък. Беше красива усмивка и не помнех някога да ми е насочвала такава.

Тя се усмихна на Езра по този начин, но не и на мен. Не дъщеря й.

Преглътнах с надеждата да успокоя буцата, която беше изпълнила гърлото ми, и всичко, което успях да направя, беше почти да се задавя. Майка ми се засмя и аз го усетих във всяка кост. Никога не съм я карал да се смее. Защо бих? Аз бях неуспешната дева, а Езра беше принцеса.

Богове, всъщност бях... ревнив. След всички тези години. Как би могло това изобщо да е възможно? Искях да се смея, но за най-кратките моменти исках да бъда Езра.

Исках да бъда този, който седи там, достоен за семейството, което ме заобикаляше.

Е, всички освен Тавиус, но Езра се брои. И аз исках това.

Най-странната мисъл ми хрумна – нещо, което бях спрял да се чудя преди много години. Колко различен би бил животът ми, ако моят прародител не се беше съгласил на такава възмутителна цена? Ако не бях роден в саван, една дева обеща на Първичния на смъртта. Щяха ли да се празнуват рождениите дни с торти и бонбони? Първият ми подарък би ли бил кукла или някаква прекрасна дрънкулка? Ще има ли топли прегръдки и вечери, прекарани в клюки в чайната? Бих ли седнала до майка си в Rites? Може би дори от баща ми?

Тогава майка ми щеше ли да се гордее с мен, вместо да бъде разочарована? Вместо да се притеснявам от това, което бих се превърнал?

Тези въпроси отлетяха от мен, когато плътните бели завеси, носещи златните символи на слънцето зад трона, се раздвижиха и след това се разтвориха. Хватката ми върху себе си се стегна, когато Слънчев свещеник изведе Избраните навън. Този беше мъжки, облечен в широки, бели панталони и жилетка. Воалът на Избраните закриваше всичко освен челюстта и устата му. Кожата му беше боядисана в златисто, което ми напомняше за Калъм.

Разговорът се снижи до шепот, когато Избраният беше поставен на трона. След това към воала беше добавена корона от божури и някакво друго крехко цвете. Слънчевият жрец се премести, за да застане зад трона, а след това още трима жреци се спуснаха на колене.

Пламъците оживяха от останалите незапалени свещи, докато едно съзнание ме притисна. Разпознах чувството. Беше подобно на това, което почувствах на езерото. Бях наблюдаван.

Напрегнат се, погледнах предните пейки и коремът ми се сви, когато погледът ми се сблъска с този на Тавиус. Устните му се изкривиха в усмивка и аз устоях на желанието да му дам среден пръст, нещо, което си представях, че ще се разглежда като крайно неподходящо в Храма на живота.

Гледах как Тавиус се навежда напред, главата му се наведе към тази на майка ми.

Бледите й, покрити с коприна рамене се втвърдиха. копеле. Напрегнах се, когато кралицата обърна глава. Искях да се върна в сенките, но нямаше къде да отида.

Челюстта ми се заключи, когато усетих, че погледът й се приземява върху мен.

Никога нямаше да чуя края на това.

Знаех, че не трябваше да идвам и ако се забавих, това само щеше да разгневи кралицата. Започнах да се въртя, когато порив на топъл въздух нахлу през камерата, раздвижвайки пламъците. Спрях, когато през тълпата премина тишина. Този вятър носеше аромат -

Енергията зарежда въздуха, пукайки по кожата ми и хората около мен. Погледът ми се стрелна към централната пътека, когато пространството там изглежда се деформира и вибрира. Знаейки какво предстои, вдигнах поглед към издигнатия подиум, към мястото, където мъжът седеше със скръстени ръце и все още кръстосани глезени. На лицето му имаше страхотна усмивка. Той не беше нервен за своето Възнесение. Той сияеше, тялото му беше стегнато от очакване, докато цялата тази първична енергия нараства.

Гръмотевица отекна през златната цела, а отвън се издигнаха възгласи. Пламъците изреваха от стотиците свещи, простиращи се към стъкления таван, когато царството се отвори с тътен. Изсипа се мъхеста перушина и се плъзна по пода от натрошен диамант и варовик. На пътеката се появи маса пулсираща сребърна светлина, която се въртеше и пулсираше около формата на висок мъж.

Навсякъде около мен телата се движеха, падаха на едно коляно, докато притискаха ръка към гърдите си. Когато криволичещите, въртящи се нишки от сребърна светлина помръкнаха, аз рязко се задвижих, спуснах се на коляното си, докато вдигнах и ръката си към гърдите си.

Взирах се в центъра на пътеката, както всички останали. Това беше първият път, когато видях Колис, Първичният на живота. Беше златокос и с кожа, много като бог Калъм. Беше висок и широки рамене. Дрехите му бяха бели и искряха от златни жарава. Вниманието ми се закова върху златната лента, обграждаща един тежък бицепс.

Избраният се изправи от церемониалния трон и се спусна на коляното си, с наведена в саван глава. Колис беше петно от бяло, златисто и плюещи се кичури, докато се издигаше на подиума, силата разрошваше ръбовете на воала на Избрания. Едрото му тяло блокира погледа ми към Избрания, когато той повдигна воала, излагайки лицето на Избрания само пред него.

Не знаех дали е говорил с Избраните. Не знаех дали сърцето на някой друг бие толкова бързо, колкото моето, или усеща как първичната енергия се спуска върху вратовете им като мен, правейки почти невъзможно да държа главата ми вдигната. Ако това ги накара да почувстват гадене, когато Колис се изправи до пълния си ръст още веднъж и заговори с глас, който накара вътрешността ми да трепери. "Ти, Избрани, си достоен."

Ръцете се блъснаха по пода на храма навсякъде около мен. Гръмотевичният удар отекна от онези, които се тълпят по улиците пред Храма на Слънцето и из цялата Карсодония. Но аз трепнах, не можех да помръдна ръката си. Достоен. Тази дума сви вътрешностите ми, когато Primal се обърна към публиката. Гърдите ми се сграбчиха и Храмът сякаш потрепери от силата на стотици биещи се длани. Лицето на Първичния...

Беше твърде светъл и твърде болезнен, за да го гледам за какъвто и да е период от време, за времето, което щеше да отнеме, за да дешифрира голяма част от чертите му. Той бавно огледа пейките и отвъд нишите. Погледът му спря, заедно със сърцето ми, когато очите ми започнаха да се насълзят и горят. Кожата ми се пъпчи и дъхът, който поех, заседна в гърлото ми.

Първичният на живота се взираше право в нишата, в която коленичих, и вече не можех да държа очите си отворени. Влагата се събра върху миглите ми, когато те се спуснаха, но все още усещах погледа му, горещ като самото слънце – топъл като подаръка, пулсиращ в гърдите ми.

До настъпването на нощта на деня на Ритуала отново започна слаба болка в челюстта ми. Нищо като преди, но безпокойството все още ме нахлу. Движех се безцелно през Първичните градини, без да се чувствам готов да пътувам отвъд Уейфеър, въпреки че Голямата зала беше пълна с благородници и други, които празнуваха Ритуала. Бях успял да избегна майка си, действие, което би било по-трудно, след като гостите си тръгнаха. Тогава тя със сигурност ме извика.

Въздъгнах, съзнанието ми се отнесе обратно към Храма на Слънцето и Първичния живот. Тръпка пропълзя по тила ми, когато спрях пред цъфтящите през нощта рози близо до входа на градините. Влачеха се по земята и над големия басейн на фонтана.

Вниманието на Колис, насочено към мен, трябваше да бъде мое въображение. Нишата, в която бях коленичила, беше пълна с хора, но се сетих за подаръка си и неговия източник. Сигурно е дошло от него.

Висока, пронизителна свирка щракна главата ми и се насочи към пристанището. Дъжд от бели искри изригна високо в небето над залива на морето Строуд. Още един висок писък на фойерверки се надигна, този път експлодирайки в ослепителни червени искри. Привлечен от фойерверките, напуснах Първичните градини и стъпих под бреза.

Блъфовете биха били идеалното място за наблюдение. Може би след това щях да посетя езерото. Не се бях върнал от нощта, когато Аш беше там. Не знаех дали това е, защото се страхувах, че езерото вече няма да чувства...

– Сера – чу мекият шепот.

Спрях, завивайки наляво. „Езра? Какво правиш тук вместо...?“ Думите замряха на

езика ми, когато разгледах добре доведената си сестра в слабата светлина на бризуей. Чертите ѝ бяха бледи и изтеглени и...

Стомахът ми се отпусна, когато погледът ми се захвърли върху тъмночервените петна, които изцапаха корсажа ѝ. По зеленото на роклята ѝ имаше дори червеникаво-кафяви петна. "Наранен ли си? Някой наранил ли те е?" Всичко в мен беше неподвижно и празно. Бих направил ужасни, ужасни неща на всеки, който се осмели да я докосне. – Кого трябва да нараня?

Езра дори не мигна по искането ми. "Добре съм. не съм ранен. Кръвта не е моя, но аз... имам нужда от вашата помощ.

Малко облекчение проникна в мен, докато я гледах. – В чия кръв си покрит? – попитах аз, търсейки погледа ѝ в мекия блясък на газовите фенери. Очите ми се присвиха. – Имаш ли нужда от помощ при погребването на труп?

"Добри богове, надявам се, че се шегуваш."

не бях.

„Въпреки това, ти си този, при който бих дошла, ако имах нужда от помощ при погребването на тяло“, поправи тя. „Чувствам се така, сякаш бихте били умело сръчни в подобно начинание и знам, че бихте отнесли тази тайна в гроба си.“

Е, това не изглеждаше като светещ атрибут, с който човек трябва да се гордее. Но това, което тя каза, не беше лъжа.

„Но това не е нито тук, нито там. Имам нужда от помощта ти, Сера. Съвсем отчаяно.“ Тя стисна ръце. "Случи се нещо ужасно и ти си единственият човек, който може да помогне."

По съвсем различна причина бъркането отново се съживи, докато спестих бризата с един поглед. Беше празно. За сега. „Езра...“

„Мари е. Помниш я, нали? Тя-“

„Да, помня твоя приятел от детството, с когото все още си приятел и когото видях по-рано днес в храма“, прекъснах го аз, чудейки се дали Езра не е излъгала и тя е наранила главата си. "Какво се е случило с нея?"

„Друго дете се нуждаеше от нашата помощ. Не трябваше да е опасно. Момичето живееше на улицата до Трите камъка – знаеш ли мястото?"

„Да“ Погледът ми претърси нейния. Кръчмата беше в Долния град. – Какво се случи там?

„Всичко е много объркващо. Трябваше да я приберем и с всички, които празнуваха ритуала, тази вечер беше най-добрият ни шанс. Това беше всичко.“ Езра говореше с нисък, приглушен глас, когато тя тръгна, като не ми даваше друг избор, освен да я последвам. Тя ме изведе от бриза в добре поддържания двор, към конюшните, когато друга фойерверк избухна над морето, хвърляйки синя сянка върху чертите ѝ. „И веднага я намерихме. Тя беше в малко объркано състояние, мръсна и неподправена“, продължи тя, черта, която споделяхме, когато сме нервни, дори и да не споделихме капка кръв. – И толкова много уплашен, Сера.

"Какво стана?" повторих аз.

„Наистина не знам. Изглежда, че всичко се случи за броени секунди“, каза тя, когато заобиколихме ъгъла и конюшните се появиха, осветени от множество маслени фенери. Веднага погледът ми се съсредоточи върху немаркираната карета, която Езра използва за такива цели. Беше паркиран малко по-далеч от входа на конюшните, предимно в сенките на вътрешната стена. По кожата ми избухнаха малки подутини, въпреки топлината на въздуха.

Стъпките ми се забавиха, но Езра вървеше по-бързо. „Избухна някакъв спор между няколко мъже в бара и той излезе навън. Някой хвърли чаша и това уплаши малкото момиченце. Тя изтича обратно към бърлогата, към тази – тази алея, в която живееше и...“ Езра пое рязко дъх, когато се приближихме до безшумната карета. Тя посегна към вратата, когато бяла жар осветяваше небето отвъд стената.

Всички мисли за бягство и кораба изчезнаха. Слаба светлина от маслена лампа се разля от каретата, когато Езра отвори вратата. „Мъжете започнаха да се бият навън и Мари беше хваната по средата, когато хукна след момичето. Мисля, че повярваха, че е друг мъж. Наметалото ѝ беше вдигнато, виждаш ли? Езра се качи вътре, държейки вратата отворена за мен. „Тя беше съборена и удари главата си в една от сградите или в пътя. Не знам, но...“

Първото нещо, което видях, бяха стройни крака, облечени в черни бричове, свити в

коленете и ръце, отпуснати в скута. След това бежова блуза, разкопчана и набръчкана под туника без ръкави, изцапана с кръв по раменете и яката. Вдигнах поглед към лицето на Мари. Кръв размаза наситеното кафяво на челото ѝ. Очите, които си спомних, че бяха остро черни, бяха наполовина затворени. Устните ѝ бяха разтворени, сякаш вдишваше.

Но дъх не влезе в дробовете на жената, подпряна на пейката, отпусната на стената на каретата.

Погледнах Езра, когато тя приклепна и вдигна окървавен парцал. „Тя е мъртва“, казах ѝ аз.

„Знам.“ Езра ме погледна. „Мисля, че тя...“ Тя си пое отново твърде кратко въздух. – Доведох я тук за Лечителя, но тя... тя мина точно преди да те намеря. Тя не е била мъртва отдавна.“

аз се стегнах. „Езра...“

Очите ѝ срещнаха моите. – Тя не трябва да остава мъртва, Сера.

Глава 18

„Не съм забравила какво правихте, когато бяхме деца“, каза Езра, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо. „Когато тази твоя грозна котка...“

– Казваше се Бътърс – прекъснах го аз. – И не беше грозен.

Веждите ѝ се повдигнаха. „Изглеждаше така, сякаш изпълзя от дълбините на Земите на сенките.“

„Няма нужда да омаловажаваме паметта на Бътърс по този начин. Той беше просто...“ В съзнанието ми се оформя полосата котка, пълна с липсващо наполовина ухо и петна козина. „Той просто беше различен.“

„Различен или не, ти върна Бътърс към живот, когато той влезе в тази отрова. Ти го докосна и тази котка оживя.“

– Само за да умра по-малко от час по-късно.

„Но това не беше заради теб“, напомни ми Езра. „Втората му смърт няма нищо общо с това.“

Но не беше ли?

Опитах се да не мисля за онази нощ, за случилото се, когато Тавиус отиде при майка ми, за да ѝ каже какво ме е видял да правя. Кралицата моментално беше загубила вечно обичания си ум. Разбира се, бях сигурен, че откриването, че детето ви е върнало живот на мъртва котка в плевня, би било доста обезпокоително, но достатъчно, че тя е наредила котката да бъде заловена и...?

Затваряйки очи, отворих ги отново, когато Езра каза: „Можеш да ѝ помогнеш“.

Бавно поклатих глава. Марисол винаги е била мила с мен. Тя беше добър човек.

„Бътърс беше котка...“

– Правил ли си го оттогава? – предизвика Езра. „Върнал ли си живот на някое бедно създание оттогава? Сигурен съм, че имаш, така че не лъжи. Винаги си имал мека страна към животните. Няма начин да не сте го направили.“

Мислех си за вълка kiyuu.

– Опитвал ли си го върху човек? – попита Езра.

Веднага Одета замени вълка. Точно това се канех да направя, когато тя отвори очи, но тогава бях изпаднал в паника. Не бях мислил. сега си мислех.

„Езра...“ Мразех самата идея да ѝ откажа. Тя беше семейство. Истинският вид, който надхвърля общите родители и дори кръвта. Повече от един път тя беше там, за да ме предпази от бодливите забележки на Тавиус, когато бях Девата и не можех да отвърна. Езра винаги беше този, който стоеше близо до мен в редките моменти, когато всички се събирахме – като снощи – така че не изглеждах толкова неловко, колкото се чувствах. Тя ме видя като някого, а не като нещо. Но връщането на мъртъв човек?

– Не съм го опитвал със смъртен – казах аз.

– Но сега поне можеш да опиташ, Сера. Моля те? Няма нищо лошо в опитите“, каза тя.

„Ако не работи, тогава знам... поне ще знам, че сме опитали всичко. И ако е така? Ще сте използвали този дар, който трябва да помогнете на някой, който заслужава.“ Тя внимателно изтри кръвта по врата на Марисол. „И ако успее, ще се погрижа тя да не

осъзнае колко е ранена. Никой освен теб и аз не трябва да знаем истината." Натискът притисна гърдите ми, докато гледах Марисол. Къртовата сива бледност на смъртта все още не беше настъпила. Животните, които бях върнал, бяха нормални след това, живеяха, докато съдбата или старостта ги отнеха отново. Но хората трябваше да бъдат различни.

„Моля“, помоли Езра и сърцето ми се сви. „Моля, помогнете на Мари. Не мога... Ти не разбираш.“ Гласът ѝ прекъсна, когато се съсредоточи върху Мари. — Просто не мога да я загубя.

Дъхът, който поех, се заби в гърлото ми, когато погледнах между тях. Нещата започнаха да си идват на мястото. Двамата бяха близки от детството до зряла възраст. Марисол остана неомъжена, а Езра не прояви интерес освен любезност към някой от многобройните ухажори, които я бяха потърсили. Помислих си, че може би просто разбрах защо.

— Обичаш ли я, Езра? — прошепнах аз.

Погледът на доведената ми сестра се вдигна към моя, но нямаше никакво колебание.

„Да. Обичам я много.“

любов.

Чудех се какво е да се грижиш за някого толкова дълбоко и напълно, че да си готов да направиш всичко за него. Едва бях почувствал нещо отвъд преминаването на любопитство и похот, а боговете знаеха, че съм се опитвал да почувствам повече — да искам повече и да го грабна. Но нищо подобно никога не беше предизвикало за онези, които срещнах в Градината.

Нямах представа какво е чувството да имаш такъв вид любов вътре в теб. Беше ли толкова вълнуващо, колкото си мислех, или беше ужасяващо? И двете? Знаех, че трябва да е чудо. И знаех, че не мога да позволя на Езра да загуби това.

Псувайки под носа си, се наведох напред. "Нямам представа дали това ще работи."

"Знам." Очите ѝ срещнаха моите. — Не бих искал това от теб, но...

"Ти я обичаш и би направил всичко за нея." Коленичих пред краката на Марисол, не можех да повярвам, че всъщност правя това.

— Да — изръмжа тя.

Протегнах ръка и поставих ръката си върху тази на Марисол. Кожата ѝ вече се чувстваше различно поради липсата на изпомпване на кръв. Пренебрегнах чувството, докато свивах пръсти около нейните и правех това, което бях правил преди. Не изискваше истинска концентрация или техника. Топлината се изля в ръцете ми, карайки ги да изтръпнат. Премествайки очи към лицето на Мари, аз просто пожелах тя да е жива.

Но от Марисол нямаше признаци на живот.

Протегнах се, поставяйки другата си ръка върху бузата ѝ. На живо. Тя трябва да живее. Подобно на Езра, тя всъщност помагаше на хората от Лазания. Тя беше добра. На живо.

Нещо се случи тогава, когато друга фойерверк избухна в далечината. С моето докосване.

ахнах. Или може би беше Езра. Можеше да сме и двамата при вида на слабия белезникав блясък, който се процеждаше изпод кожата ми и по ръбовете на пръстите ми.

„Не си спомням това да се е случило с Бътърс“, прошепна Езра.

„Това... не стана.“ Наблюдавах с широко отворени очи как сребристият блясък пулсираше, заливайки се върху кожата на Марисол. Светлината... беше време. Нещото, което трябваше да подхрани моя дар. Просто никога преди не го бях виждал да идва от мен.

Но все пак нищо не се случи.

Скръбта за Езра и Марисол започна да се прокрадва в мен и топлината помръкна в ръцете ми, заедно със слабото излъчване. — Съжалявам, Езра, но...

Пръстите на Марисол потрепнаха срещу моите. Тогава ръката ѝ трепна. Цялата ѝ ръка се сгърчи.

„Сработи“, изрече Езра дрезгаво и след това каза по-високо: „Сработи ли?“

Погледът ми се върна към лицето на Марисол. Кълнах се, че топлиите нюанси вече се бяха върнали в кожата ѝ, но беше трудно да се каже на светлината на лампата. Не посмях да говоря и в най-отдалечените кътчета на ума си се сетих за шивачката. Ами ако се върна така?

Вероятно трябваше да мисля за това предварително.

Миглите на Марисол потрепнаха, когато гърдите ѝ се повдигнаха в дълбок, засмукващ дъх, който завърши с кашлица, която разтърси цялото ѝ тяло. Тогава видях зъбите ѝ. Без зъби, слава на боговете.

Беше работило.

Добри богове, наистина беше проработило.

Пуснах пръстите ѝ, се облегнах назад, докато погледнах ръцете си. Загубих равновесие, паднах на дупето си, когато Езра хвана рамото на Марисол.

Беше работило.

Внезапна глътка студен въздух докосна влажната кожа на врата ми, накарайки главата ми да се надигна. Тръпка пропълзя по гръбнака ми. Пъхнах ръка под косата си и хванах врата си, без да усещам нищо друго освен кожа.

– Поемете няколко дълбоки вдишвания. Езра ме погледна с блеснали очи, преди да премести фокуса си върху Марисол. "Как се чувстваш?"

„Малко замаяно. Главата ме боли, сякаш е стъпкана от коне.“ Марисол се намръщи и се обърна към Езра. „Но иначе се чувствам добре. Малко объркан, но... взехме ли момичето? Тя добре ли е...?“

Езра стисна бузите на Марисол и я целуна, заглушавайки каквото и да се канеше да каже. И това не беше приятелско кълване.

Предполагах, че това изчисти всякакви съмнения относно връзката им, които може би съм имал, защото това беше целувката, за която бях чел в тези книги – видът, който споделих с Аш.

Когато се разделиха, на лицето на Марисол имаше зашеметена усмивка. „Имам... странно чувство, че може да съм направил нещо невероятно неразумно.“

Езра се засмя дрезгаво. "Вие? Направете нещо неразумно? Не и този път." Тя приглади палци по бузите на Марисол. „Бяхте изхвърлени настрана. Ударил си главата.“

"Направих?" Тя притисна длан към слепоочията си. "Дори не си спомням да съм паднал." Тя свали ръката си. – Сера? Леко намръщено прищипа челото ѝ. "Какво правиш тук?"

– Езра мислеше, че си умрял – казах аз. – И така, тя те доведе тук, за да мога да помогна да те погребат.

"Какво?" – промърмори тя, гледайки Езра.

Доведената ми сестра се засмя, лениво потривайки дланта на Марисол между своята.

„Тя се държи глупава. Водех те при семейната лечителка, когато се натъкнах на нея. Нали така, Сера?“

"Точно." Ръцете ми трепереха, затова ги скрих под краката си. – Но ти си добре, така че трябва да тръгвам.

"Добре." Марисол леко ми се усмихна. „Благодаря, че не ме погребяхте жив.“

Примигнах, когато се изправих. "Моля."

– Между другото, изглеждаш добре – каза Марисол и ме погледна. „Красиво, наистина. Палтото. Цветът ви подхожда.“

„Благодаря“, прошепнах аз, след като забравих, че съм се преоблякъл по-рано.

Обърнах се и хвърлих през вратата на каретата, когато избухнаха бели фойерверки.

Езра го последва в проблясъците на светлината. "Сега се връщам."

– Не планирам да ходя никъде. Марисол се облегна назад, докато гледаше надолу към себе си. „Боже, аз съм мръсен. В какво си ударих главата? Купчина кал...?“

Скочих надолу и извървах няколко фута, преди да спра, а подгъвът на палтото се завъртя около коленете ми. Някаква нервна топла енергия ме изпълни, когато Езра излезе, затваряйки вратата след себе си.

„Наистина не мислех, че ще свърши работа“, започнах аз.

Преминавайки разстоянието между нас, Езра отиде да ме докосне, но спря. „Искам да те прегърна, но кръвта – ще съсипе палтото ти. Това беше изречение, което не очаквах да чуя от Езра. – И това наистина е ласкателно за теб. Тя пое дълбока глътка въздух. "Благодаря ти. Богове, Сера, благодаря ти. Не знам как изобщо мога да ти се отплатя."

„Не е нужно да ми се отплащаш – добре, можеш, като се погрижиш тя никога да не разбере истината.“ Нямах представа какво би помислила Марисол, ако знаеше. Щеше ли да е благодарна? Или ще се обърка? Изплашен, дори? Ядосан?

„Ще се погрижа тя никога да не разбере“, закле се тя и измина миг. – Нямах

представа, нали?

– Нямам представа за какво?

„Че това, което направихте току-що, не е нищо друго освен благословия. Тя се появи, сякаш искаше да ме разтърси. „Ти си благословия, Сера. Без значение какво казва или вярва някой, вие сте благословия. Винаги си бил. Трябва да знаете това.“

Усещайки, че бузите ми са топли, започнах да бъркам с копчетата на лекото палто.

„Ръцете ми понякога са специални. Това е всичко.“

„Не са твои ръце. Това дори не е твоят подарък, а това е. Подарък. Не е провал. Ти не си провал.“

Поех си треперещ дъх, който не направи нищо, за да облекчи внезапното изгаряне в задната част на гърлото ми. Продължих да си играя с копчето. Какво каза тя...

Не мислех, че тя може да разбере колко много значат тези думи за мен. И не мислех, че мога да го призная, защото това означаваше да призная колко много болят всички други думи.

– Сера – прошепна Езра.

Прочистих гърлото си. – Вероятно трябва да я прегледаш от Лечителя. Може би не тази вечер – казах аз, като бързо смених темата. „В случай, че все още има някакви признаци за това колко сериозна е била нараняването й. Но тя трябва да бъде прегледана.“

– Ще се уверя, че е тя.

Кимнах и след това надникнах към нея. „Баща ти или кралицата знаят ли за нея? За вас двамата?“

Езра се изкашля от смях. "Абсолютно не. Ако го направиха, сватбата щеше да бъде планирана преди дори да има годеж."

Устните ми трепнаха, когато разгънах ръце. „И това би било толкова лошо? Ти я обичаш."

"И аз... мисля, че тя ме обича." Тя наведе брадичката си, образувайки полуусмивка. „Но все още е нов. Искам да кажа, че се познаваме през целия си живот, но не е като никой от нас да е знаел какво означаваме един за друг през цялото време. Или поне го осъзнах. Не искам короната да се замесва в това.“

"Това е разбираемо." Потърках задната част на врата си. – Трябва да се върнеш там.

"Аз ще." Тя се поколеба. „Защо не се присъедините към нас? Докато чистим, мога да изпратя храна до стаите ми.“

„Благодаря, но мисля, че скоро ще си легна.“ Видях как гърлото й работи върху една лястовица. – Трябва да се върнеш там с Марисол.

Кимвайки, тя започна да се обръща, но след това спря. Тя прекоси малкото разстояние между нас и скръсти ръце около мен.

Отначало се стегнах, шокиран. Тя ме докосваше. Тя ме прегръщаше и аз не знаех как да отговоря на това няколко секунди. Сетивата ми бяха претоварени, когато вдигнах ръце и ги обгърнах около нея, като отвърнах сковано на жеста. Прегръдката се почувства неловко и странно... но след това се почувства като нещо прекрасно.

Езра ме прегърна – стисна ме силно – и след това ме пусна. – Обичам те, Сера.

Поразен, гледах я как се отдръпва и се усмихва треперещо. Стоях там, когато тя се обърна и се върна към каретата. Не дишах, докато тя не влезе вътре.

Преглътнах гъсто, като за кратко затворих очи. – И аз те обичам – прошепнах.

Обърнах се бавно, забързах през двора, далеч от доведената ми сестра и каретата – далеч от първия път, когато някой ме беше прегърнал. И далеч от студената целувка, която усетих върху тила си, страхът, който непрекъснато заместваше цялата тази топлина, настаняваше се като камък в центъра на гърдите ми и ме предупреждаваше, че съм прекрачил границата.

Бях направил, както беше предупредила Одета.

Играе като Primal.

Не можех... не можех дори да започна да обработвам това, което бях направил. Бях върнал един смъртен към живот. Не бях сигурен дали просто никога не съм вярвал, че моят дар ще подейства на смъртен или защото никога не съм вярвал, че ще го направя. А сребристият блясък? Това беше напълно ново. Случи ли се, защото бях използвал дарбата си върху смъртен? не бях сигурен. Лежах в леглото с часове, неспособен да затворя мислите си достатъчно, за да заспя, въпреки че студеният натиск върху тила ми отдавна беше изчезнал.

Никой нямаше да разбере, освен Езра. Марисол никога нямаше да научи истината и предупреждението на Одета нямаше да се осъществи.

Всичко беше наред.

Нищо не се беше променило. Душата на Марисол все още не беше влязла в Земята на сенките, така че той – Първичният на смъртта – дори не би знаел. Бях го направил само веднъж и никога повече нямаше да го направя, така че трябваше да спра да се занимавам с това.

Нощното небе вече беше започнало да отстъпва на сивото на зората, когато най-накрая заспах. Завъртях тясното легло, тънката нощна релса събляше в застоялата жегла на стаята ми, възглавницата беше твърде плоска и после твърде пълна. Сънувах вълци и змии, които ме преследват. Мечтаех да преследвам тъмнокож мъж, който няма да ме погледне, колкото и пъти да му викам. И всеки път, когато се събудих, се заклех, че чух гласа на Одета в ухото си.

Не бях сигурен какво най-накрая ме извлече от пристъпния ми сън, но когато отворих очи, главата ми дори не беше на възглавницата, а отблясъкът на късното сутрешно слънце беше ярък. Примигнах бързо, изненадан, че успях да заспя толкова късно. Не бях планирал това, но изпитах облекчение, че болката в слепоочията ми отстъпи, когато се претърколих по гръб.

Тавиус се облегна на затворената врата на спалнята ми, скръстил ръце на гърдите си. Гледах го цяла вечност, без да съм сигурен дали наистина го виждам. Нямаше логична причина той да е тук. Нито едно. Трябваше да сънувам кошмар.

– Приятно е, че най-накрая се събуди – каза Тавиус.

Измъкнах се от ступора си, като се изправих. – Какво, по дяволите, правиш в моята спалня?

„Имам ли нужда от причина? Аз съм принцът. Мога да отида където си поискам“, отвърна той и след това се засмя, сякаш беше казал нещо смешно.

Изучавах го, докато пусках един бос крак на каменния под. Косата му беше несресана, лицето му зачервено под сянката на небръснатата му челюст. Бялата риза, която носеше, беше разкопчана и набръчкана. Такива бяха и широките бели панталони. Изглеждаше така, сякаш още не е легнал. Погледът ми се върна към лицето му. Очите му светеха.

"Пиян ли си?" Попитах. – Така ли се изгубихте до стаите си?

– Знам точно къде съм. Тавиус разтвори ръце и се отблъсна от вратата. – Ти и аз трябва да поговорим.

Остатъците от сън изчезнаха за миг. Погледът ми го прехвърли още веднъж, търсейки следи от оръжие. Не видях нито един. „Няма нищо, за което ти и аз трябва да говорим“, казах аз, прокарайки ръка през тънкия матрак към долната страна на възглавницата си, където през последните три години започнах да държа камата си, докато спях. „Освен ако не сте тук, за да изразите разкаяние, че сте причината за смъртта на трима млади гвардейци.

Той ме погледна намръщено. – Нямам представа за какво говориш.

– Наистина ли ще се преструваш, че нямаш нищо общо с тези пазачи, които ме нападнаха? Спуснах другия си крак на пода, докато се придвижих към главата на леглото.

– О, ти говориш за тях.

– Да, пазачите, които сте наели, за да рискуват живота си за монета, която нямате. Той се усмихна. „Мислиш твърде високо за себе си, ако вярваш, че бих пропилял дори една монета за всичко, което е свързано с теб.

„Ако това трябваше да е обида, трябва да се справиш по-добре“, отвърнах аз, пхвайки пръсти под възглавницата.

– Това е просто истината, малка сестричке.

„Не ме наричай сестра“, изсъсках аз. "Това е обида."

Той пое дъх, ноздрите му се разшириха, когато отметна глава назад. – Ще ми говориш с уважение.

Изкашлях се груб смях. "Не. Няма да. Това, което ще направя, е да ти дам шанс да напуснеш тази стая с непокътнати плът и его.

Мускул пулсираше в слепоочието му и аз се подготвих за експлозия от гняв. Вместо това той се засмя тихо и безпокойството се разгърна. „Сега си толкова устата, сестро. Трябва да призная, че предпочитам кротката и покорна версия на теб.

"Дали е така?" Под възглавницата разперих пръсти и... и не намерих нищо. Погледнах към възглавницата, стомахът ми падна.

– Какво има, сестро? – попита Тавиъс и погледът ми се стрелна към него. Посегна към гърба си. "Нещо липсва?"

Неверието прогърмя, когато той издърпа камата от сенчести камък зад гърба си.

Безпокойството се вкорени дълбоко в гърдите ми. – Как разбра това?

"Ти спеше. Дори не усети как го измъкнах изпод възглавницата", отвърна той. „Какво лепкаво място да държиш такова оръжие.“ Той се ухили. – Щеше да е по-безопасно под матрака.

Колко... колко време беше в спалнята ми? Жлъчка пропълзя по гърлото ми, когато извадих ръката си изпод възглавницата и се хванах за ръба на матрака. Нямах начин Тавиус да е бил достатъчно тих или крадлив, за да направи това. Спах много по-дълбоко, отколкото предполагах. Принудих се да си поема дълго, бавно дъх. Може да има моята кама, но това беше всичко, което имаше. – За какво искаш да говорим, Тавиъс? – попитах аз, като прецених разстоянието между нас на около шест фута.

– Толкова предизвикателно – прошепна той и руменината на бузите му се засили. Той блъсна камата в гардероба без предупреждение, което ме накара да скоча. Бялата дръжка отекна от удара. Мразех, че ме беше хванал неподготвен. Наистина мразех как тази усмивка се задълбочи.

Обзалагам се, че беше доста горд от това, което беше направил с камата. И също така бих бил готов да се обзаложа, че той е бил твърде арогантен глупак, за да осъзнае, че се е отказал от единствения шанс, който е имал да се защити – колкото и нищожна възможност да е това. „Ще искаш да напуснеш спалнята ми“, предупредих аз, сплесквайки краката си на пода.

"И ще искате да промените това свое отношение, особено след случилото се."

Какво стана?

„Това ли е, защото присъствах на Ритуала?“ Мускулите на краката ми се напрегнаха, докато стоях. – Наистина ли трябва да бъда наказан за такова ужасно престъпление?

„Това беше една адска каскада, която направихте, дръзвайки да покажете лицето си. Но...“ Той преглътна, когато погледът му отново се сведе. Нощната релса едва стигаше до коленете ми. Неговото извращение го разсейваше.

И това щеше да му струва.

Стрелнах напред, не за него, а за камата. Изглеждаше като умният избор, ако не и изборът, който исках. Инстинктът изискваше да отида при него и да го сложа, но също така знаех, че каквато и вреда да му нанесе, ще се изплати десетократно. Ето защо избрах камата, мислейки, че мога да го заплаша да си тръгне.

И този избор ми струваше.

Тавиус се движеше по-бързо, отколкото очаквах. В един запънат сърдечен ритъм осъзнах, че съм го подценил. Той се блъсна в мен, държейки ръцете ми отстрани. „Не мисля така“, каза той.

Толкова рязко ни изви, че краката ми излязоха изпод мен. Той натисна силно, принуждавайки и двамата ни напред. Изхвърлих, но нямаше нищо освен празно място. Той отново се обърна и рядката спалня се завъртя диво. Зърнах леглото, преди той да ме пусне с корема върху матрака.

Осигурява малка мекота. Ударът изхвърли въздуха от дробовете ми и изпрати тъпа болка в средната ми част. Започнах да се преобръщам, но той се спусна върху мен, притискайки краката и торса ми под тежестта на тялото си, а ръцете ми под натиска на двамата.

Бях в капан.

„Може да сте обучени, но в края на краищата все още сте просто слаба жена. Той ме бутна надолу. „Кой най-накрая ще ме изслуша, по дяволите.

Бях в капан.

"Махни се от мен!" Изкрещях в матрака.

Лакътят му се притисна в тила ми, притискайки лицето ми към леглото. Въздъхнах, само за да вдишам чаршафа, покриващ леглото. Паниката избухна като див звяр, докато се борех, не спечелих нищо повече от един инч. Изкрещях в матрака, звукът беше уловен и приглушен. Сърцето ми затуптя. Не можех да получа достатъчно въздух. Дори когато успях да обърна глава настрани достатъчно, че вече да не вдишвам чаршафа. Все още не можех да вляза въздух в дробовете си.

„Сега ще започнеш да ме уважаваш. Искате ли да знаете защо?“ Отвратителният му дъх, пълен със застоял ейл и алкохол, избухна бузата ми. „Питай ме, сестро. Попитайте ме защо.“

"Защо?" Плюнах, задъхвайки се, когато лакътят му се притисна в пространството под врата ми, изпращайки взрив от болка по гръбнака ми. Fury изрева през мен, връхлитайки се в паниката на сградата. Не можех да вкарам достатъчно въздух, а тежестта му, усещането за него бяха непоносими. Изкрещях отново и той пхна предмишницата си в тила, притискайки лицето ми обратно в матрака. Сърцето ми се заби в гърдите. Скъпи богове, щях да го убия. Щях да изровя очите му с голите си пръсти и след това да отрежа ръцете му, неговите...

Той постави устата си до ухото ми. – Защото сега съм крал.

Сърцето ми тупна от недоверие.

– Да – въздъхна той, хващайки шепата коса. Той вдигна главата ми и аз повлякох пълни глътки въздух. „Чухте ме правилно. Аз съм крал.“

„Как? Твоят баща-“

„Той умря посред нощ. В съня си.“ Той отдръпна главата ми назад. Огнена болка избухна в скалпа ми и натискът натисна гръбнака ми, докато той държеше главата и шията ми под неестествен ъгъл. „Лечителите казват, че това било заболяване на сърцето.“

Не можех да повярвам на това, което чух. Нищо от това нямаше смисъл. Но ако той говореше истината...? Как беше Езра? Как беше майка ми?

„И така, аз се възкачих на трона, дори с всичките си поли за пиене и преследване. Какво мислиш за това?“

Какво си помислих за това? „Съдбата трябва да има чувство за хумор“, принудих се аз.

„Глупава пичка“. Плюнка удари бузата ми, докато той продължаваше да дърпа. Господи, той щеше да ми счупи врата. „Не мисля, че разбираш какво означава това за теб. Баща ми те остави да правиш каквото искаш, въпреки че ни провали. Позволете ви да говорите с хората, както искате. Говори ми като теб. Вече не.“

– Толкова крехко ли е егото ти? Изплюх се.

Тавиус бутна лицето ми обратно в матрака. Каквото и облекчение да дойде от изчезването на натиска от врата и гръбнака ми, беше заменено от задушаваща паника. Борбите ми се подновиха, когато успях да си поема глътка въздух. „Но нещата ще се променят. Вече няма да имате защита. Нито пък имаш помощта на своя рицар.“

Спрях да се движа. Спрях да се боря, когато думите му потънаха в паниката.

Пръстите му стиснаха косата ми. „Сър Холанд е преназначен от тази сутрин. Той беше на кораба, който замина за Водинските острови. Той лично ще наблюдава мирния договор между нашето и тяхното кралство.“

Схвана ме гърлото. Сър... Сър Холанд е изпратен във Водина? След това, което беше направено на техните господари – след това, което направих аз? Това беше смъртна присъда. Това е, ако Тавиус е казал истината. Не можех да си представя, че сър Холанд ще си тръгне, без да ме намери. Щеше да намери време. Освен ако не му беше даден шанс. Тежък възел се настани в гърдите ми. – Жив ли е? изхрипах аз.

„Засега трябва да бъде“, отвърна Тавиус и не бях сигурен дали мога да му повярвам. Но можех ли да си позволя да се съмнявам в неговата истинност? "Но ти? Мисля, че ще ви се прииска да сте на път за Водина с него.“

Гърбът на очите ми горяше, докато отчаяно се опитвах да овладя емоциите си. Крал Ерналд беше мъртъв. Никога не съм била толкова близка с човека, но го познавах през целия си живот. А Езра? Моята майка? Сър Холанд? Какво ще кажете за хората от Лазания? Това не можеше да се случи.

„Аз не съм като баща си“, каза той. – Нито съм като майка ти. Нито за секунда не вярвам, че Първичният ще дойде за теб. Той видя какво безполезно нещо си. Той те

отхвърли. Няма да спасиш кралството."

Думите му се врязваха в кожата ми. – А ти ще го направиш?

„Да“

Почти се засмях. "Как?"

– Скоро ще видиш – обеща той. „Но първо трябва да разберете нещо. Мога да правя каквото си поискам с теб точно сега. Няма нито една проклета душа, която да се намеси и да ме спре или, нека бъдем честни, да се грижи достатъчно за това." Той отново наклони главата ми настрана. – Сега не си толкова устата, нали? Тавиус се засмя. „Да, време е да преосмислите това свое отношение.“

"Защо? Защо ме мразиш?" – попитах аз, дори когато си казах, че не ми пука. "Ти беше такъв от първия ден."

"Защо?" Тавиус се засмя. – Толкова ли си тъп?

Бях изненадан, че знае какво означава думата. "Предполагам."

„Ти беше Девата, обречена да принадлежиш към Първичния на Смъртта“, каза той. – Не успяхте в това, но това не променя коя сте всъщност, принцеса Серафена, последната от кръвната линия на Миерел.

Сърцето ми заекна, когато в мен проникна разбиране, заедно с огромна доза недоверие. „Ти... се притесняваш, че ще се опитам да претендирам за трона.“

– Можеше – прошепна той. „Мнозина не биха ви повярвали. Съмнявам се, че ще имаш подкрепата дори на собствената си майка. Но достатъчно хора биха искали да ви повярват – повярвайте на всеки, който твърди, че е Миерел.

През всичките тези години предполагах, че Тавиус няма почти никакво желание да вземе короната. Никога не съм мислил, че правото ми на трона е причина за неговото омразно поведение. Сгреших – толкова грешно.

„Имам въпрос, сестро? Какво искаш да направя точно сега?"

Умри.

Умри дълга, бавна и болезнена смърт.

– Искаш ли да сляза от теб? подигра той. – Тогава го кажи.

Нищо не казах.

Той заби пръсти в косата ми и рязко дръпна главата ми, че болката простреля гръбнака ми. – Кажи го с уважение, Сера.

Всяка част от моето същество се разбунтува, но аз насилствено отворих челюстите си. Натиснах думите до върха на езика си. – Махни се от мен, Тавиъс.

"Не. Не е това. Знаеш го."

Мразех го. Богове, мразех го. "Моля те."

Той цъка под носа си, явно се наслаждавайки на това. „Това е „Моля те, ще се махнеш ли от мен, крал Тавий?"

Отваряйки очи, се фокусирах върху лъчите светлина, струящи се през малкия прозорец.

„Ти не си моят крал, нито ще бъдеш някога.

Тавиъс замръзна над мен и след това освободи хватката си, внезапно се търкулна от мен. Бързо се преместих на гърба си, дишайки тежко.

Тавиус се усмихна, докато се отдръпваше. „Боже, надявах се, че ще отговорите по този начин. Знаеш ли какво направи току-що?"

Погледнах го гневно, челюстта ме болеше.

– Направихте предателско изявление. Този трескав блясък се върна в очите му, Тавиъс стисна дръжката на моята кама, откъсвайки я. Едно парче дърво полетя във въздуха.

Той пхна камата в колана си и излая една дума. „Пазачи“.

Изправих се на крака, когато вратата се отвори и двама кралски гвардейци нахлуха.

Но не те изпратиха студен удар по гръбнака ми. Това беше този, който остана в коридора. Беше Пайк – Кралската гвардия, която стоеше пред офиса на моя... моя втори баща в деня, когато намерих Купърите. Това беше в ръцете му.

Лък.

Насочен право в гърдите ми.

Всичко в мен се забави, докато се взрях в острия ръб на стрелата, държана стабилно в ръцете на Пайк.

„Борете се с тях и мисля, че знаете точно какво ще се случи“, каза Тавиъс.

Не можех да откъсна поглед от острата точка.

Бях бърз, но не по-бърз от стрела. Нетърпеливият израз на лицето на Пайк ми подсказа, че той наистина се надява, че се бия. Усмивката на лицето на Тавиус

казваше същото.

И точно в този момент осъзнах, че каквото и да е планирал Тавиус, сега или по-късно, има голям шанс той да не очаква да оцелея. Освен това имаше голяма вероятност той да иска от мен да се моля, да плача или да се моля.

Не бих им дал това. Не бих се борил с тях. Те нямаше да получат нищо от това от мен. Гърбът ми се изправи, докато вдишвах бавно и дълбоко. Не бих им дал нищо.

Нещата се забавиха вътре в мен, но имах чувството, че се ускориха извън мен. Двамата пазачи стиснаха ръцете ми с ръце в ръкавици, извеждайки ме от стаята.

Тавиъс говори с Кралската гвардия, която чакаше в края на залата, говорейки твърде тихо, за да чуя. Пазачът се обърна и бързо избяга пред нас, когато бях принуден да сляза на основния етаж и поведе през коридора, който използваша слугите.

Лицата на тези, покрай които минавахме, бяха размазани. Не знаех дали погледнах към нас, колко много видяха или какво си помислиха, докато охраната ме въвеждаше в Голямата зала, минавайки между колони, украсени със златни свитъци, когато влязохме в най-голямата стая в Уейфеър. Банери, по-високи от много от домовете в Карсодония, висяха от куполообразния стъклен таван до пода, златният кралски герб блестеше на светлината от многобройните газови лампи и свещници. Вторична стена от колони обикаляше основния етаж, създавайки донякъде частна ниша. Те също бяха украсени със златни орнаменти и този свитък продължаваше по мраморния и варовиков под, надолу по широките стъпала на нишата и след това напред като златни вени, Вече бяха празни, но едната беше драпирана с бял плат. Черни венчелистчета бяха разпръснати около кърпата, церемониален акт, представляващ преминаването на краля. Масивната кръгла зала все още беше в безпорядък от тържествата от предходната нощ. Слугите спряха напълно, когато влязохме – десетки от тях.

– Всички навън – излая Тавиъс. "Сега."

Никой не се поколеба. Изтичаха от залата в купа от колосани бели туники и блузи.

Погледът ми се сблъска с един. Тя. Младото момиче, което беше в стаята, където дебнеха пазачите. Сините ѝ очи се разшириха, когато бързо отмести поглед, хвърляйки поглед към пода.

Тавиъс слезе по широките стъпала към основния етаж и погледът ми се насочи към това, към което той вървеше. Статуята на Първичния живот. Спиращи дъха подробности бяха дадени на Primal Kolis. Калигата с тежка подметка и бронираната обшивка, закриващи краката му, изглеждаха истински, както и дългата до коленете туника и верижната колета, покриваща гърдите и торса му, всички издълбани от най-бледия мрамор. В едната ръка държеше копие, а в другата щит. Воинът. Защитникът. Кралят на първичните, боговете и смъртните. Дори костите в ръцете му и къдриците на косата му бяха заснети с удивителни детайли. Но лицето му не беше нищо друго освен гладък камък.

Липсата на функции винаги ме изнервяше, точно както винаги, когато видях редките изображения на Primal of Death.

Тавиъс вдигна поглед към статуята. "Това би работило." Той се обърна към мен с тази усмивка, прикована към устните му. – Доста подходящо място за теб, според мен. Вдишайте. Нямах представа какво прави или какво ще бъде наказанието ми, когато Кралската гвардия ме принуди да сляза по стълбите. Разлятата течност навлажни стъпалата на краката ми. Задръжте. Бели листенца се разпадаха под стъпките ми. Погледнах нагоре към каменното лице на Колис без черти, борейки се с треперенето в краката ми. Насилих мускулите си да се заключат, когато стъпките влязоха в Залата отзад. Издишай.

„А, идеално време.“ Тавиъс плесна с ръце. "Вържете я и я сложете на колене."

Вдишайте. Усетих ръба на стрелата да ме блъска в гърба. Спуснах се на колене, в краката на Първичния крал. Кралската гвардия събра китките ми и пазачът, който чакаше пред стаята ми в края на залата, изведнъж беше до мен, увивайки единия край на въже около китките ми. Не показах никаква реакция на силното придърпване към кожата ми, когато той дръпна връзките около ръката на статуята, принуждавайки ръцете ми над главата ми. Задръжте. Дробовете ми горяха, когато пазачите се отдръпнаха. Дъхът, който вдишах, не беше достатъчно дълбок. Издишах тънка струя въздух. Какво се случваше? Какво беше-? Тавиус се измести от полезрението ми. Извих глава настрани, за да видя какво прави...

Въздухът се напука с тънка свирка, превръщайки кожата ми в лед. Не. Не, не би.

Сърцето ми започна да бие, докато дърпах връзките, коремът ми се изкриви. Познавах този звук. Бях го чул, когато влязох в плевнята онази нощ, когато той бише коня си, че го хвърли. Нямаше-

„Винаги си ми напомнял за див кон. Твърде упорит. Твърде темпераментен. Твърде горд, въпреки многобройните ви неуспехи – промълви Тавиъс, приближавайки се. Чух го да влачи кожената мигличка по дланта си. „Има само един начин да накараш коня да уважава господаря си. Трябва да го счупиш.“ Тавиъс коленичи до мен. Нищо в очите му не беше топло. Нямаше нищо хуманно. – Точно както трябваше да бъдеш разбит в нощта, когато провалихте цялото кралство. Но днес ще научиш.“

Гледах го, сърцето ми се забави. не бях там. Не усетих хладната плочка под коленете си или прекалено стегнатото, грубо въже около китките си. Облякох воала. Оттеглих се в себе си, но не избледнях до нищо. Не бях празен съд. Платното не беше празно. Нещо тъмно и огромно искри в мен, като жесток удар по кремък. Леден огън се роди в центъра на гърдите ми. Излива се през тялото ми, изпълвайки всички тези кухи места. Кръвта ми бръмчеше, а центъра на гърдите ми пулсираше. Усетих вкус на сянка и смърт в гърлото си, докато онзи леден огън гореше през мен. Вдигнах очи към Тавиъс, ъгълчетата на устните ми се извиха.

Чух думи да преминават през устните ми, изречения, пълни с дим. "Ще те убия." Едва разпознах гласа като мой. „Ще отрежа ръцете от тялото ти и след това ще издълба сърцето ти от гърдите ти, преди да го запаля. Ще те гледам как гориш.“

Зениците на Тавиус се разшириха. – Ти... глупава кучко.

Смах се. Дори не знаех откъде идва смехът, но се чувстваше древен и безкраен. И не беше моето. Мислех, че Тавиус го чу. За секунда се заклех, че видях страх в очите му. съмнение. Само за секунда, а след това устните му се извиха в насмешка.

– Няма да правиш нищо, сестро. Съмнявам се, че ще можеш дори да произнесеш името си, докато свърша с теб. Ще бъдеш счупен“, закле се той. "Ще ме уважаваш."

„Никога“, прошепнах аз и след това погледнах настрани, фокусирайки се върху каменната ръка, държаща дръжката на копието.

Секунди отминаха, докато Тавиус остана да коленичи до мен, гърдите му се повдигаха и падаха бързо. Останах на това далечно място, където нищо освен леден огън не изпълваше вътрешностите ми, не оставяйки място за страх или страх или нещо друго. Когато Тавиус стана, не почувствах нищо освен целувката на обещаното възмездие. Когато той тръгна зад мен, вдигнах брадичката си високо. Когато грубо метна плитката ми през рамото ми, оголвайки гърба ми, не помръднах. Когато въздухът отново се напука, аз не трепнах.

Пръскащата болка се разпръсна по гърба ми, от раменете до кръста, внезапна и интензивна. От мен изпъна тежък дъх. Това беше единственият звук в Голямата зала. Кралската гвардия запази мълчание. Тавиус дори не проговори. Принудих се да дишам през болката.

Свирката на камшика беше единственото предупреждение. Подготвих се, но нямаше как да се подготвя. Без дихателни упражнения за облекчаване на предстоящото. Огнената болка избухна, когато цялото ми тяло се изтръгна напред и след това падна назад, доколкото въжетата позволяваха. Потръпнах, казвайки си, че мога да се справя с това. Тавиус не беше достатъчно силен, за да счупи кожата.

Той беше слабият.

Нощната релса се плъзна по ръцете ми, зейнала отпред, докато бавно се оправих.

Веднага щом можех, щях да изпълня обещанието си. Щях да му отрежа ръцете и да му дам този камшик, докато не се задави с него. Щях да издълба сърцето му и след това да го гледам как гори.

"Виж се." Гласът на Тавиъс прозвуча плътно. Той откъсна камшика от плочката и цялото ми тяло трепна. Той се засмя. „Все още толкова предизвикателно, но това е акт. Страхувате се. Слаба. Искаш ли да спра? Знаеш какво да кажеш.“

Обърнах глава настрани, виждайки го през кичурите коса, които се бяха измъкнали.

Той стоеше зад мен. – Тавиус – казах през стиснати зъби. „Моля... любезно отидете на майната си.“

Някой рязко пое въздух – един от кралските гвардейци. Чух ботуши да бъркат, но Тавиъс отново се засмя, прокле ме. Разбрах как вдига камшика и затворих очи.

– Какво, за бога, правиш, Тавиус? Гласът на майка ми внезапно прозвуча през Голямата зала. Очите ми се отвориха, за да ги видя и двамата, облечени в бялото на

траура. Тя ахна. „Скъпи богове...“

– Изгубил ли си сетивата си? Езра. Това беше тя. Избухването на ужилваща болка по гърба ми избледня, когато я видях да стои до майка ми. – Богове, какво ви е? „Първо, нито един от вас двамата не се обърна към мен по подходящ начин. Но предвид шока от последните няколко часа, ще го оставя да се измъкне“, каза Тавиъс спокойно, без да се притеснява от реакцията им. „Що се отнася до това, което правя, това е това, което трябваше да се направи...“ Той залитна встрани, очите му се разшириха, докато се взираше в пода. "Какво...?"

Езра беше спрял на стъпалата. Мътнище от слива и злато се изсипа през отворените врати на Голямата зала, когато пристигна кралската гвардия, а под мен венчелистчетата вибрираха, докато подът трепереше. В плочката се образуваха тънки пукнатини и преминаваха през издълбаните калиги, обграждащи краката на Колис. Гледах как малките трески пътуват нагоре по каменните крака. Объркан, вдигнах глава. Какво по дяволите...?

Гръмотевица разтърси цялата Голяма зала. Някой извика. Нежните флейти, останали по подноси и маси, избухнаха. Столовете паднали. Разбити маси. Мазилка падна от колоните и стените, докато пукнатините препускаха нагоре по стълбовете и крещяха по стъкления купол на тавана.

Порив на леден вятър премина през Голямата зала и въздухът... въздухът се зареди със сила. Космите по цялото ми тяло се надигнаха, когато от пукнатините в пода се изцеди лека мъгла.

Едър.

Тавиус направи крачка назад, когато пространството между нас започна да вибрира. Въздухът прашеше и съскаше, излъчвайки сребристо-бели искри, които се завихряха и се вихряха из пространството точно както бича. Тогава самото царство се отвори. И тъмнината, оцветена в сребро, се разля от сълзата, плисна по пода и се издига в гъста, тъмна, въртяща се мъгла. В пулсиращата маса можеше да се види висока форма като дебели пипчета, извиващи се във въздуха, разпръскващи се по пода, образувайки стълб от нощта, а след това още един, напълно закривайки всички останали в Залата. Във всяка колона от разбиващи се сенки се оформи форма. Докато сенките – всички, които изпълваха Залата – се прибираха, сякаш привлечени обратно към него. Знаех кой стоеше в центъра, без дори да видя лицето му или някакви черти в пулсиращата маса на полунощ, която се простираше нагоре и навън във формата на масивни крила, които блокираха слънчевата светлина. Най-после смъртта се беше върнала.

Глава 20

В двете сфери имаше само десет същества, които бяха достатъчно мощни, за да разкъсат царствата.

A Primal.

Но когато сенките спряха влудяващото въртене и формата на крилето се превърна в нищо повече от мъгливи контури, видях кой стоеше в центъра и нямаше смисъл.

Защо беше той. Богът на Земята на сенките.

пепел.

Той ме погледна през рамо, поразителните равнини на чертите му представляваха брутален набор от груби линии. Взрях се в него, а сърцето ми туптеше. Кожата му... беше изтъняла, придобивайки сребристо-бял блясък. Дъхът, който поех, заседна в гърлото ми.

О, богове...

Среброто на ирисите му се просмуква през всичките му очи, докато станаха преливащи. Те пукаха от сила – от онази, която можеше да разнищи цели царства само с едно повдигане на пръста. Мрежа от вени се появи на бузите му, разпространявайки се през гърлото и надолу по ръцете под сребърната лента на десния му бицепс, след което се движеше по въртящите се сенки, събрали се под кожата му. Той беше... той беше като най-ярката звезда и най-дълбокото нощно небе, дадено на смъртна форма. И той беше невероятно красив в тази форма, напълно ужасяващ.

Шумът на недоверието ме изпълни, хвърли ме направо в отричане, защото не можеше да бъде.

Не можеше да е той през цялото това време.

– Кой... кой си ти? – изръмжа Тавиус.

Бавно главата му се обърна към мястото, където стоеше доведеният ми брат. „Аз съм известен като Ашер“, каза той и аз потръпнах. Кратко ли е за нещо, попитах, когато ми каза името си. Кратко е за много неща. „Този, който е Благословен. Аз съм пазител на душите и първичният бог на обикновените хора и края.“ Гласът му се разнесе из Голямата зала и абсолютната тишина отговори. Едва успях да прокарам въздух през дробовете си. „Аз съм Никтос, владетел на Земята на сенките, Първичният на смъртта.“

Камшикът се изплъзна от ръката на Тавиус и падна върху напуканата мраморна плочка. Езра и майка ми първи реагираха, като паднаха на колене, докато сложиха ръце на сърцата си. Кралските гвардейци, които бяха влезли зад тях, последваха примера им. Тавиус и другите пазачи бяха замръзнали като мен.

Никтос погледна вдясно, към когото бавно разбрах, че е богът, който ми беше дал камата от сенчести камък. Ектор кимна рязко, преди да се обърне към мен.

Когато Първичният върна вниманието си към онези преди него, Ектор коленичи до мен. Отвращение изпълни дълбоките му кехлибарени очи. – Животни – промърмори той.

„Това е обида за животните“, чу се друг глас и аз вдигнах поглед, за да видя бога, който беше застанал отляво на Първичния. Дълбоката черна кожа на челюстта му беше твърда, когато той погледна гърба ми. "Няма кръв."

„Той не е счупил кожата“, чух се да прошепвам. "Той не е достатъчно умел с камшика за това."

Очите му с цвят на полиран оникс се насочиха към моите. Идър светна зад едва забележимите зеници, когато започна да се появява бавна усмивка. "Очевидно не."

„Сайон?“ Ектор внимателно докосна раменете ми. – Можеш ли да се отървеш от въжетата?

"С удоволствие." Богът сви пръсти около връзките. Веднага ръбовете на въжето се изтриха под ръката на Сайон. Слаб заряд от електричество танцува около китките ми и след това въжето се скъса и падна на пода като пепел. Започнах да се хвърля напред, но Ектор ме задържа изправен.

Рязко усещане за убождания от игли се втурна по ръцете ми, когато те паднаха настрани, кръвта се върна към тях. „Това... истинско ли е?“

– За съжаление – измърмори Ектор.

Сайон изсумтя, когато ръцете му замениха ръцете на другия бог. "За жалост?" Той ме облекчи, така че седнах, но ръцете му останаха, което накара още един прилив на енергия да се втурна върху кожата ми. „На път съм да получа дневната си доза забавление.“

Ектор въздъхна, когато се изправи. "Нещо не е наред с теб."

"Нещо не е наред с всички нас."

"Това няма да свърши добре."

"Кога изобщо?" – попита Сайон.

"Кой?" – изръмжа Първичният, привличайки вниманието ми към мястото, където стоеше. Ярост се излъчваше от него, а аз... никога не бях го чувал да звучи така. "Кой участва в това?"

– Те – отговори мек, треперещ глас – същият уплашен глас, който ме примами в тази стая, за да бъда нападнат.

Намерих я до вратата на едно коляно, с едва вдигната глава. „Видях ги в залата с нея, Ваше Височество. Трима от тях бяха с принца, а четвъртият се присъедини към...“ Тя се разтърси. – Отидох да взема Нейна Светлост.

Брадичката на Първичния се вдигна до мястото, където стояха тримата Кралски гвардейци с Пайк, който все още държеше лъка. Един пазач заговори с треперещ глас. „Мислех, че просто ще я изплаши. Не знаех...“

Първичният обърна глава към мъжкия и това беше всичко. Той го погледна. Каквото и да се канеше да каже Кралската гвардия в негова защита, завърши със задавено ахване. Мъжът се препъна напред, кръвта се оттича бързо от лицето му. Главата му се отметна назад, когато устните му се обелиха над зъбите му в писък, който никога не получи живот. Изтръпнах, когато в бледата, восъчна плът на мъжа се появи малки

пукнатини – дълбоки, безкръвни цепки, които се отваряха по бузите, надолу по гърлото и по ръцете.

Кралската гвардия се разби, счупи се като крехки стъклени съдове, на фин прах от пепел и след това... нищо. Нищо не остана от него, дори дрехите, които носеше, или оръжията, които носеше.

Широките ми очи се стрелнаха към Първичния. Такава сила... беше немислима. Ужасяващо и впечатляващо.

– Започваме – промърмори Ектор.

Богове, на това беше способен. И аз го бях намушкарал? Всъщност го заплаших. Много пъти. Най-странната мисъл ми хрумна, когато един от другите кралски гвардейци се обърна да бяга и направи само крачка, преди да замръзне по време на полет, ръцете му се размахаха, сковани отстрани. Защо, по дяволите, Първичният някога е използвал меч, ако можеше да направи това? Крайно неуместен смях пропълзя по гърлото ми, когато устата на пазача се отвори в безшумен писък. По бузите му се появиха пукнатини, когато се изправи от пода. Той... той се разпадна бавно, от върха на главата до ботушите си, рухвайки в поток прах.

Ектор ме погледна, повдигайки вежда.

– Съжалявам – промърморих аз. Трябваше да е болката в гърба ми, която отслабна и след това нарасна. Шокът. Всичко.

Третият пазач падна на колене, молейки се. Той също се разби в нищото.

„Изглежда ядосан“, каза Ектор над главата ми.

„Ти... ами той напоследък е мрачен“, отвърна Сайон и аз усетих, че отново се засмя. – Нека се забавлява.

„Няма да излизам така.“ Пайк – напълно идиотският човек – вдигна лъка и стреля.

Първичният се изви, движейки се толкова бързо, че не беше нищо повече от мъгла. Той улови стрелата точно преди да влезе в контакт с гърдите му. “

„Това беше смел ход“, коментира Сайон. „Наистина лош, но смел.“

„Изстреляхте ли стрела по мен? Ти сериозно ли?“ Първичният хвърли стрелата настрана. – Не, не е нужно да излизаш така.

– О, човече – добави Ектор с нова въздишка.

Първичният изведнъж се оказа пред Пайк. Дори не го бях видял да се движи.

Хващайки ръката на Пайк, той рязко се изви. Костта се напука. Лъкът падна и се отдръпна от плочката, когато Първичният стисна мъжа около гърлото. „Има много начини да бъдете изведени. хиляди. И аз съм добре запознат с всички тях“, каза той. „Вашите опции са безкрайни. Някои безболезнени. Някои бързи. И този начин няма да бъде.“

Главата на Първичния щракна напред. Последва кратък проблясък на зъби и стомахът ми се издълба. Той разкъса гърлото на Пайк, прекратявайки краткия, рязък писък на мъжа от ужас. Отдръпна глава назад, Първичният насилствено отвори челюстта на мъжа, когато той изплю в устата си пълна уста от кръвта на Пайк. Стомахът ми се сви от гадене, когато поставих ръка върху плочката. Първичният бутна Пайк настрана.

Смъртният падна на пода, потрепвайки се и се хващайки за назъбената сълза в гърлото му. Не можех да отместя поглед. Дори когато спря да се движи и окървавените му ръце се изплъзнаха от врата му.

Главата на Ектор наклони настрана. – Това ли го наричаш мрачно?

– Ами... – Сайон замълча.

Тогава Първичният се обърна към Тавиус. "Вие." Лед падна от думата." Той погледна надолу, а изцапаните му с кръв устни се извиха в усмивка. Бриташите по вътрешната страна на крака на Тавиус бяха потъмнели. „Толкова се страхуваш, че се напикаш. Съжаляваш ли за действията си?"

Тавиус не каза нищо. Не мислех, че може. Всичко, което можеше да направи, беше да кимне рязко.

– Трябваше да помислиш за това, преди да вземеш този камшик – изръмжа Първичният. "И докоснах това, което е мое."

какво е моето?

Още един смях погъделичка гърлото ми. Сега той ме потърси?

Прилив на въздух се раздвижи около мен. премигнах. Това беше времето, което беше минало. Мястото, където някога е стоял Тавиус, беше празно. Веждите ми се спуснаха. Секунда по-късно майка ми изпищя. Обърнах се, едва усещайки придърпването към

нежната кожа на гърба си.

Първичният бе приковал Тавиус към статуята на Колис, на няколко фута от пода, с камшика, увит около гърлото му. Кожата на Първичния сега беше повече сребриста, отколкото тъмна, по-тънка и тези сенки станаха още по-очевидни. „Бих те попитал какъв смъртен си, но е очевидно, че си жалка купчина лайна, оформена като мъжка.“ Лицето на Тавиус стана на петна червено и лилаво, докато той пръскаше, ровейки по камшика около гърлото му.

Брадичката на Примала се наведе, когато главата му се наведе. С другата си ръка посегна към кръста на Тавиус и отдръпна ръката му назад. Той държеше камата, която ми беше подарил. – Това – изръмжа Никтос, закачайки острието в една от кожените каишки, които пресичаха гърдите му, – не ти принадлежи.

„Не! Моля те! Той е мой доведен син.“ Майка ми се втурна напред, препъвайки се в подгъва на роклята си. „Не знам какво го сполетя. Той никога не би направил това. Моля те. Умолявам те-“

„Молете се и се молете, колкото искате. За мен това няма значение.“ Гласът на Първичния стана гърлен, когато сенчестите крила се издигнаха високо, раздвижвайки въздуха още веднъж. „Той доказва колко малко значение и стойност има за тази област.“

„Не прави това“, извика майка ми и протегна ръце. Затворих очи. Не исках да я чуя да го моли... „Моля.“

„Той е чудовище. Той винаги е бил чудовище.“ Спокойният глас на Езра проряза стаята и аз отворих очи. Не беше станала от мястото, където коленичи. „Нашият... баща ни знаеше това. Това го знаят всички. Той, както казахте, е от малко значение.“

„Но той е бъдещият крал“, каза майка ми, когато очите на Тавиус изпъкнаха и вените стърчаха от слепоочието му. „Той никога повече няма да направи нещо подобно. Мога да ви обещавам това.“

Загледах се в майка си, гърдите ми се повдигаха и спускаха бързо, докато тя продължаваше да се моли за живота му. Този леден огън се върна, отмивайки шока и недоверието. Притъпи болката в раменете и горната част на гърба. Притъпяваше всичко. Отдръпнах се от Сайон и се изправих на крака. Стоях на изненадващо стабилни крака, погледът ми не напускаше майка ми, въпреки че тя не ме беше погледнала.

– Пусни го – казах аз. „Моля те.“

– Бихте ли молили за живота му? Гласът на Първичния беше едва разпознаваем.

Варовикът на статуята се напука зад Тавиус. „Той те нарани. Той те принуди да коленичиш и те удари с камшик.“

„Не моля за живота му“, казах аз и тази пулсираща ледена горещина се вкорени в гърдите ми, когато се обърнах към Първичния.

Измина дълъг момент и тогава Първичният погледна надолу към мен. Очите му... Среброто сияеше, почти ослепяващо, кичурите на кожата почти закриваха зениците. Сиянието се процеждаше от очите му, пукаше и плюеше. Силата зареди въздуха и зад него – навсякъде около него – тъмнина продължаваше да се събира, изтръгвайки се от всички кътчета и сенчести зони на Голямата зала. Сенките също се движеха под кожата му.

– Както искаш, Лиса. Първичният изпусна доведения ми брат. Той падна напред на колене и след това се претърколи настрани, докато откъсна камшика от гърлото си и го захвърли настрани, докато хриптеше. Камшикът се плъзна по листенцата и напуканата подова настилка, като спря пред мен.

Погледнах го надолу. „Благодаря ти.“

– Не ми благодари за това – отсече той. Сенките се сринаха обратно в кожата на Първичния и бяха пуснати в скритите ъгли на стаята. Светещият блясък беше последното нещо, което избледняваше. Очите му срещнаха моите. „Не позволявайте това да остави следа.“ След това се обърна отново към Тавиус, коленичил до него. „Няма да умреш от ръцете ми, но аз ще имам душата ти цяла вечност, която да правя, както намеря за добре. И имам много идеи.“ Той намигна, докато потупа бузата на смъртния. „Нещо, което да очакваме с нетърпение. За двама ни.“

Сайон се засмя под носа си. „Той дава така.“

– Благодаря – прошепна майка ми. „Благодарим Ви за-“

„Млъкни, по дяволите“, изръмжа Никтос, когато прекрачи треперещото тяло на Тавиус. Майка ми направи точно това и аз се обърнах към нея. Най-накрая тя ме погледна. Очите ѝ бяха широко отворени, червени и подути и не усетих нищо, докато се изправих

пред Първичния. Той премести ръка встрани, разкривайки дръжката на меч, закачен на кръста му, когато Тавиус се изправи, облегнат на статуята на Колис. Зачервяването изчезна от лицето му, когато той наклони глава назад. Ясно се виждаше белегът, който камшикът беше оставил на гърлото му.

Хванах дръжката на меча на Първичния, аз го извадих. Ектор пристъпи встрани. Камъкът на сянка беше по-тежък, отколкото бях свикнал, но беше добре дошла тежест в ръцете ми, когато се обърнах към доведения си брат. Тавиъс вдигна поглед към мен.

– Какво ти обещах? Попитах.

Сълзените му очи се разшириха от осъзнаване. Той вдигна ръка, сякаш можеше по някакъв начин да предотврати това, което предстои.

Замахнах меча от сенчести камък надолу, през дясната му предмишница. Острието не срещна съпротива, разцепвайки се плавно през тъканите и костите. Тавиъс извика звук, който никога преди не бях чувал смъртен, докато се блъскаше срещу статуята, пръскайки кръв. Някой изпищя. Вероятно майка ми, когато свалих меча на лявата му ръка, точно под рамото. Крясъците му отекнаха по стъкления таван.

Пробих меча през десните гърди на Тавиус по най-позорен начин, пробождайки го до статуята на Първичния живот. Той замахна и се дръпна, ококорени очи, когато кръвта пръсна по дължината на нощната ми парапета. Пристъпих към него.

– Мисля, че това е достатъчно – каза Първичният.

"Не, не е." Взех камшика и щракнах напред, хващайки напоената с кръв и пот коса на Тавиус. Отметнах главата му назад. Широките, паникьосани очи срещнаха моите, когато пхнах дръжката на камшика в устата му, натискайки я надолу колкото може по-силно.

"Добре." Сайон прочисти гърлото си. "Трябва да призная, че не очаквах това."

Тогава светлината бързо изчезна от очите на Тавиъс. Ледената топлина в гърдите ми пулсираше в отговор, но аз пуснах главата му, преди дарът ми да може да отмени цялата ми упорита работа. Отстъпих назад, бършейки кръвта му в нощния си парапет. Сега от дрипавите му рани течеше кръв.

Не съм издълбала сърцето му или го запалих, но това, което бях направил... щеше да свърши работа и нямаше да остави следа.

Направих още една крачка назад, огледах стоята. Майка ми беше спряла да крещи.

Лицата бяха замъглени, докато гледах Езра. „Вземете трона“, казах дрезгаво и тя се вцепени. „Ти си следващият на опашката.“

Езра поклати глава. „Тронът принадлежи на...“

– Тронът принадлежи на теб – прекъснах я.

Погледът ѝ се стрелна към присъствието зад мен и след това към мястото, където майка ми се беше сринала в басейн от бели поли, с едната си ръка стискайки гърдите си, докато ме гледаше – когато видя какъв съм, какво е помогнала да оформя.

Чудовище като Тавиус, само че от различен вид.

Обърнах се към Първичния, към другия, който беше помогнал да ме оформи това нещо, и бавно вдигнах поглед към лицето му. Той се взря в мен с нечетливо изражение, докато кръвта на Тавиъс се просмуква по пода, хладна срещу босите ми крака.

Рев замени нищото, докато стоях там и се взирах в него.

Първичният на смъртта.

Бъдещият ми съпруг.

Никтос.

Самият ключ към спирането на бавното, болезнено унищожаване на моето кралство.

Изведнъж това усещане за фамилиарност придоби смисъл. Бях чувал гласа му преди.

Нямам нужда от Консорт.

Първичният пое рязко, докато емоциите се търкаляха през мен, вълна след вълна, връхлитайки се във надигашия се прилив от толкова много чувства, че аз ги задавих – неверието, надеждата, страха и гнева. Толкова много гняв.

– Ти – изхриптах аз.

– Махнете всички оттук – нареди Първичният. – Махнете всички оттук, включително и себе си.

Боговете се поколебаха. "Сигурен ли си?" – попита Ектор.

"Отивам." Първичният не откъсна очи от мен.

Чух как боговете се отдалечават, чух ги да събират все още живите – чух Сайон да пита: „Имаш ли уиски? В настроение съм за уиски.“

Потръпна ме прониза, докато Първичният продължаваше да ме гледа надолу. Той ли...

сега разбра ли кой съм? Изминаха три години, откакто ме видя за последен път. Много се промениха през това време. Каквато и мекота на младостта да беше останала в чертите ми, беше избледняла. Бях малко по-висок и пълен, малко по-твърд, но не бях неузнаваем. Очевидно просто бях забравил, докато целият ми живот беше само за него. И заради него последните три години от живота ми бяха... е, не бяха нищо друго освен болка, разочарование и неизпълнен дълг.

Всяка част от съществото ми беше съсредоточена върху него, докато гърдите ми продължаваха да се издигат и падат бързо.

Главата му отново се наклони, тъмните вежди се спуснаха. Червеникаво-кестенява коса се плъзна по бузата му и нещо... нещо дълбоко в мен започна да трака и да се отваря. Усетих ярост, гореща и кисела ярост, толкова мощна и поглъщаща, че гърлото ми изгаряше от нея.

Загубих контрола, който обикновено имах. Хвърлих се към него, замахвайки със затворения си юмрук право към лицето на Първичния.

Очите му се разшириха с проблисък на изненада и тази секунда почти му струваше. Кокалчетата ми захапах челистата му, когато той пристъпи встрани. Той се изви в кръста и ръката му се изтръгна. Хващайки китката ми, той ме завъртя. Колоните на Голямата зала се завъртяха, докато босите ми крака се плъзнаха в кръвта. В запънат сърдечен ритъм гърбът ми беше притиснат към гърдите му и една ръка ме притисна към него около кръста ми.

„Това не беше реакцията, която очаквах сега“, каза той зад мен. „Очевидно.“ Нечовешки звук изплъзга от гърлото ми, ръмжене на ярост, когато размахвах свободната си ръка назад, пръсти се протегнаха към косата му. Беше толкова неприличен ход, но не ме интересуваше.

„О, не, не го правиш.“ Той улови другата ми китка, притискайки двете ми ръце към кръста ми, докато кръстоса ръце над гърдите ми.

Без да обръщам внимание на протеста от суровата кожа по раменете ми, вдигнах крака си и го ударих надолу. Той се отдръпна от пътя, докато ме вдигна достатъчно, че кракът ми да не влезе в контакт с твърдия под.

Той ни обърна, така че ние се обърнахме към статуята и Тавиус. – Изглеждаш ми ядосан.

„Мислиш?“ Хвърлих тежестта си обратно към него, надявайки се да разстроя опората му.

Той не помръдна. „Виждам, че бях прав за това, че ме направихте впечатление, че ще се биете, дори и да знаехте, че няма да успеете.“ Брадичката му докосна главата ми.

„Изтощително е винаги да си прав.“

Отметнах глава назад с писък. Болка прониза черепа ми, когато се свързах с част от лицето му.

„Съдби“, изсумтя той и дива усмивка разкъса устата ми. Хващането му върху мен се затегна, когато отпусна брадичката си, притискайки хладната си буза към моята. В рамките на един твърде кратък дъх той ефективно притисна главата ми между неговата и гърдите му. „Свърши ли вече?“

– Не – изкипах аз с безполезно разпръснати пръсти. Разочарованието попари кожата ми, погали ледената горещина в гърдите ми, както и знанието, че дори с години тренировки той все още лесно ме беше направил абсолютно безобиден.

– Мисля, че си. Хладният му дъх докосна бузата ми.

„Не ме интересува какво мислиш“, изплюх аз, опитвайки се да се измъкна, но беше безполезно и започна да ме боли. Не качих и сантиметър. Издърпах двата крака нагоре, но това не направи нищо. Той не помръдна.

Той въздъхна. „Или предполагам, че бихте могли да продължите да правите това, докато не се изморите.“

Поставих двата си крака на пода, натиснах колкото можех по-силно срещу него.

Първичният все още не помръдна, но се напрегна.

„Бих ти препоръчал да спреш да правиш това“, посъветва той с по-дълбок и груб глас.

„Не само ще раздразните допълнително раните по гърба си, но и не вярвам, че действията ви предизвикват реакцията, към която се стремите.“

Отне ми няколко мига, докато огнената буря в кръвта ми се успокои достатъчно, за да разбера смисъла на думите му... и за да проникне някакво намек за рационалност.

Вдишайте. Взирах се в пукнатините в белите и златните колони, влачейки в дълбоко

дъх. Гърдите ми се надигнаха, притискайки ръцете му. Задръжте. Бавно сетивата ми се върнаха. Бузата ми изтръпна от контакта с неговата. Нощната железница едва беше преграда. Дължината на гърба и бедрата ми изтръпнаха от усещането на плътта му към моята. Грубите косми на ръцете му гъделичкаха чувствителната кожа на гърдите ми през увисналия елече. Пулсът ми туптеше хаотично, докато гледах напред, неспособен да разбера бунта от усещания. Контактът кожа до кожа беше много.

Затворих очи. Издишай. Сериозно ли се опитах да атакувам Първичния на смъртта? Не исках да мисля за това. Не можех да си помисля какво със сигурност ме очаква след това, което бях причинил на бъдещия крал на Лазания. Единственото, върху което можех да се съсредоточа, беше, че сега бях тук с него, обект на обучение и грижа от над десетилетие. Странен смях се проправи в гърлото ми, но намери тишина върху запечатаните ми устни. Защото без значение какво се беше случило в тази Голяма зала, независимо кой зае трона сега, аз все още имах дълг към Лазания.

Трябваше да съблазнявам Никтос, а не да разчленявам хората пред него и да се опитвам да го убия. Не и докато не го накарах да се влюби в мен. В своя гняв и недоверие явно бях изгубил от поглед една много важна стъпка там.

Реалността на ситуацията отново се настани над мен, когато гневът бавно се върна към кипенето от последните три години... и може би дори повече от това.

Никтос.

Име, известно, но никога неизговаряно от страх да не привлече вниманието му или да подтикне гнева му. Име, което никога не си позволявах дори да си помисля.

Но той най-накрая беше тук. Колко пъти през последните три години съм си пожелавал точно такъв шанс да изпълня дълга си? Безброен. Най-накрая беше тук. Това може да е.

Можеше да е шансът.

Не бях сигурен как човек може да съблазни друг да се влюби в тях, след като ги намушка в гърдите.

Но знаех какво имаше предвид, когато каза, че действията ми предизвикват реакция, която не възнамерявам. Бях около достатъчно мъже в живота си, за да разбера какво ми казва... и да усетя сега това, което бях твърде яростен, за да регистрирам, когато се блъснах срещу него по-рано. Дебелата му твърда дължина беше притиснала долната част на гърба ми. Беше възбуден.

Той все още беше.

Умът ми бързо пробутва всичко, грабвайки знанието, че това е нещо, с което да работя. Може би все още имаше шанс – малък. Физическата интимност беше само част от съблазняването. Всичко останало би било по дяволите почти невъзможно сега – да създам приятелство, да науча какво харесва и не харесва, за да мога да се превърна в това, което той иска, да спечеля доверието му, а след това и сърцето му.

Стомахът ми се сви. Оформя се в това, което той искаше. Когато бях по-млад, имаше моменти, в които не съм поставял под съмнение нито една част от задълженията си или това, което включва. Тогава бях млад и не исках нищо друго освен да спася моето кралство.

Сега всяка част от мен се дразнеше от идеята да стана някой друг, за да спечелим любовта на друг. Ако това беше необходимото, за да накараш някой да се влюби, тогава не мислех, че искам да имам нещо общо с това.

Но това не беше за мен. Никога не е било. Това беше за Нейтс и Ели и всички останали, които ще продължат да страдат. Трябваше да запомня това.

– Забравихте ли да дишате? – попита тихо Първичният.

Евентуално.

Издишах рязко, докато отварях очи, дробовете ми горяха и белите петна мигаха във и извън зрението ми. Трябваше да помисля. Той щеше да дойде за мен. Това трябваше да означава нещо.

Той измести позицията си зад мен, лекото движение ме потръпна на съзнание.

Нямаше как да мисля, докато ме държи толкова плътно. "Пусни ме."

"Не мисля така."

Откъснах репликата, която със сигурност нямаше да ми помогне. "Моля те?"

От него и през мен излезе дълбок кикот. Очите ми се разшириха от усещането. –

Казваш, моля, ме кара да се предпазя да те пусна.

Ръцете ми се отваряха и затваряха. „Ти си първичен. Не мога да те нараня.“

„Мислиш ли, че не съм в състояние да усетя болка, защото съм първичен?“ Бузата му се влачи в моята, изпращайки тръпки по кожата ми. – Ако е така, вашето предположение би било неправилно. Погледът ми падна към пода. – Не бих могъл да те нараня сериозно. „Вярно.“ Той не отпусна хватката си. „Но не вярвам нито за секунда, че това знание ще ви попречи да опитате отново. Не би. Освен това да се опитам да го нараня отново няма да допринесе за моя дълг. „Няма да правя нищо. Обещавам.“

„Това звучи приблизително толкова вероятно, колкото пещерна котка да не пробие кожата на ръката, която се опитва да я гали.“

Вдишах рязко и след това трепнах при усещането за тези груби косми по гърдите ми. – Тогава страхуваш ли се от мен?

„Малко.“

Изпуснах груб, хаплив смях. „Никтос? Първичният на смъртта, страхуван от смъртно момиче?

Дъхът му дразнеше челюстта ми. „Не съм достатъчно глупав, за да подценя смъртен, жена или не. Особено след това, което току-що видях да правиш“, каза той. – И не ме наричай така.

Намръщих се. „Никтос? Това е твоето име.“

„Аз не съм такъв за теб.“

Не бях сигурен дали трябваше да се обидя от това или не, но каквото и да е. Да го наречем Аш беше много по-лесно, отколкото да използваш името, което означаваше смърт.

Погледът ми прескочи пода до мястото, където ръцете му бяха скръстени на гърдите ми. Тенът на кожата му беше няколко нюанса по-дълбок от моя на слънчева светлина и гладък под праха на косата. „Нямаш люспи за плът.“

„Какво?“

Подигравката на Тавиъс все още отекуваше в мислите ми, когато затворих очи и усетих как контролът ми се изплъзва още веднъж, изпускайки нещо различно от гнева. Това беше суровост, която дойде в бързината. – Ти ме отхвърли.

Хватката му се разхлаби.

– И още по-лошо, ти дори не разбра кой съм, нали? – казах, без да симулирам дрезгавината в гласа си. Искаше ми се това да е акт.

След като ръцете на Никтос се плъзнаха от мен, избухнаха изтръпвания. Топъл въздух се търкаля по гърба и раменете ми. – Винаги съм знаел кой си.

Очите ми се отвориха и се обърнах към него. „Ти направи?“

Бързо сребърни очи, приковани към моите. – Знаех кой си, когато те спрях да не се убиеш, когато тръгнеш след тези богове.

Той... той знаеше и не беше казал нищо? Той знаеше и изглеждаше изненадан от гнева ми?

„Тогава знаеше кой съм и не каза нищо? Знаеше ли онази нощ, когато намерихме тялото и не казахме нито дума? А нощта на езерото?“ Един трепет си проби път през мен. – Тогава знаехте и не ми казахте какво е съкратено името Аш?

Той прехапа долната си устна, докато хвърли поглед към все още набитото тяло. „Имам чувството, че ако отговоря на този въпрос честно, ще бъдете склонни да се върнете на обещанието си.“

„Вече съм наполовина“, отсечех се аз, преди да успея да се спра. Пристъпих напред, понижавайки глас. „Сключихте сделка. Ти не го изпълни, Аш.

Челюстта му се заключи, когато погледът му се върна към моя. – Защо мислиш, че съм тук сега?

Глава 21

Защо мислиш, че съм тук сега?

Отворих уста, но думи не излязоха. Подът сякаш отново трепери под мен. Отне ми няколко минути, за да регистрирам напълно казаното от него. Какво може да означава.

„Вие... вие сте тук, за да изпълните сделката?“

– Какъв друг избор имаме? – заяви Аш. – Не мога да те оставя тук, не и след това. Той протегна ръка към отпуснатото тяло на Тавиъс. – Принцесо или съпруг, убихте един наследник на крал.

премигнах. – Ти се готвеше да го убиеш.

"Бях." Той погледна обратно към мен. „Но аз съм първичен. Твоите смъртни закони относно убиването на парчета лайнаци не важат за мен. Искяхте смъртта му."

Сребърните му очи просветнаха. "Не се съмнявам нито за секунда, че си го заслужил." Имах. Многократно. Но... „Ти само изпълняваш сделката, за да не се изправя пред блока на палача?“

– Това само сега ли ти идва наум? Веждите му се намръщиха, когато в тона му се прокрадна недоверие. "Изчакайте. То е. Изобщо не цените живота си?"

Дори не си направих труда да отговоря.

Едва накаран гняв кипеше под кожата му. – Убихте го, вярвайки, че ще ви оставя да се изправите срещу последствията?

„Съжалявам, но защо да вярвам на нещо друго? Отказахте да задържите края на сделката, която сключихте.

– Нямах представа за какво говориш.

От мен избухна груб смях. „Знам точно за какво говоря. Бях готов да спазвам края на сделката, сключена от моя прародител. Вие бяхте този, който не успя да го направите. Но това е..." Спрях се, преди да разкрия знанието си, че сделката, която той е сключил, е с ограничен срок. Ако разбере, че знам това, може да открие, че знам още повече. Изгоних следващите думи. "Аз съм този, който го платих."

Този мускул на челюстта му тиктака. – Как точно го плати, принцесо? – предизвика той и гръбнакът ми се втвърди. „Върнаха ти живота, нали? Вашата свобода да избирате какво да правите и да не правите с това. Нещо, което вече знам, че цените много високо."

Зяпнах го, сърцето прескачаше и след това ускоряхах. – Наистина ли трябва да зададеш този въпрос?

Главата му трепна сковано към тялото на Тавиъс и след това бавно се обърна към мен. Времето се въртеше в очите му. – Как си платил?

Нямаше начин в цялото огромно кралство да му говоря за живота ми. Че някога ще обеля кожата си така и ще изложи всички тези сурови нерви. Може би вече имам предвид начина, по който ме гледаше, сякаш се опитваше да си пробие път в мислите ми.

"Какво доведе до това?" Той направи премерена крачка напред. – Какво ти направиха? Въпросът му прониза хаотичната буря от емоции. Лепящият срам, който винаги съпътстваше мислите за семейството ми, ме обхвана и това беше благословия. Беше познато. Заземяване. Хванах го, намирайки инструкциите на сър Холанд. Минах през стъпалата, докато вече не се чувствах покрит от срам, вече не се чувствах сякаш ще се задуша.

– Впечатляващо – промърмори Аш.

Загледах се в него. "Какво е?"

"Вие."

Устната ми се изви. Празното ласкателство беше последното нещо, от което имам нужда. – Ти беше... никога нямаше да дойдеш за мен. Вече знаех това, но потвърждението беше съвсем различно нещо. "Беше ли?"

„Това, което казах преди три години, не се е променило“, отговори той категорично.

„Това, което има, е положението. Сега ще изпълня сделката и ще те взема за мой съпруг.

Веждите ми се издигнаха. „Не би могъл да звучиш по-малко ентусиазиран, ако опиташ.“ Аш не каза нищо.

Не би трябвало да има значение. Всичко, което направи, беше, че ме взе за своя съпруг. Това ми даде истинско отваряне. Шанс. Това даде на кралството реален шанс, но устата ми... богове, нямаш контрол над него и това беше обидно. – И какво ще стане, ако не искам да бъда твоя съпруг?

– Няма значение какво иска някой от нас сега, Лиса. Това е ръката, която ни разпределиха“, каза той. „И ние трябва да продължим с това. Няма да те оставя тук, за да бъдеш екзекутиран."

Отдръпнах се невярващо. – Трябва ли да съм благодарен за това?

Аш се усмихна. „Не бих посмял да поискам благодарността ви. Не и когато това беше неизбежно. Трябваше да се случи по един или друг начин.“

– Защото ти причини това! почти изкрещях. – Ти склучи сделката...

"И аз съм тук, за да го почета!" – извика Аш и ме стресна. Очите му бяха като чисти парчета лед. „Няма друг избор. Не за теб. Не сега. Дори и да успееш да избягаш от наказанието за случилото се тук, аз заложих претенцията си върху теб пред другите. Това ще се разпространи, в крайна сметка ще достигне до вниманието на боговете и другите първични. Те ще станат любопитни към вас. Може дори да повярват, че имаш някаква власт над мен. Те ще ви използват и каквито и начини да сте платили през последните три години, ще избледнеят в сравнение с това, което ще направят.“

Имам много врагове.

Ясно си спомних как каза това. Възникнаха толкова много въпроси. Искях да знам повече за тези врагове – какво точно ги направи противници. Искях да знам защо биха искали да го повлияят – какво се надяваха да спечелят от Primal of Death. Наистина исках да знам кой е достатъчно смел, за да се опита да предизвика гнева му. Имах много въпроси, но нищо от това нямаше значение.

Не бяха и причините му да реши окончателно да изпълни сделката. Бях обидил крехкото его на Тавиус, но моето не беше по-добре.

Може да е съжаление или съпричастност, похот или ситуация извън неговия контрол. Причината зад това нямаше значение. Единственото нещо, което направи, беше Лазания. Отместих поглед от него и погледът ми за кратко се спря върху Тавиус. затворих очи. Какво правих тук и се карах с него? Това със сигурност няма да ми помогне да спечеля привързаността му и да спася Лазания.

Рязко извиване премина през гърдите ми. Край му. Не можех да го спра. Споменът за това как се чувствах седях до него на езерото изплува отново. Начинът, по който ме накара да се усмихна – ме накара да се смея. Колко лесно беше да говоря с него. Усукващото движение се засили, настанявайки се в гърлото ми. Отхвърлих всичко това настрана и се накарах да видя Купърите, всичките, лежали един до друг в леглото заедно. Задържах този образ, докато издишвах грубо, отваряйки очи.

Аш ме наблюдаваше. Никой от нас не каза нищо за дълъг момент и след това той проговори. „Изборът свършва днес. И за това съжалявам.“

Обвих ръце около кръста си, неспокоен поради множество причини. Той искрено съжалява, а аз не разбрах. Бяхме в тази ситуация заради сделката, която той направи.

Всичко, което трябваше да направя и трябваше да направя, беше заради това, което той избра.

Гледах го да протяга ръка към мен и желанието да полетя силно ме удари. "Аз...искам да се сбогувам със семейството си."

„Не“, отказа той. "Тръгваме сега."

Инатът се вкопчи. „Защо не мога да се сбогувам?“

Студеният му поглед държеше моя. „Защото ако видя отново жената, която може да ти е майка, вероятно ще я убия, защото се моли за живота на това лайна.“

Поех изненадано дъх. Нямаше грешка в истинността на думите му. Той щеше да я убие и една тъмна, дива част от мен искаше да го види.

Нещо толкова много не беше наред с мен.

– Ще разбере ли семейството ми, че съм с теб? Попитах.

Аш кимна. "Ще бъдат посъветвани."

Разгънах ръцете си, ръката ми трепереше, когато я поставих в неговата. Статичен заряд танцуваше между дланите ни, когато ръката му се склучи здраво около моята. Въздухът заседна в гърлото ми, когато бяла мъгла се просмука по пода, достатъчно тежка, за да закрие пукнатините в плочката. Мъглата разби ръбовете на нощната ми парапета. Пепел настъпи в мен и кичурите се сгъстиха. Бедрата му докоснаха моите и дъхът ми остана аромат на цитрусови плодове.

Погледът му улови и задържа моя, когато върховете на пръстите му докоснаха бузата ми. Мъглата растеше, плъзгайки се по краката, бедрата ми. Колкото и да се опитвах да се преборя с него, паниката ме прониза, докато се плъзгаше по ръцете ни, усещането за него беше хладно и копринено.

„Това може да щипе малко“, каза той, а среброто на очите му започна да се върти, да

се смесва с мъглата – със силата. – За това и аз съжалявам.

Нямаше шанс да попитам какво има предвид или да се борим. Мъглата ни погълна и остро, горящо жило помете от върховете на пръстите ми към пружиниращите къдрици, които се бяха изплъзнали. Сребристо-бяла светлина блесна пред очите ми и зад тях и тогава паднах.

Осъзнах се, всичките ми сетива се задействаха наведнъж. Бях седнал на кон, седнал странично седло и цялата страна на тялото ми беше сгушена срещу твърдата, хладна дължина на пепел. Бузата ми лежеше на рамото му и всеки дъх имаше вкус на цитрусови плодове и свеж планински въздух. За момент почти можех да се преструвам, че това е нормална прегръдка. Че силната ръка около кръста ми, която ме държеше толкова внимателно и здраво, беше защото бях желана. Заветен.

Но никога не бях добър в преструването.

Започнах да седя изправен.

"Внимателен." Гласът на Аш беше като дим в ухото ми, ръката му се стегна около кръста ми. "Това е дълго падане от Один."

Погледът ми се наведе и усетих как коремът ми падна. Черният като самур кон беше няколко фута по-висок от всеки кон, който някога бях виждал. Падането със сигурност би счупило кости или по-лошо. Разместих се и се намръщих, когато нещо меко се плъзга по някога голите ми ръце. Черно наметало беше наметнато върху мен.

„Сайон намери наметалото“, отговори Аш на неизказания ми въпрос. „Не съм сигурен откъде го е взел и реших, че никой от нас вероятно не иска да знае. Но той реши, че ще ти е по-удобно.“

Свивайки вцепенени пръсти около краищата на мекото наметало, вдигнах поглед към тежкия балдахин от клони на дърветата, които щях да разпозная навсякъде.

„Намираме се в Тъмните брястове“, казах аз с чувството, че гърлото и устата са пълни с кичури вълна.

"Ние сме." Дъхът му раздвижи горната част на главата ми. „Очаквах, че ще спиш много по-дълго. Не трябваше да се събуждаш, докато не бяхме в Земите на сенките.“

Погледнах го тогава, чертите му бяха в сянка, докато минавахме под навеса от клони.

"Какво направи?"

"Мъглата? Времето е. По същество продължение на нашето същество и воля. Може да има известен ефект върху смъртните, ако го позволим. В твоя случай те кара да спиш", обясни той. "Не исках да привличам повече ненужно внимание."

„Какъв вид ефект има мъглата върху другите?“

„Може да ги убие за секунди, ако това е нашата воля.“

Преглъщайки трудно, осъзнах, че се държа корав и прав като дъска. Мислех си за Езра, Марисол и сър Холанд – където и да е той. „Ти каза, че други богове могат да научат за теб, че идваш за мен. Ще се оправи ли семейството ми?“

„Те трябва да бъдат“, отговори той. „След като бъдете представени като моя съпруг, само най-глупавите богове биха тръгнали след вашето семейство, тъй като те ще станат продължение на моето.“

Това не беше точно успокояващо. Вдишайте. Езра беше умен. Такава беше и майка ми.

„Сайон или Ектор обаче ще ги предупредят или вече са ги предупредили“, добави той.

„И има... определени стъпки, които ще бъдат предприети за всеки случай. Подопечните ще бъдат изоставени.“

"Отделения?"

„Заклинания, подхранвани от първична магия, които ще попречат на боговете да влязат в домовете им.“ Той се размърда леко и измина миг. „Ще се уверя, че са в безопасност, дори и да не чувствам, че го заслужават.“

Погледът ми се преря в неговия, когато чувството на благодарност набъбна. Не исках да усещам това. „Езра – доведената ми сестра. Тя е добра. Тя го заслужава.“

– Ще трябва да повярвам на думата ти за това.

В тишината, която настъпи между нас, многото въпроси, които бях, се надигнаха отново, докато се взирах в Тъмните брястове. – Как разбра какво се случва? – попитах аз, усещайки как бузите ми са топли. – Как разбра да дойдеш? Защо най-накрая дойде? Не попитах това, защото няхах нужда да знам.

Той не отговаряше дълго време. – Знаех, че си бил наранен.

Веждите ми се свиха, когато погледнах обратно към него. "Как?" Тогава ме поразих.

"Сделката?"

"Отчасти."

Обзе ме бодливо усещане, когато той не обясни подробности. – Отчасти?

„Сделката ни свързва на основно ниво. Знаех кога си роден. Ако някога си бил сериозно ранен или близо до смъртта, щях да знам."

"Това е... някак страховито."

„Тогава със сигурност ще намерите следващата част още повече“, ми каза той.

„Нямам търпение да го чуя“, измърморих аз.

Нотка за усмивка се появи, когато той погледна надолу към мен. "Твоята кръв."

"Моята кръв?"

Той кимна. „Вкусих кръвта ти, Лиса. Не беше умишлено, но ми дойде по-удобно."

Отне ми момент, за да си спомня нощта в тунела на лозата, когато той прехапа устните ми. „Кръвта ми ти позволява да усетиш емоциите ми, когато не съм около теб?"

В изражението му имаше стягане. „Само ако са екстремни. И това, което почувствахте, беше екстремно."

Неспокоен се обърнах. Болката ли беше? Или паниката от времето, когато ме държаха?

Или беше онова древно, ледено-горещо нещо в мен? Не ми хареса да знам, че е почувствал нещо от това. Също така не ми хареса тази глупава позиция на странично седло. Облегнах се назад, вдигнах десния си крак и го завъртях от другата страна на Один. Постъпката предизвика болка в раменете и горната част на гърба, напомняйки ми, че кожата е много нежна там. Ръката на Аш се стегна, докато се извивах, докато се обърнах напред.

„Удобно?" – попита той с едната дума дебела и тежка.

– Да – отрязах аз.

Той се засмя.

Стиснах върхът на седлото, за да не се обърна и да не направя нещо безразсъдно. Да речем, удряне на Primal, който е превърнал смъртен в прах с един поглед например. – Защо сме в гората?

„Не можете да пътувате там, където преминаваме през пролука в царствата“, отговори той и аз осъзнах къде ръката му сега лежи на бедрото ми. Палецът му... той се движеше като нощта край езерото, в бавни, празни кръгове.

„Това ще разкъса един смъртен“, продължи той и това успя да измести фокуса ми от палеца му. – Ще трябва да влезем по друг начин.

Единственият звук, когато Първичният замлъкна, беше копитата на Один по земята. Без птичи песни. Точно като нощта на езерото, когато нямаше признаци на живот. Сякаш животните бяха усетили това, което аз не осъзнавах. Тази смърт беше сред тях.

След това, което видях, не мислех, че мога да забравя това отново. Но този негов проклет палец продължаваше да рисува малки кръгове, отново и отново. Дори през наметалото и нощния парапет усещах прохладата на кожата му. Не разбирах защо кожата му е толкова студена или как докосването му все още може да накара кожата ми да се чувства толкова топла. Горещо, дори. „Защо кожата ти е толкова студена?"

– Какво мислиш, че е смъртта, лиса?

Сърцето ми се сви, докато гледах напред. Това не беше богът Аш, който ме дразнеше и докосваше край езерото. Това беше Първичният на смъртта, който беше задействал всичко това заедно със Златния крал. Не можех да забравя това.

„В момента си изненадващо... любезен“, отбеляза Аш.

Погледнах му обратно. – Вероятно няма да продължи.

Появи се още една слаба усмивка. "Не мислех, че ще стане." Той насочи коня около изпъкнал камък. – Все още си ми ядосан.

Би било разумно да излъжем. Да му кажа, че всичко е простено. Това ме научиха. Да бъдеш покорен. Никога не предизвиква. Станете това, което той желае. Изразяването на гнева ми нямаше да помогне, но мислите ми бяха твърде разпръснати, за да формулирам план, камо ли да се държа така, сякаш не съм ядосан, че той не ми е казал кой всъщност е и че никога не е планирал да изпълни сделката. Че не се обърках защо изобщо се беше намесил днес.

"Защо?" настоях аз. „Защо не ми каза кой всъщност си на езерото? Защо излъгахте?"

"Не излъгах." Погледът му ме отряза. „Някои ме наричат Аш. Нито веднъж не казах, че съм бог, или не отрекох, че съм първичен. Това беше твоето предположение."

„Лъжа чрез пропуск все още е лъжа“, аргументирах се аз, напълно наясно с факта, че

гневът ми беше крайно лицемерен, тъй като също пропусках адски много неща. Като например това, което планирах да направя. Аш не каза нищо.

И това не помогна. "Говорихме. Споделихме неща за себе си." Малко топлина се прокрадна в лицето ми. „Имаше време. Трябваше да ми кажеш, преди да...“

— Преди да ми кажеш да те целуна? Дъхът му докосна бузата ми и ме стресна.

"Не това щях да кажа." Напълно щях да го кажа.

Тогаваше се разнесе тътенът на тихия му смях. „Ако осъзнахте кой съм, щеше ли все пак да се интересувате толкова...“

Главата ми щракна в неговата посока и аз поех въздух, когато усетих как хладният му дъх танцува по устните ми. Лицата ни бяха толкова близки, устните ни се наредиха така, че ако някой от нас се премести с половин инч, щеше да се срещне.

Бих се заинтересувал повече, но поради всички грешни причини. Или правилните. Както и да е. Погледът ми се насочи към устата му. Обхвана ме повишена, разгорещена дразнене. Палецът му се раздвижи по бедрото ми и топлината се разпространи там. Тази топлина и електрическа острота се чувстваха точно преди — добре дошли и изпълнени с очакване. От горещо, чувствено обещание. И все пак го правеше, но не мислех, че трябва, знаейки какво мога и щях да направя с него — как планирам да го използвам.

Извърнах глава настрани, гърдите и коремът ми се извиха. По някаква причина си помислих за първата нощ, когато бях отведен в Храма на сенките. Когато се нахиснах в тази ароматна вана с часове и след това бях премахнат космите от места, за които дори не съм мислил преди. Сякаш това, което се очакваше да направя, не беше станало реалност до този момент. Дори времето, прекарано с Господарките на нефрита, не ме беше подготвило истински за факта, че отслабването на Първичния изисква ниво на съблазняване. И едва след като косата беше оголена и балсамът беше нанесен за успокояване на ужилването, ме поразих, че ще трябва да бъда гол с Primal of Death. Няма ужасяваща сватбена рокля. Без туника или чорапогащи. Дори и кама. Нямах да има щитове и това... това ме беше ужасило. През времето оттогава, винаги, когато си позволявах да бъда някой, някой друг, докато бях в The Luxe, никога не бях напълно гол. И може би това, че съм толкова изложено, все още ме ужасява. Но бях гола с него в езерото. А извън него? Може и да съм бил.

През цялото време, прекарано в подготовка за този момент, времето, когато той ме взе, нито веднъж не бях помислила, че наистина може да се насладя на съблазняването. Не вярвах на Господарките, когато ми казаха, че мога. Не защото не мислех, че ще намеря удоволствие от такава интимност, а защото не вярвах, че мога да намеря удоволствие да съблазнявам Първичния, който трябваше да убия.

Горещината във вените ми сега ми каза, че най-вероятно ще го направя. И това трябваше да е погрешно. Изкривено, дори. чудовишно. Но това беше отчасти негово дело. Той беше сключил тази сделка. Знаеше, че идва със срок на годност. Не беше показал никакви признаци на състрадание към смъртните, които сега страдаха заради това. Натискът отново ме притисна точно когато блещукащата повърхност на езерото се появи между дърветата и шумът от притичаща вода ни посрещна.

Седнах по-право. „Защо сме на моето езеро?“

— Вашето езеро? Той се засмя отново, все още тихо, но този път по-дълго. „Интересно е, че изпитваш чувство за... собственост на това езеро. Дали заради това как те накара да се почувстваш?“ Один ни пренесе покрай последната стойка на дърветата.

„Как го описахте? Успокояващо?“ Настъпи пауза. — Може би у дома?

Затръшнах устата си и не казах нищо, когато приближихме брега.

Хватката му стисна юздите на Один. — Знаеш какво покрива дъното на това езеро.

„Shadowstone“, прошепнах аз, а стомахът ми започна да се търкаля.

„Това е единственото място в царството на смъртните, където ще намерите камък на сянка. Има причина за това.“ Гърдите му докоснаха рамото и ръката ми и аз се напрегнах. „Има причина смъртните да се страхуват от тези гори. Защо духовете ги преследват.“

Погледът ми обхвана водата, която се лееше от скалите, и вълните, каскадиращи през езерото.

— Може би дори има причина да не сте се страхували от тях. Дъхът му отново беше срещу бузата ми и ритъмът на сърцето ми прескочи и после се ускори. — Защо се

почувствах толкова спокоен тук.

"Какво казваш?" – прошепнах аз.

„Има начини за пътуване до Iliseeum. Единият е да пътуваме на изток – далеч на изток, докато прекосим не само планините Скотос, но дори и по-далеч до мястото, където смъртните вярват, че светът просто спира. Той прехвърли юздите на Один в вкочанените ми ръце. „Това би отнело твърде много време. Има по-бързи начини, през това, което човек би считал за шлюзове. Само тези от Iliseeum знаят как да ги открият и разкрият. Използвай ги. Всеки портал може да отведе един в определена част на Iliseeum. Вашето езеро е врата към Земите на сенките.

На него.

Тръпка избухна по кожата ми, докато се взирах в тъмните води.

Аш вдигна ръка и всичко спря. Замръзна. Водата, разливаща се по скалите, спря, увисна във въздуха. Пулсациите престанаха и сърцето ми също можеше да го направи. Ръцете ми се изплъзнаха от върховете, когато езерото... се раздели наполовина, отлепвайки се назад и разкривайки плоското, лъскаво дъно от сянка. На лунната светлина в камъка се появи пукнатина. От пукнатината се просмукваха късчета сребристобяла мъгла и без звук се появи широк и дълбок процеп.

Бях в това езеро стотици пъти през живота си, плисках се и играех като дете, криех се и забравях. Това езеро, водата и земята около него се чувстваха като у дома си. И през цялото време това е съществувало под повърхността. Това беше моето езеро. Пръстите на Аш докоснаха моите, докато той бутна Один напред. Конят го последва, хленчейки тихо.

„Прав си, знаеш ли? Имаше време на езерото, за да се уверя, че знаеш кой съм всъщност. Трябваше да ти кажа.“ Ръката му се сви на кръста ми и той ме дръпна назад. Не съм се борил с него. Притиснах се към него, сърцето ми биеше.

Бяла мъгла се завихри около краката на Один, докато той ни отвеждаше в мъгливия възторг. Друга тръпка ме разтърси. Не знаех дали беше слизането или думите на Първичния. – Но ти говореше без страх. Ти действаше безстрашно. Всеки път, когато те видях – продължи той. „Заинтригувахте ме, а аз не очаквах това. не исках това. Но на онова езеро ти беше просто Серафена – каза той и дъхът ми спря от звука на името ми, който се разля от устните му. Това беше първият път, когато го каза. „А аз бях просто Аш. Нямаше сделка. Няма предполагаеми задължения. Ти остана просто защото искаше. Останах само защото исках. Позволихте ми да те докосна, защото това искаше, а не защото се чувствах така, сякаш трябва. Може би трябваше да ти кажа, но аз... се забавлявах с теб. Не бях готов това да свърши.“

И тогава той ме заведе в Земите на сенките.

Глава 22

Това, което Аш призна, истината на казаното, беше поета във въздуха, който не беше нито топъл, нито студен. В пълния и пълен мрак, който ни погълна.

Замаяна и замаяна, страхувах се, че никога повече няма да видя. Посегнах надолу, докато се напънах към непреклонната стена, която беше гърдите на Аш. Това доведе до болка по гърба ми, когато хванах ръката му. не можах да видя. Не можах да видя нищо -

Отгоре се появи малка игла светлина, после още една и още една, докато стотици хиляди светлинни точки се качиха по небето.

звезди.

Те бяха звезди, но не като тези в царството на смъртните. Те бяха по-ярки и лъчезарни, излъчваха сребристо сияние, което беше много по-мощно от луната.

Сканирах небето, търсех и търсех.

"Къде е луната?" – попитах дрезгаво.

„Няма луна“, отговори Аш. "Не е нощ."

Веждите ми се събраха, докато гледах небето, което много приличаше на нощ. "Ден ли е?"

"Не е нито ден, нито нощ." Ръката около кръста ми се разхлаби. "Просто е."

Не разбрах, докато Один пътуваше напред, като всяка крачка тракаше от калдъръма. Погледнах надолу, виждайки пръсти от мъгла, които меко се влачеха по пътя. Върнах погледа си към небето. Колкото по-дълго го гледах, толкова повече осъзнавах, че не прилича на нощно небе. Да, имаше звезди и те бяха по-ярки от всичко, което бях виждал, но небето беше повече... сенчесто, отколкото черно. По-тъмен от най-бурния и най-облачен ден в царството на смъртните. Това ми напомни за моментите преди зазоряване, когато слънцето изгря зад луната и отблъсна мрака, превръщайки света в сянка на желязо.

– Няма ли слънце? – попитах, намокряйки устните си.

– Не в Земите на сенките.

Едва успях да разбера, че всъщност съм в Земите на сенките, не бях сигурен какво да правя със знанието, че няма слънце или луна. – Тогава как знаеш кога да спиш?

"Спиш, когато си уморен."

Той заяви това, сякаш спането е толкова просто. – Ами останалата част от Илизеум?

– Останалата част от Илизеум изглежда както трябва – отговори той категорично.

Исках да попитам защо и какво означава това, но безплодният пейзаж се промени.

Появиха се високи дървета и докато пътувахме, те се приближаваха все по-близо до пътя. Голи, усукани дървета, които не бяха нищо повече от скелети. Няколко големи скалисти хълма се очертаваха отпред, разположени около пътя, по който пътувахме. Несигурността ме победи, заедно с всички онези разхвърляни емоции, които не можех да опиша. Но и любопитството също. Частта от мен, която винаги е копнеела да знае как изглежда Илизеум, се раздвижи. Започнах да се навеждам напред, но спрях и принудих тялото си да се отпусне до неговото.

Поставянето на разстояние между тях беше точно обратното на това, което правеха един, когато искаха да съблазнят друг. Погледнах надолу към ръката, държана здраво около мен. И въпреки колко готина беше кожата му, усещането за него беше... приятно. Дълбок, пхтящ звук вдигна главата ми. Един от хълмовете потръпна и се издигна. Това не беше хълм пред нас. Устата ми се отвори. Криле се измахаха и след това се издигнаха в звездното небе. Земята около нас потрепери, разпръсна онова, което беше останало от мъглата, докато нещо гъсто и шипове прекоси пътя. Погледът ми проследи извиващата се настрани опашка към съществото, което беше поне два пъти по-голямо от Один.

Черно и сиво под звездната светлина, то стоеше на четири мускулести крака, докато разтърсваше голямото си тяло, изпращайки фин слой мръсотия във въздуха. Шипове се движеха от опашката и по дебелиите люспи на гърба му, някои малки колкото моя юмрук, други с размерите на няколко ръце. Създанието се изви рязко, по-бързо, отколкото някога бих очаквал нещо с такъв размер, за да се движи, завъртайки дългата си грациозна шия в нашата посока.

Въздухът се разреждаше с всяко вдишване. Задавих се от писък, който така и не стигна до гърлото ми, когато огромен нокът кацна в центъра на пътя с широки и остри нокти. Миг по-късно набраната глава беше точно пред нас – глава, почти половината от размера на тялото на Один.

Отпуснах се към Аш, загледан в него – в плоския, широк нос и широка челюст, заострените рога, които седяха на главата му като корона, и очите, които бяха толкова жив нюанс на червено, че рязко контрастираха с височината... черна, тънка, вертикална зеница.

Знаех в какво се вирам. Бях чел за тях в прашни, тежки токове. Знаех за каква цел служат. Те бяха пазители на Илизей. Знаех, че са истински, но не можех да повярвам, че всъщност виждам такъв – не можех да повярвам, че съм лице в лице с дракон.

Много голям дракон със сиви и черни люспи и много, много зъби. То се наведе още по-близо, ноздрите му се разшириха, тъй като изглеждаше, че подушва въздуха – подуши ни.

„Всичко е наред“, каза ми Аш и аз осъзнах, че отново стискам ръката му. – Нектас няма да ви навреди. Просто е любопитен.”

Просто съм любопитен?

Трепнах, когато горещият дъх на дракона повдигна косата около лицето ми.

Нектас издаде тихо мъркане, когато наклони главата си още по-близо и след това я наведе, така че да беше само на сантиметри над гривата на Один.

„Мисля, че иска да го галиш“, каза Аш.

"Какво?" – прошепнах аз.

„Това е неговият начин да разбере, че не го нараняваш“, обясни той и аз се чудех как точно в двете сфери бих могъл да бъда заплаха за това създание. „И допускането му е начинът, по който ти показва, че няма да те нарани.“

– Вярвам ти – него. преглътнах.

Драконът отново издаде този нисък трептящ звук.

– Къде е цялата тази смелост? – попита Аш.

"Смелостта ми свършва, когато се сблъскам с нещо, което може да ме погълне цял."

Нектас пое горещ дъх, като наведе глава.

„Той е наранен, че си мислиш, че ще направи такова нещо“, отбеляза Аш. – Освен това не мисля, че може да те погълне цяла.

Устата ми пресъхна, докато продължавах да гледам звяра. Беше красив и ужасяващ и не знаех дали някой жив смъртен днес го е виждал. Преглътнах отново, като бавно облекчих хватката си върху ръката на Аш. Дъхът ми спря в гърлото, когато протегнах ръка.

Ако ми отхапа ръката, щях да бъда много разочарован.

Нектас завибрира със звук още веднъж. Самите върхове на пръстите ми докоснаха плътта му. Натиснах леко, изненадан да открия, че неравните му люспи са като гладка кожа. Погалих го по носа доста неловко. Драконът отново издаде пхтящ звук, този път много приличащ на смях.

Отдръпвайки главата си назад, погледът на Нектас се фокусира върху рамото ми и след това се обърна. Земята трепереше, когато той отблъсна задните си крака. Въздухът се развихри около нас, докато мощни криле с нокти се замахаха назад. Той се издигна в небето с шокиращо вълнение, бързо се издигаше.

– Виждаш ли? Аш държеше здраво юздите на Един. – Той няма да ви навреди.

Докоснах дракон.

Това беше всичко, което можех да мисля.

– Можеш да спуснеш ръката си сега. Забавлението танцува в тона му.

Примигвайки, дръпнах ръката си към гърдите си. „Това е дракон“, промърморих аз.

– Той е дракон – поправи го той, докато Нектас летеше напред. "Всички са дремни."

Те? Дрейкън? Останалите хълмове също не бяха хълмове. Те потръпнаха и вдигнаха диамантените си глави към небето, проследявайки Нектас. Крила се разпънаха към земята, раздвижвайки мръсотия и прах, докато се издигаха, изпъвайки вратовете си. Бяха по-малки от Нектас, люспите им бяха блестящ оникс на звездната светлина, но не по-малко мощни, когато отблъснаха задните си крака и се изстреляха в небето.

– Вие... имате четири... дракони, които ви защитават? – попитах аз, а стомахът ми се сви. Не сякаш бях забравил кои бяха охраната на Първичните. Но да видя това беше шок.

Аш бутна Един напред. "Правя го."

Гледах как тримата други се присъединиха към Нектас, крилата им грациозно се носеха в небето. – И те имат имена?

– Орфин, Ехтаун и Кроли – отговори той. „Орфин и Ехтаун са близнаци. Вярвам, че Кроли е техен далечен братовчед.

– Наричаш ги дракони? Попитах. – С какво това е различно от дракон?

"Много различен."

Чаках. – Моля, кажете ми, че ще обясните допълнително.

"Аз съм. Просто си мисля за начин да го направя по-малко объркващо – каза той, а палецът му започна да се движи отново. „Драконите бяха много стари същества. Много мощен. Някои вярват, че дори са съществували и в двете сфери много преди боговете и смъртните.

– Аз... не знаех това.

– Не би – каза той. „Преди много време един много могъщ Primal се сприятели с драконите, въпреки че не можеше да общува с тях. Той искаше да научи техните истории, тяхната история и тъй като беше доста млад по това време, беше доста... импулсивен в действията си. Знаеше, че един от начините да говори с тях е да им даде божествена форма – двоен живот. Такава, където можеха да се прехвърлят между тази на дракон и божествена форма.

Този млад Primal, за който говореше, трябваше да бъде Колис. Това беше единственият Primal, който можеше да създаде всяка форма на живот. „Могат... могат да изглеждат

като теб и мен?"

– В по-голямата си част – потвърди той. Наистина исках да разбера какво има предвид с това. „Онези, които избрах да отнемат двойния живот, бяха наречени дракени.

„Останаха ли дракони? Такива, които не се изместват?"

„За съжаление, не. Драконите и драконите живеят изключително дълго време, но техните предци изчезнаха преди доста време. Палецът му отново се движеше в този бавен, празен кръг. "Те не бяха единствените, на които този млад Primal даде двоен живот."

Помислих си за съществата, за които някога бях чувал, че живеяха в морето край бреговете на Илизеум. Имах толкова много допълнителни въпроси, но те отпаднаха, когато видях към какво летят дракените.

Отдолу се появи осветена с факли стена, висока като вътрешната стена на Уейфеър, но замъкът, в който бях израснал, преbledня в сравнение с това, което се намираше на върха на нежен хълм. Масивна, разпръсната структура, която беше толкова широка, колкото и висока. Кули и кули се простираха високо в небето и целият дворец беше целунат от звезди, блестеше, сякаш бяха запалени хиляди лампи. Напомняше ми за Храма на сенките, но беше много по-голям.

Гъста гориста местност, притисната към задната част на стените на двореца и отвъд тях, доколкото успях да видя, имаше точки светлина, твърде много, за да се преброят. Град – имаше град.

Пулсът ми галопираше, докато яздохме надолу по хълма. В стомаха ми се образуваха малки топчета от страх и очакване, когато се приближихме до стената от затворен тип. Бях заседнал в пропаст от опасения и нещо подобно на любопитство, но по-силно. – Това е... това е вашият дом? Въздухът изглеждаше по-разреден и не бях сигурен дали това е моето въображение или не, когато видях дракона да кръжи из двореца.

„Той е известен като Къщата на Хайдес. Стената около нея се нарича Възходът“, ми каза той. „Той обхваща както Хайдес, така и град Лете, до Черния залив.“

Отпред дърветата все още обграждаха пътя, но повече от стената се виждаше, както и портата. Имаше нещо на стената – няколко неща, които не можах да различа.

Заобиколихме лек завой на пътя. Стената също изглеждаше направена от сенчести камък, повърхността не беше толкова лъскава или гладка. Вместо да отразява звездната светлина, тя сякаш поглъща всякаква светлина, което правеше тези форми толкова трудни за разпознаване, докато масивната желязна порта започна безшумно да се отваря.

Погледът ми пропълзя по стената, по формите и започнах да се замайвам. Формите на стената бяха като кръст. Дишането ми беше твърде плитко, въпреки че гърдите ми се повдигаха при всяко вдишване.

Те бяха хора.

Хората се съблякоха и набиваха на стената с някакъв вид колове през ръцете и гърдите си. Главите им увиснаха отпуснато и вонята на смърт изпълваше въздуха.

Жлъчката се покатери по гърлото ми, когато хватката ми се затегна на върхът.

"Защо?" – прошепнах аз. – Защо тези хора са на стената?

„Те са богове“, отвърна Аш, гласът му равен и студен като водите на езерото. "И те служат като напомняне за всички."

"От какво?"

„Този живот за всяко същество е крехък като пламъка на свещ – лесно се гаси и загасва.“

Двама от дракените, обикалящи около двореца, се спуснаха от двете страни на портата, предизвиквайки порив на вятъра. Те кацнаха на Възхода. Нито треперещият удар, нито дълбокият, тътен звук, който издаваха, не проникнаха в ужаса на това, което бях видял на Възхода.

Седях в зашеметена тишина, когато видях мъже – мъже и жени в черни и сиви доспехи – покрай Възхода, спираха и се поклониха дълбоко, докато Аш яздеше покрай него. Но едва ги видях. Едва видях многобройните балкони и спираловидни външни стълби, които сякаш свързваха всеки етаж на двореца със земята.

Аш постави богове на кол на стената си.

Жестокостта и безчовечността на това и думите му ме оставиха вцепенен и объркан, когато влязохме в ярко осветените конюшни. За някой, който веднъж беше казал, че всяка смърт трябва да остави следа, неговите действия разказаха различна история.

Мъж се приближи от една от конюшните, поклони се, преди да поеме юздите на Един. Ако говореше, не го чух. Ако ни погледнеше, аз не го видях. Имах чувството, че може да съм болен.

Не протестирах, когато Аш слезе първи и вдигна ръце, за да ми помогне да слеза. Едва усетих докосването на ръката му върху долната част на гърба си или меката сламка под краката ми, когато ме изведе навън и към страничния вход на замъка, закътан зад стълбище.

Вратата без прозорци се отвори и разкри мъж със златисточервена коса и същия наситен, пшеничен оттенък на кожата. Той ме погледна с тъмнокафяви очи – очи, които носеха сребристо сияние зад зениците. Бог. Тези светещи очи се насочиха към Аш и после отново към мен. "Имам толкова много въпроси."

– Сигурен съм, че го правиш – сухо отвърна Аш и ме погледна надолу. „Това е Рейн. Той е един от моите охранители. Като Ектор и Сайон.

Принудих устните си да се движат, докато погледнах нагоре в тъмните очи на Рейн. "Аз съм-"

„Знам кой си“, каза Рейн, като ме стресна. Той повдигна вежди към Аш. „Затова имам толкова много въпроси. Но аз знам. Те трябва да чакат.“ Той спря, докато Аш ме поведе към сенчестата вътрешна стълба. „Теон и Лейла са вътре“, добави тихо богът, докато ни следваше.

Аш въздъхна. "Разбира се." Той спря в тясното пространство с лице към мен. – Надявах се, че ще има време, преди някой да разбере, че си тук. Много малко хора са знаели за вас. Тези, които ще срещнете, недейте. И съм сигурен, че те също ще имат въпроси."

– Със сигурност – съгласи се Рейн.

„Въпроси, които най-често ще останат без отговор“, подчерта Аш, като хвърли един поглед към бога. – Ще бъдеш представен като моя съпруг и това е всичко. Добре?" Всеки друг път щях да задам много въпроси. Вместо това кимнах. Ръцете ми леко трепереха, когато Аш се пресегна около мен и отвори втора врата.

Неочакваната, интензивна светлина ме накара да направя крачка назад. Примигнах, докато очите ми се приспособиха. Светлината беше ярка като слънчева светлина и за миг си помислих, че това е пепел, който отново свети със сила. Но не беше.

Погледнах нагоре към блестящ полилей от каскадни стъклени свещи, висещ в центъра на входа. Нямаше пламък. Въпреки това свещите светеха ярко жълто, както и аплиците на черни колони, които се простираха нагоре към втория етаж.

„Това е първична енергия“, обясни Аш, като видя в какво се взирах. „Той захранва осветлението в целия дворец и Лета.“

Безмълвна, отвлякох очи от светлините. От всяка страна на пространството имаше извита стълба, обърната едно към друго. Техните парпети и стъпала бяха издълбани от сенчести камък. Отвъд стълбите и през широка, остро заострена арка имаше обширна стая.

"Идвам." Аш ме бутна напред и аз направих малка крачка, когато двама души излязоха от стаята и минаха под арката.

Това, което видях, ме спря да направя още една крачка и наистина ме накара да се замисля дали може би неволно съм изпушил Белия кон.

Пред мен застанаха високи мъж и жена, облечени в същия стил на облеклото като Аш, само че туниките им със сребърен бродат бяха с дълги ръкави. Мъжкият носеше косата си на спретнати, сплетени редове по скалпа си, а женската беше сплетена направо назад и падаше откъд раменете ѝ. Бяха с еднакъв ръст и споделяха същия наситен черен тен и широко поставени златисти очи. Техните характеристики бяха почти идентични. Челото на мъжа беше по-широко, а скулите на женската бяха по-ъгловати, но беше ясно, че са близнаци. Никога преди не бях виждал близнаци – дори братски близнаци – но не в тях се възрях.

До тях имаше... пурпурно-черно крилато същество с височината на средно голямо куче, което размахваше кожените си крила, докато побутваше ръката на женската с глава. Спрях, когато ме видяха.

Знаех, че устата ми виси отворена. Не можах да го затворя, защото между тях стоеше малък дракон.

"Здравейте." Жената промълви думата, когато разширените ѝ очи се обърнаха към Аш. "Ваше Височество?"

Ръката на Аш остана на кръста ми. "Вкл. Лейла. Това е Сера. Тя е гост."

„Донякъде си помислих, че е гост“, отбеляза Теон. – Или поне се надявах, че не сте решили да започнете да следвате семейната традиция да отвличате смъртни момичета. Изчакайте. Какво?

Челюстта на Аш се втвърди. „За разлика от някои, нищо в това не ме привлича.

– Тя специална приятелка ли е? – попита Лейла.

"Всъщност да. Тя е..." Той сякаш си пое дълбоко въздух и се подготви. – Тя ще бъде моя съпруг.

Двамата се взираха в нас.

Няколко дълги мига се разтегнаха, докато главата на малкия дракон се люлееше една в друга.

– Имам въпрос – обяви Лейла, докато почесваше дракона под брадичката. Създанието издаде трепетно мъркане. „Е, имам няколко въпроса, като се започне от това защо твоята съпруга изглежда така, сякаш е била хвърлена от царството на смъртните в нашето?“

Изглеждах ли толкова неохайно? Погледнах надолу към себе си. Подгъвът на наметалото ми завършваше до прасците ми, разкривайки изцапани с кръв крака. През половините на наметалото нощната релса висеше отпуснато. Дори не исках да знам как изглежда косата ми или какво може да покрие лицето ми.

„Не съм я хвърлял в това царство“, измърмори Аш. „Имаше инцидент, преди да пристигнем тук.

– Какъв инцидент? Рейн попита откъде се облегна на един от стълбовете.

"Този, който вече не е проблем."

В очите на Лейла се запали интерес. "Разкажете."

– Може би по-късно – отвърна Аш.

Сега брат й вдигна ръка. – И аз имам въпроси.

– И не ме интересува – отвърна Аш. Рейн се изкашля под носа си. „Вие двамата нямате ли какво да правите? Ако не, сигурен съм, че можете да правите много.

„Всъщност щяхме да изведем малкия Ривър-Бът тук за малко ефирно време.“ Лейла се ухили, когато драконът издаде писък на съгласие.

– Името на дракона е Рейвър-Бът? – избъбнах аз.

Лейла се засмя тихо, като ми изпрати бърза усмивка. – Името му е Рийвър – каза тя и той скочи на задните си крака. „Но аз обичам да добавя задната част. Изглежда, че и той се наслаждава."

„О“, прошепнах аз, пръстите му ме сърбяха да протегна ръка и да погалья малкия дракон. При този размер не беше толкова страшно, колкото Нектас.

– Тогава защо вие двамата не се заемете с това? – предложи Аш.

Ухилен, Теон наведе глава. "Както желаете." Сестра му се присъедини към него и тръгна напред. Когато се приближи до мен, богът се поклони още веднъж и заговори, понижавайки гласа си. „Мигнете два пъти, ако сте били отвлечени."

Лейла се ухили и изпрати на Аш дълъг, страничен поглед. "Или просто мигнете."

Почти примигнах, защото беше ясно, че дразнят Аш – първичник, който имаше богове, окачени по стените пред двореца си.

„Върви“, нареди Аш и аз се обърнах, докато те продължиха напред, вниманието ми се съсредоточи върху малкия дракон, клатушкащ се на рамото на Лейла.

„Това е бебе дракон“, казах аз.

Аш ме погледна надолу. „Draken не се излюпват с размерите на Nektas и Рейвър би бил силно раздразнен, ако чуе, че го наричате бебе."

„Надявам се, че не, като се има предвид, че това би било адски голямо яйце“, отвърнах аз. „Аз просто..." Замълчах, поклащайки глава и скръстих ръце на кръста си. Имах чувството, че главата ми ще избухне.

„Да видиш каквото и да било дрейк, голям или малък, трябва да е шок“, коментира Рейн и аз надникнах към него. Златисточервената му коса беше пламък на фона на тъмнината на стълба. „Предполагам, че ще продължи да бъде шок за известно време.“ Кимнах колебливо. "Мисля, че ще бъде."

Богът се усмихна слабо.

Аш се размърда, така че наполовина блокира Рейн. – Защо все още си тук? – поиска той от бога.

„Реших, че тъй като Сайон не беше тук, бих се заел с честта да те дразня“, отвърна

той с равен тон.

Първичният издаде тих тътен на предупреждение. Дъхът ми спря. Рейн трябваше да знае за боговете във Възхода, както и близнаците. Дали някой от тях наистина би искал да дразни Аш?

„Всъщност имам основателна причина да се мотая наоколо. Трябва да говоря с теб.“ Рейн се отблъсна от колоната, докато надникнах около Аш. Лицето му беше изпънато, изчертано. "Важно е."

И очевидно това също беше нещо, за което той не искаше да говори пред мен.

Което беше досадно.

Аш кимна и ме погледна надолу, като се канеше да заговори, но присви очи. Той се движи бързо, сгъвайки ръка върху бицепса ми. Дръпнах се на контакта. Той леко обърна ръката ми. „Какво причини тази синина? Исках да попитам за това по-рано.“ "Какво?"

„Тази синина. По-стара е“, каза той и аз погледнах ръката си. Тавиус. богове. Бях забравил за него и купата с фурми. "Как се случи това?"

"Влязох в нещо." Дръпнах ръката си.

„Не ми се струваш човек, който влиза в нещата.“

– Откъде ще знаеш? – попитах аз, дърпайки отново ръката си.

Аш наведе брадичката си. „Защото си изглеждаш много уверен и прецизен в движенията си.“

"Това не означава, че нямам моменти на непохватност."

"Наистина ли?" Той задържа още за момент, но после го пусна.

Сгънах ръката си обратно към кръста. "Наистина ли."

„Това е забавно“, коментира Рейн.

Без да обръща внимание на бога, пронизителният поглед на Аш остана вперен в мен.

„Сигурно си влязъл доста трудно, за да създадеш тази синина.“

– Трябва да има – измърморих аз, нервно разглеждайки големия вход. Нямах статуи, знамена или картини. Стените бяха голи като пода, студени и пusti.

И това трябваше да бъде моят... дом? За колко дълго?

Колкото отне.

Дълбока до костите умора се настани в мен и осъзнах болката в слепоочията ми, която сякаш съвпаднаше с постоянното пулсиране в раменете и гърба ми. Нямах представа дали краката ми са се чувствали толкова слаби от известно време, или това е нещо ново. Отне всичко в мен, за да остана прав.

"Хей." Пръстите на Аш притиснаха брадичката ми и ме стреснаха.

"Какво?"

– Попитах дали си гладен. Погледът му претърси внимателно моя. – Сигурно не си ме чул.

Бях ли гладен? не бях сигурен. Поклатих глава.

Погледът му беше толкова изключително фокусиран върху мен, че се чудех дали може да вижда отвъд повърхността. "Как се чувства гърба ти?"

"Добре."

Той продължи да се взира и след това кимна, докато закачи пръст около своенравната къдрица, която беше паднала напред, преди внимателно да я прибере назад. Нежната постъпка ми напомни за езерото и не разбирах как докосването му може да бъде толкова нежно, когато набиваше богове на Възхода.

Аш наклони глава назад и след това се обърна към арката. "Айос?"

Обърнах се, когато една жена излезе отвъд арката. Примигнах, като отново имах чувството, че халюцинирам. Тя беше... добри богове, беше красива. Лицето ѝ беше с форма на сърце, очите – ярък цитрин с гъсти мигли, пълни устни и високи и пълни бузи. Тя мина във входа, пригласяйки няколко кичура яркочервена коса зад ухото си, преди да стисна ръцете си върху средната част на сива рокля с дълги ръкави, закопчана в кръста със сребърна верижка.

Айос спря пред нас, като се поклони леко. – Да?

„Можете ли да покажете на Сера стаята ѝ и да се уверите, че ѝ е изпратена храна и е приготвена баня?“ – попита Аш.

Желанието да му кажа, че няма нужда да говори вместо мен, умря на върха на езика ми. Той беше казал „моля“ на този, който предполагах, че е бог. Но може би е била някаква домакинска прислуга. За мнозина използването на думата изглеждаше като

обичайна любезност, но израствайки около благородниците и богатите, знаех, че твърде малко хора я говорят. И честно казано не очаквах това да дойде от устните на някой, който е набил богове на стената си като ужасяващо предупреждение.

От друга страна, никога не бих очаквал такава гледка от Аш.

"Разбира се. Ще се радвам." Айос се обърна към мен. Тя премигна бързо и тогава изражението ѝ се проясни. „Да. Определено баня.“

Устните ми се свиха, но преди да успея да кажа и дума, тя прокара ръка през моята. Същият странен прилив на енергия почти засенчи лекотата, с която тя ме докосна.

Веждите на Айос се повдигнаха, когато погледът ѝ отлетя към Първичния. „Никтос...“

– Знам – каза той и прозвуча уморено. Погледнах към Аш, исках да чуя какво знае, но той проговори пръв. „Ще се върна при теб след малко. Можете да се доверите на Aios.“

Не вярвах на нито един от тях, но кимнах. Колкото по-рано останах сам да мисля, толкова по-добре. Със сигурност тази болка в слепоочията ми ще изчезне дотогава. Аш остана там за момент, очите му се задълбочиха в сянката на гръмотевичен облак. Той се обърна сковано и се присъедини към Рейн. Тръгнаха отвъд арката.

– Ела – настоя тихо Айос и ме поведе към стълбището.

Камъкът на стъпалата беше хладен под краката ми, докато се изкачвахме и след това се отправихме вляво.

„Стаята е подготвена за вас. Е, готово е от доста време и често се почиства от прах за всеки случай. Мисля, че ще го намериш за най-приятно – каза тя и главата ми се наведе към нейната. Изглеждаше сякаш беше на моята възраст, но знаех, че това може да бъде невероятно подвеждащо. „Има собствена прилежаща баня и балкон. Това е доста красива стая.“

Няколко неща ми хрумнаха наведнъж. – Как разбра, че идвам?

Погледът на Айос се отклони от мен. „Е, не знаех със сигурност. Просто знаех, че има шанс.“

За да ме е очаквала, тя трябва да има известни познания по историята. – Знаеше ли за сделката?

„Направих“, каза тя, усмихвайки се ярко, докато ме извеждаше отвъд второто стълбище.

– Можеш ли да ми кажеш откога знаеше, че има шанс?

– Няколко години – обяви тя, сякаш това не означаваше нищо, но каза адски много. Продължихме към четвъртия етаж. Оттам тя ме насочи към широка зала, осветена от аплици с матирано стъкло. Стените иначе бяха голи.

Минахме покрай набор от боядисани в черно двойни врати с някакъв сребърен, въртящ се дизайн, гравирани в центъра. Айос спря до следващия комплект двойни врати, такива, които бяха идентични с единствения друг комплект, който можех да видя в цялата зала.

„Няма ли други стаи на този етаж освен тази, покрай която минахме?“ – попитах, докато тя извади ключ от джоба на роклята си.

„В другото крило има само една стая, но повечето гости остават на третия или втория етаж.“ Тя отключи вратата и аз погледнах през рамо към вратите надолу по коридора.

– Ами персонала – ти?

Изражение на объркване за кратко прищипа поразителните ѝ черти. "Аз не съм персонал."

"Съжалявам." Усещах как лицето ми се зачервява. – Просто предположих...

„Добре е. Всеки би предположил това. Няма персонал.“

„Е, сега съм объркан“, признах аз.

Появи се лека усмивка. „Има такива от нас, които помагат, защото избираме да го направим. Някак си... наложихме нашата помощ на Никтос“, каза тя и беше малко дразнещо да я чуя да използва истинското му име. „В противен случай Хайдес щеше да бъде бъркотия и вероятно никога нямаше да яде.“

Можех само да гледам.

– Както и да е, обикновено съм наоколо през деня. Тя се засмя. "Знам. Навън не изглежда ден, но ще видите, че небето има тенденция да потъмнява с течение на часовете."

"Изчакайте." Трябваше да осмисля това. „Помагаш, изпълнявайки ролята на домакински персонал по избор, но не ти се плаща?“

„Не е нужно да ни плащат. Nyktos осигурява за тези, които се грижат за функционалността на Haides. Всъщност – каза тя и прищипа вежди, – всички, които ще срещнете тук и в Лете, са добре осигурени, дори и да имат повече официални задължения.

„Добре осигурено?“ Повтарях тези думи, сякаш бяха език, който не разбирах.

„Подслон. Храна – каза тя и устни се разтвориха, сякаш искаше да добави още към списъка, но след това промени решението си. Усмивката ѝ стана малко крехка. – Но за да отговоря на другия ти въпрос, никой друг не живее тук.

„Дори не и богът долу? Рейн?“

– Не, той има дом в Лете.

„Ами мъжете и жените до стената – имам предвид Възхода? Дракената?“

„Пазачите? Те имат свои собствени квартири – нещо като общежитие между тук и Лете – обясни тя, хващайки дръжката. "Дракените също имат домове."

Само Аш е живял в този огромен дворец? Обикновено основният персонал и група охранители живееха в резиденция. – Защо никой друг не живее тук?

Усмивката на Айос най-накрая изчезна. "Не би било безопасно за тях да го направят."

Глава 23

Ледени пръсти се влачеха по гръбнака ми. – Какво искаш да кажеш с това, че няма да е безопасно?

„Е, Никтос не би искал...“ Очите на Айос се разшириха, когато тя се изви към мен.

"Съжалявам. Току-що разбрах как звучи това." Тя се засмя, но в това имаше някаква нервност. „Виждате ли, всякакви хора трябва да говорят с Негово Височество и някои от тях могат да бъдат малко... непредвидими. Разбира се, тук сте в пълна безопасност."

"Наистина ли?" – казах аз със съмнение.

Тя кимна категорично. „Да. Просто Никтос харесва личното си пространство и е... така е по-добре. Обърна се обратно към вратата, тя бутна едната страна и след това ми даде знак да вляза, преди да изчезна в тъмнината.

Не повярвах нито за секунда, че е сгрешила, но направих неуверена крачка вътре, когато светлината се появи от друг зашеметяващ стъклен полилей, висящ от центъра на масивно пространство.

От едната страна на стаята имаше диван, канапе и два фотьойла в нещо, което изглеждаше като пишно, кремаво кадифе. В средата на зоната за сядане седеше малка кръгла маса с нисък до пода. Зад него, близо до вратите със завеси, имаше маса с два стола с високи облегалки и прозрачна ваза, пълна с някакви сини и сиви камъни. Пред огромна камина беше поставен шезлонг и изглеждаше така, сякаш е направен от най-добрия, луксозен материал, боядисан в нюанс на слонова кост. Под шезлонга седеше плюшен килим. Имаше дори кошница пълна с навита одеяла.

Обърнах се бавно, сърцето ми се сви, когато видях легло с балдахин и балдахин, което би накарало Езра да изглежда подходящо за дете. В стаята имаше голям гардероб до стената до прозорец. Имаше още три комплекта двойни врати: една отвъд зоната за сядане, комплект близо до масата и друга покрай леглото.

"Това е моята стая?" Попитах.

Айос кимна, докато вървеше към нощното шкафче. Тя завъртя ключ на лампата. „Да. Не е ли подходящ? Ако не, сигурен съм..."

"Не добре е. Повече от добре е." Беше невероятно. Личната квартира на майка ми дори не беше толкова голяма.

"Перфектно." Тя мина покрай леглото. „Ще видите превключвател на стената до вратите. Това контролира осветлението на тавана. Останалите светлини могат да се включват и изключват само чрез завъртане на ключа. Вашата баня за баня е тук.

Идвам. Погледни."

Последвах я в замаяност. Айос щракна друг от тези стенни превключватели. Светлината заля пространството и си помислих, че може да припадна.

В моята баня в Wayfair имаше най-необходимото – тоалетна, мивка и малка медна вана,

която едва беше достатъчно голяма, за да седна. Това беше всичко. Това беше... изключително.

Ваната с нокти беше достатъчно голяма, за да могат двама напълно пораснали възрастни да изпънат краката и ръцете си. Имаше не едно, а две стоящи огледала, едно от другата страна на ваната и друго до суета. Пространството беше безупречно и миришеше на лимони.

"Какво мислиш? Подходящо ли е?"

Поклащайки глава, се обърнах обратно към основната стая. Десет от старите ми спални можеше да се поберат в това пространство и пак щеше да остане място. По някаква глупава причина задната част на гърлото ми изгори. „Това е повече от подходящо.“

"Добре." Айос излезе от банята и спря до мен. Главата ѝ се наклони. "Добре ли си?"

„Да. Да.“ Прочистих гърлото си.

Тя се поколеба за момент и след това се плъзна към вратите близо до масата. „Оттук имате достъп до балкона. Доста е голям и има кът за сядане отвън. Бих препоръчал да държите вратите затворени, когато си почивате. Температурата не се променя много, но понякога от планините идват по-студени ветрове.

планини?

– Искаш ли да започне пожар? тя попита.

"Не-не, благодаря."

"Ако промените решението си в даден момент, всичко, което трябва да направите, е да дръпнете въжето до вратата и някой ще отговори." Айос завърза завесите на леглото, разкривайки няколко кожи и малка купчина възглавници. "Какво бихте желали да ядете? Всеки ден идват двама готвачи. Арик и Валри са невероятни. Няма нищо твърде малко или твърде голямо за тях."

„Аз... не знам“, признах аз, тъй като веднъж нямах представа какво искам да ям.

Лека усмивка се върна. – Какво ще кажеш да те накарам да ти приготвят малка чиния супа и хляб?

"Това звучи добре."

"Перфектно. Ще ти донеса топла вода и..." Тя притисна показалец към устните си.

„Безопасно ли е да предположим, че не сте донесли никакви дрехи със себе си?"

"Безопасно е да се предположи, че." Поиграх си с гънката на наметалото.

„Е, това няма да стане. Ще видя какво мога да намеря за теб."

"Благодаря ти."

– Има ли още нещо, от което се нуждаете в момента?

Започнах да казвам не. "Изчакайте. Накъде водят тези врати?" Посочих към онези зад къта за сядане.

– Към съседните стаи – отговори тя. „До стаите на Никтос.“

Сърцето ми подскочи някъде, несвързано с тялото ми. – Неговите стаи са в съседство с моите?

"Те са."

Това имаше смисъл. Аз бях негов съпруг.

Айос се задържа близо до вратата, като с едната си ръка си играеше с веригата на огърлицата си. „Не знам обстоятелствата, довели до пристигането ви, но това, което знам е, че не вярвам на никого в нито една сфера повече от Никтос, нито бих се чувствала по-сигурна някъде другаде“, каза тя и погледът ѝ срещна моя. Очите ѝ бяха преследвани по начин, който ми напомни за жената, която стоеше отвън с Нор. – Просто си помислих, че трябва да знаеш това.

Гледах я как се измъква от стаята. Не знаех колко време стоях там. Можеше да е минута или пет. Когато тръгнах към вратите със завеси, дори не бях сигурен защо. Дръпнах настрана тънките бели завеси, бутнах стъклените врати и излязох.

Пространството беше голямо. Широко, дълбоко седнал стол седеше близо до парапета, заедно с кушетка. Нямаше криволичеши стълби, нямаше път надолу оттук, освен дълго падане. Но балконът беше свързан със съседния.

До спалнята на Аш. На неговия имаше подобен стол и се чудех дали някога е седнал тук.

Чудех се защо ме е сложил в стаята до неговата.

Хладен бриз повдигна бледите кичури на косата ми, докато се промъквах между салоните. Настръхнала кожа се разстила по плътта ми. Погледнах нагоре и навън, сложих ръце на парапета. Камъкът беше гладък и студен под дланите ми и видях

блещукащите светлини на града, а отвъд него, далечните скалисти куполи и скали, обвити в мъгла... или облаци. Имаше ли дори облаци тук? Погледнах надолу и ахнах. Цвят.

Видях цвят.

Отвъд измития двор имаше дървета. Стотици от тях. Хиляди от тях израснаха между двореца и блестящите светлини на Лета и не приличаха на онези, които бях виждал по пътя към Земите на сенките. Стволовете им бяха сиви, както и усуканите, метнали клони, но крайниците им не бяха голи. Те бяха пълни със сърцевидни листа.

Оставя цвета на кръвта.

Айос се върна доста бързо с храна и първата дреха, която успя да получи. Беше роба с колан, изработена от шенил или някакъв друг мек материал, който никога преди не бях притежавал. Тя го закачи на една от куките вътре в банята.

Оказа се, че бях гладен, успях да изям супата и няколко парчета препечен хляб с чесън и маслен хляб, преди човекът, когото бях видял в конюшните, да пристигне с няколко кофи гореща вода. Той се представи като Бейнс и не се беше приближил достатъчно, за да видя очите му, но предположих, че и той е бог. Няколко стомни с вода стояха на пода, докато Айос пускаше някаква пенлива сол във ваната, която миришеше на лимон и захар.

Още веднъж сам си проправих път в банята. Айос беше изключил горното осветление, оставяйки само аплиците включени. Мекото сияние беше повече от достатъчно, за да се видя в едно от стоящите огледала.

Нищо чудно, че Лейла беше попитала дали съм бил хвърлен в това царство.

Петна засъхнала кръв осеяха лицето ми, смесвайки се с луничките. И двете изпъкваха рязко върху бледата ми кожа. В косата ми имаше и червени ивици, половината от които се бяха измъкнали от плитката и сега висят на плетеници. Очите ми изглеждаха твърде широко разширени. Зеленото е твърде ярко. Изглеждах трескаво.

Или ужасен.

Не знаех дали усещам това. Ако почувствах нещо, докато оставях наметалото да падне на пода. Устните ми се извиха при вида на нощната ми парапета. Беше повече червено, отколкото бяло. Нямаше да има спасяване. Внимателно го дръпнах над главата си, трепвайки от движението. Пуснах съсипаната дреха, загребах плитката и разпуснатите кичури на косата си през рамото си, докато се обърнах наполовина в огледалото.

„Богове“, изсъсках към въжето, издигнати ивици по горната част на гърба ми. Бях ядосани розово-червени. По една от ивиците беше изтекла кръв.

Наистина ми се иска да можех да издълба сърцето на Тавиус.

Пълната липса на угризения на съвестта, която изпитвах за това, което бях причинила на доведения си брат, трябваше да ме притеснява, когато стъпих във ваната, но не. Бих го направил отново, защото дори почти попарената вода не можеше да изтрие задушаващия спомен за дъха му върху бузата ми.

Влязох в дълбоката вана, въздухът съскаше между зъбите ми, докато водата с аромат на лимон докосна ръбовете на раните, които камшикът беше оставил след себе си.

Затваряйки очи и стиснах челюст, бавно вдигнах пръстите си от стените на ваната и започнах да разплитам плитката. Вдигнах сапуна, започнах да търкам кожата си и след това направих всичко по силите си, за да стигна до вдигнатите ръбове на гърба си, докато мислите ми се движеха на пръсти през събитията от последните два дни.

Използването на моя дар, за да върна Марисол, изглеждаше сякаш се е случило преди цял живот. Все още не можех да повярвам, че крал Ерналд е мъртъв. Човекът беше здрав, доколкото знаех. Надявах се, че Езра е добре и се надявах да ме изслуша. А майка ми? Тя щеше да остане кралица, освен ако Езра не се ожени. Но вероятно беше облекчена. Бях сигурен, че Езра също е знаейки, че има шанс Гнилото да бъде спряно. И аз... исках да имам моята кама. Аш го беше взел. Щеше ли да го върне? Така увлечен в мислите си, не осъзнах, че някой е влязъл в спалнята, докато не чух стъпките пред вратата на банята.

Без оръжие се извъртях достатъчно, за да видя кой е нахлул, докато посягах към стените на ваната. Сърцето ми биеше силно при вида на кой стоеше там.

Първичният.

Той не каза нищо, докато се взираше, сребристите му очи бяха неестествено ярки, докато гледаше гърба ми. Гърдите му се вдигнаха от рязък дъх. „Нямам търпение да посетя това копеле в Бездната.

Въздухът бавно напусна дробовете ми и поставих сапуна в малкия сандък на близката пейка, оставяйки ръцете си да паднат във водата. – Там ли е той?

„Да“

"Добре."

Главата му се наклони настрани и измина дълъг момент. „Не исках да прекъсвам. Мислех, че ще приключиш с банята си.

Принудих се да се отпусна. – Не прекъсваш.

"Не съм?" Веждите му се повдигнаха.

"Не."

„Къпеш се“, отвърна той. „Не се ли тревожиш, че ще шпионирам твоите... неспоменати неща?“

Напусна ме сух смях. „Видяхте много повече на езерото, отколкото можете да видите сега.

"Вярно." Миглите му се смъкнаха наполовина, когато прокара долната си устна между зъбите си. – Донесох нещо за гърба ти, което трябва да помогне с раните. Настъпи пауза, когато той вдигна ръка, за да разкрие, че държи буркан, съдържащ някакъв бял крем. "Това ще облекчи каквато и болка да причиняват и ще гарантира, че няма да останат белези."

– Благодаря – промърморих аз, а думите прозвучаха странно на езика ми. Не ги казвах често. Нямах причина да ги казвам често.

Аш не каза нищо, но не помръдна от мястото си. Той не отмести поглед и не бях сигурен дали водата или неговото отношение ме караха да се чувствам прегрял. Накрая той проговори. – Мога да ти помогна с мехлема, след като приключиш с къпането си. Наклоних се, оставяйки кичурите на косата ми да паднат напред, за да плуват на повърхността на водата. Нямах почти достатъчно време, за да реша как да изпълня дълга си, но имах достатъчно разум да разпозная интереса към погледа на Аш. Защо зад факта, че той се забави, вместо да си тръгне. "Трябва да си измия косата и тогава ще свърша."

"Имаш ли нужда от помощ?"

Предложението му ме изненада. Думата не се издигна толкова бързо, че почти я изговорих. Вместо това кимнах.

Пепелта се избута от вратата и постави буркана на рафт точно вътре в камерата за къпане. Той пристъпи напред, спусна се на колене зад ваната. Разресвайки косата си зад ухото, погледът му прехвърли нагоре от гърба ми към лицето ми. "Колко зле боли?"

прегълтнах. "Не толкова много."

– Лъжеш толкова красиво – промърмори той. "Толкова лесно."

Обърнах се напред и си поех дълбоко дъх. "Можеше да бъде и по-зле."

"Ще трябва да не се съгласим с това." Върховете на пръстите му докоснаха извивката на ръката ми, изпращайки стегнато потръпване на енергия по кожата ми. Той събра косата ми, като издърпа кичурите от раменете ми. "Наклони главата си назад."

Погледнах надолу към сапунената вода, дъхът ми спря. Върховете на гърдите ми се виждаха ясно и колкото и да беше той, колкото и да е висок дори на колене, знаех, че те също се виждат за него.

Първичният на смъртта.

Който се канеше да ми мие косата.

– Сера? – каза той тихо, дъхът му се спря на върха на главата ми.

Още една тръпка ме изви при звука на името ми. Отметнах главата си назад, мислите препускаха твърде бързо, за да ги разбера.

Аш вдигна една от стомните и бавно изля водата по дължината на косата ми. – Имам няколко въпроса към теб.

– И аз имам въпроси. Сърцето ми отново беше твърде бързо, докато седях там, поразен от инстинкта, издълбан в мен, който изискваше да се възползвам от този момент и да го използвам в своя полза. Другата половина просто нямаше идея какво да прави. Част от мен беше напълно объркана от този акт, запленил от него. Никои никога не беше правил това. Не откакто бях дете, а Одета ми беше мила косата.

– Сигурен съм, че го правиш. Ръката му се изви около тила ми, подпирайки главата ми. „Ще започна първи. Какъв беше животът ти през последните три години?“

Въпросът му ме накара да се изкривя. „Такива живот, който живее всяка принцеса.“

„Не вярвам в това нито за секунда. Ти си доста уверен с кинжал и меч за принцеса.

„Мислех, че вече установихме, че не познавате много принцеси“, отвърнах аз.

„Знам достатъчно, за да знам, че повечето няма да се бият с ловец без страх или дори да знаят как. Някой те е обучил – каза той, намокряйки кичурите на тила ми.

„Бях обучен“, признах аз, знаейки, че ако излъжа, ще бъде още по-очевидно, че имам какво да крия.

– С какви оръжия?

„Всички тях.“

„Защо?“

„Семейството ми искаше да се увери, че мога да се защитавам.“

– Нямахте кралска гвардия, за да направите това? попита той. „Наклонете главата си малко по-назад.“

„Никой не иска да разчита на охрана. Искяха да се уверят, че ще остана жив, за да изпълня сделката.“ За да запазя равновесие, вдигнах ръце и ги опрях на стените на ваната. Гърбът ми се изви, когато наклоних главата си още повече.

„Перфектно. Това е... идеално – каза той, гласът му беше по-груб, докато водата се стичаше по останалата част от косата ми. – Кой те обучи?

„Рицар.“ Всяка част от тялото ми осъзна, че водата се плъзга по-надолу по гърдите ми, за да обхване гръдния ми кош. – Мой ред е да задам въпрос.

„Продължавай.“ Аш се премести напред, прохладата на тялото му притисна гърба ми.

Розово-розовата кожа по върховете на гърдите ми изтръпна.

Това не се чувстваше като онези времена, когато Одета беше мила косата ми. Изобщо. Очите ми се затвориха. „Наистина ли вярвахте, че просто съм си тръгнал от живота и съм забравил сделката?“

„На това се надявах.“ Аш остави стомната настрана, за да вземе една от бутилките от кадието.

Раздразнението се засили. „Никога не ти е хрумвало, че не съм, като се има предвид, че те призовавах още три пъти?“ Попитах.

„Какво имаш предвид?“

Объркването в гласа му направи още по-трудно да овладя нервите си. „Ти беше призован три пъти, откакто...“ Осъзнаването мина през мен. Започнах да се изправя пред него.

– Не мърдай – нареди той.

Спрях, не защото той го беше заповядал, а защото тази грубост се върна в гласа му. Отваряйки очи, обърнах глава достатъчно, за да видя топлината на погледа му да обгаря кожата на гърдите ми. Пулсът ми ускори, докато се борех да събера мислите си. – Жреците в сенките не са те призовавали?

„Защо биха? Те знаеха решението ми точно както и ти. Ако се върнеш, те или щяха да игнорират молбата, или да те задоволят, като се преструват, че ме призовават. Той започна да нанася сапуна през косата ми. – Но защо вие или вашето семейство изобщо се опитвате да ме призовете отново?

Усещане за бодливо обсипа кожата ми, когато осъзнах, че съм разкрил доста срамна тайна с въпросите си. „Аз... не казах на никого какво ми казахте онази нощ.“

Първичният мълчеше.

„Бях изненадан и разочарован.“ Постигнах частична истина. „И... и твърде неудобно да им кажа, че сте ме отхвърлили.“

„Не беше лично.“

„Наистина ли?“ Засмях се.

„Не беше.“ Той внимаваше да не дърпа скалпа ми, докато продължаваше да нанася почистващия препарат с аромат на ванилия през нишките. „Имах красива коса. Това е като предена лунна светлина. Зашеметяващо.“

– Мисля, че ще прекъсна всичко.

Аш се засмя. – Бихте ли, нали?

Не отговорих, очите ми се затвориха, докато пръстите му масажираха кичурите и скалпа ми. Някак си докосването облекчи мускулите на врата ми. „Ти си добър в това. Често ли миете косата на другите?“

„Това би било първото ми.“

– Моят също – признах шепнешком и усетих ръцете му за момент, преди да се върна към нежното му търкане. В приятната мъгла на грижите му, нещо, което каза, привлече

спомените ми. Подозренията ми за неговия опит се появиха отново, но също така се появи и това, което той беше казал за възрастта си – за това как е по-млад, отколкото бих очаквал.

„Има някои неща, които трябва да обсъдим, след като се уредиш“, каза той, преди да успея да попитам за възрастта му. „Но има нещо, което искам да изясня. Не си направил нищо лошо, за да ме накараш да не изпълня сделката.

Отворих очи. – Защо си променил решението си и просто не си имал нужда от Консорт?

„Особено не този, който ме намушка“, отбеляза той.

Намръщих се при нотка на дразнене в гласа му. – Ще повдигаш ли това непрекъснато?

„При всеки шанс, който имам.“

„Страхотно“, измърморих аз, завъртяйки очи въпреки нарастващото любопитство. "Сега ми се иска да те наръгах по-силно."

"Това е грубо."

„Някои биха помислили да напуснат съпруга си, за да бъде изоставен на трона за три години за грубо“, отвърнах аз. – Но какво знам аз?

Аш се засмя, звукът е нисък и опушен.

Очите ми се присвиха. "Не съм сигурен, че това, което казах, може да ви е смешно."

– Не си казал нищо смешно. Той извади пръстите си от косата ми. „Просто ти си много... откровен. И намирам, че..."

„Ако кажеш „забавно“..." предупредих аз.

– Интересно – отговори той. – Намирам те за интересен. Главата му се наклони и няколко кичура коса паднаха по бузата му. „И неочаквано. Не си такъв, какъвто си спомням."

„Не бяхте около мен достатъчно дълго, за да знаете кой съм или какъв съм“, казах аз.

„Това, което почувствах, когато те видях да седиш на този трон в тази рокля, ми каза достатъчно.

аз се стегнах. "Мразех тази рокля с всяка фибра от съществото си."

– Знам – каза той. "Затвори си очите. Ще изплакна косата ти."

Направих каквото поиска, докато стомната стържеше по каменния под. „Какво искаш да кажеш, разбираш ли? И какво точно ще кажеш, че седях на този трон и в тази рокля ти казах нещо за мен?

„Това ми каза, че изглеждаш готов да бъдеш опакован и представен на непознат“, каза той, докато започна да изплаква сапуна от косата ми. „Това ми каза, че изглеждаш нетърпелив да те раздадат, въпреки че вероятно нямаш думата за това. Няма избор."

Вдъхнах бързо, мразейки, че това, което каза, беше точно така, както се появих.

„Можеше да ме погледнеш и да видиш някой достатъчно смел, за да изпълни сделка, за която никога не съм имал дума.

– И аз това видях. Той повдигна кичурите на косата ми, изплаквайки ги от сапун.

„Знаех, че си смел. Знаех, че трябва да си почтен."

Стомахът ми се сви. Уважаеми. Каква чест е в това, което трябва да направя? Имаше... и нямаше.

„Но не това почувствах, когато те погледнах“, продължи той. „Това, което усетих, това, което усетих в задната част на гърлото си, беше горчивината на страха.

Пикантността на мъката и безнадеждността. И солеността на решителността и решителността. Това почувствах, когато те видях. Момиче, което едва беше жена, принудено да изпълни обещание, на което никога не се съгласи. Знаех, че не искаш да си там."

Точността на думите му разтърси всяка част от мен, включително това място, което беше облекчено, когато той отказа. Но нямаше начин да знае това. „Можеш ли да разбереш всичко това, като ме гледаш за няколко мига?“ Изтръгнах смях. "Хайде."

„Да“ Пръстите му се движеха през кичурите, работейки със сапуна. "Почувствах всичко това."

– Нямаш представа какво чувствах...

„Всъщност, аз го правя. Знам точно какво чувствахте тогава и какво чувствате сега.

Гневът ти е горещ и кисел, но неверието ти е хладно и кисело, напомня ми за леден лимон. Има още нещо“, каза той, когато сърцето ми заби и очите ми се отвориха. "Не е страх. Не мога да го разположа точно, но мога да го вкуся. Мога да вкуся твоите

емоции. Не всички първични могат да го направят, но аз винаги съм успявал, както можеха всички, които носеха кръвта на майка ми в себе си.

Глава 24

Ръцете ми се плъзнаха от ваната към охлаждащата вода, докато сърцето ми гърми. "Наистина ли?" – прошепнах аз.

„Да“

Поех няколко вдишвания. – Можеш ли да кажеш какво чувствам?

"В момента това е просто недоверие."

„Това...“ Радвах се, че седнах. "Това изглежда като наистина натрапчива способност."

– Така е – съгласи се той и остави стомната настрана. Той не помръдна. Аз също.

„Ето защо рядко го използвам умишлено. Но понякога смъртен или дори бог чувства нещо толкова силно, че не мога да си попреча да усетя това, което правят. Това се случи, когато те погледнах. Емоциите ти достигнаха до мен, преди да успея да ги блокирам. Знаех, че колкото и да изглеждаш, не искаш."

Какво направи, Сера?

Отекна паническият вик на майка ми. Затворих очи, когато грубото осъзнаване ме обхвана. Сър Холанд грешеше. Майка ми беше права. Този коварен глас в мен беше прав. Беше моя вина.

Натискът сви гърдите и гърлото ми, когато поклатих глава. Не. Това също не беше вярно. Не беше само моя вина. Отворих очи. "Бях уплашена. Трябваше да се омъжа за Първичния на смъртта – казах аз с дрезгав глас. „Бях разтревожен. Разбира се, чувствах се безнадежден. Имах чувството, че нямам контрол. Но аз бях там. Все още бях там.“ Нищо от това не беше лъжа. „Знаех какво се очаква от мен и бях готов да го изпълня. Ти не беше."

Той млъкна, но усетих погледа му върху мен – на гърба си. „Не, не бях. Нямах нужда от съпруг, принуден да се омъжи за мен. И дали сте били готови или не, не променя факта, че това не е бил ваш избор. Никога не е било."

„Моят избор е да спазвам сделката“, аргументирах се аз.

"Наистина?" предизвика той. „Семейството ви щеше да ви позволи да откажете да участвате в сделката? Да откажеш Primal? Искате да кажете, че сте били в състояние да откажете? Такъв, в който очакванията не са били пробивани в теб от раждането? Никога не е имало съгласие във вашия избор."

Богове, той беше прав. знаех това. Винаги съм знаел това. Не очаквах той, от всички хора, да признае или да се интересува от това, особено след като това беше сделката, която беше сключил. Но това не промени нищо. Нито това, което сделката направи за кралството, нито това, което сигнализира моето раждане, или какво трябва да направя.

Отворих устата си и след това я затворих, когато различен тип емоция надигна главата си. Уважение. За него. За съществуването, което трябваше да убия, за да спася моето кралство, и за Първичния, който неволно беше станал източник на моята мизерия. Как да не го уважавам за това, че не желае да участва в нещо, в което наистина нямах реален избор?

Последва и объркване, защото не беше ли помислил за нищо от това, когато за първи път определи условията? Можеше да определи всяка цена. Той беше избрал това.

Друга мисъл ми хрумна и главата ми се надигна толкова бързо, че издърпа кожата на горната част на гърба ми. – Сега четеш ли емоциите ми?

„Не“, отговори той. „И това е истината. Знам да поддържам моите... стени около теб."

Не бях сигурен дали той предполага, че съм силно емоционална. Независимо от това, бях благодарен, че той имаше своето... „Какво имаш предвид под стени?"

"Това е като Възходът около Хайдес и земите, но тук." Той потупа с пръст отстрани на главата ми. „Изграждате ги психически. Те са нещо като щитове."

– Това звучи... трудно.

"Отне много време, за да се науча как да го направя."

„Има нещо, което не разбирам“, казах след малко. „Защо изобщо поискахте съпруг?"

Когато сключихте сделката, можеше да поискате всичко.

"Отговорът, който търсите, е много сложен."

– Намекваш ли, че не съм достатъчно умен, за да разбера?

"Предполагам, че това е разговор, който трябва да се проведе, когато сте напълно облечени."

– И не рискуваш ли да се опитам да те удавя? щракнах аз.

Аш се засмя, докато изцеждаше излишната вода от косата ми. "Това също." С помощта на една от щипките, които бях махнал, той усука дължината на косата ми, като я закопча, така че краищата да не паднат обратно във ваната. „Надявам се, че услугите ми тази вечер са оправдали очакванията, които може да сте имали.“

Веднага умът ми мина към различен вид услуга и исках да се ударя. Трудно. "Бяха проходими."

Отговорът ми предизвика нов смях от него. – Ако сте готови – каза той, ставайки. – Мога да сложа балсама върху раните ти.

Все още бях онемял от способността му да чете емоции – все още раздразнен от отказа му да отговори защо е поискал съпруг. Но се хванах за ръбовете на ваната. Вода пръсна, когато се надигнах и се обърнах към мястото, където стоеше той.

Гърдите му бяха толкова неподвижни, че не бях сигурен дали диша, но белите, светещи кичури в разтопено-сребристите му очи се развихриха диво. Интензивността на погледа му попари.

Атракция. Желание. Определено ме привлече. Той ме искаше. Напомних си, че това е нещо, с което определено мога да работя. "Мокър съм."

„По дяволите“, изхриптя той, а погледът му проследи капчиците вода, които се стичаха по гърдите ми, извивката на корема ми и се насочваха още по-ниско, между бедрата ми.

Кожата ми изтръпна навсякъде, където последва погледът му. – Можеш ли да ми помогнеш с това?

Върховете на зъбите му се виждаха, когато устните му се разтвориха. – Проблем – промърмори той гъсто. – Ти си проблем, Лиса.

Нещо красиво и мощно...

Не можех да не се чувствам така, докато стоях там. „Кърпа“, казах аз, прогонвайки с ръка няколко задържани капки вода точно под пъпа си. – Надявах се, че можеш да ми подадеш тази кърпа.

Едната страна на устните му се надигна, когато погледът му последва ръката ми. „Да“ Той протегна ръка, без да откъсва очи от мен, и грабна кърпа от рафта. "Мога да ти помогна."

Сърцето затуптя още веднъж, излязох от ваната. Отметнах глава назад, когато той се приближи. Аш не каза нищо, докато аз посегнах към кърпата.

– Не – каза той, сведе брадичката си. – Помолихте за моята помощ.

Без думи, останах прав, докато той дръпна кърпата по лявата ми ръка и после по дясната ми, напълно наясно, че ме гледа надолу. Тежестта изпълни гърдите ми, докато влачеше кърпата по корема ми, където беше ръката ми, а след това по бедрото ми.

Кожата ми се чувстваше така, както беше, когато потънах във ваната с пара, само че тази топлина нахлу в кръвта ми и се събра.

„Не съм сигурен, че ще оцениш това, което ще кажа. Не бих те обвинявал, ако не го направиш“, каза той. "Поне сега знам какво чувстваш, когато те докосна." Той заглади кърпата по корема ми и между гърдите ми. Космите по ръката му захапаха вътрешностите на гърдите ми, карайки ме да ахна. „Този звук издаваш? Не е принуден."

Не беше.

Върховете на зъбите му се влачеха по долната му устна, докато движеше кърпата върху болезнените върхове. Изтръпнах от остър вихър от удоволствие, който изпитах. „Не ми позволяваш да направя това, защото това е твой дълг. Какво се очаква от теб.“ Той се движеше около мен, прекарвайки кърпата по гърба ми, като внимаваше да избегне ръбовете. „Позволяваш ми да те докосвам, защото ти харесва."

И това беше вярно. Не би трябвало да бъде. Не трябва да се наслаждавам на нищо от това. Трябва да остана отстранен от тази част от моя дълг. Изчисляване. Но не можеше да се отрече, че силният трепет на очакването се навиваше през мен. Нямаше никакво отричане, че отчаяно исках да почувствам. Както бях на езерото, когато бях

само Сера, а той беше просто Аш – точно както беше казал по-рано. – Четеш ли емоциите ми?

"Не ми е нужно." Меката кърпа задраха кръста ми. „Мога да разбера по зачервяването на кожата ви и как тя... се втвърдява на най-интересните места. Задържането на дъха ви и начинът, по който пулсът ви се ускорява."

– Моят пулс? – прошепнах аз със странно слаби крака.

„Да“ Хладният му дъх танцуваше по голото ми рамо. „Мога да усетя това. Това е нещо, което дори един бог може да почувства. Това е... хищническа черта."

Потръпнах в отговор на думите му и на мястото, където кърпата се въртеше, следвайки извивката на гърба ми. Кожата ми практически вибрира, когато тази кърпа на очакване се навиваше по-стегнато, този път под пъпа ми и след това отново още по-ниско.

– Искаш моето докосване. Той насочи кърпата надолу по краката ми и след това обратно между тях. Дъхът му сега докосна долната част на гърба ми. Очите ми се затвориха, но умът ми представи образа на това, което не можех да видя – Първичният на смъртта, коленичил зад мен. – И това желание? Покритата му с кърпа ръка се плъзна между бедрата ми, плъзгайки се по пулсиращата плът между тях. Друг дрипав звук ме напусна, докато ръката му се движеше напред-назад, леко триене. "Това няма нищо общо с никаква сделка."

Наистина не беше.

– И какво... какво означава това...? Задъхнах, когато хладната кожа на ръката му докосна нагрятата ми, дори и далеч не суха плът. „Какво променя това? Казахте, че все още нямате нужда от съпруг."

"Аз не." Той отмести тази проклета кърпа далеч от мен, плъзгайки я през страната ми и след това между гънката на кожата на ханша. Той се надигна, когато кърпата отново се плъзна между бедрата ми. Потръпнах от усещането как студената кожа на предмишницата му притискаше долната част на корема ми. Той премести кърпата в меки, къси кръгове. "Но това не означава, че не се интересувам от някои аспекти на този съюз." Прохладните върхове на пръстите му захапаха ръката ми, когато той пристъпи по-близо до мен, достатъчно близо, че усетих облечените му в бричове бедра на гърба на моите. „Точно това не означава, че не се интересувате от същите тези аспекти." Пълната арогантност в увереното му предположение ме раздразни – и ме окуражи. "Има много малко в тези аспекти, които намирам за толкова интересни."

"Ти не?" Покритата с кърпа ръка продължи да се движи бавно, подигравателно.

"Не." Бедрата ми се дръпнаха и след това започнаха да се движат, следвайки неговия пример. Неговата преднина. Богове, трябва да ме притеснява колко бързо загубих контрол над това съблазняване. Би било. Но по-късно.

– Мисля, че пак лъжеш – промърмори той с нотка на усмивка в тона му. „Ти си толкова заинтересован, колкото беше, когато ме помоли да те целуна при езерото."

„Паметта ти е грешна. Дадох ти разрешение да ме целунеш."

Пръстите му захапаха отстрани на гърдите ми, докато движеше ръката си нагоре и надолу по ръката ми, докато движеше кърпата между краката ми. – Или поисках да те целуна.

– Така или иначе, това не е просия.

– Семантика – промърмори той.

"Не е." Разширих позицията си, давайки му по-добър достъп.

"Наистина ли?"

"Наистина ли." Очите ми се отвориха и погледнах надолу, покрай набръчканите върхове на гърдите си до мястото, където той беше закачал кърпата около китката на ръката си.

"Лъжеш толкова красиво, пак."

"Не лъжа. Просто си прекалено самоуверен..." ахнах, когато той пусна кърпата и хладната дължина на пръстите му замени меката материя, притискайки снопа ми нерви. „Богове“, въздъхнах аз, моментално залята от бунт от усещания, когато напрежението се сви толкова силно, че почувствах бездиханна.

– Не – промърмори той, а палецът му се завъртя върху чувствителното изпъкналост.

„Изобщо не се интересувате от тези определени аспекти." Той заби пръст вътре, разделяйки плътта.

Извиках, хващайки ръката му. Не бях забравил шокиращото противоречие на студенината

му срещу моята топлина, но нито един спомен не го оправда. разтърсих се.
„Спомням си как ми показва начина, по който ти харесва. Играя го отново и отново в главата си. Вече мога да напиша шибана книга за него. Палецът му продължи да се движи. „Когато юмукам члена си, си спомням как държехте ръката ми срещу себе си при езерото.

— О, богове — ахнах аз. — Ти... наистина ли си?

— Повече пъти, отколкото трябва да призная. Пръстът му навлизаше и излизаше от мен, приближавайки ме все по-близо до ръба.

Изведнъж цялото това къдраво напрежение се разгърна бързо и неочаквано като ивица от светкавица. Дойде трудно, бързо и шокиращо. Ако не беше прегърнал другата си ръка около кръста ми, имаше голям шанс ударните вълни на освобождаване да извадят краката ми изпод мен.

Пръстите на Аш се забавиха и едва когато бедрата ми спряха да потрепват, той отдръпна ръката си от мен. Минаха няколко дълги мига, докато той просто ме държеше там, телата ни се докосваха само от кръста надолу. Никой от нас не проговори и нямаше представа какво мисли той, но когато тялото ми се охлади, осъзнах, че опитът ми да го съблазня се е провалил зрелищно. Аз бях този съблазнен.

Седнах на леглото, с лице към затворените балконски врати, докато горната част на халата, която държах затворен, се събираше до лактите ми.

Аш тръгна напред, отвивайки капака на буркана, който беше донесъл със себе си. „В началото вероятно ще се почувства студено към кожата ти“, каза той, седнал зад мен. „И тогава ще има сковаващ ефект.“

Кимнах, чувствайки се изненадващо от случилото се в банята. Той се беше отдалечил, преди дори да имам шанс да си възвърна контрола над ситуацията, знакът на възбудата му беше дебел, твърд хребет, който притискаше бричовите му, когато разкопча робата и ми я подаде. Сдържаността му, когато ставаше дума за неговото удоволствие, беше доста впечатляваща.

Докосването на пръстите му, които разресваха някои от къдриците, които бяха паднали от изкривяването си, насочи ума ми към настоящето. До мен достигна пикантен и стипчив аромат. „От какво е направен този мехлем?“

„Белият равнец, арника и няколко неща, родом от Илизеум“, ми каза той. Поех рязко дъх, когато мехлемът докосна една от раните. „Съжалявам“

„Добре е.“ Спуснах брадичката си. „Не боли. Просто е студено.“

Ръката му се раздвижи, разпръсвайки балсама по кожата ми. Той не трябваше да прави това. Нямахе нужда да ми мие косата. И двете действия бяха мили, но не съответстваха на това, което той беше направил с онези богове във възхода.

Кое то не ми попречи да се насладя на докосването му. богове. Трябваше да се срамувам, но не го направих. Може би защото съзнателният ми ум разбра, че съм предопределен да правя много по-лоши неща.

По някаква причина, докато седях там доста послушно, си спомних какво исках да попитам, докато бях в банята. "На колко години си? Наистина ли?"

„Мислех, че вече установихме, че действителната ми възраст няма значение“, каза той, повтаряйки думите ми като папалгал.

— Не беше, когато не знаех кой си.

„Все още съм същият човек, който седеше до теб на езерото.“ Покритите му с балсам пръсти се плъзнаха по раменете ми. — Знаеш това, нали?

Беше ли той? — Откъде да знам това?

— Трябваше — отвърна той, когато хладът на мехлема започна да избледнява, заменен от изтръпването, което беше обещал.

„Може да не сме напълно непознати, но наистина ли се познаваме?“ разсъждавах аз.

„Говорехте така, сякаш убийството винаги трябва да засяга човек, да оставя следа, която никога не избледнява. Но ти имаш...“ Стиснах устни. — Изобщо не те познавам.

— Знаеш повече от повечето.

"Съмнявам се в това."

„Никога не съм говорил за първия човек, когото убих. Не с никого, освен с теб — каза той, а ръката му напусна гърба ми. Чух как капакът се завърта на буркана.

"Никой не знае, че е бил някой близък до мен." Той хвана яката на халата, вдигна я, за да покрие гърба и раменете ми. — Нищо, което съм ти казал на езерото, не е лъжа.

„Ако всичко, което каза, беше вярно, тогава защо имаш набити богове на стената си?

– настоях аз, като затегнах пояса около кръста си, докато се извивах към него. Нямаше абсолютно никаква болка от движението. „Как може убийството да остави следа, когато правиш такива неща?“

„Мислиш...?“ Бялата аура зад зеницата му кървеше в среброто. Беше красив ефект и леко ужасяващ. – Мислиш ли, че съм им причинил това?

„Когато те попитах защо, ти каза, че те служат като напомняне, че животът е крехък, дори и за бог.“

По чертите му проблесна недоверие. – Как тези думи ме уличават? Изражението му бързо се изглади. „Да, те служат като предупреждение, но не и такова, което съм издал.“

Гледах го, зашеметен. Може ли да казва истината? Не бях сигурен какво ще спечели от лъжата за това. „Ако не си бил ти, тогава кой го е направил?“

Въртенето в очите му утихна, когато той протегна ръка и вдигна една от къдриците, които бяха паднали през рамото ми. – Аз не съм единственият първичен бог, лиса.

„Кой тогава направи това? Кой би бил готов да разгневи Първичния на смъртта?“

„Няма проблем да се опитваш да ме ядосваш или да спориш с мен.“

– Сега няма да споря с теб.

Едната вежда се вдигна. „Чувствам се така, сякаш всеки наш разговор граничи със спор, когато става въпрос за теб.“

– Ти беше този, който започна да спориш с мен. Наблюдавах го. Спуснати мигли, той изглеждаше абсурдно фокусиран върху разделянето на масата от къдрици.

Едната страна на устните му се изви нагоре, когато изправи една от къдриците. – Сега спориш с мен.

Вдигнах ръце. – Това е, защото казваш – няма значение.

Аш пусна кичура коса, леката му усмивка избледня, когато погледът му срещна моя.

„Какво знаете за политиката на Iliseeum?“

Въпросът му ме хвърли. – Не много – признах аз. „Знам, че първичните управляват съдилищата и че боговете отговарят пред тях.“

„Всеки двор е територия в рамките на Iliseeum с повече от достатъчно земя за всеки първичник и техните богове, за да прекарат времето си, както сметнат за добре. И всеки Primal има повече от достатъчно сила, за да прави каквото си поиска.“ Той стана от леглото и отиде до масата. Там имаше декантер, който не беше там преди, заедно с две чаши. „Но без значение колко мощно е едно същество, винаги има такива, които искат повече власт. Където това, което имат, не е достатъчно.“

Тръпка обхвана гръбнака ми, когато той извади запушалката от декантера. Той наля кехлибарената течност в две къси чаши. „И за тях те обичат да натискат други Primals. Вижте колко далеч могат да стигнат. Колко могат да избутат, преди другият да се набие. В известен смисъл това може да бъде източник на забавление за тях.“

Той пренесе очилата. „Уиски?“

Взех чашата, която ми подаде. – Искаш да кажеш, че друг първичен е направил това, защото им е било скучно?

„Не. Това не беше направено от скука.“ Той се обърна от мен и отпи дълго. „Това беше направено, за да видя докъде могат да ме тласнат. Доста Primal се радват... да ме тласкат.“

Опушеният вкус на уискито се смъкна изненадващо гладко. „Знам, че ще прозвуча повтарящо се, но не мога да разбера защо някой би направил това. Ти си Първичният...“

„На смъртта. Аз съм мощен. Един от най-мощните. Мога да убивам по-бързо от повечето. Мога да нанеса трайно наказание, което надхвърля смъртта. Страхуват ме смъртните, боговете и първичните, дори тези, които настояват.“ Аш се изправи срещу мен, докато отпи още едно питие. „И причината, поради която някакъв натиск е свързан с този въпрос, по който изглеждате доста обсебени. Е, един от двата въпроса, които сте задали няколко пъти. Този с много сложния отговор е най-добре да не отговаря, докато се къпе.“

Отне ми момент. – Защо не изпълнихте сделката?

Той кимна. „Това е, защото не сключих сделката.“

Шок ме обзе, когато бавно спуснах стъклото до леглото до мен. „Какво?“

„Не бях аз. Тогава не бях първичният на смъртта.“ В чертите му се настани стягане.

„Баща ми беше. Той сключи сделката с Родерик Мирел. Именно той поиска първата жена от кръвната линия като съпруг.“

Глава 25

Всичко, което можех да направя, беше да се взря в Аш, докато казаното от него отекваше отново и отново в главата ми. Отричането веднага нарасна заради това, което означаваше. Искях да се вкопча в това отричане, но Аш беше казал на езерото, че не всички първични са били първите.

Просто никога не съм мислил, че той има предвид Първичното на смъртта.

Мислите ми се завъртяха. „Вашият... баща ти беше Първичният на смъртта? Той сключи сделката?“

"Той го направи." Аш се взря в почти празната си чаша. "Баща ми беше много неща." Беше.

– И той умря?

„Не се случва често Примъл да умре. Загубата на толкова мощно същество може да създаде вълнен ефект, който може да се почувства дори в царството на смъртните. Може дори да задвижи събитие, което има потенциала да разнищи тъканта, която свързва нашите царства заедно.“ Той избърса останалата течност в чашата си.

„Единственият начин да се предотврати това е тяхната сила – тяхната външност – да се прехвърли на друг, който може да я издържи. Ръката му замлъкна. „Това се случи, когато баща ми почина. Всичко, което беше негово, беше прехвърлено на мен. Земите на сенките. Съдът. Неговите отговорности.“

"И аз?" – попитах дрезгаво.

– И сделката, която сключи с Родерик Мирел.

Издишах грубо, когато най-странният изблик от емоции ме обхвана. Определено имаше облекчение, защото ако тази сделка не беше прехвърлена на Аш, нямаше да има начин да спре Rot. Но тогава разбрах, че ако не беше прехвърлен, сделката щеше да бъде прекъсната в полза на Лазания в момента на смъртта на Първичния. Не беше. Очевидно се беше преместил в Аш. И това, което почувствах, не беше облекчение. Това беше емоция, която не исках да призная – и не можех.

Той закачи единия крак върху другия. „Пий, Лиса. Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от него.“

Имах нужда от цяла бутилка уиски, за да премина през този разговор, но преглътнах здравословно. Бях изненадан, че наистина го направих. Нещо ми хрумна, когато поставих чашата на масата. – Ти каза, че има първични, по-млади от някои от боговете. Ти говореше за теб, нали? Когато той кимна, хватката ми се стегна. „Бяхте ли... жив ли беше, когато той сключи сделката?“ Веднага ми се прииска да не бях питал, защото ако той не беше, а сега трябваше да умре за нещо, което баща му е направил... това влоши нещата.

„Току-що бях преминал през унищожаването – определен момент от живота ни, когато тялото ни започва да става зряло, забавяйки стареенето и подобрявайки времето ни. Бях...“ Устните му се свиха. – Вероятно около година по-млад, отколкото си сега. Чуването, че поне е бил жив, изобщо не го направи по-добре. Той беше на моята възраст. Това, което беше казал в Голямата зала, ми се върна. Изборът приключва днес и за това съжалявам. богове. Не беше само загубата на моя избор, но и на неговия. Той не беше избрал това. Имах чувството, че ще се разболея.

Главата му се наклони. – Изненадан ли си?

напрегнах се. – Четеш ли емоциите ми?

„Малко от твоя шок премина през стените ми, но те са нагоре.“ Погледът му срещна моя. "Кълна се."

Вярвах му, защото би било мило и достойно нещо да се държа извън емоциите си.

Взех още едно питие. „Разбира се, изненадан съм. С много. Наистина не си толкова стар, колкото си мислех.“

Тъмни вежди се издигнаха. „Има ли разлика между двеста години и две хиляди за един смъртен?“

Не беше ли попитал същото, докато бяхме на езерото? „Да. Колкото и странно да звучи, има разлика. Двеста години са много време, но две хиляди са неразгадаеми.“

Аш не отговори на това, което ми даде време да се опитам да осмисля всичко това – защо баща му би направил това. "Твоята майка...?"

Тази вежда се покатери повече. – Казваш това, сякаш не си сигурен, че имам такъв. – Реших, че го правиш.

"Добре. За момент се уплаших, че може да повярвате, че съм се излюпил от яйце.

„Наистина не знам как да отговоря на това“, измърморих аз. – Родителите ти не бяха ли заедно?

"Те бяха."

Отворих устата си, после я затворих, преди да опитам отново. „И те... харесаха ли се един друг?"

Брадичката му се сведе. "Те се обичаха много, доколкото си спомням."

– Тогава съм сигурен, че разбираш защо съм още по-объркан, че баща ти би поискал съпруг, когато вече е имал такъв.

„Той вече нямаше такъв, когато сключи тази сделка“, поправи тихо Аш. "Майка ми... тя почина по време на раждането."

Устните ми се разтвориха, когато тъгата се надигна в мен – тъга, която не исках да изпитвам към него. Опитах се да го изключа, но не успях. Седна на гърдите ми като камък.

"Не се извинявай." Изпъна врат от едната страна на другата. – Не ти казвам това, за да те накарам да ме съжаляваш.

– Знам – казах, прочиствайки гърлото си. Устоях на желанието да попитам как са умрели. Исках да знам, но инстинктът ми подсказваше, че колкото повече знам за смъртта им, толкова по-трудно ще ми е да направя това, което трябва. – Ето защо така и не сте се събрали по сделката.

– Никога не си се съгласявал с това.

Топката напрежение в гърдите ми се стегна още повече, когато трябваше да се разхлаби. Както и знанието, че не той беше този, който сключи сделката, което ме направи това, което бях днес. Убиец. Сделка, която отне всеки избор, който можех да направя. Сделка, която постави живота ми на път, който в крайна сметка щеше да завърши със загубата на живота ми.

Но, богове, исках да го имаше. Защото можех да задържа това. Можех да се убедя, че получава това, което го очаква. Можех да оправдая действията си.

– Ти също не се съгласил – казах категорично аз, вдигайки поглед към него.

Той ме наблюдаваше по този свой напрегнат начин. Погледът му се отклони. "Не не бях."

Погледнах надолу към питието си, вече не чувствах, че ще ми прилошее. Вместо това почувствах, че искам да плача. И, богове, кога плаках за последно? – Знаеш ли защо баща ти поиска съпруг?

– Аз самият съм си задавал този въпрос хиляди пъти. Аш се засмя, но в звука нямаше чувство за хумор. „Нямам представа защо го е направил. Защо би поискал смъртен като съпруг. Той умря, обичайки майка ми. Нямаше смисъл."

Наистина не беше, което направи всичко това много по-разочаровашо. – Защо не дойде при мен в нито един момент и не ми каза това? Попитах. Нямаше да промени нищо, но може би можеше да се промени? Може би щяхме да намерим друг начин.

„Обмислях го – повече от веднъж – но колкото по-малко контакт имах с теб, толкова по-добре. Ето защо Латан често бдеше над теб.

Гледаше ме? – Този, който беше убит?

„Той беше... доверен пазач“, каза той и разбрах, че тогава не го наричаше приятел.

„Той знаеше за сделката, сключена от баща ми, и знаеше, че нямам намерение да я изпълнявам. Но това не означаваше, че другите няма да научат, че смъртен е бил обещан като моя съпруг. Или защото семейството ви говори за сделката, или защото сте белязани по рождение, роден в саван заради сделката.

Дъхът ми спря, когато тръпка танцува по тила ми.

„И този белег, макар и невидим от смъртните и повечето, понякога може да се усети.

Това би накарало някои да се интересуват от теб." Аш дръпна обувия си крак от масата. „Латан беше този, който забеляза дейността на боговете в Лазания – тези, които видяхме онази нощ."

„Онези, които убиха братята и сестрите Казин и детето? Андрея?"

„Имаше известно притеснение, че може да са усетили този знак и да го търсят.

Стомахът ми се вдлъбна. „Мислиш, че са умрели заради мен? Защото ме търсеха?“ – В началото, вероятно. Той почука с пръсти по коляното си. „Но този, който са убили, никога не е имал смисъл или е отговарял на модел, освен възможността всички те да имат бог, кацнал някъде в родословните им дървета. Това е единственото нещо, което успях да разбера. Те не бяха истински богове, но можеха да бъдат потомци на бог.

„Богословия?“ – повторих аз, прищипвайки вежди.

„Потомство на смъртен и бог“, обясни той. „Ако един бог има дете със смъртен, това дете също ще носи някакъв белег върху тях, но те няма да бъдат богове.“ разбрах тогава. Децата можеха да се раждат от смъртен и бог, но това беше рядко – или поне така вярвах. – Не съм чувал да ги наричат така преди.

„Това е термин, който използваме. Някои от тях ще имат определени божествени способности, в зависимост от това колко мощно е родителството. Повечето богове живеят в Илесеум – продължи той със стиснати устни. „Само шивачката беше някой, с когото изглежда сте имали някакъв контакт. И доколкото знаем, това, което е направено на нея, не е направено и на останалите.“

Там имаше малко облекчение. Не исках кръвта им върху ръцете си. Вече имаше достатъчно. „Братята и сестрите Казин? Маг? Очевидно е бил пазач, но не знам дали някога съм го виждал или дори е бил настанен в Уейфеър.

Замислен поглед се прокрадна в лицето на Аш. „И все пак, ако не познавате нито него, нито шивачката добре, не виждам как смъртта им е свързана с вас.

И аз не го направих. Но също така ми се стори... твърде близо. „Разбрахте ли нещо повече, свързано с това, което беше направено на Андрея?“

„Нищо. Никой не е чувал за такова нещо, дори смъртен с възможност за бог някъде в семейната им линия. И, да, намирам липсата на информация за извънредно разочароваща.“

Не трябва да се случва често един Primal да не може да разбере нещо. Изникна още една мисъл. – Смъртен ли беше Латан?

Дъхът, който Аш изпусна, беше дълъг. „Той беше божество. Трябваше да коригирам предположението ти.“

Но дали щеше да е необходимо? Бог или смъртен, животът беше живот. – Как умря?

– Той се опита да ги спре. Чертите му бяха нечетими, докато гледаше през балконските врати. „Той беше надмоощен и превъзходен. Той знаеше по-добре, но все пак го направи.“ Аш допи питието си. „Така или иначе, не дойдох при теб, защото не исках да рискувам да те разкрия на онези, които биха искали да те използват.

– Враговете ти? Попитах. – Тези богове служат ли на Двора на първичния човек, който обича да те блъска?

„Те правят.“

„Но защо някой първичен или бог би повярвал, че това, което се случва с мен, ще те порази?“

„Защо не биха? Те нямаше да знаят за намеренията ми по отношение на теб, особено ако не знаеха за сделката, сключена от баща ми. Погледът му ме отрязва. „Те няма да имат причина да не вярват, че си важен за мен.

Той беше прав.

В този момент осъзнах, че съм прекарал цял живот, вярвайки, че Първичният на смъртта е студено, апатично същество заради това, което представляваше. Бях сгрешил. Аш не беше нито едно от тези неща. Знаеше, че всяка смърт оставя следа. Той разбираше силата на избора. Дори си помислих какво беше казал Айос. Че трябва да има причина да се чувства в безопасност с него и да му се доверява. Аш се интересуваше и бях готов да се обзаложа, че в тялото му има повече от една прилична кост.

И нищо от това не помогна.

Изобщо.

Моят дълг беше по-голям от мен – от това, което чувствах. Но не той беше този, който ми беше наложил това задължение.

„Благодаря“, прошепнах аз и думите все още се чувстваха странни на устните ми. Този път ги боли малко.

Погледът му се върна към мен. "За какво?"

Изпуснах кратък смях. „За това, че имаш тази една прилична кост в тялото си.“

Появи се лека усмивка. "Гладен ли си? Знам, че готвачите изпратиха супа, но мога да направя още каквото искате.

Иска ми се да ми откаже храна. "Добре съм." Плъзнах пръст по скосените ръбове на стъклото. Още един въпрос се издигна от безкрайния циклон от тях. „Има ли някакви... последствия за теб?“ Изненадваща, нежелана и напълно лицемерна доза безпокойство разцъфна в мен. „Искам да кажа, доколкото разбирам за сделките, те изискват изпълнение от всички участващи страни.“

– Няма последствия, Сера.

Погледнах го. Той отговори без колебание. Може би дори твърде бързо, но това не ме притесняваше. Изобщо. „От колко време Латан ме държеше под око?“

„Едва през последните три години, когато бяхте по-... активни“, ми каза той. – Ядосва ли те да знаеш това?

Беше наистина странно да знам, че някой ме е държал под око без моето знание.

Разбира се, не ми хареса, но не беше толкова просто. – Не съм сигурен – признах аз.

"Не знам дали трябва да се ядосвам или не." Това обаче ме накара да се сетя за всички странни и глупави неща, на които Латан можеше да стане свидетел. Но имаше смисъл, че нямаше да има нужда да ме държите под око преди нощта на моя седемнадесетия рожден ден. Преди това бях напуснал Wayfair, за да пътувам в Тъмните брястове само в няколко, редки случаи. „Защо го накара да направи това? Не ме познаваше. Не сте сключили сделката. Нямах задължения към мен.“

"Това е добър въпрос." Очите с гръмотевици на Аш се впиха в моите. – Може би, ако не бях, нямаше да съм там онази нощ, за да те попреча да атакуваш тези богове. Щяха да те убият. И може би това щеше да е по-добра съдба за теб.

Лед обля кожата ми, докато той продължаваше да задържа погледа ми. Въздухът се разрези в гърдите ми.

„Защото сега сме тук. Вие сте в Земята на сенките. И скоро ще бъдеш известен като Консортът“, каза Аш. "Моите врагове ще станат ваши."

Сънят дойде изненадващо лесно, след като Аш си тръгна, оставяйки ме с още повече въпроси. Не очаквах да правя нищо, освен да лежа в леглото и да се занимавам с всичко, което той сподели, но или бях изтощен, или просто исках да избягам от всичко, което бях открил. Спях дълбоко и ми се струваше много време, преди да се събудя. Нямах представа колко часа са минали. Небето беше в същия нюанс на сивото, все още пълно със звезди, но в горната част на раменете ми се беше настанило тъпо изтръпване. Когато ги проверих в стоящото огледало, раните изглеждаха значително по-малко червени и подути. Каквото и да имаше в балсама, който пепелта използваше, беше чудо.

Закопчах крилото на халата си, отидох до вратите на балкона и ги отворих. Сивото небе беше пълно със звезди и без облаци, докато вървах към парапета с изглед към балдахина от кървави листа и блещукащите светлини на града отвъд него.

Научих толкова много, че мислите ми препускаха от едно нещо към друго, но непрекъснато се връщаха.

Аш не беше сключил сделката.

Поемайки рязко дъх, затворих очи, докато се хванах за парапета. Това беше баща му по причини, известни само на него. Голямо безпокойство все още гноеше в корема ми. Не беше правилно Аш да плаща с живота си за това, което баща му беше направил. Не беше редно и аз да плащам с моя.

Нищо в това не беше справедливо.

Гладкият камък се притисна в дланите ми, докато продължавах да стискам парапета. Нищо обаче не се беше променило. Не можеше. Гнилото трябваше да бъде спряно, а Аш... той беше Първичният на смъртта, този, който сега държеше сделката. Трябваше да изпълня дълга си. Ако не го направих, Лазания щеше да падне. Хората щяха да продължат да умират. Щеше да има повече семейства като Купърите, без значение кой взе короната.

Един живот ли беше по-важен от десетки хиляди? милиони? Дори ако беше Primal? Но какво би станало, ако успея? Ако той се влюби в мен и аз станах негова слабост, какъв гняв щеше да нанесе смъртта му върху царствата? Колко живота щяха да бъдат загубени, докато друг Primal не заеме мястото му?

Първичен, който нямаше мила и прилична кост в тялото си. Който не мислеше високо за свободата и съгласието. Първичен, който не се намесваше, когато другите се

наслаждаваха на насилието. Който не се интересуваше от убитите потомци, които носеха някаква малка следа от божествена кръв в себе си.

„Богове“, прошепнах аз с изкривяване на стомаха. Как бих могъл... как бих могъл да направя това? Как бих могъл да скрия тази каша от емоции от него, да я попреча да пробие каквито и стени да е изградил около себе си?

Как да не мога?

Хората от Лазания бяха по-важни от моето отвращение към това, което трябва да направя. Те бяха по-важни от Аш. От мен.

Отворих очи, отдръпнах се от парапета, когато движението от двора долу привлече вниманието ми. Огледах земята, спирайки дъха си, когато разпознах високата широка фигура на Аш. Дори от разстояние знаех, че е той. Вятър се движеше през двора, мятйки разпуснатите кичури коса около раменете му. Неговите крачки бяха дълги и сигурни, докато вървеше сам, насочвайки се към купа от тъмnochервени дървета. Какво правеше той?

Почукване на вратата ме отвлече от мислите ми. Знаейки, че не е Аш, навикът ме накара да посегна към бедрото си, но там нямаше кама. Изобщо няма истинско оръжие. Отидох до вратата, само за да открия, че това е Айос.

Тя влезе в стаята с дрехи, наметнати през ръката. — Радвам се, че си буден — каза тя. „Започнахме да се тревожим. Ти си спал от един ден.“

Ден?

Примигнах, когато по-млад мъж влезе зад нея, наведе глава в моя посока, преди да сложи покрита чиния и чаша на масата. Ароматът на храна достигна до мен, раздвижвайки почти празния ми стомах. Държеше глава наведена и по-голямата част от лицето му беше скрита зад лист руса коса. Айос се запъти към гардероба, като го отвори, докато аз го гледах как се обръща, за да си тръгне, забелязвайки, че предпочита десния си крак пред левия. Едва когато затвори вратата след себе си, той вдигна поглед и видях, че очите му са кафяви и в тях няма блясък.

„Не бях сигурен какво бихте искали да ядете“, каза Айос. „И така, направих по малко от всичко. Моля, яжте, преди да е изстинало.“

Някак замаян се приближих до масата и вдигнах клоша, за да разкрия купчина пухкави яйца, няколко ивици бекон, бисквита и малка купа с плодове. Взирах се в храната няколко мига, без да си спомня кога за последен път съм яла топли яйца. Седнах бавно, погледът ми падна към чашата с портокалов сок. По някаква причина задната част на гърлото ми изгори. Затворих очи, борейки се с емоциите си. Това бяха само топли яйца и бекон. Това беше всичко. Когато се убедих, че имам контрол над себе си, отворих очи и бавно вдигнах вилицата. Опитах яйцата и почти изстенах. Сирене. В тях имаше топено сирене. Почти погълнах цялата могила за по-малко от минута.

„Ще се радваш да знаеш, че успях да намеря дрехи за теб“, каза Айос, докато закачаше предметите в гардероба.

Принуждавайки се да забавя темпото, аз я погледнах през рамо. Помислих си за блясъка в очите ѝ. — Ти си богиня, нали?

Айос се изправи пред мен с изумително повдигане на веждите си. "През повечето дни." Усмихнах се. „И младият мъж, който току-що беше тук. Той... бог ли е?“

Тя поклати глава, когато се върна към гардероба, окачвайки нещо, което изглеждаше като сив пуловер. — Срещал ли си някога бог?

„Не, че знам“, признах аз, мислейки си за Андрея. — Не знам много за тях.

"Това, което бихте искали да знаете?" - каза тя и се извърна от гардероба.

„Всичко.“

Айос се засмя тихо, звукът е топъл и ефирен. — Приключвай с яденето и ще ти кажа. За веднъж няха нищо против да ми кажат какво да правя. Разчупих препечената маслена бисквита, докато Айос каза: „Повечето богове са смъртни. Те не носят същност на боговете в себе си. Следователно те живеят и умират като всеки друг смъртен.“

Помислих си как Аш беше казал, че повечето богове живеят в Илисейум. „Те обикновено живеят ли в царството на смъртните?“

„Някои го правят. Други избират да живеят в Iliseeum. Но за тези, които носят етерът в кръвта си, обикновено това е защото майка им или баща им са били могъщ бог. Това време се предава на тях.“

Така ли беше при братята и сестрите Казин? Един от тях, или може би дори бебето,

имаше достатъчно яд, за да ги направи бог? Бебето с изчезналия баща? Или просто са имали следа? Така или иначе, защо боговете биха ги убили?

„През първите осемнадесет до двадесет години от живота си те живеят сравнително смъртен живот“, продължи тя, като привлече вниманието ми обратно към нея. „Те може дори да не знаят, че носят кръвта на боговете в себе си. Но скоро ще го направят.“

„Отборът?“ Предположих, вземайки резен бекон.

Тя кимна. „Да. Те ще започнат да преминават през унищожаването. Тогава някои научават, че не са напълно смъртни.“

Веждите ми се повдигнаха. — Това би бил един адски начин да разбереш.

„Това ще бъде.“ Главата ѝ се наклони, изпращайки няколко дълги кичура червена коса, прелитащи през рамо. „Но за повечето те не преживяват промяната. Виждате ли, телата им са все още смъртни. И тъй като Кулингът настъпва и въздухът в тях започва да се размножава и расте, прониквайки във всяка част от тях, телата им не могат да улеснят подобен процес. Те умират.“

„Това...“ Поклатих глава, докато пуснах парчето бекон обратно в чинията. „Времето звучи като плевел, растящ извън контрол в телата им.“

Айос изпусна изненадан смях. „Предполагам, че това е един от начините да го погледнем. Или може би за някои красива градина. Онези, които оцелеят след унищожаването, ще остарееят много, много по-бавно от смъртните. По принцип за всеки три или повече десетилетия смъртен живот се равнява на една година за бог. Кой смъртен е живял до сто? Одета трябваше да е била близо. — Това ми звучи като безсмъртие.

„Богословите могат да живеят хиляди години, ако внимават. Те са податливи на много малко заболявания. Но те не са толкова... неустойчиви на наранявания, както са боговете и първичните“, обясни тя. „По тази причина повечето богове, които оцелеят при убиването, живеят в Илизеум.“

Това имаше смисъл. Петстотин годишен човек, който изглеждаше като на двадесет, определено би привлякъл вниманието. Вероятно затова вярвахме, че децата на смъртните и боговете — боговете — са рядкост. Хрумна ме една мисъл, която накара стомаха ми да се изкриви. „Могат ли първичните и смъртните да имат деца?“

Тя поклати глава. „Прималът е съвсем различно същество по този начин.“

Изпих от сока, за да скрия облекчението си. Може да отнеме месеци... или дори години, за да изпълня дълга си. Не исках да вълличам дете в това, само за да ги оставя сираци, както беше Аш.

Както в известен смисъл бях.

Ръката ми леко трепереше, докато поставях чашата надолу. „И така, как някои оцеляват, докато други не?“

„Всичко зависи от това дали бог е помогнал на боговете“, каза тя, посягайки да играе с веригата около врата си. „Това е единственият начин, по който богът оцелява.

— И как един бог би им помогнал?

Тя се ухили, палаво изражение изпълни златните ѝ очи. „Може да намерите подобна информация за доста скандална.“

— Съмнително — промърморих аз.

Айос отново се засмя. — Е, добре тогава. Подгъвът на пуловера ѝ се завъртя около коленете ѝ, когато тя се приближи. „Те трябва да се хранят от бог.“

Наведох се напред. — Предполагам, че нямаш предвид вида храна, която току-що консумирах?

„Не.“ Усмивката ѝ се разпространи, когато тя вдигна пръст към розовите си устни. Тя почука нокът от един деликатен зъб. „Те не ги отглеждат, но ще имат нужда от кръв. Отначало доста. И тогава, от време на време, след като унищожаването приключи.

„Трябва ли всички богове да се хранят?“ Попитах. — Така ли?

Тя седна на стола срещу мен. „Да“

Стомахът ми леко се сви. Очевидно знаех, че могат да... хапят, но не знаех, че това е нещо, което трябва да направят.

Частича от усмивката ѝ изbledня. — Това притеснява ли те?

— Не — казах бързо. „Искам да кажа, че идеята да пия кръв ме кара малко да се гадя. „Както би било за повечето, които не са като нас.“

Но аз... си спомних и стърженето на зъбите на Аш по кожата ми. Усетих как се

изчервявам. – Всички ли се храните със смъртни?

Айос изви вежди, докато ме гледаше. "Ние можем. Това прави същото за нас, както би било да се храним с бог."

Погледът ми се върна към красивото лице на Айос. От кого се храни Аш? „Прималите същите ли са?“

"Те не трябва да се хранят, освен ако не са изпитали някакво отслабване." Пръстите й се върнаха към веригата. "Което не е често."

„О,“ промърморих аз, не съм развълнувана от бръмченето на облекчението, което изпитах. Нещо ми хрумна. „Случва ли се нещо на смъртния, когато първичният или богът се храни от тях?“

"Не. Не и ако внимаваме. Очевидно един смъртен може да почувства ефекта от храненето повече, отколкото всеки от нас, и ако трябваше да приемаме твърде много, тогава... е, би било трагедия, ако не бяха трети синове или дъщери. Устните й се напрегнаха. „Забранено е да ги издигаш – да ги спасяваш."

Любопитството ме пронизва. "Защо?"

Напрежението обхваща устата й. „Те щяха да станат това, което ние наричаме *demis* – същество с божествена сила, което никога не е било предназначено да носи такъв дар... и товар. Те са нещо друго."

Намръщих се, мислейки, че това не е много отговор.

„Но за да отговоря на първоначалния Ви въпрос“, продължи тя, сменяйки темата,

„младият мъж, който беше тук? Името му е Пакстън и е напълно смъртен."

Още толкова много въпроси ме заляха. Изненадата проблесна в мен. – Какво прави един простосмъртен тук?

„Много смъртни живеят в Илизеум“, каза ми тя и беше ясно, че смята, че това е общоизвестно.

„Всички те ли са... любовници?“ Поиграх се с пояса на халата, мислейки, че Пакстън изглежда твърде млад за това.

"Някои са се сприятелили с бог или са им станали любовници." Тя вдигна рамо. „Други имат таланти, които се харесват на един от боговете. За много от тях идването в *Iliseum* беше възможност да започнат отначало. Всичките им пътища са различни."

Възможност да започнете отначало. Сърцето ми прескочи. Няма ли да е хубаво?

Погледнах надолу към чинията си. Нямаше започване отначало, нямаше други пътища. Никога не е имало.

"Може ли да ви питам нещо?" – попита Айос и аз вдигнах глава, кимайки. "Знаеше ли?"
Беше се приближила, гласът й беше по-нисък. – Относно сделката, преди да дойде за теб?

"Направих."

"Все пак това трябва да е много за справяне." Айос стисна ръце. – Да знам, че ти е било обещано на Първичния.

„Беше, но преди малко научих, че ако не можеш да се справиш с нещо, намираш начин да го направиш“, казах аз. "Ти трябва да."

Далечен поглед се прокрадна в чертите на Айос, докато тя бавно кимна. "Да, трябва."

Тя се прокашля, надигна се рязко и си тръгна към гардероба. „Между другото, успях да намеря две рокли, които вярвам, че ще паснат. Но Никтос спомена, че предпочиташ панталони пред рокли."

Надигнах се бавно и неуверено тръгнах напред. Беше ли помислил достатъчно, за да спомене това на Айос?

„Не можах да се добера до чорапогашник, но тези бричове трябва да ти стоят.“ Айос дръпна чифт кафяви панталони, а след това и черен чифт, който беше окачила.

"Надявам се, че тези са достатъчни."

„Всъщност ги предпочитам пред чорапогашки. Те са по-дебели и имат джобове."

Тя кимна, прелиствайки предметите, които беше закачила. „Имаш няколко блузи с дълги ръкави, жилетки и пуловери. Те са малко обикновени – каза тя, като прокара ръка по нещо копринено и бледо. „Тук има две нощници за теб и малко основно бельо."

Предполагам, че скоро ще имате много повече артикули, от които да избирате."

Обръщайки се към мен, тя отново скръсти ръце. – Има ли още нещо, от което се нуждаете?

Отворих уста, неохотно да я оставя да си тръгне. Бях прекарал по-голямата част от живота си сам и оставен сам на себе си. Но тази стая беше огромна и нищо в нея не

беше познато. Поклатих глава.

Айос тъкмо тръгна към вратата, когато я спрях. – Имам още един въпрос.

– Да?

– Вие ли сте от съда на сенките? Попитах.

Тя поклати глава. – Някога принадлежах към двора на Китрея.

Отне ми момент, за да си спомня какво ме научиха за различните съдилища. „Мая“, казах аз, изненадах себе си, че си спомних името на Дворът на първичната любов, красота и плодородие. – Обслужвахте ли първичната Мая?

"По едно време."

Любопитството бръмчеше в мен. Не знаех за богове, напускащи Първичния, на които бяха родени, за да служат. – Как се озовахте тук?

Раменете ѝ се стегнаха. „Както казах преди, това беше единственото място, което знаех, че ще бъде безопасно.

Оставен неспокоен, не я спрях, когато си тръгна. Докато намерих облекчение в знанието, че тя се чувства в безопасност тук, колко сигурно би могло да бъде, когато онези, които обичаха да бутат Първичния на смъртта, бяха нанизали тези богове към стената?

Това беше приблизително времето, когато разбрах, че Аш не ми е казал кой е причинил това на боговете.

Върнах се към гардероба. Бельото не беше нищо повече от парчета дантела, които си представях, че повечето ще сметнат за неприлични. Преметнах роклите и намерих тясна кожена каишка до останалите дрехи. Грабнах пуловер и бричове, преобличах се в тях. След като намерих гребен и прекарах безбожно време, разработвайки многобройните възли в косата си, го сплитах, като си спомних какво беше казал Аш. Коса, която приличаше на предена лунна светлина.

Това беше толкова глупаво нещо да се каже.

Връщайки се в спалнята, установих, че се вирам във вратата на стаята.

Бях ли заключена в стаята си?

О, богове, ако ме бяха затворили, щях да го направя – дори не знаех какво щях да направя, но вероятно щеше да включва намиране на най-близкия тъп предмет и удар на Аш по главата с него.

Сърцето ми биеше, когато отидох до вратата, боси крака шепнеха над хладния камък. Поставих ръката си върху месинговото копче. Поех дълбоко дъх и се обърнах.

Не беше заключено.

Облекчението ме потрепери и отворих вратата...

ахнах. Светлокос и светлокож бог стоеше в средата на залата с лице към стаята ми. Беше облечен както преди, в черно, украсено със сребърни свитъци през гърдите, с къс меч, завързан отстрани.

– Ектор – изпищях аз. "Здравей."

"Здравейте."

– Мога ли да ти помогна с нещо?

Той поклати глава, като остана точно там, където стоеше, с крака, поставени в центъра на залата като неподвижно дърво.

Изчакайте...

Вдъхнах рязко. – Съмнявам се, че стоиш там, защото нямаш какво да правиш, нали?

„Имам много, много по-добри неща, които мога да правя“, отговори той.

– И все пак стоиш на стража пред стаята ми?

– Сигурно изглежда така.

Гневът къкри и заплашваше да кипи. Каква полза имаше отключена врата, когато постави охрана пред стаята ми? – Тук си, за да се увериш, че няма да напусна покоите си.

– Тук съм за вашата безопасност – поправи го Ектор. „Също така съм чувал, че сте склонни да се скитате в опасни зони.“

„Нямам навика да роуминг.“

"Съжалявам. Може би не съм чул и това е, че имате навика да влизате на места, без да сте сигурни, че са сигурни.

– О, добре, сега знам, че си говорил с Аш.

– Аш? – повтори Ектор. Веждите му се повдигнаха. – Не знаех, че вие двамата сте на такова име.

И той не беше? аз не съм такъв за теб. Това беше казал Аш, когато го нарекох Никтос.
Издухах утежнен дъх. Нямаше значение. „Ако исках да напусна стаята си веднага, би ли ме спрял?“
"В момента, да."
"Защо?"
„Защото, ако нещо се случи с теб, предполагам, че Никтос вероятно ще бъде недоволен.“
"Вероятно?"
Ектор сви рамене.
– Ами по-късно? настоях аз.
"Това ще бъде различно и ще трябва да видим."
"Трябва да се види?" Засмях се грубо. Невероятно. "Къде е той?"
"Той е зает в момента."
– И си представям, че не може да бъде прекъснат?
Ектор кимна.
– И така, какво трябва да направя? Попитах. – Да останеш в стаята ми, докато той не е зает?
– Не съм съвсем сигурен какво трябва да правиш. Кехлибарените очи срещнаха моите. – И честно казано, не мисля, че дори той знае какво да прави с теб.

Глава 26

На следващата сутрин се изправих в леглото, сбръчкана и замаяна, когато една жена влезе в спалнята ми, след като почука веднъж.
„Донесох ти нещо за ядене“, обяви тя, минавайки бързо покрай леглото, а късата ѝ медено-кестенява коса щракна върху закръглената ѝ червеникаво-кафява брадичка. Примигнах бавно, все още полузаспал. Дългите, плавни ръкави на бялата ѝ блуза се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ, докато тя постави покрита чиния и стомна на масата, разкривайки тънка кама с черно острие, прикрепена към предмишницата ѝ. Това не беше единственият. Имаше още един, завързан към бедрото си, облечено в бричове. Напрегнах се, когато паяжините на съня изчезнаха при вида на оръжията. "Кой си ти?" настоях аз.
„Давина е моето име. Повечето ме наричат Дейв. Тя се завъртя. – И предполагам, че трябва да те наричам meyaah Liessa.
Устните ми се разтвориха, когато настръхнали по скалпа ми. Не нейните думи предизвикаха реакцията. Това бяха нейните очи.
Оттенък на живо синьо, който съперничи на Stroud Sea, се открояваше в рязък контраст с черните ѝ вертикални зеници.
Зеници, които ми напомниха за дракона, който бях видял на пътя по пътя ни към Земите на сенките, но очите му бяха червени.
Тя ме гледаше немигащо. "Добре ли си?"
– Дракон ли си? - избъбнах аз.
Едната вежда се вдигна. „Това беше малко груб въпрос. Но, да, аз съм.“
Първоначално единственото нещо, което ми хрумна, беше как в света някой с приблизително моя ръст и по-слаб от мен може да се трансформира в нещо с размерите на дракона, който бях виждал. От друга страна, не можех да си я представя да се премести в нещо дори с размерите на Reaver, което беше много по-малко. Но все пак. Тогава осъзнах, че все още я зяпам. Жега се прокрадна в лицето ми. "Съжалявам. Беше грубо от моя страна да попитам това. Аз просто..." Всъщност няхах отговор.
Тя кимна, а аз не бях сигурен дали това приема извинението ми или не.
Погледът ми падна към камата в бедрото ѝ. „Какво означава... meyaah Liessa?“
Тази вежда сякаш се изкачи още по-високо. "Това означава моята кралица."
Цялото ми тяло се разтърси. – Твоята кралица?
– Да – изтегли тя думата. „Вие сте Консортът, нали? Това би те направило като кралица.“

Разбрах това, макар че изглеждаше странно дори да го призная. Но Аш... Още едно сътресение премина през мен. Аш беше казал, че лиса означава много неща, всичко красиво и мощно.

Една кралица би била мощна.

Консорт беше.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита Дейв.

"Така мисля." Поклатих леко глава и бутнах завивките настрани. "Къде е-?" Започнах да го наричам Аш, но след това си спомних реакцията на Ектор. „Къде е Първичният?“ Не го бях виждал, откакто го зърнах да влиза в тези странно оцветени гори.

"Зает."

Гръбнакът ми се втвърди. "Все още?"

"Все още."

Казах си да си поемам дълбоко въздух и да остана спокоен. Не познавах тази жена. Тя също беше дракон и най-вероятно не беше някой, когото исках да разгневя. Така че принудих гласа си да остане равен. — С какво е зает?

За момент си помислих, че тя няма да бъде по-подробна от Ектор, но след това тя каза: „Той беше в Червената гора и се занимаваше с Shades.“

Dying Woods? Сенки? „Имам ясно чувство, че вероятно няма да оцените факта, че имам още въпроси“, започнах аз и лека следа от хумор се прокрадна в иначе стоическите й черти. „Но какво е Умиращата гора и какво са Сенките?“

Тя ме изучаваше дълго. „Умиращите гори са... умиращите гори. Мъртви дървета. Мъртва трева.“ Тя направи пауза. "Умъртви всичко."

Устните ми изтъниха, въпреки че предполагах, че съм влязъл точно в този. — Тогава може би трябва да се наричат Мъртви гори.

Този блясък на хумор се раздвижи в сините й очи. — Самият аз съм го казвал много пъти.

Като се отпусна малко, робата падна около краката ми, докато стоях. — А сенките?

„Души, които са влезли в Земята на сенките, но отказват да преминат през Стълбовите на Асфодел, за да бъдат осъдени за делата, извършени приживе. Те не могат да се върнат в царството на смъртните. Те не могат да влязат в Долината. Така те остават в капан в Умиращите гори. Те се изгубват, искат да живеят, но не могат да получат този живот.“

— О — прошепнах аз, преглъщайки. "Това звучи ужасно."

„Така е“, отговори тя. „Особено след като ги подлудяват от безкраен глад и жажда. Те са склонни да се хапят малко.“

Веждите ми се издигнаха. Bitey?

„Обикновено те не създават толкова много проблеми, но понякога те намират пътя си от Умиращите гори към Лете“, обясни тя. — Тогава Никтос трябва да ги събере. Всички прекараха забавни моменти.“

— Забавни времена — повторих аз.

— Сега, ако ме извините, имам много работа. Дейв тръгна към вратата. „Нито един от тях не включва отговаряне на въпроси. Нямах предвид обида.“ Тя спря пред вратата и се поклони. „Добър ден, мия Лиеса.“

Дейв излезе от стаята, затваряйки вратите след себе си.

„Уау“, промърморих аз, а погледът ми се отклони към масата. Кратък смях ме остави. Въпреки общата недружелюбност на дракена, някак си я харесах.

Минаха часове без следа от пепел. Ектор донесе лек обяд и след това вечеря. Той не се забави, без да обръща внимание на въпросите ми. Точно както правеше всеки път, когато отварях вратата и го намирах да стои в коридора.

Нощта отново се беше спуснала и когато излязох на балкона и вдигнах поглед, небето беше станало по-дълбоко от желязо, звездите и светлините от отвъдния град по-ярки. Листата от гората долу бяха станали наситено пурпурни, почти червено-черни.

Преди две нощи си легнах леко раздразнен, а снощи повече от леко. Когато се събудих отново тази сутрин, преди не по-малко от тридесет минути, за да открия Ектор отново да стои навън, от раздразнен станах яростен.

Богът, от друга страна, ми беше махнал доста весело.

Само малка част от мен се чудеше какво точно е направил Ектор, за да спечели мястото си пред вратата ми. Трябваше да полудее. Знаех, че съм. Единственото нещо, което ме поддържаше донякъде разумен и ме спираше да разбивам произволни неща в

твърде тихата, твърде голяма стая, беше крачката – крачката и планирането. Добре. Заговор не беше най-добрата дума за това, което правех. Но начертаването на множеството различни тъпи предмети, които можех да използвам, за да ударя Аш по главата, докато крачах, ме изпълни с обезпокоително количество удовлетворение. Нито една от тези фантазии не би помогнала за съблазняването ми на Първичния, но как, по дяволите, можех да започна да го карам да се влюбва в мен, когато ме държеше заключена в покоите ми?

След това се появиха проблясъци на младия дракон, когото наричаха Reaver. От време на време го виждах в двора, обикновено с Айос или някой от непознатите пазачи, скачаше на земята и се опитваше да полети с тънките си крила. Гледах от сенките на балкона, напълно очарован.

Пчукване на вратата ме разби. Втурнах се напред и го отворих. И внезапно спря. Богът, който стоеше на прага, не беше нито Аш, нито Ектор.

"Здрасти." Богът се поклони дълбоко. – Не знам дали ме помниш...

– Сайон – казах аз. – Бяхте там, в Голямата зала.

"Бях. Как се чувстваш?" – попита той доста учтиво. – Надявам се, че е по-добре, отколкото за последно.

За последно ме беше виждал да набутам камшик в гърлото на някого. „Много по-добре“, отговорих искрено. Следите, които камшикът беше оставил след себе си, вече не бяха издигнати ръбове, а бледи червени ивици, които вече не боляха.

"Радвам се да го чуя." Гладката кафява кожа на главата му блестеше богато в светлината на коридора. „Искаш ли закуска?“

– Бих искал да напусна тази стая.

„Офертата за закуска, ако приемете, ще изисква да напуснете.“ Той пристъпи обратно в коридора и отстрани. "Да или не?"

Имаше момент на колебание. Не познавах Сайон, но знаех, че трябва да изляза от тази стая, преди да започна да връзвам чаршафите и да се опитвам да изкача сградата от балкона.

„Да“

"Перфектно." Сайон изчака, докато вляза в коридора, и след това затвори вратата.

"Моля те. Следвай ме."

Внимавай, направих, както той поиска, като ми се искаше да имам каквото и да е оръжие в този момент, докато го следвах, непрекъснато сканирайки обкръжението си. Тръгнахме по широкия коридор към стълбището. Сайон не говореше и никога не говореше добре, аз бях повече от добре с тишината.

Разтревожена енергия се спусна, когато достигнахме първото ниво. Ярکو осветеният вход беше празен. Погледнах двойните дървени врати без прозорци, боядисани в черно.

„Надявам се, че не планирате да бягате за това“, отбеляза Сайон.

Главата ми се завъртя в неговата посока. "Не бях."

"Добре. Чувствам се твърде мързелив, за да те преследвам", каза той и ъгълчетата на устните му се извиха нагоре. Усмивката беше очарователна и перфектна като останалите му черти, но остротата в погледа му ме накара да се съмнявам в искреността на тази усмивка. Той ми направи знак да го последвам през арката. „И Никтос би бил доста раздразнен от мен, ако научи, че си успял да ме избягаш навреме.“

Защо би си помислил, че ще избягам? „Ако той е толкова притеснен, че ще избягам, тогава може би той трябва да бъде този, който ме пази.“

– Доста интересно, казах същото.

"Наистина ли?" – попитах със съмнение, заемайки пространството отвъд остро заострената арка. От двете страни имаше врати, но стените бяха черни и голи.

Единственото нещо в пространството беше бял пиедестал в центъра на стаята, но нищо не седеше на него.

"Наистина ли."

Погледнах го. – Как прие това?

Усмивката вече беше по-лесна, но не по-малко очарователна, когато влязохме в друга зала. „Той измърмори нещо, че ме нахрани на Нектас.“

Очите ми се разшириха. Надявах се, че се шегува. „Какво... какво ядат дракените?“

„Не аз, това е сигурно“, отвърна той. „И това беше казано пред Нектас, който твърдеше, че няма интерес да ме яде, слава на боговете.“

Залата се раздели на две, вървящи в противоположни посоки. Отпред две врати бяха разположени толкова далеч една от друга, че всяка стая можеше да принадлежи на различен дом. Но това, което почиваше в центъра, между двете врати, привлече вниманието ми. Стъпките ми се забавиха. Два дебели черни стълба очертаваха къса зала, която се отваряше в кръгла камера, осветена от стотици свещи. Напомняйки за Храма на сенките, тръпка се изви по гръбнака ми, когато се приближихме. Златната светлина на свещта разцепи сенките в стаята, хвърляйки огнен блясък върху масивните блокове от сенчести камък, седнали на подиум. Беше тронът. Всъщност тронове. Двама от тях седяха един до друг, а гърбовете им бяха издълбани в големи и широко разперени крила, които се допиреха на върховете.

Троновете на Първичния и Консорта.

Бяха невероятно красиви.

Погледнах нагоре и видях, че таванът е отворен към небето. Без стъкло. Нищо. Никога ли не е валяло тук?

Сайон тръгна към стаята вляво от тронната зала и беше малко трудно да отдръпна погледа си от тронове. Той отвори вратата. "След теб."

Цял набор от подправки и аромати изпълниха стаята, докато продължих вътре, а погледът ми докосна всичко наведнъж. Стените бяха голи, с изключение на няколко свещи. Няма първична магия там. Пламъците им хвърляха мек блясък от гладките абаносови стени. В центъра на кръглата стая седеше маса, голяма колкото тази в банкетната зала в Уейфеър. От средата на масата светеха дузина свещи с различна височина, но видях сребрист блясък, хвърлящ върху покритите съдове и чаши. Погледнах нагоре, дъхът ми спря. Куполообразният таван беше от стъкло, а звездите отгоре светеха на масата. Устните ми се разтвориха.

"Красив."

Задъхвайки се, се завъртя. Аш стоеше само на няколко крачки от мен. Носеше изцяло черно, туниката беше лишена от никакви украси. Косата му беше пусната, омекотявайки остротата на скулите му и твърдостта на челюстта му.

Стреснат от внезапната му поява, се блъснах в един от столовете с крила облегалка.

– Така е – прошепнах аз. Нямах начин да отрека зловещата красота на пещерната камера. "Тази стая е много красива."

Стисната усмивка се появи, когато погледът му, толкова наподобяващ звездната светлина, ме обхвана. – Дори не бях забелязал стаята.

Отне ми момент, за да разбера какво има предвид. Погледнах изненадано към себе си. Не носех рокля, вместо това избрах блузата и жилетката с дълги ръкави, подобно на Дейв. Вдигнах поглед към него, прилив на противоречиви емоции се преодоля в мен, докато погледът му се спря върху дантелите на жилетката, кройката на блузата и след това се отклони върху тесните бричове. Бях раздразнен по множество причини, като се започне от това, че бях хванат в капан в моите покои, и завърши с неговото крещящо изучаване. Но имаше различна емоция – нещо по-димящо и топло – докато стояхме там в мълчание, сякаш просто се потапахме един в друг. Аш се беше приближил по-близо, разгорещената интензивност в погледа му изпрати трепереща вълна от осъзнаване и очакване...

Подскочих при звука на затваряне на вратата. Едва тогава разбрах, че Сайон ни е напуснал. Извадих се от магията, в която бях изпаднал. – Накара ли си лакеят да заключи вратата или това не беше необходимо, след като си тук?

„Надявам се, че не наричаш Сайон така в лицето“, отвърна плавно Аш. – Ще получа малко спокойствие, ако го направиш.

„Направих ли ви впечатлението, че ще ми пука дали нещата са мирни за вас или не?“

щракнах аз. В момента, в който тези думи напуснаха устата ми, аз се проклех. Не бива да показвам раздразнението си. Трябва да го пусна. Бъдете податливи.

Разбиране. Както и да е. Всяко от тези неща би ми помогнало.

– Ти си ми ядосан.

"Изненадан ли си? Държахте ме в покоите ми, сякаш съм ваш затворник.

– Да те държа в покоите ти беше необходимо зло.

Поех си дълбоко дъх. Това не донесе никаква полза. „Няма нищо необходимо да станеш твой пленник.“

Очите му се превърнаха в стомана. – Ти не си моя пленница.

"Не така се чувстваше."

„Ако смятате, че да бъдете държани в покоите си ден-два е равно на това да сте затворник, тогава нямате представа какво е усещането да бъдете държани против волята си“, отвърна той хладно.

– А ти го правиш?

Кожата му изтъня, чертите му бяха източени до ръба. „Добре съм запознат с това какво е усещането.“

Устата ми се затвори. Това не го очаквах.

Изражението на Аш се изглади, когато той прекъсна зрителния контакт с мен. "Храната изстива." Той тръгна напред, издърпвайки стола вдясно. – Седнете – каза той. "Моля те."

Отдръпнах се от стола и седнах на мястото, което той предложи, повтаряйки казаното от него отново и отново. Дали е бил държан в плен? Въпреки че беше млад в сравнение с другите, той все още беше могъщ. Кой би могъл да направи това?

Аш се премести до мен и протегна ръка през рамото ми, започвайки да вдига капачите, докато аз отказах да си позволя да призная колко хубаво мирише. Под всеки капак беше разкрит набор от храна. бекон. Наденица. Яйца. Хляб. Плодове. „Вода? чай? Лимонада?“ – предложи той, като протегна ръка към куп стомни. "Уиски?"

– Лимонада – отвърнах разсеяно. Гледах го как налива сока в чаша и след това се зае да сложи по малко от всичко в чиния – бекон, наденица, яйца, плодове и две кифлички. После постави тази чиния пред мен.

Първичният на смъртта ми служеше. Очевидно той вярваше, че трябва да ям за пет.

Почти истеричен кикот се надигна до гърлото ми, но аз го стиснах, когато той си наля нещо, което изглеждаше като уиски, и седна начело на масата вляво от мен.

Позиционирането ме изненада. Майка ми и вторият ми баща седяха в противоположните краища на масата. Мястото отдясно на крал или, в някои случаи, на кралицата, обикновено беше запазено за съветник или друга властна позиция.

Той се пресегна и взе нещо, което беше сгънато в плат. Дъхът ми прекъсна, когато го разгъна, разкривайки кама от сенчести камък в ножницата – тази, която той ми беше подарил.

– Забравих да ти дам това, когато те видях за последно. Той го предаде. „Каишката и каишката са регулируеми. Би трябвало да пасне.“

Загледах се в кинжала, сърцето ми биеше. Подава ми оръжие, с което мога да сложа край на живота му. Острието, което ми беше дал.

Правейки всичко по силите си, за да игнорирам натиска, притискащ гърдите ми, посегнах и го взех. Четката на кожата ни изпрати мека вълна от енергия върху пръстите ми. Ръцете, леко треперещи, вдигнах десния си крак и плъзнах каишката около бедрото си, закрепвайки ножницата.

„Благодаря“, прошепнах аз, а думите имаха вкус на сажди на езика ми.

Няколко дълги мига нямаше отговор и след това Аш каза: „Не бях планирал да те оставя сама в стаята ти толкова дълго. Това не е било умишлено.“

Погледът ми се стрелна към неговия. – Тогава какво възнамерявахте?

„Не за да се чувстваш сякаш си мой затворник. Ти не си мой пленник. Никога няма да бъдеш мой пленник.“ Погледът му се насочи към чашата. "Нещо се появи."

Звучеше искрено. – И не ми се доверихте да имам свобода на двореца?

Аш изви вежди. – Това сериозен въпрос ли е? Стиснах устните си и си помислих, че може да се усмихне, но той каза: „В момента можех да измисля всичко, което можех да измисля в момента, когато съм в безопасност на едно място, докато аз съм заета.

Така или иначе, исках да... – Той се прокашля. – Исках да се извиня, че те разстроих. Веждите ми се повдигнаха. „Това извинение звучеше така, сякаш те болеше.“

"Стана."

Присвих очи.

Погледът му се плъзна обратно към моя. – Съжалявам, Серафена.

Начинът, по който каза името ми, пълното ми име... Той го накара да звучи като грях. Отместих поглед толкова бързо, няколко къдрици се плъзнаха по раменете ми и паднаха върху бузата ми. Бях оставил косата си спусната, мислейки, че това може да помогне, тъй като изглеждаше, че му харесва. „Не обичам да съм заключена. Дръжна някъде, скрита и..." Забравена. Скрит и забравен. "Просто не ми харесва."

– Чух – каза той най-накрая и аз издишах тихо. „Според Ектор си бил доста гласен в изразяването на неприязънта си.“

"Не го прави отново." Думата, моля, остана неизказана, но я усещах във всяка кост. Чакай... „Можеш да четеш емоциите ми, но можеш ли да четеш мислите ми?“ Веждите му се повдигнаха. „Благодаря на съдбите, не мога да чета мислите ти. Облекчението ме обхвана – благодаря на Съдбите? Погледнах го, оставяйки този коментар да се изплъзне. – Казахте, че способността ви да четете емоции идва от кръвната линия на майка ви?

– Да – каза той, като вдигна чашата си. „Семейството ѝ произлиза от Двора на Лото – Дворът на Първичния Ембрис.“

Разпали се интерес. – Как се казваше майка ти?

"Мицела."

"Това е красиво."

"Беше."

Погледът ми се сведе към чинията ми. „Трябва да е трудно да не познаваш майка си. Не познавах баща си, така че...“ Стиснах устни. – Можеш ли да я посетиш? – попитах аз, предполагайки, че е преминала в Долината.

"Не."

Надникнах към него, мислейки за баща си. „Има ли някакво правило срещу това?

Посещение на близки, които са починали?“

„Като първичният на смъртта рискувам да унищожа душата на смъртния, ако те са в мое присъствие за някакъв продължителен период от време, поне за онези, които са преминали през присъда. Това е баланс, който да попречи на Първичния на смъртта да създаде своята версия на живота. Няма точно правило срещу това за богове или други смъртни, но не би било разумно. Посещението на любими хора, които са се преместили, може да накара и този, който е жив, и този, който е отишъл, да заседнат – да искат това, което никой от тях не може да има, независимо дали това е да продължат да виждат любимия си човек или да се върнат при живите. Това дори може да ги накара да напуснат Долината и това не свършва добре.

Мислех си за духовете в Тъмните брястове. Тези, които бяха отказали изобщо да влязат в Земята на сенките. Никога не са звучали щастливи. Просто тъжен и изгубен. Дали онези, които напуснаха Долината, щяха ли да станат Сенките, за които беше говорил Дейв? Така или иначе не бих искал това за бащата, когото никога не бях срещал. Не бих искал това за никого.

Освен Тавиус.

Ще се оправя той да намери тази съдба.

Аш се наведе напред. Не го бях чул да се движи. Не го видях да се движи. Сякаш усетих, че се е приближил, и това нямаше смисъл. Но когато го погледнах, бях прав. Той вдигна ръка, свивайки пръсти около кичурите коса, които бяха паднали напред. Той ги преметна обратно през рамото ми. "Храната изстива."

Кимнах, когато той се отпусна. Дори не знаех защо. Чувствайки се глупаво, го гледах как поставя почти същото количество в чинията си, но той се натовари много по-тежко върху бекона.

– И така, вие ядете храна? – попитах аз, като мислите ми неохотно преминаха към разговора, който проведох с Айос.

Погледът му се вдигна. – Да – каза той, извличайки думата. "Не мога да оцелея, като поглъщам сам душите на проклетите."

Загледах се в него.

"Шегувах се." Устните му потрепнаха. „Относно частта за изяждане на души.“

– Надявам се – промърморих аз. „Не знаех дали Primals трябва да ядат или...“ Принудих се да сви рамене.

„Можем да изкараме доста време без храна, много по-дълго от смъртен.“ Той отпи глътка уиски. „Но в крайна сметка щяхме да станем слаби. И ако продължим да отслабваме, можем да се превърнем в... нещо друго.“

"Какво означава това?"

Очите му срещнаха моите още веднъж. – Яжте и ще ви кажа.

Повдигнах вежда. – Това подкуп ли е?

Той вдигна рамо, докато си помагаше с парче наденица. "Наречете го както искате, стига да работи."

Да ме принуждават към каквото и да било, дори да ям, когато всъщност бях гладен, не беше начело в списъка ми с любими неща. Както и да е, аз си взех една вилица яйца,

защото любопитството винаги беше много по-силно. "Щастлив?" Попитах на една хапка. Едната страна на устните му се изви. Част от яйце може да е паднала от устата ми и вероятно да се е пръснала в чинията ми.

Цялото обучение, през което преминах, беше загуба. Бях ужасен при съблазняването. Но тогава той се усмихна напълно и аз бях изненадан, че повече храна не падна от устата ми. Усмивката, начинът, по който осветяваше чертите му и превръщаше очите му в живо сребро, спираше дъха всеки път, когато я видях.

Аш се засмя. „Много.“

"Страхотен."

Ухилен, той съдвка парче наденица. „Можем да бъдем отслабени“, каза той, след като преглътна и ръката ми потрепери. "Глад. Контузия", продължи той. "Наред с други неща."

Изпих набързо лимонадата, като имах много добра представа за това, между другото.

"Тогава?"

„И тогава, когато станем слаби от нещо като глад или глад, можем да станем нещо по-...примитивно. Нещо първично.“ Той погълна храната си. „Каквото и подобие на човечеството да имаме? Този фурнир се изплъзва и това, което сме отдолу, става единственото нещо, което можем да бъдем.“ Тези гръмотевични облачни очи държаха моите. „Не искаш да си около никого от нас, ако това се случи.“

По гръбнака ми пробяга студ. – Това се случва само с първичните?

Гъстите мигли се спуснаха и Аш поклати глава. „Примал някога е бил бог, лиса. Бог с мощни кръвни линии, но въпреки това бог. Това, което се случва с Primal, може да се случи по-бързо с бог.“

„О“, прошепнах аз, едва вкусвайки сладкия и соления бекон. „Но тогава можеш да се храниш, нали? Това би попречило това да се случи.“

"Те биха могли."

Нещо в начина, по който каза, привлече вниманието ми. "Можеш."

– Бих могъл – потвърди той, поставяйки вилцата до чинията си. "Но аз не храня."

Намръщих се. – Някога?

"Вече не."

Объркването нарасна. – Но какво ще кажеш, когато си отслабен?

Очите му се вдигнаха към моите. – Уверявам се, че това няма да се случи.

Ами когато го намушках? Това изобщо не го ли беше отслабило? И защо не се храни?

Никой от нас не говореше от доста време, като изглеждаше фокусиран върху това да се храним.

Когато избърсах пръстите си със салфетката, не можех да се сдържа повече. – Бяхте ли затворник преди?

Нямаше отговор от Аш. Погледът му беше прикован напред, докато дърпаше палец върху ръба на чашата си. "Бил съм много неща."

Завъртях салфетката в ръцете си. "Това не е много отговор."

Аш обърна очи към мен. "Не, не е."

Потискайки разочарованието си, поставих вилцата до чинията си, преди да направя нещо ирационално с нея. Искях да знам какво точно е имал предвид и това не беше просто чувство на болезнено любопитство. Разбрах, че другите първични натрупват границите един на друг, но как може човек да бъде държан в плен?

И исках да греша. Искаше това да не е това, което имаше предвид. Мисленето за него – за когото и да било – като пленник без основателна причина преобърна стомаха ми и ме накара да му съчувствам. И не можах да направя това. „Не би ли било по-лесно, ако наистина се опознаем? Или предпочитате да останем непознати?“

„Не предпочитам да останем непознати. За да бъда съвсем откровен, Сера, бих предпочел отново да сме толкова близо, колкото бяхме при езерото. Очите му се срещнаха и задържаха моите, докато дъхът, който вдишах, не отиде никъде. Жега се прокрадна във вените ми, докато той влачеше ръбовете на зъбите си по долната си устна. И аз това исках. Заради моя дълг, разбира се. „Много го искам, но някои неща не подлежат на обсъждане, Серафена. Това е един от тях.“

Отместих поглед, а раменете ми се напрегнаха, когато започнах да го притискам. Аз обаче потиснах това желание. Не само защото да знам повече за него може да се окаже... е, опасно за моя дълг, но и защото има неща, които вярвах, че не подлежат на обсъждане. Моята майка. Тавиус. В нощта, когато изпих спящото течение. Истината за

това какво беше за мен у дома. Можех да разбера, че някои неща са твърде трудни за обсъждане.

Вниманието ми привлече меко мрънкане. Наведох се напред, когато малка зеленикаво-кафява глава с овална форма се появи над ръба на масата.

Устата ми се сви, докато се възрях в малкия дракон, докато изпълва дългата си тънка шия и се прозяваше.

Аш погледна с повдигната вежда. „Ха. Дори не знаех, че е тук.“

Пуснах салфетката си. "Какво е нейното име?"

„Джадис. Но напоследък ѝ хареса да я наричат Джейд“, каза ми Аш, докато драконът махна с крило върху масата и огледа многото ястия. „Изненадан съм, че ѝ отне толкова време. Обикновено тя се събужда при първата миризма на храна.

Женският дракон изкрещя, като постави предните си нокти на масата. Бяха мънички, но вече достатъчно остри, за да отчупят дървото. Крилата ѝ бяха тънки и почти прозрачни и аз се заклев, че очите ѝ се удвоиха по размер, когато се вгледа в останалата храна.

"На колко години е тя?"

„Тя навърши четири преди няколко седмици. Тя е най-младата. Рейвър – онзи, който беше с Лейла онзи ден – е на десет години – каза той и тя се качи на масата. Той въздъхна. – Джадис, ти знаеш по-добре от това да си на масата.

Малкият дракон завъртя глава към Първичния и издаде тих тръпнещ звук.

На лицето на Аш се появи усмивка. „Исключено“

Очите ми се разшириха, когато драконът тропна със задния си крак и издаде остър вик.

– От масата, Джадис – повтори Аш с търпелива обич.

Драконът издаде въздишка и скочи надолу. Крила с шипове се появиха над ръба на масата, докато тя кикаше доста недоволено.

Аш се засмя. – Ела тук, малко нахалник.

Скочи от стола, ноктите на Джадис почукаха по камъка. Пепел се наведе настрана, протягайки ръка. „Тя все още не може да лети“, каза той, докато Джадис скочи на ръката му и след това в скута му. Тя изтръпна с очи, залепени в чинията с бекон.

„Все още има още няколко месеца, преди да може да задържи теглото си за определен период от време. Рейвър просто се учи да лети.“

Гледах го как се приближава и взима резен бекон. – Можеш ли да ги разбереш в тази форма?

„Бил съм достатъчно около тях, за да ги разбера, когато са такива“, обясни той, докато Джадис си хапваше щастливо. „През първите шест месеца от живота си те са в смъртните си форми и след това се променят за първи път. Те обикновено остават в дренирана форма през първите няколко години. Това не означава, че няма да ги видите в техните смъртни форми, но ми казаха, че е по-удобно за тях да бъдат по този начин. Те съзряват точно като бог или първичния човек – като смъртен през първите осемнадесет години от живота си. Но през това време те постигнаха бърз тласък на растеж в своята дрейка форма. След няколко години те ще бъдат почти с размерите на Один, а до възрастта на зрялост – с размерите на Нектас.

Трудно беше да си представим малкото нещо, което сега яде бекон, да нарасне до размера на масивния дракон, който ни посрещна при влизането в Земята на сенките.

Мислех си за Давина. „Как преминават от нещо, което е с размерите на смъртен, към размера на Нектас?“ Веждите ми се прищипаха. – Освен ако не е невероятно едър мъж и в тази форма?

„Той е със същия размер като мен“, каза той. Беше голямо, но не приличаше на дракена. „Бихте си помислили, че ще е болезнено, но ми казаха, че е като да съблекаш прекалено тесните дрехи.“

Трябваше да е замесена първична магия. "Колко живеят?"

"Много, много дълго време."

– Докато боговете?

– За някои, да. Той ме погледна. „Възпроизвеждането е доста сложно, или поне така ми казват. Човек може да измине няколко века, без да се роди дете.“

Няколко века.

Отпуснах се, преглъщайки тежко.

"Това е достатъчно." Аш отмести чинията, когато я хвана. „Нектас ще ме изгори жив,

ако разбере, че съм те хранил с бекон.

– Баща ѝ ли е Нектас?

„Да“ Тонът му се сгъсти, когато Джадис вдигна глава и го погледна обратно. – Майка ѝ почина преди две години.

Гърдите ми се свиха. Сърцето ме заболя като си помисля за нещо толкова малко, че нямам майка.

Джадис наведе глава и живи, кобалтови очи срещнаха моите. Тя тананика, вдигайки криле.

„Тя иска да дойде при теб“, каза ми Аш. – Добре ли си с това?

Кимнах бързо и Аш я спусна на пода. Тя беше бърза, стигаше до мен и се издигаше на задните си крака. „Какво да правя?“

„Просто протегнете ръката си. Тя ще се хване, без да използва ноктите си. За щастие тя е преминала този етап“, добави той с мърморене.

Мда.

Направих каквото беше инструктирал Аш и Джадис ме хвана за ръката без колебание.

Натискането на лапите ѝ беше хладно, когато тя се изкачи нагоре по ръката ми и след това скочи в скута ми.

Драконът се взря в мен.

Загледах се в нея.

Тя издаде блеене, докато махна с опашка по крака ми.

„Можеш да я галиш. Тя не е змия – каза тихо Аш и когато го погледнах, два от пръстите му скриха ъгъла на устата му. Очевидно той не беше забравил реакцията ми към тези змии. „Тя обича да се търка долната част на челюстта си.“

Надявайки се, че не възприема пръста ми като нещо толкова вкусно като бекона, аз свих страната на пръста си под челюстта ѝ. Люспите ѝ бяха неравни, където си представях, че воланите в крайна сметка ще пораснат около врата ѝ. Тя веднага прибра крилете си назад и затвори очи.

Усмихнах се, малко възхитена от съществуването. „Все още не мога да повярвам, че съм виждал дракен – че докосвам един“, признах аз, усмивката ми се разпростря, когато тя наклони глава. „Чех за тях в книгите, описващи историята на царствата, и бях виждал чертежи на тях. Те винаги са били написани като дракони, а не дракони, но не мисля, че много хора вярваха, че драконите наистина съществуват. Дори не знам дали го направих, честно казано.“

„Вероятно така е най-добре“, коментира Аш. „Не мисля, че нито един от двамата ще живее много дълго в царството на смъртните, нито дракоен, нито смъртен.“

Кимнах, когато шията на Джадис вибрира в пръста ми. Смъртните са склонни да унищожават неща, които никога не са виждали преди или от които са се страхували.

„Имам въпрос, който се чувствам някак неуместен да задам пред нея.“

Аш се засмя тихо. „Нямам търпение да чуя това.“

Иска ми се да не се смее. Звукът ми хареса твърде много. „Ядат ли...?“ Посочих се със свободната си ръка.

Той отново се усмихваше и това беше друго нещо, което ми се искаше да не прави. „Те са ловци по природа, така че ядат почти всичко - включително смъртни и богове.“

– Страхотно – промърморих аз.

„Не бива да се тревожите за това. Ще трябва наистина да вбесиш дракон, за да иска да те изяде. Не сме толкова вкусни, колкото вероятно си мислим, че сме. Очевидно твърде много кости и недостатъчно месо.“

„Това е добре тогава.“ Усмихнах се, когато Джадис притисна малката си глава към пръста ми. – Как действат като ваши пазачи?

Аш замълча няколко мига. „Те знаят, когато първичният, с когото са се сблизили, е бил ранен. Могат да го усетят. Те ще защитават тези първични в определени ситуации.“

„Като какви видове ситуации?“

Той допи уискито си. „Всяко, което не включва други първични. Забранено им е да атакуват друг Primal.“

„Нектас знаеше ли какво направих преди, в царството на смъртните, когато ти се приближи до мен, без да обяви присъствието си?“

– Искаш да кажеш, когато ме намушкахте в гърдите? Той се ухили.

– Не знам защо се усмихваш.

Очите му се бяха променили. Не правеха отново това въртене, но бяха изсветлили до калаен нюанс. „Нежеланието ви да кажете какво сте направили ми дава малко надежда, че няма да се страхувам от нова атака.“

„Не бих се чувствал много удобен с тази вяра“, измърморих аз. Изведнъж ми се прииска да мисля, преди да говоря – по много причини.

Той обаче се засмя и отговорът му също ме забавлява. Почувствах и нещо много като срам. „За да отговоря на въпроса ви, да. Нектас знаеше, че нещо се е случило“, ми каза той и сърцето ми прескочи в ребрата ми. „Той усети, че не съм сериозно ранен.“

„Наръгах те...“ Джадис бутна ръката ми, защото беше спряла да се движи. Върнах се да я търкам.

– Едва ли беше телесна рана.

– Едва ли има телесна рана? – изръмжах аз обидена.

„Ако беше успял да ме нараниш сериозно, Нектас щеше да дойде за мен.“

– Дори в царството на смъртните?

„Дори и там.“

Благодаря на боговете, че не бях наранил сериозно Първичния. Ако е така, щях да бъда нищо друго освен купчина пепел. – Как би го почувствал?

„Той е обвързан с мен.“ Аш направи пауза. „Всички, които живеят тук, са свързани с мен. Точно както дракените в другите дворове са свързани с тези първични. Преглътнах тежко при по-нататъшното потвърждение, че няма да преживея това.“

„Наистина трябва да овладя по-добре гнева си.“

Аш се засмя. „Не знам за това. Вашият гняв е...“

„Ако кажете забавно, вече няма да успея да се справя с гнева си.“

Отговарящата му усмивка предизвика съвсем друга емоция, която наистина се надявах да не усети в момента. – Щях да кажа интересно.

– Не съм сигурен, че това е по-добре. Продължих да драскам Джадис под челюстта, избутвайки бълбукащото безпокойство настрана. „Не знаех за свързващата част.“

„Разбира се, че не. Смъртните нямат нужда от това знание.“ Минаха няколко мига. – Не е толкова страшна като баща си, нали?

„Не.“ Тя все още вибрира щастливо. „Тя е очарователна.“

– Ще си спомня, че каза това, когато тя е с размерите на Нектас.

Закачливите му думи накараха сърцето ми да се разбие. Тя беше няколко години далеч от размера на Нектас. И ако успея в плановите си, никой от нас нямаше да бъде тук, за да види това.

– Предполагам, че приключихте със закуската си? Аш проговори, отвличайки ме от мислите ми. Аз кимнах. „Добре. Ти и аз трябва да поговорим и аз предпочитам да правя това далеч от всякакви потенциално счупени предмети, които може да искате или не искате да хвърлите.“

Глава 27

Аш беше взел Джадис, докато стояхме, което беше добре, тъй като очевидно нямаше да ми хареса нищо, което той щеше да ми каже.

Малката дракона веднага се беше хвърлила през едно от рамото му, с изпънати предни и задни крака и спуснати крила. Трябваше да спра да я гледам, защото изглеждаше напълно нелепо и напълно очарователно.

Сайон ни чакаше в залата. – Ето – каза му Аш и се пресегна, сваляйки Джадис от рамото му. „Нарушихме сутрешната й дрямка, така че тя се нуждае от още един.“

Челото на бога се сбръчка, когато взе отпуснатия дракен. – И какво трябва да правя с нея? Той държеше дракона така, както си представях, че човек ще държи дете, което се е изцапало.

Джадис му изкрещя.

„Отпуснете я да спи“, предложи Аш и аз премигнах. „Това й харесва.“

Сайон се взря в Първичния. „Разклатете я? Спя? Сериозно?“

„Това правя аз.“ Аш сви рамене. Сега също го зяпах. „Винаги работи за мен. Ако не го направите, тя ще се съпротивлява да заспи. Тогава тя ще стане капризна, а ти не

искаш това. Напоследък успя да изкашля искри и пламъци.

– Страхотно – измърмори Сайон, като прехвърли дракена върху едната си ръка.

"Забавлявай се." Аш ми кимна да го последва и ми отне миг, за да раздвижа краката си.

Поглеждайки през рамо, докато вървахме по коридора отдясно, видях Сайон да размахва ръце напред-назад. „Не мисля, че той знае какво означава люлеене на нещо за сън.“

Аш погледна и се засмя под носа си. – Тя ще му уведоми достатъчно скоро.

Изтеглих поглед от това, което трябваше да бъде едно от най-странните неща, които някога съм виждал в живота си.

„Мислех, че ще е подходящ момент да обсъдим бъдещето ти тук“, каза той, докато минавахме покрай тронната зала.

"Това звучи зловещо."

"Дали?"

„Да“ въздъхнах аз. „Някой някога казвал ли ви е, че имате умение да декорирате?"

"Аз съм минималист."

Това беше подценяване.

Чудех се как изглежда личната му квартира. Вероятно само най-необходимото. Нощно шкафче. Гардероб. Огромно легло. Имаше чувството, че излиза извън рамките на минимализма. Нямаше нито картини, нито скулптури, нито знамена, нито други признаци на живот. Стените бяха студени и твърди като него, така че може би това беше само той.

Изнервен, не осъзнах, че Аш е спрял, докато не влязох право в гърба му. ахнах.

„Съжалявам..."

Аш се дръпна, въздухът изсъска между зъбите му. Този звук. Погледът ми полетя към лицето му. Напрежението обхвана устата му – очите му бяха потъмнели до стоманено сиво, а бялата аура зад зениците му просветна. Инстинктът ме подтикна да направя крачка назад, защото звукът, който той издаде, ми напомни за ранено животно. Беше ли наранен?

Посегнах към него от различен вид инстинкт, какъвто имах, когато се натъкнах на вълка kiyoi. Веднага се сетих за Shades. "Добре ли си?"

– Недей – отсече той.

Замръзнах, ръката ми на сантиметри от него. Жега ме ужили по бузите, докато дръпнах ръката си назад. Ужилването на смущението се задълбочи, прерасна се в горчив резен от отхвърляне. Беше глупаво чувство. Казах си това. Не ме интересуваше дали изведнъж той не прояви интерес към докосването ми. Просто имах нужда той да го иска и там имаше голяма разлика.

"Добре съм." Челюстта му се сви, когато обърна глава настрани. "Трябваше да знам, че няма да сте по-наясно със заобикалящата ви среда."

„И аз бих очаквал да си по-малко нервен“, отвърнах аз. – Вече мога да кажа, че беше разумно от твоя страна да ме махнеш от трапезарията. И много неразумно да ми върнеш камата.

Той изви вежди. "Защо? Трябва ли внезапно да се притеснявам, че остър инструмент ще бъде забит в гърдите ми?"

– Между другото – измърморих аз.

Главата му се наклони. Тогава видях как се случи – очите му се промениха. Не беше толкова цветът, колкото сенките, които се събираха зад тях. Те се прибираха, докато не станаха цвета на гръмотевичен облак. „Трябва да призная, че ме интересува, между другото, частта от вашето изявление.

Трепереща вълна от раздразнение и горещина се разтърси през мен, раздвижвайки тази безразсъдна, импулсивна страна в мен, която би трябвало да има всичко общо с моя дълг, но вместо това се чувствах така, сякаш нямаше много общо с него. Срегнах погледа му, когато влязох в него, достатъчно близо, за да усетя студа на тялото му.

„Е, нямаш шанс някога да разбереш какви са тези неща, ако скочиш от контакт с мен.“

През тези очи проблясваше кичур от перна. След това миглите му се спуснаха до половин мачта. "Сега съм много заинтересован."

"Съмнително."

Пепелта отново беше утихнала, както беше в езерото и когато станах от ваната. Нищо по него не помръдна. Дори гърдите му. – Не мислиш ли, че съм? – попита тихо той. Кожата ми изтръпна от повишено чувство на осъзнатост. Желанието да се отдръпна

отново ме удари. Беше начинът, по който ме гледаше, като хищник, видял плячката си. Знаех, че трябва да си запушвам устата, но изгарянето от думите му все още попарваше кожата ми и устата ми имаше съвсем различна идея какво да правя. „Мисля, че много говориш. Изглежда, че нямаш истински интерес от нищо, освен да ме докосваш, независимо какво твърдиш, че правиш с ръката си и...“

Аш се движеше бързо като мълния, препречвайки пътя ми. — Искам да изясня едно нещо. Очите ми полетяха към неговите. В ирисите се бяха просмукали стърготини. Той направи крачка към мен. Този път се върнах назад.

Едната страна на устните му се сви, когато брадичката му се сведе. — Всъщност трябва да изясня едно нещо.

"Добре?" Преглътнах, когато той тръгна напред. Не осъзнах, че продължих да се отдалечавам от него, докато гърбът ми не се притисна в студения камък на голата стена зад мен.

Вдигайки ръка, Аш постави ръката си до главата ми. Той се наведе достатъчно близо, че въздухът, който дишах, имаше вкус на цитрусови плодове. „Моят интерес към теб е най-отдалеченото нещо от обикновените приказки.“

Треперене на енергия премина през мен, когато върховете на пръстите му захапах бузата ми. Езикът ми стана вързан. Беше толкова невероятно висок, че когато стоеше толкова близо, имаше само той и нищо отвъд него.

"Интересът ми към теб е много реална, много силна нужда." Пръстите му обикаляха извивката на челюстта ми и след това линията на гърлото ми. Спряха над буйния ми пулс. „Почти все едно е станало негово нещо. Материално същество. Улавям, че мисля за това в най-неудобните моменти — каза той, а дъхът му танцува по устните ми. Противно на по-добрата ми преценка, очакването потъна в мускулите ми, стягайки ги. „Улавям, че си спомням вкуса ти на пръстите си малко твърде често.“

Поех опияняващ дъх, когато малки тръпки поразиха всяка част от мен. Дланите ми се опряха в стената.

„Опитвам се да не го правя“, продължи той, накланяйки глава, докато гласът му се понижи до едва над шепот. — Нещата между нас вече са достатъчно сложни, нали?

Не казах нищо, просто останах там с туптящо сърце и чакане.

"Но когато съм около теб, последното нещо, което искам, е да бъда неусложнен."

Устните на Аш се приближиха до бузата ми, измъквайки накъсано ахване от мен, когато се приближиха до ухото ми. „Или под контрол. Или прилично — каза той и аз потръпнах от упадъчното, мокро движение на езика му по кожата ми. „Това, което искам, е отново твоят вкус на езика ми. Това, което искам, е да бъда толкова дълбоко в теб, че да забравя собственото си шибано име. Острите му зъби се затвориха около ухото ми. Цялото ми тяло се дръпна и нищо в това не беше принудено. „И дори не е нужно да чета емоциите ти, за да разбере колко много искаш и това.“

Безсрамна болка се настани в мен и дори не си направих труда да се опитам да събера идеята да не се наслаждавам на това — на него и докосването му.

„И така, имайте това предвид следващия път, когато се усъмните в реалността на интереса ми“, предупреди той. „Защото няма да те поставя до стена. Ще те държа на гърба ти, под мен и никой от нас няма да помни шибаните си имена. Той притисна целувка към удрящия ми пулс. — Наясно ли сме, Лиса?

Трябваше ми усилие, за да намеря гласа си. „Да“

"Добре. Радвам се, че сме на една и съща страница — промъкна Аш и после отстъпи назад. „Сега реших, че трябва да ви направя и бърза обиколка.“

Останах до стената, коленете ми се чувстваха странно слаби, докато пулсът ми удряше.

Извивката на устните на Аш беше самодоволна. — Тоест, ако си готов.

Скочих се, очите ми блеснаха към неговите. Усмивката му се беше задълбочила.

Забравих се, отблъснах се от стената. "Не те харесвам."

„Така е по-добре“, каза той, като се обърна от мен. Намръщих се в гърба му.

„Повечето от стаите на този етаж не се използват.“ Той тръгна напред, а аз останах да го последвам. „Кухните са в края на тази зала, а в края на другата е Голямата зала. Това, както повечето камери, не се използва.“

Най-накрая успях да се събера. — Ами офисите ти?

"Те се намират оттам." Аш махна към няколко врати в сенчеста ниша. — И това е просто офис.

Интересът се появи, когато Аш продължи напред. „Съдържа ли само бюро и няколко стола?“

Той ме погледна през рамо. – Пророчески ли сте?
изсумтя аз.

Лека усмивка се върна, когато той се съсредоточи напред. "Има това, от което има нужда."

Бюрото и столовете бяха всичко, което беше необходимо. Но ако беше нещо като смъртен владетел, знаех, че голяма част от времето му вероятно прекарва в такива стаи. Мислех си за стъклениите фигурки по стените на кабинета на втория ми баща. Или имаше. Все още ли бяха там, или майка ги е премахнала?

Аш продължи към друга ниша и отвори двойните врати. – Това е библиотеката. Лампа се включи, когато Аш влезе в голямата стая, хвърляйки маслен блясък върху редовете и редовете книги, облицовани по стените. Те преминаха от пода до тавана, като горните рафтове бяха достъпни само чрез подвижна стълба, която се движеше по някаква пътека покрай горните рафтове. В центъра на стаята видях единствения намек за истински цвят, който бях виждал досега в двореца. Два дълги дивана бяха разположени една срещу друга, всяка с цвят на наситено пурпурен. Изглежда имаше два портрета над няколко запалени свещи по задната стена, но те бяха твърде далеч, за да мога да разбера какъвто и да било детайл.

"Това са много книги." Отнесох се наляво. Много от бодлите бяха покрити с фин слой прах.

„Повечето принадлежаха на баща ми. Някои от майка ми.“ Аш се беше преместил в центъра на стаята, наблюдавайки ме, докато обикалям рафтовете. „Няма много... стимулиращ материал за четене. Повечето са счетоводни книги, но в задната част има няколко романа, които вярвам, че майка ми е събрала. Настъпи пауза. "Обичаш ли да четеш?"

Кимнах, хвърляйки поглед към него. Той стоеше със стиснати зад гърба си ръце. "А ти?"

– Когато бях по-млад, да.

"Но не сега?" Отдръпнах погледа си от него. На някои от бодлите имаше език, който дори не можех да започна да дешифрирам.

„Бягството, което четенето веднъж осигури, за съжаление избледня“, каза той и аз се обърнах към него, за да го попитам какво е търсил да избяга, когато той заговори отново. „Можете да си помогнете с библиотеката, когато пожелаете.“

Кимнах, гледайки го. „Не съм сигурен каква част от това те накара да повярваш, че ще хвърля остри предмети по теб.“

Тази полуусмивка се върна. „Това е тази част. Свободен си да се движиш из двореца и територията му, както искаш, но има условия.“

„Правила?“ аз уточних.

„Споразумения“, поправи той.

„Не знам как можете да ги наречете споразумения, след като не съм се съгласил с нищо“, посочих аз.

"Вярно. Предполагам, че се надявам те да станат такива."

– А ако не съм съгласен?

„Тогава предполагам, че те ще бъдат правила, които няма да ви харесат.“

Очите ми се присвиха. „Какви са тези условия?“

„Първото обнадяващо споразумение е, че сте свободни да отидете навсякъде в двореца и на територията, както казах, но не трябва да влизате в Червената гора без мен с вас.“

Това ме изненада. – Бих предположил, че ще ми кажеш да не влизам в Умиращите гори заради Сенките.

Ведди се издигнаха. – Виждам, че някой е говорил.

аз свих рамене.

Той стисна ръце зад гърба си. „Понякога Shades намират своя път в Червената гора. Не е често“, обясни той.

Радвах се да чуя това, тъй като между Червените гори и двореца изглежда нямаше стена. „И така, защо мога да ги въвеждам само с теб? Вашето присъствие държи ли сенките далеч?“

"За съжаление не."

Още веднъж си помислих за реакцията му, когато влязох в гърба му. „Бяхте ли ранени, когато се карахте с тях? Чувал съм, че могат да хапят.“

„Някой наистина говореше“, отбеляза той. „Те хапят и грабят нокти.“

По гръбнака ми пропъзля тръпка. „Могат ли техните ухапвания да пробият кожата ти?“

„Кожата ми не е непроницаема, както знаете.“

Завъртях очи. — Беше кама от сенчести камъни.

„Острите предмети, независимо дали са зъби или кинжали, могат да пробият кожата ми и кожата на бог.“

— Това ли се е случило с гърба ти? Приближих се.

Той не отговаряше дълго време. "Беше."

— И защо не е оздравяло?

— Имаш много въпроси.

"Така?"

Появи се лека усмивка. — Имаме ли споразумение? — възрази Аш.

— Не ми каза защо не мога да вляза в тях без теб.

Очите му срещнаха моите. — Защото вероятно ще умреш, ако го направиш.

"О." премигнах. — Какво друго има в...?

„Второто споразумение е, че можете да влезете в града, ако желаете“, продължи той, а аз си затворих уста. — Но едва след като те представих като моя съпруг. И ако имате ескорт.“

"Имам още въпроси."

Погледът на Аш беше нежен. — Разбира се, че го правиш.

„Защо трябва да чакам, докато ме представят като ваш съпруг?“

„Всички смъртни, които наричат Земята на сенките и Лета свой дом, имат моята защита. Но дори защитата на Primal може да стигне само толкова далеч. Богове от други дворове могат и влизат в Лета. Като моя съпруг, всеки бог или първичният би бил изключително глупав да се закача с теб. Дори и тези, които обичат да натискат“, обясни той. "Но дотогава ще бъдеш разглеждан само като друг смъртен."

Звукът от това никак не ми хареса. — Защото смъртните са в дъното на реда на кълване?

— Знаеш отговора на това.

Устните ми изтъниха. „Хубаво.“

Мускул цъка в челюстта му. — И се надявам да знаеш, че и аз не вярвам в това — не както правят някои.

Направих го и ми се искаше да не го правя, защото ако той наистина гледаше на смъртните като под него, това щеше да направи това, което трябваше да направя, по-лесно. „Защо като възрастна жена, която е представена като ваш съпруг, ще имам нужда от ескорт?“ попитах аз.

„Защо като зряла жена би влизала в жилища, без да се увериш, че първо са празни?“ — възрази той.

Ръцете ми се свиха в юмруци. — Споделяш това, сякаш е някакъв навик.

"Не е ли?"

"Не."

Погледът, който ми изпрати, каза, че силно се съмнява в това. „Независимо дали това е ваш опасен, безразсъден навик или не, вие не сте запознати с града или неговите жители, а те не са запознати с вас. И докато повечето първични и богове знаят по-добре от това да навредят на съпруг, някои просто не спазват правилата или имат общоприличие.“

„Правило ли е? За да не навреди на съпруг?“

Той кимна. "То е."

— И това правило е нарушено?

— Само веднъж — отговори той. Започнах да питам кой, но той продължи. „Следващото споразумение...“

"Има още?" щракнах аз.

„О, да, има още“, отвърна той.

Погледнах го гневно. — Сигурно се шегуващ с мен.

„Има моменти, когато може да имам... посетители. Гости, които не бих искал да са около вас“, каза той. "Тези времена могат да бъдат неочаквани."

Започна да ме боли челюстта от това колко силно я стиснах.

– Но когато се случат, трябва да се върнеш в покоите си и да останеш там, докато някой от моите пазачи или аз не те приберем.
аз се стегнах. Нито едно от неговите правила не трябва да ме притеснява. Майка ми щеше да настоява, че това е един от моментите, които изискват пълно подчинение. И, разбира се, ако просто се съобразя с тези правила, това ще ми помогне да изпълнявам задълженията си. Но кожата ми се стегна по начин, който не беше никак приятен. Бях прекарал цял живот зад воал, дори когато вече не ми се налагаше да нося такъв. Скрит, привидно засрамен. Забравена.

„Защо това те прави... тъжен?“ – попита Аш.

Главата ми щракна към него, докато прошепнах: „Какво?“

Брадичката му отново се беше наклонила. "Чувстваш се тъжен."

„Чувствам се раздразнен...“

„Да, и това. Но също така чувстваш...“

"Аз не." Стомахът ми потъна. – Не четеш емоциите ми, нали? Когато не каза нищо, гнявът ме простреля като стрела. – Мислех, че каза, че не правиш това.

„Опитвам се да не го правя. Но очевидно гордостта ми беше намалена и това, което почувствахте, беше като...“ Той изглеждаше да търси дума, докато аз тихо крещях. "Не можах да го блокирам."

Дъхът, който поех, беше писклив. Не исках той да знае, че това, което каза, ме натъжи. Не исках никой да знае това. – Има ли още правила?

– Не е точно правило – каза той след дълъг момент. – Но трябва да обсъдим коронацията ви като съпруг.

Стомахът ми леко се сви. Не знаех защо ме изнервя, но стана. – Кога ще се случи това?

"След две седмици."

Две седмици. богове. Преглътнах, докато скръстих ръце на кръста си. – И какво означава това?

„Ще бъде като празник“, каза той. „Високопоставените богове ще дойдат от други съдилища. Вероятно дори Primals. Ще бъдеш коронясан пред тях.“ Погледът му мина над мен. „Ще накарам една шивачка от Лете да дойде, за да ви напасне подходяща рокля. напрегнах се. „По-добре да не прилича на тази сватбена рокля.“

„Нямам намерение да ви показвам пред целия си двор и всички останали в Илисейум“, отвърна той и не можеше да се отрече облекчението, което изпитах. „И тя също ще може да ви оборудва с гардероб.“

Кимвайки, мислите ми се втурнаха напред. „Ще...“ Поех дълбоко въздух и след това издишах бавно. „Ще бъде ли възнесен, както Избраните са признати за достоен?“

Сенките се пулверизираха точно под кожата му. Случи се толкова бързо, че си помислих, че съм си го представял. – Какво знаеш за акта на Възнесение, лиса?

Вдигнах рамо. „Не много отвъд Първичния живот, даващ на Избрания вечен живот.“

Чертите му се стегнаха и после се изгладиха. „И как мислиш, че човек се издига?“

– Не знам – признах аз. „Тайната на акта е строго пазена.“

В очите му се процедиха слаби стърготини. „Актът на Възнесение изисква кръвта на смъртен да бъде източена от тялото им и заменена с тази на първичния или бог. Невинаги е успешен преход – каза той и аз си помислих какво научих за боговете и тяхното убиване. „Но тези, които са Избрани, са родени в саван. Те вече носят някакъв белег – някаква същност на боговете – в кръвта си. Това им позволява да завършат Възнесението, ако то се случи.“

Погледът ми веднага се насочи към устата му. Какъв е станал смъртен, след като се е възнесъл? Знаех, че те не са станали бог, но това не беше най-важният ми въпрос.

„Ще се случи ли тогава моето Възнесение?“

Ведрото в очите му пламна силно. „Няма да бъдете Възнесени. Ще останеш смъртен.“

Изненада ме обхвана, когато го погледнах. Въпреки че знаех, че няма значение дали се въздигнах или не. Не планирах нито един от нас да бъде достатъчно дълго, за да започнем да разбираме нещо подобно на безсмъртието. Но той не знаеше това. „Как можеш да имаш смъртен съпруг? Имало ли е някога?“ Попитах. Ако е така, това никога не е било документирано.

„Никога не е имало смъртен съпруг. Но това никога не е бил ваш избор. Не беше и моето“, каза той и избухването на отхвърлянето беше толкова нелепо, че ми се прииска да се удрям. "И никога не бих принудил някого да се занимава с това почти

цяла вечност."

От това.

Той изплю тези думи, сякаш говореше за Бездната. За момент не разбрах, но имаше толкова много, които не знаех за Iliseeum и тяхната политика – боговете и първичните, които разшириха границите на другите и какво точно това често означаваше отвъд това, което бях виждал на пътят към двореца.

И това беше още едно нещо, което нямаше значение. Нямах нужда той да бъде отворен към идеята да ме Издига. Просто имах нужда той да ме обича.

Изнервен, вдигнах поглед към неговия. – Има ли още правила, Ваше Височество?

Появи се полуусмивка, която погали нрава ми. „Защо намирам, че се отнасяш към мен като толкова възбуждащ?“

– Защото си арогантен, контролиращ женомразец? Предложих, преди да успея да се спра.

Аш се засмя и аз се заклех, че ъглите на зрението ми започнаха да се зачервяват.

„Арогантна съм и мога да бъда донякъде контролираща, но не изпитвам омраза към жените, нямам повече нужда да ги контролирам, отколкото бих изпитвал мъж.“

Втрених се в него нежно. – Има ли още правила? повторих аз.

„Ти си ядосан – и не, не чета мислите ти. Очевидно е.“

„Да, ядосана съм.“ Обърнах се от него и още веднъж минах по дължината на рафтовете.

„Това, което наричате споразумения, са правила, а аз не обичам правилата.“

„Никога не бих предположил това“, отбеляза той.

„Не ми харесва, че мислиш, че можеш да установяваш правила, сякаш имаш...“ Най-накрая се промъкна здравият разум, който ме подтикна към мълчание.

Аш изви вежди. „Какво, лиса? Все едно имам какво? Властта? Това ли щяхте да кажете? И спря ли се, защото разбра, че имам точно това?“

Стиснах устните си. Не това беше причината, но също така вероятно трябваше да бъде.

„Аз имам властта. Над теб. Над всички тук и всеки смъртен във и извън това царство, но не затова имам тези условия“, каза той, когато стигнах до края на рафтовете, близо до портретите. „Те са на място, за да ви помогнат да бъдете в безопасност.“

„Не се нуждая от такъв вид помощ“, казах аз и погледът ми се вдигна към портретите. Единият беше мъж. Другата жена.

„Едно от най-смелите неща, които трябва да направите, е да приемете помощта на другите.“

„Правиш ли това?“ – попитах аз, загледан в жената. Тя беше красива. Дълбоката коса с червено вино, почти същата като тази на Айос, обрамчваше лице с овална форма, кожата беше боядисана в розово розово. Веждите ѝ бяха силни, погледът ѝ със сребърни очи пронизителен. Скулите бяха високи, а устата ѝ беше пълна. „Приемате ли често помощта на другите?“

– Не толкова често, колкото би трябвало. Гласът му беше по-близо.

– Тогава може би не знаеш дали това е смело или не. Вниманието ми се насочи към мъжа и въпреки че подозирах, че вече знам кои са тези хора, все още не бях подготвен за това колко много приличаше на Първичния, застанал зад мен. Косата до раменете и черна – малко по-тъмна от косата на Аш – той имаше същия бронзов тон на кожата като Аш. Същите характеристики, наистина. Силна челюст и широки скули. Прав нос и широка уста. Беше като да гледам по-стара, по-недефинирана версия на Аш, благодарение на по-меките черти на жената. – Това са твоите родители, нали?

„Да“ Сега беше точно зад мен. „Това е баща ми. Казваше се Ейтос“, каза той и аз безмълвно повторих името. – И това е майка ми. Той дойде да застане до мен и измина дълъг момент. „Спомням си баща си. Гласът му. Спомените за това избледняха с годините, но все още го виждам в ума си. Ето как знам как е изглеждала майка ми.“ Борейки се с изгарянето в задната част на гърлото си, скръстих ръце на кръста си още веднъж. „Трудно е да я видиш... в ума си, нали? Когато не стоите точно пред тази картина.“

„Да“

Усещах погледа му върху мен. „В личните покои на майка ми има портрет на баща ми. Единственият, който все още остава. Странно е, защото портретите на всички останали крале са разположени в банкетната зала.“ Поех дълбоко дъх, надявайки се да облекча изгарянето в гърлото си. „Мисля, че... наболя майка ми твърде много да го видя. Тя го обичаше. Беше влюбен в него. Когато умря, мисля... мисля, че той взе част от нея със

себе си.

"Предполагам, че е така." Аш замълча за момент. "Любовта е ненужен и опасен риск." Сърцето се преобърна тежко, аз го погледнах. – Наистина ли мислиш така? Мислех си за Езра и Марисол и това, което излезе от устата ми, беше истината – само не нашата истина. "Мисля, че любовта е красива."

"Знам това." Аш се втренчи в родителите си. „Майка ми почина, защото обичаше баща ми, беше убита, докато все още бях в утробата ѝ."

Всяка част от мен замръзна, когато чух думите му. Дори сърцето ми.

„Затова ме наричат Благословения. Никои не знае как оцелях при такова раждане“, каза той и натискът притисна гърдите ми. „Любовта причини смъртта им много преди и двамата да си поемат последните вдишвания. Още преди баща ми да срещне майка ми. Любовта е красиво оръжие, често използвано като средство за контрол на друг. Това не трябва да е слабост, но това се превръща в това. И най-невинните винаги плащат за това. Никога не съм виждал нещо добро да идва от любовта."

"Вие. Ти дойде от любов."

„И наистина ли вярваш, че съм нещо добро? Нямах познания за нещата, които съм направил. Нещата, които се правят на другите заради мен." Аш обърна глава към мен. Очите му бяха стоманен, защитен нюанс на желязо. „Баща ми обичаше майка ми повече от всичко в тези области. Повече, отколкото би трябвало. И въпреки това не можеше да я пази. Затова имам тези условия. Тези правила, както искате да ги наричате. Не става въпрос за това, че се опитвам да упражнявам власт над теб или да те контролирам. Става дума за опит да направя това, което баща ми не успя. Става дума за това да се уверя, че няма да ви срещне същата съдба като майка ми."

Глава 28

По-късно същата вечер, след като вечерях тихо в стаите си сам, взех меко одеяло и излязох на балкона.

Увих одеялото около раменете си, застанах до парапета. Целият ден беше замъглено от това, че преобръщах това, което Аш беше казал за родителите му – за любовта.

Издихах разтреперано, докато гледах сивия двор. Майка му беше убита, докато той все още беше в нейната утроба. не можех...

Взел се върна в гърлото ми. Нямахше нужда от логика, за да преценя, че един път, когато правилата по отношение на съпругите бяха нарушени, това означаваше смъртта на майка му.

Нейното убийство.

Скръбта се надигна и притисна гърдите ми, докато се взирах в бавно потъмняващите листа на Червената гора. Кой беше убил майка му? Беше ли същият човек, който беше убил баща му? И така ли баща му беше станал достатъчно слаб, за да бъде убит? Защото обичаше жена си повече от всичко в царствата? Трябваше да е друг Primal, който беше направил това. Кое, не можех да съм сигурен. Знаех само това, което беше написано за тях от техните жреци и смъртни, и малкото информация, която имаше за тях, не беше достатъчно, за да формулирам каквото и да е мнение.

Затова ли баща му беше поискал съпруг? Но ако жена му вече е била убита, защо тогава той ще търси смъртна булка, която ще бъде още по-уязвима?

Или такава, в която никога не е трябвало да се страхува да се влюби?

Но и това нямаше смисъл, защото любовта му към жена му вече беше нанесла вредата си. Да бъде жива или мъртва няма да промени това.

Нямаше смисъл. Трябваше да има причина баща му да е направил това, но имала ли значение причината?

Не, прошепна гласът, който прозвуча като смесица от моя и майка ми.

Това, което имаше смисъл, беше съвсем реалната възможност Аш да е... че не е способен да обича поради случилото се с родителите му. Никоя част от мен не се съмняваше, че вярва на всяка една дума, която беше казал за любовта, и това беше тъжно.

И ужасяващо.

Защото, ако той не можеше да си позволи да обича, какво бих могъл да направя, за да

променя това? По дяволите, дори не можах да се спра да бъда антагонист за повече от шепа минути.

Никога не трябваше да съм първата дъщеря, родена след сключването на сделката. Всеки или нещо би било много по-подходящо за тази задача от мен. Може би дори барат.

Остро чувство на отчаяние ме нахлу, докато седях на ръба на леглото с лице към Червената гора. Листата бяха станали наситени червеникаво-черни, сигнал, че нощта е паднала. Докато седях там, си позволих да си помисля какво направих нощта, преди Аш да дойде за мен. Преди всичко да се случи с Тавиус.

Помогнах на Марисол, защото обичах Езра. Очевидно не същата любов, споделена между родителите на Аш, но любовта... тя наистина кара човек да прави глупави неща. Как би отговорил Аш на моя дар, на знанието, че мога да спра една душа да премине в Земята на сенките, като ги върна здрави и цели в телата им?

Като първичният на смъртта, се съмнявах, че ще се зарадва да научи за това...

Движение от двора ме отвлече от мислите ми. Още веднъж разпознах високата форма на Аш. Както миналия път, той беше сам, докато изчезваше в пурпурния мрак на Червената гора.

Три дни по-късно тъпата болка се беше върнала и се настани в слепоочията ми. Заедно със слабите следи от кръв, когато си миех зъбите. Болката не приличаше на деня, в който сър Холанд ми беше дал чая, който беше запарил, но докато стоях в дълбоките сенки на тронната зала, заобиколен от охраната на Първичния, се притеснявах, че ще се влоши. Не можех да си спомня билките, които бяха в онази торбичка, която сър Холанд ми беше оставил.

Премествайки се от единия крак на другия, погледът ми пътуваше през издигнатия подиум от сенчести камъни към Първичния, седнал на един от тронове. Тялото ми се стегна, когато го видях. Облечен в черно с брокат с железен оттенък около повдигнатата яка и линия от богато изтъкан плат, завихряща се в тънка диагонална линия през гърдите му, той изглеждаше така, сякаш е извикан от сенките на един звезден час. на нощта. Той погледна мъж, крачещ по средата на стаята към подиума. Той не носеше корона, докато съдеше, срещайки се с тези от Лете. Зад тронове не бяха издигнати големи знамена. Нямаше церемониално величие. Стражите, оформящи нишата, не носеха ливрея или украса, но бяха въоръжени до зъби. Всеки имаше къс меч, закачен на бедрата си, и по-дълъг меч в ножницата на гърба им, дръжките сочат надолу и са наклонени настрани за лесен достъп. На гърдите им висяха кинжали с нечестиви извивки. Всички остриета бяха сенчести камъни.

„Обикновено ли се нервите толкова много?“ – прошепна глас отдалеч.

Замълчах, спирайки безкрайното си движение, докато хвърлих поглед към Сайон. Той гледаше напред. "Може би?" казах с нисък глас.

„Казах ти, че не трябваше да я допускаме тук“, коментира Ектор отляво.

Зад мен Рейн се засмя. „Притесняваш ли се, че татко Никтос ще се разстрои от теб, че я допусна тук и ще те изпрати да си легнеш без вечерята ти?“

Повдигнах вежди. Татко Никтос?

„Няма аз да се дразни от мен“, коментира Ектор, наблюдавайки мъжа толкова внимателно, колкото беше Сайон. „Ще сте вие двамата, тъй като аз бях единственият, който повдигна възражения срещу това.“

„Ние не сме ли отбор?“ – попита Сайон. "Ако един от нас падне, всички ще слезем заедно."

Ектор се усмихна. "Аз не съм част от такъв отбор."

– Предател – промърмори Рейн.

Завъртях очи. „Никой не може дори да ме види. Съмнявам се, че той дори знае, че съм тук.“

Сайон ме погледна с повдигната една вежда. Той, подобно на другите двама богове, беше също толкова въоръжени като стражите пред нас. „Няма нито една част от Никтос, която да не знае точно къде се намирате.“

Тръпка от опасение ме обхвана, когато точно в този момент Първичният на трона обърна глава към тъмната ниша. На практика усещах погледа му, който се пронизва право през редицата от охранители, които стояха пред нишата. Затаих дъх, докато фокусът му не ме напусна.

Имах чувството, че ще имам неприятности за това по-късно, въпреки че не мислех, че

нарушавам никакви правила. Да държиш съда не беше същото като да имаш неочакван гост. Поне това бяха разсъжденията ми, докато гледах как мъжът спира пред Първичния и се покланя дълбоко. Не знаех, че Аш ще заседава днес. В моя защита си мислех, че Аш и охраната му отново изчезват в една стая, която се намираше зад подиума, нещо, което го бях хванал да прави няколко пъти през последните три дни. Което ме направи изключително любопитен за това, което се случи в тази зала. Това, което се обсъждаше.

Бях обикалял безцелно из тихия и иначе празен дворец, както правех през последните три дни, когато отново го видях да влиза в тронната зала с няколко от охраната и реших да го последвам. Бях стигнал на около две крачки в стаята, преди Сайон да се появи от нищото и да ме блокира. Почти очаквах той да ме откаже, но той не го направи.

И така, ето ме най-дългото, което бях в присъствието на Аш от библиотеката. Нямаше общи вечери или закуски. Без изненадващи посещения. Той се присъедини към мен за кратко предния ден, когато стоях под едно от външните стълбища и гледах Айос и Рейвър. Беше спрял достатъчно дълго, за да ме попита как съм и после си тръгна. Няколко минути по-късно го видях да язди през портите на Один с няколко от пазачите.

Излишно е да казвам, че бях не само неспокоен, бях и раздразнен и стотина други емоции. Но най-вече бях разочарован. Как трябваше да го съблазня, след като не го видях?

Разбира се, всяка вечер се взрях в тези проклети врати, свързващи стаите ни. Неведнъж бях стоял пред тях, обсъждайки дали да почукам. Всеки път, когато го правех, мислех за това, което той беше казал за любовта, и се оттеглях в леглото ми.

Не се замислих защо.

Вместо това си помислих какъв абсолютен провал се оказва това.

Тъмнокосият мъж се изправи от коляното си, за да се изправи. – Ваше височество – каза той.

– Хамид – отвърна Аш и внезапен порив на вятъра се завъртя през стаята, раздвижвайки пламъците на свещите.

Погледът ми се насочи към отворения таван, за да видя дракон, летящ над главата. Бяха обикаляли през цялото време, докато хората идваха пред Primal, за да говорят за входящи пратки, пристигания от други съдилища и спорове между наемателите. Всичко беше изненадващо светско.

С изключение на draken.

„Какво мога да направя за теб днес?“ – попита Аш.

„Няма... няма от какво да се нуждая от вас, Ваше Височество.“ Хамид стисна ръце, докато хвърляше нервен поглед към Първичния.

– Смъртен ли е? Попитах.

"Той е." Ектор наклони глава. "От къде знаеш?"

аз свих рамене. Беше трудно за обяснение, но човекът не притежаваше почти присъщото чувство за увереност или арогантност, които изглеждаха боговете и първичните в начина, по който се движат.

„Има нещо, което ме притеснява“, продължи Хамид, гледайки нагоре през лист тъмна коса. „И макар че се надявам да се окаже нищо, се страхувам, че може и да не е така.“

"Какво е?" Пръстите на Аш потупаха по ръката на трона.

„Има млада жена, която е нова за Лете. Името ѝ е Джема...“

„Да“ Пръстите на Аш замряха. „Знам кого имаш предвид. Какво за нея?“

„Виждах я всеки ден през последния месец. Тя влиза в пекарната. Винаги иска парче шоколадова торта с ягоди“, обясни Хамид и за момент си представих вкуса на такова лакомство. „Много тихо момиче. Много любезно. Не прави много зрителен контакт, но си представям - е, това няма значение. Той вдиша дълбоко. „Не съм я виждал от известно време. Разпитани наоколо. Никой няма.“

Аш беше напълно неподвижен на трона, както и боговете около мен. "Кога за последно я видя?"

– Преди четири дни, Ваше Височество.

„Забелязали ли сте някого с нея по всяко време? Или видяхте някой, който може да се

е интересувал от нея? – попита Аш.

Смъртният поклати глава. "Не съм."

– Ще го разгледам. Аш хвърли бърз поглед към нишите. „Благодаря, че обърнахте вниманието ми на това.“

Сайон веднага се отдръпна от мен. Той погледна през рамо към Рейн и след това към мен: „Ако ме извините?“

Преди да успее да кажа и дума, той и Рейн напуснаха нишата и тръгнаха към входа на стаята. Обърнах се намръщено към Ектор. – Коя е тази Джема?

Линията на челюстта на Ектор беше твърда. "Никой."

Не си помислих нито за секунда, че тя е никой. Да не предизвиквам такава реакция от Аш. Интересът ми беше повече от просто възбуден, докато гледах как Хамид излиза от стаята и Теон влиза.

Не бях виждал бога от деня, в който пристигнах. Лесната усмивка и дразнещият въздух изчезнаха, докато той бързо тръгна към подиума. Подобно на другите богове, той имаше къс меч, закачен за бедрото си, и дълъг меч през гърба. Той отиде до подиума, докато Аш се наведе напред. Каквото и да каза Теон, той говореше твърде тихо, за да го чуя, но знаех, че нещо се случва, защото Аш изпрати още един бърз поглед към нишата.

– Остани тук – нареди Ектор, преди да си тръгне.

Антси, гледах го да раздели строя от охрана и да поеме по стъпалата на подиума.

Вятърът раздвижи пламъците още веднъж, когато друг дракон прелетя над тях, извикайки с пронизителен, залитнати звук. Малки подутини се разпространиха по плътта ми, когато Ектор наведе глава към тази на Аш. Богът погледна Теон и след това кимна. Той се завъртя бързо, когато Аш се издигна от трона. Започнах да пристъпвам напред, когато Ектор скочи от подиума и се върна до мен.

– Ела – каза той, посягайки към мен, но спря да ме докосне. "Трябва да тръгваме."

Някои неща сякаш никога не са се променили. Намръщането ми се задълбочи. "Какво става?"

"Нищо."

Никоя част от мен не искаше да последва, но усетих внезапното напрежение във въздуха. Един, който ме предупреди, че трябва да се подчиня.

Отдох, като отбелязах, че Ектор мина отляво и ме притисна между него и стената. В момента, в който излязохме в залата, спрях. „Какво става и не казвай нищо? Нещо е.“

"Имаше неочаквано... пристигане." Устната на светлокосия бог се изви. – Негово височество каза, че знаете какво да правите, когато има гости.

Стиснах ръцете си в юруци. "Аз съм."

"Перфектно." Той ме поведе по широкия коридор. – Искаш ли да се върнеш в стаята си?

"Не точно."

Той повдигна вежда. „Тогава единствената ви друга възможност..." Той спря, влезе в нишата и отвори няколко врати. "Библиотеката ли е."

Загледах се в слабо осветеното пространство. Стаята беше малко по-добра от спалнята ми, въпреки че имаше тежко, завладяващо качество – тъга, която се придържаше към стените и покриваше томовете, подредени по рафтовете, точно както финият слой прах се просмукваше в подовите и въздухът. Погледът ми падна върху осветените от свещи портрети в задната част на залата. Аш ли беше този, който палеше свещите всеки ден, заменяйки ги, когато изгоряха? Често ли влизаше тук, така че споменът му за баща му остава свеж? Така че той имаше лице в място с името на майка си?

Влязох вътре, заобиколен от уханието на книги и тамян и приветстван от тъгата.

Изправих се срещу Ектор. „Трябва ли да остана тук, докато не ми позволят да се върна към безцелно роуинг?“

"Почти. Съмнявам се, че тя ще има някакъв интерес към библиотека", отвърна той и аз останах напълно и напълно неподвижна. „Някой ще ви уведоми, когато сте свободни да възобновите безцелното скитане наоколо.“

Сърцето ми изведнъж туптя. Тя. „Кой... кой е гостът?“

„Приятел на Никтос“, отвърна той категорично и не звучеше сякаш това е някой, когото Ектор обичаше. От друга страна, не мислех, че Ектор ме обича много.

Светещите му очи срещнаха моите. – Помни какво си се съгласил.

"Спомням си."

Ектор ме погледна, докато бавно затваряше вратите на библиотеката. В момента, в

който ги чух да щракнат на мястото си, отидох при тях и зачаках.
коя беше тя?

Още по-добре, коя беше тя, че Аш не ме искаше наоколо? В стомаха ми се натрупа кисело усещане, което не може да бъде ревност. По-скоро... възмутен гняв. За някой, който твърди, че мисли за вкуса ми в най-неподходящите моменти, той със сигурност не е проявил никакъв интерес през последните три дни. Нито е проявявал интерес към получаването на удоволствие, нещо, което мъжете обикновено винаги са искали. Може ли да се дължи на факта, че е намирал удоволствие другаде, въпреки впечатлението, което бях получил от преживяването му?

Последното нещо, от което имах нужда, беше конкуренция, когато не можех да спечеля сърцето му с искрящата си личност. Възможностите ми бяха ограничени.

И не само това, аз трябваше да бъда негова съпруга. Ако искаше да се интересува от другите, поне можеше да го направи другаде.

Отворих вратата, надникнах в коридора, полу изненадан, че не видях Ектор да стои там. Не загубих и секунда. Затворих тихо вратите след себе си и излязох в коридора. Стигнах до района на офиса на Аш едва когато чух гласове.

„Напоследък беше особено трудно да получиш публика.“ Глас, обвит в кадифе, изпълни залата.

„Бил ли съм?“ дойде отговорът на Аш.

Изпсувах под носа си, бързо оглеждайки залата. Спуснах се в една ниша и притиснах гръб към хладната каменна стена.

– Имаш – отвърна жената. "Започвах да го приемам лично."

„Нищо лично, Весес. Просто бях зает.“

Весели? Първичното начало на ритуалите и просперитета? Гърлото ми пресъхна, когато се наведох към тънкия процеп на процепа между дебелия стълб и стената. Тя беше силно празнувана през седмиците преди Обреда, в ритуали, познати само на Избраните. Мнозина й се молеха за късмет, но това беше свързано с рискове. Весес можеше да бъде отмъстителен, разнасяйки нещастие на онези, които намираше за недостойни за благословии.

– Твърде зает за мен? – попита Весес с острота, която се очертаваше в мекия тон. Тя ли беше една от Първичните, които бутнаха Аш?

– Дори ти – каза Аш.

– Сега съм малко обиден. Тази острота се беше превърнала в острие, точно когато влязоха в тясната ми линия на зрение. – Сигурен съм, че е неволно.

Аш се появи първа. Той беше невъоръжен, както беше в тронната зала. Но като се има предвид на какво беше способен, не знаех дали това означава, че не гледа на този Весес като на заплаха или не. „Досега трябва да знаете, че никога не причинявам неволна обида.“

Първичният се засмя и аз стиснах зъби при звука, покрит с мед. Секунда по-късно тя пристъпи в тесния отвор. Ако Аш беше олицетворена в полунощ, тя беше проявена слънчева светлина.

Златисторуса коса се спускаше върху тънки рамене на дебели, перфектно навита къдрици, достигайки до невъзможно тясна талия, пристегната от рокля, която е на нюанс по-бледа от косата ѝ. Тънката тъкан се прилепваше към гъвкавото тяло.

Погледнах надолу към бричовите, които носех, като си помислих, че единият ми крак вероятно е с размерите на двата ѝ.

Погледнах отново нагоре, когато тя се обърна към Аш, и ми се прииска да не продължавах да се взирам в крака си, тъй като нито една от многото нейни картини и изображения, които бях виждал, не ѝ отдаде дължимото. Кремообразният ѝ тен беше гладък и розов, без лунички. Линията на носа и формата на челото ѝ бяха деликатни, сякаш беше направена от същото ръчно издухано стъкло като фигурките, които бяха облицовали кабинета на втория ми баща. А устата ѝ беше пълна, перфектна нацупена с нюанс на кайсии. Тя беше невероятно красива.

Не ми хареса този Primal.

Не я харесвах, знаейки добре, че причините ми бяха... е, доста дребнави.

– Не – отбеляза Весес, като вдигна гола ръка. Тя носеше подобна сребърна лента около тънките си бицепси. Ръката ѝ се издигна нагоре по ръката му. – Просто обиждаш умишлено.

– Ти ме познаваш твърде добре. Аш отвори вратата на кабинета си.

Сега наистина не я харесвах.

И той.

И всички.

„Дали? Ако беше така, нямаше да съм толкова заслепен от слуховете, които чух.“

Тънките ѝ пръсти стигнаха до сребърната лента около горната част на ръката му.

За един от невероятно редките моменти в живота ми се вслушах в предпазливостта и останах там, където бях. Тя беше първична. Такава, която би могла да даде лош късмет с търкане на пръстите си. И боговете знаеха, че вече имам достатъчно от това в живота си. Все пак беше необходимо всичко в мен, за да остана скрит.

Той я погледна. Тя беше почти на неговия ръст, така че бяха почти очи в очи. –

Какъв е този слух, който чухте?

Тя си играеше с групата, докато аз се чудех колко зле би ужилваше Primal кама от сянка в гърдите. – Чух, че си взел съпруг.

Устните ми се разтвориха, когато се притиснах към стълба.

Появи се полуусмивка и изви устните на Аш. „Новините пътуват бързо.“

Пръстите на Весес замряха, докато тя го гледаше. Слаб, сребрист блясък заля по кожата ѝ. Деликатните черти се втвърдиха. – Значи, вярно ли е? – попита тя и аз не мислех, че изобщо звучи щастлива.

"То е."

Тя не говореше дълго. "Това е...много интригуващо."

"Така ли?" Близкият му тон ме дразни.

„Да“ Усмивката на Весес беше стисната. „Сигурен съм, че не съм единственият, който ще намери това за интригуващо, Никтос.“

Мускул тиктака в челюстта му, когато тя плъзна ръката си от ръката му и го докосна, пристъпвайки в тъмнината на офиса. Аш го последва с ръка върху една от вратите. Той спря на прага и се обърна...

Той погледна право към нишата.

Разширих очи, рязко се отдръпнах до стената. Знаеше, че съм тук. Какво, по дяволите? С туптящо сърце изчаках, докато чух вратата да се затваря, преди да надникна между колоната и стената. Залата беше празна.

Изцяло нова вълна от раздразнение ме нахлу, когато излязох изпод нишата. Аш беше толкова зает през последните няколко дни, че почти не го бях виждал, но той намираше време за този Veses? Който беше първичен, но какъвто и да е.

Забързах покрай библиотеката към задното стълбище, което бях открил преди няколко дни, и излязох през страничната врата близо до кухнята, в сивия свят на Земята на сенките. Днес нямаше бриз. Въздухът беше застоял, непроменен. Погледнах нагоре, като забелязах, че няма облаци. Никога не е имало облаци, но звездите блестяха, покривайки небето.

Прекосих двора, погледнах нагоре към високия внушителен Райз. Както очаквах, нямаше охрана. Никога не ги бях виждал от тази страна. Обикновено те патрулираха западната част, предната и северната част на Червените гори, която беше изправена пред Лете. Сивата трева хрускаше под ботушите ми, докато продължих напред. Наистина няха представа къде отивам. Знаех само, че не мога да прекарам нито един миг в прашната, тъжна библиотека, моите покои или в голия празен дворец, където се чувствах толкова невидим, колкото в Wayfair.

И това беше глупаво. Трябваше само да ме види Аш, но все още бях призрак. Нищо.

Не бях осъзнал колко близо съм стигнал до Червената гора, докато не се озовах само на крачки от едно от кървавите листа. Стъпките ми се забавиха, когато ги поех, любопитен. Никога преди не бях виждал листо с толкова жив нюанс на червено. Нито желязна кора. Какво би могло да ги превърне в този цвят? Тръгнах напред, само на няколко метра до мястото, където ми беше забранено да пътувам. Спомних си предупреждението на Аш, но колко опасни биха могли да бъдат те, когато никаква порта или стена не разделяха горите от Хайдес?

Погледнах през рамо, не видях следа от Ектор. Тъй като Сайон и Рейн проверяваха изчезналата жена в Лете, нямаше никой, който да избяга и да ми каже.

И не беше като да не можех да се грижа за себе си, докато Аш беше зает с Весес, правейки боговете знае какво.

Слаба болка заплашваше да се върне в слепоочията ми, когато протегнах ръка, докосвайки лист на ниско висящ клон. Текстурата беше гладка и мека, напомняйки ми

за кадифе. Плъзнах палец по гъвкавото листо, а умът ми извиква образа на Аш, който прави същото с кичур от косата ми.

Дали Аш беше толкова очарован от косата на Весес, колкото толкова често изглеждаше с моята? Представих си, че ще бъде. Къдриците ѝ бяха плътни и подскачащи и не приличаха на гнездо от заплитане.

„Аз съм най-лошият“, измърморих аз, завъртяйки очи, докато спусках ръката си и се носех напред.

Не бива да се учудвам, че той изразяваше интереса си към този офис с Весес.

Очевидно съм сгрешил във възприятието си за това, което той беше казал за опита си. Начинът, по който ме целуна и докосна, трябваше да е достатъчно доказателство, че притежава доста умения – умения, за които се обзалагах, Весес също знаеше твърде добре. Устната ми се изви-

Пронизителен писък на болка ме спря мъртъв. Погледнах нагоре, когато нещо крилато и сребристо се разби през червените листа, падайки на земята с тежък удар. Ястреб. Беше голям сребърен ястреб. Друг се втурна отгоре и се отклони, когато ме забеляза. Дори не знаех, че тези видове ястреби са в Илизеум, да не говорим за Земята на сенките. Бях забелязвал само редки проблясъци от тях да обикалят край самите върхове на Тъмните брястове.

С широко отворени очи наблюдавах как ястребът се опитва да вдигне явно счупено крило. Червени ивици изпъстриха гърлото и корема му, докато се въртеше по сивата трева. Крещеше жално, тъмните нокти се блъскаха и ровеха в почвата.

Какво беше с ранените животни и мен? Как винаги съм...?

Топлина пулсира в гърдите ми, внезапна и интензивна. Последва изтръпващият прилив на кожата, наводняващ вените ми, зашеметявайки ме. Беше много като когато бях около нещо, което беше умряло, но този ястреб... беше още жив.

Объркан, погледнах надолу към ръцете си, когато се появи слаба аура, светлината нежно трептеше между пръстите ми и по кожата ми. Беше точно като когато докоснах Марисол.

Но Марисол беше мъртва.

"Какво по дяволите?" Погледнах към ястреба, докато гърдите ми пулсираха и това... желание ме обхвана. Искане, което бръмчеше, карайки ме напред. Коленичих до ястреба, преди да разбере какво правя. Бялото на очите му беше мрачно, докато дивият му поглед се изтърколи от небето към мен.

Ястребът замлъкна. Знаех, че е още жив, въпреки че не можех да разбера дали диша.

Това беше подаръкът. Знаеше. Някак си знаех, че ястребът все още е жив, въпреки че не удряше с нокти, които лесно биха могли да разкъсат плътта ми.

Статиката танцува над ръцете ми, докато топлината се събираше в дланите ми. Не знаех какво се случва, нито разбирах този мощен инстинкт, но се чувствах стар.

Древен. Точно като онова мрачно и мазно чувство, когато бях принуден да коленича пред статуята на Колис и се възрях в Тавиус. Това беше неоспоримо и нямаше какво да направя, освен да се подчиня. Поставих ръка върху оголеното коремче на ястреба, надявайки се, че остава неподвижно.

Бръмченето пламна интензивно в гърдите ми и светлината около ръцете ми просветна за един удар, преди сиянието да обхване ястреба и върху почвата, да искри и да пука, докато се просмуква и пълзи по земята.

Поех запънат дъх, когато ястребът потрепна и издаде остър вик. Паниката обзе ръбовете на съзнанието ми. Не можех да видя ястреба под сиянието. Ами ако бях направил нещо нередно? Ами ако убия птицата? Ако го правех, никога не бих докоснал друго нещо...

Едно грубо, тежко крило се изправи и замахна надолу, докосвайки ръката ми.

Стреснат, отдръпнах ръката си назад и паднах на дупето си. Аурата се отдръпна, а ястребът...

То се изправи, вдигна нерешително двете крила. Размахът на крилете на ястреба беше огромен и се сетих за старите истории, които Одета ми разказа за тези видове хищни птици. Как можеха да вземат малки животни и дори деца. Не ѝ бях повярвал.

Като видях един толкова близо, сега го направих.

Главата на ястреба се завъртя към мен. Уверих се, че не правя внезапни движения, докато ме гледаше с плоски черни очи, пълни с интелигентност. Ястребът изчурулика тихо, зашеметяващ зов, който ми напомни какво е направил дракена.

След това полетя.

И останах там, на дупето си, абсолютно онемял. Моето докосване... Излекува ли? Никога не беше правил това преди, но и аз не бях опитвал. Слисаният ми поглед падна към ръцете ми, когато тази опияняваща топлина се процеждаше през мен, облекчавайки напрежението във врата и раменете ми. Промени ли се подаръкът ми? Развиващ? Не мислех, че винаги е било така, защото преди съм бил около ранени животни и хора. Не се бях чувствал така, когато Тавиус бичеше коня си и аз се намесих, но можех... да усетя, че той все още е жив. Точно както можех да усетя кога нещо е минало. А какво ще кажете за Одета? Дарбата ми беше оживена, докато тя спеше. Бях го записал, за да се страхувам да не го запаля, но може би съм сгрешил. Може би дарбата ми ме подтикваше да я излекувам? Спуснах ръце към тревата и ги свих...

Тревата.

Погледнах надолу. Тревата беше сива като... като Гнилото, но мека. Вдишах дълбоко, разпознавайки застоялия аромат на люляк. Погледът ми се издигна, пътувайки по тънките, тънки плевели, които минаваха по пода на Червената гора. Споменът за дърветата, които бях видял, когато за първи път влязох в Земите на сенките, се оформи в съзнанието ми. Умиращите гори. Клоните им бяха назъбени и безлистни, а кората също беше сива, по-дълбок оттенък на стомана, точно като тези.

Точно като тези в Лазания, заразени от Гнилото.

„По дяволите“, прошепнах аз.

Как не бях забелязал това досега? Това ли беше Ротът? Възможна последица от неизпълнението на сделката? Или това беше нещо друго?

Едно клонче се счупи и веднага разбрах, че не е Аш или някой от неговите охранители. Никой от тях не би издал звук. Появи се още едно изпукване и миризмата на застояли цветя се усили.

Ръката ми отиде до мястото, където камата беше прикована към бедрото ми, докато се отблъснах от земята и се обърнах.

Пространството между дърветата с червени листа не изглеждаше правилно. Примижах. Сенките там... те бяха по-плътни и се придвижиха напред в напуканите лъчи звездна светлина. Тъмни панталони. Восъчна кожа. Голите черепа и усти, разпънати твърде широко, но зашита затворени.

Веднага ги познах.

Ловци.

Глава 29

Стомашът ми се сви, докато се хвърлях под ниско висещ, гъсто облистен клон. Останах под крайника, надявайки се, че не са ме видели, и бързо преброих. Пет от тях. богове. Останах напълно неподвижен, докато те се носеха напред в формация на ве.

Какво правеха в Земите на сенките?

Аш беше намекнал, че са го търсили в царството на смъртните. Търсеха ли го отново?

Очевидно са го намерили, но защо ще са тук?

Уверих се, че не издавам никакъв звук, докато извадих камата от сенчести камък. Не исках да привличам вниманието им, тъй като никога повече не исках да видя устата им да се разцепват.

Като си напомня, че Аш е ударил първи срещу тях, имаше голям шанс да продължат, дори и да ме бяха видели. Дори не смеейки да си поемам дълбоко въздух, аз ги гледах как се приближават. Продължавай. Просто продължавай да вървиш страховито - Главата на най-близкия Хънтър щракна в моята посока. Другите спряха в един глас и се обърнаха към мен.

— По дяволите — прошепнах аз и се изправих. Ловецът, който спря пръв, наклони глава. „Здравей...?“

Останалите четирима наклониха глави.

„Излизам само за... разходка“, продължих аз, стискайки по-силно клона. "Това е всичко. Вие правите каквото и да правите всички вие и..."

Първият ловец пристъпи напред, посягайки към дръжката на меч, превързан през гърба

му. Подяволите.

Дръпнах крайника назад и след това го пуснах. Клонът щракна напред и удари Ловеца в лицето. Олюлявайки се назад, съществото издаде приглушено изсумтяване. Не загубих и секунда. Не и след като знае какво може да излезе от устата на това нещо. Припомних си инструкциите на Аш. Глава или сърце. Отидох за сърцето, защото не исках да бъда близо до тази уста. Излетях изпод клоните. Или се опита да. Кракът ми се закачи за нещо – открит корен или камък.

"Подяволите!" Препънах се, губейки равновесие. Хвърлих ръка и опрях длан в гърдите на Ловеца, за да се успокоя. Кожата му беше студена и безкръвна, като глина за моделиране. потръпнах. Докосването ми сякаш повлия на съществото. Очите му се разшириха и от него отекна приглушен стон. Другите издадоха същия звук, когато забих камата дълбоко в гърдите на Ловеца. Той трепна, без да издава звук този път. Освободих кинжала, обърнах се към останалите, когато първият започна да се свива, срутвайки се в фин слой прах, който миришеше на застоял люляк.

Още четирима ловци. Шансовете не изглеждаха страхотни, но не позволих на паниката да завладее, докато забивах камата в гърдите на следващия ловец. Завъртя се, мускулите се напрегнаха. Нито едно от съществата не посегна към мечовете си сега, но те се нахвърлиха към мен и диво чувство ме обхвана, когато адреналинът се повиши, приветствайки битката. Разходът на енергия. Може би дори убийството. не знаех.

Но се усмихнах. "Хайде."

Двама напреднаха и аз стрелях между тях. Извивайки се, изритах, хващайки единия в гърдите. Ловецът се препъна, когато се обърнах, забивайки камата в гърдите му. Студена ръка стисна ръката ми. Потресен от усещането за това, аз се завъртях рязко, влизайки в Хънтъра. Изненадващо остриите му нокти се врязаха в кожата на ръката ми, черпейки кръв. Изсъсках през ужилването и ударих лакътя си в брадичката му, като отметнах главата му назад. Създанието го пусна и аз го прободнах през гърдите много силно.

Докато избухна, пощадих ръката си от бърз поглед. От мястото, където ме беше одраскала, се издигаха дребни пънчици, като мънички капчици кръв.

– Копеле – изплюх аз.

Приглушен вик ме завъртя навреме, за да видя как нещо сграбчи Ловеца за краката и го влачи в земята.

Залитнах назад, загледан в мястото, където Ловецът беше изчезнал в нарушената сива почва. Какво се беше случило току-що? Какво в...?

Парчета сиво избухнаха от земята, обсипвайки въздуха. Няколко струящи се гейзера наведнъж, бълващи мръсотия и трева. Повърнах ръка, когато малките камъни замерваха бузите ми. Точно когато спуснах ръката си, друга част от земята избухна точно пред мен.

И това, което се изстрелва от тази дупка, би разпалило кошмари за цял живот. Отскочих назад, се загледах в нещо, което определено не беше Хънтър. Изглеждаше сякаш някога е бил смъртен, докато клекна на ръба на назъбената пукнатина и се взираше в мен. Той беше ключовите думи. Кожата му беше измита, тебеширено сив цвят с изключение на тъмните, почти черни петна под очите. Бузите бяха хлътнали, устните му бяха избелени от всякакъв цвят. Някога белите дрехи, които носеше, бяха прашни и дрипави, разкъсани и увиснали от костеливи рамене и бедрата, разкривайки петна от безкръвна кожа отдолу.

Това сянка ли беше?

Ако е така, Давина и Аш бяха пропуснали да споменат, че са в проклетата земя. Внимателно се отдръпнах, затегнах хватката си на камата, когато се появиха още от тези неща, изкачващи се от земята толкова невероятно бързо. Твърде бързо за нещо, което изглеждаше наистина, наистина мъртво. Видях четирима от тях и всички бяха прилекнали и се взираха в мен, докато ноздрите им се разшириха. Те... подушиха въздуха. От един от тях се чу нисък, гърлен стон. Погледът ми се измести, докато продължавах да оставям повече пространство между нас. Беше жена. От черепа ѝ висяха петна от тъмна, ниска коса. Тя стана.

„Не се приближавай повече“, предупредих аз и жената спря. Сърцето ми затуптя силно. Ако това бяха Shades, не бях сигурен дали трябваше да ги убия. Никой не беше споменал какво всъщност доведе до споровете им.

Тя се взираше в мен – всички те се взираха в мен, без вече да мирише въздуха. Скърцащият, дрезгав звук дойде отново от друг, прераствайки в висок хленч. Малки подутини се издигнаха по цялата ми кожа. Звучеше... гладно. Устата ѝ се отвори, устните ѝ се отлепиха над зъбите. Никой също не беше споменал зъби, когато казаха, че Сенките могат да бъдат хапещи. Защо, по дяволите, имаха зъби? Защо Андрея ги е развила в смъртта? Това с богове ли се е случвало? И защо в целия свят на дяволите изобщо си мислех за нещо от това точно сега? Стенещият звук завърши със съскане и точно тогава реших, че това не е битка, в която искам да участвам. Започнах да се обръщам, едва тогава осъзнах колко далеч от двореца съм пътувал.

Аш щеше да се ядоса.

Но това не беше най-непосредственият ми проблем или притеснение. Създанието се хвърли напред, ръце, свити като нокти, и широко разперена уста.

Нямаше време за бягане.

Пристъпих към атаката ѝ, забих камата в гърдите ѝ. Вдлъбнатината отстъпи място на острието и тъмна, блестяща червена субстанция, която миришеше на гниене и гниене, изплиска ръката ми. Кръв. Беше блещукаща кръв. Краката ѝ се смачкаха. Задъхнах под внезапната мъртва тежест на тялото ѝ. Неподготвен, аз почти слязох с нея, като едва успях да изтръгна острието и да се задържа. Тя остана там, където беше паднала, с извити крака под тялото си, с отворена уста и очи, вперени в нищото. Чаках, но тя не се разпадна на прах като Ловците.

Главата ми се надигна, когато друг изсъска и кръвта ми се превърна в лед. Още четири от тези неща се бяха появили сред дърветата, идващи от отвори в земята, за които дори не бях подозирал, че са там.

Аш би бил много, много ядосан.

Единият се затича напред с оголени зъби, докато махна към мен. Наведех се под мишницата му и изритнах, хващайки го в крака. Една кост се спуска, завъртя корема ми. Не бях ритал толкова силно, но долната част на крака беше счупена и все още идваше към мен, влачейки деформирания крак зад себе си. Стрелнах напред, забивайки камата дълбоко в гърдите му. Създанието започна да пада -

Тежестта се блъсна в мен и ме отведе на земята. Извих се по гръб. Отвратително лице се появи на сантиметри над моето, зъби щракнаха. Ударих ръка в гърдите му, задържайки го. Дръпнах камата, писък на неудовлетвореност се надигна в гърлото ми, когато тя не издаде.

О, богове, беше заседнало в създанието, което беше паднало.

Дръпнах колкото можех по-силно, ръката ми трепереше под натиска на нещото, докато то продължаваше да хапе въздуха. Знаех, че ако тези зъби се доближат до кожата ми, те ще разкъсат плътта ми. Паниката започна да се просмуква, докато се размърдах, успявайки да вкарам крак под съществото. Напъхнах коляното си в средната му част, намалявайки част от тежестта му върху ръката си. Камата се плъзна с един инч.

Дръпнах по-силно -

Студени пръсти без кожа се забиха в глезена ми и се дръпнаха силно. Камата се измъкна, но и ръката ми върху гърдите на съществото. Ужасът беше горчив вкус в задната част на устата ми, когато замахнах с кинжала, забивайки острието в страничната част на главата му. Тъмна, миришеща кръв пръска лицето ми. Запуших уста, като дръпнах камата, докато другото същество ме дърпаше по земята, с безмесести пръсти, притискайки прасеца ми, бедрото ми. Разместих се, посягайки към съществото, когато видях другите да се насочват към нас. Нямаше достатъчно време. Дори да убия още един или двама, няма да е достатъчно. Знаех това още когато свалих камата...

Прилив на студен въздух и ледена ярост изреваха през дърветата, изпращайки червените листа отгоре в бяс. Създанието, което имаше крака ми, внезапно беше издърпано назад и нагоре.

пепел.

Зърнах твърдите бръчки на лицето му, когато той хвърли съществото настрани, набождавайки го на нисък клон.

Издишвайки накъсано, погледнах нагоре.

– Недей – прекъсна ме Аш, докато се завъртя. "Нито една дума."

Изправих се на крака. "Извинете ме?"

"В случай, че имате проблеми с броенето, това са две думи." Хвана друг за гърлото, но този не хвърли настрана. Той го вдигна във въздуха и тази сребристо-бяла аура оживя, стичайки се по ръката му. – Искам да млъчиш.

Отворих уста, когато пукащата, плюеща се енергия се разпространи от ръката му, за да се развихри върху съществото. Мрежа от вени, осветена под кожата на нещото, горяща бяла. Той виеше, докато избухваше в сребърни пламъци. Затворих щракнато си уста, препъвайки се крачка назад в сковани ръце. Сkochих настрани, когато горящото същество и пламъците се изпариха. "Аз искам."

– Искам да млъчиш – повтори Аш, като удари ръката си върху лицето на друг. Сребристата енергия го заля и нещото изпищя. Той го бутна настрани и той се завъртя, размахвайки се и падайки. – И искам да помислиш за това, което направи току-що.

премигнах. – Искаш ли и аз да намеря ъгъл, в който да седна?

Главата на Аш щракна в моята посока, а коремът ми се спусна. Очите му бяха по-ярки от звездите. – Това ще ви помогне ли да мислите по-добре? Той хвана друго същество за рамото, като го хвана, без дори да го погледне. "Ако е така, тогава непременно намерете ъгъл."

„Аз не съм дете“, отвърнах аз, когато съществото се запали и изкрещя.

"Благодаря по дяволите." Той тръгна към този, набит на дървото.

– Тогава не ми говори такъв, какъвто съм.

Аш сложи ръка на главата му, когато тя го щракна. Едър се изля върху съществото, заличавайки го.

Тогава той се изправи срещу мен. „Не би трябвало, ако не се държахте като човек, който не може да изпълни обещанията си. Гората утихна около нас. „Какво ти казах за тези гори? Забравихте ли какво казах, че ще се случи, ако влезете в тях?

„Е, не забравих. Аз просто...“

Аш се вторачи в мен очаквано, ноздрата му се разшири и очите му се завъртяха.

– Влизаш в тях! разсъждавах аз. – Видях те да влизаш тук два пъти.

– Ти не си аз, Сера. Той направи крачка напред. „Знаеш ли какво има в тези гори?

Точно там, където ти забраних да пътуваш? Че се съгласихте да останете настрана?

Знаеш ли какво има тук, което прави листата на дърветата червени? – попита той, а сиянието на очите му се оттегли.

Погледнах към телата, които останаха. "Сенки?"

Той се засмя грубо. „Тези неща не бяха Shades. Ти стоиш в Червената гора, където кръвта на погребаните богове попива всеки корен на всяко дърво. Това са кървави дървета.“

Тръпка ме обхвана, докато устоях на желанието да се изкача на едно от червените дървета, само за да се откъсна от земята. „Защо, за Бога, имаш богове, погребани в земята?“

„Погребването им е наказание“, отговори той и нямаше начин да спра надигащата се вълна от ужас при тази мисъл. Очите му се присвиха. „Наказанието повечето биха сметнали за твърде снизходително за зверствата, които извършиха.

Трябва да му повярвам на думата за това. „Как се освободиха? Това често ли се случва?“

"Не би трябвало." Тези очи се отегчиха в мен. „Тези не са били там толкова дълго“, каза той и наистина не исках да мисля за другите, които са били там по-дълго. „Но всички те са толкова близо до смъртта, колкото могат да бъдат, без всъщност да са мъртви. Те обикновено са магически оковани и не би трябвало да могат да прекъснат тези видове връзки.“

Боговете бяха изключително могъщи. Не можех да си представя какво може да се използва, за да ги ограничат. „От какво са направени техните облигации?“

– Костите на други богове и първичната магия – отвърна той и стомахът ми се обърна.

„Те са поставени на върха на боговете и се използват за връзване на китките и краката. Ако се борят с него, костите се забиват в кожата им.“

Погледът ми се насочи към листата на дървото. „Наказанието ли кара кръвта им да обръща листата?“

– В този случай, да.

Повдигнах вежди.

„Където и да е погребан бог или първичният, или където кръвта им се пролива, ще

видите кърваво дърво. Той служи или като паметник, или като предупреждение“, обясни той. – Така или иначе, това не е земя, която човек никога не трябва да безпокои. – Добре е да знам – промърморих аз. „Но аз не съм нарушавал земята. – Но ти го направи – каза той, а очите му блеснаха отново. – Кървяш. В началото не разбрах, тъй като забравих драскотините. Погледнах надолу към ръката си. "Едва."

„Това няма значение. Една-единствена капка би събудила онези, които не са толкова дълбоко погребани. Те са привлечени от всичко живо, а ти, лиса, си много жива. Ако не бях дошъл, когато дойдох, щяха да те изядат цяла. Погълна ме... цяла? Потръпнах, като си помислих, че вероятно е добра идея, че не бях споменал Ловците. – Борех се с тях...

– Едва – прекъсна ме той. „Щяха да те победят. И всичко това... – Той проряза ръката си във въздуха. „Всичко, което е направено, за да ви предпази, би било напразно. Поех опияняващ дъх. „Трябва ли да ти напомням, че никога не съм те молил да направиш нещо, за да ме предпазиш?“

„Няма нужда да ми напомняте за това, но общуването с вас наистина ми напомня за тази поговорка.

– Нямам търпение да чуя това – измърморих аз, прибирайки камата си в ножницата. „Пътят към ада е послан с добри намерения“, каза той. – Може би сте чували това? „Звучи като нещо, което бихте бродирали на възглавница.“

Погледът, който ме стрелна, каза, че не е впечатлен.

– Какво изобщо правиш тук? настоях аз. – Мислех, че си зает с неочаквано пристигане.

„Много съм зает с този гост. И все пак, ето ме, спасявам те“, отвърна той. "Отново."

Не бях сигурен коя част от това изявление ме дразни най-много. Частта, в която спомена Весес като гост, или факта, че ме е спасил. Отново. – Наистина, наистина искам да те наръгам отново.

Едната страна на устните му се сви. „Част от мен наистина би искала да те види как опитваш. Въпреки това съм зает да държа казания гост разсеян..."

"Разсеян?" Засмях се, когато сърцето ми се изкриви и падна едновременно. „Как държите госта си разсеян в офиса си? Със стимулиращ разговор и твойт огромен чар?" Усмивката му стана студена като яростта му. – Сигурен съм, че си спомняш, чарът ми е много голям.

Бузите ми се разгорещиха. – Опитвах се да забравя прекалено напомпания ти чар.

– Не ти ли го нарече току-що достатъчно? Очите му блеснаха дълбоко сребро.

Горещината на гнева и нещо много по-мощно попари врата ми. – Бях шеговит.

– Разбира се, ти беше.

"Бях-"

"Нямам време за това." Той погледна през рамо, крещейки: „Сайон!"

Богът се появи между дърветата с червени листа със свити устни и отворени очи. – Да? Той изтегли думата.

О, богове, той ли дебнеше там през цялото време? И кога се върна?

„Можеш ли да се увериш, че тя се връща в дворовете на двореца възможно най-бързо, без да си създава повече неприятности между тук и там? И когато приключите, моля, намерете Rhahar. Ще трябва да проверим гробниците – каза Аш и ме стрелна с дълъг предупредителен поглед. „Бих бил много благодарен.“

„Звучи като достатъчно проста задача“, отвърна богът.

Аш изсумтя. "Звучи така, но мога да ви уверя, че няма да бъде."

Обиден, пристъпих напред. „Ако горите са толкова опасни, защо няма порта или стена, която да ги запечата?"

Първичният погледна през рамо. – Защото повечето са достатъчно интелигентни, за да не влизат в Червената гора, веднъж предупредени. Очите му се присвиха. „Ключовата дума е най-много.“

– Това беше грубо – промърморих аз.

„И това, което направи, беше глупаво. И така, тук сме." Аш се обърна и тръгна, преди да успее да отговоря. Той мина покрай Сайон, като каза: „Успех“.

Устата ми се отвори.

Веждите на Сайон се вдигнаха, когато погледна обратно към мен. Никой от нас не

помръдна, докато Аш не изчезна сред дърветата. "Е... това е малко неудобно."

Скръстих ръце на гърдите си.

„Наистина се надявам да не затрудните това“, добави той. "Имах доста дълъг ден, както е."

Почувствах малко, невероятно детско желание да избягам и да направя деня му много, много по-дълъг, отколкото беше. Но нямах желание да бъда на мястото, където бяха погребани боговете. И така, стъпих напред като възрастен, който бях.

Богът изви вежди, ухилен. "Благодаря ти."

Не казах нищо, докато минавах покрай него. Той лесно влезе в крачка до мен. Той замълча само няколко благословени секунди. – Как в крайна сметка кървя?

– Не съм сигурен – излъгах аз. – Сигурно съм го отрязал на кората. Намерихте ли изчезналата жена?" – попитах аз, сменяйки темата.

"Не. Ние не го направихме."

– Мислиш ли нещо... уау. Вълна от замайване ме заля.

Сайон спря. "Добре ли си?"

„Да, аз...“ Огнена болка избухна вътре в мен и ме събори назад. Спънах се, когато изгарящото изгаряне премина нагоре по ръката ми и през гърдите ми, зашеметяващо със своята интензивност и внезапност. В замаяност погледнах надясно и надолу, очаквайки да видя стрела, стърчаща от мен, но не видях нищо освен трите драскотини по предмишницата ми – и тънките черни линии, излъчващи се от белезите и се разпространяващи по кожата ми.

„По дяволите“, избухна Сайон, когато се блъснах в дървото. Той стисна ръката ми и аз едва усетих странния прилив на енергия от докосването му. „Какво причини този знак? И не смейте да кажете, че е било дърво. Едно дърво не би направило това.“ Опитах се да преглътна, но гърлото ми се стяга странно. „Аз... имаше Ловци в гората. Бугъс. Един от тях...“ Странен, цветен вкус се събра в задната част на устата ми. Изтръпвания обхванаха ръцете, краката ми. „Аз... не се чувствам добре.“

– Някой от тях ли те одраска? Времето зад зениците му пулсираше. „Сера, одраскана ли си?“ Той наведе глава към ръката ми и подуши раната.

„Защо... миришеш ме?“ Краката ми излязоха изпод мен. Светлина избухна зад очите ми, когато чух Сайон да изръмжа: „По дяволите“.

И тогава изпаднах в нищото.

Глава 30

Събуждането беше като да си пробивам път през гъста мъгла. Трудно се хващаха кратки проблясъци на спомени и те прелистваха безкрайно мъгливото нищо. Изчезнала жена. Красив Primal в бледожълта рокля и ранен сребърен ястреб. Ловци и погребани, гладни богове. Един ловец ме одраска и... направи нещо. Бях замаян. Имаше внезапна, силна болка и тогава припаднах.

Мъглата се разсея, когато се опомних, бавно осъзнах, че лежа по корем и имам нещо меко под бузата си. В устата ми се събра различен вкус. Горчив, но сладък.

Вдишах рязко, мускулите се напрегнаха, докато преместих тежестта си върху предмишниците си, подготвяйки се да натискам нагоре...

"Не бих направил това."

При звука на непознатия глас очите ми се отвориха и се приковаха към мъжа, седнал отстрани на леглото. Той имаше дълга черна коса – дълга почти колкото бог Мадис – и набраздена с бледи пурпурни линии. Лежеше върху раменете на широката му риза, развързана на врата. Не можах да определя възрастта му. Чертите му бяха широки и горди, само намек за бръчки в ъгълчетата на очите му. Беше почти проснат в стола, дългите му крака бяха изпънати и кръстосани в глезените, боси крака, опряни на леглото, и лакти, подпрени на подлакътниците на стола, ръцете висяха свободно в страни. Не мислех, че някой може да изглежда по-спокоен, но под топлата медна кожа бушуваше безпогрешно свито напрежение, сякаш можеше да влезе в действие без предупреждение.

Докато го гледах, осъзнах три неща наведнъж. Никога преди не бях виждал този мъж.

Бях напълно и напълно гола под чаршафа, наметнат върху мен, без да си спомням как се е случило това или защо. И очите му... не бяха правилни. Ирисите бяха с нюанс на вино, зениците му бяха тънки, вертикални цепки, много като... като тези на Давина. Сърцето ми ритна нестабилно в гърдите ми.

Той беше дракон.

Мъжът не се усмихваше и не се намръщаваше. В чертите му нямаше нищо меко. Той просто ме гледаше от мястото, където седеше. По кожата ми избухнаха малки подутини. „Токсикът в тялото ви трябва да е изчистен досега“, каза той. „Но ако искаш да седнеш, ще го направя бавно за всеки случай. Ако отново припаднеш, това вероятно ще смути Аш.

пепел.

Този дракен беше първият човек, когото някога съм чувал да нарича Първичния с прякора му. – Кой... кой си ти? Захрипнах, гърлото ми пресипна и пресъхна.

– Срещахте сме се и преди.

Сърцето ми заби още по-бързо. „На... на пътя, когато пристигнах за първи път?“

Той кимна. "Аз съм Нектас."

Погледът ми го обхвана още веднъж. Той беше едър мъж. Вероятно дори висок като Аш, но все още не можех да си го представя да се премести в масивното същество, което бях виждал на пътя. Погледнах отвъд него, покрай излъсканата колона на леглото, където бяха завързани прозрачни бели завеси. В мрака на стаята имаше само сенчести форми. „Къде... къде е Аш?“

– Той проверява гробниците. Нектас леко наклони глава и дълъг лист черно-червена коса се плъзна по дясната му ръка. „Според него аз съм тук, за да се уверя, че няма да се събудиш и веднага да си навлечеш неприятности.

Това звучеше като нещо, което той щеше да каже. „Не си създавам неприятности.“

Нектас повдигна вежда. "Наистина ли?"

Избрах да игнорирам това. „Искам ли да знам защо съм гола?“

„Токсинът се стичаше от порите ти. Дрехата ти беше съсипана и ти беше покрит с нея. Аш не мислеше, че ще искаш да се събудиш в такова състояние“, ми каза той. "Айос свали дрехите ти и те изкъпа."

Е, това беше облекчение.

Един вид.

– Какъв вид токсин?

„Този вид, който Gurgms носят във вътрешността си. Разпространява се през устата и ноктите им.“ Все още не беше мигнал. „Черните ивици по ръцете ви бяха първият знак. Когато Сайон те доведе, тези белези покриха цялото ти тяло. Имаш късмет, че си жив.“

Стомахът ми се потопи, когато погледът ми се изстреля към предмишницата ми. Нямаше никакви ивици, освен бледите розови драскотини.

Изведнъж си спомних какво беше казал Аш за змиите, излезли от Ловците. Ухапването им беше токсично. Той пропусна да спомене и ноктите на Гирмс. "Колко време съм спал?"

– Един ден – отговори той.

Сърцето ми отново затуптя силно. "Защо не съм мъртъв?"

„Аш имаше противоотрова“, каза той. „Еликсир, някога получен от растение, отглеждано точно извън Земята на сенките близо до Червената река. Мехуровата трева спира разпространението на токсина, карайки тялото да го изхвърли. Има много малко от отварата за намиране. Изборът му да ти го даде спаси живота ти, което беше изненада.“

Честно казано нямаш идея какво да кажа на това. – Мислиш ли, че е трябвало да ме остави да умра?

Появи се усмивка със затворени устни. – Щеше да му е по-добре да не ти беше дал отварата.

Погледът ми се вдигна към него. – Защото тогава щеше да се освободи от сделката?

Нектас кимна, потвърждавайки, че е един от малкото, които знаят за сделката. – Щеше да се освободи от теб.

„Уау“, промърморих аз.

„Не искам да се обиждам“, отвърна той. "Но той не избра тази сделка."

Задържах непоклатимия му поглед. "Нито пък аз."

– И все пак и двамата сте тук. Нектас повдигна вежди. – И той спаси живота ти, когато имаше смисъл само да те пусне.

Дъхът ми спря, което затрудняваше изпълнението на инструкциите на сър Холанд. „Вероятно се чувстваше зле“, разсъждавах аз, несигурен защо изобщо говоря това на глас на дракона. „Относно сделката. Той се чувства... задължен.“

Появи се усмивка със стиснати устни. „Не мисля, че решението му има нещо общо с тази сделка. Не мисля, че никое от последните му решения не е имало.

Айос пристигна малко след като Нектас ме остави в състояние на объркване. Той беше излязъл на балкона и аз притиснах чаршафа до гърдите си, докато тя изваждаше роба от слонова кост, изработена от мека материя, мислите ми се въртяха от едно нещо на друго.

Всичко, което Аш беше направил – правеше – беше заради сделката. Никоя част от мен не вярваше, че Аш чувства задължение към мен – чувство за отговорност, което се надявах да използвам.

Горчивият вкус все още оставаше в устата ми, докато Айос ми донесе робата. "Как се чувстваш?" тя попита. Лицето ѝ беше по-бледо от нормалното. Загриженост прищипа челото ѝ.

„Не сякаш съм бил отровен“, признах аз, завързвайки пояса на халата около кръста си.

– Предполагам, че това е нещо добро. Тя грабна няколко възглавници, разроши ги и след това ги подпря на главата на леглото. – Ще ти донеса нещо за пиене.

"Не е нужно да правиш това."

"Знам." Айос се понесе към масата, надигайки ръкавите на пуловера си. „Има много неща, които не трябва да правя, но избирам да направя. Това е един от тях. Уиски или вода?"

Спуснах се в купчината от възглавници. „Уиски. Наистина бих използвал малко уиски.“

Появи се лека усмивка. Взе кристален декантер, тя наля кехлибарена течност в малка чаша, след което ми донесе напитката. „Ако това не разстрои стомаха ви, предполагам, че скоро ще можете да се справите с малко храна.“

Отпих малка глътка от опушения ликьор, приветствайки ухапването, докато се спускаше в гърлото ми и разцъфна в гърдите ми. "Благодаря ти."

Нектас влезе с крачка от балкона. "Той идва."

Ръката ми трепереше. Драконът нямаше нужда да изяснява кой, за да знам, че е Аш. Нервна енергия нахлу в сетивата ми и аз отпих по-дълго от уискито, изпивайки половината чаша. Преглъщайки, вдигнах поглед.

Нектас се взря в мен.

– Искаш ли да го напълня отново? – попита Айос, ухилен.

"Не. Това... вероятно не би било разумно."

"Защо?" – попита драконът.

„По-вероятно е да направя нещо, което би попаднало в цялата част от изпадането в неприятности“, признах аз. Това, което излезе след това от устата ми, трябваше да е алкохолът, който вече развързва езика ми. – Другият Primal още ли е тук?

"Не." Усмивката изчезна от лицето на Айос. "Тя си отиде."

– Засега – продължи Нектас. "Тя ще се върне."

– Вярно – промърмори Айос, хвърляйки поглед към затворените врати.

Никой от двамата не ми направи впечатление, че са фенове на Veses. Ектор също не беше. Когато вратите се отвориха, реакциите им при споменаването на Veses отпаднаха настрана. Цялото ми същество се съсредоточи върху Аш, когато той влезе в спалнята, особено в това малко топче мъхест в гърдите ми. Заклех се, че избръмча щастливо, когато погледът му се вкопчи в моя.

Също така бях сигурен, че не уискито е това, което съставя малкото топче.

Айос и Нектас бързо се отправиха към вратите, но драконът спря. „Тя се тревожи, че консумацията на алкохол я провокира, което ѝ позволява да изпадне в неприятности.“ Челюстта ми се отключи.

– Просто си помислих, че трябва да си наясно – завърши Нектас.

„Винаги е добре да си подготвен“, промърмори Първичният и очите ми се присвиха върху него. Дълбок, дрезгав кикот дойде от дракена, когато затвори вратите. Аш не беше откъснал поглед от мен.

Погледнах го над ръба на чашата си, докато отпихах вкусна глътка. „Чувствам се

така, сякаш погрешно съм бил етикетирани като нарушител на проблеми."

– Грешно? Аш се приближи до леглото. Той не седеше на стола. Вместо това той седна на ръба на леглото до мен.

Аз кимнах.

Погледът му бавно проследи лицето ми. "Как се чувстваш? Без уискито?"

"Чувствам се... нормално." Спуснах стъклото в скута си. – Нектас ми каза, че си ми дал отвара.

"Направих."

"Не си спомням това."

„Влизаше и излизаше от съзнание. Използвах принуда – каза той и аз рязко вдишах.

„Ако не бях, щеше да умреш. Но съжалявам, че ви принудих да направите това. Беше необходимо, но силата не е нещо, което обичам да използвам."

Погледът ми се вдигна към неговия и в гърдите ми започна странно жужене, което нямаше нищо общо с топлината или уискито. Помислих си за приятеля, когото трябваше да убие. – Ти си напълно честен за това.

"Аз съм."

– Благодаря – промърморих аз, мислейки си за казаното от Нектас.

Той ме наблюдаваше внимателно. "Да ми благодариш не е необходимо."

– Мислех, че ще оцениш проявата на благодарност.

– Не и когато това включва живота ти. Трепет ме обхвана и аз вдигнах чашата, отпивайки още едно питие, докато Аш ме оглеждаше. – Нищо ли не те притеснява? попита той.

"Какво имаш предвид?"

„Почти умряхте и въпреки това не изглеждате безпокоен от това."

– Може би е от уискито.

"Не е."

Очите ми се присвиха. – Четеш ли емоциите ми?

"Малко." Главата му се наведе. – Само за няколко секунди.

"Трябва да спрете да правите това, дори за няколко секунди."

"Знам."

Загледах се в него.

"Аз ще." Появи се лека, кратка усмивка. – Как стана толкова силна, Лиса?

Лиса. Така ли нарече Весес? Спрях се да не попитам. "Не знам."

"Трябва да знаеш."

Погледнах надолу към почти празната си чаша и поклатих глава. „Аз... трябваше да бъда."

"Защо?"

Отворих устата си и после я затворих. "Не знам. Така или иначе." Преглътнах, сменяйки темата. „Значи... тези погребани богове не бяха единствените неща в Червената гора."

– Реших, че – сухо отвърна той. „Защо не ми каза? Видях драскотините. Щях да успея да направя нещо, преди токсинът да има възможност да нахлуе в системата ви. Това означаваше ли, че той не би се върнал при Весес? „Мислех, че вече си достатъчно ядосан заради боговете. Реших, че мога да ви разкажа по-късно за Ловците.

Той изобщо не изглеждаше съгласен с това решение.

„Ако знаех, че ноктите им носят токсина, щях да кажа нещо“, посочих аз.

„Ако не беше там, където не е трябвало да бъдеш, нямаше да е проблем."

Е, той имаше смисъл там. „Само да знаеш, опитах се да се скрия от тях. Те се насочваха към двореца, когато ме видяха. Погледът ми се насочи към него. – Защо мислиш, че са били тук?

„Това е добър въпрос. Ловците рядко имат причина да идват в Земята на сенките. Той ме изучаваше. – И сигурен ли си, че видяхте такъв тип Бугм?

Кимнах, когато безпокойството се процеди през системата ми. Това, което бях направил в гората, не можеше да ги нарисова, нали? Те бяха показали нощта в Тъмните брястове, след като излекувах вълка кию. Но как биха разбрали изобщо?

Взех още едно питие. – Ходихте ли до гробниците?

"Направих."

– Разбрахте ли как са се измъкнали от веригите си?

„Някой би трябвало много внимателно да ги освободи.“

Очите ми се разшириха. – Кой би направил това?

„Моите охранители са добри мъже и жени. Лоялен към мен. По-важното е, че никой дори не би искал да опита това, знаейки, че ако боговете успеят да намерят изхода си, това ще бъде катастрофа“, обясни той. „Други богове биха го направили, само за да видят какво ще се случи. Един от тях може да се е опитал да освободи определен затворник и да промени решението си, запечатвайки отново гробницата. Аш направи пауза. „Ако това не се беше случило днес, има голям шанс онези, които са били освободени, щяха да нахлуят в този, който отвори гробницата следващия.“

– Значи ми дължиш благодарност?

"Не бих отишъл толкова далеч."

Не мислех така.

Усещайки тежестта на погледа му върху мен, надникнах към него. Подобно на Нектас, той изглеждаше спокоен, но в него се криеше опасно напрежение. Помислих си за това, което бях разбрал преди да пристигнат Ловците и какво каза той за Земите на сенките, докато бяхме на езерото. „Защо тук всичко е толкова сиво – всичко освен Червените гори? Не винаги е било така, нали?"

„Не, не беше“, потвърди той. "Но Земите на сенките... умира."

Натискът притисна гърдите ми. „Дали защото сделката не е изпълнена?"

Намръщена вежди привлече устните му. "Не."

Изненадата проблесна в мен. Тогава това не беше ли като Rot? Нямах възможност да попитам.

– Защо беше в тази гора, Сера? – попита Аш. – Предупредих те за тях. Частта, която води до града, е безопасна за пътуване, но това е всичко. Никога не е трябвало да си в тях сам."

„Не исках“, започнах аз и след това въздъхнах. "Не е било умишлено."

„Влезе в гората. Как не е умишлено?"

Не можех да му кажа за ястреба. „Не беше като нарочно се замислих да го направя.

"Не си?" – предизвика я Аш. – Защото имам чувството, че много малко правиш без цел. Избухна дразнене. „Имам чувството, че знаеш много малко за мен, ако смяташ, че това е точно“, казах аз. – Ще те накарам да знаеш, че има много неща, които правя без цел.

– Е – протяга той, а устните му потръпнаха. "Това е успокояващо."

"Както и да е. Нямах да съм там, ако..." Спрях се. „Бях отегчен и уморен да бъда заседнал на това място."

„Заседнал? Имаш всичко това." Той протегна ръце. – Можеш да отидеш където пожелаеш в двореца...

„С изключение на вашия офис“, измърморих аз и нямах какво да обвинявам освен проклетото уиски за това. Очите му се изостриха до стоманено сиво, когато бързо добавих: „Не знам дали сте прекарвали много време в библиотеката, но това не е най-вълнуващото място."

– И мислиш, че офисът ми е?

Изсумтя като малко прасенце. „Сигурен съм, че беше наскоро“, казах, като вдигнах чашата, само за да осъзная, че съм я довършил.

"Какво трябва да значи това?" – попита той, когато започнах да се навеждам към нощното шкафче. Той взе чашата от мен и я остави.

Повдигнах вежди. "Наистина ли? Сигурен съм, че офисът ви е бил много стимулиращ и очарователен."

Аш се отпусна и тих смях разтвори устните му. "По дяволите."

"Какво?" Стиснах ръба на чаршафа, където се събираше в скута ми.

"Ти ревнуваш."

Жега се покатери по врата ми. – Съжалявам, но не те чух правилно.

Той отново се засмя, но звукът свърши твърде бързо, когато се наведе напред.

„Всъщност ревнуваш. Ето защо отидохте в тези проклети гори.

"Какво? Не затова отидох."

"Пълни глупости."

Очите ми се разшириха като гняв, смесен със смущение и за съжаление, уиски. "Знаеш ли какво? Добре. да. ревнувах. Бяхте твърде заети, за да говорите с мен за повече от пет секунди през последните няколко дни, оставяйки ме сама, както винаги. Да се

разхождам сам из двора. Яж вечеря сам. Лягай сам. Събуди се сам. Наистина започвам да се чудя какво направих в този живот, за да заслужа винаги да съм сам."

Очите му се разшириха от изненада. Нищо, което излизаше от устата ми, не трябваше да се споделя. Това не беше акт. Трик. Това беше истината и не можех да се спра.

„Единственият път, когато виждам някого, е когато някой от пазачите ви се опитва да ме последва незабележимо или някой ми носи храна.

Челюстта на Аш се разхлаби в някакъв момент и не бях сигурен на какво беше в отговор, нито дори вече бях сигурен какво точно казвам. Бях като изригнал вулкан.

"Значи да. Отново останах тук сама, докато бъдещият ми съпруг е зает да прави каквото и да е с Primal, който се държеше ужасно добре запознат с теб. Така че, разбира се, бях ревнив. Това прави ли те щастлив? Забавен? Така или иначе, всичко това е толкова безсмислено, че дори не е смешно."

Той се взря в мен. – Защо смяташ, че заслужавах да бъдеш сам?

От всичко, което казах, на това ли се фокусира той? "Не знам. Ти ми кажи. Нямам идея. Може би просто нещо не е наред с мен. Може би моята личност е огромно отблъскване – казах аз, започвайки да се отблъсквам от възглавниците. „Искам да кажа, че съм обезпокоителен и заядлив..."

„Уау“ Аш се размърда и сложи ръка от другата страна на крака ми. Горната му част на тялото ми пречеше да се движа, освен ако не исках да се опитам да го съборя настрана. – Можеш ли да останеш седнал?

„Не искам да стоя седнал. Мразя да съм неподвижен. трябва да се движа. Свикнал съм да се движа наоколо, да правя нещо различно от абсолютно нищо“, троснах се аз. „И дори не искам да говоря за това. Сигурен съм, че и ти не, тъй като си толкова зает..."

"Сега не съм зает."

"Не ме интересува."

Очите му пламнаха. „Тогава може би ще искате да знаете, че не се наслаждавам дори на един миг в присъствието на Весес."

"Наистина ли?" Изкашлях се сух смях, който ме заболя в гърба. "Тя е красива."

"Така? Какво значение има това, когато тя е отровна като усойница? Не само че не ѝ вярвам, но и не я харесвам. Тя е..." Мускул отново се сви в челюстта му. – Тя е от най-лошия вид.

– Тогава защо беше тук? Защо ѝ позволи да те докосне? Някак си успях да не питам това, слава на боговете.

"Вие вече знаете. Тя чу, че съм взел съпруг и беше любопитна.

– Защо изобщо ще ѝ пука?

– Защо?

Затворих уста.

Времето се проясни зад зениците му и той замълча за момент. „Не исках да те карам да се чувстваш... сам тук. Не знаех дали имаш нужда от място или не и казах на другите да ти дадат време. Това зависи от мен." Той беше по-близо, ароматът му ме дразнеше. – Но аз те избягвах.

Усетих внезапно рязко падане в стомаха. – Вашето потвърждение на това, което току-що казах, не е точно необходимо.

„Това не е, защото си обезпокоителен или заядлив. Всъщност намирам тези черти за странни... примамливи“, каза той.

„Кой в здравия си ум би намерил това примамливо?"

„Това е още един добър въпрос“, отвърна Аш и аз започнах да се намръщя. „Но аз те избягвах, защото когато съм около теб за повече от няколко минути, интересът ми към теб бързо засенчва всеки здрав разум. И това е разсейване - усложнение - не мога да си позволя."

Усетих странно обръщане в гърдите си, което не разбирах. "Пълни глупости."

– Това ли наистина мислиш?

"Не знам какво мисля, но знам, че думите не означават нищо." Срегнах погледа му и не знаех дали моят дълг подхранва думите ми или нещо също толкова ужасно. „Така че, както казах по-рано, когато става дума за твоя интерес, ти говориш предимно, Никтос. Това е, което аз..."

Аш се движеше толкова бързо, че едната му ръка беше върху бузата ми, а устните му бяха върху моите, преди дори да успея да поема следващия си дъх. Нямахме нищо меко, сладко или бавно в това, докато пръстите му се пръснаха по лицето ми. Целувката му

ме заклея ми за секунди и аз отвърнах без колебание, без да се замислям. Сграбчих предната част на туниката му и му отвърнах на целувка също толкова яростно. Той потръпна и след това се изправи, удържайки тежестта си с другата си ръка, докато ме преодоля. Телата ни не се докосваха, но той ме задържа точно там, подпрян на планината от възглавници, докато сетивата ми се въртяха. Езикът му се претърколи върху моя и примитивен звук изръмжа от него, когато последвах примера му.

Той вдигна глава, дишайки тежко. „Знаеш ли коя е най-трудната част, Лиса? Дори не знам защо се боря с тази нужда. Щеше да ме имаш, нали?“

– Да – прошепнах без намек за срам или вина. Това беше истината, дори и да нямаше сделка, нямаше задължение да бъде изпълнено. И това трябваше да ме ужаси.

– Бих те имала. Устните му се извисиха над моите. Трепет премина през мен, докато върховете на пръстите му се влачеха от страни на гърлото ми и през рамото ми. – Щеше да ме имаш.

Тези пръсти следваха извивката на робата, плъзгайки се по подутината на гърдите ми. „Да“

– Тогава защо не можем? Палецът му плъзна по камъченото зърно, докато обхвана гърдите ми. „Не е нужно да усложнява нещата. Това вероятно ще направи това споразумение между нас по-лесно“, размишляваше той, докато ръката му се спусна по-надолу, далеч от пулсиращата ми гърда и надолу по склона на корема ми. – Може би тогава нямаше да се тревожа, че ще се скиташ в Червената гора.

„Не съм се лутала нарочно“, казах аз, пулсът ми туптеше.

„Не. Просто неволно.“ Той захапа устните ми, докато ръката му се плъзна между половините на робата. Усещането за хладната му плът срещу долната част на корема ми накара да ахна. – Отвори краката си за мен, Лиса. подчиних се.

„Това ли ще бъде единственият път, когато наистина правиш това, което те моля, без да се биеш?“

„Вероятно.“

Смехът на Аш дразнеше устните ми, хладните му пръсти се плъзнаха между бедрата ми, изтръгвайки ахкане от мен. „По дяволите“, изхриптя той, докосвайки устните ми с моите. – Толкова си великолепно мокър. Той прокара пръста си през мокрото с бавни, дразнещи движения и след това го прокара в мен. Изстенах, дърпайки ризата му. „И издаваш толкова великолепни звуци. Те са като песен.“

Тялото ми потрепери, когато пръстът му започна да се движи. Започнах да движа бедрата си, но ръката му замлъкна. „Недей.“ Той вдигна глава и изчака, докато отвори очи. – Не мърдай, Лиса. Той вкара пръста си обратно, колкото може по-дълбоко. „Може да се чувствате добре, но тялото ви е преминало през много днес.“

– Не мисля, че мога да остана неподвижна. Кръвта ми зашумя, докато палецът му минаваше по снопа от нерви.

– Тогава спираме. Погледът на Аш се вкопчи в моя и той добави още един пръст, като ме изпъна. „Не можеш да ми дойдеш на пръстите и няма да мога да те вкуся отново. Не искаш да спра, нали?“

„Не.“ Стиснах туниката му в юмрук.

– Тогава не мърдай.

Сърцето туптящо, гледах го как се облегна. Погледът му напусна моя и тръгна бавно надолу, над плиткото издигане и спускане на гърдите ми до мястото, където робата се беше разделила до пъпа ми. Можеше да види най-интимната част от мен, а това не беше нещо като обляния с лунна светлина бряг на езерото, или дори когато беше застанал зад мен в стаята за къпане. Нямаше да се крие нищо. Не че исках. Дори не защото бях напълно на неговата воля и се опитвах всичко да остана неподвижно, докато той движеше пръстите си по-бързо, въртейки палец върху пулсиращия сноп от нерви. Гледах го как гледа себе си – дългите му хлъзгави пръсти пъхаха между разперените ми бедра. Никога не бях виждал нещо толкова... еротично през целия си живот.

Тялото ми се сви, когато дихателен стон разтвори устните ми. Бедрата ми се дръпнаха и Аш ги стисна, пръстите му се притиснаха в плътта, задържайки ме неподвижно.

Земетресение ме удари.

„Това е.“ Гласът му беше почти гърлен, тон, който никога преди не бях чувал от него. „Усещам те.“

Неговият запален фокус обгаря кожата ми, превръщайки кръвта ми в течен огън. Всяка

точка от тялото ми сякаш се стегна изведнъж. Пръстите му се забиха в мен и аз започнах да треперя. Той издаде дрезгав стон, когато се разделих, потънал в вълните на удоволствието, когато главата ми отново падна назад. Блаженство ме обхвана, облекчи опънатите мускули и изчисти мислите ми. Не се превърнах в нищо, не по начина, който ми беше до болка познат. Не по начина, по който се чувствах сам, недостоен и нечовечен. аз Който и да бях. Но аз присъствах и мекото докосване на устните на Аш до моите напомняше за това.

Все още бях там, когато той отпусна ръката си от мен и я вдигна. Зърнах дразнещо зъбите му, докато прибираше пръсти в устата си. Цялото ми тяло реагира при гледката и се сви.

Появи се усмивка, когато той наведе ръката си, а след това и устата си, целувайки ме, този път нежно, бавно. Имаше нещо сладко в плитките, почти колебливи целувки. Те също бяха лоши, защото опитах себе си от устните му.

Продължих да потъвам във възглавниците, без кости, докато устата му напусна моята. Той отметна кичур коса от лицето ми. "Тридесет и шест."

Очите ми се отвориха. "Какво?"

– Лунички – каза той, бузите му... по-розови от обикновено. – Имаш тридесет и шест от тях на лицето си.

Това странно, бучещо усещане премина през гърдите ми. – Наистина ли ги преброихте?

"Направих." Аш се поклати назад. „Направих го първия ден, когато бяхте тук.

Преброих ги отново, за да се уверя, че съм правилен. Бях." Той оправи разхлабената вратовръзка на робата ми. „Наистина се надявам, че не е останало съмнение, когато става въпрос за интереса ми към теб."

"Няма."

"Добре."

И беше добре. трябва да се чувствам добре. Привличането му към мен беше много истинско. Това беше стъпка в посоката, която трябваше да предприема. Все пак настъпи безпокойство.

Погледът му се вдигна към моя и бавното въртене на етер имаше почти хипнотичен ефект. "Трябва да почистя и да се преоблека."

Веждите ми се свиха и започнах да питам защо, когато той се надигна и видях, че бричовите му са по-тъмни на бедрата и таза. Материалът изглеждаше влажен. Беше ли намерил освобождаване? Очите ми се стрелнаха в неговите. Не го бях докосвал. Дори не се беше докоснал.

На пълните му устни се появи изкривена усмивка. „Както казах, надявам се, че няма съмнение относно интереса ми.

Липсвах думи, докато той вървеше към вратите, присъединявайки се към нашите стаи. Аш спря и ме погледна обратно. "Ще се върна."

Не казах нищо, когато той завъртя резбата и отвори вратата, изчезвайки в мрака на стаите си. Тъпото го гледах как затваря вратите, като си мислех, че е странно, че една ключалка и твърде тънък лист разделят стаите ни.

Затваряйки очи, потънах във възглавниците. Не мислех, че ще се върне и точно сега това вероятно беше за най-доброто. Не... се чувствах добре. Трябваше да е уискито и каквото и да било в тази отвара.

Мекото щракване на врата няколко минути по-късно отвори очите ми. Погледнах, всички мисли минаха при вида на Аш.

Беше се почистил и преоблякъл, облечен в широки черни панталони и бяла риза, с навити ръкави и отворена яка. Косата му беше влажна и отметната от забележителните линии на лицето му.

И той се беше върнал.

Както беше казал, че ще го направи.

Сърцето ми започна да гърми, бие толкова бързо.

Аш спря до ръба на леглото. „Знам, че трябва да си починеш. Знам, че трябва... да те оставя, но аз..." Гърдите му се вдигнаха с дълбоко дъх. „Ако е наред с теб, просто бих искал да съм тук с теб. Това е всичко. Просто бъди тук."

Гърлото пресъхна и стомахът потъва, кимнах. "Това е наред с мен."

Той не помръдна цяла вечност и това ме накара да се замисля дали е помислил, че ще му откажа. Но след това той отпусна дългото си тяло върху леглото до мен. Той беше отстрани, с лице към мен и може би спрях да дишам, когато погледът му срещна моя.

"Добре ли си?" – попита той след няколко мига.

– Да – изръмжа аз.

Едната вежда се вдигна. – Сигурен ли си?

"Хм нали."

Той се ухили. "Изглеждаш замръзнал."

"Дали?"

„Да“

"Не искам да." Бузите ми се стоплиха. „Просто... никога преди не съм лежал с някого.“

"Наистина ли?" В гласа му се прокрадна съмнение. – Предполагах, че имаш.

– Не, чакай. Очите ми се разшириха. „Искаш да кажеш да правим секс? да. Направих това.“ аз се стегнах. – Това притеснява ли те?

"Не." Той се засмя, оставяйки едната си ръка да лежи в пространството между нас. – Тогава какво имаш предвид?

„Искам да кажа, че никога не съм лежал в леглото с някого. Спя или почива до тях“, обясних аз. "Никога."

"И аз нямам." Очите му бяха меко сиви, пулсът на кожата приглушен зад зениците.

– Спя до някого?

"Че. Или нещо наистина. Не с Veses. Не с никого. Никога преди не съм лежал с никого."

Въпреки че подозирах, че няма много опит въз основа на това, което беше казал на езерото, шокът все още ме вълнува. Бих си помислил, че има някакъв опит. "Защо?" – попитах аз и веднага след това се свих. "Съжалявам. Това вероятно не е моя работа..." „Мисля, че е така“, каза той и отново се появи онзи проклет, странен вихър. Той вдигна опашката на плитката ми от мястото, където беше паднала върху ръката ми. "Не знам. Просто никога не позволявам на нещо да стигне дотам. Изглеждаше твърде голям риск да се сближиш с някого."

Остръ резен скръб проряза гърдите ми, нежелан, но там. Може да е заради другите първични, но си мислех, че има много повече общо с това, което се беше случило с родителите му.

Мислех си за боговете на стената.

Помислих си как Нектас е единственият, когото съм чувал да го наричат Аш. Нямах представа дали това символизира нещо или не, но той каза, че е риск да се сближиш с някого.

– Имаш приятели – казах аз. „Ектор? Рейн? Сайон...“

Той ме погледна, докато прокараваше палец върху плитката ми. „Те са лоялни пазачи. Имам им доверие.“

Бях готов да се обзаложа, че въпреки че той беше споменал Латан като приятел, вероятно това не беше нищо повече от дума за него – без действителен смисъл зад това. Гърлото ми изгаряше, докато се вирах в белега на брадичката му. Животът му изглеждаше самотен като моя.

И може би затова попитах какво направих. Въпрос, на който не бях сигурен, че искам отговор, дори и да имах нужда от него. – Защо поемаш този риск сега?

Гъстите мигли се повдигнаха и стоманеносивите очи пронизаха моите. „Защото изглежда не мога да се спра, въпреки че знам по-добре. Въпреки че знам, че вероятно ще се мразя за това. Въпреки че вероятно ще ме намразиш.“

Глава 31

„Можеш да го направиш“, развесели се Айос, стиснала ръце под брадичката си. "Просто скачай."

Пурпурно-черният дракон витаеше на ръба на камъка, а кожените му криле бяха извити високо. Затаих дъх, когато Рейвър скочи във въздуха, вдигайки криле. Под скалата Джадис размърда зелено-кафявото си тяло в развълнуван кръг. Рейвър се потопи несигурно и двамата с Айос пристъпихме напред, докато той се извиси над главите ни с тръпка на победа.

„Слава на боговете“, измърморих аз, издишвайки тежко, когато той се изправи и се

плъзга. Гледах Рейвър да помита във въздуха, наполовина уплашен, че ще падне без причина. "Не мисля, че съм бил по-стресиран през целия си живот."

Айос се засмя тихо, докато метна меден кичур коса на рамо. "Същото." Тя ме погледна. "Как се чувствате днес?"

"Чувствам се добре." Джадис изчурулика, като се втурна по земята на двора, издигайки сив прах, докато следваше Рейвър. Погледнах надолу към ръката си.

"Драскотините са едва забележими."

„Късметлийка си, че си получил противоотровата, когато си го получил“, отбеляза Айос, наблюдавайки дракена. "Още няколко минути и можеше да е твърде късно."

Кимнах разсеяно, мислите ми веднага се насочиха към спалнята ми и към Аш. Емоциите, които ме обхванаха, обхванаха цялата гама. Всичко от това странно усещане за бучене до дълбоко вкоренено чувство на безпокойство. Бях заспала до него предишната нощ.

Не знаех кога точно се е случило. Между нас настъпи тишина, докато той продължаваше да си играе с плитката ми. Не бях сигурен колко дълго остана до мен. Той беше изчезнал, когато се събудих, но миризмата му остана по възглавниците и чаршафите.

Помислих си, че може би е прекарал цялата нощ с мен.

И това беше добър знак – страхотен.

Захапах долната си устна, докато се обърнах обратно към Айос и дракена. Богинята беше показала тази сутрин със закуска – такава, която яде с мен в моите покои. След това тя ме попита дали искам да се присъединя към нея на разходка. По някакъв начин се озовахме тук с дракена и се чудех дали Аш има нещо общо с това. Ако беше казал на Айос, че нямам нужда от място. Не попитах, защото това изглеждаше като доста неудобен разговор. Освен това все още не можех да повярвам, че си признах, че се чувствам така, сякаш съм направил нещо, за да заслужавам да бъда сам.

Шибано уиски.

Джадис излети през двора, очевидно се опитваше да набере достатъчно скорост, за да излети, нещо, което вече беше опитвала няколко пъти. Айос я последва, когато Рейвър кацна малко грубо до камъка. Той ме наблюдаваше от няколко крачки, очите му се присвиха. Около него имаше замислен поглед, почти предпазлив. Протегнах ръка към него, когато Джадис го надникна иззад единия ми крак. Рейвър наклони глава настрана, докато прибираше крилата си назад.

– Не си много доверчив, нали? – отбелязах аз, спускайки ръка, когато мислите ми се върнаха към вчера.

Хвърлих поглед обратно към Айос. Тя беше хванала Джадис за ръката, отвеждайки тъпчещия, извлечен от твърде високия камък. "Може ли да ти задам въпрос?"

"Сигурен."

– Става дума за Първичния, Весес – казах аз и Айос се вдърви малко, когато Рейвър отново полетя. „Направих впечатлението, че никой тук не я харесва, а Аш каза, че е най-лошият вид. Имала ли е нещо общо с боговете на стената?"

Вятър се вихреше през двора, вдигайки и разхвърляйки кичурите на косата ѝ, когато тя пусна ръката на Джадис и се изправи. „Не, тя не е, доколкото знам, но тя... не е добре разглеждана от мнозина в Земята на сенките. Тя може да бъде доста отмъстителна, когато е ядосана или игнорирана." Айос се засмя, но звукът беше стегнат. „Срещали ли сте някога някой, който чувства, че има право на всичко, което иска? Това е Весес. И това право се простира до хората. Много богове или богини биха се радвали да бъдат обект на нейните привързаности. И мнозина го правят." Тя се обърна към мен, прибирайки кичур коса зад ухото си. „Но тя ще се фокусира върху това, което смята, че не може да има. И ако тя не успее да постигне това, тя може да бъде много негодуваща."

– И тя иска Аш? предположих.

„Само защото той никога не ѝ е оказвал такова внимание“, отговори тя. „За нея това е лично. Въпреки че никога не е проявявал интерес към никого до теб."

Докато ти.

Стомахът ми се потопи точно в момента, в който сърцето ми подскочи. Игнорирах и двете реакции. „Наранила ли е някого поради липсата му на интерес към нея?"

„Не мисля така, но тя може да направи нещата... трудни за него. Въпреки че може да не се харесва на мнозина, тя има добри връзки." Веждите ѝ се свиха. „Знаеш ли, не мисля, че винаги е била такава. Поне това съм чувал. Когато бях малка, Мицела ми разказваше истории за Весес – за това колко всеотдайна и мила е била, дарявайки

късмет на богове и смъртни, дори на онези, които не са й се молили за такова. Тя е много стара. Далеч мина времето за почивка, така че не знам дали нейната природа отчасти се дължи на толкова дълъг живот или какво.

Две неща наистина привлякоха вниманието ми. „Мицела? Имаш предвид майката на Аш? Тя кимна, когато по чертите ѝ премина слаба тъжна усмивка. „Бяхме далечни роднини. Братовчеди, както биха казали простосмъртните. Една от нейните лели или чичовци беше от двора на Китрея. Бях много млад, когато тя беше убита. Затова ли се чувстваше в безопасност тук? Заради връзката ѝ с Аш? Погледнах надолу, когато Джадис скочи на единия ми крак. „Какво имаш предвид под почивка? Като да заспя?“

„За някои, да. За други това е по-скоро като пенсиониране. Виждате ли, Primals могат да бъдат безкрайни и този вид живот е дори неразбираем за повечето богове. Въпреки че има няколко, които са станали толкова могъщи, че те също са безкрайни. И този период от време... може да изгние ума.“ Айос скръсти ръце на гърдите си, докато гледаше Рейвър да се плъзга във въздуха. „Да гледаш как светът пада и се възстановява около теб, от време на време. Да не види нищо ново. За да не се изненадвате повече и да свикнете толкова със загубата, че дори идеята за любов вече не е тръпка.“

Вълна от малки подутини изригна по кожата ми под черната туника, която носех, и се опитах да си помисля какво трябва да е това. Да живееш толкова дълго, че си видял всичко.

„Колкото по-дълго живее първичният или богът, толкова по-голям е рискът те да станат по-страхотни, отколкото човек. Някои могат да се справят с безкрайното време по-добре от други, но в крайна сметка това се отразява на всички нас. Има начини да го избегнете. Единият е да влезете в дълбок застой – да спите. Но много малко хора са правили това“, каза тя. „За тези, които не искат да спят, те могат да влязат в това, което наричаме Аркадия, място, много подобно на Долината. Градина, така да се каже. Тя позволява Възнесение на друг и мир за Първичния.“

„Това... друго царство ли е?“ – попитах аз, когато Джадис се протегна, поставяйки един нокът на другия ми крак. Нямах представа какво прави младият дракон. Тя кимна. „Но Весес не може да направи това. Никой от тях не може.“

Започнах да питам защо, когато тя погледна покрай мен, към двореца. В мрачните ѝ черти се върна усмивка. „Беле“.

Погледнах през рамото си, видях две фигури, пресичащи двора, и двете облечени в черни туники с фини сребърни шевове по яката и през гърдите.

Тази, която предположих, че е Беле, беше висока и гъвкава, кожата ѝ беше светла, златистокафява, напомняйки ми за искрящия пясък покрай морето Строуд. Коса с цвета на полунощ лежеше през рамото ѝ в гъста плитка. Чертите ѝ бяха поразително остри, очите ѝ бяха оттенък на светлина, златисто-кафяви искрящи с блясъка на кожата. Тя имаше къс меч, завързан на едното бедро. Хванах извивката на лък, който се виждаше над едното рамо.

До нея имаше мъж с богата кафява кожа, туниката му без ръкави, съобразена с широката ширина на раменете и гърдите му. Тъмната му коса беше подстригана близо до главата. Нещо в красивите му черти и безстрастната уста му беше познато.

Усмивката на Айос се увеличи, когато се приближиха. Мъжът погледна към мен, докато Бел пристъпи напред, за да прегърне Айос бързо и силно.

– Толкова се радвам да те видя – каза Айос, отстъпи назад и стисна ръцете на Беле.

– Нямахте те толкова дълго, че започнах да се тревожа.

Тъмнокосата богиня се засмя. – Трябва да знаеш по-добре, отколкото да се тревожиш за мен.

"Тревожа се за всички вас, когато си отидете." Малко от радостта изчезна от тона на Айос, създавайки ми впечатлението, че е вярно.

„Получавам ли прегръдка?“ – попита мъжът, когато Беле се отдръпна, а тъмнокафявите му очи блесяха от жар.

– Току-що те видях тази сутрин, Рахар. Айос изви вежди и аз веднага познах името. Той беше един от боговете, които бяха проверили гробниците с Аш. – Но наистина ли искаш такъв?

"Не точно."

Смеейки се, Айос все пак скочи напред, прегръщайки бога също толкова силно. Не

мислех, че богът може да изглежда по-неудобно с ръцете му, притиснати право встрани, и не можах да не се усмихна, когато Джадис най-накрая скочи от краката ми и тръгна към Беле.

„Хей, Jadis-bug.“ Беле се наведе, разтривайки дракена под брадичката си.

– По дяволите, този Разбойник лети ли? Рахар примига, гледайки нагоре към слабото осеяно със звезди небе.

„Да“ Айос хвърли поглед през рамото ѝ, докато Рейвър летеше в кръг по ръбовете на Възхода. „Той най-накрая успя да се справи днес.“

„Ти трябва да си тя“, каза Беле. Отдръпвайки очи от Рейвър, аз я погледнах. Тя ме изучаваше с открито любопитство. „Нашият бъдещ съпруг.“

Дъхът ми захъса, но аз кимнах. „Очевидно.“

Усмивката на Беле беше кратка, когато тя сложи дясната си ръка върху гърдите си и се поклони до кръста. Жестът ме отблъсна. Никой не беше правил това преди.

„Не е нужно да правиш това“, избухнах аз, когато тя се изправи. „Искам да кажа, че всъщност все още не съм Консортът. Можеш да ме наричаш Сера.“

„Само защото не е официално, не означава, че не трябва да уважавате позицията си“, каза Беле и след това бавно се обърна към Рахар.

Рахар я погледна намръщено. „Какво?“

Тя повдигна вежди, докато насочи към мен един лъскав черно боядисан нокът.

Скочих се, усещайки, че по бузите ми прониква топлина. – Наистина не е необходимо...

„Да. Така е – прекъсна ме Беле, като ме погледна. „Ако ние не ви покажем уважението към вашата позиция, тогава никой от другите съдилища не го направи. И ако не те уважават, малко вероятно е да оцелееш при коронацията, съпруг на Първичния или не. Отворих уста, но честно казано няхах идея как да отговоря на това не толкова успокояващо изявление.“

„Знаеш ли, тя има право“, размишляваше Рахар, гледайки ме. „Новините за вас вече са пътували надлъж и нашир. Мнозина са много любопитни... и объркани защо Аш би избрал смъртен за съпруг.“

Все още няхах идея какво да кажа.

– Добре – каза Айос с въздишка. „Тази първа среща не може да бъде по-неудобна.“

„Но е истина. Някои от боговете залагат колко дълго ще живее“, каза Беле.

Примигнах бавно. „Наистина ли?“

Тя кимна, когато погледът ѝ се спусна към мястото, където камата от сенчести камък беше завързана за бедрото ми. – Но Рахар ми казва, че си боец.

Вниманието ми се насочи към него и видях Джадис, който подскача след Рейвър, ухапвайки го за опашката. Не мислех, че някога съм виждал нещо по-странно... или по-очарователно.

„Чух за това как се държахте с погребаните богове“, отбеляза той. „Тя може да се бие.“

„Добре.“ Беле се усмихна, скръствайки ръце.

– Е – казах аз, поклащайки глава. „Тази коронация звучи така, сякаш ще бъде забавно.“

Смехът на Рахар беше груб и сух. „Определено ще бъде нещо.“

Смехът му отново порази акорда на фамилиарност. Погледнах го по-отблизо. Гордият набор от черти на лицето му и извивката на очите му приличаха на... „Ти роднина ли си на Сайон?“

Появи се лека усмивка. „Сайон е мой братовчед. Тоест, когато го взема“, отговори той с остри тъмни очи. – Между другото, той ми каза какво направи с камшик.

Очите ми се разшириха.

Главата на Беле наклони настрана. – Какво направи с камшик? Тя погледна към Айос.

„Знаеш ли?“

Айос поклати глава.

„Тя бутна дръжката на камшика в гърлото на някой задник“, отвърна Рахар и Айос се обърна към мен.

„Наистина ли?“ Очите на Беле блеснаха.

Преместих теглото си. „Да, донякъде го направих, но той го заслужаваше.“

Усмивката на лицето на Беле нарасна, когато Джадис изкрещя жалко, поради това, че Рейвър отново се втурна във въздуха. В погледа на Беле обаче имаше нещо друго.

Нещо, което не можах да разбера. „Странно, че един съпруг ще има такава жестока

ивица."

аз се стегнах. – Познаваш ли много съпруги?

"Правя го."

– Смъртните?

Тя ми хвърли здрава усмивка. "Не."

– И така... – прочистих гърлото си. „Признавам, че не знам много за Iliseeum и вътрешните работи на съдилищата, така че трябва ли да се притеснявам за тази коронация?“

Устните на Айос се свиха. "Добре-"

Предупредителен вик върна вниманието ми към дракена. Рейвър пляскаше диво, опитвайки се да се спусне. Стомахът ми падна. Джадис се клатушкаше на ръба на камъка, почти полупрозрачните ѝ крила се повдигнаха слабо, когато тя се наклони напред от ръба.

„Богове“. Стрелнах напред, като успях да хвана опашката ѝ, докато свих ръка под корема ѝ. Сърцето силно туптящо, аз я притиснах към гърдите си, докато чуруликаше лудо. „Още не можеш да летиш“, казах ѝ аз, без да знаех дали ме разбира или не. – Щеше да си счупиш крило.

Беле удари ръка по гърдите си. „О, съдби, за малко получих сърдечен удар.“

"Сърдечен удар? Току-що видях живота ми да проблясва пред очите ми." Рахар изглеждаше разтърсен, когато Рейвър кацна нестабилно близо до камъка. „Нектас щеше да има вратовете ни. Това е след като ни жариха.

Устните ми се извиха от образите, предоставени от това изявление, и се наведох, за да сложа гърчещия се дракон на земята. Рийвър беше точно там и крещеше. Не знам какво ѝ съобщаваше, но не звучеше красиво. В момента, в който я пуснах, тя се втурна в по-големия дракон.

„Мисля, че това е достатъчно време за забавление на открито за теб.“ Айос дебнеше след Джадис.

Сърцето ми все още биеше силно, когато Беле каза: „За да отговоря на въпроса ти за коронацията... Трябва ли да се притесняваш? Отговорът е да“, посъветва тя и аз се обърнах към нея. „И ако мога да ви дам един съвет? Каквото и да се случи, не показвайте страх.“

Съветът, който Беле беше дал, се задържа с мен, докато стоях в спалнята си, облечена само с фиш, тъй като жена, която никога не бях срещал, ме обикаляше с платнена лента в ръка.

Казваше се Ерлина. Тя беше смъртна и си помислих, че може би през третото или около това десетилетие от живота ѝ. Шивачка от Лете. И тя беше тук, за да ми вземе мерките. Не само за роклята за коронация, но и затова всъщност имах гардероб, който надхвърляше взетите назаем, разпръснати парчета.

– Ще вдигнете ли ръката си, Ваше Височество? – попита меко Ерлина.

Спомняйки си казаното от Беле, задържах желанието да ѝ кажа, че не е нужно да се обръща към мен толкова официално. Планирах да остана жив достатъчно дълго, за да изпълня дълга си, затова вдигнах ръката си.

Наблюдавах я как стъпва на малка табуретка, която беше донесла със себе си, и опъва лентата по дължината на ръката ми, а струящите се ръкави на ярката ѝ синя блуза се развяваха. После се обърна, драскайки измерванията върху дебел дневник с кожена подвързия.

Погледът ми се насочи към затворените врати на стаята, където знаех, че най-вероятно стои Ектор. Той ме беше довел в покоите ми, като ми съобщи, че шивачката е пристигнала. Все още не бях виждал Аш и когато го попитах къде е, ми казаха, че е при Стълбовете.

Той съдеше ли душите? Ако е така, какво изобщо е усещането, този вид отговорност? налягане. Представих си, че е много като да реша да използвам подаръка си.

– Другата ти ръка – инструктира Ерлина. Когато вдигнах вежда, лека усмивка се прокрадна по деликатните ѝ, почти нелепи черти. „Вярвате или не, някои хора имат ръце и крака, които не са равни. Това е рядко и обикновено се дължи на някаква травма, но смятам, че е най-добре да проверите.“

„Научавайте нещо ново всеки ден“, промърморих аз.

"Същата дължина." Ерлина кимна, докато бързо измерваше ръката ми. Тя се премести върху раменете ми, за които вече знаех, че вероятно са много по-широки от повечето

дами. И определено по-широк от нейния. Тя беше мъничка. „Знаете ли, че стъпалото ви е приблизително същата дължина като предмишницата ви?“ премигнах. "Сериозно?"

Тя надникна към мен през ресничките на миглите. „Да“

„Ха“ Погледнах надолу към предмишницата си. "Сега искам да тествам това."

"Повечето го правят, когато го чуят за първи път." Тя скочи от табуретката и отиде до дневника. Тъмнокафявата ѝ коса, която беше завила на висок кок, леко се подхлъзна, когато се обърна към мен. „Казаха ми, че предпочитате панталони пред роклите."

Вълна от изненада мина през мен, че сякаш Аш отново си е спомнил какво бях казал.

"Правя го. Направих-?" Хванах се, преди да нарека Първичния като Пепел. – Никтос ли ти каза това?

„Той го направи, когато се отби в магазина миналата седмица“, отвърна тя и стомахът ми се сви. Миналата седмица. Имах чувството, че бях тук по-дълго, но все още се чувствах като вчера, когато коленичих в каретата пред Марисол. „Щях да бъда тук по-рано, но наистина бях подкрепен от дизайни.“

– Всичко е наред – уверих я.

Появи се още една кратка усмивка. „Първо ще работя върху роклята, заедно с някои блузи и жилетки за вас, тъй като те се шият много по-бързо от панталоните.“ Тя започна да оставя дневника на масата, когато спря. „Предпочитате бричове или чорапогащи? Но преди да отговорите, в момента нося чорапогащник.“ Тя изтръгна черната материя. „Те са дебели почти колкото бричовете и са толкова издръжливи, но много по-удобни и меки. Почувствайте ги сами.“

Протегнах ръка, прокарайки пръсти по изненадващо гъвкавото усещане. „Бих си помислил, че са бричове. Чорапогащниците, с които съм свикнал, са далеч по-тънки.“

„И съмнително непрозрачен“, добави тя и аз кимнах. „Ето защо прекарах неприлично време, преглеждайки тъкани, за да намеря нещо толкова ефикасно като бричовете. Бихте си помислили, че с всички шивачи и шивачки във всички кралства, те биха подобрили функционалността на чорапогащника. Не че има нещо лошо в бричовете, но аз самият предпочитам колан, който не оставя следи по кожата ми.“

Аз се ухилих. – Тогава чорапогащи.

„Перфектно.“ Тя скочи отново на столчето.

Докато тя плъзгаше лентата под ръцете ми, за да измеря гърдите ми, аз отново си помислих какво споделиха Рахар и Беле. Ако слухът, че Аш е избрал смъртен за своя съпруга, се е разпространил до другите дворове, нямаше ли хората на Лете да чуят? И какво си помислиха?

Казах си, че не ми пука, защото няма да има значение. Не бих бил истински съпруг. Моите отговорности лежаха на Лазания. Бях тяхната кралица, дори и никога да не съм носила короната. Но все пак попитах, защото аз... не можех да се сдържа.

– Те са чували за теб. Ерлина остави табуретката, за да запише числата. „Разбира се, мнозина са любопитни. Не мисля, че някой е очаквал Негово Височество да вземе смъртен за своя съпруг.“

„Разбираемо.“

„Но те са развълнувани. Развълнуван може би е по-добра дума. И за почит – бързо добави Ерлина, като лека нотка розово оцвети пясъчните ѝ златисто-кафяви бузи. Тя държеше книгата до гърдите си. „В Лете има много смъртни“, обясни тя, изненадайки ме отново. „За Негово Височество да вземе смъртен се чувства като... признание за много от нас. Все едно, въпреки че е първичник, той ни вижда като равни, а там...е, няма много като него. Мнозина нямат търпение да се срещнат официално с вас.“

Усетих странно обръщане в гърдите си и кимнах. Не исках да мисля за Аш, който гледа на смъртните като на равни. Не защото изглеждаше смешно, а защото мислех, че е истина.

Прочистих гърлото си. „И те са развълнувани, че той се жени?“

"Разбира се." По-широка усмивка пробяга по чертите ѝ. "Искаме да го видим жив - да го видим щастлив."

Стомахът ми падна бързо, докато стоях там. – Хората от Земята на сенките... уважават ли го?

Имаше щипка в нарязаните вежди и след това проблясва разбиране. „Сигурно е трудно да повярваме, че много сме си харесали Първичното на смъртта. Преди да дойда в

Земите на сенките, щях да се смея на идеята за подобно нещо, но..." Сянка прекоси чертите ѝ, когато тя наведе брадичката си и застана до мен. „Но имаше много неща, които тогава не знаех. Както и да е, Негово Височество е лоялен към нас. Нейните дълбоки кафяви очи срещнаха моите. "И ние сме му верни."

Много въпроси се надигнаха в отговор на това, което тя сподели, както и бълбукащото чувство на безпокойство, което се настани в центъра на гърдите ми. „Откъдето... откъдето съм, не много уважавах Короната. Те нямаха причина за това."

Тя нарисова лентата около кръста ми. "От къде си?" Попитах.

Тя премести лентата към бедрата ми. "Тера."

Не знаех много за Тера, освен че тя се състоеше предимно от земеделски земи с не толкова много градове като Лазания. – Отдавна ли си живял тук?

„Предполагам, че зависи от това, което човек смята за дълго“, отвърна тя, като се отдалечи, за да заснеме измерванията. „Напуснах царството на смъртните, когато бях на осемнадесет, но не дойдох в Земите на сенките, докато не станах близо до деветнадесет. Оттогава съм тук, така че това ще бъде... тринадесет години.

– Къде бяхте преди да дойдете тук?

Тя коленичи, разтягайки лентата по дължината на крака ми. „Съдът на Далос“.

Очите ми се разшириха. „Бяхте ли в Града на боговете? С Първичния живот? Не знаех, че там има смъртни – имам предвид, освен Избраните.

„Няма“, каза тя, като замълча за момент. – Поне не когато бях там.

Объркване ме завихри, когато хладната лента притисна вътрешната страна на бедрото ми. – Тогава как ти... Замълчах.

"Аз бях избран."

Взрях се в нея, замълчах за момент. "Беше?"

Ерлина кимна.

„И ти вече не си? Не си ли се въздигнал?"

Появи се изкривена усмивка. "Не съм се възнесъл, слава на боговете."

Устните ми се разтвориха и веднага си помислих за реакцията на Аш, когато споменах Възнесението на Избраните. Тогава не беше споделил нещо, това беше ясно. "Имам толкова много въпроси."

Тя спря, гледайки ме с отворени очи. За кратка секунда ми се стори, че видях страх в погледа ѝ. Терор. Измина дълъг момент и след това тя премина към другия ми крак, измервайки вътрешния шев. Тя не каза нищо повече, докато приключи и само заговори отново, за да попита какви цветове предпочитам. Ерлина си тръгна малко след това, бързайки от стаята, сякаш беше пълна с духове.

Плъзнах ръце през робата, абсолютно объркан от това, което тя беше споделила – това, което тя очевидно нямаше да уточни. Тъкмо приключих с връзването на крилото, когато на вратата на спалнята се почука. – Да? извиках аз.

Вратата се отвори и разкри Аш. Това странно свистящо усещане отново премина през гърдите ми при вида му. Носеше тъмното облекло със сребърна гарнитура, както беше направил, докато държеше съда. Червеникавокафявата му коса беше прибрана назад до тила, придавайки на суровата красота на чертите му остър като острие.

Не го бях виждал откакто заспах. Зад него. Затова ли почувствах зачервяване на кожата ми?

Аш беше спрял точно пред вратата, сребърният му поглед беше вперен в мен – там, където пръстите ми все още бяха усукани около крилото. Видях бързо завихряне на едър в очите му и след това той се размърда, затваряйки вратата след себе си.

„Видях, че Ерлина току-що си тръгна. Мислех да те проверя, да видя как вървят нещата.

Провери ме?

Защо би направил това? Или това е просто нещо, което нормалните хора правят? Нямах представа и също не знаех защо той направи това, което накара гърдите ми да се почувстват смешни. Извадих се от ступора си. "Всичко мина добре."

"Добре."

Аз кимнах.

Аш стоеше там, аз също, нито един от нас не говори. В съзнанието си знаех, че това е идеалната възможност да засиля привличането му към мен. Не носех нищо освен парчета дантела под халата. Можех да разхлабя вратовръзката, да я оставя да се отвори. Питането за това, което Ерлина е споделила, не би допринесло много за

подкрепата на моята кауза.

Но исках да разбера как един Избран е попаднал в Земите на сенките. "Ерлина беше избрана."

Промяната в чертите му беше бърза и поразителна. Челюстта му се втвърди, а устните му изтъняха.

„Тя не ми каза много повече от това“, казах бързо, без да исках тя евентуално да си изпадне в неприятности. — Защо не се е издигнала?

Напрежението обхвана устата му. „Това ли вярват смъртните, че все още се случва с Избраните?“

аз се стегнах. „Да. На това са ни учили. Това е, за което Избраните прекарват живота си, подготвяйки се – техния Обред и Възнесение. Те служат на боговете за всички времена.“

– Не го правят – категорично заяви Аш. „Това, което знаете за Обреда и Избраните, не е нищо друго освен лъжа. Мускул тиктака по челюстта на Аш. „Обредът, който празнувате – този, на който организирате празници и партита в чест? Вие празнувате това, което в крайна сметка ще бъде смъртта на повечето от тях. Не винаги е било така. По едно време Избраните бяха Възнесени. Те са служили на боговете. Но това не е сега и не е било от много дълго време.“

Студенина проникна в кожата ми. "Не разбирам."

„Нито един Избран не е бил възнесен от няколкостотин години.“ Очите на Аш бяха с цвета на небето на Сенките. „От момента, в който Избраните пристигнат в Iliseeum, те се третират като предмети, които трябва да бъдат използвани и подарени, с които се играе и в крайна сметка се счупват.“

Обзе ме ужас, докато го гледах. Голяма част от мен просто се гмурна в отричане. Не можех да повярвам.

Не можех... богове, не можах да разбера това. Не можех да си представя факта, че тези мъже и жени, които бяха прекарвали живота си в царството на смъртните, забулени и подготвени да служат на боговете под една или друга форма, бяха взети от царството на смъртните само за да бъдат убити. В съзнанието ми се оформи усмивката на младия мъж Избран. Беше толкова широко. Истински и нетърпеливи.

И трябваше да има хиляди Избрани като него. хиляди.

"Защо?" – прошепнах аз, а стомахът ми се разтърси, докато седях на дивана.

"Защо не?"

Всмуках въздух, който не отиде никъде. "Това не е достатъчно добър отговор."

"Съгласен съм." Очите му се завъртяха бавно.

„Тогава защо Избраните са взети, ако не за да бъдат възнесени, за да могат да служат на Първичния живот и боговете?“

„Не знам защо Обредът все още се провежда“, каза той и не бях сигурен, че му вярвам. — Но те наистина служат на боговете, Сера. Те служат по техните капризи. И много от тези богове правят каквото си искат с Избраните, защото могат. Защото за някои от тях това е всичко, което знаят. Това не е извинение. Изобщо. Но докато смъртните продължават Обреда, повече Избрани ще посрещнат същата съдба.

Нажежен гняв ме обхвана и аз се изправих на крака, преди дори да го осъзная.

„Смъртните продължават Обреда, защото боговете искат това от нас. Защото ни е казано, че Избраните ще служат на боговете. Говориш така, сякаш това е наша вина. Сякаш имаме способността да кажем на боговете – първичния – не.“

„Не мисля, че смъртните са виновни“, поправи го той.

Ръцете ми се отваряха и затваряха отстрани, когато направих крачка назад. Отвърнах се от Аш, преди да направя нещо безразсъдно. Като вдигнете ниската до земята маса и я хвърлите към него. Прекосих спалнята и спрях пред балконската врата. Колис не знаеше ли, че това се случва? Или не му пукаше? Погледнах надолу към ръцете си. Не можех да повярвам, че няма да му пука. Той беше Първичният на Живота.

Но как може да не е наясно? Той беше най-могъщият от всички първични. Царят на боговете.

– Как е позволено това от Царя на боговете? – попитах аз, образът му в Храма на Слънцето се оформя. Ти, Избрани, си достоен. потръпнах.

„Защо смятате, че е забранено? Просто защото той е Първичният на живота?“ В тона му влезе острота. — Вярваш ли, че му пука?

Обърнах се към него. Нищо не можеше да се разбере от изражението му. „Да. Бих

повярвал в това."

Вежди се издигнаха. – Тогава знаеш дори по-малко за Primals, отколкото вярвах. Сърцето ми туптеше в гърдите ми. „Наистина ли предполагаш, че Колис е добре с това, че Избраният е брутален?"

Леденият му поглед срещна моя. „Не бих посмял да предполагам, че твоят Primal of Life може да бъде толкова жесток."

Вълна от бодлив гняв ме заля. „Защо би допуснал това? Защо някой би направил това?" Спомних си какво беше казал Айос. „Не може да бъде, защото са живели толкова дълго, че това е единственият начин да намират удоволствие или забавление."

„Не можах да отговоря на този въпрос – дори да започна да ви казвам, че това се дължи на загубата на човечност или просто защото гледат на смъртните като на нещо под себе си. Не знам какво покварява и гнои ума, което в крайна сметка позволява такъв тип поведение да се случи. Не знам как някой намира удоволствие в болката и унижението на другите." Аш се беше доближил. „Почти ми се иска да не си научил това. Поне още не. Някои неща е по-добре да останат неизвестни."

„За тези, които не са замесени, може би. Но за Избраните? Семействата им? Те са научени, че това е чест. Хората искат да са избрани, Аш. Как е така?"

"Не е."

– Трябва да се спре – казах аз. „Обредът. Целият акт да бъдеш Избран. Трябва да е." Нещо подобно на гордост изпълни очите му, но изчезна толкова бързо, че не можех да бъда сигурен. „И как бихте предложили да направите това? Мислиш ли, че смъртните биха повярвали, ако им кажат истината?"

– Вероятно не, ако идва от друг смъртен. Дори не трябваше да мисля за това. „Но те биха повярвали в бог. Те биха повярвали на Primal."

– Мислиш ли, че биха повярвали на Първичната смърт?

Затворих уста.

„Дори ако друг Primal дойде при тях и им покаже какво наистина се е случило, ще има съпротива. Много по-лесно е да бъдеш излъган, отколкото да признаеш, че си бил излъган."

Взирах се в него, наблюдавайки студените линии и ъгли на лицето му. Имаше истина в тези думи. Тъжен, суров. „Какво правиш по въпроса?"

Очите му търсеха моите. „Не стоя настрана и не правя нищо, дори и да изглежда така. Така го предпочитам." По ирисите му прасяха стърготини. "Така поддържам живи хора като Ерлина."

„Ти... ти я спаси? Доведохте я тук?"

– Само я скрих. Както направих за други Избрани. Опитвам се да събера колкото мога повече, без да привличам вниманието", каза той, като тъмнината се събираше под кожата му.

Само я скри? Сякаш това не беше нищо. Но достатъчно ли беше? Отговорът беше не. През годините бяха избрани хиляди. Но беше нещо.

– Все още ли е опасно за тях? Попитах. „Други богове влизат в Лета. Могат ли да бъдат разпознати?"

„Винаги има риск някой, който ги разпознава, да ги види. Те знаят това." Мускул се сви в челюстта му, когато погледът му се насочи към празната камина. "Имахме най-вече късмет."

„Най-вече", повторих тихо и си помислих за изчезналата жена и колко неохотно е бил Ектор да говори за нея. „Избраната ли е жената, която изчезна? Джема?"

Очите му с железен оттенък се насочиха към моите. "Тя е."

– И тя не е намерена?

"Все още не."

Сърцето ми се преобърна тежко. „Мислите ли, че изчезването ѝ е свързано с бог, който евентуално я признава за Избрана?"

„Вярвам, че е свързано по някакъв начин, независимо дали е била разпозната или е видяла бог, когото е познавала и е избрала да изчезне."

Това означаваше, че е възможно тази Джема да е видяла бог, който би я разпознал и толкова се страхуваше, че се паникьоса. – Къде можеше да отиде?

„От едната страна на Лета е заливът. Червената гора граничи с южната страна, а Умиращата гора заобикаля западната и северната страна. Имал съм охрана, която претърсва гората, но ако тя влезе там..."

Нямаше нужда да довършва. Ако Джема беше отишла в гората, малко вероятно беше да оцелее. Все още не вярвах, че нито една капка от кръвта ми е изтеглила тези погребани богове над земята. Но дори и да не ги е отгледала, все още имаше Сенките и вероятно дори Ловците. Избраните бяха обучени за самозащита. Не толкова широко, колкото бях аз, но те знаеха как да боравят с оръжие. Все пак се съмнявах, че ще е достатъчно.

Можех само да си представя пред какво се бе сблъскала Джема като Избрана, което я накара да поеме такъв риск. Гневът и отвращението се натовариха на гърдите ми заедно с огромна порция отричане. Поклатих глава. „Част от мен не иска да вярва на нищо от това“, признах аз. „Имам, но просто...“

Аш ме наблюдаваше внимателно, сякаш се опитваше да разбере нещо. „Не знам защо нещо от това е изненада за вас.“

Погледнах към него. "Как не може?"

„Мислите ли, че смъртните са единствените, способни на бруталност? Да нараняваш другите без причина, освен факта, че могат? Манипулиране и злоупотреба с другите? Първичните и боговете са способни на същото. Способен на много по-лошо от гняв, скука или за забавление и самоцелно удоволствие. Каквото и да може да извика въображението ви, дори няма да започне да обхваща това, на което сме способни.“ На какво сме способни? Погледнах настрани, стиснах устни. Той се беше включил в това изявление, но се опитваше да спаси Избраните. Той не беше способен на това. И аз бях тук, за да го убия. Какво щеше да стане с Избраните тогава? Дори и да е успял да спаси само малък процент от тях. богове.

Гърдите ми се сграбчиха. Не можех да мисля за тях. Не можех да си помисля какво би могло да се случи, когато знаех какво ще се случи с хората от Лазания, ако не преценя всичко това. Преглътнах трудно. „Казахте, че това се случва на повечето от тях. Освен тези, които си скрил, оцелели ли са някои?“

„От това, което можах да науча от онези, които помагат да се преместят Избраните и да им намерят някаква прилика на безопасност, някои от Избраните изчезнаха.“

"Какво означава това? Те не могат просто да изчезнат."

"Но те го правят." Той срещна погледа ми. „Няма признаци, че са били убити, но много от тях никога повече не се виждат или чуват. Просто ги няма.“

Глава 32

От момента, в който се качих в леглото, се мятах и се обръщах, заспивайки само за няколко минути преди да се събудя, откривайки, че се вирах във вратите на покоите на Аш.

Това, което научих днес, ме преследва, колкото и да се опитвах да го спра. Истината за случилото се с Избраните. Знанието, че толкова много богове са способни на такава жестокост. Вероятната възможност Колис, най-великият първичен от всички тях, да е наясно с това. Всичко обикаляше и обикаляше, въпреки факта, че нищо от него нямаше значение. — Само Лазания — прошепнах на тихата стая.

Претърколих се по гръб и се взрях в тавана от сенчести камък. Но какво ще стане, ако успея? Ами ако спра Rot? От какво, по дяволите, спасявах Лазания в края на деня, ако Първичният на живота и боговете, които му служеха, нямаха проблем с жестокостта на Избраните? Отговорът изглеждаше прост. Имаше милиони в Лазания и само хиляди Избрани, които потенциално трябваше да бъдат взети. Някой пожертва ли малкото, за да спаси многото? Не знаех, но не беше като да не осъзнавах, че смъртта на Аш ще причини смърт, тъй като Първичната сила беше освободена и намери нов дом. Дори не знаех защо си мисля за това.

Изстенах, когато се преместих на една страна. Нямаше да съм тук, ако успея.

Вероятно щях да бъда унищожен — душата и всичко останало. Избраните не бяха мой проблем. Политиката на Iliseeum не беше мой проблем.

Обръщайки се по гръб и след това настрани още веднъж, разочарованието най-накрая ме изгони от леглото. Хвърлих завивката настрани и се надигнах, докато хванах нелепо

малкия ръкав на нощницата, която Айос постави в гардероба първия ден. Издърпах го през рамо и го подплатих бос по каменния под. Грабнах козината, хвърлена от задната част на шезлонга, я наметнах на раменете си, излязох на балкона и в тишината на нощта на Shadowlands. Отидох до парапета, държейки одеялото плътно, докато редкият бриз повдигаше пуснати кичури коса, хвърляйки ги по лицето ми. Тъмночервените листа на Червената гора се люлееха отвъд двора. Колко богове са били погребани там? Друг случаен въпрос, който би...

– И не мога да спя?

Задъхнах, като се завъртя към звука на гласа на Аш. Той седна на леглото пред балкона си. Сребристият блясък на звездите отгоре покриваше ръката, опряна на едното коляно, и широката, гола шир на гърдите му. Сърцето ми затуптя още по-силно, докато най-странното желание да се втурна обратно вътре и да се хвърля под завивките ме удари.

Някак си успях да не го направя. – Не те видях – казах накрая и след това се изчервих. Очевидно. "Не, не мога да спя." Отдръпнах се от парапета. – От колко време си тук?

"Час. Може би по-дълго."

"Всичко наред ли е?" Попитах.

Той кимна. "По някакъв начин."

Направих още една малка крачка напред. "Какво означава в известен смисъл?"

„По начин, по който нещата са наред, защото съм жив“, отвърна той след миг и въпреки че повечето му черти бяха в сянка, усетих интензивността на погледа му.

„Мога да си представя защо не можеш да спиш след това, което научи днес.“

"Умът ми няма да се затвори."

– Познавам чувството.

Наблюдавах го. „Често ли мислиш за Избраните?“

"Винаги." Последва дълга пауза. – Сигурен ли си, че си добре?

Той го беше попитал веднъж по време на споделената ни тиха вечеря. Той беше загрижен за това как се справям с това, което бях научил за Избраните. И аз... е, беше необичайно за мен да получавам това. "Аз съм." Прокарах крак по гладкия камък. „Може да съм склонен към импулсивност, както сър Холанд би казал доста често, но също така имам доста практичен ум.“

"Ти правиш?"

Хвърлих му тъмен поглед. „Това, което се опитвам да кажа, е, че се справям с нещата. Какво научих днес? Ще се справя с това.“

Той ме изучаваше от сенките. „Знам, че ще го направиш. Това правиш. Справяйте се с всичко, което ви хвърли по пътя.“

Вдигнах рамо.

Той замълча и след това каза: „Искаш ли да се присъединиш към мен?“

Усещане за препъване нахлу в гърдите ми. "Сигурен."

„Не звучиш твърде уверен в този избор“, каза той и чух усмивката в гласа му.

„Не, убеден съм в избора си. Просто съм... изненадан – признах аз.“

"Защо?"

Вдигнах рамене още веднъж, докато раздвижих краката си, казвайки си, че това е добра изненада. Искането му да остана тук с него трябваше да означава нещо. Седнах до него и гледах напред.

Аш замълча няколко мига. „Не те избягвах днес. Бях при Стълбовете.“

– Не мислех, че си такъв. Погледнах го и се напрегнах, когато си спомних нещо, на което майка ми някога ме е научила. Можете не обичат да отговарят за времето, което не са прекарвали с теб, каза тя. И като се има предвид какво направих предишния ден, трябваше да си спомня този съвет, който иначе бих пренебрегнал в друга ситуация. – Искам да кажа, че не е нужно да ми обясняваш местонахождението си.

Пръстите му се движеха неспокойно пред свитото му коляно. "Чувствам се така, както след снощи."

Фокусирайки се върху върховете на дърветата отвъд стената, устоях на желанието да притисна ръката си към бузите си и да видя дали са толкова горещи, колкото си мислех.

„Имам чувството, че също трябва да ви уведомя, че една от причините, поради които не мога да спя, е, че продължавах да гледам проклетите врати на спалните ви.“

Погледът ми се върна към него.

„И тогава лежах и се чудех защо, по дяволите, поставих вашите покои до моите. Звучи като добра идея – каза той и коремът ми се преобърна. „Сега не съм толкова сигурен. Защото прекарах твърде много време, мислейки, че всичко, което трябва да направя, е да извървя няколко фута и тази стая няма да е празна. щяхте да сте там.“

Усещането за спъване се превърна в падане. – И това е нещо лошо?

"Нерешен."

Засмях се, гледайки настрана. „Е, чувствам, че трябва да ви съобщя, че и аз се взирах в тези проклети врати, а съм само на няколко метра и...“

"И какво?" В гласа му се събраха сенки.

„И нямам нищо против да се занимавам с лоши идеи“, казах му.

Аш се засмя. – Не би, нали?

Ухилих се, докато издърпвах ръбовете на хвърлянето до брадичката си. "Аз съм особено талантлив да се ангажирам с лоши идеи." Прочистих гърлото си, търсейки какво да кажа. „Срещнах Рахар и Беле днес.“

"Знам."

Веждите ми се повдигнаха, когато го погледнах през рамо. "Как?"

„Видях те за кратко, когато се върнах да проверя за охраната. Бях зает, но все пак осъзнах къде си. с кого си бил. Когато си тръгна.“

„Е... Това звучи страховито.“

„Говорих и с Рахар и Беле.“ Той се премести достатъчно напред, че звездната светлина погали лицето му. Устните му се развесели.

Устните му бяха толкова изразителни. „Днес също научих нещо интересно от тях.“

– За залозите, които правят боговете на други съдилища? – попита Аш.

въздъгнах аз. „Да“

– Не трябваше да ти казват това. И Рахар, и Бел често говорят, преди да мислят.

„Е, тъй като съм добре запознат с това, не мога да им противопоставя“, казах аз.

„Къде беше Беле? Айос реагира така, сякаш я нямаше дълго време.“

„Тя е малко ловджийка. На информация. Тя има умение да се движи невидимо, така че обикновено е в други съдилища, опитвайки се да разкрие информация, която може да бъде полезна.“

"Полезно за какво?"

– Имаш много въпроси.

– Имаш много отговори. Погледнах го. „Тя ли е някой, който помага да се измъкнат Избраните от Далос?“

– Тя е – потвърди той.

Обмислих това. – Знаят ли за сделката, сключена от баща ти?

„Не го правят, но съм сигурен, че подозират, че не всичко е както изглежда.“

Кимнах бавно. Представях си, че всеки, който познава Аш, ще има въпроси за това, че се появява на случаен принцип със смъртен съпруг. „Как се развиха нещата в Пиларс? Имаше ли души, които трябваше да се съдиш?“

„Имаше и нещата вървяха както добре, така и зле. Никога не е лесно да направите този избор. Животът е важен, лиса, но това, което идва след това, е цяла вечност. Знам, че мнозина вярват, че нещата са черно-бели. Че ако направите това или онова, ще бъдете възнаградени с рая или ще бъдете наказани.“ Той вдигна ръка и отметна назад кичур коса, който беше паднал върху бузата му. „Никога не е просто. Има хора, които правят ужасни неща, но това не винаги означава, че са ужасни хора.“

Извих се към него, вдигнах крак на леглото. „Можете да кажете това, защото виждате душата оголена след смъртта. Щеше да знаеш.“

„Да, но все още виждам петната от това, което направиха. Той засенчва много от доброто, но някои съществуват в нюанс на сивото, където не е толкова лесно да се съди, както би бил човекът, който се моли на боговете да сложат край на живота на другите.“

Веждите ми се повдигнаха. – Хората се молят за това?

„Изгубих бройката колко пъти някой е идвал в Храма на сенките, призовавайки бог, за да причини смърт на друг. Аз... – Той издиша бавно. „Имаше време, когато отговарях на тези призовки.“

замълчах. Боговете често отговаряха на призовки, но той трябва да е бил като баща си.

„Ще вляза в Храма на сенките и ще чуя думите на смъртните. Вслушайте се в услугите, които поискаха – живота, който искаха да сложат край. Веднага разбрах, че някои са лоши. Развалени и изгнили до основи“, ми каза той. „Те поискаха смърт за печалба или заради някаква дребна дреболия. Мотивите им бяха мор, който знаех, че не мога да позволя да се разпространи. Те не напуснаха храма.“

Пръстите ми се отпуснаха върху одеялото. Имах чувството, че знам защо не си тръгнаха.

– И тогава имаше и други. Пръстите му бяха замръзнали, но бяха сковани. „Тези, които са поискали смъртта на друг, защото са потърсили помощ от брутален работодател или насилник. Някои, които бяха изтласкани до крайните си точки и не виждаха друг вариант, защото нямаше такъв. Дори и тези хора да не са навредили на друг, намерението все още е налице. Трябва ли да бъдат наказани? Трябва ли да се третират по различен начин? Какво ще кажете за тези, които убиват, за да защитят себе си или другия? Те не са като другите, но престъпленията им са същите.“

– Как... как знаеш какво да правиш?

„Всичко, което мога да направя, е да погледна живота им като цяло. И всеки път, когато осъдя някоя душа, винаги се чудя дали това е правилният избор. Наказвах ли някой, който не го заслужава? Или пуснах някого твърде лесно? Питам го всеки път, въпреки че знам, че никога няма да получа отговор.“

„Не мога да си представя да направя този избор“, признах аз. „Какво направихте за тези, на които отговорихте? Тези, които искат смъртта на друг, защото са били наранени?“

„Не съм сключвал сделка с тях. Никога не сключвам сделки. Но аз предоставих услугата, която търсеха. Мускул се сви по челюстта му, докато се взираше напред. „Намерих човека и сложих край. Казах си, че не ми е приятно. Че премахвах злото от царството.“

– Но това не беше ли вярно? Попитах. „Ти го направи, но не по... извратен начин. Наслаждавахте се на правосъдието. Знанието, че те никога не биха могли да наранят друг човек, а ти си този, който се увери в това.“

Погледът му се плъзна към моя и той кимна. – Странно нещо, което знаеш.

Одеялото се плъзна по ръцете ми, събирайки се в лактите ми. – Защо в крайна сметка се отдръпна?

„Защото смъртта спря да оставя следа“, отговори той. „И започнах да се наслаждавам, особено в момента, в който разбрах точно кой съм, който или отговори на призовката им, или ги посети в дома им. Осъзнаването, както просветна в очите им, че не само ще отнема живота им, но ще имам и душите им за вечността. Тогава спрях – когато се отдръпнах и оставих боговете да отговорят на призовките. Рахар обикновено го прави сега.“

Поех треперещ дъх. „Как... как разбра, че се стига до този момент?“

За миг не каза нищо, но усетих погледа му върху себе си. „Това не е нещо, което можеш да опишеш с думи. Това е нещо, което просто знаеш.“

Просто нещо, което знаеш. Дръпнах половините на одеялото, а думите ми се натъпкаха в гърлото. – Сега четеш ли емоциите ми?

„Не“, отговори той. „Трябва ли да бъда?“

Поклатих глава, дори не исках да знам какво ще вземе от мен. Дори не бях сигурен какво чувствам. „Убих.“

Аш не каза нищо, но усетих погледа му в мен.

„Предимно мъже. Не добрите.“ Думите бяха груби до гърлото ми. „Насилници.

Потребители. Изнасилвачи. Убийци. Никога не съм се замислял да го правя. Все едно не се събудих един ден и не реших да отнема живота на някого. Помогнах на доведената ми сестра да извлече застрашени деца и просто щеше да се случи. Или понякога майка ми...“

„Твоята майка?“ Тези две думи паднаха като леден дъжд между нас.

Аз кимнах. „Тя ме използваше за изпращане на съобщения – от вида, който не би се считал за акт на Короната.“ Знаех, че няма причина да споделям нещо от това.

Съмнявах се, че ще ми помогне, но имаш чувството, че дълбоко в мен се е разцепил печат, пускайки думи, които никога преди не съм давал живот. „Искам да кажа, не е като да не съм имал контрол над себе си. Направих. Знам, че понякога оставям това да ескалира до точката, в която се убеждавах, че е необходимо.“ Мислех за Нор. „Че

беше самозащита. Но, честно казано, исках да ги сложа. Да раздава правосъдие." Една къдрица падна напред, легнала до бузата ми, когато отново свих рамене. „Смешното е, че се чудех дали знаеш. Ти ли?"

„Не съм“, каза ми той и не бях сигурен дали това ме накара да се почувствам по-добре или по-зле. „Да съм първичният на смъртта не означава, че знам кой отнема живот и не, когато е жив. Не става така.“

Кимнах бавно. „Понякога се чудя дали нещо в мен ми е позволило да го направя. Ти знаеш? Защото не всеки може. Доведената ми сестра нямаше да може. Дори не мисля, че майка ми би могла. И се чудя дали това е заради сделката – как съм възпитан. Или просто нещо не е наред с мен, което съм всичко аз – тази способност да изключвам емоциите си и студено да отнемам живот? Винаги ли е било в мен?"

– Какво исках да кажеш с това как си възпитан?

„Да бъда обучен да се защитавам“, отговорих плавно, защото това не беше непременно лъжа. Но това беше предупреждение, че може да разкривам твърде много. Все пак още думи се втурнаха към върха на езика ми. Този път дори не можех да виня уискито. – Не знам дали някога съм усещал онези белези, за които говорихте. Понякога си мисля, че го правя, но тогава се карах да не мисля за това, което съм направил. И беше лесно да се направи това. Може би твърде лесно. Чувствах се като... Чувствах се малко като чудовище.“

Върховете на пръстите му захапах бузата ми, изпращайки прилив на енергия по кожата ми. Изненадан, вдигнах брадичката си, докато той прибираше къдриците и ги прибираше зад ухото ми. "Ти не си чудовище."

Богове, само ако знаеше. "Направих някои чудовищни неща, които... които бих направил отново." Това все още ще правя. – Видж какво направих на Тавиус.

– Това копеле го заслужаваше. Очите му просветнаха. "И когато душата му излезе от ямите, аз лично ще му направя много по-зле."

Приливът на удовлетворение, който почувствах, когато чух, вероятно беше още една добра индикация, че нещо не е наред с мен. – Какво имаш предвид ямите?

„Ямите на безкрайните пламъци“, обясни той. „Погрижих се душата му да бъде незабавно изпратена там. Той гори, докато не го освободя.“

ох.

по дяволите.

„Но тези чудовищни неща най-вероятно са спасили живота на другите“, каза той и дъхът ми спря. Веднъж сър Холанд беше казал нещо подобно, след като за първи път майка ми ме накара да изпратя съобщение.

Исках да попитам как ще съди душата ми, но реших, че е нещо, което е по-добре да не знам.

Пръстите му се влачеха по извивката на бузата ми. „Знам едно нещо, Лиса. Чудовището не би се интересувало, ако бяха едно.“

Усетих поредната пречка в дъха си. Никога преди не бях мислил за това и това ме проряза. Дори не бях сигурен защо или защо не се бях сетил, защото беше достатъчно проста идея. Но не бях и не беше като думите му да изтриха делата, които бях извършил. Аш беше прав. Най-вече. Думите му обаче прогониха малко от тъмнината, която винаги се задържаше в дъното на мислите ми. И когато си поех дъх, имах чувството, че това беше първият дълбок дъх, който бях поел от много време. Исках да му благодаря за това.

Без много мислене и мотивация пуснах одеялото и се раздвижих, изтривайки малкото разстояние между устата ни. Целунах го и устните му веднага се разтвориха, пускайки ме да вляза. Имаше вкус на опушено уиски и най-студения час на нощта. Усетих как трепери, когато поставих ръка на гърдите му. Отново се преместих, плъзнах ръце към раменете му и се покатерих в скута му. Усещането за кожата му през тънката нощна релса беше ледено горещ шок за сетивата ми. Той потръпна, когато зарови ръка в косата ми. Наведох се в него, водех го така, че да е по гръб. Primal of Death премина без колебание, без въпроси. Целунах го, оставяйки се да се изгубя малко в усещането за устните му, вкуса на устата му и притискането на плътната твърдост върху корема ми, оставяйки си да се наслажда на всички усещания. Да съществувам само в това колко внимателно прокараваше пръстите си през моите къдрици, мекото докосване на ръката му до гърба ми и дълбокия стон, който изпусна, когато вдигнах устата си от неговата. Просто да живея в онзи внезапен дъх, който пое, когато целунах белега

му и след това кожата под брадичката му.

Проследих линията на шията му с устните и езика си, доволна, когато главата му падна назад към рамото на леглото. Устните ми докоснаха краищата на мастилото върху кожата му. Вдигнах глава. В светлината на звездите и толкова близо, колкото бях, най-накрая успях да разбера какъв е всеки от отпечатъците, изписани върху кожата му. „Те са капки“, казах, прокарайки пръст по няколко от тях. Погледнах към него.

– Какви капки?

– Кръв – каза ми той. „Те представляват капки кръв. Но червеното мастило няма да остане в кожата ми. Отнема много, за да белязаш кожата на бог, да не говорим за тази на Primal. Сол трябва да се приложи, за да остане дори черното.“

Въздухът изсъска между зъбите ми. „Оу“

„Това не е точно приятен процес.“

Потопих глава, целувайки една капка. "Какво имат предвид?"

Той замълча за дълъг момент. „Те представляват някой, чийто живот беше загубен от моите ръце, действия или поради решение, което взех или не.

Замълчах, загледан в мастилото. „Трябва да има... стотици от тях. Може би дори хиляди.“

„Те са напомняне, че целият живот може лесно да бъде унищожен.“

Това напомняне. Сърцето ми се изкриви, когато гърлото ми се сгъсти. „Ти не носиш отговорност за това, което правят другите.

– Ти не знаеш това, Лиса.

Поклатих глава. "Онези, които са извършили тези деяния, са отговорни."

Аш не каза нищо и аз знаех – знаех, че тези капки кръв, намазани върху кожата му, натежават на страната на изгубените животи, а не на тези, които той е отнел.

Погледнах надолу към вихъра, който се движеше покрай кръста му и се потапяше под лентата на панталоните му. Един от тях представял ли е Латан, приятелят, убит от Креса и другите двама богове? Родителите на Аш? Боговете, които бяха на стената?

Избраните, които той не можа да спаси? Трябваше да има десетки само в тази част от тялото му и този вид загуба на живот беше... това беше почти твърде болезнено напомняне, без да рухна под скръбта и това, което знаех, трябваше да бъде неуместно чувство за вина. Нямах да стоя, ако нося такава тежест.

Аш трябваше да е най-силното същество, което познавах.

Като се поклоних, опитах кожата на гърдите му, проследих очертаните линии на стомаха му. Всяка част от мен осъзнаваше как всяка целувка, всяко раздробяване на пръстите ми, което следваше устата ми, поемаше по-бързо дъх от него, треперене.

Продължих да вървя, устните ми танцуваха около пъпа му и надолу, докато се плъзгах по тялото му. Върховете на гърдите ми докосваха твърдата му дължина, карайки тялото му да се потресе, а моето да се сви. Настаних се между краката му, захапах кожата му над талията. Пръстите ми се плъзнаха по страните му до бедрата и след това към лентата на панталоните му.

"Какво си намислил?" – попита Аш с по-дълбок и пълен със сенки глас.

"Нищо." Проследих редица целувки, откривайки мастилото, което се стичаше по бедрата му.

Пръстите му се носеха през косата ми, събирайки кичурите обратно от лицето ми. – Това не изглежда като нищо, Лиса.

„Аз... проучвам“, казах му.

– Какво точно изследваш?

Вдигнах глава и дъхът ми спря. Цялото му тяло беше опънато от напрежение. Мускулите на стомаха и гърдите, шията и челюстта. Кожата му беше изтъняла, показвайки нотка сянка отдолу. Очите му бяха като звезди, докато се взираше в мен. „Ти“, прошепнах аз с бързо туптене на сърцето. – Мога да спра, ако това искаш.

Той обхвана задната част на главата ми. „Това е последното нещо, което искам“, каза той и аз започнах да се усмихвам. "Не прави това."

"Какво да направя?"

„Усмихни ми се“, промърмори той и среброто в очите му се завихри.

"Защо?"

"Защото, когато правиш това, няма абсолютно нищо, което не бих ти позволил да ми направиш."

Тогава се усмигнах напълно.

„Майната му“ Той изпъшка. Напусна ме смях – лек и ефирен звук, който се чувстваше добре, дори когато очите му се присвиха върху мен. "Не прави и това."

Сега усмивката ми беше по-голяма. – Това означава ли, че мога да направя нещо?

"Всичко." Тези трептящи очи бяха вперени в мен.

Прехапах устна, докато го гледах надолу, където дори в сенките го видях да се напруга в тъканта на бричовите си. "Нещо?"

Той кимна.

Надигнах се на колене.

"Не мърдай."

аз спрях. "Мислех, че мога да направя всичко."

„Можеш, но... сега просто виждам какво носиш."

"Какво не е наред С...?" Погледнах надолу към себе си и замълчах. Сиянието на звездите направи прозрачния материал почти прозрачен, разкривайки по-тъмния нюанс на върховете на гърдите ми и сенчестата зона между бедрата ми. "О."

„Ако искате да носите тази рокля, когато пожелаете, няма да се оплаквам“, каза той гъсто и аз започнах да се усмихвам отново. – Ти си красива, Серафена.

Имаше още едно стискане в гърдите ми, което заплашваше да разбие този момент с реалността – с отговорност. Не исках да позволя това.

Просто исках да съществувам в този момент, с това красиво, силно и мило същество.

– Благодаря – прошепнах аз, плъзгайки ръка от стомаха му. Прокарах пръсти по меката материя на панталоните му и по твърдата му дължина. Сгънах ръка около него през плата и цялото му тяло отново се дръпна. Погледнах към него. Устните му бяха разтворени достатъчно, за да се виждат върховете на зъбите му.

„И така, всичко мога да направя всичко? Ами ако искам...?" Пригладих палеца си покрай него и стомахът ми се вдлъбна при усещането му. – Ами ако исках да те целуна? Прокарах пръста си обратно нагоре, загладявайки го по извитата глава. Дъхът му беше песен. "Тук."

– По дяволите – повтори той.

– Това попада ли под нещо?

Гърдите му се повдигаха и падаха тежко. „Това би било първото нещо под всичко."

"Първото нещо?"

„И последното. Второто нещо би било тази нощница и ти да я носиш, когато пожелаеш. Смеейки се отново, се протегнах и го целунах, наслаждавайки се на игривостта, на близостта, която никога преди не бях изпитвала, когато бях интимна с друг. Може би защото не ставаше дума за кражба на няколко минути удоволствие, които откраднаха мисли. Дори не ставаше дума за мой дълг. Това беше за него и мен. Беше само за нас и беше... забавно."

Ръцете му обикаляха кръста ми, докато пропусках ръката си под лентата на панталоните му. Усетих как потръпва, докато пръстите ми докосваха хладната му, твърда кожа. Дишайки стонът му, свих ръка около него и треперех, докато я движех по дължината му. Бедрата му се повдигнаха под мен и аз прекъснах целувката, обрат на удоволствието се изви дълбоко в сърцевината ми, когато тези ултраярки очи се вкопчиха в моите. Той не мигна нито веднъж, докато преместих ръката си върху него. И аз не исках, очарован от напрежението, което се настани около устата му, в челюстта му и как кичурите стърчаха в очите му. С удрящ пулс се проправих път надолу още веднъж, прокарайки ръка по гърдите и стомаха му, където сенките се бяха съгостили под кожата му, създавайки завладяващ мраморен ефект.

Стигнах панталоните му и дръпнах лентата. Аш повдигна бедрата си достатъчно, за да ги спусна върху бедрата му. Едва тогава погледнах настрани и го погледнах. Усещане за търкаляне премина през гърдите и стомаха ми по остър, примамлив начин. Кожата беше по-тъмна и той изглеждаше още по-дебел, по-твърд под дланта ми, когато дръпнах ръката си към върха на блестящата глава и след това обратно по цялата му дължина. Той беше красив.

Кичури от косата ми паднаха през рамото и по бузите ми, докато навеждах глава.

Целунах го точно под билото и бедрата му се дръпнаха. Притиснах кратки, бързи целувки по дължината му и след това облизах кожата му, дъхът ми се ускори, за да съответства на неговия. Върховете на пръстите му докоснаха бузата ми, докато устните ми се насочваха към това очевидно чувствително място. Вдигнах поглед, когато той улови къдриците ми, отмествайки ги от лицето ми. Не мислех, че диша.

Погледите ни се заключиха и усетих, че ъглите на устните ми се извиха, когато затворих уста над главата на члена му.

Цялото тяло на Аш реагира. Бедрата му се повдигнаха, гърбът се наведе и единият крак се изви, докато го привлякох в устата си. – Шибани богове – изрѣмжа той. Отведох го доколкото можех, като завъртях език по кожата му, оставяйки ръката си да достигне останалата част от него. Соленият му вкус беше силен. Начинът, по който танцувах покрай езика ми, беше афродизиак. Смучех кожата му, члена му, малко изненадан от това колко много се забавлявах. Може би това беше този момент и може би грубите, сурови звуци, които издаваше. Може би това беше начинът, по който ръката му продължи да се стяга в косата ми, дърпаше кичурите и след това се отпуснаше. Или как се мъчеше да поддържа тласъците на бедрата си къси и плитки. Можеше да е начинът, по който ръката му трепереше. И двете му ръце – тази в косата ми и тази на тила ми. Може би беше само той. Само аз. Внезапният прилив на сила, който усетих, дойде със знанието, че той е Първичният на смъртта и го накарах да се разтресе.

„Сера“, изрече той, като ръката стисна задната част на врата ми. „Не съм... няма да издържа.“

Кожата ми се зачерви. Преместих ръката си по-бързо, засмуках по-силно и ръката му отново се оплете в косата ми, докато бедрата му се движеха, притискайки по-дълбоко дланта ми. Срещу езика ми.

Аш вече не само повдигаше бедрата си. Той ме вдигна и дръпна. „Сера, лиса...“ Захапах със зъби това чувствително място и вместо да се опита отново да издърпа устата си от него, той натисна надолу, цялото му тяло се изви под мен. Усетих как членът му се разтрепери в дланта ми, когато той отново вдигна крак. Той се стегна. Дълбокият, гърлен стон обгаря кожата ми, когато той го пусна, пулсиращ и пулсиращ. Мускулите му бавно се отпуснаха и аз последвах примера на тялото му, успокоявайки се с ръка и уста. Пуснах целувка до мястото, където мастилото следваше вътрешната страна на бедрото му и след това вдигнах главата си, докато внимателно придърпвах панталоните му на мястото си.

Аш ме гледаше с тези диви очи. Той не говореше. Нито дума, докато ме дърпаше от мястото, където се бях настанила между краката му. Той ме издърпа по цялата дължина на тялото си и преди дори да успея да отгатна за какво става дума, устните му се затвориха над моите и той се обърна, премествайки ни, така че аз бях под него. И това не беше мека целувка. Беше дълбоко и зашеметяващо и знаех, че той не просто вкуси мен от устните си, но и самия себе си. Притискането на устните му и всяко размахване на езика му бяха изявление на благодарност. На поклонение.

И тогава не се чувствах като чудовище.

Глава 33

Бавно осъзнах свежия, цитрусов аромат, меката, топла тежест на коженото одеяло и прохладата, натискаща в различни точки. Сънят се вкопчи в мислите ми, когато се сгуших по-близо до дългата, твърда дължина на тялото зад моето и твърдата ръка под бузата ми.

пепел.

Не посмях да помръдна, докато лежах, сетивата ми се изчистиха веднага и се съсредоточих върху усещането за него – усещането за плътта му, притисната към моята. Беше увит плътно около мен, дори и сантиметър не разделяше телата ни. Усещах как гърдите му се издигат и спускат към гърба ми с всяко равномерно вдишване. Тежка ръка лежеше на кръста ми, сякаш искаше да ме задържи там. Това беше фантастична мисъл, която бързо се изгубих в сладкото, горещо чувство, което ме пронизва. Едното му бедро беше пхнато между моето, меката материя на панталоните му притискаше много интимна част от мен. Пулсът ми се ускори, както и чувството на учудване. Никога не съм бил държан така дълго време – нито толкова плътно, нито буден, нито в сън. Знаех, че съм заспала преди него, което означаваше, че той можеше да ме събуди. Можеше да ме занесе обратно в спалнята или можеше да ме остави навън. Вместо това той ме издърпа одеялото и заспа до мен. Отново. Но той ме целуваше,

докато вече не можех да държа очите си отворени, а аз също никога не съм била целувана така. Сякаш не беше в състояние да се спре. Сякаш не можеше да издържи дори един пулс без устните му върху моите. Никога не съм се чувствала толкова желана или необходима. И така ме беше целунал, сякаш имаше нужда да го направи. Той ме целуна като... както Езра беше погледнала Марисол, когато разбра, че Марисол ще се оправи.

Имаше чувството, че нещо се е променило в моментите преди сънят да ни вземе. Сякаш нещо растеше между нас, правейки го повече от взаимна похот. Имаше уважение и мислех за известно разбиране. Той може и да е първичен, но странно си приличахме по определени начини и това ни свързваше по начин, по който сделката, която баща му беше посредничала, не.

Топлината се изля в гърдите ми, много както беше, когато използвах подаръка си, но различна и по-силна. Беше вълнуващо и ново и...

И беше ужасяващо.

Защото се чувстваше твърде топло, твърде истинско и твърде желано. И не можех да искам това. Може да заслужавам тези моменти на живот и просто съществуване, но не заслужавах тези моменти да продължат. Твърде много ме накара да изпълнявам дълга си, за да се оставя да бъде пометен от търсенето. Това, което трябваше да направя, беше по-важно от мен. От колкото Аш.

Дори и да носи напомнянето за толкова много загубени животи на кожата си.

Слаба болка отново се завърна отстрани на лицето ми, когато вдигнах миглите си, погледът ми падна към мястото, където ръката му беше свободно стиснала в одеялото. Посегнах към него бавно, прокарвайки пръстите си по горната част на ръката му, следвайки сухожилията и здравите кости.

Пръстите ми замръзнаха, когато нещо се раздвижи – раздвижиха се към края на леглото, срещу покритите ми крака. Погледнах надолу и очите ми се разшириха. Свита на малко топче до краката ми беше Джадис.

Примигнах веднъж и след това два пъти, но дракена все още беше там, в кокетното си малко топче с крила, прибрани плътно до тялото. "Какво за света?" – прошепнах аз.

„Тя е там от доста време“, тихо отвърна глас.

През мен премина шок. Очите ми се стрелнаха към източника на гласа, към парапета на балкона. Това, което видях, ме накара да се запитам дали още спя.

Бос и без риза, Нектас приклепна на парапета, което изглеждаше невъзможно, като се има предвид колко тесен беше. Изглеждаше напълно спокоен, сякаш не се страхуваше да се изплъзне от парапета и да падне до смъртта си.

Как изобщо се е качил тук? Позицията му изглеждаше като странен избор за някого, ако идваше от двореца.

„Аз също съм тук от доста време“, добави той с тих глас. Веждите ми се повдигнаха.

„Търсех дъщеря си. Реших, че тя ще бъде където и той. Не очаквах да те намеря с него.

Дори не можах да формулирам отговор.

Шоп от тъмна и червена коса падна върху рамото му, когато наведе глава настрани.

Тези зловещо красиви пурпурни очи се изместиха отвъд мен. „Никога не съм го виждал да спи толкова дълбоко. Дори когато е бил бебе. И най-малкият звук би го събудил.“

Изненадата ме обхвана, докато ръката под моята остана спокойна и неподвижна. – Познахте ли го тогава? – попитах аз, напълно неспособен да си представя Аш като бебе.

„Познавах родителите му. Наричах ги мои приятели и аз наричам Аш един от моите“, отвърна той, изправяйки глава. Погледът му улови моя и го задържа. – Мисля, че ще те нарека един от моите.

Наистина трябваше да заспя. "Защо?"

– Защото му даде мир.

Аш се събуди малко след като дракена скочи от парапета на земята долу. Като възрастен се преструвах, че спя, когато той извади ръката си изпод мен и се изправи, повдигайки се над мен. Той спря над мен, докато лежах там. Сърцето ми започна да прескача, когато върховете на пръстите му захапаху бузата ми, отметвайки няколко разсеяни къдрици назад. После спря напълно, когато усетих хладното притискане на устните му към слепоочието ми.

Това беше сладко.

Не исках да е сладък.

Не исках Нектас да ме твърди като негов.

Не исках да дам мир на Аш.

"Лиса." Сънят загрубя гласа му. „Ако продължите да се преструвате, че спите, Джадис ще започне да гризе пръстите на краката ви.

Очите ми се отвориха рязко. „Маха“

Хладният му дъх танцуваше по бузата ми, докато той се засмя. — Мразя да нарушавам престорената ти почивка.

"Не се преструвах." Погледнах към него и в разтопените му сребърни очи имаше... мекота. Още един глупав скок се случи в гърдите ми.

— Такъв лъжец — дразни го той. — Трябва да се приготвя за деня. Чух нежелание в гласа му, нещо, което ме накара да се запитам дали предпочита да остане тук. „Тази сутрин отново съм в съда и имам чувството, че няма да ви хареса да чуете това“, продължи той, докато Джадис се протегна до краката ми. „Не можеш да бъдеш отново там.“

Той беше прав. Отворих уста.

— Не сте официално обявени за моя съпруг — каза той, преди да успея да говоря.

"Дотогава това е твърде голям риск."

— Очакваш ли да остана в заключените си стаи?

— Не са заключени във вашите стаи — намеси се той. — Само в тях, докато съдът приключи. Няма да се налага да оставаш скрита още дълго, Лиса.

Скрит.

Мъчех се да намаля разочарованието. Трябваше да се съглася. За да му улесни това. За да ми е по-лесно за него. Но мразех да ме крият. „И след това? Ще бъдеш ли при Стълбовете? Или прави нещо друго? Трябва ли и аз да остана скрит тогава? — попитах аз и Аш се втвърди над мен. — Или ще е добре да напусна залата, стига някой от доверените ти пазачи да е там, за да ме следи отблизо?

Той се размърда, движейки се, така че седна от другата ми страна, с крака на каменния под. Джадис вдигна глава, прозявайки се. "Знам, че тази подредба не е перфектна."

„Това подредба не може да продължи, това имаш предвид“, казах аз, докато драконът пропълзя по краката ми върху леглото и след това се протегна, вдигайки тънки крила.

„Все още ще има рискове, след като стана ваш съпруг.“

"Тогава рисковете ще бъдат по-малки."

„И какво, ако не са? Ами ако първичният се опита да те бутне, като ме бута?

Той ме погледна през рамо. "Тогава преоценяваме."

"Не." Седнах, задържайки погледа му, когато веждите му се повдигнаха. „Прекарах по-голямата част от живота си, криейки се. Знам, че има смисъл за мен да се пазя в нисък профил в момента, но не мога да го правя вечно. Ти реши да изпълниш сделката, защото вече не беше безопасно за мен в царството на смъртните. Но ако и тук не съм в безопасност, тогава какъв е смисълът да съм тук, Аш?

Уайт пулсира зад зениците си. „Тук си по-сигурен. Там, в царството на смъртните?

Всеки бог би могъл да те намери. И сега, когато се разчу, че съм взел смъртен съпруг, няма да имате никаква защита в царството на смъртните. Не само това, но има вероятност да влезете в друг дом, без да проверите дали е празен.

Посрещнах изгарянето на раздразнение, докато присвивах очи. — Мога да се защитя.

„Това няма да е достатъчно“, каза той.

„И какво тогава? Тогава умирам.“

Очите му блеснаха. — Нима не цениш живота си, Сера?

"Не казвам това." Протегнах ръка и почесах Джадис под брадичката, когато тя се спусна до бедрото ми.

— Тогава какво казваш?

Какво казвах? Гледах как Джадис затваря очи и вдига глава. "Не знам."

"Наистина ли?"

Стиснах устните си. „Просто аз... знам, че смъртта ми е неизбежна...“

— Ти си смъртен, Сера. Но повечето смъртни не живеят така, сякаш животът им вече е загубен."

Но моята беше.

Беше загубен още преди да се родя.

Напрежението беше силно като пепел, а Джадис висеше на едно от широките му рамене и аз се разделих. Не мислех, че има нещо общо с това, че не искам да остана в стаите си, а по-скоро с усещаната липса на стойност, която имах за живота си.

Но как бих могъл да го оценя, след като никога не е бил наистина мой?

Чувствайки се много уморен, се вмъкнах в спалнята си. В крайна сметка се съгласих на молбата на Аш, нещо, което просто трябваше да направя веднага щом той го направи.

Взех халата си, нахлузих я. Разтривайки болната си челюст, седнах на дивана и се опитах да разбера защо съм се скарал с Аш. Не обичах да ме крият. Бях толкова уморен от това. И риск или не, не планирах да прекарвам толкова време, колкото ми трябваше, за да изпълня дълга си скрит, въпреки рисковете. Но това, което ме провокира по-рано, беше повече от това.

Така бях споделил с него неща, които никога преди не бях говорил на глас. И как думите му бяха вдигнали част от мрака от мен. Това беше мастилото върху кожата му и какво представляваше. Беше как снощи нямаше нищо общо с моето задължение и много общо с това, което Нектас беше споделил. Всичко това ме накара да се поколебая, да се почувствам неубеден...

Чувствах се така, сякаш ми беше представено нещо, което трябва да направя, което се чувствах невъзможно по начини, които никога не съм мислил преди.

Накрая се завлякох в банята и се приготвих. Тъй като главата ме болеше, оставих косата си пусната и отидох до гардероба. Тъй като повечето ми дрехи бяха изпрани, единственото нещо, което остана, беше една от роклите.

Принуждавайки се да се чувствам благодарна, че дори имах чисти дрехи, които да нося, се преоблякох в семпла дневна рокля с дълги ръкави в красив нюанс на наситено, кобалтово синьо. Покачвайки полата, закопчах камата в ножницата отстрани на ботуша си. Тъкмо приключих с затягането на дръжките на почти прекалено стегнатия елече, когато на вратата се почука. Надявайки се, че гърдите ми наистина са останали в роклята, открих Ектор да стои в коридора с ръка, опряна на дръжката на меч.

– Имаш ли задача отново да пазиш пред покоите ми?

Няколко светли кичура коса се плъзнаха по челото му, когато той наклони глава настрани. – Ако излъжа, ще ми повярваш ли?

"Не."

Появи се кратка усмивка. „Помислих си, че може би ще ти хареса да се разходиш из двора, тъй като останах с ясното впечатление, че не обичаш да оставаш в спалнята. „Включва ли това ясно впечатление, че се оплаквам, че трябва да остана в спалнята си?“ Попитах.

"Възможно."

Всяка част от моето същество предпочиташе да е навън, вместо в стаята ми, дори и с болната ми глава. – Негово височество каза, че трябва да остана в спалнята си. Ектор беше повдигнал вежда на Негово Височество част. „Докато не сме близо до южните порти, няма да те видят.“

"Добре." Излязох в коридора, затваряйки вратата след себе си.

Изглежда, че се бори с усмивката, той кимна и протегна ръка към края на залата, където се намираще по-малко сложно стълбище, което водеше към един от многото странични входове на двореца. "След теб."

Тръгнах напред, като направих само няколко крачки, преди нещо да ми хрумне. Хвърлих поглед към бога, който беше встъпил в крачка до мен. – Каза ли ти, че е добре да вляза в двора?

Нямаше нужда да се изяснява кой е той. – Вероятно – отвърна Ектор и отвори тежката врата.

Докато пътувахме по криволичещото, тясно стълбище, аз отказах да призная факта, че Аш е мислил за мен, въпреки че знаех, че е силно раздразнен. Излязохме в спокойния въздух близо до неохраняем участък от Червената гора. Наистина няхах никакво желание да се приближавам отново до това място, така че завих наляво, към района, където Ривър се учеше да лети. Беше на западната стена близо до предните порти, но нямаше да ни видят.

Вървахме по Възвишение в мълчание няколко минути. Високо над нас патрулира охрана.

„Всички пазачи богове ли са или...“

„Те са смесица от богове и смъртни“, отговори той. – Има дори няколко богове.

– Как се става пазач тук?

„Това е по избор. Те преминават през задълбочено обучение. Обикновено те трябва да се тревожат само за Сенките, но от време на време се появява нещо друго.

„Нещо друго?“

Ектор кимна, гледайки напред. Чертите му бяха отпуснати, но той непрекъснато оглеждаше двора, сякаш очакваше погребан бог да изригне от земята всеки един момент.

Единственото нещо, което се втурна към нас, беше малък дракон, който изтича от близката странична врата, последван от раздразнена Давина и много по-спокоен Кейвър.

„Хей там.“ Коленичих, когато Джадис духна покрай Ектор и блъсна предните си нокти върху свитите ми колене. „Какво си намислил?“

– Това ме вбесява – извика Давина, когато Рейвър се отпусна до Ектор. „В момента, в който ви видя да минавате покрай един от прозорците, тя започна да получава пристъп.

Ухилен, потърках под брадичката ѝ и получих мъркване. „Ще излезем за малко. Мога да я наблюдавам.“

Рейвър измърмори, когато главата му с форма на диамант се завъртя към мен.

– Мога да ги гледам и двамата – поправих аз. – Стига да обещаеш – казах, гледайки надолу към Джадис, – да не скачаш от нещата.

Младият дракон изчурулика.

„Няма да гледам подарения кон в устата.“ Давина се завъртя, а спретнатата ѝ опашка се размаха, докато се връщаше към двореца. „Забавлявайте се с това.“

Вдигнах поглед към Ектор, докато Джадис се втурна към Рейвър. – Не знам дали тя ме харесва.

Ектор се засмя. „Никой не знае дали Дейв ги харесва или е на пет секунди да ги запали.“

„Добре е да знам, че не е лично“, промърморих, докато вървахме след дракена.

„Разбират ли ни, когато говорим с тях? Дракената?“

„Те правят. Е, Джадис понякога има проблеми... да обръща внимание достатъчно дълго...“

Той замълча и се намръщи, когато Джадис щракна опашката ѝ. „Да слушам.“

Усмихнах се, когато женската дракон спря внезапно и се хвърли към опашката на Рейвър. „Тя някак ми напомня на кръстоска между кученце и малко дете.“

„Да, но нито кученце, нито малко дете могат да оригват огъня.

настръхнах. „Добра идея.“

Докато вървахме, мислите ми се отклониха към това, което научих вчера за Избраните.

– Познахте ли Джема? Попитах.

Ектор примигна, когато погледът му се насочи към мен. „Това е случаен въпрос.“

„Знам.“ Стиснах ръце. „Тъкмо си мислех за нея – за Избраните. Аш ми каза истината за тях.

Богът замълча за момент. „Сигурен съм, че това беше шок.“

„Стана. На част от мен е трудно да повярва в това.“

– А другата част?

„Другата част иска да изгори цялото нещо до основи“, казах аз, като погледнах нагоре, когато голяма сянка падна над нас. Наситено зелен дракон се плъзгаше във въздуха, издавайки дълбок, гърмящ зов, на който няколко минути по-късно беше отговорен друг, който полетя по-високо. Усещайки погледа на Ектор към себе си, погледнах към него. „Какво?“

„Нищо.“ Той продължи, без да гледа Рейвър, докато драконът се издига във въздуха над Джадис. – За да отговоря на въпроса ти, не познавах Джема много добре. Не беше била в Земята на сенките дълго, само няколко месеца.

Така че, тя определено можеше да бъде неуверена. Тъга притисна гърдите ми, когато въздъхнах. „Има ли някога облаци тук? Дъжд?“

Ектор изви вежди на още един невероятно случаен въпрос. „Не. Винаги е така.“

Брадичката му се издигна към сивото небе. „Бихте си помислили, че след всичките тези години щях да свикна да не виждам облаци и слънце. Но не съм.“

Изненадата проблесна в мен. – Ти не си от тук?

Той поклати глава. „Но аз съм тук толкова дълго, че това е единственият истински

дом, който си спомням – добре, с изключение на синьото небе на Вати."

"Вати?" Свързах нос, докато търсех далечни спомени относно различните места в Илизеум. – Това ли е... дворот на Атес?

„Това е Съдът както за първичния на съгласието и войната, така и за първичния на мира и отмъщението“, каза той, като се позовава и на Primal Куп. "Бях там само век-два."

Кратък смях ме остави. – Само век-два?

Той се ухили. "Аз съм много по-възрастен, отколкото изглеждам."

– По-стар от Аш? Попитах.

– След няколкостотин години.

„Уау“, промърморих аз.

– Изглеждам добре за годините си, нали? Закачлив блясък изпълни очите му.

Аз кимнах. – Познавахте ли родителите му?

"Направих. Познавах Ейтос и Мицела доста добре.

Обърнах се към него и спрях под сянката на внушителна кула, когато Джадис дойде до мен. Тя дръпна полата на роклята ми, придърпвайки материала към бузата си. Наистина няхах представа какво прави, но реших да я оставя да продължи. „Нектас прозвуча така, сякаш е близък и с родителите си.“

"Той беше." Погледът на Ектор се насочи към мен. – Кога ти каза това?

"Тази сутрин." Гледах Рейвър да кацне зад Ектор.

– Кога беше с Никтос? Той се засмя тихо, когато очите ми се разшириха. – Видях ви двамата тази сутрин, когато отидох да говоря с него.

„О“, прошепнах аз, усещайки как бузите ми са топли и няхах представа защо.

Погледнах към южната част на Rise, където един страж извика заповед за отваряне на портата. Нектас и Ектор познаваха бащата на Аш и изглеждаха близки до Първичния, но нито един от двамата не знаеха защо баща му е сключил сделката. „Някой от вас смяташе ли, че този вид сделка е нещо, което Ейтос би сключил?“

Ектор не отговори дълго. „Ейтос обичаше Мицела, още повече, след като беше убита. Той никога не би се оженил повторно, но..." Тежка въздишка премина през него, когато той примижа. „Честно казано, Euthos беше много умен. Той винаги планираше напред. Той имаше причина."

Но каква би могла да бъде тази причина – такава, която имала смисъл?

– Знаеш ли – каза Ектор и ме погледна. – И аз те наблюдавах. Той трепна, когато веждите ми се вдигнаха. „Това звучи по-страшно, отколкото възнамерявах. Това, което имах предвид, е, че понякога се присъединявам към Латан, когато те държи под око. Така разбрах как изглеждаш, за да те намеря, когато Аш ми даде камата.

– Аз... не знаех това. Изпуснах дълъг дъх. „И наистина не знам как да се чувствам по този въпрос – че някой ме наблюдава, когато няхах представа."

„Да“ Ектор лениво се почеса по челюстта. – Е, предполагам, че не е от полза да знаем, че сме имали добри намерения.

– Така е – казах му аз. – И не...

Вик от другата страна на двора ни разтърси. Чу се още един вик. замълчах. "Какво става?"

– Не знам, но това идва от южната порта. Ектор тръгна напред и след това изруга. – Мога ли да ти се доверя, че ще останеш тук?

"Сигурен."

Очите му се присвиха. „Имам чувството, че ще съжалявам за това, но остани тук“, нареди той. "Сега се връщам."

Кимнах покорно, докато Рейвър изви врат по посока на суматохата. "Ще бъда точно тук."

С един последен предупредителен поглед Ектор се обърна и избяга, изчезвайки около една от въртящите се кули на двореца.

Коленичил, дръпнах Джадис от Рейвър. – Съжалявам – казах аз, като протегнах другата си ръка към Рейвър, когато тя изтръпна рязко. – Но вие двамата идвате с мен.

Главата на Ривър се върна към моята и яркочервените му очи се присвиха.

– Имам чувството, че слушаш заповедите толкова добре, колкото и аз – казах аз. – Но се надявам да дойдеш с мен. Искам да съм любопитна и да видя какво става. нали?"

Той хвърли поглед към южния фронт и след това кимна, когато Джадис се покатери по лявата ми ръка. Станах, надявайки се, че тя се задържа, докато се обърнах. Ривър

малко се затича и след това се издигна във въздуха, летяйки до мястото, където се беше кацнала Джадис. С него Джадис се успокои, изпъна шията си, за да постави малката си глава до ноктите на Рейвър. Заобиколихме западната страна на двореца, а аз се придържах близо до стените, подминавайки няколко стражи на земята, които изпратиха дълги погледи в моя посока. Това беше първият път, когато бях около повечето от тях, тъй като бях виждал само по-голямата част от тях във Възхода. Доколкото знаех, никой от тях не влезе в двореца.

Отпред южните порти се затваряха. Една група се беше събрала пред тях около един вагон и веднага намерих Ектор в тълпата. Той се наведе в задната част на вагона. До него беше Рахар.

„Намерихме я на около миля от планината Ри. Орфин я забеляза – каза Рахар, докато аз пропълзях напред, надничайки между събралите се. Остър вихър от изтръпване се разпространи от гърдите ми, карайки дъхът ми да спира. Отговорът, пулсираща топлина ме накара да спра. В задната част на вагона имаше скована форма.

Рахар прокара ръка по добре подстриганата си коса. „Бяхме по-близо до нея от Лечителите. Накарах Орфин да потърси помощ, но... можете да видите сами. Не изглежда добре.“

Раменете на Ектор се стегнаха, когато бръкна във вагона. "Не. Не става." Той се наведе, събирайки вързопчето в ръцете си. Той се обърна, погледна покрай мен, а след това погледът му се изстреля назад. – Разбира се, не сте ме послушали.

Започнах да отговарям, но тогава видях жената, увита в одеяло – първо тънката, отпусната ръка, а след това деликатните изцапани с кръв пръсти и счупени нокти. Добри богове.

Жлъчката се покатери до гърлото ми, когато топлината в гърдите ми пулсира още веднъж. Лицето ѝ представляваше маса от подута, окървавена кожа – плът, разцепена по бузите и челото. Устните бяха разкъсани, носът натиснат под ъгъл, очевидно счупен. – Кой... кой е това?

– Джема – прехапа Ектор през стисната челюст.

Бях замръзнал от отвратителен ужас. Ектор мина с крачка покрай мен, мускул в челюстта му се сви, докато преминаваше под едно от стълбите. Обърнах се и видях, че Айос излиза във вътрешния двор. Тя рязко спря, стиснала ръка върху гърлото си. "Е това...?" Погледът ѝ се насочи към Рахар. „Шейдс ли беше?“

„Изглежда така“, отвърна Рахар.

Айос се задейства. „Ще взема кърпи и консумативи. Ще я заведе в страничната стая?

„Да“ Ектор погледна през рамо към Рахар, когато Айос се завъртя и бързо се хвърли обратно под друго стълбище. "Вземете Никтос."

"На него." Богът се втурна.

– Сера – каза Ектор, докато минаваше покрай мен, насочвайки се към вратата, която двама бронирани мъже държаха отворени. – Трябва да се върнеш в покоите си. Трябва.

Определено трябва, особено след като тази топлина се разпространяваше по гърдите ми, нахлувайки в кръвта ми, подобно на когато забелязах ранения сребърен ястреб, но по-силна и по-интензивна. Какъвто и инстинкт да беше дал живот вътре в мен заедно с този дар, ме предупреди, че Джема... тази Избрана умира. Усещах дарбата ми да искря. Трябваше да съм възможно най-далеч.

Но последвах Ектор, когато влязох в тясна зала, ноктите на Джадис се стегнаха на рамото ми, а Крайвърът летеше напред. Проследих, защото това не беше честно. Не познавах тази жена, но знаех, че тя е прекарала живота си зад воал, затворена в клетка и поддържана. И за какво? Да бъде предадена на богове, които биха я малтретирали? Не беше честно.

Една врата се отвори и светна светлина, хвърляйки ярък блясък върху стените, където висяха няколко снопа билки, изсъхнали. Ектор сложи Джема на масата, като движенията му бяха внимателни, но тя изпъшка.

– Съжалявам – каза той тихо, като извади ръката си изпод нея, докато отметна няколко кичура напоена с кръв коса, която можеше да е с цвят на ягода или по-светла, когато беше чиста. Одеялото се раздели и аз поех рязко дъх, като видях, че предната част на блузата ѝ е обляна с кръв - от дрипавите рани по гърлото, гърдите...

Главата на Ектор рязко се вдигна, въртящите му се сребърни очи се впереха в мен. –

Наистина не трябва да си тук.

Отстъпих назад и Джадис изчурулика тихо. Отворих уста, но не можах да намеря думи, докато я гледах. Острото чувство за... цел ме изпълни, докато Рейвър стоеше в ъгъла на стаята, прибирайки крилата си назад.

– Добри богове – прекъсна го дрезгав глас. Погледнах, за да видя богинята Лейла, която влиза през друга врата, черните ѝ плитки бяха изметнати на възел. Тя направи крачка назад, сивкава бледност се настани в наситената ѝ кафява кожа. "Проклети нюанси."

– Да – изръмжа Ектор, когато братът на Лейла се появи.

Теон спря, ноздрите му се разшириха, когато чертите му се втвърдиха, заключиха се... и центърът на гърдите ми избухна от топлина, подобно на когато...

Поех рязко дъх, когато погледът ми се завъртя обратно към Джема. – Тя... тя е мъртва.

– Ти не знаеш това – отвърна Ектор. „Няма..." Думите му прекъснаха рязко, когато той я погледна надолу. Ръцете му паднаха встрани.

Бях прав. Въпреки че изглеждаше, че нищо в нея не се е променило, аз знаех в костите си, че тя е отминала, точно както знаех, че ястребът е бил само ранен.

Топлината в гърдите ми беше мощно бръмчене, нахлуващо в кръвта ми. Джадис изтрещя, този път по-силно, крилата ѝ се повдигнаха и докосна тила и главата ми. Ривър вдигна глава, извика от ъгъла си и привлече вниманието на близнаците.

– Какво става с тях? – попита Теон.

– Аз... не знам. Ектор бавно отмести погледа си от дракона към мястото, където Джадис направи същото от рамото ми. – Никога не съм ги виждал да правят това.

Рейн пристигна пръв от съда, проклятието му се изгуби в звука на дракона.

Вибриращата топлина... удари срещу... инстинкт. Един, който никога преди не бях чувствал толкова силно. Стомахът ми потъна от безпокойство, когато Джадис бутна главата си в гърба на моята. Рейвър извика женската дракена и в съзнанието си се зачудих дали някак са усетили какво се строи в мен. Ако можеха да го усетят.

Джадис започна да слиза и аз имах достатъчно присъствие, за да я спра да скочи.

Хванах гърчещото ѝ тяло, спускайки я на пода. Тя се втурна към Рейвър, притискайки се към него и под едното крило.

Трябваше да направя нещо. Щеше да разкрие дарбата ми и не знаех какви последствия ще доведе това. Но аз стоях и я оставих да умре, когато можех да спра това. Можех да я излекувам. Не можех да стоя отстрани сега.

Рейн говореше, казвайки, че нещо за Аш и Сайон сякаш се появили от нищото, отивайки до масата. Той се взря в Джема, клатейки глава, докато вървях напред. Отидох до масата, усещайки как сетивата ми се отварят и разтягат. По-близо до жената сега можех да видя през кръвта и обърканата кожа, че тя не може да бъде много по-възрастна от мен.

„Ти... ти светиш“, изръмжа Ектор и главата на Сайон се изправи. Близнаците се обърнаха към мен.

Слабо, сребристо-бяло сияние се беше процедило от ръкавите на роклята ми, за да обхване ръцете ми.

– Какво, по дяволите? – прошепна Теон.

Вдишах дълбоко – вдишвайки аромата на люляк. Прясно разцъфнали люляци. И тази миризма... идваше от мен. Някой проговори, но аз не знаех кой или какво казаха. Не можех да ги чуя заради бръмченето в ушите ми и порива... това звънене потъна дълбоко в мускулите ми, надделявайки над всяка мисъл. Осъзнах как Лейла и Теон отстъпват назад, Сайон и Ектор, които гледат в смаяна тишина.

– Сера – гласът на Аш пропука през бръмченето.

Погледнах нагоре. Той застана на прага, Рахар зад него. Очите на Първичния бяха широко отворени, с брилянтен нюанс на сребро, а кичурите, които се въртяха през ирисите, бяха ярки – толкова светещи като сиянието, излъчвано от ръцете ми.

Той изглеждаше замръзнал от неверие като другите, вкоренен на мястото, където стоеше, докато тананикащата топлина продължаваше да се разпространява през мен.

Сърцето ми започна да се препъва. Не можех да го дръпна назад – да го бутна надолу или да се обърна, както можех да направя в миналото. „Не мога да стоя настрана и да не правя нищо“, прошепнах аз, въпреки че той нямаше представа за какво говоря. Той не знаеше за това. Никога не му бях казал. И може би трябваше, но вече беше твърде късно.

Ривър извика отново, звукът залиташе в иначе тихата стая. Ектор изруга под носа си, докато сребристо-бялото перо се въртеше около пръстите ми. Гърлото пресъхна и пулсът ми се движеше бързо, поставих треперещата си ръка върху ръката на Джема. – По дяволите – прошепна Сайон, докато се блъсна в стената. Над него се люлееха билки. „Чувстваш това, нали? Всички усещаме това.“

Не знаех за какво говори Сайон. И аз също не пожелах нищо. Нямах яснота да го направя във вихрещата се буря, каквато бяха мислите ми.

Блестящата светлина изтече от пръстите ми и се настани над Джема в ярка, интензивна вълна. Дъхът ми спря, когато въздухът проникна в кожата ѝ, изпълвайки вените ѝ, докато станаха видими, паяжина мрежа оживя по твърде бледата ѝ плът и по натъртената, разкъсана кожа.

"Какво...?" Айос влезе в стаята, държейки леген с вода до гърдите си. Тя рязко спря, бавно спускайки купата.

Сребристая светлина пламтеше силно като слънчева светлина през летния ден по цялата кожа на Джема. Гърдите ѝ се вдигнаха с дълбок, треперещ дъх, който сякаш се търкаляше през цялото ѝ тяло. вдигнах ръката си. Сиянието пулсираше и след това омекваше, бавно избледнявайки, докато...

Под кръвта кожата ѝ беше изгладена и зашита отново по бузите, които сега бяха розови на цвят. Сълзата по челото ѝ беше зараснала, оставяйки след себе си само розова линия. Раната на гърлото ѝ се беше запечатала, оставяйки само ръбест белег от прободни следи. Очите на Джема се отвориха. Кафяв. Тя ме погледна право и след това очите ѝ се затвориха. Гърдите ѝ сега се издигаха и падаха бавно, дишането ѝ дълбоко, докато спеше, зарасналите устни се разтвориха с още едно равномерно издишване.

– Ти – прошепна Аш с дрезгав глас. Погледнах го и... никога не бях го виждал толкова зашеметен, толкова изложен. "Ти носиш жарава от живота."

Глава 34

Жар на живота.

Ти носиш жарта на живота в себе си, прошепна през мен гласът на сър Холанд. Носиш надежда в себе си. Вие носите възможността за бъдеще.

Ривър извика отново, издавайки онзи странен, залитнат звук, отекнат от Джадис.

Отвън на двореца се чу по-дълбок зов в хор, който раздрънчаваше билките, висящи по стените.

Единственият, който изглеждаше способен да се движи, беше Айос. Тя дойде до масата и постави легена на повърхността. Погледна към мен и провери пулса на Джема. – Определено е жива.

– Това е – проговори Аш, а сенките се въртяха шеметно под кожата му. Погледнах го и видях само него. Видях как неверието отстъпва място на учудване – чудо, което се превърна в нещо мощно и светло, нещо като надежда. Гърдите ми се стегнаха, докато не бях сигурен как дишам. "Това е, което той направи."

„По дяволите“, изрече Сайон и си помислих, че може да се наложи да седне.

"Направи какво?" – попита Теон, когато притиснах ръка към гърдите си. "Кой какво направи?"

Аш се изправи в цял ръст. Погледът му остана прикован към мен. „Никой не говори за това, което е видял в тази стая. Никой. Джема не беше толкова ранена, колкото се смяташе преди. Ще ѝ кажат същото. Прекръстете ме за това и ще прекарам цяла вечност, за да се уверя, че ще съжалявате за този избор. Всички ли разбират?"

Думите му вдигнаха шока от стаята. Един по един, всеки бог показа, че ясно разбира.

"Добре." Аш все още не беше откъснал очи от мен. "Вкл? Лейла? Моля, заведете Джема в една от стаите на втория етаж.

Близнаците се придвижиха напред, за да се подчинят на молбата на Primal. И двамата изпратиха предпазливи погледи в моята посока – изгледи с оттенък на предпазливост и удивление. Гледах как Теон внимателно вдига спящата Джема в прегръдките си.

Лейла грабна легена. – За да я почистя – каза тя. – Ще ѝ трябва.

– Благодаря – каза Аш, а погледът му все още се впиваше в мен. Вълна от малки

подутини се разля по кожата ми. „Ектор?“

Богът прочисти гърлото си. "Д-да?"

„Уверете се, че охраната на Rise е на четирите ъгъла и в залива. След това се уверете, че тези на кръстопътя знаят, за да ни предупредят незабавно, ако някой пристигне от друг съд. Тръгвай сега – нареди Аш, фокусиран върху мен. – И върви бързо.

Алармата мина през мен, когато Ектор веднага си тръгна. – Защо... защо го правиш? Сенките продължиха да се събират под кожата на Аш, докато той продължаваше да ме гледа. „Почувствах това, което направихте току-що. Всички ние го направихме.“

„И всички го направихме“, стресна ме гласът на Нектас. Погледнах нагоре и го видях да влиза през коридора, през който бях влязъл. Беше без риза, дългата му тъмночервена коса беше развявана от вятъра. Плътта му изглеждаше... по-твърда от преди, ръбовете на люспите по-очертани. Току-що се беше преместил?

Гледах как Джадис се отдръпва от страната на Рейвър и се втурва към баща си. Той се наведе и я вдигна. "Не разбирам."

„Това беше вълна от сила“, каза Аш и вниманието ми се насочи отново към него.

Отдръпнах се от масата, откъдето се стичаше кръвта на Джема. – Адски вълни на сила, Лиса. Такъв, който най-вероятно ще бъде усетен през целия Илизеум от много богове и първични. Нямам съмнение, че други ще дойдат да търсят източника."

Стомахът ми се изкриви. „Аз... не знаех, че предизвиква вълна от сила. Предполагам, че това е нещо лошо?"

– Зависи кой го е почувствал. В чертите на Аш се беше настанил хищнически ръб.

"Може да е нещо много лошо."

Отворих уста и посегнах към камата си. През роклята притиснах ръката си към дръжката. „Кога ще разберем дали това е нещо много лошо?"

Аш беше проследил движенията ми и усмивката му имаше студена дивачество. "Скоро." Той направи крачка към мен. – Това не беше първият път, когато го правихте, нали? заключих.

„Лиса“ – измърка Аш, с отпусната брадичка, докато бавно заобикаляше масата. Хвърлих бърз поглед към другите богове и дрейкен, но се съмнявах, че някой от тях ще се намеси. „Чувствах това и преди. През годините. Никога толкова силно и не знаех какво е. Дори не можах да определя точно откъде идва."

аз се стегнах. Той... той го е чувствал преди?

„И знам за проклетия факт, че не бях единственият, който го усещаше преди“, каза той, а сенките започнаха да се събират и да се движат под масата, носейки се към него. С крайчеца на окото си видях, че Нектас направи знак на Рейвър да дойде при него. „Нощта при езерото, Лиса. Почувствах го по-рано същия ден. Усетих го вечерта преди да дойда за теб. Зоната зад него започна да се сгъстява достатъчно, че вече не виждах Нектас. „И аз го почувствах наскоро, в деня, когато отидохте в Червената гора и погребаните богове се разбиха.

Сърцето ми затуптя бързо.

„Ловците... дойдоха за теб два пъти, за които знам“, каза Аш и аз потръпнах. „Да“ Той кимна. „Това трябва да търсят. И се обзалагам, че Креса и другите двама богове също търсят това.

"Какво?" Гърдите ми се изкривиха. – Ти каза, че е...

– Това мислех досега. Аш беше само на няколко крачки от мен, сенките зад него придобиха формата на крила. „Сега знам, че са търсили източника на вълната на силата и по някакъв начин смъртните са се забъркали в нея."

"Защо? Защо ще им пука? Защо биха ги наранили, ако вярвах, че са били те?"

„Защото този вид вълни не трябва да се усеща в царството на смъртните.“ Въртящите му се очи срещнаха моите. „Или дори в Илизеум. Ако го бях почувствал в която и да е друга част на Илизеум, която и да е част, която е по-близо до царството на смъртните, това също щеше да ме извлече. Защото силата, която почувствах сега? Мнозина биха приели това като заплаха." Той поклати глава. "Ти си невероятен късметлия, Лиса."

Тогава не се чувствах голям късметлия.

– Защо не ми каза за това? Когато не казах нищо, главата му се наклони. – Не ми мълчи сега, Лиса. Болезнено студена усмивка премина през чертите му. стиснах зъби. – Къде е цялата ти глупава смелост?

– Може би я плашиш – предположи Айос някъде зад пулсиращите сенчести крила.
"Не. Сера не се плаши толкова лесно." Пепел застана пред мен, толкова близо, че вкусих цитрусови плодове и свеж въздух, когато дишах. Отметнах глава назад. „Сера знае много малко за страха. Не е ли така, Лиса?

– Така е – успях да изтръгна.

Кожата му изтъня, когато главата му се потопи. Леден дъх обхвана бузата ми. – Тогава защо не ми каза за този твой малък талант?

– Защото ти си Първичният на Смъртта – отсечех аз. – И не мислех, че ще оцениш да знаеш, че съм откраднал души от теб. Това е истината. Така че се отдръпнете."

Някой издаде задавен звук, но Аш... богове, той се засмя и този звук беше пълен с тъмен дим. „Значи, вие сте върнали някого към живот преди."

„Само веднъж... добре, два пъти, ако броим този. Преди наистина го използвах само върху животни. Никога смъртни. Това беше правило, което си направих – промърморих аз. „Докато не го счупих. Това беше нощта преди да дойдеш за мен, но това беше единственият път. А онзи ден имаше ранен сребърен ястреб. Ето защо бях толкова далеч в Червената гора. Докоснах го и нараняванията му зараснаха. Това беше първият път, когато се случи, и беше като... все едно знаех, че е само ранено, а не умира. Това също беше за първи път. Дори не знаех, че ще проработи. Дори не съм сигурен как се озовах с това - този подарък."

"Знам как." Дъхът му се отби от устните ми, изпращайки странна смесица от нервност и очакване през мен. „Знам точно от кого си получил жарта на живота. Първичното на живота."

Реших това. „Колис?"

В стаята се чу силен звук, много вероятно проклетие и Аш отново се засмя, този път по-студено. "Баща ми."

Цялото ми същество се фокусира върху него. "Какво?"

„Баща ми беше истинският първичник на живота." Хладните пръсти на Аш докоснаха бузата ми. „Докато брат му го открадна от него. Неговият близък Колис.

Глава 35

Преместихме се в стаята зад тронове. Това беше своеобразна военна стая с множество мечове и кинжали, облицовани по стените. Дълга овална маса беше разположена в центъра, дървото беше покрито с прорези и канали, което създаваше впечатлението, че кинжали са били забивани в повърхността повече от един път. Вероятно от някой от боговете, седящи там в този момент. Ектор се беше върнал до момента, в който влязохме в стаята, довеждайки със себе си Беле, който се опитваше, но не успяваше да бъде очевиден, че открито ме зяпа.

Рейн и Сайон, заедно с Рахар, не се справяха много по-добре. Всички те се взираха в мен. Дори Нектас, който стоеше в ъгъла. Не беше дошъл направо в стаята. Когато се присъедини към нас, разбрах защо. Нещо, почти толкова шокиращо, колкото да научиш, че бащата на Аш е бил Първичният на живота.

До гърдите на Нектас беше притиснато тъмнокоeso момиче, облечено в широка нощна риза и увито в одеяло. Беше Джадис, която... която много приличаше на малко смъртно дете, не по-голямо от пет години. Един мъничък бос крак стърчи от одеялото.

– Одеяло – каза Нектас, минавайки покрай мен, докато я носеше. – Тя искаше своето одеяло.

Единственото, което можех да направя, беше да се взирам и да се чудя дали това е причината тя да придърпа краищата на роклята ми към лицето си по-рано.

Когато изглеждаше като дракон.

Рейвър остана в своята дракана форма, нащрек и почива до Нектас.

Айос постави чаша уиски пред мен, която не докоснах. Бавно погледнах към Аш.

Сенките се бяха отдръпнали от кожата му, но той ме наблюдаваше със същата интензивност, както в стаята, и откакто се върна от проверка на Джема. Тя беше прегледана от Лечителя, който беше пристигнал в някакъв момент, когато бяхме в стаята. Нямах представа какво му беше казал Аш, за да скрие колко тежко е била ранена Джема.

Поемайки твърде кратък дъх, погледнах към Аш. Стомахът ми все още се извиваше на възли. – Значи... Колис е чичо ти? Гласът ми звучеше толкова далече. Той кимна. „Бяха близнаци. Идентично. Едната е обречена да представлява живот, а другата смърт. Баща ми Ейтос, Първичният на Живота, и чичо ми Колис, Първият на Смъртта. Те управляваха заедно в продължение на еони, както им е писано." Вълна настръхна по кожата ми, когато ръцете ми паднаха настрани. "Какво стана?" "Чичо ми се влюби."

Не очаквах да каже това. „Мисля, че в историята трябва да има повече."

„В историята винаги има нещо повече“, каза Айос, седнал до Беле.

„Всичко започна много отдавна. Стоици години в миналото, ако не и близо хиляда. Много преди Лазания дори да стане кралство. Аш седна на стола до мен, начело на масата. „Не знам дали отношенията между баща ми и брат му винаги са били обтегнати или между тях е имало мир в един момент. Но винаги е имало тази състезателна страна в тях. И на двамата. Баща ми не беше напълно невинен в това, но от това, което научих, имаше проблем с ревността. В края на краищата баща ми беше Първичният на живота, почитан и обичан както от богове, така и от смъртни.

Нектас кимна. „Той беше справедлив крал, мил и щедър и любопитен по природа. Той беше този, който даде на дракона смъртна форма.

С широко отворени очи се обърнах към Аш и сърцето ми спря.

На лицето на Първичния имаше лека, далечна усмивка. Една красива и тъжна. „Той беше очарован от целия живот, особено от смъртните. Дори когато стана Първичният на смъртта, той беше в страхопочитание от всичко, което можеха да постигнат за невероятно кратък период от време за Iliseeum. Той често общуваше с тях, както и много от Primals тогава. Но Колис, той беше... уважаван и страхуван като Първичния на смъртта, вместо приветстван като необходима стъпка в живота – врата към следващия етап.

Веждите на Рахар се присвиха. „Винаги съм се чудил дали простосмъртните няма да се страхуват толкова от смъртта, ако гледат на нея по различен начин – не като край, а като ново начало.

Може би, помислих си, преглъщайки. Но смъртта беше голямото неизвестно. Никой не знаеше как ще бъдат съдени или какво наистина ги очаква. Беше трудно да не се страхуваш от това."

„Когато Колис влезе в царството на смъртните, онези, които го видяха, се свиха и отказаха да го погледнат в очите, докато смъртните се втурнаха да поздравят близнака му. Представих си, че това го докосна“, каза Аш, като слабата усмивка се превърна в кривова усмивка и си представих, че това трябва да стигне до него. „При едно от тези пътувания в царството на смъртните Колис видя млада смъртна жена да събира цветя за сватбата на сестра си или нещо подобно.

"Изчакайте. Тя се казваше Сотория? Мислите ми се завъртяха. „Този, който падна от сегашните Скали на скръбта?"

„Това ще бъде тя“, потвърди Беле и аз отново останах зашеметена.

Поклатих глава. „Никой всъщност не знаеше дали легендата за Сотория е истинска."

"То е." Беле се усмихна леко. „Колис я наблюдаваше и се предполага, че се влюби точно тогава.

Примигнах веднъж и после два пъти, хвърляйки поглед към Аш, когато си спомних какво ми беше казал сър Холанд за Сотория. Беше казал, че бог я е уплашил. Възможно ли е тази част от легендата да се е изгубила през годините?

„Така или иначе, той беше абсолютно омагьосан от нея“, каза Аш. „Толкова много, че той излезе от сенките на дърветата, за да говори с нея. Тогава простосмъртните знаеха как изглежда Първичният на смъртта. Чертите му са уловени в картини и скулптури. Сотория знаеше кой е той, когато се приближи до нея.

О, богове... „Знам какво се случи. Той я уплаши и тя избяга, падайки до смъртта си.

Сайон повдигна тъмни вежди. – Романтично, а?

потръпнах. – Той я върна, нали?

"Той го направи." Аш наклони глава. "От къде знаеш?"

"Това е част от легендата - не е добре позната част и никой не знаеше, че е Колис - но аз... надявах се, че тази част не е вярна."

"То е." Аш го почеса по челюстта, докато се изправяше. „Колис беше разстроен и някак с разбито сърце. Той извика брат си, призовавайки Ейтос в царството на

смъртните. Той умоляваше Ейтос да даде живот на Сотория, действие, което Ейтос можеше да направи – и беше правил в миналото – но баща ми имаше правила, които управляваха, когато той даде живот“, обясни той и аз се разместих на стола, мислейки си за правилата. Бях направил, че не съм следвал. „Едно от тях беше, че няма да вземе душа от Долината. Виждате ли, традицията за изгаряне на тялото, за да се освободи душата, е смъртна, действие повече в полза на изоставените, отколкото на тези, които са преминали. Душата веднага напуска тялото след смъртта.“

– Не знаех това – прошепнах аз.

„Не би.“ Той въздъхна. „За повечето смъртни тези, които не отказват да напуснат царството на смъртните като тези в Тъмните брястове, преминават доста бързо през Стълбовете на Асфодел. Много се задържат за малко по една или друга причина. Въпреки че Сотория беше починала твърде млада и неочаквано, тя прие смъртта си. Душата ѝ пристигна в Земята на сенките, премина през Стълбовете и влезе в Долината в рамките на минути след смъртта си. Тя не се забави.“

Поех треперещ дъх. Дали Марисол се забави? Джема? Потънах малко в стола. „Значи... душата изобщо не е в капан? Те не трябва да чакат?“

„Не повечето от тях“, каза той и аз си спомних за душите, които той каза, че са се нуждаели от неговата преценка. „Баща ми не би отнел и душа от Долината. Беше грешно. Забранено както от него, така и от Колис. Ейтос се опита да напомни на брат си, че се е съгласил никога да не прави нещо подобно. Когато това се провали, баща ми му напомни, че не е честно да се даде живот и след това да се откаже на друг със същата стойност. Но предполагам, че това беше един от недостатъците на баща ми. Вярваше, че може да реши кога човек е достоен. И може би като Първичния на живота би могъл. Може би имаше някаква вродена способност, която му позволи да направи тази преценка и да реши, че Сотория не е една от избраните, докато друга ще бъде. Не знам какво го накара да избере кога и кога да не използва тази сила.“

Сърцето ми се преобърна тежко. „Ето защо никога не използвах дарбата си върху смъртен до първия път.“ Беше трудно да продължа, усещайки погледа му върху мен – усещайки всичките им погледи. „Не исках този вид... сила, способност да направя този избор. И винаги съм чувствал, че след като го направя, знанието, че мога да стана тази сила всеки път, когато ми бъде представен изборът да го направя или не... Е, не знам дали ме прави слаб или грешен, но не искам да имам такава власт.“

„Този вид сила е благословия, Сера. И това е проклятие – каза Нектас, привличайки погледа ми към неговия. „Признаването на това не е слабост. Това трябва да е сила, защото повечето не биха осъзнали колко бързо тази сила може да се обърне срещу тях.“

„Баща ми не го направи“, каза Аш и погледът ми се насочи към него. „Ако никога не беше използвал дарбата си на живот върху смъртен, тогава Колис може би не е очаквал да го направи. Но той го направи и отказът на баща ми... започна всичко това. Стотици години болка и страдание за много невинни. Стотици години баща ми съжалява за това, което е избрал и е избрал да не прави.“

По гръбнака ми пробяга студ. „Какво стана?“

„В началото нищо. Баща ми вярваше, че Колис е приел решението му. По това време Ейтос срещна майка ми. Тя стана неговя съпруга и животът беше... нормален. Но в действителност часовник отброяваше. Колис прекара следващите няколко години – десетилетия – в опити да върне Сотория. Не можеше да я посети, не без да рискува да унищожи душата ѝ.“

– Но той намери начин?

– Той го направи, в известен смисъл. Аш издиша тежко.

„След всичките си години на търсене, той разбра, че има само един начин“, каза Рейн, загледан в масата. „Само Първичният живот може да върне живота на Сотория. И така, той намери начин да стане това.“

„Как?“ въздъхнах.

– Не знам – призна Аш, като поклати глава. „Никой от нас не го прави. Само Колис и баща ми знаят и единият никога няма да говори за това, а другият вече не е тук, за да го каже.“

„Колис беше успешен“, каза Ектор. „Той успя да смени местата с близнака си, разменяйки по някакъв начин съдби с него. Колис стана Първичният на живота, а Ейтос стана Първичният на Смъртта.“

"Актът беше... катастрофален." Нектас леко размести Джадис. „Убийство на стотици богове, които служеха както на Ейтос, така и на Колис, и отслабване на много първични – и дори убийство на няколко – принуждавайки следващите по ред да се издигнат от божество в първична сила. Много от моите братя също бяха убити." Чертите на Нектас станаха по-твърди, когато той пусна бърза целувка върху главата на Джадис. „Царството на смъртните го усети под формата на земетресения и цунами. Много зони бяха изравнени. Големи части земя се отцепиха, някои образуваха острови, докато други градове потънаха в океаните и моретата. От доста време беше хаотично, но Ейтос веднага разбра защо брат му го е направил. Беше предупредил Колис да не връща Сотория. Че е била спокойна, в следващия етап от живота си. Че беше твърде дълго и ако трябваше да направи това, което планираше, Сотория нямаше да се върне такава, каквато беше. Това би било неестествено действие, нарушаване на и без това нестабилния баланс между живот и смърт." Скръстих ръце на кръста си. "Моля, кажете ми, че не го е направил." – Той го направи – каза Нектас. „Богове“. Затворих очи, натъжен и ужасен за Сотория. Животът ѝ вече беше отнет от нея и да науча, че нейният мир също е бил лишен, ме отврати. Това беше несъзнателно нарушение. „Сотория стана и както баща ми беше предупредил, тя не беше същата. Не зло или нещо подобно, а мрачно и ужасено от стореното – продължи тихо Аш, повтаряйки казаното от сър Холанд. „Когато тя почина отново, баща ми... той направи нещо, за да гарантира, че брат му никога не може да я достигне. Нещо, което само Първичният на смъртта може да направи. С помощта на Първичния, Кийла, той беляза нейната душа. Наклоних се напред. "Какво означава това?" „Те определиха душата ѝ за прераждане“, отговори Айос. „Означава, че душата на Сотория никога не влиза в Земята на сенките и непрекъснато се преражда след смъртта – отново и отново. – Аз... – поклатих глава. „Това означава ли, че днес е жива? Спомня ли си предишните си животи?" „Нейните спомени от предишните ѝ животи не биха били нищо съществени, ако изобщо имаше такива, но Колис продължава да я търси. Заради това, което баща ми и Кийла направиха, белязайки душата ѝ, тя щеше да се прероди в саван. Колис знае това. Той все още я търси." Поех рязко дъх. – Открил ли я е? „Доколкото знам, тя е останала извън неговия обсег. Той погледна настрани, стегнал челюст. „Надявам се, че има във всеки живот." Искях да попитам дали знае коя е тя, но самоличността ѝ се почувства като поредно нарушение и риск за душата ѝ. То вече беше изстрадало достатъчно. – И така, това, което баща ти направи за Сотория, беше да я пази. „Това, което направи за Сотория, не беше перфектно. Някои биха могли да твърдят, че в известен смисъл е било дори по-лошо. Но това беше единственото нещо, което можеше да направи, за да се опита да я пази. „Колис винаги ли е бил такъв?" Аш погледна към Нектас. „Той винаги е имал безразсъдно, диво предимство. Усещане за величие, което той вярваше, че му се дължи“, каза драконът. „Но имаше време, когато Колис обичаше смъртните и своите богове. След това той бавно се промени. Мисля, че дори възрастта му не може да бъде обвинявана. Неговото гниене... отне му много време, преди да го загубим. Умът ми имаше чувството, че ще се взриви. „И баща ми, и Кийла са платили скъпо за това през годините. Погледът на Аш се спря върху мен. „Той не просто започна да мрази баща ми, той започна да го презира и се закле да го накара да плати." Напрегнах се, опитвайки се да се подготвя за това, което ще науча по-нататък. Беше почти трудно да се повярва. Да мисля за Колис, за когото бях възпитан да вярвам, че е без недостатък, милостивия и доброжелателен Цар на боговете, като това егоистично чудовище. Но сега знаех защо не направи нищо, за да спре отвратителното отношение към Избраните. „Колис беше този, който уби майка ми, като я удари, докато беше бременна с мен“,

споделя Аш с равен тон. „Той го направи, защото вярваше, че е справедливо баща ми да загуби любовта си точно както го направи. Той унищожи душата на майка ми, въвеждайки окончателната ѝ смърт.

Плеснах с ръка устата си от ужас. Имаше това незабавно желание да отрече казаното от него. Да не си позволя да повярвам. Но това не би било правилно. Би било несправедливо и погрешно да принудя Аш да докаже това, което инстинктивно знаех, че е истина. Мъката изгори задната част на гърлото ми и ужили очите ми. Убиването на родителите му беше достатъчно лошо, но да знаеш, че е направено от някой, който споделя кръвта му? Мислех, че може да съм болен.

Аш преглътна гъсто. „Като майка ти, вярвам, че смъртта ѝ отне част от баща ми със себе си.

Исках да отида при него. Докосни го. Утеши го – нещо, което не бях сигурен, че някога съм изпитвал нужда да правя преди. Дори не знаех как да го направя, така че притиснах ръка към гърдите си и останах да седя. „Толкова, толкова съжалявам. Знам, че това не променя нищо. Знам, че не искаш да чуеш това, но аз... бих искал да мога по някакъв начин да променя това.”

Бурно сиви очи срещнаха моите и тогава той кимна.

Спуснах ръката си в скута си. „Как другите първични са допуснали това? Как никой от тях освен Кийла не се намеси, когато той зае мястото на баща ти? Когато той върна това бедно момиче към живота?

„Колис унищожи всички записи на истината“, обясни Ектор от другия край на масата. „И в Илизеум, и в царството на смъртните. Тогава Първият на смъртта вече не беше изобразяван. Той стигна до големи крайности, за да скрие, че не е трябвало да бъде Първичният на живота. Дори когато стана ясно, че нещо не е наред. Че губи способността си да създава живот и да го поддържа.”

"Какво имаш предвид?"

„Съдбата никога не е била негова, както Първичният на смъртта никога не е бил на баща ми“, каза Аш. „Роден съм в него, съдбата ми се промени. Но Колис наложи това на себе си и на баща ми. Силите на живота, които той придоби, бяха временни. Отне векове, за да изчезнат тези сили и по това време баща ми беше мъртъв, а Колис беше овладял... други сили. Но от мен не е имало Primal роден. Той не може да даде живот. Той не може да го създаде.”

Нещо ме порази. „Затова ли никой Избран не се е възнесъл?”

– Да – каза Беле с кимване. – Но той не може да спре Ритуала, нали? Това би повдигнало твърде много проклети въпроси. И така, нестабилният баланс се измести още повече.”

– Към какво? Попитах.

– Смърт – отвърна Аш. Ледът докосна кожата ми. „Смърт на всичко, в крайна сметка. И тук, и в царството на смъртните. Може да са необходими няколко смъртни живота, за да унищожи напълно смъртното царство, но вече е започнало. Две първични сили на смъртта не могат да управляват и това се случва. Защото в същността на Колис това е той.”

мои богове.

„Само първичните и шепа богове знаят какво е направил Колис – какъв всъщност е той“, заговори отново Аш. „Повечето първични са му лоялни или от апатия, или защото действията му ги издигнаха до първичната сила. Другите, които смятат, че това, което е направил, е немислимо? Те не действат, нито от страх, нито от изобилие от предпазливост и интелигентност.”

– Интелигентност? Неверието се повиши. „Какво ще кажете за страхливостта? Те са първични. Той може да е кралят, но той е само един...”

Аш наклони глава. – Не разбираш, Сера. Силите, които той открадна, отслабнаха и станаха почти несъществуващи, но той не отслабна. Той е най-старият Primal. Най-мощният. Можеше да убие всеки от нас. И тогава какво? Нов бог не може да възкръсне. Не без Живот. Това ще засегне царството на смъртните. Твоят дом. Нищо не може да се направи.” Той се наведе към мен. „Поне аз така вярвах. Баща ми никога не е казал на мен или на никого защо е сключил сделката. Това е проклета мистерия от повече от двеста години. Но той имаше причина.” Погледът му мина над чертите ми. "Той ни даде шанс да направим нещо.”

Залюлях назад и после напред. "Като например? Какво мога да направя само с жарава

от живот, освен да върна мъртвите? - казах аз и след това ме напусна задушен смях.

– И, да, знам, че звучи впечатляващо и всичко...

„Звуци?“ Сайон се изкашля от смях. „Впечатляващо е.“

„Знам това, но как това може да промени нещо? Как това може да отмени това, което Колис е направил?“

Аш докосна едната ми ръка, причинявайки познатото сътресение. „Това, което Колис направи, не може да бъде отменено, но това, което баща ми направи, като постави това, което трябваше да бъде неговият жар на живота във вас? Скрит в кръвна линия на смъртните през цялото това време? Той се увери, че има шанс за живот.“

„Трябва да е повече от това“, каза Рахар, облегнат на облегалката на стола на братовчед си. „Повечето от нас не бяха живи, когато Ейтос беше крал. По дяволите, някои от нас дори не са били живи, когато Ейтос е живял.“

Рейн и Беле вдигнаха ръце.

„Но просто не мисля, че това, което направи, означава само, че първичен жар на живота все още съществува.“ Рахар поклати глава. – Трябва да означава нещо друго.

„Съгласен.“ Сайон ме погледна.

„Но какво?“ Огледах стаята.

„Тази част все още е мистерия.“ Ръката на Аш се плъзна от моята, когато той се облегна назад. „Какво се случва в главата ти в момента?“

Засмях се с леко разширени очи. – Не мисля, че наистина искаш да знаеш.

„Правя го.“

Видях Сайон да повдига вежди със съмнение. „Изчакайте. Това е жарта на живота на баща ти. Това прави ли ни по някакъв начин... свързани?“

Аш излая в смях. „Добри богове, не. Не е така. Би било като да вземеш нечия кръв. Това не те прави роднина с тях.“

„О, слава богу. Защото това би било...“ Замълчах при вида на нетърпеливите погледи, надявайки се да продължа. Прочистих гърлото си. „Просто... не знам. Не се сещам какво друго може да означава този подарък. Как може да помогне. Баща ти, унищожена ли беше и неговата душа? – попитах аз, мислейки, че ако не беше така, можеше да си струва риска да се свърже с него, дори Аш да не можеше. Тогава ме удари. „Ако можеше, вече щеше да накараш някой да се свърже с него.“

„Душата му не беше унищожена.“ Кожата на Аш беше изтъняла, когато в очите му отново се завъртяха стърготини. „Колис все още запази в себе си някаква жарава на смъртта, точно както баща ми запази част от жарта си на живота. Достатъчна сила за Колис, за да улови и задържи душа. Той има душата на баща ми.“

„Богове“, изрекох аз, а стомахът ми се сви от гадене. За кратко затворих очи. – Вашият... баща ви запознат ли е в това състояние?

„Не вярвам, но не знам дали това е, което си казвам, само за да улесня справянето“, призна той. Измина миг и времето в очите му се забави. Гърдите му се вдигнаха с дълбоко дъх и след това хвърли поглед към Ектор. „Сега знаем защо маковете се върнаха.“

„Какво?“ Хвърлих поглед между тях.

Погледът на Аш се върна към мен. – Помниш ли цветето, за което ти казах?

– Темпераментното растение, което ти напомня за мен? Сетих се.

Рейн задуши смях зад ръката си, когато Аш кимна. „Не е като маковете в царството на смъртните. Освен много отровните си игли, те са повече червени, отколкото оранжеви и растат много по-изобилно в Илизеум. Богове... – Той прокара палец по долната си устна. „Те не са растяли тук от стотици години, но няколко дни след пристигането ви една цъфна в Червената гора.“

Спомних си, че го видях тогава да прекоси двора и да влезе сам в Червената гора.

Неведнъж проверяваше това. „Но аз не направих нищо.“

„Не мисля, че трябваше да правиш нищо, освен да си тук“, каза Нектас, като потърка ръка по гърба на Джадис, докато тя леко се размърда в ръцете му. „Вашето присъствие бавно връща живота.“

Това прозвуча... напълно невероятно, но нещо, което Аш каза по-рано, изплува отново. – Казахте, че ефектът от липсата на Primal of Life вече се усеща в царството на смъртните.

Аш кимна. „Как наричаш Гнилото? Това се случи в Земята на сенките. Това е следствие от липсата на Primal of Life.“

Взрях се в него, докато сърцето ми сякаш спря в гърдите ми. Отначало нямаше нищо – абсолютно нищо – в главата ми. Не можех да го чуя правилно. Или не разбрах. „Гнилото е страничен продукт от изтичащата сделка, сключен от баща ви с Родерик Мирел.

Веждите на Аш се свиха, когато подпря ръка на нарязаната маса. – Това няма нищо общо със сделката, Сера.

Шок ме обхвана, разтърси ме до самото ми сърце. „Не разбирам. Започна след като се родих. Тогава се появи и времето започна да се променя. Сушите и леда, който пада от небето. Зимите...”

„Сделката имаше срок на валидност, защото това, което баща ми направи с климата, не беше естествено. Не можеше да продължава така вечно.” Погледът на Аш претърси моя. „Но всичко това означаваше, че климатът ще се върне към първоначалното си състояние – по-сезонни условия, като в някои области от царството на смъртните. Разбира се, се съмнявам, че някога ще стане толкова студено като Айрелоун, не там, където се намира Лазания, но нищо твърде тежко.

Сърцето ми се ускори. В ушите ми бръмчеше. Едва чух Сайон, когато каза: „Времето беше повлияно от това, което направи Колис. Ето защо царството на смъртните вижда по-екстремно време като суши и бури. Това е симптом за дестабилизиране на баланса.” – Сделката няма нищо общо с Рота? – прошепнах аз и Аш поклати глава. Аз... исках да отрека това, което казваше. Повярвайте, че това е някакъв трик.

– Мислите ли, че тези две неща са свързани? – попита Аш.

Започна тремор в краката ми. „Знаехме, че сделката изтече с раждането ми. Тогава Гнилото се показа. Това ни казваха, поколение след поколение. Че сделката ще приключи и нещата ще се върнат както бяха.”

„И те го направиха”, каза Аш. „Времето се върна към първоначалното си състояние преди години. Но както обясни Сайон, това е било по-крайно поради дестабилизацията. Всяко място в царството на смъртните е виждало странни метеорологични модели.”

„Това показване на Rot, когато го е направило, звучи като съвпадение”, каза Рейн.

„Или може би е свързано с раждането ти и това, което е направил бащата на Никтос. Може би появата на жарава на живота предизвиква нещо. Защо това ще доведе до вкисване на земята, не е за мен.”

Аш се наведе към мен. „Но това не е част от първоначалната сделка, сключена от баща ми. Това, което се случва в Лазания, щеше да се случи, дори ако баща ми не беше сключил сделката, и в крайна сметка ще се разпространи в цялото царство на смъртните, точно както ще се разпространи в Илисеум.

„Всъщност, знаеш ли какво? Мисля, че Рейн беше наясно с нещо. Може да е свързано със сделката – каза Айос и главата ми замахна към нея. Погледът й срещна моя. – Но не по начина, по който си мислиш.

„Какво мислиш?” – попита Аш, като погледна към богинята.

„Може би това гниене – тази последица от това, което направи Колис – е отнело толкова време, за да се появи, защото жарта на живота беше жива в кръвната линия на Миерел през годините. Искам да кажа, че царството на смъртните е много по-уязвимо към действията на Primals. Последствията от липсата на Primal of Life трябваше да бъдат усетени много преди това, нали? Айос огледа масата. Последваха няколко кимвания на съгласие. „Този жар на живота беше по някакъв начин защитен в кръвната линия. Все още там, но... когато си роден, жарава на живота влезе в смъртно тяло – така да се каже съд – който е уязвим и има срок на годност.

– Имаш предвид моята смърт – изръмжа аз.

Айос се сви. „Да. Или може би не – добави тя бързо, когато потръпнах. „Може би жарът на живота просто е отслабен в едно смъртно тяло, вече не е в състояние да задържи последиците от стореното. Тя се отпусна с леко свиване на рамене. „Или може да греша напълно и всички трябва да ме игнорират.”

„Не. Може да сте наясно с нещо – каза Аш замислено и аз си помислих, че може да ми е лошо, когато вниманието му се насочи към мен. Сърцето мина, докато той ме изучаваше. – Какво става, Сера?

не можах да отговоря.

„Това е нещо повече от изненада за теб.” Идър се стичаше в ирисите му. „Чувствате се твърде много, за да бъде това объркване около някакво погрешно тълкуване.” Погрешно тълкуване? От мен избухна влажен смях. Знаех, че той сигурно улавя

емоциите ми, четете ги и в този момент дори не ми пукаше. Не мислех, че дори той може да дешифрира точно какво чувствам.

Трусите си пробиха път през тялото ми, разтърсвайки всяка възможност за отричане. Това, което всички казаха, имаше смисъл. В деня в Червените гори осъзнах колко подобни са Земята на сенките с Гнилото в Лазания – сивата, мъртва трева, скелетите на изкривени, оголени крайници и уханието на застоял люляк, което проникваше в разрушената почва.

Но това означаваше – о, богове, това означаваше, че ако сделката не е отговорна за Гнилото, не мога да направя нищо. Още по-лошото е, че ще се разпространи в цялото царство на смъртните. И ако Айос беше прав, то беше заради моето раждане. Защото тази жар сега беше жива в тяло, което в крайна сметка щеше да се раздаде и щеше да умре, вземайки със себе си жарава на живота. Часовникът, който отброяваше през цялото това време, не беше сделката към своя край. Аз идвах към края си.

Притиснах ръка към разтърсващия си стомах, докато стоях, вече не можех да седя. Отдръпнах се от масата.

"Сера." Аш се обърна на стола към мен. "Какво става?"

Отметнах косата от лицето си, дърпайки кичурите. Не видях Аш. Не видях никого в тази стая. Всичко, което видях, беше куперите, лежащи в това легло, един до друг, с мухи, роящи се по телата им. И тогава видях безброй такива семейства. Стотици хиляди. милиони. „Мислех, че мога да го спра“, прошепнах аз, задната част на гърлото ми изгаряше. „За това прекарах... целия си живот. Мислех, че мога да го спра. Всичко, което направих. Самотата. Шибаният воал на избраните. Обучението – превръщането в нищо. Проклетата грижа – провлачих ръце по лицето си. "Струваше си. Щях да спася хората си. Нямах значение какво ми се случи в крайна сметка..."

Пепел изведнъж се появи пред мен, а ръцете му охладиха бузите ми. „Всички смятахте ли, че изпълнението на сделката по някакъв начин ще спре Гнилото?“

Още един задушен смях ме напусна. "Не. Мислехме си..."

Накарайте го да се влюби.

Станете негова слабост.

Край му.

Потръпнах, когато го почувствах – онова бързо, остро усещане, че мога да дишам наистина. Както се почувствах, когато не ме взе първата вечер, когато му бях представен. Облекчение. Този път причината беше друга. Не трябваше да го манипулирам. Не трябваше да го накарам да се влюби в мен и след това да го нараня – да го убия.

Лицето му се появи, острият ъгли и кухнята под скулите му. Богатата, червеникаво-кестенява коса и впечатляващите, въртящи се очи. Чертите на първичния човек, който не беше нищо, което предполагах или исках да вярвам. Замислен и мил, въпреки всичко, което беше загубил – въпреки цялата болка, която беше изпитал, това би се превърнало в нещо като кошмар. Мъж, на когото аз... на когото бях започнала да се наслаждавам. За да се грижа за него, дори преди да разбере кой е той и бяхме седели един до друг на езерото. Човек, който ме накара да се чувствам като някой. Все едно не бях празно платно, празен съд.

Някой, който е роден само да убива.

Не трябваше да правя това, което не исках. И, о, богове, не исках да го нараня. Дори не исках да бъда способен на това. И не трябваше да бъда. Облекчението беше толкова всепоглъщащо, толкова силно, приливът на сурови емоции заплашваше да ме погълне. Единственото нещо, което го спря, беше онова, което имаше през нощта, когато не ме беше потърсил.

Вината.

Горчивото, разпръскващо чувство за вина.

Милиони пак щяха да умрат, дори ако не трябваше да отнема живота му. Това не беше благословия. Без истинска отсрочка.

– Сера – прошепна Аш.

Вдигнах поглед към неговия, дъхът ми спря в гърдите ми, докато палецът му премина по бузата ми, прогонвайки една сълза. Разбиващите се кичури в ултраярките му очи уловиха моите.

– Не мисля, че е мислила, че ако стане твоя съпруг, ще спаси хората й. Гласът на Беле прозвуча трескаво, напомняйки ми, че не сме сами, и разби нещо дълбоко в мен,

докато блясъците в очите на Аш утихнаха. „Мисля, че се е научила как да прекрати сделката в полза на призоваващия.

Аш не каза нищо, докато ме гледаше. Някой прокле. Чух стърженето на краката на стола по камък и тогава го почувствах. Треперене в ръцете на Аш и зарядът от енергия внезапно се излива в камерата, като пропука по кожата ми. Видях го. Изтъняването на кожата му и сенките, които се събират отдолу.

– Вярвахте, че бъдещето на Лазания зависи от тази сделка – от това, че ще я изпълните, но не като моя съпруг. Гласът му беше толкова тих, толкова мек, че по кожата ми настръхна. „Знаете ли как да прекратите сделката в полза на призоваващия?“

Всяка част в мен крещеше, че трябва да лъжа. Появи се изненадваща доза самосъхранение. Това беше най-умното нещо, което трябваше да направя, но бях толкова уморен да лъжа. На криене. "Правя го."

Аш пое рязко. Сенките се отлепиха от ъглите на стаята и се събраха около него – около нас. „Затова ли продължи да се връщаш в Храма на сенките, след като ти отказах? Затова ли искахте да изпълните сделката, на която никога не сте се съгласявали?“

Още една пукнатина проряза гърдите ми. „Да“

Итър изпраща от очите му, когато светлината започна да се пробива през въртящите се сенки, извиващи се по гърба му. Дъхът, който поех, образува мъглив, подпухнал облак в пространството между нас. „Вашето обучение. Вашата грижа.“ Върховете на зъбите му се виждаха, когато устните му се отлепиха назад. „Всичко, което си направил от деня на раждането си до този момент, трябваше да стане моя слабост?“

Натискът притисна гърдите ми. не можах да отговоря. Сякаш целият въздух беше изсмукан от камерата, а това, което беше останало, беше твърде студено и гъсто, за да се диша. В сърцевината ми започна изгаряне, което се разпространи до гърлото ми, докато облечените в сенките сенки се оформиха зад него, образувайки крила. щях да умра.

Знаех това тогава, докато се вирах в тези толкова много неподвижни, мъртви очи. Дори не можех да го виня за това. Застанах пред него, защото планирах да го убия. Винаги съм знаел, че смъртта ми ще дойде от ръцете му или защото бях сложил край на живота му.

– Ти – каза той, гласът му беше нощен шепот, ръката му се плъзна по челюстта ми. Дланта му притисна гърлото ми отстрани. Той наклони главата ми назад и аз вече не гледах нагоре към Аш. Това беше Primal. Първичният на смъртта. Сега той беше Никтос за мен. „Трябваше да знаете, че нямаше да се откажете от това, дори и да сте успели. Ще си мъртъв в момента, в който извадиш това шибано острие от сенчести камък от гърдите ми.

– Аш – каза Нектас с близък глас.

Първичният не помръдна. Той не мигна, докато ме гледаше надолу. „Животът ти няма ли никаква стойност за теб?“

потръпнах аз.

– Пепел – повтори Нектас, когато Рейвър издаде тих звук.

Ведрото се разби в очите му. Масата от сенки се срина около него, когато той бавно вдигна ръце от мен. Той постоя за момент с твърде явни черти, след което направи крачка назад.

Коленете са слаби и сърцето се биеше, увиснах до стената. „Аз... аз съм...“

„Не се извинявай, по дяволите“, изръмжа Никтос. – Да не смееш...

От някъде отвън се чу рог, взривът отекна из двореца. Прозвуча още един. Отдръпнах се от стената. "Какво е това?"

"Предупреждение." Никтос вече се отвръщаше от мен. "Ние сме под обсада."

Глава 36

"Почувства се вълнението на силата." Беле беше на крака.

Отлеписа се от стената, когато останалите богове се издигнаха. – Мислиш ли, че е Колис?

Никой не ме погледна. Само Нектас. „Той няма да дойде сам“, отговори той, когато Джадис вдигна глава, прозявайки се. – Той ще изпрати други.

„Ако той дойде за теб, ще получиш това, което толкова отчаяно търсиш за себе си. Никтос погледна през рамо. "Вашата смърт."

Гърдите ми се изкривиха, когато ледеността на думите му падна върху мен. Те ужилиха. Това не можеше да се отрече.

„Сайон, иди да намериш каквото можеш. Ще те срещна край конюшните. Рахар. Беле. Върви с него. Не казвайте нито дума за това, което сте научили тук. Никаква – нареди Никтос. "Разбрах?"

Тримата богове се подчиниха и бързо напуснаха стаята. Никой от тях не погледна в моята посока.

„Ще заведа младите на безопасно място.“ Нектас махна на Рейвър да се присъедини към него. „За всеки случай, че бях прав за това кой е дошъл на нашите брегове. Ще се присъединим към вас веднага щом са в безопасност."

Никтос кимна с гръб към мен, когато Нектас отиде до вратата. Главата на Джадис опря на рамото на баща ѝ и тя ми махна сънливо, докато минаваше. Малката вълна... Не знаех защо, но тя се издълба в сърцето ми. Погледът, който баща ѝ ми изпрати, замрази този нож вътре.

Мисля, че ще те нарека един от моите.

Поех пронизителен дъх. Съмнявах се, че Нектас се чувства така сега. Защо би? Дойдох тук, кройки заговор да убия Първичния, който той смяташе за семейство.

Айос се изправи, изпращайки бърз поглед в моята посока: „Ще отида да проверя Джема. Уверете се, че сирените не са я събудили и се справете с това, ако са я събудили.

„Благодаря“, отвърна Никтос, като извади един от късите мечове от стената. Той го закрепил за бедрото си, след което грабна камата и я пхна в ботуша си. Дълъг меч в ножницата премина през гърба му с дръжка надолу.

– Какво ще правим с нея?

Главата ми рязко се обърна към Ектор, който беше задал въпроса. "Мога да помогна."

Бавно Никтос се изправи срещу мен, докато веждите на Рейн се вдигнаха. В погледа му нямаше нищо освен безкраен студ. Борех се с желанието да се отдръпна от него.

"Аз мога." Насилих гласа си стабилен. "Обучен съм със стрела и меч."

Той се усмихна. "Разбира се, че си."

Трепнах, когато остро, нарязващо движение се вряза още по-дълбоко в сърцето ми, оставяйки своя собствен вид следа. Изгарянето се върна в гърлото ми, тъпчейки очите ми, докато изблик на нещо горчиво и твърдо набъбна в мен. Не можех да поема въздух. Суровостта ми запуши гърлото. Не можех да го допусна. Изключих го. Изключете всичко. Вдишайте. В ума си се подхлъзнах този воал. Беше по-трудно от всички пъти преди и се чувстваше крехко и чисто, по начин, по който никога не е бил. Задръжте. Станах нищо друго освен празното платно, празен съд, който не можеше да бъде наранен от думи или действия извън тези, които сам причиних.

издишах. „Опасността дойде в Земята на сенките заради това, което направих. Няма да стоя назад и да не правя нищо, когато мога да се бия.“ Вдигнах брадичката си, срещнах хладния поглед на Никтос. – Не съм заплаха за никого от вашите хора. Главата му се наклони. – Ти не си заплаха за мен.

Скочих се, но това беше всичко. „Мога да помогна, но ти прави каквото искаш.

Заклучете ме или ме вземете със себе си. Така или иначе губите време."

Брадичката на Никтос се наведе, докато ме гледаше надолу. „Въпреки че идеята да ви затворят е много привлекателна в момента, няма време да се уверите, че ще сте в безопасност и няма да избягате. И така, ти идваш с мен." За един пулс той беше на крачка от мен. Напрегнах се, успявайки да се задържа. „Но ако направите нещо, което застрашава някой от моите хора, да бъдете заключени ще бъде най-малкото от нещата, с които ще се сблъскате.

Не пропуснах погледите на недоверие, които си размениха Рейн и Ектор, нито пък се усъмних в Никтос нито за секунда. – Не искам да навреда на никого от тях.

"Не." Усмивката му беше твърда подигравка. "Само аз."

Воалът се подхлъзна. – И аз не исках да те нараня.

„Спасете го“, отсече той и ме хвана за ръката. Приливът на енергия беше топло бръмчене. Хватката му беше здрава, но не болезнена, докато ме извеждаше от стаята. Никтос ме издърпа покрай троновите и от подиума. Ектор и Рейн бяха точно зад нас. В

затъмнената стая беше зловещо тихо, с изключение на пляскането на ботушите ни. Беше трудно да се справим с дългокракото му темпо. Единственото, върху което се съсредоточих, беше да предпазя ума си от връщане в стаята и защо той сега беше Никтос за мен. Не можех да мисля за това, когато наближихме фоайето. Никтос вървеше толкова бързо, че пропуснах лекото издигане на пода, едва-едва стъпалото между отворената стая и фоайето. Спънах се- Ръката на Никтос стисна моята, хвана ме и ме предпази от преобръщане с лице напред в твърдия камък на сянка.

– Благодаря – промърморих аз.

– Недей – отхапа той.

Стиснах устните си, когато воалът се подхлъзна още повече. Гневът му не беше изненада. Не можех и не бих го обвинявала. Неспособността ми да остана в това нищото беше причината за изкривяването на гърдите ми.

Сайон нахлу през отворените врати и спря, когато ни забеляза. "Нещо се случва на стената, покрай залива." Погледът му се насочи към нашите събрани ръце, но той не показва никаква реакция. „Все още не съм сигурен какво. Рахар подготвя Один. Беле е тръгнал напред.“

– Знаете ли дали вече е имало наранявания? – попита Никтос, пристъпвайки напред.

„Един от по-малките кораби се преобърна“, посъветва Сайон, на крачка зад нас.

Напред Рахар поведе масивния среднощен кон към мястото, където вече чакаха няколко коня. "Спасителните усилия бяха прекратени, когато един от тези кораби се обърна."

– Какво за Бога има в този залив, което може да преобърне кораби? Попитах.

„Не трябва да има нищо“, сподели Никтос, изненадайки ме, тъй като почти не очаквах отговор.

„Водите са мъртви от години. Не много неща могат да оцелеят в тях дълго“, добави Рейн. – Не само това, водите са катранено черни...

„Което прави спасяването още по-трудно“, каза Сайон. „Ако не и невъзможно. Всеки, бог или смъртен, влезе в тези води, няма вероятност да се върне обратно.“

Тръпка ме обзе, когато Никтос пое юздите от Рахар. Той се обърна към Ектор. –

Трябва да ми вземеш наметало с качулка и да ме срещнеш пред портите на залива.

Ектор хвърли поглед към мен със свити вежди. Изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, но се замисли. "Разбира се." Той се обърна и се затича към един от многото странични входи, скрити под стълбите.

– Запечатани ли са другите порти на града? – попита Никтос.

„В процеса, от това, което един от охранителите сподели“, потвърди Сайон. "И те започнаха да евакуират тези по залива, премествайки ги навътре."

Обърнах се към Один, несигурен как точно трябва да се кача на кон с неговите размери. Трябваше да го разбера, защото не бях достатъчно глупав, за да поискам собствения си кон. Посегнах към ремъка на седлото, когато Никтос стисна бедрата ми, повдигайки ме с шокираща лекота.

Започнах да му благодаря, но държах устата си затворена, докато плъзнах крак през седлото и седнах.

– Наистина ли идва с нас? – попита Рейн, качвайки се на гърба на коня си.

– Искаш ли да останеш и да се увериш, че тя ще остане, където и да я поставим? Никтос се изправи зад мен и аз стиснах челюстта си.

– Не – отвърна Рейн.

– Тогава тя идва с нас. Никтос се пресегна, затягайки юздите на Один. "Дръж се."

Укрепих хватката си на върхът секунда преди Один да тръгне в галоп, който бързо набра скорост, издигайки мръсотия и разбърквайки прах. Инстинктно се наклоних напред, докато Никтос водеше Один около страната на Хайдес и покрай Възхода. Сайон и Рейн се наредиха до нас. Препускахме през по-тясна порта, през твърдо натъпкана пръст, която блестеше с петънца от вграден сенчест камък. Голокрайни, огънати дървета, които ми напомняха за мъртвите, които бях видял за първи път, когато влязох в Земята на сенките, заобикаляха пътя. Мъгла се събра и се просмука около сивите стволове. През гъстите тежки клони, пълни с оцветени в кръв листа, зърнах Възхода, където започна да се изкачва толкова високо, че не можех да видя върховете на крепостните стени. Метещи кули се появиха сред дърветата, Никтос насочи Один рязко надясно, извън пътя. Той се наведе, притиснал гърдите ми към гърба ми. Усещането на хладното му тяло срещу моето заплашваше да прекъсне

сетивата ми и не толкова твърдия ми контрол върху себе си. Контактът беше... богове, не можех да си позволя дори да си помисля за това, докато летяхме между кървавите дървета. Бяла мъгла се събра и сгъсти, разбита в бяс. Мъглата – времето – се издигаше все по-високо и по-високо, карайки сърцето ми да се чувства така, сякаш и то се раздвижва в ярост.

"Ще поемем по пряк път." Ръката му падна до кръста ми, хватката му беше здраво. – Може да искате да затворите очи.

Очите ми бяха широко отворени. "Защо-?" Посмуках въздух, когато дърветата изчезнаха напред и самата земя сякаш падна в мъглива бездна на нищото.

Писък се заби в гърлото ми, когато Сайон проби напред, яздейки ниско над черен кон, голям почти колкото Один. Сайон и конят му изчезнаха. Започнах да се притискам към Никтос...

Один скочи в мъглата.

За момент нямаше нищо освен бяла мъгла и усещането за... летене. Не можех дори да си поема дъх в тези секунди на безтегловност...

Ударът от кацането на Один извади въздуха от белите ми дробове и ме хвърли обратно към твърдото, неподатливо тяло на Първичния.

Никтос ме държеше, докато яздехме с главоломна скорост през филма на кожата, копитата на Один гърмяха от скалите. Не можах да видя нищо. Нищо освен мъгла. Но ако щяхме да яздим от лицето на планината или каквото и да беше, слизахме, нямаше да изляза със затворени очи.

Один скочи още веднъж и тогава ние се освободихме от най-гъстата ветровина, препускайки през петна от сива трева и твърда пръст. Отне ми момент дори да разбера какво виждам, когато Рейн и Рахар се присъединиха към нас, оставайки до нас. Видях за когото вярвах, че е Сайон, яздейки покрай стената, където мъглата се събираше в по-тънки, мъхести локви.

Погледнах назад към планината от мъгла, за да видя десетки стражи на коне, изригващи от стената на мъглата. Никтос извика команди, които не можех да чуя през гърмежите на копита.

Отпред се показва затворена каменна порта и на Възхода факли светеха от височината на стената, където видях далечните форми на стражи, всички обърнати към онова, което се намираше отвъд Възхода.

Никтос забави Один, като спря на разстояние от групата охранители. Един пазач се освободи от останалите. Примижах, разпознах Теон. Един от малкото богове, които не са присъствали, когато предателството ми стана известно. Съмнявах се, че ще отнеме много време той или сестра му да чуят. Или другите биха се подчинили на заповедта на Никтос да не говорят за това, на което са били свидетели?

– Нещо има във водата – каза Теон, грабвайки юздата на Один, като едва хвърли поглед в моя посока. „Той дойде от морето, каквото и да е, прорязвайки един от нашите кораби за доставки. Прекъсна кучи син на две.“

– По дяволите – изръмжа Никтос, скачайки от коня. Той веднага се обърна и протегна ръце към мен без дума. Взех ги, малко зашеметен, че дори в студената си ярост, той все още беше... замислен. – Някакви признаци за това какво е?

– Още не – отвърна Теон.

Никтос направи крачка и след това се стегна точно в момента, в който усетих пулсиране в центъра на гърдите си, топлина. Под звездната светлина сенките се издигаха от тънката мъгла, минаваща по земята. Очите му се затвориха, когато чертите му изглеждаха изострени.

– Смърт – прошепнах аз.

Главата му се насочи към мен и отвори очи. – Усещаш ли го?

Преглътнах, кимайки. "Чувствам смърт."

Мускул цъка по челюстта му. „Това, което чувстваш, са душите, които се отделят от телата си.“

Теон изруга под носа си, а аз се втренчих в Никтос, без да съм си помислил, че като Първичния на смъртта той ще може да го почувства. Почувствайте смъртта, когато се случи.

Както направих аз.

Охладен, се обърнах и видях, че Ектор пристига и се насочва към нас. Той спря коня, като разпръсна мъглата, и хвърли черно наметало на Никтос. Първичният кимна в знак

на благодарност и след това се обърна към мен, наметвайки меката материя върху раменете ми, докато пазачи се изкачваха нагоре по стълбите на крепостния вал. – Ще останеш с Ектор и Рейн – каза той, когато Ектор слезе от коня. Той вдигна качулката над главата ми.

Погледнах към тях. Те не изглеждаха доволни от това, но аз кимнах.

– Остани с тях – нареди Никтос. Посегнах към копчетата на наметалото, но той беше по-бърз. Пръстите му ги разработиха бързо и погледът му срещна моя, все още шокиращо ярък. "Запомни моето предупреждение."

Теон се намръщи от тона на Първичния, но един остър поглед на Рейн го накара да млъкне.

– Спомням си – казах аз.

Погледът на Никтос задържа моя за момент по-дълго, след което погледна към Рейн и Ектор. – Погрижи се да остане жива. Той се върна от страната на Один, седна и се обърна към пазачите. Гледах го как язди напред, следи от сенки прорязваха мъглата, докато се навеждаше настрани в седлото, грабвайки лък и колчан, държани от друг страж. Сайон, Рахар и Теон последваха. Портите се отвориха и той излезе. Само двамата богове и още един, който беше с качулки като мен, се измъкнаха от охраната на кон и го последваха.

– Той... ще се оправи, нали? – попитах аз, когато Рейн се приближи до мен, а червеникаво-златистата му коса беше развявана от вятъра. „Да излезеш там само с трима богове? Ще се оправят ли?“

– Наистина ли мислиш, че вярвам, че си загрижен?

Погледнах го. – Той ще се оправи ли?

„Той е Първичният“, отговори богът. "Какво мислиш?"

Това, което си помислих, беше, че той живее и диша. Следователно той може да бъде наранен. И боговете могат да бъдат убити.

– Не би трябвало да си тук – каза Ектор.

"Но аз съм." Обърнах се към стъпалата и тръгнах напред, прикрепяйки още веднъж това умствено було. – Какво може да има във водата?

Ектор мина покрай мен, стигайки първи до стъпалата. Той погледна през рамо. – Вярваш ли в чудовища?

Стомахът ми потъна. "Зависи."

Той се усмихна, преди да погледне напред. Погледнах към Рейн, но той се взря напред. Следвах един бърз клип, без да си позволявам да си помисля колко високо ни носят стъпалата.

„Каквото и да правите“, каза Рейн, когато се приближихме до върха, „моля, не се убивайте. Сигурен съм, че Никтос иска честта за себе си.“

„Не го планирах“, казах му.

– Той няма да я убие – каза Ектор отпред. – Не и когато тя носи жарава.

Рейн въздъхна зад мен и тогава ми направи впечатление, че Ектор е прав. Никтос не би. Не и докато не разбра какво означава за мен да нося жаравата, освен връщането на живот на мъртвите. И ако беше това? Щеше ли да ме убие? Възможно ли е да осъди царството на смъртните на по-бърза смърт, ако Айос беше прав? Или да ме държи заключен, в безопасност от онези, които искаха да ми навредят и онези, за които вярваше, че мога да навредя?

Стомахът ми отново се претърколи, докато вървах по широкия покрив. В далечината нямаше нищо освен скалисти хълмове и равна земя. Не видях Никтос или някой от пазачите. Следвах извивката на стената, темпото ми се ускори, докато гледах и в двете посоки, виждайки, че сега навлизаме в някаква част на града – квартал с ниски, прилепени сгради, който ми напомняше за складовете в Карсодония.

Продължих, като погледът ми проследяваше неописуемите сгради, докато накрая не видях града в Земята на сенките за първи път.

Дъхът ми спря, докато гледах навън. Беше по-голям, отколкото очаквах.

Доколкото окото можеше да види, звездната светлина блестеше от керемидените покриви, повечето домове и бизнеси бяха подредени един върху друг с тесни, криволичещи алеи между тях, което много ми напомняше за Крофтс Крос. По улиците и от прозорците светеха точици от свещи или газови лампи. В разтегнатия се град нямаше храмове, нито един, който можех да видя, и имаше доста голяма част, която беше изсечена в склона на хълм, където сградите бяха стъпаловидно стъпаловидни по

целия път надолу.

– Колко души живеят тук? – попитах, докато Ектор крачеше напред.

"Сто хиляди." Рейн се заобиколи около мен. "Или близо до него."

Добри богове, няхах представа. Бяха ли предимно богове или смъртни? Колко от тях бяха избрани?

Звук като гръм дойде от земята отдолу. От улиците виковете се засилваха, смесвайки се с крясъци. Натискът притисна гърдите ми и аз се преместих до най-близкия парапет, точно както направиха Рейн и Ектор. Поставих ръце върху грубия камък, се наведох навън, примижавайки в мрачния мрак.

По тесните улички вървяха маси хора, някои пеша, а други на коне или в карети. Ужас ме обзе, докато те се притискаха напред, блъскаха се и падаха, крещяха един над друг, докато тичаха...

– Бягат от района на пристанището – извика Ектор, отлепвайки се от парапета. „По дяволите. Мислех, че районът е празен.“

"Те бяха в процес на това." Рейн забърза покрай стената, гледайки напред. – Какво, по дяволите, има във водата?

Чух пазачи да крещят заповеди, опитвайки се да успокоят хората и да възстановят някакво подобие на реда, но виковете им бяха погълнати от паника. Виковете на болка бяха остри и аз трепнах, когато се отдръпнах от бедствието, което се разигра долу. Хората бяха наранени в това смазване. Те щяха да умрат в отчаянието си да стигнат до безопасността на територията на замъка.

Принудих се да се обърна и да напусна парапета, а полата на роклята ми се въртеше около краката ми. Не можех да си позволя тази жарава да вземе контрола отново.

Стражите се катереха по източната стена, докато аз бързах зад Ектор и Рейн, стигайки до участъка, който гледаше към залива. Никой от другите пазачи не ми обърна внимание, било напълно неосъзнато, или просто не се интересуваше, твърде фокусирано върху случващото се долу. Излязох на друг парапет, минавайки покрай неизползвани щитове, колчани и извити лъкове. Застоялият вятър достигна до качулката, повдигна кичурите на косата ми и ги прехвърли по лицето ми, докато блестящата повърхност на залива се очертаваше напред.

Това, което видях, породил десетилетен спомен за деня, в който кораб, превозващ петрол, бе избягал в чужбина, блъснал се в друг. Езра и аз се изкачихме на скалите, за да наблюдаваме мъжете, които крал Ерналд изпрати да спрат разлива. Корабът потъна и маслото се разли вълн в водите, вбесявайки Фанос, първичният бог на небето и моретата. Той беше изригнал от морето в ужасяващ циклон, а ревът му от ярост създаде ударна вълна, която накара ушите ни да кървят. За секунди той беше унищожил всеки кораб в пристанището. Стоици бяха загинали, или удавени, хвърлени в сградите отдолу, или просто престанаха да съществуват, заедно с десетките кораби.

Оттогава водите бяха чисти от замърсители.

Но във водата нямаше Фанос, доколкото знаех. И все пак това, което видях, спря сърцето ми. В залива кораб за доставка беше разкъсан на две, през центъра, потъвайки под повърхността на буйните води.

Друг кораб се люлееше нестабилно, докато мъжете се бореха с такелаж на кораба, крещайки един на друг. Дървени лодки, от онези, които сигурно са излезли да помогнат на падналия кораб, сега плуваха преобърнати в бурните води. Не видях никой да плува или да тъпче вода и си помислих какво бяхме усетили с Никтос на портата. Смърт.

Нещо имаше в тази вода. Стражите, застанали на стената, бяха насочени и насочени със стрели.

"Мамка му." Рейн се дръпна късо пред мен.

Тогави ги видях, докато разбиваха тъмната, блестяща повърхност на залива.

Устните ми се разтвориха. Добри богове, те бяха с размерите на коне, катереха се по бордовете на корабите, а мускулестите им тела блестяха като среднощно масло.

Корабите, акостирали в пристанището, трепереха, сякаш бяха фиданки. Дървото се напука и се нацепи под хватките им. Краката им пробиха дупки през палубите.

Никога не бях виждал такъв извън скиците в тежките томовете, които се занимаваха с Илизеум, но знаех, че са дакаи – раса от злобни, месоядни същества, за които се говори, че са родени от бездънни ями, намиращи се някъде в Илизеум.

Без особености, с изключение на зейналите усти, пълни с назъбени зъби, за тях се

говори, че са едни от най-злобните същества, съществували в Илизеум.

– Защо са тук? Погледнах към Рейн.

„Те са като обучени хрътки, способни да усещат времето. Те са привлечени от това.“ Светещият поглед на бога се спря върху мен. „Който ги е изпратил, изпрати ги тук за теб.“

Обърнах се към доковете. Отвратителен ужас се настани в стомаха ми. Дакиите щяха да стигнат до града за нула време и нямаше нищо между тях и домовете на този хълм, където мнозина все още отчаяно се опитваха да се издигнат по-високо. Те дойдоха за мен и невинни хора можеха да умрат...

Светкавица от внезапна, ярка светлина пробягна през небето и ме заслепи. Препънах се назад в камъка, когато от охраната се разнесе силен вик. Те скочиха на перваза на стената, коленичили, докато се прицелваха с лъкове и стрели.

Пронизителният писък ме завъртя обратно към пристанището точно навреме, за да видя как стрела удря дакай в главата. Той падна назад, избухвайки в нищото, точно както са направили Ловците. Друга стрела удари втори дакай, когато стигна до върха на скалата – блъфа, където нямаше защита. Стрелите идваха оттам. Извих се и краката ми почти се отпуснаха.

Пет масивни черни коня изригнаха от мъглата, а копитата им разбиха скали, докато бягаха надолу по скалата. Никтос. Той и останалите четирима се изправиха на гърбовете на конете си, коленичиха в крак, докато стреляха със стрели по дакаите. Този с наметало, който се беше присъединил към тях, когато напуснаха портите, стоеше напълно изправен, силата на стръмното спускане повдигна качулката, разкривайки дебела плътка с цвета на най-тъмния час на нощта. Това беше женска, която изстреля следващата стрела, застанала на коня си.

„Проклет Беле“, измърмори Рейн с усмивка, докато скочи на близкия перваз, изтегляйки здраво стрела. „Има ли момент, в който тя не обича да се показва?“ Това беше Беле?

Изпусна се залп от стрели и аз се впуснах в действие. Грабнах лък и стрела от близкия колчан и бързо ги чукнах, както ме беше учил сър Холанд преди толкова години.

Когато Никтос се скъса отпред, дръпнах тетивата назад и се прицелих, изстрелвайки стрела. Няколко от дакаите се втурнаха към моряците, които бяха стигнали до кейовете, очевидно без да знаят, че корабите им са далеч по-безопасни. Пуснах още една стрела и след това я гледах как прорязва нощта, удряйки в тила на дакай. Устната ми се изви, когато нещото се разби в нищото.

„Кой?“ – попитах аз, като блъснах още една стрела. Наистина не разбрах какво виждам. – Кой мислиш, че ги е изпратил?

Рейн стреля секунда след мен. Той се изви, грабвайки още една стрела. „Те са домашни любимци на съда на Далос.“

Дъхът ми се разреши. Колис. Все още не бях обработил това, което бях научил за него. Изстрелях, като улучих един от зверовете, когато стигна до отвеса.

Още няколко дакаи обърнаха внимание на моряците, които се забързаха да се върнат на кораба си. Мъж изкрещя, когато един от дакаите се пусна върху мястото, където се вкопчи в страната на лодката. Пуснах стрелата да полети, удряйки дакай в гърба, преди да успее да кацне върху моряка. Създанието избухна, когато падна обратно във водите.

Бързо приготвих още една стрела, аз се насочих и стрелях, отново и отново, докато орда от същества нахлуваха по кораба и хората, докато конете достигаха ръба на скалата. Този, който яздеше отпред, се издигна още по-високо, привличайки вниманието ми, когато ударих друга стрела. Никтос скочи от Один, извивайки се във въздуха. Той кацна и за момент се оставих да бъда малко впечатлен от този подвиг. И малко завистлив.

„Той е показан“, промърморих аз и след това се насочих напред, когато Один се насочи към него, скачайки във въздуха...

Никтос вдигна ръка, свивайки я в юмрук, и Один... Один не стана нищо повече от сянка – такава, която се уви около ръката на Никтос, потъвайки в кожата около сребърната лента.

„Какво по дяволите?“ – прошепнах с отворени очи.

– Това е първият път, когато го виждате да прави това? Ектор попита къде стои от

другата страна на Рейн. – Страхотен парти трик, а?

– Как изобщо е възможно това? Попитах.

„Один не е твоят нормален кон“, отвърна Ектор.

„Няма глупости“, отвърнах аз.

Никтос се завъртя, привличайки вниманието ми. Сребърната лента блесна на бицепса му, когато той хвана дакай в едната си ръка, вдигайки огромното същество. Той блъсна нещото в земята, заби крак с ботуши в гърлото му и протегна ръка през гърдите си, за да извади късия меч с острие, което блестеше като ониксова лунна светлина. Той го свали с бърз тласък и дакай вече го нямаше.

Беле кацна близо до него, крачейки напред, изгубен някъде наметало. Жребецът, на който тя беше яздена, се отдалечи от доковете, към него се присъединиха и другите коне, когато те излязоха от пътя на дакай. Беле се протегна назад и откачи стрелата от бедрото си. Дългите й крака бяха обвити или в бричове, или в чорапогашник, с голи ръце, но никакви ленти не ги украсяваха. Беше твърде далеч, за да разбере подробностите по лицето й. Никтос сигурно й е казал нещо, защото смехът й достигна до нас на стената, звучащ като камбанки. Стражите замръзнаха покрай стената, докато тя набираше скорост, хвърли се във въздуха и се спусна върху дакай с юмрук – не, с някакво оръжие. Дакай се разби и тя кацна там, където беше стоял някога.

„Мисля, че съм влюбен“, каза Ектор и аз почувствах, че може би съм се влюбил и аз. Рейн изсумтя.

Дакай изстреля през доковете и се изстреля във въздуха. Теон изрита, блъсна дакай назад и заби меча си, като го заби дълбоко в гърдите на съществото.

„Сега мисля, че съм влюбен“, промърмори Рейн, докато Теон се завъртя, разрязвайки дакай, който беше ритнал.

Заредих друга стрела и отново забелязах Никтос. Той заби крак с ботуши в сандъка на дакай, като избута нещото назад със зашеметяваща сила и го изпрати да се плъзга на няколко фута. Сайон го свали, когато се обърна и заби меча си в друг.

Изглежда, че Беле прекарва страхотно старо време, докато бързо се справяше с дакаите, които настояваха за мъжете на кораба – моряците, които сега стояха приковани. Пуснах тетивата, наблюдавах достатъчно дълго, за да разбера, че стрелата е ударила главата на едно от нещата, преди да посегна към друга стрела.

"Има още!" – извика страж надолу по стената. "Идва навътре."

Никтос се обърна, когато няколко дакаи излязоха от повърхността на залива, блъскайки се един над друг, докато се разливаха върху доковете, а ноктите им щракнаха още парчета дърво.

Един от дакаите се втурна към Никтос отзад и аз преместих целта си, пускайки стрелата. Точно когато Primal се завъртя, той удари истина, изваждайки dakkaï.

Главата на Никтос рязко се вдигна. С изнервяща точност той се обърна към мястото, където стоях.

Ръката ми трепереше, когато прекъснах погледа му и посегнах към друга стрела.

Съмнявах се, че ще получа благодарност за това.

„Няколко току-що го измислиха“, извика пазач, препускайки надолу по стената. – Те се насочват към портите.

"Отивам!" – нареди Никтос.

Беле тръгна да бяга. Тя бързо изчезна зад ъгъла на сграда, докато тревожни викове изпълниха въздуха. Издигнах се от парапета, за да видя как още десетки се роят по доковете, измъквайки се от залива като прилив на смърт.

– Добри богове – изръмжа Рейн. "Има прекалено много."

Сърцето туптя тежко, щракнах напред, прицелвайки се. Ударих един, а на негово място заеха още три. Широкият ми поглед огледа доковете. Видях Никтос да бутна дакай назад, когато друг се блъсна в него. В гърлото ми заби вик, когато той се препъна. Изстрелях стрела, поразявайки дакай. „Защо не използва силата си? Защо никой от тях не използва времето?"

„Дакай усеща времето – хранят се с него. Това ще ги привлече повече – каза Рейн, като хвърли празен колчан настрана. – Щяха да бъдат по дяволите.

Резък дъх изскочи от дробовете ми, когато погледнах почти празния си колчан.

"Стената!" – извика пазач. "На стената!"

Погледнах надолу и стомахът ми се сви. Дузина дакаи се люлееха по стената, удряха с юмруци в камъка и отчупваха достатъчно от него, за да спечелят покупка върху иначе

гладката повърхност.

Скъпи богове...

Движеха се бързо, изкачвайки се няколко фута в секунда. В рамките на няколко твърде кратки сърдечни удара те щяха да изкачат перваза и да ни поразят.

Глава 37

Завъртяйки се към колчана, грабнах една стрела. Останаха само шепа, почти не достатъчно. Върнах се към процепа в камъка, докато хвърлих стрелата и стрелях, хващайки един от дакай на върха на хлъзгавата му лъскава глава. То падна от стената, разбивайки се в нищото, когато друг зае мястото му. Твърде близък писък ме избухна в страх, когато наредих стрела и опънах тетивата. Бързо сканирах за Никтос. Видях го близо до ръба на водата, заобиколен...

Без предупреждение небето и заливят отвъд перваза се изтриха. За момент не можах да разбера какво се случи. След запънат сърдечен ритъм по-късно видях проблясък на назъбени бели зъби с размерите на пръста ми и осъзнах, че дакаите не бяха точно безлики. Имаше два тънки процепа, където обикновено се намира носът. Те пламнаха по-широко, докато подушваха въздуха.

Поемайки плитко дъх, пузнах струната. Стрелата прониза устата на дакай, като я отблъсна назад. Още един дрезгав вик отекна около мен, докато се извивах, гърдите, пулсиращи от жарава на живота. Грабнах една стрела, завъртя се, със стабилни пръсти, въпреки че сърцето ми гърми.

Качулката ми се подхлъзна и аз се дръпнах, паднах по гръб, когато дакай прекоси стената и кацна в парапета. Малки парчета камък се разхлабиха и замерваха лицето ми, докато то също душеше въздуха като куче, ловуващо лисица.

Никога повече не бих се сетил за хрътка.

Създанието замахна навън с дебела мускулеста ръка и се удари с юмрук в лъка. Оръжието се спуска на две. Паниката заби ледените си нокти в сърцето ми, когато вдигнах полата си и извадих кинжала в ботуша си. Извивайки се, бутнах камата нагоре, забивайки с цялата си сила острието дълбоко в близост до гърдите на нещото. Острието срещна съпротива срещу твърдата му, подобна на черупка кожа, но инерцията на моя замах донесе камата у дома. Виейки, то отметна глава назад и се разби в фина мъгла. Влагата удари бузите и ръцете ми и фината мъгла от всичко, което беше останало от дакай, скоро беше погълнато от друго същество, което се хвърли през стената и подсмърчаше силно. Сърцето ми спря. Някой извика, когато горещ, застоял дъх ме удари в лицето. Една стрела прониза гърдите на дакай,

Извивайки се на колене, аз се изправих на крака навреме, за да видя Рейн как хвърля лъка настрани, за да извади меча си. Той заби острието през друг дакай, който щеше да дойде над Възхода. Завъртях се при звука на сумтене. Ектор беше прикован към стената на парапета и държеше някакво същество, докато то щракна в гърлото му. Хванах полата на роклята си, скочих върху късата стена и преместих камата в другата си ръка, така че я държах за острието. Вдигнах ръката си назад, докато се плъзнах в парапета зад Рейн и след това хвърлих кинжала. Удари дакай в гърба и след удар на сърцето ми камата падна в краката на Ектор, когато дакайът се разби.

Главата на Ектор щракна, а ококорените му очи се спряха върху мен. "Благодаря ти." Кимвайки, грабнах камата и се надигнах, обръщайки се към перваза. Дакайта все още идваха над стената. Наоколо бяха разпръснати пазачи, разкъсани гърла и стомаси и се стичаше кръв. Центърът на гърдите ми се стопли, жаравата усещаше нараняванията, търсейки смъртта. Някои от падналите пазачи трябваше да са богове. Преглътнах гъсто, принуждавайки жаравата да надолу.

С туптящо сърце се обърнах, когато друг дакай се изкатери по стената. Стрелнах напред, блъсках камата вкъщи. Влажната мъгла удари ръцете ми, когато надникнах през стената. Гърдите ми се поклатиха, когато още десетки се напълниха по доковете. Потърсих Никтос или другите богове, които бяха с него, но не успях да намеря нито един от тях в рояка от хлъзгави мускулести тела. Имаше само трима срещу орда от зъби и нокти и можеха да използват само остриетата си?

„Майната му“, измърморих аз.

Отдръпнах се от стената и след това се обърнах, търсейки най-близките стълби. Като ги забелязах, тръгнах към стръмните стъпала.

"Къде отиваш?" – настоя Ектор.

"Там долу."

"Не можеш!" – извика Рейн.

– Опитай се да ме спреш. Рязко се отдръпнах, когато дакай се втурна от парапета. Проклинайки, се потопих ниско, забивайки камата в страната на звяра. Изскочих, когато Рейн прескочи парапетната стена, дебнейки към мен. Изражението му ясно показваше, че ще направи точно това, за което предупредих. Завъртях се, решен да бъда по-бърз от бога...

Нисък тътен отекна от запад, по посока на мъглата, през която бяхме яхнали. Главата ми рязко се надигна, когато звукът се превърна в гръмотевично ръмжение, което раздрънчаше отпуснатия, счупен камък.

„По дяволите най-накрая“, измърмори Ектор.

Нещо тъмно и широко се оформи в далечната стена от мъгла – нещо много голямо и крилато. По кожата ми избухнаха малки подутини, когато в мъглата се появи още една, а след това още една. Въздухът се разреди в дробовете ми, когато ръмжение от кости надмина виковете и писъците.

Огромен сиво-черен дракон се освободи от мъглата със стряскаща скорост. Нектас. Той прелетя над стената, а върховете на крилете му обрязаха една от кулите и издаде оглушителен рев. Завъртях се, проследявайки полета му, докато той рязко се носеше с отворени челюсти. Сребристо-бял огън избухна от него с пукащ рев. Огнен поток се блъсна върху плажа и доковете, изгаряйки съществата, заличавайки ги, докато Нектас се плъзгаше към залива. Той полетя нагоре и се обърна, като се хвърли назад, когато още една сребриста огнена топка освети мъртвите води...

"Залегни!" Рейн ме хвана за ръката, дърпайки ме към върха на стената, докато нещо заличи звездите отгоре.

Застоял въздух с аромат на люляк се завихри над нас, дърпайки ръбовете на наметалото ми. Целият Възход се разтресе, когато дракон кацна на перваза на парапета, от който стрелях. Вдигнах глава точно когато драконът с цвят на оникс изпъна врата си, дишайки сребърния огън надолу върху сенчестата каменна стена, изгаряйки катерещите се дакаи. Няколко фута по-надолу по стената се удари същият дракон, който отново разклати стената. Близнаците? Как се казваха? Орфин и Ехтаун. Голямо кълбо от сребристи пламъци избухна над главите си, удари се върху доковете, докато черно-кафяв дракон се изстреля над стената...

Рейн стисна тилната част на главата ми, като я натисна надолу, докато рогатата опашка на дракена се носеше над Възхода, помитайки пуснати мечове и лъкове от ръба. Още един сребърен огън озари света.

– Добри богове – прошепнах аз.

– Да – проточи думата Рейн. – Дракените не са толкова наясно със заобикалящата ги среда. Особено не Орфин."

Очевидно.

Брат й Ехтаун ритна от перваза, плъзгайки се надолу към земята. Ръката на Рейн се изплъзна и аз приех това като знак, че е безопасно да се изправи. Станах и се препънах напред на треперещи крака. Ектор направи същото на няколко парапета по-далеч. Сега в камъка на перваза имаше дълбоки жлебове, където бяха вкопани ноктите на дракена.

Сребърен огън освети земята отдолу, докато дракон стреляше върху куп дакаи. Нектас прелетя над главите си и аз потърсих някой, който стои. Първи видях Теон, близо до овъглените докове. След това Сайон и Рахар по-нагоре близо до района на блъфовете. Туптящото ми сърце прескочи. Къде беше-?

Огнената струя избледня и тогава видях Никтос да дебне към стената с меч до себе си. Сега трябваше да ме мрази, знаейки какво е направил, но все още ме обзе облекчение при вида му, който стои. Вятърът, развълнуван от дракен, разхвърля кичури коса по синкавочервеното му петнисто лице. кръв. Тази вечер беше прокървавил. Той наклони глава назад, гледайки нагоре към върха на Rise към мястото, където стоях аз. Дъхът ми спря, въпреки че знаех, че проверява само, за да се увери, че съм още жива.

Не защото му пукаше.

Или защото все още ме намираше за впечатляваща.

Но заради жарава на живота.

Болеши ме в гърдите по начин, в който не исках да се вглеждам твърде дълбоко, направих крачка назад, когато главата на Орфин се замахна на запад и нагоре, а устните ѝ се отлепиха назад в тих тътен на предупреждение. Обърнах се към безкрайното осеяно със звезди небе. Един облак закриваше нажежаема светлина, която бързо се разширяваше, с изключение на това, че в Земите на сенките нямаше облаци.

„Извън възхода! Извън възхода!“ – извика някой.

Някъде надолу по стената отново изсвири рог и Орфин се изстреля от Възхода, летейки нагоре...

Отгоре избухна сребристо огнено кълбо, което едва пропусна дракена. Паднах на пода на Rise, претърколих се по гръб, когато огънят се заби в кулата, разтърсвайки цялата конструкция. Вятърът се развихри над Възхода, когато Орфин се блъсна в пурпурен дракон. Замръзнах, шокиран, когато тя заби задните си нокти в страните му и се хвана за гърлото на много по-големия звяр.

– По дяволите – изръмжа Рейн и ме хвана за ръката. Той ме изправи на крака. "Трябва да слезем от Възхода."

– Защо се бият? Ботушите ми се плъзнаха по камъка, когато той ме измъкна от парапета. Двамата дракени бяха маса от щракащи крила и зъби, докато се въртяха във въздуха.

– Draken са свързани с Primal, Sera. Главата му се вдигна, когато пурпурният дракон изпищя. "Не за всички първични."

Знаех това, но не можех да повярвам, че виждам двама от тях да го правят. "Но аз мислех, че не им е позволено да атакуват други първични."

"Това не означава, че не могат да атакуват съда." Той ме бутна пред себе си. "И това също не означава, че всички първични спазват правилото."

Имах потъващо чувство, че знаех на кой Примал принадлежи този дракон. „Колис?“

Рейн не отговори, докато препускахме през Възхода, към които скоро се присъедини Ектор. Двамата дракени се биеха над нас, опашките им с шипове се размахваха във въздуха. Пурпурният дракон се изви рязко, отърсвайки Орфин и я пращайки да лети в участъка на Възхода, на който стояхме. Shadowstone се пропука като гръм. Ударът ме избухна в страх, безпокойство за дракените, но Орфин се изви, заби ноктите си в камъка, преди да се плъзне от другата страна на Възхода. Погледнах напред към мястото, където се появиха стълбите.

– Бързо – извика Ектор. "По-бързо!"

Порив на вятъра ни заля отзад и разкъса наметалото и роклята ми. Главата ми се наведе през рамото ми и сърцето ми заекна. Пурпурният дракон прелетя над ръба на Възхода, идвайки точно зад нас. Воланите около главата му вибрираха, когато мощните му челюсти се отвориха. Ужасът избухна дълбоко в мен. В центъра на мрака сребърна светлина искря от задната част на гърлото му...

Сребристи пламъци се блъснаха в пурпурния дракен, изхвърляйки го от курса. Препънах се, когато Нектас понесе издигането, а масивните му крила се извиха над нас. Той стреля по вражеския дракен, атаката му неумолима, докато прогонва крещящия дракен на земята долу. Дракената падна силно, като изпрати няколко пазачи на стъпалата до стената на стълбището, за да не паднат.

Рейн забави, хватката му все още здрава върху ръката ми, когато Нектас се спусна надолу и кацна на земята до падналия дракен. Той заобиколи другия, докато се опитваше да се изправи, опашката му се плъзгаше по петната сива трева. Той изръмжа, блъскайки земята с остри, дебели нокти. Пазачите на стъпалата спряха. Същото направиха и Рейн и Ектор и усетих топъл пулс в гърдите си, докато движението на земята отдолу прикова вниманието ми.

Първичният на смъртта тръгна напред, мечът отстрани хлъзгав и блестеше на звездната светлина. Искряща синкавочервена кръв се стичаше по бузите му и от мястото, където черната му риза беше раздрана на гърдите, но стъпките му бяха дълги и сигурни, докато Нектас издаде оглушителен рев. По-надолу по Възхода Ехтаун кацна до сестра си, бутна я с крило, докато тя гледаше надолу към пурпурния дракон.

И тогава се случи.

Пурпурният дракон потръпна и искри – малки изблици на сребриста светлина изригнаха

по цялото му треперещо тяло, когато главата му се отметна назад. Първа изчезна дебелината на опашката с шипове, а след това тялото бързо се сви, ноктите и крайниците се превърнаха в крака и ръце, люспите се отдръпнаха, за да разкрият петна от изгоряла, розовочервена плът по гърдите и стомаха. Шиповете потънаха в раменете и воланите се изгладиха, заменени от шапка с къдрава кестенява коса. Там лежеше гол мъж, а тялото му беше калейдоскоп от овъглена плът и дълбоки, просмукващи се канали. Жлъчката ми претърпка гърлото. Как беше още жив, нямаш представа. Той се претърколи по гръб, далеч от Нектас, завъртайки главата си към Първичния.

Рамото на дракона се разтрепери, когато от него изтрънка хрип, мокър звук. Той се смееше, докато лежеше там – смееше се, когато Смъртта се приближаваше към него. „О, Никтос, момчето ми“, изстърга драконът между груб смях. „Имаш нещо... не би трябвало да имаш и знаеш по-добре. Ще имаш толкова много неприятности, когато той...“ „Млъкни, по дяволите“, изръмжа Никтос и свали меча си.

С един чист, стабилен удар Никтос отрязва главата на дракона.

Под зоркия поглед на Ектор и Рейн чаках в подножието на тронове, седнал на ръба на подиума. Никтос беше заповядал да ме върнат в двореца и реших, че решението има много общо с всички умиращи и мъртви около мен. Той не искаше да използвам жаравата пред толкова много хора и с намаляването на пулса на битката, не исках да рискувам да не мога да го контролирам.

Двамата богове не бяха съвсем сигурни какво да правят с мен, прекарвайки пътуването обратно до двореца, спорейки дали да ме настанят в спалните ми или в една от килиите, които очевидно съществуваша под тронната зала. Имах различни планове, докато потупах плоската страна на извитото острие от сенчести камък по коляното си. Исках да бъда тук, когато Никтос се завърне.

Това вероятно беше нелепо решение, тъй като вероятно би било най-добре да се оскъдя. Но нямаше да се крия от това, което той знаеше, че съм била готова да направя, и не бих се скрила от него.

И той беше ранен. Исках да се уверя, че е добре. Как определено се чувстваше към мен сега, когато знаеше, че истината няма значение. Загриженост преследваше всяка минута. Нямаше почти достатъчно време на земята с него, за да каже колко тежко е бил наранен.

И така, седях там с Ектор и Рейн, и двамата пазачи държаха повече око на камата, която държах, отколкото на всичко друго. Можеха да ме извадят с дър, но знаеха, че Никтос не ме иска мъртъв. Те също знаеха колко бърз съм с острие сега.

Единствено Айос беше пристигнал, откакто се върнахме, за да уведоми другите богове, че Джема се е събудила за кратко, когато Хамид пристигна – човекът, който събщи, че е изчезнала в съда – но оттогава отново е заспала. По време на моментите си на съзнание Айос не беше останала с впечатлението, че Джема е наясно с това, което съм направил, но никой от нас не можеше да бъде сигурен.

Айос не ми беше говорил и това малко ме заболя. Харесвах я, но Никтос беше неин кръвен роднина и дори да не беше, имаш чувството, че тя все още няма да види нищо освен предател, когато ме погледне.

Вдишвам.

Задържах този дъх, докато дробовете ми изгоряха и след това бавно издишах.

Съжалявах ли за това, което бях готов да направя, за да спася хората си, дори ако това не би довело до нищо, за да им помогна? Как бих могъл? Как не може ли? Но разхвърляното ми състояние на емоциите дори не беше най-важното нещо, с което трябваше да се справя. Освен факта, че може и да греша, че Никтос не ме е убил, имаше още един първичник, който изпрати дакаи и дракон в отговор на усещането, че използвам жарава на живота. И ако този Primal беше Колис? Кралят на боговете? Той може и да не е в състояние да внесе живот в творението, но все пак беше най-старият и най-могъщият Първичник. Ако ме искаше мъртъв, щях да съм мъртъв.

Но въпросът беше колко още хора трябваше да умрат между сега и тогава? Затворих очи и видях братята и сестрите Казин. Не бях използвал жарта на живота онази нощ, но тя пулсира интензивно, след като убих лорд Клаус. Не бях сигурен за нощта, в която беше убита Андрея Йоанис, но бяха убити повече от простосмъртни или богове. Е имало богове. И няма да има повече.

Странното усещане за бучене в гърдите ми ме предупреди за завръщането на Никтос.

Все още не разбирах това чувство или защо изобщо съществува, но отворих очи и пъхнах камата в ботуша си секунди преди той да влезе в тронната зала. Беше избърсал кръвта от лицето си, но все още имаше порязвания по бузата и гърлото му. Вече не кървяха това странно синкаво-червено, но раните не бяха запечатани като тази, когато го намушках.

Той не беше сам. Нектас вървеше до него, без риза, както беше по-рано през деня... или през нощта? Нямах представа колко време беше минало. Сайон също беше с него, като стъпките му се забавиха, докато Никтос тръгна напред.

Докато се плъзгах от подиума и се изправих на изненадващо стабилни крака, всичко, което видях, беше колко студено той беше свалил този меч върху дракена. Тези плоски, замръзнали, сребърни очи сега бяха вперени в мен.

„Не знаехме какво да правим с нея“, призна Ектор, нарушавайки напрегнатото мълчание. — Предложих да я върна в спалнята ѝ.

„Мислех, че килията ще бъде по-подходящо място“, коментира Рейн от другата страна на подиума, когато Нектас спря в центъра на пътеката. „Въпреки това, тя седеше тук през цялото време и размахваше кинжала, с който сте я донесли, и тъй като изглежда, че я искате жива, затова сме тук.“

Ъглчетата на устните ми се обърнаха надолу. Не бях размахвал камата наоколо.

Никтос спря на няколко метра от мен. — Бяхте ли ранени изобщо? изряза той.

Поклатих глава. „Но ти си бил...“ Поех смаяно дъх, когато Никтос изведнъж застана пред мен, след като се движеше по-бързо, отколкото можех да проследя. Преди дори да успея да потръпна, той закачи ръка под дясното ми бедро и вдигна крака ми.

Изненадата ме обхвана и започнах да се накланям настрани. Той изви другата си ръка около кръста ми, задържайки ме. Нямах представа какво прави, но не можех да помръдна или да мисля, докато се вирах в плоските му очи.

— Ъъъ — промърмори Рейн.

Без да каже нито дума, нито да прекъсне зрителния контакт, той плъзна ръка по бедрото ми. Остър вихър от изтръпване последва плъзгането на дланта му и дъхът ми спря. Той се усмихна, когато хладните му пръсти се плъзнаха по вече откритото ми коляно. Какъв беше той?

Погледът му задържа моя, когато се пресегна, свивайки пръстите си около дръжката на камата ми. Той го освободи. — Наистина не искам друга кама в гърдите ми.

„О. Добре — каза Рейн. "Това вече има смисъл."

Никтос го пусна и аз се препънах в ръба на подиума. Въздухът излезе от дробовете ми, когато той се отдалечи от мен. "Не планирах."

"Наистина ли?" Той пъхна камата в кръста си на гърба. — Не беше ли точно това, което планирахте?

Затворих си устата, защото какво наистина можех да кажа на това? Усмивката му се задълбочава, той се вторачи в мен и ми трябваше всичко, за да не се опитвам да защита незащитимото. „Колис ли беше този, който изпрати дакаите и дракените?“

„Да“, отговори той.

Погледът ми падна до сълзата на ризата му. Раната все още ли кървеше? Този топъл пулс в гърдите ми ме побутна. — Значи той знае, че съм тук.

— Той знае, че има нещо тук — поправи го той. „Той не знае източника и така смятам да го запазя.“

Имаше глупаво прескачане в гърдите ми. — Защото вярваш, че баща ти е направил нещо друго, освен да постави жарта на живота в моята кръвна линия.

Устните му изтъняха. „Знам, че той трябва да е имал причина, която надхвърля да поддържа жива жарта на живота. Ако беше така, той нямаше да го постави в тялото на смъртен. И докато не разбере защо е направил това, което е направил, Колис няма да те хване.“

По-дълбоко, огнено жило проби гърдите ми, когато стиснах ръцете си. Насилих гласа си да се успокои. — А дотогава?

"Ще видим."

Това означава, че ако открие, че жаравата на живота е просто това, много добре би могъл да реши да ме сложи. Въпреки това не мислех, че ще го направи. Той не би направил това със смъртното царство, ако имаше дори малка вероятност Айос да е прав. "Нямах това предвид."

Той повдигна вежда. "Не е?"

– Колис ще изпрати ли други тук да открият източника? Попитах.
„Най-вероятно ще имаме кратка отсрочка“, каза ми той.
Подигравателните думи на дракона се появиха отново. „А ти? Какво ще ти направи той, че криеш източника на тази сила?“
Чертите му се изостриха. – Това не е твоя грижа.
"Пълни глупости."
Очите на Никтос се разшириха, когато едър се плъзна в ирисите му. "Ела пак?"
– Казахте, че това не ме интересува. Казах, че това са глупости", повторих аз и главата на Primał се наклони настрана. Зад него Нектас тихо се придвижи напред. – Колко души загинаха тази нощ?
Първичният не отговори.
"Колко?" настоях аз.
– Най-малко двадесет – отвърна Сайон от предната част на залата, а гласът му отекна. „Все още чакаме да чуем дали някой в Лете е минал.“
потръпнах. двадесет. И това не включва ранените.
„Не се преструвай, че те е грижа за хората тук“, изръмжа Никтос, правейки крачка към мен.
Всеки мускул в мен се втвърди, когато гневът се развихри. „Не се преструвам. Не искам да виждам как хората умират заради мен.“
Брадичката му се наведе. "Само аз. нали?"
Горчив, кисел вкус и изгаряне се събраха в устата ми и се разгърнаха в гърдите ми, докато ръцете ми се огъват.
Идър пулсираше в очите на Никтос. – Това срам ли изпитвам от теб? Той се засмя, звукът не приличаше на тези, които бях чувал от него преди. „Или си толкова добра актриса? Мисля, че си.“ Погледът му ме обхвана, устните му се извиха. „И също така мисля, че забравихте да посочите да действате заедно с вземането на лош избор като един от многото си... таланти.“
Всмуках въздух, който изгори гърлото ми. Това, което той спомена, не ме подмина. Говореше за него и мен на балкона. Пронизването на думите му проряза достатъчно дълбоко, че забравих, че не съм сама.
– И сега се преструваш наранен? Никтос поклати глава, когато тази устна отново се изви. Отвращението там... порази ме. "Това е дори под теб."
Челюстта ми се отпусна. „Спри да четеш шибаните ми емоции! – извиках аз и Сайон се отдръпна от стената, а очите му се разшириха. „Особено, ако дори няма да повярваш на това, което четеш, глупако такъв!
Никтос замълча. Всичко около него спря.
И това вероятно трябваше да е достатъчно предупреждение, че може би най-накрая съм натиснал твърде силно. Но бях откъд... просто бях откъд всичко. „Наистина ли мислиш, че исках да ти направя това? На някого? Това беше единственият начин, по който вярвахме, че можем да спасим хората си. Това беше всичко, на което бях научен. За целия ми живот. Това е всичко, което някога съм знаел.“ Гласът ми прекъсна и аз поех нов рязък, твърде стегнат дъх. „Бих казал, че съжалявам, но не бихте ми повярвали. Не те обвинявам за това, но не смей да намекнеш, че това, което направих с теб, беше чисто действие или че това, което чувствам, е фалшиво, когато прекарах целия си проклет живот, без да ми е позволено искам или дори чувствам нещо за себе си!
Никтос се втренчи в мен.
Тишината напълни стаята и аз осъзнах, че треперя. Цялото ми тяло. Никога не бях произнасял тези думи на глас. Никога. Сърцето ми загърмя, когато възел се разшири и нарасна в гърлото ми, заплашвайки да ме задуши. „Знам какво съм. винаги съм знаел. Аз съм от по-лошия тип. Чудовище – прошепнах аз с дрезгав глас. – Но никога не ми казвай как се чувствам.
Никтос дори не мигна.
Драконът се доближи до Никтос, а погледът му с червени очи се измести от мен към Първичния. Нектас се наведе, говорейки твърде ниско, за да чуя. Вниманието остана приковано към мен, гърдите на Никтос се вдигнаха с бърз, дълбок дъх.
Измина дълъг момент и най-накрая той отмести поглед от мен, за да се съсредоточи върху Нектас. „Трябва да сте на стената, в случай че съм сгрешил относно отсрочката.

Нектас поклати глава. „Други са там. Те стоят на стража.“

– Предпочитам да си там.

– Предпочитам да не напускам твоята страна – възрази драконът. "Не сега."

– Добре съм – каза Първичният с тих глас. – Казах ти го вече три пъти.

– Всъщност пет пъти. Нектас се задържа. – И не е нужно да ви казвам, че знам по-добре.

Всички мисли за това, което току-що изкрещях на Primal, отпаднаха встрани.

Вниманието ми се насочи към сълзите в туниката му. Петната от по-тъмен материал по гърдите му се бяха разпространили.

Ектор скочи от подиума. – Колко от тази кръв е твоя?

– Повечето – отвърна Никтос и драконът изръмжа тихо на неодобрение.

– По дяволите – измърмори Рейн и се присъедини към Ектор на пода. – Не зарастват ли раните ти?

– Искаш ли да умреш тази вечер? Никтос отвърна.

Сайон разшири очи, докато се взираше в пода, без да казва нищо повече.

„Мога да опитам“, започнах аз и главата на Никтос замахна в моята посока. „Моят подарък – жарава. Подейства на ранения ястреб.“

„Освен факта, че жарът на живота не е достатъчно мощен, за да действа върху мен или бог“, каза той, „не съм сигурен, че бих ти се доверил достатъчно, за да ти позволя да опиташ дори това.“

аз трепнах. Отново трепнах.

Ноздрите на Никтос се разшириха, когато той рязко вдишваше, гледайки настрани.

„Просто трябва да почистя, което смятам да направя сега, ако това ще накара всички да се почувствате по-добре“, каза Никтос.

„Това не би ме накарало да се почувствам по-добре“, отвърна Нектас.

„Много лошо.“ Никтос хвърли поглед към дракона. Започна да се обръща и след това ме погледна с твърда челюст. Той се фокусира отново върху Нектас. „Сложете я на безопасно място, където не може да прави каквото и да е идиотско нещо, което със сигурност й пълни главата. Тя не приписва никаква стойност на живота си.“

Отворих уста, но Нектас ме прекъсна. "Това мога да направя."

– Идеално – изръмжа Първичният и се обърна, ботушите му удариха тежък удар в пода от сенчестите камъни, когато нахлу от тронната зала.

Щом вече не го виждах, се обърнах към Нектас. – Колко тежко е ранен?

– Не е нужно да се преструваш пред нас – отвърна Ектор.

Завъртя се към него, вдигнах пръст и го насочих към него. „Какво, по дяволите, казах току-що, че не ми каза какво да чувствам? Това важи и за теб – казах аз и веждите на Ектор се вдигнаха. Обърнах се. "Това важи за всички вас."

Всички, включително дракена, се взираха в мен.

Сайон прочисти гърлото си. „Той беше затрупан по доковете и плажа. Dakkaïs получи много попадения.“

Рейн замени загрижен поглед с Ектор. "Колко лошо?"

„Достатъчно лошо, че трябва да се храни“, отговори Нектас. – И достатъчно упорит, за да го изкара.

"По дяволите." Ектор прокара ръка по лицето си.

Стомахът ми се сви, когато си спомних какво ми беше казал Никтос по време на първата ни закуска. „Какво ще стане, ако той не се храни и не го язди? Ще се превърне ли в... нещо опасно? Той спомена нещо в този смисъл и преди."

Нектас наклони брадичката си. "Той е достатъчно слаб, за да може да се преобърне в това."

Рейн отново изруга.

„Но дори и да не го направи, той все още е отслабен“, продължи Нектас. "И това е последното нещо, от което се нуждаем в момента."

Отметнах плетеница коса от лицето си. – Защо не се храни?

Погледът на Нектас срещна моя. „Защото е бил принуден да се храни, докато не бъде убит. Ето защо."

Устните ми се разтвориха. Направих крачка назад, сякаш можех по някакъв начин да разгранича това, което беше казал Нектас, и мен. Но си помислих за закуската онази сутрин, как си мислех, че е бил държан против волята му. затворих очи. – Колис ли го е държал в плен?

Измина дълъг период на мълчание, преди Нектас да каже: „Колис му е причинил всякакви неща“.

Усещах тежестта в гърдите ми, сякаш ще ме повлече на пода. – Как... как да го накараме да се храни?

– Не го правим – каза Рейн. "Ние се надяваме, че той ще се справи."

„Всъщност мисля, че можем да го накараме да се нахрани сега“, сподели Нектас и отворих очи, за да видя, че ме наблюдава. „Той е достатъчно ядосан на теб, че вероятно ще се храни от теб.“

Мигнах веднъж и после два пъти. „Аз... не съм сигурен как се чувствам относно лекотата, с която ми предложи това.“

Драконът повдигна вежди. "Но?"

Но Никтос беше слаб и това беше последното нещо, от което се нуждаеха. Трябваше да се нахрани и ако бях готов евентуално да бъда изгорен жив от дракон, след като убия Никтос, щях да се подготвя за това.

"Добре." въздъхнах аз.

Тези обезпокоителни червени очи се впиха в моите. „Наистина ли е твой избор? Можете да кажете не. Никой тук няма да те накара да го направиш, нито бихме го задържали срещу теб.“

Нямах представа дали някой ще го задържи срещу мен – те имаха много по-големи неща, които да използват по този начин. Можех да кажа не, но ако Никтос никога не беше открил истината, щях да се предложа. И дълбоко в себе си знаех, че няма нищо общо със сделката. Би било, защото не исках да го нарани.

„Това е моят избор“, казах аз, вдигайки поглед към Нектас. "Ще опитам. Сигурен съм, че ще кажа нещо, което ще го ядоса."

Нектас се усмихна.

"Сигурен ли си за това?" – попита Рейн. – Тя дойде тук, за да го убие.

– Той я доведе тук – поправи го бързо Нектас, изненадайки ме. Въпреки това, не бях сигурен какво промени това. – Имаш ли по-добра идея?

Рейн ме погледна. "Не." Една пауза. – Ами ако я убие?

– Ами – проточи Ектор, докато минаваше покрай мен. – Тогава предполагам, че не е нужно да се тревожим, че тя се опитва да го убие.

„Няма да се опитвам да го убия“, отрязах аз.

– Сега – продължи Ектор.

"Идвам." Нектас ми направи знак да го последвам и аз се раздвижих, стреляйки на Ектор с присвити очи.

Сайон ми вдигна палци, докато минавахме покрай него. "Мисли и много молитви."

Дори не го удостоих с отговор. Последвах Нектас до задното стълбище, сърцето ми беше изненадващо спокойно. Тръгнахме нагоре по стълбите, когато попитах: „Орфин добре ли е?“

„Тя ще бъде“, каза той и това беше всичко, което казахме, докато не се приближихме до пода.

„Изненадан съм, че ми предложи това“, признах аз. – Ами ако ти е ядосан?

– Каза ми да те оставя на безопасно място. Нектас отвори вратата и ми я придържа.

"Това е, което правя."

Веждите ми се прищипаха, докато минавах. Нектас спря пред вратата на моята спалня.

– Той няма да отговори, ако почукаш, но съм сигурен, че вратата между стаите ти е отключена.

Загледах се във вратата си. „Наистина ли мислиш, че това ще свърши работа? Може би е твърде ядосан, за да го направи."

– Позволете ми да ви задам един въпрос. Нектас изчака, докато погледът ми срещна неговия. – Бихте ли последвали, ако никога не сте научили, че убийството му не би спасило хората ви?

Отворих уста. Думата „да“ се плъзна по гърлото ми, но не отиде по-далеч от това. Нямах да мине покрай езика ми, защото не знаех дали ще го направя. Не можех да кажа да.

– Ето защо – каза Нектас и бутна вратата. – Мисля, че и той знае това.

Не бях толкова сигурен в това, нито можех да се спирам на осъзнаването на това, което признах и какво означаваше. Влязох в стаята си, като погледът ми веднага се спря на вратата към спалнята му. Не губих време само в случай, че ме нахлуе някакво

дребно здрав разум. Спрях достатъчно дълго, за да събуя ботушите и чорапите си. Фина мъгла от кръв от дакай ги покри и не исках да я проследя през камерите. Отидох до вратата между стаите ни и завъртях копчето.

Нектас беше прав. Беше отключено.

Слаба тръпка се изви по гръбнака ми, когато вратата се отвори, разкривайки къс, тесен проход и празна, слабо осветена спалня отвъд нея. Сърцето ми все още беше спокойно, когато затворих вратата след себе си и пропълзях напред, а каменните подове студени под краката ми. Влязох в спалнята, която миришеше на цитрусови плодове, и както подозирах, беше празна, освен за най-необходимото. Голямо легло и няколко нощни шкафчета. Гардероб и няколко ракла. Маса с един стол. Дълга канапе. Това беше всичко.

Устойчивостта в гърдите ми се поклати, когато погледът ми се насочи към полуотворената врата от другата страна на спалнята. Зърнах порцеланова вана. Преместих се по-дълбоко в пространството, наподобяващо пещера, гърлото ми пресъхна, когато видях Никтос в банята.

Той стоеше пред суетата, облечен само в разкопчани бричове, висящи ниско на бедрата му, и хващаше ръба на мивката с бели пръсти. Той влачеше влажна кърпа по окървавените си гърди, оголвайки зъби, докато изсъска в болезнен дъх. Раните биха били фатални за един смъртен, значителни и шокиращи. И фактът, че той сякаш не осъзнаваше присъствието ми, ми каза колко точно е отслабнал. За момент можех само да се взирам в блещукащата кръв, стичаща се по очертаните линии на стомаха му. Как още стоеше?

„Никтос“, прошепнах аз.

Той замръзна пред мивката с наведена глава. Пропитената с кръв кърпа спря да се движи по гърдите му. Бавно вдигна глава и ме погледна. В стомаха ми се образуваха възли. В кожата му имаше бледност, каквато не е имало преди. Сиянието зад зениците му беше по-слабо, отколкото някога го бях виждал.

„Ясно си спомням, че казах на Нектас да те постави на безопасно място, където не можеш да си навлечеш неприятности“, каза той.

– Да, добре, той си мисли, че те е послушал.

"Той не."

Преглътнах, когато немигащият му поглед се вкопчи в мен. Очите му... богове, бяха толкова плоски. "Трябва да се храниш."

„А ти, последният човек, когото искам да видя точно сега, трябва да си тръгнеш“, изплю Никтос.

Гръбнакът ми се стегна. – Трябва да се храниш – повторих аз. – Ето защо съм тук. Главата му се отмести настрани, движението странно и животински. Хищнически. – Не ме ли чу?

"Направих." Приблжих се, спрях, когато устните му се отдръпнаха, разкривайки зъбите му. Сърцето ми леко се препъна. „Но аз нямаше да съм тук, ако се храниш като... като другите първични.“

Кърпата се изплъзна от ръката му и се понесе на пода. Той сякаш не забеляза. – И откъде ще разбереш какво правят другите първични?

„Аз... не, но си представям, че ще се погрижат да не са отслабени“, казах аз. "И са в състояние да защитят хората си."

Ръката му се вдигна от мивката, пръст по пръст, когато се изправи и се обърна към мен. Нищо в начина, по който се движеше, не беше нормално. Беше твърде гладко.

Прекалено фокусиран. – Наистина нямаш страх от смъртта, нали?

„Аз... винаги съм знаел, че ще срещна ранна смърт по един или друг начин“, признах аз.

"Как?" Гласът му... сега беше повече сянка от всичко, плътен и леден. – Как разбра, че ще умреш?

„Реших, че ще бъде или от твоята ръка, или от някой от охранителите ти, ако...“

„Ако наистина успя да ме отслабиш? Ако се влюбя в теб?“ Той се плъзна към отвора на банята. Настръхнаха по кожата ми. – Ако успееш да ме убиеш?

Аз кимнах.

Главата му се изправи, движейки се по този зловещ, плавен начин. Той ме гледаше дълъг, напрегнат момент. Вдлъбнатините на бузите му станаха по-изпъкнали. – Трябва да си тръгнеш.

"Няма да."

"Тръгвай!" изрева той и аз трепнах от гърлен звук, когато мъничко зърно страх се вкорени. Трепет премина през него. „Ако не си тръгнеш, аз ще се храня от теб и ще те чукам, докато го правя“, предупреди той.

Когато чух думите му, се появи смущаващ прилив на копринена топлина. Нещо, което трябва да преценя задълбочено. – Това обещание ли е? Повдигнах вежда. – Или просто повече приказки?

Никтос издаде звук, тихо ръмжене, което никога не бих очаквал да излезе от гърлото му. Малките косъмчета на тила ми се вдигнаха, тъй като инстинктът ме подтикна да се отдръпна. – Безразсъдно – изсъска той.

– Мисля, че знаеш, че това е един от моите таланти.

Идър пулсираше в очите му, ярко и кратко. „Може да те убия. Разбираш ли това? Не съм хранил от... десетилетия. В момента не си вярвам. Разбираш ли, Лиса?"

Нещо красиво и мощно.

кралица.

Вдигнах брадичката си, оставяйки косата да се плъзга зад раменете ми. Неговите вече безжизнени очи проследиха тези кичури, докато разкривах врата си. – Няма да ме убиеш.

– Глупаво – измърка той, устните му се разтвориха, докато разкъсаните му гърди се издигаха и падаха бързо.

– Може би, но аз все още стоя тук.

"Така да бъде."

Поех си дъх. Това беше всичко. Един единствен, кратък дъх и Никтос беше върху мен, заровил ръката си в косата ми, отдръпвайки главата ми назад. Той удари бързо като усойниците край Скалите на скръбта, забивайки зъбите си дълбоко в гърлото ми.

Глава 38

Внезапните двойни изблици на бодеща болка накараха цялото ми тяло да се разтрепери. Огънят на ухапването му ме простреля, стряскащ със своята интензивност. Схващането на Никтос върху косата и рамото ми беше здраво, когато той се притисна към мен, а гърбът ми се допираше до стената. Стиснах ръцете му, ноктите ми се забиха в хладната му кожа.

Нямаше къде да се отиде – нямаше бягство. В гърлото ми се надигна писък, но нямаше въздух, който да му даде живот. Не можех да дишам през огъня, който ме хващаше с нокти. Гърбът ми се наведе, когато той дръпна дълбоко и силно в гърлото ми, привличайки кръвта ми в себе си с зашеметяващи издърпвания.

И тогава... се промени.

Бяха изминали секунди, само секунди от момента, в който зъбите му пробиха плътта ми и хватката на рамото ми, подобна на менгеме, отслабна. Огънят на устата му срещу гърлото ми не избледня, докато пръстите му сега се свиваха около тила ми, но се превърна в нещо друго – нещо поразително и силно като болката. Изгарянето на устните му, движещи се алчно към гърлото ми, се превърна във внезапна, пулсираща болка в кръвта ми, настаняваща в гърдите и между бедрата ми. Силата на това – удрящият, разгорещен прилив беше шокиращ. Нахлу в мускулите ми, стягайки ги, докато се извиха и завъртяха.

Никтос изпъшка, блъскайки се в мен, пръстите му се разпръснаха по краищата на корсажа и се извиха около централната вратовръзка. Той се размърда, пхвайки силно бедро между моето. Тогава го усетих, дълъг и плътен до долната част на корема ми. Ще се храня от теб и ще те чукам, докато го правя.

Потръпнах, когато ме заля влажна топлина. Очите ми бяха отворени, но не видях нищо, докато устата му дърпаше гърлото ми. Кръвта ми пламна, главата ми падна назад към стената, омекотена от ръката му. Изстенах, а той засмука по-силно. Усетих дърпанятия на устата му чак до сърцето си. Тялото ми реагира инстинктивно. Вместо да се опитвам да се измъкна от него, плъзнах ръката си към меките кичури на косата му и го придърпах по-близо, като притиснах нетърпеливите му уста към гърлото си, искайки да бъда... погълнат от интензивността, която кипеше в тялото ми. Искайки да

бъде погълнат от него. Движех се без да се замислям, люлеейки се в твърдата дължина на бедрото му. Напрежението дълбоко в мен избухна без предупреждение, удоволствието се разлива на вълни. Потреперих и се разтреперих, докато карах мощното освобождаване.

Задъхнах, задъхвайки се и потръпвайки. Веднага след като вълните намаляха, пулсиращото напрежение се надигна отново в гърлото ми и под устните му, докато той продължаваше да се храни. Той премина през тялото ми в поредица от остри изтръпвания. Сърцето ми забърза, докато остро напрежение се надигна отново в основата ми.

Той издаде още един звук срещу гърлото ми, дълбоко, гърмящо ръмжене, което би трябвало да ме тревожи, но бях далеч над границата да бъда предпазлив. Дръпнах го за косата. Пръстите му се впиха в тънкия материал на корсажа ми. Рязко се дръпнах, ахнах, когато той дръпна силно предната част на роклята. Звукът от разкъсване на плат обгаря ушите ми, изпращайки нова вълна на възбуда през мен. Той разкъса роклята от корсажа до кръста, като освободи гърдите и горната част на корема ми. Ръкавите на съсипаната рокля се плъзнаха по ръцете ми. Дръзък вик разтвори устните ми, когато върховете на гърдите ми се докоснаха до студа на окървавените му гърди. Пуснах косата му, махнах ръкавите на роклята. Материалът се събра в бедрата ми. Искях да почувствам повече. Искях да го усетя. Искях.

Никтос вдигна глава от гърлото ми и изведнъж се взрях в въртящите се живи очи. Бяха толкова ярки и пълни с живот. Никой от нас не проговори, когато вниманието ми се спусна към разтворените му рубиненочервени устни. Погледът ми се придвижи по-надолу към неговите изпъстрени с кръв гърди и плът, които вече бяха започнали да заздравяват и да се затварят. И още по-надолу, до онези някога назъбени рани, които сега бяха розови пръчици по плътно свитите му стомашни мускули.

Това, което кръвта ми направи за него, не беше нищо друго освен чудо. Може би дори повече от жарава на живота. Или поне така се чувстваше в този момент.

Погледнах още по-ниско и се почувствах малко слаб. Но не мислех, че има нещо общо с храненето му. Пулсиращата дължина на члена му се виждаше през клапите на бричовите му, а главата стърчеше към пъпа му. Върхът беше с перлена течност, докато потрепваше.

Никтос ме погледна, въртящият се поглед толкова интензивен, че приличаше на физическа ласка по гърдите и корема ми. Погледнах надолу към блестящата синкавочервена кръв, размазана над пъпа ми и по гърдите и зърната ми.

Ръката му се плъзна от косата ми, влачейки къдриците напред през рамото ми. Кичури паднаха върху гърдата, докато пръстите му се извиха около тежката тежест. Дъхан стон ме напусна и тези очи полетяха към моите.

Отне ми момент, за да си спомня как да говоря. – Взе ли достатъчно?

„Ще трябва да е достатъчно“, отвърна той с гъст от дим, нужда и... глад. Той прокара палец върху втвърдената плът и се отдръпна от мен. Почувствах загубата на топлината му веднага, когато той се взираше в частично оголеното ми тяло, вдлъбнатините на бузите му бяха непростиими. "Трябва да бъде."

Погледнах раните по гърдите му. Този, който му бях нанесъл в нощта, когато намерихме Андрея, беше излекуван веднага.

Не беше взел достатъчно.

Но ще излъжа, ако кажа, че това е единствената причина, която ме тласка напред. Че няма нищо общо с цялото това желание за него – желание, което няма нищо общо с дълг, който вече няма значение.

Искях това. Искях го. аз Не поради друга причина, освен за себе си.

И той също искаше това, дори и да ме мразеше.

С туптящо сърце протегнах ръка и плъзнах роклята върху бедрата си, като взех със себе си крехкото бельо. Излязох от купчината дрехи и застанах пред него напълно гол.

Той потръпна. „Сера...“

Гърлото пресъхна, сложих ръка между гърдите си, плъзгайки пръстите си надолу по корема, привличайки погледа му към мястото, където спряха точно под пъпа ми.

Устните му се разтвориха, зъбите му се появиха отново. Гледката им предизвиква пулсираща болка в гърлото ми, напомняне за болката от удоволствието от ухапването му. "Не сте взели достатъчно."

Никтос не каза нищо, докато гърдите му се издигаха и падаха бързо.

"Обещахте." Пулсът ми удряше, докато пъхнах пръсти между бедрата си и срещу влажната топлина. Поех същия дъх, който той вдиша рязко, бузите ми се стопляха. – Обещахте да се храните и да ме чукате.

Той остана напълно неподвижен, когато се докоснах, прокарайки пръст през влагата, спомняйки си точно какво чувствах пръстите ми в мен. Пъхнах пръста си вътре – Никтос се движеше толкова бързо, че беше като ивица от светкавица в разгара на силна буря. Той беше върху мен, хвана ръката ми и я отдръпна от мен. Устата му се затвори над пръста ми, изтръгвайки дихателен стон от мен, докато го смучеше. Очите му полетяха към моите и той се пусна, гладът в погледа му изпрати вълна от малки подутини по цялата ми кожа.

– Направих – каза той и трябваше да сгъсти гласа си. – Предупредих те какво точно ще се случи.

– Ти го направи.

Едната страна на устните му се изви и след това удари още веднъж. Този път зъбите му потънаха в плътта на гърдите ми, точно над розовата кожа на ареолата. Шокът от болка беше също толкова силен, както преди, също толкова зашеметяващ в своята пълнота. Не можех да мисля отвъд това, когато ръката му обви кръста ми и той ме вдигна, а устата му се затвори над кожата, зърното. Той сучеше и пиеше силно, изпращайки ударна вълна от временна болка и след това брутално, разтърсващо удоволствие през мен. Той улови главата ми, преди тя да падне назад, придържайки ме към тялото си. Усетих главата на члена му срещу пулсиращия ми център, когато се обърна.

Едва осъзнавах гърба си, притиснат към нещо меко и топло. Сграбчих тила на Никтос, задържайки го там. Единственото, върху което можех да се съсредоточа, беше хладната тежест на него, който идваше над мен, усещането за гладната му уста върху гърдите ми и как той се размести, бутна бричовите си надолу, докато се хранеше, докато камерата се въртеше и въртеше, а тялото ми искри и се запали.

Рисувайки по кожата и поемайки още от кръвта ми в себе си, той посегна нагоре, прокарайки палеца си по долната ми устна. Обърнах глава, хванах палеца му с уста. Смуках гърдата ми толкова дълбоко и силно, колкото и той.

Бътнещият стон, който той изпусна, изпрати нов изблик на удоволствие през мен. На палеца му имаше странен вкус, нещо, което ми напомняше за мед, но по-гъсто, по-опушено. Едва отдалеч разбрах, че това трябва да е неговата кръв. Неохотно пуснах плътта му. Той проследи линията на челюстта и гърлото ми и след това плъзна дланта си по другата ми гърда до изпъкналостта на ханша ми, предизвиквайки тръпки от мен, когато се настани между бедрата ми. Забих пръсти в косата и кожата му при усещането му, силно и хладно притисках топлината ми. Той бръкна между телата ни, водейки се. Дъхът ми спря и след това се ускори, когато усетих, че го натиска. Разтягането беше възвишено ужилване на болка. Въздъхнах, бедрата ми се накланиха. Той спря за момент и след това се нахвърли напълно. Главата ми се отметна назад, когато извиках, потръпвайки.

Дълбоките притегания на гърдите ми се забавиха, докато той остана дълбоко заровен в мен. Устата му се успокои и тогава той прекрати опияняващото усещане за дърпане и дърпане, което усещах във всяка част от тялото си. Мокрото, хладно плъзгане на езика му по изтръпващото ми зърно извлече от мен още един дрезгав звук. Той вдигна глава и очите ми се отвориха. Погледите ни се срещнаха и задържаха нещо, което изглеждаше като малка вечност, а след това той погледна надолу към мястото, където се срещнаха бедрата ни.

„Красиво“, прошепна той и гърдите ми – сърцето ми – веднага се подуха. Капка кръв от устната му – капка от моята кръв – изплиска другата ми гърда. Потопи глава и прокара език по подутината на плътта, хващайки зърната кръв. И после продължи, затваряйки уста над набръчканата плът там. Изстенах, бедрата трепереха.

Стонът на Никтос беше накъсан и той отново погледна надолу, а ръката на бедрото ми се стегна. Той размести тялото си и се наблюдаваше как се отдръпва, сантиметър по инч, а след това се притиска обратно в мен до дръжката. Стонът ми от удоволствие се изгуби в неговия, когато гърбът ми се изви. Очите ми отново се затвориха. За момент сетивата ми бяха претоварени. Никтос беше огромно присъствие в тялото ми, разтягаше ме, докато не остана нищо освен усещането за упадъчна пълнота, свивайки пръстите на

краката ми.

– О, богове – прошепнах аз. Плъзнах ръцете си към хладната кожа на раменете и бицепсите му, усетих как финият тремор пробива път през него, когато той плъзна ръка под главата ми. Отваряйки очи, поех въздух.

Беше толкова невероятно неподвижен, чертите му бяха по-остри, опънати. В сребърните му очи се разпръснаха ярки петна. Под кожата му се завихриха сенки. "Никтос?"

Тръпка го обхвана и тъмните, мъгливи очертания на сенчести крила се оформиха над раменете му. Дебели мускулни струни се открояваха по шията му, докато той протегна глава настрани и се бореше с истинското си същество. Кой беше той под кожата.

Докоснах бузата му и тези кичури се забавиха.

Друга тръпка го разтърси. „Аз... никога не съм чувствал нещо подобно.“

В гърлото ми се образува възел. Това беше първият му път, когато изпитваше това и аз не знаех какво да правя с това знание. Това ме ужили в очите, отчасти защото това се стори за първи път и за мен и не разбирах защо. Все пак исках той да знае това.

– Нито аз – прошепнах аз и очите му се вдигнаха към моите.

Той се взря в мен. Чертите му бяха твърде тежки от нуждата да прочета нещо друго от тях. „Не ме лъжи сега, дори и да го направиш по толкова красив начин.“

„Не лъжа“, заклекх се аз. Исках той да ми повярва. Това беше истината. „И аз никога не съм чувствал това. Никога.“

Мускул цъка по челюстта му. „В момента нямам много контрол“, заяви той категорично. "Не искам да те нараня."

"Няма да."

Пулс премина през него, всяка част от него и го усетих дълбоко в себе си. „Ти не знаеш това. Аз не.“

„Не си го направил, когато се хранеше“, разсъждавах аз, пригласяйки палец по челюстта му. – Сега няма да го направиш.

„Твоята вяра в мен...“ Ръката му се изви в косата ми. „Достойно за възхищение, но безразсъдно.“

– Страхът ти е неуместен – отвърнах аз, придърпвайки краката си към бедрата му. И двамата загубихме дъх. Притиснах коленете си към страните му, аз го претърколих по гръб, действие, което беше успешно само защото го хванах неподготвен – действие, което изтръгна въздуха от белите ми дробове в точния момент, в който ме обхвана удоволствие, докато промяната в позицията засили усещането за него, някак си го вкара още по-дълбоко. Заложих длани на гърдите му, успокоявайки се. – Но аз съм безразсъден.

Отговорното ръмжене на Никтос се завъртя около мен. „Добри богове...“ Той се втренчи в мен, докато косата ми се плъзна напред, докосвайки гърдите му. Раните бяха изчезнали и почти напълно невидими по долната част на корема.

Облекчението ме обхвана, когато го погледнах. Очите му бяха калейдоскоп от сребристо и бяло. Чертите му бяха загубили част от остротата си, но все още виждах сенките под кожата му, причинявайки красив мраморен ефект. Движех се колебливо, люлеейки се напред. „Това ли... така ли смяташ да ме убиеш?“

"Не." Повдигнах, докато само върхът му не се натисна и след това се плъзнах обратно надолу, докато не остана и един инч между нас.

– Сигурен ли си? попита той. – Защото мисля, че си. Едната му ръка стигна до кръста ми. Другият събра едната страна на косата ми, задържайки я назад, докато завъртях бедрата си. Погледът му с тежка качулка държеше моя и след това се премести към масата от къдрици, които държеше, преди да се премести към гърдите ми и накрая към мястото, където се присъединихме. "И мисля, че ще се насладя на този начин на смърт."

С туптящо сърце оставих главата си да падне назад, докато се пресегнах, свивайки пръсти около китката му. Придърпах ръката му към устата си, където притиснах целувка в центъра на дланта му и след това плъзнах ръката му надолу, над гърдите си. Потръпнах, докато се люлеех в бавно, мъчително темпо, все още влачейки търсенията му, изследвайки пръсти надолу по корема ми, до мястото, където се присъединихме. Притиснах пръстите му към стегнатия, чувствителен сноп от нерви там, извиках, когато остра къдрица отека от дълбоко в мен.

„По дяволите“, изпъшка той, бедрата му се издигнаха от леглото, повдигайки и двама

ни. – Чувствах се твърде добре, Лиса.

Лиса.

Главата ми щракна напред и очите ми се отвориха. Думите му, триенето при всяко отдръпване и последващо връщане, дразнещите му пръсти създадоха буря от усещания, които бързо се превърнаха във въртящ се възел от дълбоко напрежение. Бях близо, пръстите ми се свиха около неговите, а ноктите ми се забиха в рамото му, докато Никтос последва примера ми, бедрата му се издигнаха, за да срещнат моите. Скоро нямаше истинско чувство за ритъм, докато се движехме един срещу друг. Това беше чист инстинкт, воден от споделена нужда, който ни тласкаше все по-близо и по-близо до ръба, който преобърнах. Извиках името му, когато напрежението се разкъса и вълни на освобождаване се разлюляха през мен. Плъзнах се напред, с две ръце на гърдите му, докато той тласна по-бързо, накланяйки се по-дълбоко. Шоковете на удоволствие се изсипаха през мен, когато той обви ръце около мен, придърпвайки гърдите ми към своите. държейки ме здраво, той ме претърколи под себе си, бедрата му се пъхаха дълбоко, само веднъж. Той дойде, заровил глава в рамото ми, докато потръпна след освобождаването си.

Задържах го през него, прокарайки пръсти нагоре-надолу по гърба му, дори когато остри, бързи вторични трусове все още разлюляваха тялото ми. Той остана там за неопределимо време, тежестта му беше подпряна на ръка, но все още тежка. Беше време, което ценя – попивам. Близостта, как все още бяхме свързани. Нищото между нас, неговия и моя аромат. Начинът, по който бях Сера в тези моменти, а той беше Аш за мен. Това погълнах. Алчно. Нас. Защото като при езерото знаех, че няма да издържи.

И не стана.

Никтос бавно вдигна глава. Ръцете ми се спряха върху дължината на мощните мускули, облицоващи гърба му. Той се взря в мен. Отново ли ми броеше луничките? Виждате дали са се променили мистериозно? Или щеше да ме целуне? Искях той да ме целуне.

Миглите му се спуснаха надолу, закривайки очите му, а след това той се претърколи от мен по гръб, легна до мен на леглото.

не мръднах. Не за няколко минути. не можех. Трябваше всичко в мен, за да натисна възела обратно в гърлото си, за да зашия набързо пукнатините, които препускаха по гърдите ми. Дали съм си мислил честно, че ще ме целуне? След това, което беше научил? Искаше ме – кръвта ми и тялото ми. Имаше нужда от това толкова силно, колкото и аз да знам какво е да го имам в себе си. Това не включваше целувки. Целувката се чувстваше много по-интимна и забранена сега.

Преглъщайки изгарянето, погледнах към него. Беше по гръб, едната ръка беше вдигната над главата си, а другата лежеше в пространството между нас. Той не се взираше в тавана. Той ме гледаше.

"Как?" – настоя Никтос. – Как можеш да бъдеш толкова убедителен?

Напрегнах се, като отначало си помислих, че той говори за това, което току-що споделихме. Но тогава осъзнах, че той не ме гледа. Той гледаше, надниквайки в мен. Четене. "Четеш емоциите ми."

„Като се вземат предвид всички неща, този акт дори не отговаря на това, което сте планирали“, отговори той. "Дали?"

„Това не го прави по-малко грубо“, отвърнах аз.

– Предполагам, че не, но не отговори на въпроса ми. Как си толкова убедителен?" – попита Никтос. – И вие ли сте учили на това?

Обля ме вълна от бодлива жегла. "Не бях научен как да насилвам емоциите."

Едната вежда се вдигна. „Но ти не беше ли? Кажи ми, Сера. Няма ли това да е част от съблазняването? Да ме караш да те обичам? За да ме накараш да повярвам, че изпитваш нещо към мен?"

Чувството за вина тъпчеше част от гнева, но не целия. „Първо, не знаехме, че можеш да четеш емоции. Ако имахме, тогава вероятно щях да бъда обучен как да чувствам нещо толкова дълбоко, че дори аз започнах да вярвам, че е реално.

Очите му пламнаха в ярко сребро.

„Второ, защо бих симулирал нещо, което чувствам сега? Нямаше да има смисъл. Това няма да спаси моите хора, дори и да успея“, посочих аз. – И накрая, трябва ли да ви напомня да не ми казвате какво чувствам?

Челюстта на Никтос се втвърди и измина дълъг момент, преди той да обърне глава.

Взирах се в грубите линии на лицето му, борейки се с желанието да изкрещя. Само да крещя, докато гърлото ми не стане сурово. Някак си успях да не го направя. „Взехте ли достатъчно кръв? Честен?“

Мина сърцебиене. „Повече от достатъчно.“

„Добре.“ Заплетената коса падна по раменете ми, когато се изправих.

Той мигновено стана нащрек, докато се оглеждах за нещо, което да облека. Дрехите бяха съсипани, но поне всичко, което трябваше да направя, беше да вляза през врата. Започнах да се движа към ръба на леглото...

— Къде мислиш, че отиваш?

Спрях, погледнах през рамо. — В моята спалня?

Очите му се присвиха. „Защо?“

— Защо... не бих ли? Сърцето ми се разби. „Или трябва да бъда изпратен някъде другаде? За тези клетки, които посочихте?“ аз се стегнах. — Ако е така, мога ли поне да намеря някое облекло, което не си съсипал?

Тогаваше се случи нещо странно. Той сякаш се отпусна. И се появи лека усмивка, която смекчи ъглите на чертите му. — Да, развалих роклята.

Загледах се в него, уловена между недоверието и бъркотията от стотина други емоции.

— Не съм сигурен защо се усмихваш на това.

„Това ще бъде любим спомен за години напред.“

Очите ми се присвиха върху него. „Е, радвам се да чуя това, но не е като да имам много дрехи, за да може някой да ми ги къса.“

Разтопените му сребърни очи се насочиха към мен. — Не се оплаквахте, когато го направих — измърка той. — Ако си спомням правилно, ти беше доста нетърпелив да се отървеш от тази рокля сама.

Бях, но това беше извън смисъла. Той ме дразнеше? Или той беше...? Пулсът ми се ускори. Той не можеше да бъде. Осмелих се да надникна бързо под кръста му и ме обхвана шок. Той беше нещо повече от полутвърд и това беше... е, това беше впечатляващо. Това първично нещо ли беше? Мускулите дълбоко в мен се свиха, когато вдигнах погледа си обратно към неговия.

Очите му срещнаха моите и след това се спуснаха. „Ти седиш до мен, великолепно гол, а аз умишлено се вирам.“

„Виждам това“, отбелязах кисело аз, раздразнена от него... и от себе си, защото не направих нищо, за да се предпазя от погледа му. Не направих нищо, за да спра факта, че ми беше приятно, че той се вира.

Едната страна на устата му отново се надигна, когато издърпа зъбите си — зъбите си — над устните си. „Моят отпечатък върху твоите неспоменати неща е доста очарователен за мен.“

Погледнах надолу и поех неспокойно дъх при вида на пурпурно-розовото петно по кожата и двете прободни рани. Вълнение от остра възбуда премина през мен, когато си спомних натискането на члена му и дърпането на устата му. — Перверзник — изхвърлих с половин уста.

— Дори не мога да споря с това. Той обърна глава настрани. — Няма да те вкарвам в килия.

„Ти не си?“

„Защо бих?“ — възрази той, затваряйки очи. „Трябва да си починеш. Трябва и аз.“

Трябва да сме подготвени за каквото и да идва.

Колис.

Преглътнах отново, някак си забравих за това в момента, в който реших да нахраня Никтос.

„Почивката означава сън, Сера, което обикновено изисква да легнеш, освен ако не можеш да заспиш седнал. Ще го намеря за впечатляващо, ако е така“, каза той. „Но това също би било разсейващо.“

Отворих уста и се оказах, че нямам думи. — Искаш ли да спя до теб?

„Искам да си починеш. Ако си до мен, не е нужно да се тревожа какво може да правиш или не.“

Не бях сигурен какво точно се тревожеше за мен, ако не бях тук, но да съм до него, когато беше в такова уязвимо състояние като сънят, изглеждаше като последното нещо, което би искал, тъй като очевидно вярваше, че вината Почувствах, че не е истинско. Това, че нежеланието ми да изпълня задълженията си беше просто красива лъжа. — Не

се ли тревожиш?

"Относно?"

Поклащайки глава, отместих поглед от него. „О, не знам. Да те атакувам?"

Никтос се засмя дълбоко.

Веждите ми се издигнаха. „Не съм сигурен защо намирате това предложение за смешно."

"Защото е."

не мръднах.

– Лягай да спиш, Лиса.

Отново тази дума – такава, която знаех, че вече не може да означава нещо красиво и мощно за него. Не може да означава кралица. Никога не бих бил негова съпруга сега. Дума, която сега беше подигравка. Или още по-лошо, никога не е означавал нищо за него.

Неочаквана, тъмна болка пламна в гърдите ми при това осъзнаване – колко много ме притесняваше.

Гневът избухна толкова бързо, колкото и болката. "Знаеш ли какво?"

Той въздъхна. "Какво?"

– Можеш да отидеш на майната си. Знаех, че е детински нещо да го кажа, но каквото и да е. Станах от неприлично голямото легло, като се изправих на колене...

Никтос не беше толкова спокоен, колкото си мислех. Той се движеше шокиращо бързо, едната му ръка стисна кръста ми, а другата му ръка се изви около брадичката ми отзад, накланяйки главата ми назад. Сърцето ми заекна при усещането, че го докосна до задната си част, вкочанено и пулсиращо, дъхът му се носеше над ухото ми. Сърцето ми прескочи още един удар, защото знаех колко лесно ще бъде за него да отприщи гнева си върху мен, но въпреки това не чувствах страх, само топлина.

Тялото му беше топло.

Очите ми се разшириха, когато се отпуснах в прегръдката му. Гърдите до раменете ми, твърдият корем на гърба ми и дебелината му дължина – всичко беше топло.

„Искаш ли да знаеш защо намирам твоето предложение за смешно?" – попита Никтос, преди да успея да говоря. Ръката около кръста ми се размести и усетих пръстите му върху долната част на корема си – топлите му пръсти. "А ти?" – попита той в моето мълчание, като палецът му плъзна по долната ми устна, а другите му пръсти се спуснаха към широкия изрез на краката ми.

"Не." Намокрих устните си, заклещена между нуждата да посоча как се чувства той и една напълно различна, наистина неподходящо време нужда. – Но съм сигурен, че ще ми кажеш. Обичаш да говориш."

Усмиването му в отговор беше дълбоко и димно, тънеше през мен, докато пръстите му се спускаха още по-ниско, преливайки стегнатия сноп нерви. Бедрата ми потрепнаха и той издаде нов смях, този път по-мек. – Харесваш пръстите ми вътре в теб, нали?

Върховете на гърдите ми се стегнаха, когато той прокара пръст по чувствителната част. Този път бедрата ми трепаха. Издаде дълбок, груб звук, пръстът му се плъзгаше през свежата вълна от набираща се влага.

„Мисля, че има нещо друго, което харесваш повече от пръстите ми", каза той тихо, разделяйки подутата плът. – Не е ли така?

Отдръпнах се към него от рефлекс, пръстите на краката ми се извиха, докато той работеше с пръст вътре в мен, а твърдостта притисна задника ми. "Така?"

предизвиках. Бедрата му се движеха зад мен, срещу мен. „И знаеш ли какво мисля? Забравихте какво ще кажете."

– О, повярвай ми, Лиса, не забравих. Дъхът му премина над врата ми и следа от ухапване там. Още един блясък на съзнание мина през мен. Той продължи да се люлее срещу мен, докато пръстът му се движеше лениво навътре и от мен – докато следвах тези движения и с всяко преминаване членът му се спускаше по-ниско, докато усетих как се блъска в ръката му и мен. – Просто те оставях да забравиш.

замълчах.

Тогава Никтос се размърда, притискайки ме към ръцете ми, а след това към предмишниците и корема. Пулсът ми удряше, когато тежестта му се надигна над гърба ми. С едната ръка все още под брадичката ми, а другата все още между бедрата ми, принуди главата ми назад и бедрата ми се извиха. Пръстът му все още се движеше, докато палецът му се въртеше около върха, дърпайки дрипави стенания от мен.

"Смешно е, защото не можеш да ме нараниш." Този странно топъл негов дъх все още

витаеше над знака на гърлото ми. "Никога не можеш да ме отслабиш до степен, че някога ще бъдеш истинска заплаха."

Дъхът ми спря, когато смисълът на думите му проникна в мъглата на възбудата. Знаех какво казва. Не бях реална заплаха, защото той никога нямаше да ме обича.

И може би безразсъдната част от мен подтикна думите ми. Може би това беше болката в центъра на гърдите ми. Обърнах глава към него. — Сигурен ли си в това?

Звукът, който издаваше, беше кръстоска между смях и ръмжене. Тогава главата му се свлече надолу. Сковах се, когато усетих остри върхове на зъбите му върху гърлото

си, точно над белезите, които вече бяха там. Той обаче не ми проби кожата. Той просто ме държеше там като — о, богове — докато нагорещената, твърда дължина от него заменя пръста му, бутайки и ме разпръсквайки още веднъж. Усещането за него открадна дъха ми. Пълното, абсолютно господство в това как ме държеше там с зъбите си. Непрестанната негова преса ме изпълни със зловна, безсмислена горещина.

Сега нямаше бавни, колебливи движения. Той ме чукаше, докато притискаше пръсти към мен, работейки снопа от нерви. Всеки мощен тласък караше зъбите му да остъргват врата ми, но той не счупи кожата. Не веднъж. И, богове, исках го, но нямаше начин да овладее контрол, както го направих първия път. Този път той контролираше тотално и боецът в мен, безсрамната част, знаеше това и се подчини.

И беше великолепно.

Богове, той... той се учеше бързо.

Ударите на Никтос бяха дълбоки и твърди, не оставяйки място за нищо друго, освен за усещането за него. Бедрата му се притиснаха към задната ми част, докато ме държеше в това положение, глава наклонена назад, гърло уязвимо, бедрата извити. И когато усетих, че палецът му притиска устните ми, отворих устата си и го пуснах вътре.

И тогава го ухапах силно.

— По дяволите — изсумтя той срещу гърлото ми.

Гърлен смях ме остави, когато затворих устни около палеца му, засмуквайки плътта, която бях ухапала. Само след удар на сърцето разбрах, че съм си взела кръв. Шокът ми от действията ми бързо беше пометен от вихъра на изтръпване на езика ми и вкуса на мед, но по-димящ. Беше неговата кръв. Не много, може би капка. Преглътнах, потръпвайки от упадъчния вкус. Трябваше да бъда обезпокоен от факта, че бях вкусил кръвта му, но изстенах около палеца му, люлеейки бедрата си срещу него.

Ръката му се спусна върху задника ми в лек цвях, който ме изпрати още един греховен изблик на удоволствие. — Много палаво — промърмори той.

Тогава той ме взе. Той ме твърди по начин, който не знаех, че искам да бъда претендиран. Тялото му се удари в моето, яростно и сурово. Освобождаване ме удари, изпращайки вълна след вълна от пулсиращо и спираловидно удоволствие през мен.

Извиках, когато главата ми ритна назад към рамото му. Ръката му най-накрая се размърда, изхвърляйки кашата от къдрици от лицето ми, докато се разтърсих и се спазих. Той ме последва през ръба с дрезгав вик, а невероятно голямото му тяло потръпна навсякъде около мен.

Никтос ме държеше там, гърдите му бяха прилепнали към гърба ми, докато главата му се движеше. Устните му докоснаха кожата ми и тогава усетих целувката срещу белегата, която той беше оставил там. Тогава аз потръпнах и веднага разбрах, че никой от нас никога повече няма да бъде същият.

Глава 39

Събудих се, слепоочията ме боляха леко и знаех, че съм сама, преди дори да отворя очи. Това беше отсъствието на тялото му, увито около моето. Бяхме заспали така, отстрани, с гръб към гърдите му, а ръцете му бяха скръстени около мен.

В тишината на стаите му не знаех какво да мисля за това — какво да мисля за каквото и да било. Нещата бяха... е, бяха бъркотия. Всичко. От това, което моите предци бяха научили и това, което трябваше да се случи с Лазания — цялото земно царство и в крайна сметка Илесеум — бащата на Никтос да бъде истинският Първич на Живота и да постави жаравата на живота в мен, истината на Колис, и това ...това нещо между Никтос

и мен.

Поне беше нахранил. Затова ли тялото му беше топло? Или беше нещо друго? Нямам идея. Но той явно не е имал планове да ме заключва в килия.

Бих разбрал, ако го направи. Кой не би? Но не мислех, че мога да приема това. Той обаче беше прав. Не бях реална заплаха за него и това нямаше нищо общо с безсмислеността зад опита да го убиеш.

Нещо студено прониза гърдите ми, когато обърнах бузата си, вдишвайки аромата му. Отворих очи за голите стени. Какво щях да правя сега? Не можах да поправа нещата между мен и Никтос, защото какво имаше за ремонт? Дори не бях сигурен, че Primal е способен на нещо като любов. И не знаех дали съм. Но аз... исках неговото приятелство. Исках уважението му. Исках той да бъде Аш и исках да бъде Сера. Но това никога нямаше да се случи. Не можах да спася хората си.

Или ако можех? Ами ако този жар на живота беше поставен в мен по друга причина? Но какво би могло да бъде? И какво щеше да стане с тези, които живееха тук, докато не го разберем? Щеше да има още атаки и може би в крайна сметка самият Колис щеше да пристигне. Царят на боговете ще дойде след Никтос. Имах гадно чувство, което той вече имаше в миналото. И независимо дали Никтос ми вярваше или не, ме интересуваше какво се случи с него – какво се случи с хората тук.

Какви бяха вариантите ми? Намеря ли начин да се предам на Колис? Той щеше да ме убие и това вероятно би ускорило смъртта на смъртното царство, ако казаното от Айос беше истина. Това само ще спечели допълнително време на Shadowlands. Може би. Това не беше заседнал между камък и наковалня. Това беше смачкано и от двамата.

Но нищо нямаше да дойде от лежането в легло, което дори не беше мое.

Главоболна, седнах и трепнах от нежността. Мина време, откакто се занимавах с подобни дейности, а никога не е било така. Погледнах надолу, прехапайки устна към набръчканите, прободни рани на гърдите си, докато внимателно пробутвах кожата на гърлото си. Беше също нежно, но не болезнено. Лека тръпка ме обхвана, когато започнах да се надигам, едва тогава забелязах халата, лежаща в подножието на леглото. Гледах го с недоверие. Никтос сигурно го е взел. И аз...

Ударих ръце по лицето си. Това боли. Но това, което боли по-лошо, беше проклетата му замисленост дори сега. И бях планирал да взема тази доброта и да я изкривя. Бях планирал да го убия. И сякаш дори нямаше значение дали щях да премина през това или не. Отчиташе се намерението.

Влага се събра зад плътното затворените ми очи, докато сълзите изгаряха гърлото ми, ридание изпълваше гърдите ми. Няма да плача, казах си. Няма да плача. Плачът не реши нищо. Всичко, което щеше да направи, беше да влоши главоболието ми. Трябваше да се събера и да стана и да разбера какво, по дяволите, да правя сега.

Съсредоточих се върху инструкциите за дишане на сър Холанд, докато налягането зад очите ми намаля и усещането за парене и задушаване отстъпи. После станах и нахлузих халата. Натиснах единия крак пред другия, оставяйки след себе си празната студена камера на Никтос, която за кратко беше пълна и топла.

Тъкмо излязох от банята си, след като я използвах бързо, когато Пакстън почука на вратата. Младият мъж стоеше до няколко кофи с димяща вода, с наведена глава, така че русата му коса скриваше по-голямата част от лицето му. „Негово височество помисли, че бихте могли да се насладите на топла вана“, каза той със стиснати ръце. „И така, донесох топла вода.“

Изненадан от жеста по множество причини и несигурен как Никтос е разбрал, че съм се върнал в стаята си, почти трябваше да ударя ръцете си по лицето отново. не го направих. Вместо това отворих вратата по-широко.

„Беше много любезно от негова страна – и от вас, да донесете всичко това тук.“

„Той носеше най-много“, каза Пакстън и веждите ми се повдигнаха, когато извадих глава през вратата. Залата беше празна. Младият мъж надникна към мен и аз зърнах дълбоки кафяви очи. – Трябваше да отиде в съда, ваше височество.

„Не е нужно да ме наричате така“, отвърнах аз, преди да успея да си спомня какво беше инструктирал Беле.

„Ти ще бъдеш негова съпруга. Така трябва да се отнасям към теб.“

Гърлото ми пресъхна. Пакстън очевидно не беше чул. Какво би казал на хората тук? Брадичката на Пакстън се покачи. „И ти си принцеса, нали? Това ми каза Айос.

"Аз съм." Иронична усмивка дръпна устните ми въпреки всичко. "Но само за един

процент от живота ми."

Това привлече бърз, любопитен поглед от Пакстън, когато взе две кофи. – Роден ли си като принцеса?

„Да“ Посегнах към една от кофите.

„Тогава си принцеса за сто процента от живота си“, каза той. „И получих кофите. Не е нужно да ги носите.“

– Мога да ги нося.

"Имам ги." Той мина покрай мен, носейки кофите към банята. Той внимаваше да държи кофите равни и да не го засяга накуцването му.

Беше трудно просто да стоя там и да не правя нищо, когато имах две работещи ръце. – Какво ще кажеш тогава да си взема един?

– Предпочитам да не си.

Вече имах кофата в ръка. Въздишката му, когато вдигна поглед и ме забеляза, беше доста впечатляваща. – От колко време живееш тук, Пакстън? – попитах аз, сменяйки темата.

– През последните десет години – отвърна той с доста стабилна хватка върху ведрото за такива малки оръжия. „Откакто бях на около пет. Преди това живях в Айрелън.

И така, той беше на петнадесет. Обърнах се, когато той побърза да се върне в коридора, за да вземе още две. – Семейството ви тук ли е?

– Не, Ваше Височество. Той мина покрай мен, оставяйки още две кофи в залата. Устоях на желанието да грабна и двете и взех само единия. "Майка ми и татко ми починаха, когато бях бебе."

"Съжалявам да го чуя." Присъединих се към него в банята, където той взе водата от мен и продължи да я излива във ваната.

„Дори не ги помня, но все пак благодаря.“ Той изчезна обратно в залата и бързо се върна с последната кофа.

– Как се озовахте тук? Попитах.

„Чичо ми не искаше да има друга уста, която да нахрани, така че бях на улицата и вдигах монети, когато можех.“ Пакстън изля водата във ваната. „Видях мъж с фино изрязано наметало и си помислих, че ще бъде добра оценка. Той се изправи. „Оказа се, че е негово височество.“

премигнах. „Вие... вие джебчиите на Primal of Death?“

Пакстън надникна през косата му. "Опитах."

Загледах се в него. "Не знам дали трябва да се смея или да ви аплодирам."

Появи се кратка усмивка, когато започна да вдига празните кофи. „Негово височество имаше приблизително същата реакция. В моя защита, аз не осъзнах кой е той.“

– Значи, той те върна тук?

„Мисля, че той ме погледна и съжали.“ Пакстън сви рамене и празните кофи се залюляха. – Оттогава живея при семейство Карпови.

Нямах представа кои са Карпови и имах чувството, че в приключението, което беше отвел момчето сираче в Земята на сенките, има много повече. Мислех си и за това как цялото царство на смъртните ще бъде шокирано да научи, че Първичният на смъртта е много по-щедър и прощаващ от огромното мнозинство от човечеството, което вероятно би предало младия джебчия на властите.

Което беше колкото изненадващо, толкова и обезсърчаващо.

– Чух за теб, знаеш ли? – каза Пакстън, извличайки ме от размишленията ми.

Напрежението се изля в тялото ми, причинявайки болката в главата ми да избухне. "За какво?"

„Това, което направи снощи – навън във възхода“, каза той и малко облекчение се просмука в мен. „Всички говореха как смъртният Консорт е бил там горе, стрелял със стрели и убивал тези зверове.“ Нещо подобно на одобрение изпълни широко отворените му очи, но облекчението беше краткотрайно. „Ще се гордеем да ви наречем наш съпруг.“

Пакстън набързо се поклони и си тръгна, затваряйки вратите след себе си, докато стоях там, мразейки се още малко.

– Уф – измърморих аз. "Аз съм най-лошият."

Уморен се върнах в банята и прерових бутилките и кошниците по рафтовете. Взех бяла компресирана топка соли, носеща цитрусов аромат, който ми напомняше за Никтос, вдишвайки тръпчивите нотки на бергамот и мандарина. Спускайки топката във водата,

видях как веднага шипна, разпръсквайки пенливи мехурчета по повърхността на ваната. Ставайки, бързо погледнах към огледалото. Ухапването на врата ми не се виждаше през бучките къдрици. Обърнах се, махнах халата и я закачих на куката вътре в гардероба. Поставих пухкава кърпа върху табуретката и отделих малко време, за да извия косата си нагоре, забивайки половин дузина щифтове в нея, за да я поддържат суха. Нямаше как да имам енергия да се справя с мократа коса. Въздухът изсъска между зъбите ми, когато стъпих в топлата вода и потънах. Мускулите, които дори не осъзнавах, че са напрегнати и възпалените веднага се разхлабват. Сгънати колене, разчупвайки повърхността на водата, аз се размърдах надолу и оставих главата си да лежи на ръба на ваната. Бях много по-уморен, отколкото предполагах, и не знаех дали е заради храненето на Никтос или всичко останало. Вероятно всичко. Очите ми се затвориха и оставих мислите си да се лутат, докато топлината на водата, успокояващият аромат и тишината облекчаваха болката в главата ми, успокоявайки ме. Усетих как се унасям в сън. Далечен, тих удар нахлу в спокойствието, издърпайки ме от блаженото нищо. Бутнах се в подножието на ваната, като се издигнах, докато отворих очи... Проблесна черно. Това беше всичко. Пред лицето ми се спускаше проблисък на нещо тънко и тъмно. Избутах ръката си от рефлекс. Лентата ме хвана и отдръпна назад, пръстите ми се закопчаха, докато той придърпа материала здраво около гърлото ми.

Глава 40

Вълна на недоверие ме връхлетя – момент на пълна тишина, в който мозъкът и тялото ми все още не бяха настигнали случващото се. Защо това се случваше. Шокът от материала, който се забиваше в трахеята ми, въпреки че пръстите ми пречеха, ме изхвърли от замръзналото състояние. Отгоре се чу грубо проклетие, когато крилото се изви. Сърцето ми се сви в гърдите ми, когато раменете ми бяха притиснати към гърба на ваната. С широко отворени очи се опитах да влача въздух, но само тънка струя проби път в гърлото ми. Обърнах се, протегнах се назад и хванах една ръка – топла, твърда китка. Инстинктивно зарових пръстите си. Мъжът отново изпсува с дълбок и гърлен звук, докато очите ми стреляха диво по черните стени на банята. Хватката му се разхлаби, позволявайки по-голям изблик на въздух в дробовете ми и аз стиснах превръзката, предпазвайки я от пълно запечатване около гърлото ми. „Не се карай“, изхриптя мъжът и удари с ръка на върха на главата ми. "Ще бъде по-лесно, ако не се бориш." Не се карай? Сърцето ми се блъсна хаотично, когато раменете ми се плъзнаха надолу във ваната. Ако ме вкара под вода, с мен беше свършено. знаех това. Брадичката ми се понижи и паниката претърпка мислите ми. Помисли, Сера. Мисля. Опрях краката си на ваната, като се подпрях. Помисли, Сера... Погледът ми се спря на табуретката. Дърво. Ако можех да го счупя, може да е оръжие. „Съжалявам“, каза нападателят. „Трябва да се направи. Съжалявам-" Пуснах ръката на нападателя, аз се хвърлих към стената на ваната. Вода се плиска по ръба, докато се протягах, пръсти разресваха кърпата... Нападателят се дръпна настрана, при което краката ми се плъзгат по ваната. Проклетата кърпа се закачи за нещо, което накара столчето да се преобърне. Дървото тропна от камъка и той ме бутна по-силно. Слязох долу, пръскайки пълна с пяна, топла вода. Паниката и страхът прераснаха в гняв – пулсираща, удряща, нажежена до червено ярост и този гняв избухна в изблик на ужас и проясни мислите ми. Избутах колкото можех по-силно от подножието на ваната с всичко в мен. Дръжката върху мен се разтърси от прилива на сила. Счупих повърхността, водата и косата се стичаха по лицето ми. Кашляйки, отметнах глава назад, свързвайки се с брадичката. – По дяволите – изсумтя мъжът и се плъзга назад. Без да обръщам внимание на острата болка, стреляща по гръбнака ми, продължих да се движа, докато нападателят се опитваше да си възвърне опората във водата, събираща се около ваната. Завъртях се настрана, метнах ръка над стената на ваната.

Порцеланът се притисна към голата ми кожа, докато пъхнах главата си под внезапната пролука между крилото и гърлото си. Изкрещях над стената на ваната, следвайки я върху мокрия под. Задъхвайки се, се завъртя на колене, но не стигнах много. Едно тяло се блъсна в моето, бутна ме на пода, коляно се заби в центъра на гърба ми.

"Махни се от мен!" Извиках. И за кратък, ужасен момент се върнах към онази сутрин с Тавиъс, когато той ме държеше точно така. Горчивият вкус на паниката заплашваше да се върне, да ме завладее.

Не не не-

Тежестта на мъжа внезапно ме напусна, докато прокле. Не знаех дали се е подхлъзнал във водата или не, но със свободни ръце се хванах за крака на столчето. Отсрочката беше твърде кратка. Ръцете се стиснаха около врата ми, докато завъртях столчето, приветствайки дивашкия прилив на задоволство, който усетих, когато ръбът на столчето се свърза с нещо, което звучеше като страната на главата му. Хватката на врата ми отпадна и чух вик. Тръгнах напред, станах на колене и ударих столчето силно на ръба на ваната. Ударът го счупи на две, оставяйки ме да държа крак с назъбен край.

Човекът ме сграбчи, но аз бях мокра и хлъзгава и той не можеше да се задържи. С писък се извих в кръста, удряйки счупеното дърво в плът – до каквато част от него успях да стигна. Беше стомахът му – отстрани. Мъжът извика, препъвайки се назад и се подхлъзна във водните басейни. Той се спусна трудно, главата му се отцепи от ваната. Той падна на пода, неподвижен и го видях за първи път. Тъмна, къдрава коса. Розова кожа. На средна възраст. Мислех, че изглеждаше смътно познат, докато изблик на леден вятър премина през банята, зареждайки въздуха. Дръпнах дървата от страната на мъжа и се изправих, приклеках, гледайки нагоре точно когато сенките се отлепиха от сенчестите каменни стени и избягаха от ъглите на стаята, привидно извикани, когато вратите се отвориха.

„Никтос“, прошепнах аз, потъвайки на колене.

Първичният беше пред мен за по-късен дъх, като едва пощади погледа на мъжа до ваната. Под изтънялата му кожа пулсираха сенки. Ярки ивици от езера се разбиха през очите му. "Сера."

За момент ми се стори, че чух искрена загриженост в гласа му, видях истински страх в погледа му, но това трябваше да е страничен продукт на моя страх.

"Добре ли си?" Ръцете му скръстиха горната част на ръцете ми.

Преглъщайки трудно, кимнах. "От къде знаеш?" В момента, в който зададох въпроса, се сетих. "Моята кръв."

"Почувствах го." Той се наведе и отметна косата, залепена на лицето ми. Чертите му се изостриха още повече. „Вашият... страх. Опитах го.“

Обутите стъпки спряха пред банята и чух Сайон да изръмжа: „Съдби“.

Погледнах през рамото на Никтос и видях Ектор на прага до Сайон. Лицето му преbledня, когато погледна сцената пред себе си.

„Това, че имаш кръвта ти в мен, ми дойде по-удобно.“ Погледът на Никтос се сведе и спря на гърлото ми. Челюстта му се втвърди.

„Колко точно кръвта ми ти позволява да усетиш емоциите ми, когато не съм около теб?“

"Само ако това, което чувстваш, е екстремно."

– Чувствам се малко натрапчиво – промърморих аз.

Сребристи, въртящи се очи срещнаха моите. „Част от мен е удивена и донякъде объркана, че дори можеш да почувстваш гняв за това точно сега. Пауза, когато погледът му се върна в гърлото ми. „Другата половина е...“ Той не завърши, но дебели пипета сянка се разлиха по пода, принуждавайки Ектор да направи крачка назад. Главата на бога щракна в посоката на Първичния.

Реакцията му... Беше ли наистина загрижен? Имаше ли значение дали той беше? Защото аз... бях ценен за него в момента. Не, не аз. Това, което носех в себе си, беше важно. Разбира се, той ще се притеснява от загубата на жарта на живота и каквото и да е друго, което баща му може да е направил.

– Донеси ми кърпа. Никтос се размърда, закриляйки тялото ми със своето, но около него се събра толкова мъглива тъмнина, че се съмнявах, че някой от боговете може да види много от нещо. – Не този – каза той, когато Сайон се приближи и посегна към

този, който беше на столчето. – Такъв, който не е докоснат.

"Разбира се." Миг по-късно Сайон подаде кърпа.

Никтос го размаха около раменете ми, но не го пусна. Той притисна краищата и отметна още няколко подгизнали кичура коса. Времето беше твърде светло в очите му и в ивиците, прорязващи сенките, които се вихриха около него.

– Опитал се е да те удуши? Гласът на Никтос беше мек – твърде мек.

– Той се опита – казах, потискайки потръпването. – Той се провали, както виждате.

Това изглежда не успокои Първичния, докато пръстите му захапаха гърлото ми, докосването беше нежно. „По-добре кожата ти да няма синини.“

Очите ми се стрелнаха в неговите. Беше го казал, сякаш по някакъв начин можеше да го превърне в реалност и не бях сигурен защо го интересуваше.

„Добре съм“, повторих аз, стискайки кърпата точно под ръцете му. „Искам да кажа, почти съм сигурен, че никога повече в живота си няма да се изкъпя, но съм добре.“

Никтос ме гледаше с леко присвити вежди.

„Това е... това е Хамид“, промърмори Сайон и зърнах как той се обръща към мястото, където лежеше мъжът. – Какво, по дяволите?

Името беше познато. Отне миг. – Мъжът, който дойде в съда, за да съобщи за изчезнала Джема?

Мъжът изпъшка, прехвърляйки вниманието ми през рамото на Никтос.

– Той все още е жив – каза Сайон в същото време, когато Ектор пристъпи напред.

Никтос се отдръпна от мен. „Не...“

Случи се толкова бързо... стрелба от сребристо-бяла енергия, издигаща се през банята, за да се блъсне в Хамид. Поех смаяно дъх, отдръпвайки се назад. Никтос скръсти ръка около кръста ми, хвана ме, преди да се преобърна. Той ме притисна към гърдите си и се изправи, водейки ме със себе си. Аурата на перцето погълна човека, пукаше и плюеше, и тогава не остана нищо друго освен фин прах от пепел.

„Не знам дали някога ще мога да използвам тази баня отново“, промърморих аз и веждите на Сайон се повдигнаха, когато той ме погледна.

Никтос си пое дълбоко, принудително въздух, когато сенките се разпръснаха от него, оттегляйки се към стените и ъглите. – Ти го уби.

– Не трябваше ли? Ектор сведе ръка. „Той се опита да я убие и поради причини не си много запален по тази идея.“

„Бих се насладил напълно на смъртта му, след като разговарях с него. Никтос хвърли блясък в бога и тогава разбрах, че човекът не е бил току-що убит. Душата му беше унищожена. – Сега няма да има разпит за него.“

"По дяволите." Ектор очевидно е осъзнал същото. Той прокара ръка през косата си.

"Може да се наложи да помисля, преди да действам."

"Мислиш?" – тросна се Никтос.

Ектор се сви. „Съжалявам?“

„Почистваш тази каша“, нареди Никтос на Ектор, след което ме изведе от стаята.

– С удоволствие – отбеляза Ектор. „Мисля, че ще ми трябват кофа и моп. Може би метла... – Той заглъхна под блясъка на Първичния. „Или мога просто да използвам кърпи и други неща.“

Започнах да се оглеждам през рамо, но Никтос ме поведе към шезлонга, когато Рейн влезе в спалнята и се отдръпна.

– Искам ли изобщо да знам? – попита Рейн с меч в ръка.

„Хамид току-що се опита да убие Сера“, отговори Сайон от вратата към банята.

Изречението на Рейн бе отбелязано с объркване, докато прибра меча си в ножницата. – Защо, по дяволите, Хамид би направил това?

– Това е, което бих искал да знам. Никтос ме настави на шезлонга. Пламъците оживяха от тихата камина, карайки ме да потръпна. Широкият ми поглед се плъзна към него. – Първична магия – каза той разсеяно, сякаш беше запалил само свещ. – Къде е твоята роба?

– Аз... не знам.

Той грабна одеяло и след това спря. „Не е нужно да пускате парчето дърво, но трябва да пуснете кърпата“, каза той тихо и аз премигнах, осъзнавайки, че все още държа счупения крак. "Никой не търси."

В този момент, честно казано, не ме интересуваше дали целият съд на Shadowlands го видя. Пуснах кърпата и тогава топлата, мека тежест на одеялото се настани върху

раменете ми. Свих пръстите си в краищата с една ръка, защото не бях точно готов да се разделя с единственото оръжие, което имах.

„Иска ми се да имах камата си“, промърморих на никого конкретно.

Всички, включително Никтос, ме гледаха така, сякаш вероятно съм получил някаква травма на главата. Въздъхнах аз.

– Как изобщо е влязъл тук? Рейн се обърна към вратите и се върна към тях. Той ги провери. "Изглежда, че няма насилствено влизане."

– Оставих вратите отключени. За кратко затворих очи. – Мислех, че някой ще го пази.

– Същото – промърмори Рейн, поглеждайки през рамо към Никтос.

Взирах се в Primal, също толкова объркан. Не беше ли се уверил, че някой е навън, за да се увери, че няма да направя нищо?

Мускул тиктака в челюстта на Никтос. "Още не бях стигнал до тази част."

„Той имаше натоварена сутрин“, намеси се Сайон. „Първо, като увери вас и другите, които цъкат около него като майки кокошки, че е добре, а след това трябваше да провери щетите на Rise.“

Не знаех какво да мисля за него, че не е поставил за приоритет, че съм... затворник.

„Имаше ли щети по Възхода?“

„Минимално“, отговори Никтос.

– И имаше ли още смъртни случаи? Попитах.

Той погледна обратно към мен. За момент не мислех, че ще отговори. Или че може би ще ме обвини, че не ми пука. "Имаше наранявания, но такива, които не би трябвало да са фатални."

Издъхвайки тихо, кимнах. Това поне беше добра новина. – И така – извадих думата, докато вдигнах поглед към Първичния. "Мъж, който беше напълно непознат, току-що се опита да ме убие."

„Изглежда така“, категорично се съгласи Никтос, като прокара палец по брадичката ми, преди да изглежда да се улови. Той пусна ръка и се надигна. Минаха няколко мига. – Той каза ли нещо?

„Само това... че съжаляваше и трябваше да го направи“, казах им.

– Защо би си помислил, че трябва да направи това? – попита Рейн. "По дяволите, никога не бих очаквал нещо подобно от него."

– Познахте ли го добре?

„Достатъчно добре, за да знам, че той беше тих човек и държал на себе си. Мил и щедър“, каза Рейн. – И той мразеше Колис толкова, колкото всеки от нас.

Насочих се към това. – Той дълго ли е живял тук?

Никтос кимна. „Той беше божество, което никога не се възнасяше – нямаше достатъчно въздух в себе си, за да настъпи промяната, но майка му искаше да бъде част от живота му. Тя беше богиня.“

"Беше?" – прошепнах аз.

– Тя беше убита преди няколко години. Никтос не даде подробности.

И нямаше нужда. „Колис?“

„Той унищожил душата й“, ми каза Никтос и гърдите ми се издълбаха. „Дори не знам какво го е причинило. По това време тя беше в друг съд. Можеше да бъде каквото и да е – забележимо пренебрежение или отказ да му се подчини. Той се погрижи Хамид да научи подробностите за нейната смърт.“

„Богове“, прошепнах аз, отвратен.

Сайон ме погледна, погледът му се отклони към гърлото ми – към марката, която Никтос остави след себе си. Преместих одеялото по-високо. „Възможно ли е той по някакъв начин да е разбрал какво смята да прави?“

аз се стегнах.

„Това е невъзможно“, възрази Рейн. "Никой не би посмял да говори за това, което тя планира."

„Планирано“, промърморих, но сякаш никой не ме чу.

– Знаеш дяволски добре, че никой от нас не би нарушил заповедите му. Не бихме искали да го ядосваме.“ Ектор измъкна глава от банята. „И за разлика от мен, Никтос би помислил, преди да унищожил душата, за да може да продължи да се чука с нас, след като сме мъртви.“

Но каква би била причината смъртен, с когото никога не съм общувал, да се чувства така, сякаш трябва да ме убие? Тогава ми хрумна. „Той дойде да посети Джема.“

Предполагам по време на атаката или след това“, казах аз и Никтос се обърна към мен. „Айос каза, че Джема е била будна само за кратко. Не достатъчно дълго, за да разбере дали е знаела какво ѝ се е случило. Възможно ли е тя да знае и да е казала нещо на Хамид, когато Айос го нямаше?

„Това е възможно“, каза Никтос.

– Джема все още е тук. Ектор мина покрай Сайон, държейки купчина кърпи в ръцете си. „Тя спеше, когато я проверих, и това беше точно преди да се срещна с всички вас долу. И така, това беше...какво? Преди по-малко от тридесет минути?

Никтос се обърна към Рейн. „Намерете Айос и вижте дали е имало време, когато Хамид е бил сам с Джема. Накарайте Айос да остане с нея, дори ако все още спи. Тогава искам да провериш къщата на Хамид и пекарната, в която той работеше. Вижте дали можете да откриете нещо интересно.“

"Разбира се." Рейн ме погледна, поклони се и бързо излезе от стаята.

Все още мислех какво Джема би могла да каже на Хамид. „Но ако Джема разбра, че е умряла и аз я върнах, защо това би накарало Хамид да се опита да ме убие? Беше загрижен за Джема. Няма ли да се зарадва, че тя е жива?“

„Бихте си помислили. Това е добър въпрос, на който бих искал да отговоря.“ Никтос изпрати остър поглед към Ектор, който изучаваше пода, сякаш представляваше голям интерес. Никтос премести фокуса си обратно върху мен. – Сигурен ли си, че си добре? – попита той и аз кимнах. Той все пак се върна там, където седях. – Дай да видя врата ти отново.

Седях неподвижно, докато пръстите му отметнаха косата ми назад, хванаха рамото ми, отчаяно се опитвайки да не мисля за това как ме е докосвал преди – как ме е държал. Погледът му се вдигна към моя и когато проговори, ми се стори, че гласът му звучи по-гъсто, по-богато. "Не мисля, че ще има синини."

– Пак ли четеш емоциите ми?

Той не каза нищо, докато пусна косата ми, пръстите му докосваха бузата ми – топлите му пръсти.

– О, богове. стрелях нагоре.

Никтос погледна счупения крак, който държах, сякаш се страхуваше, че ще го използвам срещу него, което беше достатъчно абсурдно, че всъщност ме накара да искам да го използвам. "Какво?"

"Кожата ти. Топло е", казах му аз, забравил го досега. „Топло е от снощи, след като ти..." Замълчах, докато Ектор ни погледна с любопитно изражение. „Е, от снощи. Дали защото си нахранил?"

Никтос се намръщи. "Не. Това не би го променило. Кожата ми е хладна откакто се помня. Кожата на Колис най-вероятно се чувстваше по същия начин.

„Е, сега не е така“, казах му аз. – Не можеш ли да кажеш? Когато той поклати глава, погледнах към двата останали богове. – Никой от вас не го ли е забелязал?

Сайон се изкашля от смях. – Защо да правим?

"Доста е забележимо."

– Ако някой от нас го докосва – отвърна Ектор. „И никой от нас не се разхожда, докосвайки го. Не обича да го докосват."

Повдигнах вежди и погледнах Никтос. "Не останах това впечатление."

„Да, добре, той се радва на твоя вид докосване“, каза Ектор. Шокиращо, усетих, че лицето ми се нагрива.

Никтос се обърна към бога. – Имаш ли желание за смърт днес? изръмжа той и аз започнах да се чудя същото.

– Започвам да мисля, че го правя – промърмори Ектор и след това премести вързоп кърпи. – Но нека те докосна. Вижте дали тя казва истината."

Завъртях очи. – Защо да лъжа за това?

„Защо не поставим под въпрос всичко, което излиза от устата ти сега?“ Никтос отвърна.

Сто различни реплики изгаряха езика ми, но всяка част от мен се заключваше, докато стоях там. Обвинението му беше основателно, но студенината в тона му толкова много ми напомни за майка ми, че ме разтърси до сърце.

Ектор се придвижи към Никтос, докато Първичният ме гледаше с нечетливи черти.

Принуждавайки се да си спомня инструкциите за дишане на сър Холанд, се съсредоточих върху Ектор.

Богът докосна ръката на Никтос. Веднага очите на Ектор се разшириха. "По дяволите, кожата ти е топла."

"Това няма никакъв смисъл." Никтос все още ме гледаше. Усещах го. – Това... трябва да е твоята кръв.

"Ако е така, не е като да го направих нарочно."

– Не предлагам това.

"Сигурен ли си-?" Поех запънат дъх, изпуснах дървения крак, когато остра болка се проточи през черепа ми и по челюстта ми, оставяйки след себе си ленти от трепереща болка.

Никтос пристъпи към мен. "Добре ли си?"

– Да – прехапах аз, притискайки длан към лицето си. Примижах към изведнъж прекалено ярките светлини.

– Боли ли те главата?

– Или лицето ти? – попита Ектор.

"Малко." Поех си дъх, когато пулсиращата болка се настани дълбоко в слепоочието и под очите ми. „Това е просто... главоболие. Добре съм. Не трябва ли да се насочим към... уау“, промърморих аз, примигвайки, когато подът сякаш се търкаля леко под краката ми. "Това се чувстваше странно."

Никтос изведнъж беше до мен. Той стисна ръката ми и аз едва усетих разтърсването на докосването му. "Какво направи?"

– Подът – казах аз и намръщеното му лице се задълбочи.

„Замаяна ли си?“ – попита Никтос и аз започнах да кимам, осъзнавайки, че това е доста тъпо, тъй като болката се задълбочава. – Взех твърде много от кръвта ти...

„Не е това“, казах му аз. „Имал съм тези главоболия и преди – понякога в слепоочията и под очите. Друг път в челюстта ми.“

Веждите му щракнаха надолу. – Колко често си ги получавал?

„Включване и изключване. Само това... толкова интензивно веднъж преди. Мисля, че може да има нещо нередно с един от зъбите ми. Имаше малко кръв, когато мия“, казах му.

Ектор смъкна кърпите и се втренчи в мен. – Кога започна това?

"Кръвта?" аз трепнах.

– Всичко от това – настоя Никтос.

"Не знам. Преди няколко години. Не е... не е голяма работа. Майка ми също ги получава понякога. Главоболието. Така че може би е просто това."

Чертите на Никтос бяха странно сурови, когато той също се взираше в мен. "Не съм толкова сигурен, че това е причината."

– Тогава какво би било? Попитах.

– Невъзможно – въздъхна Сайон и никога не бях виждал бога толкова неспокоен.

– Знам какво си мислиш, но е невъзможно.

"Какво?" Измъкнах пулсиращата болка. "Какво е невъзможно?"

„Това, което си мисля, е невъзможно, но мисля, че знам какво може да помогне“, каза Никтос и след това се обърна към боговете. Трябваше само да им изпрати един поглед и те напуснаха стаята. „Защо не си легнеш? Ще се върна скоро.“

За веднъж не спорих с него. Аз кимнах. Тръгна към вратата и след това спря. – Пред тази зала ще има охрана – каза той с леко наведена глава. "Ще бъдеш в безопасност." Никтос се измъкна от стаята, преди да успея да кажа нещо, и с това колко силно ме болеше главата, дори не можех да прочета това или това, което той смяташе за невъзможно. Като си спомних къде ми беше халата, отидох до гардероба и успях да го облека. На връщане към леглото спрях да взема счупения дървен крак. По края му имаше кръв и охрана, поставена отвън или не, не рискувах.

Качих се в леглото, почти зарових лице в купчината от възглавници. Не бях сама дълго време. Нектас пристигна малко след като Първичният си тръгна. Той не каза нито дума, а главата ми заби твърде много, за да ме безпокои мълчанието му.

Дракената в момента беше на балкона, след като остави вратата полуотворена. От време на време, когато си отварях очите, го виждах да минава пред вратата, сякаш ме проверяваше.

Не след дълго той влезе в стаята и обяви, както преди, че Никтос пристига.

– Усещаш ли го? – попитах аз, половината от лицето ми все още лежеше във възглавниците. Нектас кимна и спря в средата на стаята. – Това ли е... връзката? Въпросът ми спечели още едно кимване.

„Харесва ли ви да бъдете обвързани с Primal?“

Той кимна още веднъж. „За повечето от нас това е избор.“ Тогава Нектас ме погледна, а погледът му не мигаше. „Ние поемаме връзката по собствена свободна воля и поради това виждаме това като чест. Както и Primal.“

За повечето от нас? – Облигацията прехвърли ли се от баща му на него?

„Не. Не става така. Когато баща му почина, това прекъсна връзката. Тези, които са свързани с Никтос, са го направили по избор.“

„А тези, които не попадат в категорията на повечето от нас?“ – попитах аз, треперейки, когато пулсирането в главата ми ми каза да мълча.

Нектас не отговори веднага. „Връзката може да бъде принудена, както почти всички неща. На някои дракони не им е даден този избор.“

„Какво... какво ще кажеш за дракена снощи? Пурпурният?“

„Не знам дали той е избрал облигацията или не, но знам, че Колис не дава избор. Вратата се отвори, преди да успея да попитам как Колис или който и да е Primal може да наложи връзка. Никтос влезе вътре, носейки голяма чаша. Погледът му веднага се спря върху мен и не се отклони. – Благодаря – каза той на дракона. И тогава той ми каза: "Как се чувстваш?"

„По-добре.“

– Тя лъже – посъветва Нектас.

„Откъде знаеш?“ измърморих аз.

„Draken имат остро обоняние.“ Никтос седна до мен. „Заедно със зрението и слуха.“

„Болката има ли миризма?“

„Всичко има миризма“, отвърна Нектас, когато го погледнах иронично. „Всеки човек има уникален аромат.“

„На какво мириша?“ Попитах.

– Миришеш на... – Той вдиша дълбоко, когато устната ми се изви. – Миришеш на смърт. Гледах го от купчината си възглавници с отворена уста. „Това беше грубо.“

Никтос прокашля гърлото си, когато сведе брадичката си. – Може да говори за мен.

– Аз съм – потвърди драконът.

Погледнах към Никтос и тогава разбрах какво има предвид. Топлината пропълзля до гърлото ми. „Къпах се...“

„Това няма да отмие такъв аромат“, възрази Нектас.

Втренчих се в тях. „Е, това е... още по-грубо да се посочи.“

Нектас наклони глава и ноздрите му се разшириха, когато вдиша още веднъж. „Ти също миришеш на...“

– Можеш да спреш сега – казах му. „Размислих. Няма нужда да знам.“

Изглеждаше малко разочарован.

„Донесох ти нещо за пиене, което мисля, че може да помогне с главоболието“, каза Никтос. „Не е от най-добрия вкус, но работи.“

Избутвайки се нагоре, посегнах към чантата. – Това някакъв чай ли е? – попитах аз, свивайки пръсти около топлата чаша. „Сър Холанд ми направи малко, когато преди имах толкова силно главоболие.“

„Това е чай, но се съмнявам, че е същото“, отговори Никтос. „Това трябва да ви донесе облекчение.“

„Чаят му накара главоболието да изчезне.“ Подуших тъмната течност. – Мирише по същия начин. Отпих глътка, разпознах сладкия и земен, ментов вкус. „Вкусът е същият. Chasteberry? Мента? А други билки не се сещам? И нека позная, трябва да изпия всичко това, докато е още топло?“

По лицето на Никтос проблесна изненада. „Да“

– Същото е, слава на боговете. Взех по-голяма напитка и след това се принудих да изпия останалото съдържание.

„Това беше... впечатляващо“, промърмори Нектас.

„Също така ме болеше малко“, изхрипках аз, бодещи очи и гърло. „Но работи, така че си заслужава.“

Никтос ми взе празната чаша. – Сигурен ли си, че това е същият чай?

„Да“ Сгуших се обратно на една страна. „Това е същото. Сър Холанд ми беше дал допълнителна торбичка с билките, в случай че главоболието се върне.“

– Каза ли защо смята, че чаят ще помогне? – попита Нектас.

– Не че си спомням. Пъхнах ръцете си под възглавницата. „Майка ми има мигрена, така

че може би той си е помислил, че изпитвам същото и е решил, че ще помогне.

"Това няма смисъл." Никтос се намръщи, докато поставяше чашата на нощното шкафче.

„Няма начин смъртен да знае за този вид чай.

Повдигнах вежда, вече усещайки, че ударите намаляват. „Чаят специален ли е или нещо подобно?“

"Това няма да бъде известно в царството на смъртните." Нектас хвърли поглед към Първичния и тогава погледът му се спря върху мен. — Сигурен ли си, че този сър Холанд е смъртен?

„Да“ Смах се. "Той е смъртен." Хвърлих поглед между двамата. „Може би чаят е по-известен, отколкото всички предполагате.

— Може би грешите, че този сър Холанд е смъртен — отвърна Нектас.

„Кога точно започнаха главоболието?“ Никтос се намеси. — Казахте преди няколко години?

Погледът ми се върна към него. "Не знам. Може би преди година и половина? Близо до две?"

„Това не беше преди няколко години“, посочи Никтос.

„Съжалявам. Усещах, че главата ми е разкъсана на две, когато ме разпитвах за това по-рано.

Устните на Никтос се изкривиха, сякаш се бореше с усмивка. „И те не винаги са били интензивни като този днес?“

„Точно така. Обикновено мога да ги игнорирам и в крайна сметка те изчезват. Това е само вторият път, когато получавам такъв тежък.“

Никтос ме изгледа внимателно, погледът му проследи лицето ми, сякаш търсеше отговори. — А кръвенето, когато си миеш зъбите?

— Рядко — казах му. „Мислиш ли, че е нещо общо със зъб? Моят втори баща веднъж...“

„Това не е инфекция на зъбите“, отсече Нектас.

„Можете ли също да помиришете инфекции?“ отвърнах аз.

— Всъщност, да, мога — каза той.

"О." Потънах малко по-дълбоко във възглавниците. — Това звучи някак грубо.

— Може да е — потвърди драконът.

„Не е важно дали дадена инфекция мирише лошо или не“, каза Никтос и аз присвих очи.

"Това, което изпитвате, също не е мигрена."

„Не осъзнавах, че Първичният на смъртта също е лечител“, измърморих аз.

Той ми хвърли тъжен поглед. „Вече се чувстваш по-добре, нали? Наистина, този път.“

"Аз съм."

"Това е тогава." Той хвърли поглед към Нектас и драконът кимна. „Мисля, че това, което изпитвате, е симптом на Отбиването.“

"Какво?" Рязко се изправих, трепнах, когато пулсирането се засили за момент и след това изчезна. "Това е невъзможно. И двамата ми родители са смъртни. Аз не съм богов..."

„Не предполагам, че си“, отсече Никтос, усмивка се появи и после изчезна. „Мисля, че жарът на живота, който беше поставен във вас, ви дава подобни странични ефекти като унищожаването. Ти си на подходящата възраст за това.“

„Малко късен цъфтеж“, добави Нектас.

Намръщих се на дракена. "Не разбирам."

„Годлингите преминават през убиването, защото имат яд в кръвта си. Жаравата, която баща ми постави във вас, е eather. Това е, което подхранва дарбата ви и би било достатъчно мощно, за да предизвика симптоми – такива, които могат да бъдат изтощителни без правилната комбинация от билки, открита преди много години от бог, който е имал умение да смесва отвари. Отне стотици години, или поне така ми каза баща ми. Отвара, родена от необходимост, тъй като никое друго известно лекарство не е действало за облекчаване на главоболието и другите симптоми, които идват с умъртвяването“, обясни Никтос. „Дава се на всеки бог, когато започне да преминава през Отбиването, и на всеки бог, с който знаем.“ Ъгълчетата на устните му се свиха надолу. — Ето защо бих искал да разбера как един простосмъртен е знаел за тази отвара.

И аз също. Но имаше много по-важни неща, които исках да знам. „Това означава ли, че ще мина през Възнесението?“

— Не би трябвало — посъветва Никтос. „Това е само жарава на живота — жарава от

време. По-мощен от това, което може да се намери в бог, но ти не си потомък на боговете. Не е част от теб. Вероятно ще имате още няколко седмици или месеци с повечето от тези симптоми и след това те ще изчезнат. Ще си добре."

Изпитах облекчение, особено след това, което научих от Айос за убиването. Играейки се с краищата на косата си, погледнах Никтос. Тъй като болката продължаваше да избледнява с всеки изминал момент, тя беше заменена от много въпроси и думи, които исках да говоря.

Нектас прочисти гърлото си. – Ако ме извиниш.

Драконът не дочака отговор и напусна стаята – остави Никтос и мен на мира.

Първичният ме наблюдаваше, както винаги, но имаше охраняемо качество, което никога преди не беше съществувало.

„Ако започнете отново да усещате главоболие или друг симптом, който не се чувства нормално, чаят ще ви спре да изпитвате по-тежки симптоми“, каза той. "Така че не чакай."

„Няма“ Завъртях къдрица около пръста си.

Той седна за момент и след това започна да се изправя. „Трябва да си починеш малко. Знам, че чаят може да те умори.

"Знам но..."

Никтос изви вежди в очакване.

Поех си дълбоко дъх. „Искам да говоря с теб за..."

– За снощи?

– Е, не, но предполагам, че това е част от него.

„Това, което се случи снощи, никога повече няма да се повтори“, каза Никтос и пръстите ми замръзнаха в косата ми. Окончателността на думите му падна като меч.

„Тук ще бъдеш в безопасност. Ти ще бъдеш моя съпруг, както е планирано.

Ръцете ми се изплъзнаха от косата ми. – Все още ме искаш за твоя съпруг?

Тясна усмивка изкриви устните му. „Това никога не е било за това, което някой от нас иска. Винаги е ставало дума само за това, което трябва да се направи. И ако не продължим, само това ще предизвика твърде много подозрение.

Сърцето ми започна да бие. „Ще бъда ваш съпруг само по заглавие?"

Главата му се наклони. „Очаквате ли нещо друго? Мислиш ли, че интересът ми към теб надделява над здравия ми разум? Особено след като научих за твоето предателство?

Дъхът, който поех, изгори вътрешностите ми. „Не очаквам нищо от теб. Не очаквам вашата прошка или разбиране. Просто искам шанс да..."

„Да направя какво? Обясни се? Ненужно е. Знам всичко, което ми трябва. Бяхте готови да направите всичко, за да спасите хората си. Мога да уважа това." Чертите му бяха твърди като стените, които се затваряха около мен. „Мога също така... да уважавам колко далеч си бил готов да отидеш, за да изпълниш този твой дълг. Но с каква цел? Любовта никога не е била на масата."

знаех това. Господи, знаех го след всичко, през което беше преминал. Просто не исках да си го призная напълно. Не търсех любов. Никога не е било това. Все пак ми беше трудно да говоря това, което исках. Думите бяха толкова прости, приемани за даденост от мнозина. „Приятелство“, прошепнах аз, когато топлината обхвана гърлото ми. "Има приятелство."

"Приятелство? Дори и да обмисля такова нещо, никога не бих се сетил за теб. Няма начин да ти се доверя. Че няма да се съмнявам или поставям под въпрос всяка мисъл или действие. Не и когато си бил оформен и подготвен да бъдеш такъв, какъвто си вярвал, че искам. Не и когато си просто съд, който би бил празен, ако не беше жарта на живота, която носиш в себе си."

Отдръпнах се назад, кожата, тялото ми – всичко – изтръпнаха.

Очите на Никтос светнаха и след това той се обърна от мен. – Както казах, тук ще бъдеш в безопасност. Ти ще бъдеш мой съпруг само когато разберем какво точно е планирал баща ми за теб. Но това е всичко. Няма какво друго да се обсъжда. Няма какво друго да се каже."

На следващата сутрин седях до незапалената камина, загледан в изгорялата подпалка, която остана. Разтривах лениво коленете си с длани. Бричовете бяха изпрани и върнати по-рано, заедно със закуската. Беше пристигнала Давина, а драконът не беше казал много. Не бях сигурен дали това е нормално или тя е чула истината въпреки предупрежденията на Никтос да мълчи.

Единственото хубаво нещо, което беше дошло от предимно недокоснатата храна, беше ножът за масло, който беше донесен с него. Ножът не би нанесъл никаква вреда на бог, но бях сигурен, че мога да го нараня, когато ставаше дума за смъртен, затова го замахнах и го пхнах в ботуша си.

Не бях спала добре предната вечер, дори след отварата. Мисълта да ям нещо не предизвика интерес.

Спомних си последния път, когато почувствах тази куха. Беше, когато взех тази спяща чернова. Не беше само Никтос. Това беше истината за Колис. Това беше заплахата, която представлявах за Земята на сенките. Аз бях. Бяха Тавиус, Нор и Лорд Клаус и всички останали. Ето колко много ми липсваха Езра и сър Холанд. Така исках да кажа на майка си, че аз никога не съм бил причината за гниенето. И беше... колко силно исках Никтос да бъде Аш.

Уморена си поиграх с краищата на плитката си. Това беше и знанието, че миналото никога не може да бъде отменено. Не можеше да се прости. Не можеше да се забрави. Почукване на вратата ме извади от мислите ми. аз станах. – Да?

"Това е Айос."

Изненадан, заобиколих шезлонга. – Можеш да влезеш.

Вратата се отвори и тя не беше единствената, която влезе в стаята. Беле, който беше в залата, когато Давина пристигна по-рано, също влезе. Очевидно тя беше на пост и не бях напълно сигурен дали е била там, за да ме пази или за да пази другите.

– Трябва да дойдеш с мен – обяви Айос.

Напрегнах се, подозрението се надигна. "На къде?"

"Не трябва да има никъде." Зад нея Беле стоеше със скръстени на гърдите ръце.

Погледът ми се вкопчи в оръжията ѝ – всичко е много по-добро от малък нож за масло.

– Казах ѝ, че Никтос иска да останеш в покоите си, но както винаги, Айос не слуша.

Червенокосата богиня сега не слушаше. "Джема е будна."

"О." Погледнах между двете. – Това е добра новина, нали?

– Да – отговори Айос, докато Бел сви рамене.

– Каза ли защо е отишла в гората?

„Тя беше забелязала бог, който беше в двора на Далос и се страхуваше, че ще бъде разпозната. Затова тя се паникьоса, изтича в Умиращите гори, бързо се изгуби в тях и след това видя Сенките. Тя се криеше от тях за малко, докато не я намериха, но не затова съм тук“, каза Айос. „Тя твърди, че не знае какво се е случило след това – какво сте направили.“

„Това също е добре...“ Замълчах, когато челюстта на Айос се втвърди. "Или не?"

„Мисля, че тя лъже. Мисля, че тя знае точно какво направи и каза нещо на Хамид“, обясни Айос. „Казах ѝ какво е направил Хамид и тя го загуби, като каза, че е нейна вина. Ето защо съм тук. Искам да ѝ кажеш какво направи.“

„В случай, че някой иска да знае, не мисля, че това е добра идея“, обяви Беле.

„Никой не иска да знае“, отвърна Айос. „Мисля, че ако се сблъска с факта, че знаем, че е починала, тя ще ни каже какво е казала на Хамид.“

Не бях сигурен дали това ще проработи, но бях готов да опитам. Би било хубаво да имаш отговор на нещо. Въпреки това... „Имате ли ми доверие да напусна спалнята?“

Носът на Айос се сбръчка. „Какво ще направиш, че да се тревожа? Планирате ли нещо?“

– Иначе – добави Беле.

– Не съм – казах аз.

– И нямаш оръжие, нали? – попита Айос.

"Не." Наистина не смятах ножа си за масло за оръжие.

– Тогава защо да не ти вярвам?

Веждите ми се повдигнаха. – Освен очевидното?

„Точно моят въпрос“, добави Беле.

Айос въздъхна. „Вижте, беше ясно – поне за мен – че не искате да правите това, което смятате, че трябва. Това не означава, че съм съгласен с вашите действия или

че не съм разочарован. Сякаш го накараш... – брадичката ѝ се повдигна. „Както и да е, не е като да нямаме изричен опит в извършването на ужасни дела, защото вярвахме, че нямаме друг избор.

За момент не можех да говоря. „Някога замисляли ли сте да убиете някой, който предлага нищо друго освен доброта и безопасност?“

Погледът на Айос срещна моя. „Вероятно съм се справял по-зле. Всички имаме“, заяви тя категорично. – А сега, ще дойдеш ли с мен?

премигнах. – Да – да.

„Благодаря ти.“ Айос се завъртя, а полата на сивата ѝ рокля се развя в краката ѝ. Дръпвайки ръкавите на пуловера си, я последвах в коридора, мислите ми погълнати от това, което Айос можеше да направи, което беше по-лошо. Какво можеше да направи Бел. Защото тя не се е съгласила с това твърдение. Чак когато стигнахме до втория етаж, попитах: „Къде е Никтос? И колко проблеми ще си създадете вие двамата, като ме пуснете от спалните ми?“

„Той е в Лете“, отговори Беле, докато вървахме по широкия и тих коридор. „Имаше някакъв инцидент. Не знам какво точно. Не мисля, че е сериозно...“ каза тя, когато отворих уста. – Но се надявам да не разбере за тази малка екскурзия.

„Няма да кажа нищо“, казах им.

– Надявам се, че не – отбеляза Беле, като спря пред бяла врата. Тя го отвори, без да почука, да влезе.

Айос поклати глава от изненаданото ахкане, което дойде от малката стая. Последвах Айос вътре, за първи път видях Джема.

добри богове...

Тя седеше в леглото, с ръце в скута си и нараняванията ѝ... бяха изчезнали напълно. Без дълбоки порязвания по челото или бузите. Кожата на шията ѝ беше непокътната и бих се обзаложил, че гърдите ѝ изглеждаха същите.

Никога не съм имал възможност да видя какво направи докосването ми. Повечето животински рани не бяха толкова забележими и не бях виждал тази, която беше сложила край на живота на Марисол. Тази жар... богове, беше толкова чудотворна, колкото и това, което кръвта ми беше направила за Никтос.

Вървайки напред, когато Беле затвори вратата след мен, видях, че косата на Джема, без кръв, беше светъл нюанс на руса, само с няколко тона по-тъмна от моята. И бях прав. Не би могла да е много по-възрастна от мен, ако е така. Което означаваше, че е издържала в двора на Далос по-дълго от повечето, защото не е била толкова дълго в Земите на сенките.

Джема първо погледна Айос, а след това погледът ѝ се спря върху мен. Цялото ѝ тяло се скова.

„Доведох някой, с когото смятам, че трябва да се срещнете“, каза Айос, докато седна на леглото до Джема. – Това е Сера.

Жената не беше откъснала очи от мен. Трепет премина през нея. Кафявите ѝ очи бяха невероятно отворени. Дойдох да застана близо до леглото.

– Не знам дали ме разпознаваш – започнах аз. "Но аз-"

– Познавам те – прошепна тя. – Знам какво направи.

Айос въздъхна. "Е, това беше далеч по-лесно, отколкото очаквах да мине." Тя се изви към Джема. – Можеше просто да ми кажеш истината.

"Знам. Знам, че трябваше, но аз... не трябваше да казвам нищо на Хамид. Той е мъртъв заради мен. Това е моя вина. Съжалявам. Не исках да кажа нищо." Сълзи потекоха по бузите на Джема, докато тя се тресеше. „Бях толкова хванат неподготвен и не мислех – знам по-добре. Богове, знам по-добре, отколкото да кажа каквото и да било.

„Добре е.“ Айос отиде да сложи ръка върху ръката на жената и спря, когато Джема трепна. – Няма да те нараним. Зад мен Беле издаде тих звук на несъгласие и Айос хвърли предупредителен поглед към другата богиня. – Никой от нас няма да те нарани. – Не си всичко, от което се страхувам.

"Знам. Това е Колис – каза тихо Айос и погледът ми се насочи към нея. Съчувствието в гласа ѝ идваше от място на знанието, както и призрачният поглед, който бях видял в очите ѝ.

Треперенето на Джема престана, но тя пребледня още повече. – Не мога да се върна там.

– Не е нужно – обеща Айос.

„Но аз съм виновен, че Хамид я нападна. Няма начин Негово Височество да ми позволи да остана тук сега. Хващането й върху одеялото избели кокалчетата на пръстите й. – Каза ли на Хамид да ме нападне? Попитах.

Тя поклати глава. – Добри богове, не.

„Тогава се съмнявам, че Никтос ще те държи отговорна“, казах й аз и очите й се стрелнаха към моите. Надеждата и страхът да повярва в тази надежда бяха ясни в погледа й. „Той няма да те принуди да ходиш навсякъде, където не искаш“, казах аз и знаех без съмнение, че е вярно. – Не е нужно да се страхувате и от това.

Айос кимна. „Тя говори истината.“

Болка прониза гърдите ми от това колко очевидно беше, че тя толкова отчаяно искаше да повярва в това. „Само времето ще докаже, че думите ми са правилни и се надявам да му дадеш това време и да не направиш нищо... отново безразсъдно“, казах аз, напълно признавайки иронията ми, че предлагам нещо безотговорно. – Какво каза на Хамид?

Гърдите й се вдигнаха с дълбоко дъх, когато погледът й се спусна към ръцете й. „Аз... знаех, че умирам“, каза тя тихо. „Кога ме намери другият бог? Знаех, че умирам, защото едва усещах ръцете му, когато ме вдигна. И аз... знам, че умрях. Усетих го - почувствах как напускам тялото си. Няколко мига нямаше нищо и тогава видях два стълба – стълбове, високи колкото небето – с тази ярка, топла светлина между тях. В мен се прокрадна напрежение. Тя говореше за Стълбовете на Асфодел и Долината. Дали Марисол е преживяла същото? Знаех, че душата й няма да се задържи дълго. И ако е така, осъзнала ли е, че е върната? Преглътнах, надявайки се, че Езра е успял да я отблъсне от това убеждение или най-малкото да гарантира, че тя никога не говори за това. Ако го направи, това би могло да постави и двамата в опасност, особено ако се върне при бог, който служи на Колис.“

„Почувствах, че се движа към него и след това ме изтеглиха назад“, каза Джема.

„Знаех, че някой ме е върнал.“ Главата й се обърна към мен. „Знаех, че си ти. Усетих докосването ти. И когато те погледнах, просто знаех. Не мога да го обясня, но го направих. Точно теб е търсил.“

„Колис?“ – настоя Бел и Джема трепна отново при звука на името му. Жената кимна. „От къде знаеш?“

– Бях... – Джема дръпна одеялото по-близо до кръста си. „За известно време бях неговият фаворит. Той ме задържа...“ Тя преглътна, изпъна врата си и Айос затвори очи. „Той ме държеше близо до себе си за известно време. Той каза, че харесва косата ми.“ Тя протегна ръка, разсеяно докосвайки една от светлите нишки. „Той говореше за това... сила, която чувстваше. Той говореше за това през цялото време. Обсебен от това и как би направил всичко, за да го намери. Това присъствие. Неговата граеса.“

„Грека?“ повторих аз.

– Това е от стария език на първичните – отвърна Беле. „Това означава живот, вярвам.“

„Означава също и любов.“ Очите на Айос се отвориха. Тя се намръщи, докато ме погледна. „Думата е взаимозаменяема.“

– Като Лиса? казах аз и тя кимна. „Е, очевидно, той се позовава на живота.“

Представих си, че Колис все още вярва, че е влюбен в Сотория. „Той усети – вълните на силата, които предизвиках през годините. Ние знаем това.“

„Е, подозирахме това“, поправи Беле. „Но не бяхме сигурни до онази вечер, когато дакаите се показаха.“

Преместих теглото си. – И това ли каза на Хамид?

Джема въздъхна разкъсано. „Никога не разбрах какво имаше предвид, когато говореше за своята граеса. Не и докато те видях и разбрах, че си ме върнал. Казах на Хамид, че трябва да си ти, който Колис търси. Че ти си присъствието, което той усеща, и че си тук, в Земята на сенките. Тя поклати глава, докато преглъщаше отново. „Знаех какво се случи с майката на Хамид. Той сподели това с мен. Трябваше да се замисля. Хамид... той мразеше Колис, но и се страхуваше от него. Ужасен, че ще дойде в Земята на сенките и ще нарани повече хора.“

„Значи затова“, размишляваше Беле, хвърляйки плитката си през рамо. – Той мислеше, че защитава Земята на сенките, като се увери, че Колис няма причина да идва тук. Той се опита да премахне примамката. Не мога да го виня за този ред на мислене.

Загледах се в нея. „Като се има предвид, че аз бях примамката, която той искаше да премахне, аз го виня.

„Разбираемо“, пошегува се богинята.

Но също така разбрах линията на мислене на Хамид. Лесно виждах, че правя същото. И също така виждах как да бъдеш обект на нечий убийствени намерения, колкото и благородно да е, не е нещо, което може да бъде забравено.

Така знаех, че Никтос никога няма да забрави. Не че трябваше да знам какво е да знам.

Гърди натежаха, отхвърлих тези мисли настрана, когато се издигна въпрос, който смятах, че е най-добре да не се задава пред Джема. Защо Колис не беше дошъл в Земите на сенките?

Джема проговори, привличайки ме обратно към себе си. „Не мислех, че неговата граеса е човек. Никога не е говорил за това, сякаш е нещо живо и дишащо. Той говореше, сякаш беше предмет. Притежание, което му принадлежи.“

Е, Колис не изглеждаше от типа, който гледаше на живите и дишащи същества като на нещо различно от обекти.

„Казвал ли е някога какво е планирал да направи със своята граеса, когато я намери?“ – попита Айос.

„Мисля, че знаем отговора на това“, отвърна сухо Беле.

Трябваше да се съглася. Колис не можеше да предизвика живот. Той ще види жарава на такава сила като заплаха и ще иска да я изкорени.

„Не. Никога не ми каза нищо, но...“ Тя ни погледна. „Той правеше нещо на другия Избран. Не всички, но тези, които изчезнаха.“

Погледът ми се изостря върху нея. Просто ги няма. Това беше казал Никтос. „Какво имаш предвид?“

„Просто имаше разговори между другите Избрани, които все още бяха там. Тези, които бяха там най-дълго. Колис им направи нещо.“

– Тези, които изчезнаха? – попита Беле и пристъпи напред.

Джема кимна. „Не бяха прави, когато се върнаха“, каза тя и тръпка обхвана кожата ми. „Те бяха различни. Студ. Безжизнено. Някои от тях останаха на закрито, като се движеха само през кратките часове на нощта. Очите им се промениха.“ Далечен поглед се прокрадна в нейния. „Те станаха цвета на сенчестите камъни. Черен. Винаги изглеждаха... гладни.“

Нещо в думите ѝ разтърси съзнанието ми. Нещо познато.

„Те бяха плашещи, начина, по който се взираха. Гласът на Джема беше едва над натрапчив шепот. „Начинът, по който изглежда, проследяват всяко движение, което правиш, всеки удар на сърцето ти. Бяха ужасяващи като него.“ Хватката ѝ се отпусна върху одеялото. „Той ги нарече своите преродени. Неговите Revenants. Той каза, че те са в процес на работа.“ Тя се засмя, но беше слабо. „Чух го да казва веднъж, че всичко, от което се нуждае, е неговата граеса, за да ги усъвършенства.“

Айос хвърли поглед през рамо към Беле и след това към мен. Изглеждаше, че Джема нямаше какво да сподели, но ако имаше, тримата усетихме, че няма да го научим днес. Жената изглеждаше така, сякаш беше близо до разбиването. След като Айос я увери, че е в безопасност да почива тук и изглеждаше, че Джема ѝ повярва, ние се оттеглихме. Спрях на вратата, нещо ми хрумна. Срегнах Джема, докато Айос и Бел ме чакаха в залата. „Съжалявам.“

По лицето ѝ бе отбелязано объркване. „За какво?“

„За това, че те върна към живот, ако това не беше това, което искаше“, казах ѝ аз.

„Не исках да умирам“, каза Джема след малко. „Не затова отидох в Умиращите гори.“

Просто... просто не исках да се връщам там. Не исках да се страхувам повече.“

В коридора и на няколко метра от вратата на Джема спрях. Богините се изправиха пред мен. „Какви според теб са преродените? Тези Revenant неща?“

„Не знам.“ Беле се обърна, облегнат на стената. „Не съм чувал нищо подобно преди и повярвайте ми, опитах се да разбера какво се е случило с изчезналия Избран.“

„Наистина се надявам, че фразата reborn не означава буквално.“ Айос потърка ръце по горната част на ръцете си. „Защото не искам да мисля за Колис, който е намерил някакъв начин да създаде живот.“

– И че това може по някакъв начин да ви замеси. Бел трепна брадичка към мен.

„Благодаря за напомнянето“, измърморих аз, но това ме накара да се сетя за въпроса,

който си помислих, докато бях в стаята на Джема. „Защо Колис не е дошъл в Земята на сенките? Защо той не дойде сам, когато върнах Джема?

„Той не е стъпвал в Земята на сенките, откакто стана Първичният на живота“, отговори Беле. „Не мисля, че може. Не изглеждай много облекчена от това – каза тя, като пое дъх, който издишах. – Както видяхте, не е нужно да идва тук, за да разкрие присъствието си. И не знаем със сигурност дали той наистина не може.“

Кимнах, като си помислих какво сподели Джема. „И така, Колис определено знае за жарава на живота – той може да не знае как е възникнал в създаването, но знае, че съществува. И той мисли, че може да го използва по някакъв начин, което предполагам, че Euthos не е взел предвид.“

Айос отметна глава назад. – В този момент се съмнявам, че дори Съдбите знаят защо е вложил жартата на живота в кръвната ви линия.

Сковах се, тъй като казаното от нея ме поразих акорда на фамилиарност. Намръщана, претърсих спомените си, докато... не видях Одета в ума си. – Съдбите – прошепнах аз. „Ареите“.

„Да“ Айос ме погледна. „Ареите“.

Сърцето ми започна да бие, когато се извих към нея. „Моята стара бавачка, Одета, ми каза, че съм бил докоснат от Смъртта и Живота при раждането – тя твърдеше, че само Съдбите могат да отговорят защо. Винаги съм смятал, че Одета е била прекалено драматична, защото откъде би могла да знае какво може или не може да са казали или знаят Съдбите? Но какво ще стане, ако тя говореше истината? Ами ако Съдбите знаят? Това възможно ли е?“

„Доколкото знам, Съдбите не знаят всичко.“ Беле се отблъсна от стената и очите ѝ светнаха. „Но те знаят повече от повечето.“

– Къде е Одета сега? – попита Айос.

– Тя почина наскоро. Болка проряза гърдите ми. „Тя трябва да е в Долината. Може ли драконът някак да стигне до нея? – попитах аз, като си спомних какво беше казал Никтос. „Изчакайте. Ако Съдбите знаят какво е планирал Ейтос, тогава Никтос нямаше да знае и това? И отиде ли при тях?“

Беле се засмя. „Прималите не могат да изискват Араите. Те дори не могат да докоснат Агае. Това е забранено да се поддържа баланс. Не би минало през ума на Никтос. Съмнявам се, че дори би преминало през този на Колис, а той обикновено не се интересува от правилата.“

„Трябва да намерим Никтос“, казах аз, гледайки между двамата. – Той трябва да знае за тези преродени и Одета.

– Знаеш ли къде е той в Лета? – попита Айос, когато тя тръгна. Аз последвах.

– Да, но съм на пост.

– Тогава ще я вземем с нас. Айос ме погледна. – Ще се държиш прилично, нали?

Вздъхнах аз. „Не разбирам защо всички очакват от мен да направя нещо...“ прекъснах се, когато и двамата ме погледнаха. „Знаеш ли какво? Дори не отговаряй на този въпрос. Ще се държиш прилично.“

„Никтос ще бъде толкова раздразнен“, измърмори Беле, когато стигнахме до спиралното стълбище и тръгнахме надолу по стълбите.

Че той ще бъде. Не исках да се връщам в покоите си, да бъда оставен с мислите си и празнотата, която чувствах, но... „В колко неприятности ще изпаднеш?“

– Никой, след като чуе какво имаме да кажем. Длантата ѝ се плъзгаше по гладкия парапет.

– Казваш го само защото никога не си правил нещо, което да го ядоса.

„Вярно.“ Айос се засмя, когато заобиколихме първия етаж и огромното фойе се появи.

– Но какво е най-лошото, което ще направи?

Беле изсумтя. – Самото му разочарование е непоносимо...

Масивните врати на фойето се отвориха без предупреждение и се блъснаха в дебелия сенчест каменен стени.

Беле рязко спря пред мен, като изхвърли ръката си и попречи на Айос да продължи по-нататък. „Какво по дяволите?“

Спах зад тях, когато през отворените врати мина фигура. Всичко в мен утихна, докато поех слабата, лъчезарна аура около нея.

Богинята, Креса.

Креса носеше различна рокля, една с цвета на божурите, които бяха разпръснати по подиума на Храма на Слънцето. Под ярката светлина на полилея тъканта беше почти полупрозрачна. Виждах вдлъбнатината на пъпа ѝ, по-тъмния оттенък на върховете на гърдите ѝ, ...

Добре, видях много от нея.

Това, което видях, нямаше значение. Тази кучка беше там, когато Мадис закла това бебе. Ръката ми се плъзна към дясното ми бедро, само за да излезе празна.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – попита Беле.

Погледът на Креса се плъзна към стълбите, а розовите ѝ устни се извиха в усмивка. „Беле“, каза тя и аз видях червено от звука на гласа ѝ. "От доста време."

Брадичката ѝ се наведе надолу. „Айос? Това ти ли си? Изглеждаш... добре. Сигурен съм, че Колис ще бъде развълнуван да чуе.“

Айос се скова, после всичко се случи бързо. Креса вдигна ръка и избухна интензивна, сребриста светлина. Едър. Енергийният удар зареди въздуха, докато се движеше към стълбището. Беле избута Айос настрани, когато аз щракнах напред, хващайки я за рамото, но взривът на силата рикошетира от сенчестите камъни.

"Айос!" – извиках аз, когато атмосферата я удари и извиках болезнен вик.

Сребристата енергия се търкулна върху половината от тялото ѝ в блестящи вълни от стомаха до краката. Богинята се смачка, почти ме понесе със себе си, когато паднах обратно на задника си.

Айос беше отпуснат в ръцете ми, без кости, но жартата на живота не пулсираше в гърдите ми. „Тя е жива“, прошепнах дрезгаво, докато я дърпах настрани. „Тя е жива...“ – Стой долу – нареди Беле и се завъртя, хванайки парапета. Тя се хвърли над него и кацна пъргаво клекнала на пода долу.

Останах ниско, с едната ръка на рамото на Айос и надникнах през парапета. Беле се изправи, сребриста аура я заобикаляше, докато тя вървеше напред с меч в ръка.

Стиснах рамото на Айос, надявайки се, че тя може да го усети, а след това започнах да слизам надолу по стълбите, наистина исках да имам нещо по-добро от глупав нож за масло. В стаята зад тронове имаше безброй оръжия, но нямаше начин да стигна до тях, освен ако не се върна горе и не поех по другите стълби. Това би отнело твърде много време. Всичко може да се случи.

"Бих искал да играя с теб." Креса остана на мястото си, с ръце встрани. "Но ние наистина нямаме време за това."

– О, по дяволите, ще намериш време. Беле удари, изтласквайки меча, когато лъчът на кожата напусна другата ѝ ръка.

Креса беше шокиращо бърза, избягайки от пътя и на двата удара. Тя се завъртя, хвана и изви ръката на Беле. Беле се потопи под него и изрита, хващайки Креса от страни.

Богинята се препъна, изпускайки дрезгав смях. "Това боли." Тя се изправи и отметна гливата си с тъмна коса. – Но не толкова, колкото това ще бъде.

"Прав си. Това ще... – Беле се дръпна, думите ѝ прекъснаха.

Креса отново се засмя. "Ти казваше?"

За момент не бях сигурен какво се е случило, но видях Беле да гледа надолу.

Проследих погледа ѝ до... върха на кама, стърчащ от центъра на гърдите ѝ. Неверието ме обзе, когато хватката на Беле се разхлаби върху меча и той падна на пода с глух удар, който прозвуча като гръм. Тази кама – о, богове, беше камък от сянка. Беше смъртоносно за бог, ако прониза сърцето или главата им и това острие трябваше да е близо. Трябваше да е точно там. И нямаше как Креса да го е хвърлила.

Главата ми рязко се насочи към атриума. Не видях никого, но някой друг трябваше да е тук. Някой трябва да е влязъл през някой от другите входи.

– Кучко – прошепна Беле, залитайки назад.

"Благодаря ти." Креса се усмихна.

Беле се обърна към стълбите, слизайки на едно коляно. Жаравата в гърдите ми се стопли, карайки дъхът ми да спира. Тя беше ранена. Зле. Знаех, че тази кама трябва да излезе. Тя щеше да бъде на практика парализирана, неспособна да се излекува и

напълно уязвима, докато някой не я отстрани.

Трябваше да го извадя. Изправих се от мястото, където бях приклепнал, като държах под око Креса, като същевременно знаех, че има някой извън полезрението ми. Беле поклати глава, когато тя падна напред на едната си ръка, задъхана. "Излез-" Креса удари, босият ѝ крак улови Беле под брадичката и щракна главата ѝ настрани. Ударът щеше да убие смъртен. Възможно е да е счупило врата на Беле. Тя падна напред, в безсъзнание, но в много по-лошо състояние от Айос. Нямах да се излекува с тази кама в нея. Трябваше да го извадя, а след това щях да го забия толкова дълбоко в сърцето на Креса, че кучката щеше да се задави с него.

Погледът на Креса се насочи към стълбището. „Здравей“, каза тя, прекрачвайки Беле и тази подигравателна усмивка се разля по устните ѝ. „Ти трябва да си тя. Смъртният, бъдещ съпруг на Първичния на смъртта. Цялото царство се чудеше защо би избрал смъртен и мисля, че имаме нашия отговор. Нали, Мадис?

Прилив на въздух раздвижи кичурите коса по слепоочията ми. Завъртях се, когато някакво размазване се появи над парапета и кацна зад мен. Зърнах за кратко бледа кожа. Бяла туника, гарнирана в златисто. Кехлибарени очи. Дълга среднощна коса - Остра, внезапна болка избухна отстрани на главата ми и след това нямаше нищо. Шокът от падането на тялото ми на твърд под ме върна в съзнание. Очите ми се отвориха, за да видя издигнат подиум и два сенчести каменни трона.

Завъртях леко глава, трепвайки, когато пулсираща болка отскочи в черепа ми.

Примигнах, изчиствайки малките изблици на бяла светлина от очите си. Лека-полека формите на Aios и Bele бяха на фокус. Те бяха между два стълба, Айос отстрани и Беле лежеше по корем, а камата все още стърчеше от гърба ѝ. Бяха завлечени тук. „Тя е будна“, каза една жена. – Очевидно не си я ударил толкова силно.

Креса.

Обърнах се по гръб, без да обръщам внимание на пламъка на болка, излъчващ се по гръбнака ми.

– Е, пуснах я на пода. Мадис се облегна на стълб, скръстил ръце на гърдите си. – Трябва да си благодарен, че не я убих случайно, като се има предвид колко слаби са смъртните.

– Но наистина ли е толкова смъртна? – възрази Креса. Стомахът ми се изкриви, когато тя внезапно се оказа пред мен, гъста черна коса падаше по раменете ѝ. "Вие ли сте?" Внимателно се изправих, свивайки десния си крак към себе си. Преглътнах трудно, опитвайки се да облекча сухотата в гърлото си. "Последният път, когато проверих, бях смъртен."

Креса се усмихна достатъчно, за да разкрие върховете на зъбите си. "Не. Ако търсим теб, не съм толкова сигурен в това."

Вълна от безпокойство премина през мен, когато тя се изправи и се отдръпна няколко крачки назад.

„Но ако не си? Е, нашето лошо.“ Креса ме погледна с безмилостни златни очи. – Скоро ще разберем дали вие сте били това, което са защитавали викторите.

"Викторс?" Хвърлих поглед към Беле и Айос. Имаше ли начин да стигна до тях – поне до Беле, за да махна камата? Ще имам много по-голям шанс да направя това, отколкото да се опитам да стигна до залата зад тронове.

Креса изви вежди.

– Трябва скоро да дойде тук. Мадис погледна към отвора на тронната зала. „Никтос и останалите ще се разсейват само за толкова дълго време.“

Сърцето ми се преобърна тежко. "Какво направи?"

„Води няколко дузини сенки в града“, каза Креса и усетих как коремът ми се свива.

„Това ескалира много по-бързо, отколкото предполагах. Той ще бъде зает известно време с почистването на тази каша.“

Добри богове, дори не исках да си помисля какъв ужас ще нанесат Сенките на хората. Но Никтос трябваше да знае – трябваше да усети емоциите ми, нали? Чувствах ли нещо екстремно? Не мислех така и за първи път проклех неспособността си да изпитвам лесно истински ужас. Погледнах отново към Беле.

– Дори не си го помисляй, смъртен – предупреди го Креса.

Погледът ми се изстреля към нея. "Имам име."

„Изглеждам ли, сякаш ме е бъркал?“

„Изглеждам ли, че ми пука, че ти не? стрелях в отговор.“

Главата ѝ се наклони и очите ѝ се присвиха. Тя направи крачка напред. Мадис разтвори ръце и аз се напрегнах, когато той се отблъсна от колоната.

"Внимателен. Ако това е тя и я убиеш, ще ти се иска да си мъртъв.

„Боже, надявам се, че не си ти“, присмя се Креса, но аз не ѝ обърнах внимание.

Те не ме искаха мъртъв. Помислих си какво беше казала Джема за Колис и изчезналите Избрани, които се бяха върнали различни. "Защо има значение дали ще живея или ще умра?" – попитах, като вдигнах другия си крак. Преместих се напред. Ако не можеха да ме убият, тогава можех да бягам за Беле.

– Скоро ще разбереш – отвърна Мадис. – Но повярвай ми, когато ти кажа, че е по-добре да се надяваш, че не си ти. Каквото и да иска Креса да прави с вас – и тя има много активно въображение..."

– Имам – потвърди Креса.

– Ще пребледнее в сравнение с това, което те очаква – завърши Мадис.

– Всички ли планирахте да кажете това? Казах. „Обзалагам се, че вие двамата сте прекарвали еони в очакване на идеалния момент, за да бъдете смущаващо клише.

Устните на Креса изтъняха. – Ще ме изпиташ, нали? Погледът ѝ се стрелна нагоре, отвъд мен. "Най-накрая."

Погледнах през рамо към входа на тронната зала и видях злато. Косата и кожата като слънчева светлина, очите като две цитринови бижута.

Това беше висок бог със златна коса и очи, които си подхождаха. Той влезе в тронната зала, дългите му крака бяха обвити в черно, бялата риза, която носеше, беше оставена развързана на врата. Когато ме забеляза, се появи усмивка. – Е, здравей – протяга той и аз се напрегнах. Богът коленичи пред мен. Погледът му обхвана чертите ми.

– Какво мислиш, Тарик? – попита Креса.

Това беше третият бог. Всички бяха тук.

– Мисля, че най-накрая успя. Той се взря, посягайки към мен. „По дяволите, точно както той описа. Това има..."

Реагирах без да се замисля, извадих ножа за масло, когато той стисна ръката ми.

Извивайки се в Тарик, забих ножа колкото можех по-силно...

Ударът на ножа, който срещна плътта на гърдите му, разтърси костите в ръката и ръката ми. Ножът се счупи на две. Устата ми се отвори, когато дръпнах разрушеното острие назад. Знаех, че няма да причини много щети, но не мислех, че ще направи това. Добри богове... вдигнах поглед към Тарик.

„Това нож за масло ли беше? Наистина ли?“ Светла вежда извита. – Това накара ли те да се почувстваш по-добре?

Замахнах отново, насочвайки счупения край към окото му.

Тарик улови китката ми, като се изви рязко. Стиснах зъби при ухапването от болка.

Пръстите ми се разтвориха спазми. Безполезният нож се изплъзна от ръката ми.

„Тя е боец“, коментира Тарик, като постави длан отстрани на главата ми, докато отидох да ударя с лакът. "Спри се."

Лакътът ми се свърза с долната страна на челюстта му, отдръпвайки главата му назад.

Креса се засмя, докато Тарик изсумтя. Той рязко изправи глава, очите му се разшириха. „Казах спри“, заповяда той.

Отдръпнах се, опитвайки се да спечеля достатъчно пространство между нас, за да мога да използвам краката си...

Богът изруга под носа си и се надигна, хвана ме за раменете и ме изправи на крака. Освободих се, подкрепих се. Огледах се набързо, за да се уверя, че другите богове не са близо. Те останаха до стълбовете.

Тарик въздъхна. – Наистина ли искаш да опиташ това?

– Не – признах аз, подготвяйки се. "Но аз ще."

Ударих пръв, но той хвана китката ми и бутна – бутна силно. Полетях назад, плъзгайки се по пода. Ударих един каменен стълб с достатъчно сила, за да избие въздуха от мен.

„Ти просто отлагаш неизбежното“, коментира Мадис отстрани, докато Тарик дебнеше към мен.

Отблъсквайки се от стената, аз се завъртях и изритах, целяйки коляното му, но там, където той беше, сега беше нищо друго освен празно пространство. Препънах се, едва се спрях да не падна.

– Не можеш да се биеш с мен.

Завъртя се, откривайки бога да стои зад мен. Стрелях напред, пометех с юмрук... Отново го нямаше.

"И това вече става скучно."

Хванах се, завъртях се още веднъж. Той отново застана в средата на стаята, скръстил ръце на гърдите си. Сега вече започнах да се ядосвам. Отбивайки се от стената, набрах скорост и се бутнах във въздуха...

Ръцете ме хванаха отзад и разочарован писък ме напусна. "Аз съм бог."

– Поздравления – отвърнах аз и отметнах глава назад. Свързах се с лицето му. Ударът изпрати нов импулс на болка през мен и аз размахвах краката си навън...

Тарик го пусна.

Паднах, извивайки се в последната секунда, така че паднах на колене. Изправих се и се обърнах. Богът ме хвана за гърлото и ме повдигна. Пръстите му се забиха в кожата ми, когато изритах. Той се избута напред, като удари гърба ми в стълб. Поех дъх от болка, когато той ме вдигна от пода и притисна предмишницата си към гърдите ми. Той се притисна с тялото си, притискайки ме, така че бяхме на нивото на очите.

„Погледни ме“, настоя той и гласът му... богове, имаше нещо в гласа му. Пропълзя по кожата ми, опитвайки се да намери път вътре. „Погледни ме.“

Усетих как гласът му се забива в мен с остри като бръснач нокти и се докосва до ума ми, изисквайки да се подчиня. Че правя каквото той поиска. И част от мен искаше да се спусне. Но се преборих с желанието...

„Интересно.“ Любопитство изпълни тона на Тарик, когато той стисна брадичката ми, притискайки очите ми към неговите. – Принудата не действа върху нея.

„Това трябва да е тя“, възкликна Креса. – Да я вземем и да се махнем оттук, по дяволите...

– Трябва да сме сигурни. Ръката на Тарик се измъкна от гърлото ми и се изви около брадичката ми. – И има един начин да го потвърдя.

– Знаеш, че е тя – възрази Креса и се приближи. „Просто си алчен. Глупаво.“

"Възможно." Тарик се усмихна, оголвайки зъби. Сърцето ми заби при вида им. „Но винаги съм се чудил какъв ще е вкусът на граеса.“ Той рязко дръпна главата ми настрана. – Изглежда, че някой друг вече е разбрал. Смехът му удари гърлото ми. – О, кралят ще бъде толкова много недоволен от това.

Нямаше предупреждение, нямаше време за подготовка. Той удари, забивайки зъбите си в същото място, което беше на Никтос. Той прониза кожата ми и ме заболя. Болката беше гореща, попари сетивата ми, докато той проникна дълбоко в кръвта ми, дърпайки по-силно, отколкото мислех, че е възможно. Не се облекчи. Не се превърна в нещо разгорещено и чувствено. Това беше безкрайна, пулсираща болка, която потъваше още по-дълбоко с всяка вълна, преминавайки покрай кожата ми до кръвта и костите ми. Паниката избухна в червата ми, докато се борех срещу Тарик, но богът беше твърде силен. И той беше закопчан отстрани на врата ми.

Цялото ми тяло се вкопчи в стената, докато умствените пръсти надраскаха ума ми и след това потънаха по-дълбоко, хващайки ме с нокти – вкопавайки се в мислите, спомените ми, в самата сърцевина на съществото ми. Не знаех как го прави, но той отлепяше слоеве, виждаше това, което видях, чуваше думите, които бях казал, и онези, които другите ми казаха. Той беше сред мислите ми...

Болката избухна, този път в главата ми, дълбока и пулсираща. Имах чувството, че черепът ми се разбива. Един писък ме разкъса. Звездни изблици наводниха зрението ми, когато гърлото ми се запуши, заглушавайки писъка. Агонията стреля по гръбнака ми, изгаряйки нервните ми окончания. Не можех да дишам през него, не можех да мисля или да се скрия от него. Нямаше воал, в който да се оттегли, нямаше празен съд или празно платно, в което да се превърне. Болката се настани дълбоко в мен, пусна корени и ме разкъса. Метален вкус се събра в задната част на устата ми. Чист ужас зарови ноктите му. Никтос грешеше. Можех да се ужася. Тогава бях прав. Не можех да приема това. Пръстите ми се впиха в кожата на Тарик. не можах да приема...

Докосването с нокти, копаещо се отдръпна внезапно. Тарик се отдръпна, а аз дори не усетих болезненото отдръпване на зъбите му или когато ударих пода. Лежах на една страна, с отворени очи и спазми на мускули, отново и отново, докато огънят избледняваше от кожата ми и утихваше от мускулите ми.

– Тя ли е? – попита Креса, като прозвуча първо далече, а след това по-близо с всяка

дума.

Зрението ми се изчисти, когато усещането за парене напусна кръвта ми и мускулите ми се отпуснаха. Влачейки въздух, свих пръсти в пода, докато огнената болка все още изгаряше от врата и гърдите ми.

„О, богове, така е“, издиша Тарик. „Но това е много повече...“ Той залитна встрани, гледайки надолу. — Какво, по дяволите?

Подът вибрираше. Гледах как тъмнината се събира в нишите и се отлепва от стените, препускайки по пода към входа. Опитах се да вдигна глава, но мускулите на врата ми бяха като отпусната юфка. Гръмотевица разтърси целия дворец. Не. Това не беше гръм. Това беше рев. Дракон.

Порив на леден вятър се вихри през камерата, въздухът се зарежда със сила.

Тарик направи крачка назад и се обърна към предната част на стаята, докато въздухът прашеше и съскаше. Издърпайки всяка унция енергия, която имах в себе си, седнах, облягайки се тежко на стълба. Задъхан, вдишах рязко и ароматът... цитрусовият, свеж аромат достигна до мен. Дъхът ми спря.

Никтос.

В арката на стаята се появи разбиваща се маса от сенки и това, което видях, не приличаше на Никтос, който познавах.

Кожата му беше с цвета на полунощ, изпъстрена със среброто на езерото, твърда като камъка, от която беше построен дворецът, и също толкова гладка. Плътта се въртеше навсякъде, което затрудняваше да се види дали чертите му са същите. Двойните, широки дъги зад него вече не бяха крила от дим и сянка, а твърди и подобни на тези на дракон, само че неговите бяха кипяща маса от сребро и черно. Сила искря от очите му — очите, пълни с толкова много перна, не се виждаха ириса или зеници.

Това беше, което бях виждал проблясъци. Това, което съществуваше под кожата на Primal. И той беше ужасяващ и красив.

Никтос се издигна във въздуха с широко разперени крила, ръце встрани, отворени ръце и дърдор, танцуващ по дланите му. — На колене — заповяда той. "Сега."

Глава 43

И тримата богове паднаха на едно коляно пред Никтос, наведени в покорност. Те не се поколебаха.

— Осмеляваш ли се да влезеш в моя двор? Гласът на Никтос прогърмя из залата, разтърси целия дворец. С крайчеца на окото си видях как Айос се размърда, но не можех да откъсна очи от него. Той се понесе напред, крилете му се движеха безшумно. "И докоснете това, което е мое?"

"Нямахме избор." Креса ахна, когато вятърът се излееше през тавана, размахвайки косата ѝ. Тя вдигна глава. Кожата ѝ беше придобила сянката на избелена кост. „Ние...“ „Всички имаме избор“, изръмжа Никтос.

Креса беше отдръпната назад и след това се издигна във въздуха. Зърнах Айос, който седеше и се движеше към Беле, докато тялото на Креса се втвърдяваше. Устата ѝ се разтегна в мълчалив писък и точно както при охраната в Wayfair, Никтос нямаше нужда да я докосне с пръст. По някога гладки бузи се появиха дълбоки, неумолими пукнатини. Тя не се разпадна бавно. Тя избухна, разбивайки се на фин, блестящ прах. „И ти си избрал грешен“, каза Никтос, като глава му щракна към Мадис. "Присъединете се към сестра си."

Богът се обърна, но през отворения таван влезе сянка — голяма, сиво-черна сянка. Нектас. Драконът кацна на предните му крака, предните му нокти се удариха на ръба на подиума. Крилата му се носеха над троновите, докато изпъва дългия си врат напред. Дебелите волани около главата му вибрираха, когато той отвори уста. От него се излива сребърен огън, поглъщайки Мадис за секунди.

Когато огънят се оттегли, там, където беше стоял Мадис, нямаше нищо. Дори не пепел. Ръцете докоснаха ръката ми и ме стреснаха. Главата ми се извъртя, за да видя Сайон приклепнал там. "Добре ли си?" Загриженият му поглед падна към гърлото ми. — Сера? „Да“, казах дрезгаво, виждайки сега, че Никтос не е пристигнал сам. Ектор и Рейн

минаваха през нишите с мечове в ръка. „Беле“. Обърнах глава към мястото, където тя и Айос лежаха от другата страна. Усетих пламък в гърдите си, който изстина кожата ми. Беле беше по гръб, камата лежеше на пода. Айос се наведе над нея, обгръщайки лицето на другата богиня.

Предупредителният тътен на Нектас изкриви главата ми. Тарик се изправи на крака, следата от перна вътре в него изригва отвътре, въртеше се по голата кожа на бицепса и предмишницата му, пукаше и плюеше сребърни искри. Светлината се завихри от дланта му, разтягайки се и втвърдявайки се, приемайки формата на... меч.

Оръжие от чиста кожа.

Добри богове.

"Наистина ли?" Никтос звучеше отегчен. Той се спусна бързо и кацна пред Тарик за един пулс. Крилата му се прибраха назад, докато ръката му се стискаше върху китката на Тарик. Мечът стърчеше встрани, плюеше и пукаше. „Трябва да знаеш по-добре, отколкото да се опитваш да използваш едър върху мен.“ Гласът му беше толкова студен, толкова пълен със сенки. "Всичко, което правиш, е да ме вбесяваш."

Блясъкът на кожата избледня от Тарик, мечът рухна в нищото. Богът стоеше там, кожата му беше по-бледа под блясъка на златото. – Знаеш ли изобщо какво имаш тук? Той започна да обръща глава към мен.

„Не я гледай. Ако го направите, това, което се случва по-нататък, няма да ви хареса.“ Пускайки китката на Тарик, той сви ръка около гърлото на бога, отблъсквайки главата си от мен. – И знам точно какво имам.

„Тогава трябва да знаеш, че той няма да се спре пред нищо, за да стигне до нея“, присмя се Тарик, а погледът му отново се насочи към мен.

„О, човече, това ще бъде лошо“, промърмори Сайон.

– Какво казах, че я гледах? – попита Никтос тихо – твърде тихо. Тръпка премина на пръсти по гръба ми. Цялото тяло на Тарик трепна, когато дрезгав вик разтвори устните му. Червено изпълни бялото на очите му. Отдръпнах се към Сайон, ударах с ръка устата си, когато кръвта се изля от очите на бога. Тарик издаде висок хленч, докато очите му... се стопиха, стичайки се по бузите му на дебели топчета.

„Не мога да кажа, че не съм те предупредил“, каза Никтос.

Потръпнах, жлъчка се напълни в гърлото ми. Никога не бях виждал нещо подобно.

Никога повече не исках да видя нещо подобно.

– По дяволите – изхриптя Тарик, треперейки. "Убий ме. Давай напред и го направи, Благословен. Няма значение. Той няма да спре. Той ще разкъса и двете царства. Вие от всички хора трябва да знаете." Тарик отметна глава назад, оголвайки окървавени зъби, докато се смееше. "Убий ме. Вземи душата ми. Няма да е нищо в сравнение с това, което той прави с вас, защото не можете да го спрете. Нито баща ти. Той ще я вземе..." Тарик извика, докато цялото му тяло се сгърчи.

Отначало не знаех какво се е случило, а след това видях китката на Никтос да се изчерви срещу пъпа на Тарик. Неговата ръка...

Ръката му беше вътре в бога.

Той влачи ръката си нагоре по стомаха на Тарик, прорязвайки плътта. Блестяща синкавочервена кръв се разли по предната част на ризата на бога. Звуките... звуките, които издаваше...

Никтос се наведе и говореше право в ухото на Тарик. "Подценявате ме, ако смятате, че не мога да ви направя по-лошо." Тогава Първичният се усмихна и кожата ми заледя.

– Усещам миризмата на кръвта й на устните ти. Няма нищо, което да не ти направя заради това."

Тялото на Тарик се втвърди, когато ръката на Никтос проряза право нагоре в центъра на гърдите му, прорязвайки сърцето му. Никтос изви ръката си и след това я дръпна. Тарик падна напред, удряйки се в събиращата се локва кръв с месест удар.

Едва въздъхнах, когато Първичният се обърна. Тези изцяло бели очи се спуснаха върху мен. Погледите ни се свързаха. Хватката на Сайон върху ръцете ми се стегна и след това се разхлаби, когато гърдите на Никтос се издигнаха. Сенките, които се влачеха по краката му, се изпариха, когато ветрилото се отдръпна от очите му.

В един пулс Никтос коленичи пред мен. Той се появи такъв, какъвто го познавах.

Плътта е топла, златисто-бронзова, без крила. Идър все още се въртеше лудо през очите му и кожата му изтъня, когато пое пулсиращата страна на гърлото ми. Той вдигна ръка – обляната си с кръв ръка. Поех нестабилен дъх.

Никтос спря, пръстите му бяха на сантиметри от лицето ми. Погледът му отлетя към моя. Той свали ръката си. „Няма да те нараня“, каза той. "Никога." преглътнах. "Знам." И аз знаех това. Винаги съм знаел това, но думите... те просто излязоха от мен, когато се втренчих в него. Сякаш Сайон не беше зад мен, все още ме държеше за ръцете. „Но аз бях. Аз... бях ужасен. Този бог. Тарик. Той направи нещо. Той влезе в главата ми и ме видя. Той видя всичко и то..." Посмуках въздух, усещайки натиск върху гърдите ми.

"Знам. Той мина през спомените ти. Не всички богове могат да го направят", каза той. „Това е брутален начин да откриете това, което искате да знаете. Не е трябвало да те ухапе, за да го направи, но винаги е болезнено независимо. Бръчките около устата му се стегнаха, докато погледът му търсеше моя. Този път той вдигна другата си ръка и обгърна бузата ми. Ръката му все още беше топла. – Не забравяй, Сера. Вие не се страхувате. Може да изпитваш страх, но никога не се страхуваш."

Изпуснах накъсано дъх, кимнах и след това усетих, че нещо твърдо докосва пръстите ми. Погледнах надолу и видях Никтос да натиска дръжката на камата от сенчести камък в дланта ми. Този, който ми беше дал и после го отне. Пръстите ми потрепнаха и след това се затвориха над дръжката. Погледнах към него. Той не каза нищо, докато ръката му се изплъзна. Държането на оръжието в ръката ми породило усещане за спокойствие, облекчи стягането в гърдите ми и изчисти мислите ми. Знаех, че пише нещо, което той ми го беше дал. Не че ми вярваше сега, но сякаш знаеше, че имам нужда. Знаех, че ме успокоява. И това означаваше нещо, че той го беше върнал. Това означаваше много.

„Благодаря“, прошепнах аз и Никтос затвори очи. Чертите му се напрегнаха – Никтос – извика Рейн, а гласът му звучеше така, сякаш беше пълен с чакъл. Отваряйки очи, Никтос погледна през рамо. "Какво...?" Той замълча, надигайки се бавно. "Не."

Първо видях Ектор. Беше блед със странно стъклени очи на звездната светлина. Тогава забелязах Айос да се люлее напред-назад, бузите ѝ бяха влажни. Пулсът. Бях го почувствал. Бавно спуснах поглед към Беле. Беше твърде неподвижна, твърде бледа. Сърцето ми се сви, когато се насочих напред.

– Не – повтори Никтос, вървейки сковано към тях.

– Камата беше твърде дълга в нея. Или удари сърцето ѝ, когато ни преместиха“, каза Айос с треперещ глас. „Тя се бореше. Видях я да се бори. Тя не..." Дръзък звук заглуши останалите ѝ думи.

Никтос се спусна до Беле. Той не каза нищо, докато докосна бузата ѝ. Гърдите му се вдигнаха. Нямах дъх и думи, но болката беше врязана в чертите му, брутална и сърцераздирателна.

Мек трепетен звук привлече погледа ми към Нектас. Той остана на подиума, сведе глава между предните си нокти. Червените очи срещнаха моите.

„Аз... мога да ѝ помогна“, казах аз, сърцето ми се ускори.

Никтос поклати глава. „В теб има жар от живот. Това не е достатъчно, за да върнеш бог."

Надигнах се, поклащайки се леко. Сайон беше там, ръцете му все още бяха върху ръцете ми. "Мога да опитам."

Първичният поклати глава.

– Не може ли да опита? – каза Айос и дъхът ѝ потръпна. „Ако не работи, не става. И ако има вълна от сила, можем да бъдем подготвени. Трябва да опитаме."

Стъпките ми бяха нестабилни, слаби, но усетих как жаравата се стопля в гърдите ми, пулсираше. "Искам да опитам." Спуснах се до Никтос. Едва тогава Сайон го пусна.

„Трябва да опитам. Дойдоха за мен. Тя умря заради мен."

Главата на Никтос щракна в моята посока. „Тя не е умряла заради теб. Не вземайте това върху себе си“, нареди той. Измина миг и тогава погледът му се прехвърли отвъд мен към други, за които не знаех, че са в стаята. „Уверете се, че пазачите на Възхода са готови за... е, за всичко." Той погледна към Нектас.

Драконът вдигна глава и извика. Този зашеметен, висок звук отекна из цялата зала и след това получи отговор. Една сянка падна над отвора в тавана, а след това друг, като близкият дракон полетя.

– Опитай – каза Никтос.

Поех дълбоко дъх, поставих камата на пода до себе си и сложих ръце върху ръката на Беле. Кожата ѝ беше станала шокиращо студена. Не знаех дали това има нещо общо с

това, че е бог, но се чувствах странно под пръстите ми. Бръмченето на въздуха минаваше през кръвта ми, удряйки кожата ми. Меко сияние се простираше изпод ръкавите на пуловера ми, за да покрие ръцете ми. На живо, помислих си. На живо. Искях да работи. Не бях сигурен, че Беле дори ме харесва, но тя се беше опитала да ме защити. Тя не беше отстъпила и позволи на боговете да ме вземат. Тя не заслужаваше да умре така и...

А Аш не заслужаваше още една капка кръв да бъде нанесена в кожата му. На живо.

Сребристата светлина обля Беле и след това се просмука в кожата ѝ, осветявайки вените ѝ, докато вече не можех да я виждам под сиянието. Нищо не се е случило. Айос наведе глава с треперещи рамене, защото нищо не беше...

Сиянието пламна и след това се разшири, търкулвайки се от Беле във вълна, интензивна, мощна аура, която се превърна в ударна вълна. Вятърът ревеше около нас, дърпайки дрехите и косата ми. Подът се разклати – всичко издрънча, когато лъч светлина се разнесе по небето над отворения таван. Светкавица. Никога не бях виждал светкавица тук.

Аурата избледня. Вятърът и треперенето престанаха.

Нектас отново издаде тихия трептящ звук и гърдите на Беле се вдигнаха дълбоко, сякаш си поемаше дълбоко въздух. Вдигнах ръце, твърде уплашен, че виждам нещо. Но очите ѝ трепнаха. Миглите се вдигнаха, разкривайки очи с цвета на звездна светлина, ярки и сребристи.

– По дяволите – прошепна Рейн.

Никтос се дръпна и сложи ръка на темето на главата ѝ. "Беле?"

Гърлото ѝ заработи на глътка. "Никтос?" – прошепна тя дрезгаво.

Проработи.

Слава на боговете, подейства.

Тръпка на облекчение премина през Първичния и мен, а след това и цялата стая. Айос се хвърли напред, вдигна ръката на Беле и я държеше здраво между нея.

"Как се чувстваш?" – попита Никтос с груб глас.

"Изморен? Наистина уморен. Но добре, мисля." Гласът ѝ изпълни объркване, когато ме погледна. „Ти... опитал ли си да намущкаш това копеле с нож за масло?"

„Да“, казах аз, думата излязла като смях. "Не работи много добре."

– Луд – прошепна тя и отново преглътна. "Видях го."

– Видях какво? Той приглади ръка по челото ѝ.

Очите ѝ се затвориха. – Светлина – прошепна тя. „Интензивна светлина и... Аркадия.

Видях Аркадия.

Стиснах двете си ръце, като ги притиснах към гърдите си, докато мускулите на Беле се отпуснаха, а дишането ѝ се задълбочи.

"Беле?" Никтос извика, като отне ръката си от бузата ѝ. Нямаше отговор.

– Тя добре ли е? – попита Айос.

„Тя спи“, отвърна Никтос, взирайки се в богинята. Минаха няколко дълги мига. "Това е всичко."

"Това е всичко?" – повтори Ектор. Смахът му беше рязък. "Това не е всичко." Беше на колене, а времето пулсираше напрегнато зад зениците му, докато се фокусираше върху мен – докато ме гледаше със смесица от страхопочитание и страх.

Бавно Никтос се изправи пред мен. „Това, което направи, е невъзможно. Една жарава от живота не трябваше да е достатъчна за това, което направи – въздъхна той, претърсвайки чертите ми, сякаш търсеше нещо. – Ти не просто я върна. Ти... ти се издигна до нея."

Глава 44

За първи път се озовах в кабинета на Никтос и както подозирах, имаше минимума, точно като спалнята му.

Бюрото му беше масивно, направено от някакво тъмно дърво, което блестеше с нотка на червено в светлината на лампата, тясната лампа беше единственият предмет на бюрото.

Един стол стоеше зад бюрото и единствените мебели в стаята бяха креденца, крайна маса и диванът, на който седях. Салонът беше в светлосив цвят и плътно подплатен. Имах чувството, че потъвам в седалката. Сякаш можеше да ме погълне цяла, докато се взирах в празните рафтове с книги, облицовани по стените.

Никтос проверяваше Беле, който беше настанен в камера на втория етаж. Не бях сигурен колко време е минало, но нямаше аларми от Възхода, които да ни предупреждават за предстояща атака. Това не означаваше, че някой от нас се отпусна. Сайон не можеше да стои неподвижно, премествайки се от едната страна на стаята в другата на всеки няколко минути. Ектор направи същото, влизайки и излизайки от офиса. И двамата продължаваха да ме хвърлят крадци – нервни. Погледнах към Ектор, който сега стоеше в кабинета. Той се взря в мен и след това бързо отклони поглед. – Мога ли да ви попитам нещо? казах, като леко трепнах от болката в гърлото. Сайон се обърна с лице към мен. "Сигурен."

– Страхуваш ли се от мен?

Главата на Ектор се вдигна. Той не каза нищо. Нито Сайон за дълъг момент, но най-накрая проговори, като се взираше в камата от сенчести камък, който Никтос беше върнал при мен. Бях го поставил на рамото на дивана, на една ръка разстояние.

„Това, което направи вътре, трябва да е невъзможно.

Поех си дъх, като притиснах краката си към гърдите си, докато потъвах още повече в възглавниците.

Не просто върнах Беле към живот.

Бях я възнесъл.

– Защо това би те накарало да се страхуваш от мен? Попитах.

– Не сме уплашени – отвърна Ектор и се облегна на отворената рамка на вратата. „Ние сме... обезпокоени. Неуредено. Разстроен. Не..."

– Разбрах – прекъснах го аз. „Това, което не разбирам, е защо всички ви кара да чувствате това. Не бих могъл да я възнеса." Отпусната къдрица падна по лицето ми. "Дори не разбирам напълно какво означава това за един бог."

Сайон направи крачка напред и спря. „Нормално? Ако това беше преди стотици години и първичният живот се възнесе на бог? Това би означавало - коя е правилната дума?"

Той хвърли поглед към Ектор. „Това означава да влезете в нов етап от живота.

Преход."

„Какъв преход? В какво може един бог да премине?" Щом казах това, сърцето ми се сви. Спомних си какво ми беше казал Никтос. Първичните някога са били богове. – Тя вече е първична?

– Не – каза Ектор и след това се намръщи. „Поне аз не мисля, че е. Очите ѝ се промениха. Преди бяха кафяви. Видяхте ги. Сега са сребърни. Точно като Primal. И тази ударна вълна от енергия, която излезе от нея. Това се случва, когато един бог се издига. Но тя не е първична."

– Но тя вече не е просто бог – каза Сайон, скръствайки ръце. „Имаше промяна, когато тя дишаше; когато се върна. Почувствах прилив на енергия. Всички го усетихме. Готов съм да се обзаложа, че сега е по-мощна. Не бях наоколо, когато Първичните се издигнаха, но..."

Погледнах към Ектор. "Ти беше."

Той кимна бавно, челюстта му работеше, докато прекоси стаята и се облегна на бюрото. „Това е усещането. Тази енергия. Не толкова огромен, колкото когато Primal влезе в Аркадия и се издигне нов Primal. Не мисля, че щеше да се усети в царството на смъртните, но беше нещо. Тя може да не е първична, но е Възнесена и това е голяма работа. Много неочаквана голяма сделка."

Усетих, че има още нещо. – И нещо лошо?

„За Първичния Ханан може да бъде“, отвърна Никтос, влизайки през отворените врати и ме стресна. Погледът ми се насочи към него. Беше сменил ризата си и сега носеше широка бяла, развързана на врата и неподбрана. Беше без оръжие, но какви оръжия му трябваха? „Bele Ascending означава, че тя би могла да оспори неговата власт над съда на Сирта и той би го усетил."

Стомахът ми се обърна, докато бавно поклащах глава. Ханан беше Първичният на лова и Божествената справедливост. "Не знам какво да кажа."

„Няма какво да се каже. Ти я върна обратно." Никтос се приближи до мен, като спря на няколко метра. Пънчетата в очите му бяха бледи пипчета. "Благодаря ти."

Отворих уста, но излязох празен за няколко мига. – Тя ли... тя все още е добре?
"Тя спи. Започвам да мисля, че това е обичайно след подобно действие, тъй като Джема направи същото. Погледът му се сведе. – Не сте ли почистили?
Никтос беше наредил да ме настанят тук, така че бях там. Изглежда, че си спомняше това, защото се стегна и после погледна Ектор. „Можеш ли да ми вземеш чиста кърпа и малка купа с вода от кухнята?“
Ектор кимна, отблъсквайки се от бюрото. Никтос остана на мястото си. „Айос е с Беле, но тя ми каза какво сподели Джема с всички вас.“
"Добре." Честно казано, вече бях забравил всичко, което Джема беше споделила и какво осъзнах след това. – Тя каза ли ти за Одета?
"Тя го направи."
– Може ли да говорим с нея?
„Тя си отиде твърде скоро за това“, каза той и ме обзе разочарование. Чертите му омекнаха. „Нейната смърт и ново начало са твърде скоро. Това може да я накара да копнее за живот, което ще наруши спокойствието ѝ.“
"Разбирам." Горчиво-сладка емоция ме обзе. Бих искал да я видя, но не исках да я рискувам – чакай. Очите ми се присвиха върху него. "Отново го правиш."
– Съжалявам – промърмори той и се обърна, когато Ектор се върна, носейки малка бяла кърпа и купа. "Благодаря ти."
Богът кимна. – Ще чакам Нектас. Той се завъртя и след това спря, като се обърна към мен. Погледът му срещна моя, когато сложи ръка на сърцето си и се поклони до кръста. „Благодаря ви за това, което направихте за Беле. За всички нас.“
Тръгнах напълно неподвижно.
– Изненадан ли си от неговата благодарност? – попита Никтос, като постави купата на масата до недокоснатата чаша уиски, която някой ми беше налял. „И не чета емоциите ти. Устата ти виси отворена.“
Затръшнах го, докато го гледах как намокри края на кърпата и след това коленичи пред мен. "Какво правиш?"
"Почиствам те."
"Мога да го направя." Започнах да посягам към кърпата, когато Сайон се премести да застане до вратата.
"Знам." Той коленичи пред мен. "Но аз искам да го направя."
Сърцето ми – моето глупаво, глупаво сърце – подскочи. И ако бях сам, щях да се ударя в гърдите. Това негово желание вероятно се е родило от благодарност. Не прошката. Неразбиране. Спуснах ръце в скута си. „И така... хм, защо Ектор чака Нектас?"
– Защото само в случай, че Одета е знаела нещо, призовах Съдбите – Араите.
Сърцето ми прескочи. – Мислех, че първичните не могат да командват Араите?
– Ето защо ги извиках. Те може да не отговорят, а ако не отговорят, не мога да ги принудя.
Издишах бавно. „Мислиш ли, че Одета знаеше нещо? Че Съдбите са замесени?
"Възможно е." Внимателно отмести полуразплетената плитка. „Ареите обикновено се движат невидими, но..."
Надникнах към него. Челюстта му се беше втвърдила и очите му горяха по-ярко. Той се взираше в гърлото ми, а устата му бяха в скоби.
"Той ще гори в Бездната за цяла вечност." Погледът му се насочи към моя и след това се отмести, докато нежно потрива раната. – Одета можеше да знае нещо за замесените Съдби. Той пренасочи вниманието си. „Както станахме свидетели наскоро, се случиха и по-странни неща. Така или иначе, до няколко часа ще разберем дали Араите ще отговорят.
Отчаяно се опитах да не обръщам внимание на четката на пръстите му и свежия му, цитрусов аромат. „Как мислиш, че Колис или Ханан ще реагират на тази вълна на власт?"
Никтос изглежда обмисля това. "Честно казано? Колис трябваше да знае, че Тарик и другите богове са дошли. Досега съм сигурен, че разбира, че са мъртви. Възнесението на Беле вероятно ще остави него и другите първични... неуредени.
„Тя не харесва тази дума“, коментира Сайон.
Хвърлих му един поглед.
Никтос се премести върху нова част от кърпата и я потопи във водата. „Мисля, че

Колис може да изчака малко, докато разбере с какво се занимава.

„А Ханан? Как мислиш, че ще реагира?“

„Ханан е стара. Той знае истината за Колис и баща ми. Той изчетка кърпата върху раната и аз леко се дръпнах от мимолетния изблик на ухапваща болка. Погледът му отлетя към моя. „Съжалявам“

„Добре е“, прошепнах аз, усещайки как бузите ми се стоплят. "Това е нищо."

Никтос ме гледаше дълго и след това се върна към почистване на кръвта от врата ми.

„Ханан се държи за себе си. Не знам какво мисли за Колис, но едва ли ще бъде развълнуван от това, което е почувствал. Беле ще бъде заплаха за него. Другите първични също ще се тревожат за възможността нещо да им хрумне.

– Това би ли се случило с някой бог, който върнах обратно?

„Това е добър въпрос“, намеси се Сайон. „Мисля, че вероятно не? Сякаш бог трябва да бъде подготвен за това. Вероятно вече е обречен да се издигне.“

– Съгласен – каза Никтос. „Въпреки това, не можем да сме сигурни, когато всъщност дори не знаем как е възможно.

– Но защо не би било възможно? Чудех се. „Смъртта е смърт. Животът е живот. Не са ли богове и смъртни еднакви в този смисъл?

Едната страна на устните му се изви нагоре и всяка част от моето същество беше прикована към слабата му усмивка. Твърде бързо избледня. „Но не е така. Богът е съвсем различно същество и се нуждае от много сила, за да направи това. Много.“ Той се надигна и вдигна купата. – Тарик или боговете казаха ли ви нещо?

Замислих се над това, което бяха казали, докато Никтос постави купата и кърпата на бюрото, мислите ми насочиха към онези, които бяха убили.

"Какво?" Никтос се обърна отново към мен.

„Както казахте, след като научихте за жаравата, мисля, че ме търсеха в Лазания. Или търсене на вълната на властта“, казах му аз. „Казаха, че ще разберат дали тези виктори защитаваха мен.“

"Виктори." Никтос хвърли поглед към Сайон и поклати глава. – Отдавна не съм чувал за тях.

"Същото." Сайон се намръщи, докато ме изучаваше. „Но някак има смисъл, ако тя имаше виктори, особено в зависимост от това какво точно е правил баща ти.

„Те са... предимно смъртни, родени да служат на една цел“, обясни Никтос, седнал до мен. „Да пазиш предвестник на голяма промяна или цел. Някои не осъзнават своя дълг, но въпреки това служат чрез множество механизми на съдбата - като да бъдат на точното място в точното време или да представят този, който са били предназначени да наблюдават, на някой друг. Други са наясно и са част от живота на този, когото защитават. Понякога те се наричат пазители. През цялото време, през което съм чувал за тях, никога не съм знаел, че има повече от един, който да защитава даден човек.“

– И мислиш ли, че смъртните, убити от тези богове, са били тези победители?

"Възможно е. Не е лесно за бог или първичния да ги усети. Щяха да имат белези, точно както имат богове и потомци на богове“, обясни Никтос. „Трябва да подозирате, че могат да бъдат такива, за да го усетите. И аз... не го направих.“

И защо да го прави по това време? Всичко, което знаеше, беше, че баща му е сключил тази сделка. Той не знаеше какво е направил баща му. – И под предимно смъртни какво имаш предвид?

„Той иска да каже, че не са нито смъртни, нито богове. Но те са вечни, като Съдбите“, каза Сайон.

Веждите ми се повдигнаха. – Е, това изяснява всичко.

Сайон се усмихна. „Те се раждат в ролите си, подобно на раждането на смъртен, но душите им са живели много животи.“

„Превъплътен като Сотория?“ Попитах.

"Да и не." Никтос се облегна назад. „Те живеят като смъртни, служейки на целта си. Те умират или в процеса на това, или дълго след като са служили, но когато умрат, душите им се връщат в планината Лото, където са Араите, и отново им се дава физическа форма. Те остават там, докато им дойде времето отново.“

„Когато се преродят, те нямат спомен от предишния си живот, а само това призвание, което някои може да разберат или не. Това е начин Съдбите да поддържат равновесието“, каза Сайон. „Но когато се върнат в планината Лото, спомените им от живота им се връщат.

– Целият им живот?

Богът кимна и аз издихах дълго. Това може да са много животи за запомняне - много смърти и загуби. Но и много радост. Ако братята и сестрите Казин бяха победители, знаеха ли задълженията си? Ами Андрея или онези, чиито имена не знаех? Ами бебето? Ами ако това беше сър Холанд?

Дъхът ми спря в гърдите. Може ли да е Виктор? Той ме защити, като ме обучаваше, и никога не се отказа. Никога. И той знаеше за отварата. Имаше смисъл. И тъй като беше така, ме караше да плача.

Оставих главата си да падне обратно на възглавницата. Това беше много за смилане. Беше много за кратък период от време.

„Ако искате да се къпете или да си починете, има време“, предложи Никтос.

Погледнах го, усещайки дърпане в гърдите, когато погледите ни се сблъскаха. „Бих искал да остана тук, докато не разберем дали Съдбите ще отговорят. не искам...“

Не исках да се връщам в стаята си. Не исках да бъда сам. Имах твърде много в главата си – твърде много вътре в мен.

В стаята настъпи тишина и аз затворих очи. Не помнех да съм заспал, но сигурно съм задрямал. Следващото нещо, което разбрах, почувствах меко докосване по бузата си – боцкане. Примигвайки, отворих очи, осъзнах, че главата ми лежи на бедрото на Никтос и се вирах в пурпурните очи на младо момче, може би на девет или десет години с рошава, пясъчноруса коса.

Пурпурни очи с тънки вертикални зеници.

„Здравей“, каза детето.

„Здравей“, прошепнах аз.

Главата му наклонена, дребното му елфическо лице беше объркано. – Мислех, че си мъртъв.

Какво...?

"Ти не си."

"Не?" Поне аз не мислех, че съм.

„И двамата спите“, каза момчето с кимване с глава. „Той не ме чу да вляза. Той винаги ме чува.“

Никтос се размърда, очевидно го чу тогава. Бедрото му се напрегна под бузата ми. Потрепвайки се настрани, сложих ръце на възглавниците и разпънах краката си. Детето ме гледаше с много сериозно изражение за някой толкова малък.

– Крадец – каза Никтос с груб от сън глас. "Какво правиш?"

Едва не се задавих, докато се взрях в светлокосото момче, опитвайки се да примиря гледката му като дракон с тази на дете. Беше някак по-странно, отколкото да видя Джадис за кратко като малко момиче.

– Гледах ви всички да спите – отвърна Рейвър.

Устните ми се свиха.

„Сигурен съм, че това не е единственото нещо, което правихте“, отвърна Никтос и се наведе напред. С крайчеца на окото си видях как косата му се плъзга по бузата. – Трябва да имаш причина да си тук.

"Правя го." Стоеше прав в туниката си без ръкави и широки панталони, същия сив цвят като туниките, които Нектас често носеше. „Нектас ме изпрати да те взема. Той е в тронната зала.“

"Добре. Ще бъдем там след минута."

Ривър кимна рязко и след това ме погледна. "Чао."

"Чао." Махнах му неловко, за което дори не бях сигурен, че е видял, докато се стрелна от стаята на малки, бързи крака. "Той е..."

"Напрегнато?"

Задушен смях ме напусна. „Да“ Тръгнах до ръба на дивана. „Съжалявам“, промърморих аз, мислейки, че той вероятно не оценява, че го използвам като възглавница. – Относно да спя върху теб.

– Всичко е наред – каза Никтос след малко и аз го погледнах. Той се вираше напред с нечетливо изражение. „Не исках да спя, но ти трябваше почивката. И двамата го направихме.“ Тогава той се изправи и ме погледна надолу. „Ако Нектас го изпрати, това означава, че Съдбите са отговорили.“

Сърцето ми се препъна и се изправих толкова бързо, че ми се зави свят. Отстъпих назад, блъснах се в дивана.

Никтос протегна ръка и сложи ръка върху ръката ми. "Добре ли си?"

„Да“

Очите му търсеха моите. "Имате ли главоболие?"

„Н-не. Мисля, че просто се изправих твърде бързо.“

Никтос се взря в мен. — Мисля, че е от кръвта. Мускул цъка по челюстта му. „Твърде много ти е взето. Вашето тяло не е имало шанс да се попълни.“

„Добре съм“, настоях аз, докато започнах да се отдръпвам, но спрях, възприемайки стегнатите черти на лицето му. „Не се чувствайте зле да се храните от мен.“

Той беше тих.

„Имаше нужда от кръвта. Радвам се, че мога да направя това за теб“, казах му. „Ако съм леко замаян поради загуба на кръв, това е на Тарик. Не ти.“

Все пак той не каза нищо.

Започнах да се чувствам малко глупаво. Може би съм го прочел погрешно. „Както и да е, просто исках да изясня това. Трябва да тръгваме...“

Единственото предупреждение, което получих, беше ароматът на цитрусови плодове и чист въздух. Дори не го бях видяла да сближава разстоянието между нас, но усетих дланта му върху бузата си и устата му върху моята в същия удар на сърцето.

Никтос ме целуна.

Усещането за устните му — топлите му устни — беше опияняващ шок, а начинът, по който той дърпаше долната ми устна с зъбите си, ме потрепери. Отворих му, като му отвърнах на целувка също толкова яростно, колкото устата му се движеше срещу моята. Начинът, по който ме целуна, беше тежък, възискателен. Претенции. Той завъртя сетивата ми. Отново ми се зави свят, но този път всичко беше заради него. Целувката ме разтърси и не исках той да спира. Започнах да посягам към него...

Никтос вдигна устата си от моята и отстъпи назад, като ръката му се задържа на бузата ми, преди да падне. Изглеждаше толкова разтърсен, колкото се чувствах, чертите му бяха ясни, очите като буря, гърдите му се движеха в дълбоки, бързи вдишвания.

„Това...“ Никтос преглътна, затваряйки за кратко очи. Когато отвориха отново, времето се забави. "Това нищо не променя."

Думите на Никтос се забавиха точно като целувката му, когато напуснахме кабинета му и тръгнахме към тронната зала.

В гърдите ми имаше извиващо се движение, сякаш някой беше бръкнал вътре и започна да стиска сърцето ми. Но в основата ми имаше нещо друго. Нещо малко и слабо, което ми напомняше за надежда. Не знаех какво да направя с двете емоции, но когато наближихме стаята, отхвърлих тези чувства настрана, за да се спра по-късно.

Рахар и Ектор стояха пред арката на залата. Те не бяха сами. До тях стоеше непознат мъж, а пясъчнорусата му коса сресваше широките рамене, украсена в светлосива туника с колан. Лицето му беше изветрено и загоряло от слънцето. До него стоеше една богиня. Веднага разбрах каква е тя. Това беше ефирното качество на чертите ѝ и слабото сияещо сияние под светлокафявата ѝ кожа. Косата ѝ беше с цвят на мед, няколко нюанса по-светла от роклята, която носеше, а очите ѝ бяха най-ярко сините, които някога съм виждал. Когато се приближихме, мъжът сложи ръка на сърцето си и се поклони до кръста, както направи и богинята.

— Пенелафе? Изненада изпълни тона на Никтос.

"Здравей, Никтос." Тя се изправи и пристъпи напред. Тя хвърли кратък поглед към мен. "Мина доста време, откакто не сме се виждали."

— Твърде дълго — потвърди той. "Надявам се че всичко е наред?"

"Аз съм." Усмивката на Пенелаф беше кратка и избледня, когато тя отново ме погледна.

Никтос проследи погледа ѝ. "Това е-"

— Знам коя е — отсече Пенелаф и веждите ми се повдигнаха. — Тя е причината да съм тук.

"Аз съм?"

Тя кимна, поглеждайки назад към Никтос. — Ти призова Араите.

„Направих, но...“

„Но аз не съм Араите. Ще разбереш защо съм дошла — каза тя, отстъпвайки назад.

Ръцете ѝ се стиснаха. „Един от Араите те чака вътре. За двама ви.“

Любопитство беляза лицето на Никтос, когато той ме погледна. Кимнах и Пенелаф се

обърна към мъжа. – Да ни чакаш тук? тя попита.

„Разбира се“, отговори той.

Тя наклони глава. – Благодаря ти, Уорд.

Погледнах към него, докато минавахме. Не можех да разбера дали е бог, или смъртен, но не видях никаква аура в очите му. Рахар и Ектор се отдръпнаха, докато Пенелаф се носеше покрай тях. Ускорих темпото си, когато Никтос хвърли поглед през рамото му, а стъпките му се забавиха. Настигнах го, влизайки в сега осветената стая.

Нектас се приближи до нас, дългата му коса беше вързана назад, а Крайвъра до него.

„Благодаря ти.“ Никтос спря, за да хване дракона за рамото.

„Ще те чакаме в залата“, отвърна Нектас, кимвайки в моята посока, докато сложи ръка на тила на Рейвър, водейки младото момче напред. – Ще ви чакаме и двамата.

В гърлото ми се образува възел. Не знаех защо. Може би защото Нектас ме беше признал. Преглътнах трудно, гледайки към троновите и подиума. Може би просто имах нужда от повече сън или...

Всичко в мен спря. Краката ми отказаха да се движат. Главата ми се изпразни, защото това, което виждах – когото видях да стои пред подиума, хвърлен в меката светлина на свещите и звездите – ме събуди. Нямаше смисъл. Нито едно. Очите ми трябваше да ми подиграват.

Защото не може да е сър Холанд.

Глава 45

– Не разбирам – прошепнах аз, преместих се още веднъж и спрях на няколко метра от сър Холанд.

„Познаваш го?“ Никтос се беше приближил, докато се взираше в мъжа пред нас.

– Тя го прави – потвърди сър Холанд, а тъмните му очи претърсиха моите. – Познавам я през по-голямата част от живота ѝ.

– Той ме обучи – прошепнах аз. Искях да го докосна, за да видя дали е истински, да го прегърна. Но не можех да помръдна. – Това е сър Холанд. Не разбирам как е възможно това.“

„Можете просто да ме наричате Холандия“, ми каза той. „Това е моето име.“

– Но ти си... защо си тук? Объркване ме обхвана, когато Пенелаф се плъзга покрай него, влизайки във проветрената стая. „Виктор ли си?“

„Не. Тази чест не е моя“, каза той.

– Той е тук, защото е Дух на съдбата – студено заяви Никтос. „Той е Аре. Един, който очевидно се е маскирал като смъртен. Той погледна Холандия. „Сега разбирам как си знаел за определена отвара.“

– Той не е дух. За да потвърдя това най-вече за себе си, протегнах ръка и притиснах пръст към наситената кафява кожа на ръката му.

„Духовете на съдбата – Араите – са като богове. Никтос се пресегна и издърпа ръката ми от Холандия. „Те не са като духовете край вашето езеро.“

Погледът на Холанд проследи ръката на Никтос, едната страна на устните му се изви нагоре.

Зашеметен, всичко, което можех да направя, беше да гледам. Тази прагматична част от ума ми се задейства. От всички Холанд винаги е вярвал... той винаги е вярвал в мен. Непоколебимата му вяра сега придоби смисъл. Все още беше шок, но след като научих истината за Колис, знаех, че мога да обработя това. можех да разбера. И знанието, че е добре, помогна. Тавиус не му беше направил нещо ужасно. Възникнаха толкова много въпроси. Най-вече исках да попитам дали той винаги е знаел, че никога не мога да изпълня дълга си, но осъзнах, че сега не е моментът за това. „Значи, не сте били изпратени на островите Водина?“

„Бях, но не отидох“, отговори той. „Знаех, че времето ми в царството на смъртните е свършило. Дойдох тук да чакам.“

– Защото знаеше, че... ще дойдем да говорим с теб?

Той кимна.

Това беше... е, изнервящо. Колко знаеше Холандия? Повече, отколкото вероятно го

искаха. преглътнах.

Хрумна ми една мисъл. – Ето защо изглеждаше, че никога не остаряваш.

„Не беше алкохолът“, каза той.

„Няма глупости“, промърморих аз.

Пенелаф се засмя, когато застана до Холанд, а роклята се спусна около краката ѝ в локва от коприна. – Това ли каза той?

Кимнах, загледан в мъжа, когото смятах за най-близко нещо на приятел. Човек, на когото имах доверие. Някой, който не беше смъртен. Все още не знаех дали трябва да се чувствам предаден или не. "Има... има много неща, които не съм разбрал, но това наистина не разбирам."

– Мисля, че може да знам – каза Никтос, привличайки погледа ми. Гледаше Холанд, сякаш беше на няколко минути, за да го метне през отворения таван. „Биогледачката каза истината. Араите присъстваха при раждането ѝ и вие, като един от Араите, научихте за сделката по някакъв начин и заехте мястото на този, който трябваше да я обучава. Той направи пауза. "Да ме убиеш."

– За да убиеш – поправи го Холанд.

– Не ти ли хрумна да я информираш за безсмислеността зад това начинание? – попита Никтос и аз се зарадвах, че го повдигна.

„Не можех. Всичко, което можех да направя, беше да я обуча.“

„Трябва да ти благодаря за тази част“, отвърна Никтос и вече можех да кажа, че това няма да се случи. – Но ти си Арае. Не ти е позволено да се намесваш в съдбата.“

"Той не го направи." Богинята се усмихна и Никтос я хвърли недоверчив поглед. „Не технически“, поправи тя.

„Никога не съм се намесвал директно“, каза сър Холанд и наистина трябваше да спра да мисля за него като за рицар, когато той всъщност беше бог. – Ето защо не можах да ви кажа кой съм или че Ротът не е обвързан със сделката. Ако го направих, това щеше да се счита за намеса. Натисках го, когато ти дадох чая.

„Ти го тласкаше, дори като беше около нея. Така че звучи ужасно много като семантика.“ Никтос скръсти ръце на гърдите си. „Ембрис знае ли за това? От твоето участие?“

Сърцето ми прескочи. Ето защо Никтос не звучеше точно развълнуван от това разкритие. Ако Ембрис знаеше, Първичният можеше да каже на Колис за мен.

„Ако наистина се бях намесил, той щеше да знае. Но в момента той не знае за сделката и кой е източникът на власт.“

"Изчакайте. Как е възможно това?" – попитах аз, осъзнавайки нещо, което не съм имал преди. „Ако Араите отговарят на своя двор, как би могъл да не знае за сделката – за всичко?“

– Защото Араите не отговарят на Ембрис. Те просто живеят там“, обясни Никтос, като наклони тялото си така, че страната на бедрата му докосна ръката ми. „Съдбата не отговаря на Primal.“

„Освен ако не прекрачим“, продължи Холанд. "Чрез пряка намеса."

Трябваше да се съглася с Никтос, че звучи като семантика, но имах по-належащи въпроси. „Защо изобщо се включихте? Ти беше с мен толкова дълго. Броят на

годините..." Той нямаше ли семейство? Приятели? Които е пропуснал? Или беше ходил напред-назад?

„Беше много време“, каза Пенелаф. "Тези години бяха много дълго време."

„Направих го, защото знаех, че имам нужда. Не беше лесно, че ме нямаше толкова дълго и толкова често, но това беше по-голямо от мен. По-голям от всички нас.“

Холанд се облегна на един стълб и вдигна поглед към Никтос. „Направих го, защото познавах баща ти. Познавах го, когато беше истинският Първичник на Живота. Смятах го за приятел.“

Вдигнах поглед към Никтос, но от изражението му не можах да разбера нищо. – Знаехте ли какво ще стане с него? попита той.

Холанд поклати глава. "Не. Араите не могат да видят съдбата на възкръснал първичен." В гласа му се прокрадна мъка. „Ако можех, не знам дали все още щях да седя тук днес. Не... не мисля, че бих могъл да седя и да не правя нищо.“

Веждите ми се събраха. „Бихте ли се намесили? Какво е наказанието за това?"

„Смърт“, отговори Никтос. "Последният вид."

Потръпнах, когато погледът ми се върна към него. Страхът се надигна. – Добре ли е,

че си тук? Усетих четката на пръстите на Никтос върху моите. Докосването ме изненада, но тихото бръмчене на контакта беше успокояващо. – Трябва ли да си тръгнеш?

„Араите не могат да направят нищо, за да се намесят в съдбата ви“, посъветва Пенелаф. "Вече не."

Думите й... те се почувстваха като поличба, оставяйки ме охладена.

– Тогава знаеш защо те извикахме. Можете ли да ни кажете защо баща ми направи това? – попита Никтос. „Защо ще вложи такава сила в смъртна кръвна линия – какво се надяваше да постигне от това?“

„По-добрият въпрос е какво точно е направил баща ти“, възрази Холанд. „Както знаете, баща ви беше истинският първич на живота. Колис не можеше да поеме всичко. Това би било невъзможно. В Ейтос все още останаха жарава на живота, както жарава на смъртта остана в Колис. И когато сте били заченати, част от тази жарава премина върху вас. Само проблясък на силата. Не толкова силна, колкото жаравата, която остана в баща ти, но достатъчно.“

Никтос поклати глава. – Не – каза той. „Никога не съм имал тази способност. Винаги съм бил такъв...“

„Нямаше да разбереш, ако имаш тази жарава, докато не минеш през унищожаването. Но баща ти взе тази жарава от теб, преди Колис да научи, че я имаш в себе си“, обясни Холанд. – Ейтос знаеше, че Колис щеше да те види като още по-голяма заплаха.

Такава, която брат му щеше да унищожи.

Очите на Никтос започнаха бавно да трептят. „Баща ми...“ Той прокашля гърлото си, но гласът му все още беше дрезгав. – Взе ми го, за да ме пази?

Сърцето ми стисна, когато Холанд кимна. – Той взе тази жарава, заедно с това, което остана в него, и я постави в кръвната линия на Миерел. Тъмните очи се фокусираха върху мен. „Това е в теб. Какво е останало от силата на Ейтос и какво е преминало на Никтос.“

Отворих уста, но нямах думи. Също толкова шокираният поглед на Никтос срещна моя.

„Аз... имам част от него в себе си? А баща му?“

– Ти притежаваш същността на неговата сила – каза Пенелаф и главата ми се обърна към нея.

„Това все още звучи наистина странно... и неудобно“, казах аз.

Пенелаф отклони поглед, устните й потрепнаха, преди погледът й да срещне моя. „Това не означава, че имаш част от Никтос или неговия баща в себе си или че това по някакъв начин би те направило някакъв потомък“, потвърди тя – и благодаря на боговете за това, защото бях на около секунда от повръщането в устата ми. „Ти просто притежаваш същността на техните сили. Все едно... как да обясня това?“ Веждите й се сбръчкаха, когато погледна Холанд. „Това е като когато бог се издига на бог. Богът споделя тяхната кръв, но те не са свързани с този бог или с някоя от кръвната линия на този бог. Единственото нещо, което може да се случи, е същността да може... да разпознае своя източник.“

– Какво... какво означава това? Попитах.

„Това би било още по-трудно за обяснение, но си представям, че много прилича на две души, предназначени да бъдат една, всяка да намира другата.“ Тя отново гледаше Холандия и сърцето ми отново подскочи. „Възможно е и двамата да сте се чувствали по-комфортно един до друг, отколкото другите.“

Дъхът, който поех, беше тънък, когато се облегнах на подиума. Не можеше да се отрече, че се чувствах много по-комфортно около Никтос от всеки друг. Че никога не съм се страхувала от него. „Аз... почувствах тази... топлина в себе си, когато те видях за първи път. Права.“ Извих се към Никтос. „Не нощта в Храма на сенките, а в Лукс. Никога не съм казвал нищо, защото дори не бях сигурен какво чувствам и звучеше глупаво. Но през нощта в The Luxe ми беше... трудно да се отдалеча от теб. Чувстваше се погрешно. Не го разбрах.“ Обърнах се към Холанд и Пенелаф. – Може ли това да е защо?

„И тук си помислих, че това е очарователното ми разположение“, измърмори Никтос под носа си. Хвърлих му един поглед. „Чувствах нещо подобно. Една топлина. Една правота. Аз... не знаех какво означава това.“

Очите ми се разшириха. "Ти направи?"

Той кимна.

„Както казах, би било като две души, оформени една за друга, да се съберат“, каза Пенелаф.

Две души се събират. Затова ли заинтересувах Никтос толкова много, въпреки намеренията му никога да не изпълни сделката? Защо той успя да намери мир в мое присъствие? Може ли също да обясни защо бях привлечен от него, дори когато вярвах, че трябва да го сложа? За мен може би в началото. Но сега? Не мислех така. Беше той – кой беше той. Неговата сила и интелигентност. Неговата доброта, въпреки всичко, което беше видял и със сигурност изстрадал. Неговата лоялност към своя народ – тези, за които се е грижел. Това беше как краят на един живот все още го засягаше. Така ме караше да се чувствам. Че за най-кратките моменти не бях чудовище. Че бях някой. аз Не в каквото и да бях оформен.

Но за Никтос? Наистина нямаше значение. Той знаеше какво съм планирал. Каквото и да беше ръководило интереса му, беше без значение. „И ти не знаеш защо баща ми направи това? Какво смяташе, че може да постигне?“

„Имах... пророческо видение, преди баща ти да сключи тази сделка със смъртен крал“, каза Пенелаф, изпращайки вълна от изненада през мен. „Това никога не се беше случвало преди, така че не разбрах какво видях. Не разбирах думите в ума си, но знаех, че носят цел. Че са били важни. Особено когато казах на Ембрис и той ме заведе в Далос. Тя преглътна гъсто. „Колис ме разпита доста обстойно.“

Напрегнах се, имах чувството, че разпитът ѝ е по-скоро като разпит – болезнен.

„Сякаш Колис вярваше, че може по някакъв начин да изтласка разбиране от мен.

Уточнение.“ Тя поклати глава. „Като че ли крия знания от него. Но не можех да осмисля това, което видях или чух.“

„Те не работят така – видения и пророчества. Те са редки и получателите им са само пратеници. Не писари.“ Холанд се пресегна и хвана ръката ѝ в своята. Той стисна, а аз не можех да не се запитам дали има нещо между тях. Никога не го знаех да бъде с някого, но очевидно имаше много неща, които не знаех.

„Колис в крайна сметка се отказа.“ Някои от сенките се изчистиха от очите на Пенелаф, когато тя му се усмихна. „След това отидох на планината Лото. Реших, че ако някой може да разбере каквото и да било, това ще са Араите.

„В началото не бяхме много полезни. Мразим пророчествата.“ Холанд се засмя сухо.

„Едва когато Ейтос дойде да попита какво, ако има нещо, може да се направи с брат му, аз си припомних пророчеството и интереса на Колис към него. Споделихме го с него и Ейтос изглежда имаше някакво разбиране.

„Какво беше? Това пророчество?“ – попита Никтос. – Можеш ли да ни кажеш?

„Това, което видях, бяха просто разединени образи. Хора, управляващи в царството на смъртните, които не изглеждаха смъртни – места, които мисля, че все още не съществуват.

„Като например?“

„Като градове, завинаги опустошени. Кралства разбити и възстановени. Големи и... ужасни войни - войни между крале... и между кралици.“ Веждите ѝ се прищипаха.

„Гора, направена от дървета с цвета на кръв.“

Никтос се намръщи. – Червената гора?

Тя кимна. „Но в царството на смъртните и пълно със смърт. Потопен в греховете и тайните на стотици и стотици години.“

– Е – казах аз, издишвайки бавно. „Нищо от това не звучи добре.“

„Но аз също я видях. Видях ги. Избран и потомък на Първия.“ Времето гореше ярко в очите на Пенелаф, когато срещнаха моите. „Кралица от плът и огън. И той, Цар, възкръснал от Кръв и Пепел, който управляваше рамо до рамо с човека. И те... те се чувстваха правилно. Те се чувстваха като надежда.“

Наистина няха представа кои са те или какво означава това, но трябваше да ѝ повярвам на думата. – Видяхте ли нещо друго?

„Нищо, което мога да разбера достатъчно, за да кажа, но помня думите. Никога няма да ги забравя.“ Тя погледна надолу, когато Холанд стисна ръката ѝ още веднъж и след това я пусна. Тя прочисти гърлото си. „...От отчаянието на златните корони и родени от смъртна плът, велика първична сила се издига като наследник на земите и моретата, на небесата и всички царства. Сянка в жарава, светлина в пламъка, за да се превърне в огън в плътта. Когато звездите падат от нощта, големите планини се рушат в моретата и старите кости вдигнат мечовете си до боговете, лъжливият ще бъде

лишен от слава, докато двама се родят от едни и същи злодеяния, родени от една и съща велика и първична сила в царството на смъртните. Първа дъщеря, с кръв, пълна с огън, предопределена за някога обещания крал. И втората дъщеря, с кръв, пълна с пепел и лед, другата половина на бъдещия крал. Заедно те ще преработят царствата, когато накрая ще бъдат въведени."

Тя спря, гледайки нагоре с очи, ярки като полирани сапфири. „И така ще започне с последната пролята кръв на Избраните, великият заговорник, роден от плътта и огъня на първичните, ще се събуди като Предвестник и Носител на смърт и унищожение в земите, дарени от боговете. Пази се, защото краят ще дойде от запад, за да унищожи изтока и да опустоши всичко, което е между тях." Тя издиша неспокойно. "Това е... това е."

Започнах да говоря и след това спрях, хвърляйки поглед към Никтос. Имаше замислено пощипване на устните му и много от какво, по дяволите, по дъгата на веждите му.

„Това звучи..." Никтос премигна бавно. "Това звучеше интензивно."

Пенелафе се засмя леко. — Не е ли обаче?

Никтос кимна бавно. „Мисля, че е безопасно да се предположи, че последната част се отнася до чичо ми. Той е великият заговорник — законният Доносител на смъртта. Той, заедно с баща ми, са родени на запад." Никтос ме погледна надолу. „Те са родени в царството на смъртните. Приблизително там, където се намира днешна Карсодония.

„И последната част от пророчеството означава, че той ще унищожи всички земи от запад до изток, включително царството на смъртните?" Избърсах ръце по бедрата си. „Зависи от това как се дефинира Chosen", каза Холанд. „Може да говорим за онези, които са избрани да служат на боговете или... или такива като теб, избрани с различна цел.

„И „роденото от плътта и огъня на първичните" може да означава някакво прераждане", каза Никтос. "Не е истинско раждане."

"Добре. Разбирам това, но как може това да се отнася до Колис? Попитах. „Как може да бъде събуден, когато вече е..." Замълчах,

„Освен ако не заспи", промърмори Никтос, гледайки Холанд и богинята. "Това никога няма да се случи."

Холанд наклони глава. „Пророчествата... те са само възможност. Толкова много неща могат да ги променят и доколкото разбирам, не всяка дума трябва да се приема буквално. Проблемът е, че често не знаем кои думи трябва да бъдат."

При това изсумтя. „Първата част? Отчаянието на златните корони? Може ли това да се отнася до Родерик Мирел? Той беше отчаян, ако все още не беше крал по времето, когато беше сключена сделката.

— Вярвам, че е така — потвърди Холанд. „Ейтос сключи сделката с Родерик малко след като научи за пророчеството. Но отново, толкова много неща могат да променят едно пророчество. Това може да промени значението и намерението зад всяка една дума."

„Е, това е страхотно", измърмори Никтос и аз почти се засмях.

Усмивката на Холанд беше съчувствена. „Никога няма само една струна, която очертава хода на живота или как този живот ще повлияе на царствата. Холанд отвори ръка и разтвори пръсти. Задъхнах, когато се появиха множество кичури, не по-дебели от нишка и блещукащи в ярко синьо. „Има десетки за повечето животи. Някои дори имат стотици възможни резултати. Вие." Погледът му се вдигна към мен и аз преглътнах.

„Имал си много струни. Много различни пътища. Но всички завършиха еднакво."

По гръбнака ми пробяга студ. "Как?"

„Понякога е по-добре да не знаеш", отвърна той.

Пенелаф се приближи. "Но понякога знанието е сила."

Аз кимнах. "Искам да знам."

Появи се кратка, нежна усмивка и след това Холанд каза: „Пътищата ви винаги са завършвали със смъртта ви, преди дори да видите двадесет и една години живот.

Изтръпнах. Преди двадесет и една? Това беше... богове, това беше скоро.

Никтос пристъпи напред, частично ме блокира. "Това няма да се случи."

„Ти може да си първичен", — вниманието на Холанд се насочи към него, — „но ти не си Съдба".

„Съдбата може да се прецака", изръмжа Никтос. Кожата му беше изтъняла, разкривайки въртящите се сенки отдолу.

"Ако само." Усмивката на Холанд беше слаба, очевидно необезпокоявана от бурята,

назряваща в Никтос. "Смъртта винаги те намира, по един или друг начин." Фокусът му се върна към мен. „От ръцете на бог или на дезинформиран смъртен. От самия Колис и дори от Смъртта.

Замълчах, сърцето ми се разби.

"Какво?" Никтос изръмжа.

– Има много различни нишки – каза тихо Пенелаф, вдигайки поглед към Никтос. Голяма тъга се беше настанила в чертите ѝ. „Много различни начини нейната смърт може да дойде в ръцете ви. Но този.“ Тя вдигна пръст, като почти докосна една от блестящите нишки – нишка, която сякаш се е скъсала в друга по-къса нишка. "Това не е било умишлено."

"За какво говориш?" – настоя Никтос.

– Тя има твоята кръв в нея, нали? тя попита.

Никтос остана толкова неподвижен, че не бях сигурен дали дори диша. Погледът ми се плъзна между тях. „Нямам кръвта му. Той не е...“ Поех си дъх. Нощта, в която Никтос се хранеше от мен. Ухапах му палеца и бях изтекъл кръв. Бях го вкусил. Видях момента, в който Никтос си спомни. Завих към Холандия. „Това беше просто капка. Едва и това.“

„Но това беше достатъчно“, каза Холанд. „Жарът на живота във вас е достатъчно силен, за да ви накара да имате симптомите на Отбиването, но не беше достатъчно силен, за да ви тласне към промяната. Симптомите щяха да изчезнат, но не сега. Не с кръвта на могъщ първичен във вас. Ще влезеш в Отбиването.

"Не." Никтос поклати глава, а в очите му се завъртяха извивки. „Тя не може. Тя не е богиня. Тя е смъртна...“

– Най-вече – прошепна Пенелаф. „Тялото ѝ е смъртно. Както и нейният ум.“ Тя ме погледна, очите ѝ блестяха. „Но това, което винаги е било вътре в теб, е Първично. Няма значение, че и двамата ви родители са били смъртни. Вие сте роден с жар от не един, а два първични вътре във вас. Това ще се опита да излезе.“

"Това не може да се случи." Никтос прокара ръка през косата си, дърпайки кичурите от лицето си. "Трябва да има начин да го спрем."

"Няма." Стиснах коленете си, докато гледах между Холандия и богинята. "Е там? Няма да има специална отвара или сделка?"

Холанд поклати глава. "Не. Има някои неща, които дори Първичните не могат да дадат. Това е един от тях."

– Тя няма да... – прекъсна се Никтос, когато се обърна към мен. Никога не го бях виждал толкова блед, толкова ужасен.

"Това не е твоя вина." Стоях, изненадан, че краката ми не треперят. "Направих го. Ти не го направи. И не е като че сте имали някакъв начин да знаете, че това ще се случи.

„Толкова безразсъдно. Импулсивно – промърмори Холанд.

Един смях ме задуши. "Да, добре, винаги си знаел, че това е най-големият ми недостатък."

„Или най-голямата сила“, възрази Холанд. „Действията ви можеха да дадат шанс да се сбъднат, каквото и да е вярвал Ейтос, след като чу пророчеството.

И Никтос, и аз го гледахме. "Какво?"

"Погледни по-отблизо тази тема." Пенелаф вдигна още веднъж пръст към скъсаната струна. "Виж."

Главата на Никтос се сведе, докато се взираше. Отначало не видях нищо, но когато примижа... видях го – сянката на нишка, която едва съществува и непрекъснато променя дължината си, простира се по-далеч от която и да е от другите нишки и след това се свива до дължината на останалите.

"Какво е това?" Попитах.

„Това е неочаквана тема. Непредсказуем. Това е неизвестното. Ненаписаното“, обясни Пенелаф. „Това е единственото нещо, което дори Съдбите не могат да предвидят или контролират. Ъгълчетата на устните ѝ се издигнаха. "Единственото нещо, което може да наруши съдбата."

"И какво е това?" – попита Никтос, а ръцете му се свиха в юмруци. – И как да го намеря?

„Не може да бъде намерено“, каза тя и аз бях на секунда от изкрещянето на разочарованието си. „Може да се приеме само.“

„Ще трябва да ни дадете малко повече подробности“, отсече Никтос.

„Това е любов“, отговори Холанд. „Любовта е единственото нещо, с което дори съдбата не може да се бори.“

премигнах.

Това беше всичко, което можех да направя.

Никтос изглеждаше толкова онемял, колкото и аз, неспособен да формулира нито един отговор.

„Любовта е по-силна от съдбата.“ Холанд сведе ръка и всички до една нишка изчезнаха. Остана само скъсаната и сянката на постоянно променяща се струна, блещукаща в пространството между нас. „Любовта е дори по-мощна от това, което тече през вените ни, еднакво вдъхваща страхопочитание и ужасяваща в своя егоизъм. Той може да удължи нишка с чиста воля, превръщайки се в онова парче чиста магия, което не може да бъде потушено от биологията, и може да скъса нишка неочаквано и преждевременно.

– Какво точно казваш? Попитах.

„Тялото ви не може да издържи на унищожаването. Не без чистата воля на това, което е по-могъщо от съдбата и дори от смъртта.“ Холанд погледна Никтос. „Не и без любовта на този, който ще помогне за нейното Възнесение.“

Това, което Айос ми беше казал за боговете и отбиването, изплува отново. – Говориш за кръвта на бог. Казвайки, че ще имам нужда от кръвта на бог, който ме обича? Не можех да повярвам, че дори изговарях думите.

„Не просто бог. А Primal. И не просто който и да е Primal.“ Сините очи на Пенелаф се впереха в Никтос. „Кръвта на Първичния, на която принадлежеше жарава – това и чистата воля на любовта може да разгадае съдбата.

Никтос се дръпна още една крачка назад, сенките се разлюляха около краката му и аз... седнах отново. Или падна. За щастие кацнах на ръба на подиума. Сърцето се извиваше и стискаше, гледах как главата на Никтос бавно се обръща към мен. Очите му бяха светли като луната, докато се взираше в мен и нямаше нужда от силата му да разчита емоциите, за да разбере, че е ужасен.

И нямаше нужда да съм Съдба, за да знам, че наистина ще умра.

Никтос никога не би могъл да ме обича.

Дори и да не бях планирал да го убия. Никтос не беше способен да обича. Просто не беше в него. Той знаеше това. знаех това.

„Това не е честно“, казах дрезгаво, ядосана на всичко. – Да му направя това.

– Да ми причиниш това? – изкрещя той, когато в сенките, които се въртяха около него, се появиха сребристи ивици. „Това не е честно към теб.“

– Не е честно към нито един от вас – каза тихо Пенелаф. „Но животът, съдбата или любовта рядко са, нали?“

Исках да ударя богинята, че ми каза това, което вече знаех.

Но си поех дълбоко въздух, затваряйки за кратко очи. Имаше много информация за смилане – много знания, които в крайна сметка бяха ирелевантни и засенчени от факта, че ще умра рано или късно – и също болезнено. Гневът отново избухна в мен и аз се хванах за него, като го държах близо. Изгарянето на това беше познато и се чувстваше по-добре от скръбта и безнадеждността.

„Има още“, каза Холанд.

Смах се. Звучеше странно. „Разбира се, има.“

„Имал си толкова резултати, колкото и животи“, ми каза той.

– Много животи? повторих аз.

Холанд кимна и тогава блестящите шнурове се появиха отново. Десетки от тях.

„Какво означава това?“ Погледът на Никтос се прехвърли от струните към Холандия. – Душата ѝ се е преродила?

Холанд също се загледа в струните. „Съдбата не знае всичко, защото действията на човек могат да променят хода на съдбата. Точно както тя промени курса с една капка кръв. Той вдигна поглед към Никтос. „Точно както баща ти промени съдбата, както и Първичната Кийла, когато спряха душа да влезе в Земите на сенките, оставяйки я да се ражда отново и отново.“

– Говориш за Сотория – казах аз и той кимна. – Какво общо има това с това?

Погледът на Холанд се насочи към мен. – Ти си воин, Серафена. Винаги си бил. Точно такава, каквато се е научила да става.“

Малки подутини се издигнаха по цялата ми кожа. "Не."

Той поклати глава. "Имал си много имена."

– Не – повторих аз.

– Живял си много животи – продължи той. – Но именно този, първият, Ейтос си спомни, когато отговори на призовката на Родерик Мирел. Винаги я помни."

Никтос отново беше умрял. – Не казваш това, което мисля, че си.

"Аз съм."

„Ейтос можеше да бъде смятан за импулсивен от мнозина, но той беше мъдър“, каза Холанд и тъга се прокрадва в очите му. „Той знаеше какво ще излезе от действията на Колис. Колис никога не е бил предназначен да бъде Първичният на живота. Тези сили и дарби не можеха да останат в него. Това, което направи, беше неестествено. Животът не може да съществува в това състояние. Euthos знаеше, че ще избледнеят, и го направиха. Ето защо не са родени първични. Защо земите в царството на смъртните започват да умират. Защо не са се издигнали богове на власт. Той знаеше, че действията на Колис ще бъдат края на двете царства, каквито ги познаваме.

– Баща ти искаше да те пази – повтори Пенелаф. „Но той искаше да спаси царствата.

Той искаше да даде шанс на смъртните и боговете. Искаше да ти отмъсти – каза тя, гледайки ме. потръпнах. „И така, това е, което той направи. Той скри жартата на живота, където можеше да бъде безопасен и където можеше да нараства в сила, докато нов първичен не беше готов да се роди – в единственото същество, което може да отслаби брат му.

„Не мога да бъда тя. Няма начин. Аз не съм Сотория. Аз съм...“ Думите ми избледняха, докато останалата част от казаното от нея пробива.

Нов Primal беше готов да се роди...

„„Роден от смъртна плът, сянка в жаравата“, бавно повтори Никтос и тогава гърдите му се вдигнаха в рязък дъх. „Това, което Холанд каза, че няма богове, които се издигат на власт, е вярно. Това не се е случвало, откакто баща ми постави жарава в кръвната ви линия. Но ти го направи.“

„Аз... не исках“, започнах аз. "Но мисля, че това е най-малкото от притесненията ми в момента."

"Прав си. Това е най-малкото ни притеснение в момента, но точно това означава."

Никтос се обърна към Съдбата. „Нали? Тя е."

Холанд кимна. „Целият живот – и в двете сфери – е продължил да идва в творението само защото кръвната линия на Миерел носеше тази жарава. Сега тя носи единствената жар на живота и в двете сфери. Тя е причината животът да продължава.“ Очите на Холанд срещнаха моите и задържаха. „Ако трябваше да умреш, нямаше да има нищо друго освен смърт във всички кралства и всички кралства.

Подът сякаш се движи под мен. – Това... няма смисъл.

"Така е." Бавно Никтос се обърна назад. Погледът му срещна моя и той не отмести поглед. Той не мигна. "Ти си." Нещо чудо изпълни чертите му, разшири очите му и разтвори устни. „Вие сте наследник на земите и моретата, небесата и царствата. Кралица вместо крал. Ти си Първичният на Живота."